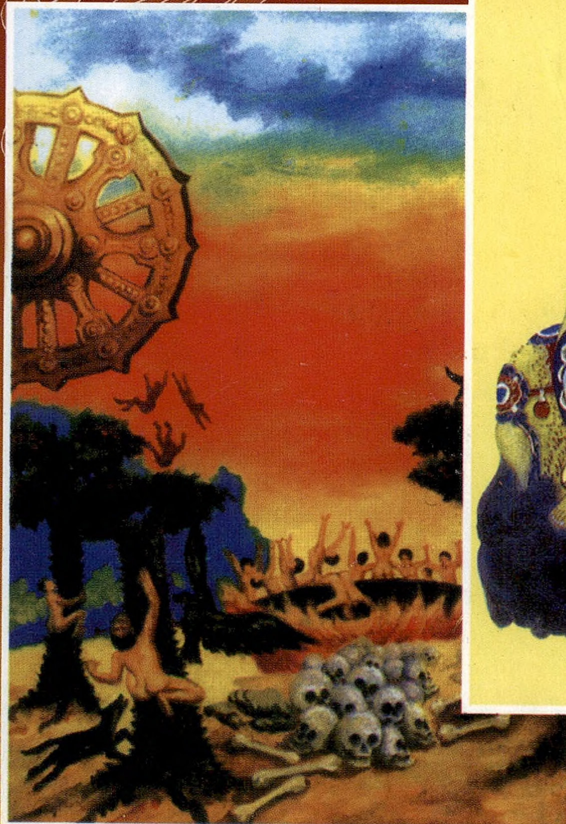
เที่ยวนรก

โดย พระอรหันต์จี้กง

ทพ.บัญชา ศิริไกร : แปลและเรียบเรียง

เที่ยวนรก

โดย พระอรหันต์จี้กง

แปลเรียบเรียง....ธรรมบัญชา

เที่ยวนรก

โดย พระอรหันต์จี้กง

ทพ. บัญชา ศิริไกร แปลเรียบเรียง

ISBN 978-974-16-0671-9

พิมพ์ครั้งที่ ๑	พ.ศ. ๒๕๒๕	จำนวน ๑,๕๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒	พ.ศ. ๒๕๒๖	จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๓	พ.ศ. ๒๕๒๖	จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๔	พ.ศ. ๒๕๒๗	จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๕	พ.ศ. ๒๕๒๘	จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๖	พ.ศ. ๒๕๒๙	จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๗	พ.ศ. ๒๕๓๐	จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๘	พ.ศ. ๒๕๓๑	จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๙	พ.ศ. ๒๕๓๒	จำนวน ๘,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๑๐	พ.ศ. ๒๕๓๓	จำนวน ๑๖,๕๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๑๑	พ.ศ. ๒๕๓๕	จำนวน ๑๓,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๑๒	พ.ศ. ๒๕๔๐	จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๑๓	พ.ศ. ๒๕๔๒	จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๑๔	พ.ศ. ๒๕๔๔	จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๑๕	พ.ศ. ๒๕๔๖	จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๑๖	พ.ศ. ๒๕๔๘	จำนวน ๖,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๑๗	พ.ศ. ๒๕๕๑	จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๑๘	พ.ศ. ๒๕๕๒	จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๑๙	พ.ศ. ๒๕๕๓	จำนวน ๑,๕๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒๐	พ.ศ. ๒๕๕๔	จำนวน ๓,๒๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒๑	พ.ศ. ๒๕๕๕	จำนวน ๑,๕๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒๒	พ.ศ. ๒๕๕๖	จำนวน ๒,๙๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒๓	พ.ศ. ๒๕๕๗	จำนวน ๔,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒๔	พ.ศ. ๒๕๕๘	จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒๕	พ.ศ. ๒๕๖๐	จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒๖	พ.ศ. ๒๕๖๒	จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ หจก. ป. สัมพันธ์พาณิชย์
๑๐๓๐/๘-๑๒ ถนนนครไชยศรี เขตดุสิต กทม. ๑๐๓๐๐
โทร. ๐๒-๒๔๑-๒๓๒๑ ,๐๘๗-๐๕๒-๘๖๖๒
โทรสาร. โทร. ๐๒-๒๔๓-๓๓๕๖

คำนำ

หนังสือท่องนรก ตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๒๕ ในนามว่า **เที่ยวเมืองนรก** แล้วก็พิมพ์ติดต่อกันเรื่อยมามากกว่า ๒๕ ครั้ง จำนวนยอดพิมพ์ก็ถึงหลักแสนเล่ม และนานติดต่อกันมากว่า ๓๗ ปี แม้ว่าจำนวนเล่มปีหลังๆ จะลดลงไปมากก็ยังอยู่ในระดับ ๒,๐๐๐ เล่มต่อครั้ง ทางมูลนิธิฯ ที่ดูแลจัดการพิมพ์ก็มาขอให้ผู้แปลช่วยเขียนคำนำใหม่ให้

ผู้แปลก็ยินดีจะเขียนให้ ในขณะเดียวกัน ผู้แปลก็ได้คิดที่จะนำเอาประสบการณ์อันยาวนานเกือบ ๔๐ ปี ที่เพียรค้นคว้าศึกษาธรรม มาแบ่งปันความคิดเห็นที่มีต่อขุมนรกบ้าง เนื่องจากเคยมีผู้อ่านหนังสือนี้แล้ว ก็มาถามไถ่ผมว่า เชื่อได้หรือว่านรกมีจริง คำถามนี้ทำให้ผมได้คิด เขาถามเพราะคงเห็นว่าผมเป็นทันตแพทย์ อายุก็ ๔๐ ต้นๆ แต่ตอนนี้ ๘๐ ปีแล้ว ผมตอบเขาไปว่า หนังสือเล่มนี้พระพุทธจี้กงเป็นผู้พาไปเที่ยวนรก ท่านเป็นอริยเจ้า ท่านจะนำเอาสิ่งที่ไม่มีจริงมาหลอกคนทำไม ท่านจะได้อะไรทำไปทำไม ในพุทธพจน์ก็มี ทำดีไปสุขคติภูมิ ทำชั่วก็ไปอบายภูมิ เมื่อผมเป็นชาวพุทธแล้ว ไม่เชื่อพุทธองค์จะถูกต้องไหม ในทางโลกคนทำชั่วก็ยังต้องติดคุกเลย เพราะฉะนั้นผมจึงเชื่อว่านรกมีจริง ไม่เพียงแค่มีจริงเท่านั้น ขุมนรกยังมีการขยายเครือข่ายเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพราะคนก็ทำชั่ว ด้วยวิธีการต่างๆ ก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ การขยายคุกนรกก็ขยายเครือข่ายเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพราะคนก็ทำชั่วด้วยวิธีการต่างๆ ก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ การขยายคุกนรกก็ขยายตามวิบากกรรมที่คนทำขึ้นนั่นเอง หากไม่เป็นเช่นนี้แล้ว คนที่ทำดี จะทำดีไปเพื่ออะไร หากไม่เป็นเช่นนั้นแล้วความยุติธรรมจะอยู่ได้อย่างไร

(๔)

คนที่ไม่เชื่อว่านรกมีจริงนั่นแหละ ที่เป็นตัวก่อปัญหาให้กับสังคม จึงคิดเอารัดเอาเปรียบเขาอยู่ร่ำไป ปลาใหญ่ก็กินปลาเล็ก ผู้มีอำนาจก็ใช้อำนาจไปทางผิดๆ สังคมจึงหาสันติสุขไม่ได้ คนทำชั่วเพราะมองไม่เห็นนรก จึงไม่เชื่อว่านรกมีจริง โปรดใช้วิจารณญาณให้ดีๆ

นมัสการ
ธรรมบัญชา
๒๑ กันยายน ๒๕๖๒

คำนำฉบับครบรอบ ๑๕ ปี

มีสิ่งที่น่ายินดีสองประการสำหรับหนังสือเที่ยวเมืองนรกเล่มนี้ ประการที่หนึ่ง หนังสือเล่มนี้ ได้มีการพิมพ์ต่อเนื่องกันมาสิบกว่าครั้ง ซึ่งนับรวมยอดพิมพ์ทั้งหมดก็มากกว่าหนึ่งแสนเล่ม ประการที่สอง หนังสือเล่มนี้ยังอยู่ในความสนใจของประชาชนนานถึง ๑๕ ปี และคิดว่าทั้งยอดพิมพ์และระยะเวลาที่มวลชนยังสนใจอ่านอยู่คงจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จึงเป็นการยืนยันว่า หนังสือเล่มนี้มีสาระและคุณค่าดีพอสมควร เพราะว่าเป็นหนังสือธรรมะที่ถูกตีพิมพ์ติดต่อกันมาไม่หยุด แม้ดูเหมือนจะเป็นธรรมะแบบธรรมดาไม่มีความสำคัญ หรือซับซ้อนแต่อย่างไร แต่หนังสือเที่ยวเมืองนรกเล่มนี้ก็เป็นหนังสือที่ช่วยตักเตือน และป้องปรามให้คนกลัวบาป เพราะผลกรรมที่กระทำไว้ จะไม่หายไปไหน มันจะติดอยู่กับจิตวิญญาณรอจนถึงวาระสุกงอมจนได้ที่เสียก่อน แรงกรรมก็จะบังเกิดผลขึ้นทันที แม้อำนาจและเงินทองก็ไม่อาจช่วยได้ บางครั้งกรรมที่ท่านก่อไว้ก็ยังสืบทอดถึงลูกหลานอีกด้วย ดังนั้นข้าพเจ้าจึงขอวิงวอนท่านผู้อ่าน อย่าได้ดูแคลนว่านรกไม่มี พิสูจน์ไม่ได้ จึงเที่ยวก่อกรรมทำเข็ญไม่หยุดหย่อน เพราะคิดว่านรกไม่มี หากสามารถเล็ดลอดกฎหมายไปได้ หรือโทษไม่ร้ายแรงพอ ท่านก็เอาเปรียบสังคม ยักยอก ฉ้อโกง จนชาติล่มจมฯ เป็นต้น ไม่ต้องรอให้กฎหมายเล่นงานท่านหรอก กรรมที่ทำไว้จะสนองผลถึงที่สุดไม่ในปัจจุบันชาติก็ในอนาคตชาติ

จึงใคร่วิงวอนท่านผู้อ่าน เมื่ออ่านแล้วก็ให้ผู้อื่นได้อ่านบ้าง จะได้ช่วยกันกล่อมเกลาจิตใจผู้คนให้กลับคืนสู่สภาพปกติ มีศีลธรรมมีจรรยาบรรณ เพื่อความสงบสุขของส่วนรวม

ขอผลบุญที่ท่านได้กระทำแล้ว ไม่ว่าจะเป็นการบริจาคทรัพย์ก็ดี แนะนำตักเตือนด้วยปิยะวาจาก็ดี ให้ความสะดวกชี้แนะก็ดีฯ จักเป็นบุญกุศลหนุนส่งให้ท่านได้ไปสู่สุคติภูมิในสัมปรายภพเทอญ

ด้วยความนับถือ

๑๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๐

ทพ. บัญชา ศิริไกร

คำนำ
(ในการพิมพ์ครั้งที่ ๕)

หนังสือ ***เที่ยวเมืองนรก*** เล่มนี้ จัดพิมพ์โดยสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองไถ่ตง ไต้หวัน ประเทศจีน ขั้นตอนการทำหนังสือเล่มนี้ก็คือ ลักษณะของสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งก็เหมือนๆ กับโรงเจในเมืองไทย มีการอัญเชิญเทพ เทวดา ให้มาเข้าทรงอยู่เป็นเนืองนิจ ทุกครั้งที่มีการทรงเทพต่างๆ ที่มาก็มักจะสอนธรรมะ โดยใช้หลักของเต๋าบ้าง ของพุทธบ้าง แล้วแต่วิสัยของเทพแต่ละองค์

การจัดทำหนังสือ ***เที่ยวเมืองนรก***ครั้งนี้ ก็ได้รับเทวโองการจาก ท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่ (เง็กเซียนฮ่องเต้) โดยขอให้ท่านอรหันต์จี้กงนำเอาวิญญาณนายหยางเซิงไปเที่ยวเมืองนรก เยี่ยมชมเหตุการณ์ของชาวโลกที่ตายลงแล้ว และได้ก่อกรรมต่างๆ เอาไว้ในโลก จะได้รับโทษอย่างไรบ้างในขุมนรก โดยให้เทพเง็กฮือท่งจื้อ ใช้ตาทิพย์ถ่ายทอดสดเอาภาพเหตุการณ์ ที่เห็นจริงในระหว่างเดินทางในแดนนรก โดยให้นายหยาง-เซิงซึ่งมือถือพู่กันอยู่ เขียนออกมาทันทีและคณะกรรมการของสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งก็ได้รวบรวมมาเป็นรูปเล่ม การไปเที่ยวเมืองนรกนี้ ได้ไปมาทั้งหมด ๖๒ ครั้ง โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ ๙ กันยายน พ.ศ.๒๕๑๙ ครั้งสุดท้าย วันที่ ๓๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ ใช้เวลาประมาณ ๒ ปี หนังสือเล่มนี้จึงสำเร็จลง

หนังสือ ***เที่ยวเมืองนรก*** นี้ เป็นหนังสือที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นหลักเป็นฐาน มิใช่หนังสือที่แต่งขึ้นด้วยความสามารถของมนุษย์แน่นอน สำหรับความเชื่อถือเรื่องนรกหรือสวรรค์ ก็สุดแท้แต่ละบุคคล ศาสนา นิกาย และลัทธิต่างๆ กัน

สำหรับพุทธศาสนาแล้ว ไม่ว่าจะเป็นนิกายเถรวาท หรือมหายาน ต่างก็ยืนยันกันว่า นรกและสวรรค์มีจริง ซึ่งจะพบได้จากพระสูตรต่างๆ กัน หากท่านเชื่อถือพระพุทธเจ้าแล้ว ท่านต้องเชื่อเรื่อง “กฎแห่งกรรม”

ทั้งนรกและสวรรค์ก็เป็นผลจากกรรมอันเป็นเหตุปัจจัยทั้งสิ้น หลายๆ ท่านก็เข้าใจว่านรกและสวรรค์อยู่ที่ใจเท่านั้น อันนั้นก็เป็นอีกเหตุผลอันหนึ่ง อันเนื่องด้วย ทุกข์ ซึ่งไม่เป็นที่พึงปรารถนาของคน ก็บอกว่ามันเป็นนรก และเมื่อไรมีความสุขก็บอกว่ามันเป็นสวรรค์

หลายๆ ท่านก็พูดว่า พระพุทธเจ้าตรัสว่าอนัตตา ก็เข้าใจว่าเมื่อคนตายแล้วย่อมดับสูญ เมื่อดับสูญแล้วจะเอาวิญญาณอะไรไปตกนรกหรือขึ้นสวรรค์ อันนี้คิดว่า เขาเข้าใจผิดเพี้ยนไป คำว่าอนัตตาแปลว่า ไม่มีอัตตาที่เที่ยงแท้ ทุกสิ่งทุกอย่างไม่สามารถคงทนอยู่ได้

คำว่าอัตตามีอยู่ แต่ความมีอยู่ของอัตตา ไม่ใช่อัตตาที่แท้จริง คล้ายๆ ก้อนน้ำแข็ง ก้อนน้ำแข็งมีอยู่ใช่ไหม แต่มีอยู่ไม่นานก็ละลายไป มีอยู่อย่างไม่เที่ยง ดังนั้นจึงใช้คำว่าอนัตตา

ตอนนี้ย้อนมาถึงวิญญาณ เมื่อคนยังไม่ตายวิญญาณย่อมมีอยู่ เมื่อคนตายลงวิญญาณย่อมดับลง แต่ก่อนที่มันจะดับมันได้ส่งพลังงานออกไป และมีกรรมเป็นปัจจัย ให้เกิดวิญญาณดวงใหม่ขึ้น ทำนองพ่อส่งให้ลูก ลูกส่งให้หลาน เป็นกรรมพันธุ์สืบต่อกัน เพราะฉะนั้นดวงวิญญาณเก่าก็ดับไป แต่ก่อนจะดับ มันจะส่งผลของพลังงานไปไว้กับวิญญาณดวงใหม่ที่จะเกิดขึ้น ดังนั้นดวงใหม่เกิดขึ้น ก็ต้องอาศัยดวงเก่าเป็นสมุฏฐาน คล้ายๆ ไฟ เราจุดเทียนไว้เล่มหนึ่ง แล้วมีคนเอาเทียนอีกเล่มหนึ่งมาต่อ ไฟจากเทียนเล่มหนึ่งกับไฟจากเทียนเล่มที่มาต่อ เป็นไฟคนละเล่ม แต่ไฟเล่มใหม่ก็มาจากไฟเล่มเก่าฉันใด

วิญญาณดวงเก่าที่ดับไปก็เป็นเชื้อให้เกิดวิญญาณดวงใหม่ในภพใหม่ จะเป็นวิญญาณในนรกภูมิ หรือมนุษยภูมิ หรือสวรรคภูมิ ก็สุดแท้แต่กรรมที่เราได้ทำไว้ในชาติที่แล้ว

ลักษณะอีกอย่างหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ก็คือ เป็นลักษณะแบบเทวนิยม ซึ่งต่างจากศาสนาพุทธ เพราะศาสนาพุทธขึ้นต้นตั้งปัญหาว่าทุกข์นี่มาแต่ไหน จะดับทุกข์ด้วยประการใด ซึ่งต่างจากศาสนาอื่น ก็คือว่า เขาถามว่าโลกมาแต่ไหน วิญญาณนี่สืบมาจากใคร ใครเป็นผู้สร้าง

วิญญาณ ปัญหาเพ่งออกไปข้างนอก ไม่ว่าจะเป็นเทวนิยม หรือไม่เป็นเทวนิยมก็ตาม หนังสือเล่มนี้ไม่ทำให้โลกยุ่งไม่ทำให้ท่านทุกข์ แม้นพระพุทธเจ้าเองเคยตรัสถามแก่พระสาวกว่า ใบไม้ในป่าประดู่ลาย กับใบไม้ในกำพระหัตถ์นี่ ใครจะมากกว่ากัน พระสาวกก็ทูลบอกว่า ใบไม้ในป่าประดู่ลายมีมากกว่าพระเจ้าข้า จะเห็นได้ว่า สิ่งที่พระพุทธเจ้าไม่ได้นำมาสอนมีมากมายเหลือเกิน และที่สอนให้ก็มีจำนวนน้อย ทำไมจึงไม่สอนเล่า ก็เพราะว่าสิ่งเหล่านั้น ไม่เป็นเบื้องต้นของพรหมจรรย์ ไม่เป็นไปเพื่อคลายกำหนัด ไม่เป็นไปเพื่อละกิเลส ไม่เป็นไปเพื่อนิพพิทา เพื่อวิราคะ เพื่อนิโรธะ เพื่อนิพพานะ เพราะปัญหาเหล่านั้นเป็นอจินไตยโลกจินตา ถือเป็นปัญหาที่ไม่ควรจะคิด คิดแล้วมีส่วนแห่งความเป็นคนบ้า หาทางที่จะอันติมะ (ทางสูงสุด) ไม่ได้

ดังนั้น สิ่งสำคัญที่สุด ถ้าท่านได้พิจารณาคำพูดของพระอรหันต์จี้กง ที่พูดในตอนต้นๆ ของทุกๆ ตอน ท่านจะได้รับความรู้จากธรรมะ อันเป็นแก่นสาร สำหรับการดำรงชีวิตที่ดี อีกทั้งสอนให้ เลิก ละ ลด และเลิกจาก อบายมุข กิเลส ทั้งปวงได้ เพื่อให้มนุษย์พ้นจากอบายมุข ขุมนรก เป็นอย่างน้อย สำหรับท่านที่มีบารมีสูง ท่านก็อาจเป็นพระอริยเจ้า บรรลุโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี และอรหันต์ เป็นที่สุดไปสู่พระนิพพาน

ที่กล่าวเสียยืดยาว ก็เพื่อประโยชน์ที่ท่านผู้อ่านจะได้รับเป็นที่ตั้ง ส่วนใครจะปฏิเสธก็ไม่ถือเพราะทุกคนเป็นผู้สร้างวิถีแห่งตน

สุดท้าย ขออวยพรให้ ท่านทั้งหลายจงปราศจากทุกข์ภัยอันตรายทั้งปวง

ส่วนท่านที่สร้างกุศล ก็ขอให้กุศลผลบุญ จงเป็นพลวปัจจัยให้ท่านได้บรรลุนิพพานเทอญ

สวัสดี

ทพ. บัญชา ศิริไกร

๒๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๙

ความเป็นมา

ผมได้รับหนังสือ ***เที่ยวเมืองนรก*** ฉบับภาษาจีน เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๔ จากคุณมนทิรา ติยะวัชราพงษ์ รู้สึกซาบซึ้งในเนื้อหาสาระ น่าที่จะได้เผยแพร่แปลเป็นภาษาไทย ก็ได้ปรารภกับคุณมนทิราอีกครั้ง ทราบว่าได้ให้คนแปลแล้ว และได้ให้เพื่อนๆ อ่านดู ปรากฏว่าไม่ค่อยรู้เรื่อง เพราะสำนวนและศัพท์บางคำหาคำไทยไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงขันอาสาว่าจะลองแปลดู และขัดเกลาสำนวนให้เป็นไทยๆ อาจจะติดศัพท์ที่เป็นชื่อเทพเจ้า ที่ผู้แปลไม่ทราบจริงว่าจะเทียบเคียงกันอย่างไร

หนังสือ ***เที่ยวเมืองนรก*** เล่มนี้ ได้พิมพ์เผยแพร่เป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๕ ด้วยจำนวนเพียง ๑,๕๐๐ เล่ม ปรากฏเป็นที่ชื่นชอบของท่านผู้อ่านมาก จึงได้ทำการพิมพ์ต่อๆ มาอีกหลายครั้ง ครั้งนี้เป็นการพิมพ์ครั้งที่ ๗ แล้ว จำนวนเล่มอาจลดน้อยลงบ้าง เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจในปีนี้ไม่สู้ดี ท่านผู้มีจิตศรัทธาที่บริจาคทุนทรัพย์ก็ลดน้อยลง แต่เนื่องจากมีผู้ขอมาเป็นจำนวนมากอยู่ ข้าพเจ้าและเพื่อนๆ จึงพยายามจัดพิมพ์ขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

การจัดพิมพ์ใหม่ครั้งนี้ ข้าพเจ้าได้แก้ไขข้อบกพร่องและที่ผิดพลาดจากการพิมพ์ครั้งก่อนๆ ด้วย และได้พยายามแต่งเป็นบทกลอนตามต้นฉบับภาษาจีน ซึ่งครั้งที่ผ่านๆ มาได้ถอดความมาเป็นร้อยแก้ว เพื่อที่จะรักษาความหมายให้ได้ครบถ้วนบาทต่อบาท เหมือนความต้นฉบับเดิม จึงทำให้ความคล้องจอง และสำนวนไม่ดีนัก อีกสาเหตุหนึ่ง ผู้แปลเป็นผู้ด้อยในภาษาจีนและไทยเป็นอันมาก ที่ทำไปเพราะมีจิตศรัทธาเป็นที่ตั้ง อีกทั้งอยากให้หนังสือเล่มนี้เป็นเครื่องปลอบเตือนสติเพื่อนร่วมโลก

ให้ประพฤติอยู่ในศีลธรรมอันดีงาม เพื่อความสงบสุขของสังคมและประเทศชาติ

อย่างไรก็ตาม แม้จะแก้ไขคำผิด ข้อบกพร่องต่างๆ แล้วก็ยังมีที่ผิดอีกแน่นอน เพราะข้าพเจ้าได้พิสูจน์อักษรเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ดังนั้นคำผิดที่ยังหลงเหลืออยู่ ก็ขออภัยท่านผู้อ่านด้วย

สุดท้าย ข้าพเจ้าขอเชิญชวนท่านผู้อ่านที่ชอบและซาบซึ้งในหนังสือเล่มนี้ ช่วยเผยแพร่ให้กว้างขวางต่อไป

จะเป็นทานกุศลและกรรมดีที่ประเมินค่ามิได้

ด้วยความปรารถนาดี

บัญชา ศิริไกร

๒๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๙

สารบาญ

เทวโองการจากท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่ (เง็กเซียนฮ่องเต้)

ประธานสำนักเซี้ยเฮี้ยงติ๊ง เทพกวังเฮงประทับบนอาสนะ ประกาศเทวโองการของท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่ ขณะนี้เทวโองการจะเสด็จลงแล้ว สั่งให้ผู้ว่าการเมืองออกจากตัวเมือง ๕ ลี้* เจ้าโชคเจ้าชัยออกจากสถานที่ ๑๐ ลี้ เพื่อทำการต้อนรับให้ศิษย์ทั้งหลายทุกท่านตั้งอยู่ในความสงบสมาธิ ตั้งแถวคอยรับเสด็จ

ท่านเสนาบดีฉีแห่งพระราชวังฝ่ายใน ลงประทับทรงกล่าวเป็นความว่า

เง็กเสียงอ๊วงตี่ ทรงห่วง วิญญาณชน
เสียงสวดมนต์ สวดพร่ำ ไม่ขาดสาย
ถึงเดือนแปด จันทร์สาดส่อง งามพร่างพราย
แต่งเครื่องกาย น้อมรับ ราชโองการ

ความในเทวโองการ : ราตรีนี้จะประกาศเทวโองการให้เจ้าและมวลมนุษย์ทั้งหลายกราบลงคอยฟังเทวโองการ

ได้รับเทวโองการด้วยเกล้า เนื่องจากท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่ เซียนหลิงเกาสั้งตี้ตรัสมีความว่า

ข้าสถิต ณ เบื้องสวรรค์มีความห่วงใยในมวลมนุษย์ เมื่อเห็นฝุ่นละอองเหลืองอร่ามปกคลุมทั่วพิภพ ศีลธรรมจรรยาธรรมเสื่อมทราม

---

* หน่วยวัดระยะของจีน ๑ ลี้ = ๕๕๕.๕๕ เมตร

สูญสลาย ฝ่ายชายไม่ประพฤติในทางซื่อสัตย์กตัญญู ฝ่ายหญิงไม่รักนวลสงวนตัว กล่าวหาว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นสิ่งไร้สาระไม่เคารพต่อเทพเซียน จึงเป็นเหตุให้สังคมเสื่อมทรามเลอะเทอะ ความสัมพันธ์อันดีงามระหว่างมนุษย์ขาดสะบั้นลง สร้างความสะเทือนอารมณ์แก่ข้าฯ เป็นที่ยิ่ง แต่ข้าฯ ไม่อาจจะทนดูทอดทิ้งโดยไม่ช่วยกอบกู้ให้พ้นจากขุมนรกได้ ณ บัดนี้ ได้ทรงตรวจพบว่า สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแห่งเมืองไถ่ตงซึ่งขึ้นตรงต่อมณฑลไต้หวันได้เปิดบรรยายประกาศธรรมะมาจนถึงทุกวันนี้ ได้ทุ่มเทสิ้นเปลืองกำลังคนและกำลังเซียนพรตอย่างมากมาย ได้ผลแห่งการกอบกู้ช่วยเหลือชาวโลก และปัจจุบันได้อาศัยวารสาร ***เซี้ยเฮี้ยงตึ้ง*** ช่วยชักจูงผู้ลุ่มหลง กิจการในการประทับรับทรงจึงเจริญรุ่งเรืองขึ้นเป็นลำดับ งานกุศลอันศักดิ์สิทธิ์นี้เป็นที่เลื่องลือกระฉ่อนมาก ดังนี้ ข้าฯ จึงมีคำสั่งให้แต่งหนังสือขึ้นเป็นกรณีพิเศษ โดยให้ชื่อว่า ***เที่ยวนรก*** และได้สั่งให้พระอรหันต์จี้กงนำพาวิญญาณของนักทรงเอกนายหยางเซิงไปท่องนรก ๑๐ ขุม เผยสภาพการณ์ในแดนนรกให้ชาวโลกรับทราบไว้ให้ผู้คนได้รู้เห็นถึงวิญญาณโทษที่ตกอยู่ในแดนนรกที่มีความทุกข์ทรมานอย่างไรบ้าง เพื่อผลแห่งการปลอบเตือนชาวโลก หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือวิเศษสุด เนื่องจากได้ซึ้งในความกตัญญูอันบริสุทธิ์ของศิษย์ทั้งหลายในสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง จึงได้สั่งให้รับภาระอันยิ่งใหญ่นี้ หวังว่าท่านจงตั้งจิตให้มั่นคง ประกาศธรรมแทนฟ้าสวรรค์โดยได้สั่งให้ด่านต่างๆ ในแดนนรกว่า หากมีศิษย์ท่องเที่ยวจากสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งไปเยือนแล้ว ให้เปิดประตูต้อนรับ ช่วยเสริมสร้างตำราทองเล่มนี้ ผู้ใดที่ฝ่าฝืนคำสั่งจะต้องถูกทำโทษอย่างหนักโดยทั่วถึง เมื่อได้รับทราบเทวโองการนี้แล้ว ในวันเวลาที่ทำการประทับทรงท่องนรกแต่งหนังสือให้ทุกท่านเข้าใจในความมุ่งหมายแห่งสวรรค์ และปฏิบัติตามคำสั่ง เมื่อหนังสือได้แต่งเสร็จสรรพเรียบร้อยแล้ว จะมีรางวัลในความดีความชอบ จงอย่าขัดคำสั่งของข้าฯ.

คำอนุโมทนาพระองค์ฟ้าบุพวิสุทธิพรต

(ไท้เสียงบ้อเก๊ก ศาสดาแห่งเต๋า)

พระมหาพรตเหล่าจื้อ เสด็จลงตรัสเป็นกลอนว่า

ชีวิตคนผ่านพ้นไปคล้ายความฝัน
สะสมทรัพย์ทุกวันไว้คอยถ่วง
กามคุณเกาะกุมติดตามทวง
ลาภยศลวงให้หลงไปตามกัน
คลื่นตัณหากระหน่ำซ้ำเป็นระลอก
ความกลับกลอกของโลกีย์ชี้อาสัญ
สิ้นชีวิตทุกข์ติดตามทุกวี่วัน
หมดทุกข์พลันหน้าเบิกบานแบบกวนอิม

ย้อนทวนถึงสมัยบุพกาล ในขณะที่สรรพสิ่งในพิภพยังอยู่ในสภาพปกติ วิญญาณดั้งเดิมยังคงรวมอยู่ในอวกาศ อยู่อย่างสะดวกสบายเป็นตัวของตัวเอง ตกมาถึงตอนเปิดแยกออกเป็นฟ้าดินแล้ว มนุษย์จึงอาศัยอากาศธาตุอันบริสุทธิ์ลงมาเกิดในพิภพ นิสัยใจคอของมนุษย์ในสมัยแรกเริ่มนั้นบริสุทธิ์งดงามมาก ด้วยเหตุนี้ เมื่อตายลงแล้วจึงได้กลับไปยังสถานที่บริสุทธิ์แหล่งเดิม ต่อมาฝุ่นไอดินแห่งมนุษยโลกปกคลุมหนาขึ้น ความประพฤติจึงกลายกลับไปในทางชั่ว ถึงสมัยกลางจิตใจคนเกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง ดังนั้นสวรรค์ท่านจึงจัดตั้งนรกขึ้นเป็นกรณีพิเศษ เป็นสถานที่อบรมบ่มนิสัย แต่เนื่องจากมวลมนุษย์ได้ติดนิสัยที่ชั่วช้าเลวทราม ยิ่งจมดิ่งลงทุกๆ ขณะ ครั้นมาถึงสมัยปัจจุบัน จิตใจมนุษย์ยิ่งเลวร้ายกว่าเดิมมากขึ้น ทำให้ในนรกเกิดมีสภาพที่ล้นหลามด้วยพวกวิญญาณโทษ ท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่ มิอาจทนดูมวลชนต้องถูกทรมานในนรกอย่างล้นหลาม จึงได้แผ่เมตตาจิตด้วยแสงสว่างคืออนุญาตให้มีการเปิดเผยถึงการลงโทษในแดนนรกขึ้นเพื่อเป็นการเตือน

สติมวลมนุษย์ หวังว่าให้ชาวโลกได้กลับเนื้อกลับตัว ไม่ให้ไปเดินซ้ำรอยเก่าที่ชนรุ่นก่อนได้ทำเอาไว้ และหวังให้ได้กลับไปในทางดั้งเดิมอันบริสุทธิ์ ไม่ต้องไปทรมานในห้วงแห่งเวียนว่ายต่ายเกิดอีก

ขณะนี้ทราบว่าสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองไถ่ตง ได้ตระหนักซึ้งถึงเจตนาของเบื้องบน จึงได้ทำการรับประทับทรงให้การบรรยายประกาศธรรมขึ้นมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว และมีหลักการอันถูกต้องบริสุทธิ์ เผยแพร่ธรรมะอย่างสุดพละกำลัง จึงได้รับคำสั่งจากท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่ให้มีภาระหน้าที่ท่องนรกเพื่อแต่งหนังสืออันใหญ่ยิ่งนี้ และได้สั่งให้พระอรหันต์จี้กงนำพาวิญญาณของหยางเซิงไปท่องนรกเก็บหาข้อมูลจากแต่ละขุม โดยได้ให้วรวิสุทธิกุมารเป็นผู้ถือพู่กันวาดเขียน และอาศัยทิพยเนตรถ่ายทอดภาพที่ได้รับมาจากแดนนรกเขียนเป็นตัวอักษรต่อเหตุการณ์ที่ได้เห็นในขณะนั้นๆ มาแต่งเป็นหนังสือ ***เที่ยวนรก*** เผยถึงความลี้ลับในยมโลก ซึ่งความสามารถนี้แม้แต่ภูตผีเทวดาก็ยังมิอาจจะทราบเท่าใด เป็นสิ่งที่หาดูได้ยากในโลกปัจจุบันกาลนี้

การนี้ใช้เวลาถึง ๒ ปี มาสำเร็จลุล่วงลงในวันนี้ ชาวโลกผู้ที่ได้อ่านหนังสือนี้แล้ว ได้สำนึกกลับเนื้อกลับตัว ละความชั่ว ทำความดี ขยันเดินในทางไปสู่สวรรค์ หากทุกๆ คนได้ทำตามนี้แล้ว นรกนั้นก็จะถูกละทิ้งสิ้นซากไป ทุกๆ ชีวิตจะได้เข้าสู่ความดีโดยทั่วถึงกัน ข้อมูลคดีที่เขียนลงในหนังสือเล่มนี้ ล้วนถูกต้องเหมาะสมกับกฎหมายของโลกมนุษย์ จึงนับว่าเป็นหนังสือที่ช่วยเหลือชาวโลกอันประเสริฐ ประกอบด้วยศักดิ์ศรีอันสูงส่งที่ไม่มีผู้ใดจะลบหลู่ดูหมิ่นได้ ขอให้ผู้อ่านจงช่วยเผยแพร่ปลอบเตือนผู้อื่นให้มากๆ มีจิตศรัทธาพิมพ์แจกให้ชาวโลกได้อ่านโดยทั่วถึงกันแล้ว **หากประสงค์อยากได้สิ่งใด จะได้รับการสนองตอบอย่างศักดิ์สิทธิ์ หวังในความเข้าใจของผู้ที่มีจิตมุ่งหวังในทางดี** จงตระหนักให้ซึ้งจึงกล่าวเป็นอนุโมทนาด้วยประการเช่นนี้

พระองค์ฟ้าบุพญาณ

ประทับทรง ณ สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองไถ่ตง ไต้หวัน

ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๑

คำอนุโมทนา
พระมหาโพธิสัตว์กษิติครรภ์
พระศาสดายมโลก

อันว่าหนทางสู่สวรรค์มีคนเดินโหรงเหรง นรกไม่มีประตู แต่คนมุ่งกันเข้าอย่างแออัด ชาวโลกผู้ไม่ยอมอยู่ในความสันโดษต่างพากันเกาะขาผู้มีอำนาจศักดิ์ใหญ่ลุ่มหลงอยู่ในห้วงเหวแห่งสุรานารี ทะเลแห่งความทุกข์เวิ้งว้างกว้างขวาง ผู้พลัดตกลงไปนั้นมากมาย จึงทำให้ผู้คนในแดนนรกล้นหลาม เสียงร่ำไห้เซ็งแซ่สะท้านสู่สวรรค์ ข้าพเจ้าควบคุมนรกทั้ง ๑๐ ขุม เมื่อมองเห็นผู้ตกทุกข์ต้องรับความทรมานมากมายก่ายกองเช่นนี้ ยากที่จะนิ่งดูดาย ทุกชีวิตใน ๓ แดนนรกมีวิญญาณเดิมมาจากแหล่งเดียวกัน สืบแต่บุพกาลมา เนื่องจากมิสามารถตัดความใคร่นั้นออกเสีย จึงทำให้การเกิดการตายติดต่อสัมพันธ์กันตลอดมา ทางแห่งเวียนว่ายตายเกิดทุรกันดาร เปลวไฟแผดเผา แม้มีความปรารถนาจะทำให้แดนนรกว่างเปล่าลง แต่ก็น่าเสียดายที่ไม่สามารถจะกอบกู้ช่วยเหลือมวลชนให้พ้นทุกข์ได้โดยทั่วถึง ท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่ได้แผ่พระความกรุณาปรานีอันใหญ่ยิ่ง ทรงห่วงใยชาวโลกทั้งหลาย จึงได้มีเทวโองการโปรดเกล้าให้ สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแห่งเมืองไถ่ตง แต่หนังสือ ***เที่ยวนรก*** ให้ท่านพระอรหันต์จี้กงนำพาวิญญาณหยางเซิงไปท่องยมโลก ทุกแห่งที่ไปเยี่ยมชมล้วนได้รับการต้อนรับขับสู้จากกรมกองต่างๆ ได้พูดคุยสังสรรค์กับท่านยมบาลและพัศดี

โดยได้ท่องไปตามแดนนรกซึ่งมีสภาพอันเต็มไปด้วยความทุกข์ทรมาน นำเรื่องราวเขียนเป็นหนังสือขึ้น อันเป็นตำนานมีค่าเปรียบ

เสมือนทองคำ สมที่จะเป็นหลักบรรทัดฐานแห่งการสั่งสอนอบรมประดาผู้ที่มีจิตใจคดโกงไร้เหตุผล ผู้ที่ทำชั่วละเมิดกฎหมายบ้านเมืองได้รับผลตอบสนองตามดังเงาตามตัว ในหนังสือเล่มนี้มีพยานหลักฐานให้ตรวจสอบได้อย่างจะแจ้งแจ่มชัด หวังว่าผู้ที่ได้อ่านมาแล้วคงมีความรู้สึกเหมือนโดนตีศีรษะ ตื่นตาตื่นใจ จนได้ความนึกคิดรู้ผิดชอบขึ้น สำนึกได้ในราตรีกาลที่สงัดเสียบ ให้กระทำในสิ่งที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม เพื่อจะได้มิต้องตกลงในแดนนรก หลังจากตายลงแล้วต้องได้รับการลงโทษจากพวกยุวทูต หากว่ายังทำเป็นหูทวนลมต่อคำพูดของอาตมาแล้ว เวลานั้นจะร้องแรกแหกกระเชอก็จะไม่มีทางจะช่วยได้อีก แล้วก็จงอย่าว่าพระเซียน-พุทธไม่มีความปรานีเลย

เนื่องในวาระที่หนังสือ ***เที่ยวนรก*** จะอนุโมทนาทำการจัดพิมพ์เป็นเล่มอยู่ในขณะนี้ ข้าพเจ้าจึงได้ลงมายังสำนักกล่าวคำอนุโมทนาไว้ ๒-๓ ประโยคดังกล่าวข้างต้นนี้ และหวังว่าหนังสือเล่มนี้เมื่อปรากฏต่อสายตาแล้ว ชาวโลกจะได้รับการช่วยเหลือกอบกู้ให้พ้นทุกข์โดยทั่วถึง ในแดนนรกจะว่างเปล่าไร้ผู้คน ทำให้ทั้งพิภพเป็นแดนสวรรค์ สิ่งนี้แหละคือยอดปรารถนาของอาตมา

พระมหาโพธิสัตว์กษิติครรภ์

ประทับทรง ณ สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองไถ่ตง

ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๑

คำอนุโมทนา
พระเจ้ากวนอู (กวงเฮงฮูจื้อ)
ประธานสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ๊ง ประทับทรง

สำนักเราได้เปิดทำการบรรยายธรรม ด้วยการประทับทรง และพิมพ์แจกหนังสือธรรม ตำนานธรรมเป็นจำนวนมาก เพื่อที่จะปิดกั้นกระแสกามราคะอันไหลเชี่ยว ทำการเหนี่ยวรั้งคลื่นลมที่เลวร้ายลงทุกๆ ขณะจิต ซึ่งก็ได้รับผลแห่งความสำเร็จมาอย่างน่าพอใจ

แม้ว่าได้พิมพ์แจกหนังสือธรรมะปลอบเตือนชาวโลกอย่างแพร่หลายกว้างขวางมาโดยตลอดเวลาหลายปีแล้วก็ตาม แต่ว่าสำหรับจิตใจของมนุษย์อันดื้อรั้นนั้น ยังมิอาจมีพลังอันเฉียบขาดที่จะยับยั้งพอ ท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่ทรงตระหนักในพระทัยถึงการนี้ จึงได้ตัดสินพระทัยในขณะที่มีการประชุมในเบื้องบนสวรรค์ ตกลงให้เลือกเฟ้นสำนักรับประทับทรงที่สุจริตบริสุทธิ์ โดยที่ประกอบด้วยสภาพการณ์ที่มีความสัมพันธ์อันดีต่อเทพเจ้า ทั้งผู้คนในสำนักที่มีความสนิทสนมกลมเกลียวสมัครสมานกัน และเป็นสำนักที่ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อความสะดวกในการท่องนรกแต่งหนังสือ โดยเผยเอาความจริงของนรกให้ชาวโลกได้รู้ได้เห็น จึงจะสามารถปลอบเตือนและหันเหจิตใจผู้คน ทำการปิดกั้นกระแสคลื่นลมที่เสื่อมทราม ให้สัมฤทธิ์ผลอย่างฉับพลันทันตาเห็น

หลังจากการเลือกเฟ้นแล้ว สำนักเราซึ่งได้รับเกียรติให้รับภาระนี้ ข้าพเจ้ามีความประหวั่นพรั่นพรึงเป็นที่ยิ่ง โดยเหตุว่าการท่องนรกแต่งหนังสือไม่เหมือนกับการรับประทับทรงบรรยายธรรมโดยทั่วไป หากว่าได้เกิดความพลาดพลั้งในขณะที่รับประทับทรงหรือนายหยางเซิงเกิดมี

ความเสียสมาธิขึ้น ก็จะทำให้ภาระใหญ่ยิ่งอันนี้ล้มสลายลงในทันที ซึ่งเป็นการขัดต่อเทวโองการและโทษฐานนั้นหนักหน่วงมาก อันเป็นที่ยำเกรงของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย หากแต่ว่าเรามิอาจจะขัดขืนต่อคำสั่งจากสวรรค์ได้ จึงน้อมรับพระราชโองการด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่งยวด นับแต่วันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๙ ที่ได้รับมอบพระโองการเป็นต้นมา ศิษยานุศิษย์ทั้งหลายตั้งจิตที่มั่นคงแน่วแน่คอยรับเสด็จวันกำหนดรับประทับทรงต่างก็ได้มารวมกันอย่างสงบเงียบในสำนักนายหยางเชิงต้องถือศีลกินเจคอยต้อนรับอยู่จนกว่าท่านอรหันต์จี้กงเสด็จมา จงนำเอาวิญญาณที่ออกจากร่างตรงไปยังยมโลกทำการเก็บหาข้อมูลต่างๆ พระเง็กฮื้อทงจื้อจะอยู่ในสำนักเพื่อทำการถ่ายทอดสภาพที่เป็นจริงนั้นๆ เช่น การโต้ตอบระหว่างพระอรหันต์กับมนุษย์ การสนทนาพาทีในขณะที่อยู่ในแดนนรก ได้ทำการเขียนออกเป็นตัวอักษรโดยทันทีทันใด จึงได้จัดแต่งเป็นหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ขึ้น

ตลอดเวลา ๒ ปีที่ผ่านมานี้ได้ท่องไปในแดนนรกอย่างทั่วถึง หนังสือเล่มนี้จึงได้สำเร็จลง ข้าพเจ้ามีความปลาบปลื้มปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง หนังสือเล่มนี้มีค่าเหลือที่จะประมาณได้ ซึ่งนับแต่สำนักเราได้ทำการรับประทับทรงบรรยายธรรมเป็นต้นมา ที่สิ้นเปลืองเวลามากที่สุด ที่มีเนื้อหาสาระมากที่สุด เป็นหนังสือที่ได้ผลในการปลอบเตือนจิตใจชาวโลกได้ดีที่สุดเล่มหนึ่ง ควรแก่การจะเทิดทูนถนอมไว้ เมื่อหนังสือเล่มนี้ได้ปรากฏต่อสายตาชาวโลกแล้ว นรกอันมืดทึบจะเปล่งปลั่งด้วยรัศมี จึงอยากจะให้ผู้คนในพิภพทั้งหลายที่มีบุญได้อ่านหนังสือเล่มนี้ต่างได้หลุดพ้นออกจากห้วงเหวแห่งความทุกข์ ก้าวขึ้นสู่แดนแห่งความศักดิ์สิทธิ์เทอญ

พระเจ้ากวนอู

ประธานแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง

ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๑

คำอนุโมทนา
วรวิสุทธิกุมาร (เจ็กฮือทงจื้อ)

วรวิสุทธิกุมาร ลงประทับทรงกล่าวว่า

ฟ้าประทานพจน์วิเศษดุจเข็มทิศ
อำมหิตเป็นนิจใช่อำพราง
หากกลับใจนรกนั้นจะปิดทาง
สำนึกตัวกลับใจประเสริฐจริง

ชาวโลกจะมีความเห็นดีเห็นชอบในด้านเสพสุขทางวัตถุ ดูหมิ่นในด้านอบรมศึกษาทางจิตใจ ศีลธรรมเมื่อถูกทอดทิ้งละเลยแล้ว การก่อการลักขโมย ล้างผลาญฆ่าแกงข่มขืนกระทำชำเราก็จะทวีความรุนแรงขึ้นโดยไม่หยุดยั้ง

เมื่อจะยับยั้งแก้ไขเหตุร้ายอันไม่มีวันจะยุติลงได้ จึงควรเริ่มกระทำการอบรมทางศีลธรรม โดยให้บรรยายถึงความเป็นจริงแห่งการสนองตอบจากเหตุและผล ดวงวิญญาณนั้นไม่ได้สูญสลายและไม่ใช่เรื่องเท็จ โชคลาภวาสนาหรือภัยพิบัติมิได้เกิดขึ้นโดยปราศจากเหตุผลแต่อยู่ที่การกระทำดีหรือความชั่วของมนุษย์เอง ถ้าหากตัวเราก่อกรรมทำเข็ญในตอนมีชีวิตอยู่ เมื่อตายลงแล้วดวงวิญญาณก็จะต้องรับโทษที่ตนได้ก่อขึ้นไปเอง ต้องตกเข้าไปในทางชั่วร้าย รับการฝึกอบรมจากการเวียนว่ายตายเกิด นี่แหละคือต้นกำเนิดแห่งการเกิดขุมนรกขึ้น

วิญญาณของข้าพเจ้าบริสุทธิ์ผุดผ่อง จึงสามารถท่องไปในแดน

ศักดิ์สิทธิ์อย่างสบายอารมณ์ได้ เนื่องจากขณะนี้สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแห่งเมืองไถ่ตงได้รับเทวโองการให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ข้าพเจ้าได้รับเกียรติในหน้าที่ให้ใช้ "ทิพยเนตรถ่ายทอดความจริง" จึงกราบรับโดยดุษฎี ในขณะเงียบสงัดของราตรีกาลแห่งการรับประทับทรง ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงมานำพาวิญญาณของคุณหยางเชิงไปท่องชมนรกทุกขุม ในขณะที่ทำการสนทนากับวิญญาณโทษ ข้าพเจ้าจะใช้ทิพยเนตรเก็บเอาเสียงและภาพของเขา ถ่ายทอดออกทันที โดยอาศัยร่างของเขานั่นแหละที่ได้ถือพู่กันไว้ในมือ เขียนออกเป็นตัวอักษรตรงต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันทันด่วน ซึ่งมีข้อความสนทนาโต้ตอบจากแดนนรกแล้วคัดลอกแต่งเป็นหนังสือขึ้น เพื่อเป็นการปลอบเตือนกล่อมเกลาชาวโลก

ความอ่อนไหวพิสดารในการนี้ มีผู้มีจิตศรัทธาเลื่อมใสรุมล้อมสังเกตการณ์อยู่รอบด้าน ล้วนได้เปล่งคำอุทานว่าหาที่ดูมิได้อีกแล้ว ต่างเชื่อมั่นว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์แห่งเทพเจ้านั้นมีจริงพึงเชื่อถือได้ แต่ผู้ที่ยังมิได้ชมด้วยสายตาของท่านเองก็อาจจะเชื่อได้ แต่ไม่สู้จะสนิทนัก เนื่องจากเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงหวังเป็นอย่างยิ่งที่จะเห็นชาวโลกทั้งหลายว่าสวรรค์นั้นได้สร้างอยู่บน "ดวงจิต" ของตัวท่านเอง เมื่อท่านหลอกลวงจิตใจอันดีงามของตัวท่านเองแล้ว ท่านยังมีความ "สุขใจ" ที่จะพักอาศัยในสวรรค์ได้อีกหรือ? ผู้ที่ทำความชั่วไว้แล้ว เมื่อตอนสำนึกตัวได้ทุกครั้งจึงเกิดความตำหนิติเตียนตัวเองอย่างขมขื่นทรมานจิตใจ ขณะนั้นแหละภาพแห่งนรกได้บังเกิดขึ้นในใจท่านแล้ว แต่ว่านรกคือที่คุมขังของผู้กระทำความผิด เป็นที่ซึ่งมวลมนุษย์ไม่พึงปรารถนา หรือบางคนจะเห็นเป็นบ้านเดิมของท่านเอง? มนุษย์เราถือกำเนิดมาจากสวรรค์ บนสวรรค์จึงเป็นแหล่งพำนักพักพิงเดิมของท่าน ดังนั้นจึงหวังเป็นอย่างยิ่ง จงอย่าเร่ร่อนอยู่ในห้วงแห่งการเกิดตาย และต้องตกลงไปในทางเวียนว่ายตายเกิดอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

อาศัยในโอกาสที่หนังสือ ***เที่ยวนรก*** จะคลอดออกสู่ตลาดในขณะนี้ ข้าพเจ้าจึงได้ให้พู่กันอันศักดิ์สิทธิ์นี้ขยายความตามที่ทิพยเนตรได้เห็นมาเป็นเวลาร่วม ๒ ปีในแดนนรก ที่มีสภาพเต็มไปด้วยความอเนจอนาถทรมาน หวังว่าผู้อ่าน เมื่ออ่านหนังสือเล่มนี้จบลงแล้ว การกระทำและความประพฤติของท่านทั้งหลายจะขาวสะอาดหมดจดปราศจากด่างพร้อย จะไม่ให้มีเมล็ดพันธุ์แห่งนรกหลงเหลืออยู่อีก จึงจะไม่เป็นการเสียแรงที่ข้าพเจ้าได้อุตส่าห์ติดตามถ่ายทอดมาตลอด

วรวิสุทธิกุมาร แห่งวรวิสุทธิปราสาท

วันที่ ๑๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๑

ราชเลขาเซียนประทับทรง

เมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๑

ประกาศว่า

๑. หนังสือเล่มนี้ได้แต่งขึ้น โดยเทวโองการท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่ แม้ว่าสำนวนนั้นจะเป็นคำพูดพื้นๆ ง่ายๆ แต่มีเนื้อหาที่เปี่ยมท้นด้วยหลักธรรมความจริง ซึ่งเป็นตำนานอันวิเศษล้ำเลิศ ที่จะอบรมบ่มนิสัยบำเพ็ญธรรมอย่างดีเยี่ยม

๒. หากปรากฏว่ามีตัวอักษรใดที่ขาดตกหรือผิดเพี้ยนบ้าง ซึ่งเป็นความสับเพร่าในการคัดลอก ผู้อ่านจงอย่าดูหมิ่นสบประมาทเป็นอันขาด

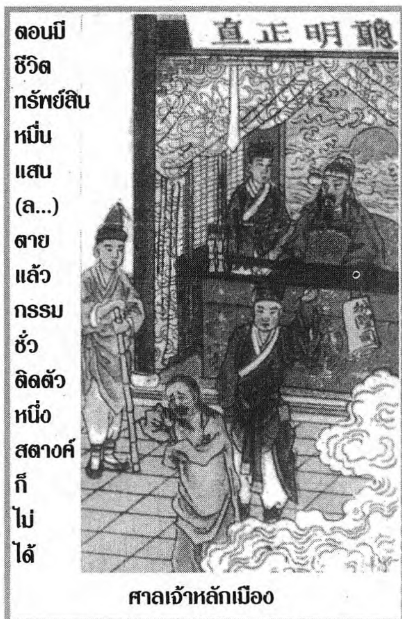
๓. หนังสือเล่มนี้ทำให้สูญสิ้นพละกำลังและจิตใจของเซียนพรตและมนุษย์อย่างใหญ่หลวง จึงได้ประสบความสำเร็จจนจัดพิมพ์เป็นเล่มได้ ซึ่งใช้เวลาถึง ๒ ปีเต็ม ในหนังสือเล่มนี้ได้เปิดเผยความลี้ลับแห่งยมโลก แนวทางการลงโทษแห่งแดนนรกได้ประกาศให้ทราบอย่างแจ้งชัด ชอบที่เป็นเสียงระฆังที่คอยกล่อมโลก และเป็นตำนานที่หาได้ยากยิ่งในระยะเวลานับหมื่นๆ ปีที่แล้วมา จึงหวังเป็นอย่างยิ่งที่มวลมนุษย์ควรจะอ่านควรจะถนอมควรจะเข้าใจ และควรที่จะบำเพ็ญด้วย

๔. ตำนานเล่มนี้ได้รับการร่วมมือจากแดนสวรรค์ ยมโลกและชาวมนุษย์ จึงสามารถเขียนแต่งให้สำเร็จลงได้ซึ่งมีความดีความชอบร่วมกันด้วย ดังนั้น เมื่อผู้ใดได้พิมพ์แจกแม้จะเพียงเล่มเดียวจะต้องได้รับความสนองตอบในทางดีจาก ๓ แดนด้วย

๕. คำประกาศิตจากท่านจินกวาน ประดาที่พิมพ์แจกตำนานเล่มนี้ เพื่อเป็นการช่วยให้ได้กอบกู้ผู้คน ไม่ว่าจะพิมพ์เอง หรือช่วยพิมพ์หรือช่วยเรี่ยไรเงินเป็นค่าพิมพ์ บรรยาย หรือช่วยเผยแพร่ ล้วนได้รับอนุมัติให้ลดหย่อนผ่อนโทษที่ตัวเองได้ก่อไว้ในปางก่อน หากสะสมความชอบนี้ได้เต็มขั้นแล้ว จะได้ขึ้นสู่สวรรค์รับความสุขสบายกายโดยถือเอาความดีที่สร้างสมไว้ในการนี้

๖. บรรดาที่มีความประสงค์อยากได้อายุยืนยาว หรือหวังในการเลื่อนตำแหน่งหน้าที่ หรือขจัดโรคภัยไข้เจ็บ หรือแก้อาถรรพณ์ในการจองเวรจองกรรม หรือบำเพ็ญธรรม หรือลบล้างบาปที่ตัวสร้างไว้หรือจะช่วยกอบกู้บรรพบุรุษให้พ้นภัยพ้นทุกข์ หรือประสงค์จะมีความสุขเมื่อตัวเองได้ตายลงไป เมื่อได้ตั้งอธิษฐานจะพิมพ์แจกตำนานเล่มนี้แล้ว ล้วนต้องได้รับตามความประสงค์นั้นๆ ทั้งนี้ควรจุดธูปต่อหน้าเทพเจ้าหรือต่อหน้าวัดวาอารามศาลเจ้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรืออยู่ที่กลางแจ้ง แล้วให้อธิษฐานตามที่ประสงค์ เทพเจ้าจะได้ไปทูลให้ในทันที มีการสนองตอบอย่างทันใจด้วย สิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่มีการหลอกลวงแต่อย่างไร

๗. ตำนานนี้สถิตอยู่แห่งใดแห่งนั้นย่อมมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์จากสากลโลกให้การคุ้มครอง เมื่ออ่านแล้วต้องเก็บไว้ ณ ที่ที่สะอาด ห้ามทำให้เปรอะเปื้อนสกปรก ผู้ที่ดูหมิ่นกล่าวร้ายต่อตำนานเล่มนี้หรือขัดขวางการเผยแพร่ จะต้องตกเข้าในนรกตลอดกาล ซึ่งนับว่าเป็นโทษที่ให้อภัยไม่ได้ หวังว่าชาวโลกทั้งหลายจงกลับเข้าในทางธรรมและจงคิดรอบคอบถ้วนถี่เทอญ.

ศาลเจ้าหลักเมือง

ชีวิตคนร้อยปีดุจฝัน
ชื่อเสียงเกียรติยศดุจเมฆลอย
อนิจจังมาถึงไปมือเปล่า
มีเพียงดีชั่วติดตามจิต

ลงทะเบียนหน้าศาลหลักเมือง
เผชิญเจ้ายมบาลขุมที่หนึ่ง
กระจกส่องกรรมส่องใจคน
บาปบุญปิดบังไม่ได้

ผู้เฒ่าเฮี้ยงจิว ซู่เอี้ยงฮู้
ทำนอง ไซก้องอวย

ในภาพ พระอรหันต์จี้กงกำลังประทับทรง โดยมีหยางเซิงเป็นร่างทรง มือถือพู่กันเขียนตัวหนังสือลงบนถาดทราย มีผู้คอยอ่านอยู่ข้างๆ และมีผู้จดบันทึกไว้ การเข้าทรงทุกครั้งจะกระทำกันในสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง (โรงเจ) ท่ามกลางกรรมการมากมาย

ครั้งที่ ๑

วันพฤหัสบดีที่ ๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๙

ตอน เที่ยวภูเขาหัวใจชมถ้ำนรก

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จมาแล้วตรัสในบทกลอนความว่า

อันสวรรค์ นรกนั้น อยู่ในใจ
บุญบาปใคร ล้อมจิตตน มุ่งใฝ่หา
ค่ำคืนนี้ พระจี้กง จะนำพา
ให้หยางเชิง เที่ยวลอยไป บนดอกบัว

พระจี้กง : เจ้าหยางเชิง คืนนี้เราจะไปเที่ยวขุมนรก เจ้ามีความรู้สึกอย่างไร ?

หยางเชิง : กระผมต้องขอกราบขอบพระคุณในความมหากรุณาจากสวรรค์ก่อนใดๆ ทั้งสิ้น ที่ท่านได้กรุณาให้โอกาสกระผมไปเที่ยวชมนรก กระผมมีความรู้สึกปรีดาอันหาที่เปรียบมิได้

พระจี้กง : สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง อันขึ้นตรงต่อสวรรค์ทักษิณ ซึ่งมีศิษย์สาวกทั้งหลายต่างบำเพ็ญตนพากเพียรในการสร้างบุญกุศล ชักจูงผู้ลุ่มหลง จำหน่ายแจกจ่ายตำรับการกุศลอย่างมากมายมหาศาล เพื่อให้มวลมนุษย์ท่องอ่าน กุศลบุญแผ่คลุมทั่วพิภพ ดังนั้นท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่จึงได้ประกาศบัญชาให้แต่งหนังสือเรื่อง ***เที่ยวนรก*** เพื่อที่จะเปิดเผยความจริงแห่งขุมนรก อันที่จะไปเที่ยวในครั้งนี้ ศิษย์ผู้ร่วมสำนักคนอื่นๆ ยังมิได้เคยเที่ยวชมมาก่อน เมื่อเจ้าได้ไปเห็นมาแล้วจงนำไปเผยแพร่อบรมแก่ชาวโลกทั้งหลาย เมื่อก่อนเจ้าก็เคยฝึกฝนในเรื่องการประทับทรง ขณะนั้นอาตมาได้ลงมาสั่งสอน เลยทำให้เราทั้งสองได้กลายเป็นอาจารย์กับลูกศิษย์จนกระทั่งถึงทุกวันนี้ และวันนี้สวรรค์ท่านได้โปรดให้เราแต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ก็เพราะท่านรู้ว่าอุปนิสัยใจคอที่สัตย์ซื่อ

เที่ยงตรงของอาตมา สามารถชักนำชาวโลกไปในทางที่ถูกที่ชอบยิ่งนัก และกระตุ้นเตือนให้สร้างแต่บุญกุศล เอาละ...บัดนี้เราเริ่มออกเดินทางได้แล้ว

หยางเซิง : ขอขอบพระคุณ น้อมรับคำสั่งสอนของท่านอาจารย์ กระผมเคยได้ยินมาว่าการท่องนรกนั้นต่างก็ขี่เทพอาชาหรือโดยสารไปในดอกบัว แล้วไฉนท่านอาจารย์จึงสั่งให้เดินเท้าเล่า ?

พระจี้กง : ช่างไร้เดียงสาเสียจริงๆ เจ้าหยางเซิงเอ๋ย อันทางไปนรกนั้นน่ะจะเป็นทางดีได้อย่างไร ? แล้วคิดจะเหาะเหินเดินอากาศด้วยฤๅ ? ทุกวันนี้วิทยาศาสตร์ก้าวหน้าไปไกลมาก ไปไหนก็ต้องนั่งรถเก๋ง เจ้าคิดจะขับบ้างหรือ ? อันที่จริงนั้นนรกไม่มีทางเข้า มนุษย์นั้นต่างหากที่พาตัวเข้าไปเอง อย่าเพ้อฝันไปเลย เมื่อผ่านพ้นทางทุรกันดารแล้วจึงสามารถขึ้นสู่สวรรค์

หยางเซิง : กระผมว่าอาจารย์ท่านคล้ายเมาเหล้าในยามนี้

พระจี้กง : ความจริงก็ดื่มมาบ้างแล้ว ในเมื่อฉันรู้แจ้งเห็นจริงต่อสรรพสิ่งของมวลมนุษย์แล้ว ซึ่งจิตใจของคนน่าสะพรึงกลัวมากนัก ยากที่จะชักจูงให้ตลอดรอดฝั่งได้ ทำให้ฉันเสียใจเป็นอย่างยิ่งก็เลยอาศัยสุรายาเมา เพื่อกลบเกลื่อน ฉันว่าเจ้าก็ควรดื่มเสียบ้างให้รู้แล้วรู้รอดไปให้มันเมาดับจิตไปเสียเลย

หยางเซิง : กระผมดื่มเหล้าไม่เป็น ท่านอาจารย์ล้อเล่นเก่งจังเลย

พระจี้กง : เอาละ เวลามีจำกัดฉันจะเสกบัวช่อหนึ่ง เพื่อเป็นยานพาหนะเดินทางของเรา

หยางเซิง : ท่านอาจารย์มีอิทธิฤทธิ์ล้นฟ้า พอเสกคาถาจบ บัวขาวช่อหนึ่งก็โผล่ขึ้น แต่ว่าเท้ากระผมไม่สะอาดพอ ไม่กล้าเหยียบย่ำขึ้นบนดอกบัว

พระจี้กง : หากว่าจิตใจเจ้าสะอาดพอแล้ว ก็ไม่เป็นปัญหาอันใด คำสุภาษิตท่านกล่าวไว้ว่า **"ดอกบัวนั้นเติบโตจากตมเลน แต่ก็ไม่มีสิ่งเปรอะเปื้อนติดอยู่เลย"**

หยางเซิง : ถ้างั้นกระผมก็ลองเสี่ยงดูสักครั้ง กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว จะไปทางไหนกัน

พระจี้กง : ปิดตาของเจ้าทั้งสองข้างเสีย ฉันจะนำเที่ยวแล้วละ

หยางเซิง : ขอรับ กระผม

พระจี้กง : เจ้าลืมตาได้แล้ว

หยางเซิง : ที่นี่คือแห่งหนตำบลใด ? ทำไมตรงหน้ามีภูเขาสูงชันลูกหนึ่ง และบนผนังหินนั้นมีตัวอักษรว่า **"ภูเขาขั้วหัวใจ"** ส่องแสงแพรวพราวตระการตา

พระจี้กง : ภูเขานั้นแหละชื่อ **"ภูเขาขั้วหัวใจ"** เดินขึ้นไปบนภูเขาก็จะเป็นประตูสวรรค์ เจ้าเห็นบ้างไหมข้างภูเขานั้นมีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่ง มองดูมืดมิดไม่จรดก้นถ้ำ ถ้ำนี้แหละคือ ถ้ำนรก ชาวโลกผู้ที่มีจิตใจสุจริตซื่อตรง เมื่อสิ้นลมปราณแล้วก็จะได้ขึ้นสู่บนภูเขานี้ ถ้าหากเป็นคนจิตใจชั่วช้าทำเวรสร้างบาป เมื่อตัวตายแล้ววิญญาณล่องลอยมาถึง ณ ที่นี้ เมื่อเห็นตัวหนังสือ **"ภูเขาขั้วหัวใจ"** ที่ส่องแสงระยิบระยับ นัยน์ตามักจะเบิกออกยาก ในขณะที่ไม่ทันจะตั้งตัว ก็ต้องตกลงไปในถ้ำนรกอันลึกล้ำนั้น ดังนั้นนักปราชญ์โบราณ ท่านจึงกล่าวไว้ว่า **"จิตเป็นทั้งสวรรค์และเป็นทั้งนรก"** ล้วนขึ้นอยู่กับความรู้สึกผิดชอบบุญบาปวูบหนึ่งเท่านั้นเอง

หยางเซิง : ที่แท้เป็นอย่างนี้เอง คนเราจะเลือกทางไปสวรรค์ หรือนรกก็ย่อมได้ คนจะเป็นเทวดาก็ได้ เป็นผีก็ได้

พระจี้กง : คืนนี้เวลาจำกัดมาก เราเที่ยวชมเท่านี้ก่อนเถิด รีบขึ้นนั่งบนดอกบัวเสีย

หยางเซิง : ขอรับ กระผม

พระจี้กง : ปิดตาเร็ว มิฉะนั้นตาของสามัญปุถุชนจะทนต่อลมเย็นที่เชือดเฉือนโชยมาได้ยาก

หยางเซิง : ขอรับ กระผม ลมจัดมาก กระผมทนไม่ไหวแล้ว

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๒

วันอาทิตย์ที่ ๑๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๙
ตอน เที่ยวสระน้ำสบายใจ สู่แดนต่อแดน ระหว่างมนุษยโลกกับยมโลก

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จปรากฏตัวตรัสเป็นกลอนความว่า

มณีวาว เดิมสถิต บนสวรรค์
เกิดพลาดพลั้ง สู่ดินดาน เคล้าโคลนตม
ครั้นเห็นแจ้ง ปลงสังขาร ละโสมม
ปัญญาข่ม จิตเปี่ยมท้น สัจธรรม

พระจี้กง : เจ้าหยางเซิง เตรียมตัวท่องนรกได้

หยางเซิง : ท่านอาจารย์ครับ วันนี้กระผมได้ไปเมืองเจียงฮ่วยและเพิ่งกลับมา รู้สึกอ่อนเพลีย ใคร่จะขอนอนพัก กระผมว่าวันหลังค่อยไปนะครับ !

พระจี้กง : เจ้านะเกียจคร้านมาก ผู้บำเพ็ญธรรมเมื่อตรากตรำลมฟ้าเพียงเล็กน้อยก็เกิดความท้อ แล้วจะหวังบรรลุธรรมได้อย่างไร ?

หยางเซิง : กระผมต้องขอกราบประทานอภัยจากท่านอาจารย์ด้วย กระผมจะเร่งปรุงสติตามท่านอาจารย์ไป

พระจี้กง : รีบขึ้นบนดอกบัว อย่าเปิดตา...เอาละ ลืมตาได้ ลงจากดอกบัวได้แล้ว

หยางเซิง : ท่านอาจารย์ครับ วันนี้ไฉนจึงพากระผมมาทางนี้ ตรงข้างหน้ามีบ่อน้ำใหญ่บ่อหนึ่ง น้ำในบ่อใสสะอาด ไร้คลื่นลม น้ำเป็นสีฟ้า และมีตัวหนังสือ ปรากฏความว่า **"สระน้ำสบายใจ"**

พระจี้กง : วันก่อนท่องนรก เนื่องจากเจ้าเป็นปุถุชนธรรมดา นัยน์ตาสามัญชนจึงมองเห็นสรรพสิ่งได้น้อยมาก วันนี้อาตมาพาเจ้ามายังที่นี้

ต้องการให้เจ้าลงไปในสระน้ำ เพื่อชะล้างสิ่งราคีทำให้ตาสามัญชนกลายเป็นทิพยเนตร จึงสามารถมองทะลุปรุโปร่งในแดนนรก

หยางเซิง : กระผมว่าน้ำในสระใสเย็นจัดมาก และเวลานี้ก็เป็นฤดูใบไม้ร่วง กระผมกลัวความเย็นเกรงจะเป็นหวัด ไม่กล้าลงอาบ

พระจี้กง : ท่องนรกแต่กลัวหนาว ! ผลักให้เจ้าลงไปเลย

หยางเซิง : ช่วยด้วย !!!! กระผมว่ายน้ำไม่เป็น อาจารย์ท่านทำให้คนตายแล้ว ! โอย...

พระจี้กง : ให้เจ้าลงไปแช่สัก ๒-๓ นาที เพื่อกระตุ้นให้ตื่นขึ้น

นายพลคุมสระ : นมัสการท่านอาจารย์ กระผมขอต้อนรับพระคุณท่าน เมื่อครู่นี้ท่านอาจารย์ผลักปุถุชนผู้หนึ่งลงไปในสระ มิทราบว่าท่านมีความประสงค์อันใด ?

พระจี้กง : ท่านนายพลหารู้ไม่ว่า ชาวโลกทุกวันนี้ล้วนเมามายลุ่มหลงราคีเต็มกาย สูญสิ้นไปซึ่งวิญญาณอันผ่องใสปราดเปรื่องแห่งนิสัยดั้งเดิม วันนี้อาตมาผลักปุถุชนผู้นี้ลงไปในสระน้ำ ความหมายก็คือชำระล้างราคีที่เปรอะเปื้อน **"มุณีจินดา"** เพื่อให้แสงที่เจิดจ้าจรัสขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

นายพลคุมสระ : เช่นนั้นแล้ว กระผมจะรีบช่วยกู้เขาขึ้นมาโดยด่วน มิฉะนั้นหากนานเกินควรอาจช่วยไม่ทัน

พระจี้กง : เร็วเข้า ! หากว่าจมลงก้นสระก็จะเกิดความยุ่งยากมาก

นายพลคุมสระ : ช่วยขึ้นมาแล้วครับ แต่เขาได้หยุดการหายใจไปแล้ว มิทราบว่าท่านจะช่วยเหลือแก้ไขได้ประการใด ?

พระจี้กง : เรื่องเล็ก เมื่อชำระล้างราคีแล้ว ก็ย่อมจะฟื้นคืนชีพได้ อาตมาจะใช้พัดโบกเพียงครั้งเดียวก็จะฟื้นคืนชีพมาทันที ดูอาตมาแสดงอภินิหาร...

นายพลคุมสระ : ลืมตาทั้งสองข้างแล้ว

หยางเซิง : ท่านอาจารย์ไฉนจึงผลักกระผมลงไปในสระ ?

พระจี้กง : ชาวโลกล้วนแต่ติดนิสัยชอบให้ผลักดัน เออ...กรุณามากแล้วนะ เหตุผลของเจ้ายังมีอีกมากมายก่ายกอง แต่อาตมาไม่มีอารมณ์

ในเรื่องนี้ จึงจำเป็นต้องทำเช่นนั้น

หยางเซิง : ขอขอบพระคุณต่อคำสั่งสอนของท่านอาจารย์ เวลานี้กระผมมีความรู้สึกสดชื่นสบายทั่วร่างกาย ผู้ที่แต่งกายแบบนายพลคือผู้ใด ?

พระจี้กง : ท่านผู้นี้คือนายพลผู้คุมสระ มีหน้าที่ดูแลรักษาสระน้ำนี้ ผู้ที่มิได้รับคำสั่งจะลงไปอาบไม่ได้ สระน้ำนี้คือบ่อน้ำทิพย์ นอกจากเทวดาสามแดนลงสรงได้แล้ว บุคคลอื่นๆ ล้วนห้ามลงอาบ วันนี้เจ้ามีบุญแล้วละ

นายพลคุมสระ : วันนี้ท่านอาจารย์พาปุถุชนผู้นี้มายังที่นี้ มิทราบว่ามีธุระปะปังประการใด ?

พระจี้กง : เพราะเหตุว่าเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง ในเมืองไถ่ตง แห่งโลกมนุษย์ได้รับเทวโองการให้แต่งหนังสือเรื่อง ***เที่ยวนรก*** ให้ฉันพาหยางเซิงผู้นี้มาท่องยมโลก เพราะเหตุยังไม่สิ้นกลิ่นไอแห่งปุถุชน ยากแก่การมองทะลุปรุโปร่งในแดนนรก ก็เลยพามาชะล้างนัยน์ตาในสระน้ำสบายใจ เพื่อที่สะดวกในการท่องชม

นายพลคุมสระ : ขอประทานโทษ ! ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง

พระจี้กง : เวลาไม่คอยท่า เราศิษย์-อาจารย์จะรีบไปท่องนรก ลาก่อนท่านนายพล เจ้าหยางเซิงรีบขึ้นบนดอกบัวเสีย

หยางเซิง : ขณะนี้เราจะไปทางใดครับ ท่านอาจารย์ ?

พระจี้กง : ไม่ต้องถาม เมื่อถึงที่แล้วจะรู้เอง รีบปิดตาทั้งสองข้าง... ลืมได้แล้ว ลงจากดอกบัวได้

หยางเซิง : ถนนสายนี้ทำไมไม่ราดยางมะตอย พายุทรายฟุ้งเต็มท้องฟ้าทำให้เดินกะโผลกกะเผลก

พระจี้กง : นี่แหละคือ แดนต่อแดนระหว่างมนุษย์กับผี

หยางเซิง : โอ้โฮ !! ทางโน้นมีคนมาเยอะแยะ ล้วนแต่ร้องห่มร้องไห้กระจองอแง !

พระจี้กง : นั่นคือวิญญาณของคนที่ตายแล้ว เพิ่งมาถึงนรก

หยางเซิง : ข้างหน้ามีหอสูง มีตัวอักษรว่า **"แดนต่อแดนระหว่างมนุษยโลกกับยมโลก"** ที่นี้เป็นแห่งหนตำบลใด?

พระจี้กง : นี่แหละคือ แดนต่อแดนแห่งมนุษยโลกกับยมโลก

หยางเซิง : ข้างหน้ามีตึกแถวสองตึก เราไปเยี่ยมชมกันเถิด

พระจี้กง : ได้ รีบไปกัน

หยางเซิง : ตึกเหล่านี้ล้วนเขียนว่า **"กรมทะเบียน"** แบ่งเป็นแผนกที่ ๑ ที่ ๒ ประมาณสิบกว่าห้อง

พระจี้กง : เราไปสังสรรค์เยี่ยมชมเถิด

อธิบดีกรมทะเบียน : ขอต้อนรับท่านอาจารย์กับคุณหยางเซิงผู้ทรงเอกแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง จากเมืองไถ่ตง ที่มาเยี่ยมเยือน ในวันที่ ๑๕ เดือน ๘ ได้รับพระบรมราชโองการจากท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่ ทราบว่าสำนักท่านจะแต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** และจะมาสำรวจเที่ยวชมรายละเอียด

พระจี้กง : เพราะเวลาหมดลงแล้ว วันอื่นค่อยมาเยี่ยมชมกันใหม่

อธิบดีกรมทะเบียน : ได้ครับ เชิญขอรับ

พระจี้กง : เจ้าหยางเซิง เราเตรียมกลับสำนักเถิด ออกไปขึ้นดอกบัวปิดตาทั้งสองข้าง

หยางเซิง : ขอรับ กระผม...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๓

วันพฤหัสบดีที่ ๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๙

ตอน ท่องแดนต่อแดนระหว่างมนุษยโลกกับยมโลก เยี่ยมชมหอทะเบียนแดนนรก

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอน ความว่า

พุทธนที ไร้คลื่น ผงธุลี
ตัดราคี ทางสวรรค์ ที่จิตไชร้
วันเวลา ดั่งจรวด เคลื่อนผ่านไป
วุ่นวายใจ หกทางเกิด แสนอนาถหนอ

พระจี้กง : เตรียมตัวไปท่องนรกกันเถอะ

หยางเซิง : ขอรับบัญชา กระผมขึ้นนั่งบนดอกบัวและได้ปิดตาแล้ว

พระจี้กง : เริ่มเดินทางได้...เอาละ ลงจากดอกบัวเถิด

หยางเซิง : ไฉนทางนี้จึงมีฝูงชนเดินกันขวักไขว่ล้วนเป็นชาวโลก พวกเขามาที่นี้เพื่อการใด ?

พระจี้กง : ที่นี่คือ แดนติดต่อระหว่างมนุษยโลกกับยมโลก ชนเหล่านี้ล้วนเป็นวิญญาณหลุดลอยมา กำลังจะไปรายงานตัวต่อยมโลก อย่าถามอะไรให้มากเรื่องเลย อาตมาจะพาเจ้าไปกรมทะเบียน เพื่อเยี่ยมคำนับเจ้าพนักงานทะเบียน (อธิบดี) เจ้ามีปัญหาสงสัยอันใดก็ถามไปเลยโดยไม่ต้องเกรงใจ

อธิบดีกรมทะเบียน : ขอน้อมรับท่านอาจารย์กับคุณหยางเซิงเชิญข้างใน วันก่อนนี้บกพร่องในการต้อนรับ ต้องขอประทานอภัยด้วย เชิญนั่งขอรับ เนื่องจากวันก่อนนั้นเวลาจำกัด จึงไม่สามารถแจ้งหน้าที่การงานหอนี้ให้ทราบได้ มิทราบว่าท่านหยางเซิงจะมีปัญหาข้อสงสัยอันใด ?

หยางเซิง : ขอทราบว่า **"แดนต่อแดนมนุษยโลกกับยมโลก"** เป็น

สถานที่เช่นใด?

อธิบดีกรมทะเบียน : "แดนต่อแดนมนุษยโลกกับยมโลก" คือสถานที่ที่ตั้งอยู่ระหว่างกลางของมนุษยโลกกับยมโลก แต่ค่อนข้างจะใกล้เขตยมโลก เมื่อผู้คนในมนุษยโลกตายลง จะต้องผ่านเข้ามาทางนี้แจ้งต่อกรมทะเบียน เพื่อเปลี่ยนแปลงทะเบียนจากมนุษยโลกเข้าไว้ที่นี้ เมื่อลงทะเบียนเรียบร้อยแล้ว ผู้ที่ได้สร้างบุญกุศลก็จะมีกุศลเทพนำพาเข้าไปเยี่ยมชมนรก หากเป็นผู้ไร้บุญกุศลก็มีทูตผี **"ขาวดำ"** สองตนคุมตัวส่งเข้าไปในประตูผี มอบให้ขุมที่หนึ่งชำระโทษต่อไป

หยางเชิง : คนในมนุษยโลกที่แท้ มีทะเบียนบ้านกี่แห่ง?

อธิบดีกรมทะเบียน : คนๆ หนึ่งมีสามทะเบียน **"ทะเบียนเดิม"** อยู่บนสวรรค์ ซึ่งเป็นศูนย์รวมถือปฏิสนธิแห่งวิญญาณเดิม นับได้ว่าเป็นทะเบียนแท้ **"ทะเบียนฝาก"** ปรากฏอยู่ในมนุษยโลก **"ทะเบียนแยก"** เก็บไว้ในแดนนรก ฉะนั้น เมื่อคนตายลงแล้ว ผู้ที่ตอนมีชีวิตอยู่ไม่ได้บุญกุศลก็ถือว่าสู่นรก จึงไม่ใช่ว่าขึ้นสวรรค์ แดนนรกนั้นก็คือคุกตะรางของมนุษยโลก เป็นสถานที่ลงโทษทัณฑ์ผู้มีความผิด ซึ่งไม่ใช่บ้านเดิมของชาวโลก เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้คนต้องประพฤติธรรมบำเพ็ญศีล เพื่อมุ่งที่จะกลับคืนสู่สวรรค์บ้านเมืองเดิมของตน

หยางเชิง : คนในเมืองมนุษย์ตายลงมักจะเห็นว่าลูกหลานของผู้ตายเผากระดาษเงินกระดาษทองที่ปลายเท้าผู้ตาย เผากระดาษปลายเท้าและจุดตะเกียงปลายเท้า มีความหมายประการใด ?

อธิบดีกรมทะเบียน : เมื่อวิญญาณของผู้คนหลุดพ้นออกจากร่างกายในขณะนั้นคล้ายกับละเมอเพ้อฝัน เวิ้งว้างหวิวหวือ ไม่สามารถประคองตนเอง แม้ว่าจะมียมทูตนำทาง แต่ทายาททางแดนมนุษย์เกรงว่าบรรพบุรุษจะลำบากในการท่องเดินทางที่มืดมนในยมโลก จึงได้เผากระดาษเงินกระดาษทอง เพื่อเป็นค่าเบิกทาง จุดตะเกียงส่องแสงเพื่อให้เดินได้สะดวก นับได้ว่ามีความกตัญญูน่าสรรเสริญมากและมีความคิดที่รอบคอบ แต่ทางนรกไม่ต้องการค่าผ่านทาง จึงผ่านไปได้เอง หาก

ว่าตอนมีชีวิตอยู่เป็นคนใจดำอำมหิต เพียงจะอาศัยตะเกียงดวงสองดวงก็ไม่สามารถจะช่วยอะไรได้

หยางเซิง : ปัจจุบันวิทยาศาสตร์เจริญมาก ระดับการครองชีพก็สูงขึ้น บางรายเมื่อบรรพบุรุษตายลง ลูกหลานก็ใช้กระดาษตบแต่งก่อเป็นตึกรามบ้านช่อง หรือทำเป็นทีวีสี พัดลม รถเก๋ง โซฟา เตียงสปริงต่างๆ ล้วนเป็นอุปกรณ์ชั้นสูง เพื่อมอบให้บรรพบุรุษผู้ล่วงลับนำไปใช้สอย มิทราบว่าของเหล่านี้นำไปใช้ในแดนนรกได้หรือไม่?

อธิบดีกรมทะเบียน : ความคิดของเมืองมนุษย์โง่เง่าสิ้นดี ไร้เดียงสาเสียจริงๆ ระหว่างที่มีชีวิตอยู่ยังมิได้มีใบอนุญาตขับขี่ เมื่อมาแดนนรกซึ่งมีถนนหนทางคับแคบ แม้จะใช้เดินก็ยังยาก หากจะขับรถก็คงเกิดอุบัติเหตุแน่ และแดนนรกก็ไม่มีปั๊มน้ำมัน ดังนั้นรถเก๋งในที่นี้จึงไม่เหมาะจะใช้ พูดถึงพัดลม เตียงสปริงอื่นๆ ทางที่ดีที่สุดคือ ใช้ในเมืองมนุษย์ ทางนรกได้เตรียมเตียงไม้ไว้คอยต้อนรับพวกวิญญาณบาปอยู่แล้ว สามารถรักษาตัวให้ปลอดภัยก็ยากนักหนาอยู่แล้ว ยังคิดจะเสพสุขด้วยหรือ ? ผู้ที่ก่อกรรมทำเข็ญลุ่มหลงมัวเมา พอหลุดเข้ามายมโลกต้องตกเข้าไปในคุกนรก จะสะดวกสบายได้อย่างไร ? ชาวโลกจะเพ้อฝันเกินไปเสียแล้ว

หยางเซิง : ท่านอาจารย์ครับ ท่านนำกระผมท่องนรกในวันก่อน ครั้งแรกได้พบเห็น **"ภูเขาขั้วหัวใจ"** ไฉนวันนี้ก็เป็น แดนต่อแดนระหว่างมนุษยโลกกับยมโลก ทำให้กระผมรู้สึกสับสนงงงัน!

พระจี้กง : เจ้าตามข้าฯ ไป ข้าฯจะอธิบายชี้แจงให้เจ้าเข้าใจ ท่านอธิบดีฯ เราศิษย์-อาจารย์ ขอลาก่อน

อธิบดีกรมทะเบียน : หากมีสิ่งใดขาดตกบกพร่อง ขอได้โปรดประทานอภัยด้วย

พระจี้กง : ไม่ต้องเกรงใจ

หยางเซิง : ขอขอบพระคุณท่านอธิบดีฯ มาก ที่ได้ชี้แจงอธิบาย เราสองคนขอลาก่อน ท่านอาจารย์ครับ เมื่อกี้ท่านว่าจะเล่าเรื่อง **"ภูเขา**

ขั้วหัวใจ” กับ **“แดนต่อแดนมนุษย์กับยมโลก”** ขอได้เร่งเล่าให้ทราบด้วย

พระจี้กง : ที่นี่แหละคือสถานที่พาเจ้ามาเมื่อวันวาน

หยางเซิง : โอ !! อักษร **“ภูเขาขั้วหัวใจ”** เจิดจ้าอยู่ตรงหน้า สภาพของแดนต่อมนุษย์-ยมโลกหายไปในทันใดเสียแล้ว

พระจี้กง : “ภูเขาขั้วหัวใจ” ก็คือ แดนต่อแดน ถ้าหากผู้คนก่อกรรมทำเข็ญ เมื่อสิ้นลมถูกทูตผี **“ขาวดำ”** สองตนคุมตัวมายังที่นี้ เพราะวิญญาณเดิมไม่สะอาดหมดจด เมื่อพบแสงอันเจิดจ้าบนยอดเขานัยน์ตาเบิกยาก ก็จะพลัดร่างตกลงไปในถ้ำลึกไม่มีที่สิ้นสุด ที่อยู่ข้าง **“ภูเขาขั้วหัวใจ”** ถ้ำนี้ทะลุไปยัง **“แดนต่อแดนมนุษยโลกกับยมโลก”** หากว่าผู้บำเพ็ญธรรมสร้างบุญกุศลมหาศาล เมื่อสำเร็จในการบำเพ็ญแล้วดวงวิญญาณผ่านมาทางนี้บนภูเขาจะปรากฏหนทางที่จะขึ้นสู่สวรรค์ มีแสงทองแพรวพราวสว่างไสวขึ้นมาทันที แล้วกุมารทองกับนางฟ้าจะมาต้อนรับนำขึ้นสู่สวรรค์ ถ้าว่าผู้ประกอบบุญขนาดรองลงมา หรือมีบุญกุศลน้อยก็จะพบหนทางกว้างสองวาอยู่ข้างภูเขา โดยมีกุศลเทพนำรายงานตัวต่อเขตแดนมนุษย์-ยมโลกแล้วจึงเข้าไปยังแดนนรก มอบให้ยมบาลสอบสวนเรื่องบุญบาป จากนั้นก็พาเขาไปที่ชุมนุมการกุศล มอบให้เทวดาผู้มีส่วนบุญติดต่อกัน รับตัวกลับไปยังแดนสวรรค์ต่างๆ เพื่อฝึกฝนบำเพ็ญธรรมต่อไป วันนี้เวลาหมดลงแล้ว เราเตรียมกลับกันเถิด

หยางเซิง : ขอรับบัญชา นั่งบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๔

วันอาทิตย์ที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๙
ตอน ผ่านประตูผีรับฟังการบรรยายธรรม
เรื่อง "รวมทุกศาสนา"

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จปรากฏกายตรัสเป็นกลอนความว่า

หมู่มวลเทพ มีน้ำจิต คิดสงสาร
ทิพยอาสน์ มิทันนั่ง สู่โลกดึก
ใบไม้ร่วง ลมหนาวเหน็บ บ่รู้สึก
ในส่วนลึก ร้อนระอุ ห่วงประชา

พระจี้กง : เตรียมท่องนรก เจ้าหยางเซิงรีบขึ้นดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : น้อมรับคำบัญชา นั่งเรียบร้อยแล้ว เริ่มเดินทางได้

พระจี้กง : ถึงแล้ว รีบลงจากดอกบัวเสีย

หยางเซิง : ข้างหน้ามีประตูเมืองๆ หนึ่ง ด้านบนมีตัวอักษรสามตัว เขียนไว้ว่า "ประตูผี" ที่แท้ประตูผีอยู่ที่นี่เอง แต่เหตุใดประตูเมืองจึงไม่เปิด แต่ได้ยินเสียงฝูงชนภายในร้องดังกระจองอแงสนั่นดังมาก

พระจี้กง : แต่ไหนแต่ไรมาประตูผีไม่เคยเปิดออก ชาวโลกล้วนบุกรุกเข้ามาเอง ข้าฯใช้พัดโบกทีเดียวก็จะเปิดออกเอง

หยางเซิง : ศักดิ์สิทธิ์จริงๆ ท่านอาจารย์เพียงโบกเบาๆ เท่านั้นประตูผีเปิดอ้าออกทันที แต่คนตายไม่มีพัดศักดิ์สิทธิ์ จะเข้าประตูผีได้อย่างไร ?

พระจี้กง : คนตายแล้วกลายเป็นผี ซึ่งสิ้นสุดในทางของมนุษยโลก เมื่อมาถึงที่นี่ประตูผีก็จะเปิดออกไปเอง ประตูแดนมนุษย์ปิด ประตูผีก็เปิด เป็นระบบธรรมชาติของโลกและนรกที่แยบยลมาก เดินเร็วเข้า ข้าฯ จะพาเจ้าไปเยี่ยมชมสถานที่ที่หนึ่ง อย่าได้เอาใจใส่ต่อสิ่งไร้สาระเลย

หยางเซิง : ขอน้อมรับคำบัญชา แต่ภายในประตูผีฝูงชนมากมายเช่นนี้

เสมือนหนึ่งในตลาดสด มิทราบว่าพวกนั้นจะมุ่งไปแห่งใด?

พระจี้กง : วิญญาณผีเหล่านี้มุ่งไปรับการพิจารณาโทษจากสิบขุมนรก ยมทูตต่างก็ทำหน้าที่นำทางไป วันนี้เราจะไม่เยี่ยมชมสิ่งเหล่านี้ รีบเดินตามข้าฯ มาเถิด

หยางเซิง : ขอรับกระผม หนทางนี้ขรุขระกันดารมาก จะไปทางใดเล่า?

พระจี้กง : เดินอีกสองลี้ เจ้าก็จะได้รู้ทุกอย่าง

หยางเซิง : ผู้ที่เดินอยู่ข้างหน้าเรานั้น เหตุใดจึงถูกยมทูตนำตัวคืบหน้าไป?

พระจี้กง : ชนผู้นี้คือ ผู้บำเพ็ญธรรมแห่งนิกายทรงเจ้า ตอนอยู่ในแดนมนุษย์ไม่สามารถบรรลุธรรมที่แท้จริง เที่ยวบริภาษศาสนาอื่นๆ ดังนั้นเมื่อตายลงแล้วต้องได้รับการลงโทษจากนรก

หยางเซิง : ตรงหน้ามีหอสูง มีตัวอักษรเขียนไว้ว่า **"รวมทุกศาสนา"** นั้นเป็นแห่งหนตำบลใด?

พระจี้กง : ก็คือที่นี่แหละ เพราะทุกวันนี้มีศาสนามากมายและนิกายต่างๆ ก็ล้วนแต่เปล่งปลั่งจรัสแสง พวกลูกศิษย์ไม่บรรลุธรรมที่แท้จริง ต่างโจมตีกันและกัน เลยทำให้สูญเสียซึ่งความหมายของการบำเพ็ญธรรม ประพฤติผิดในเรื่องวจีกรรม เมื่อตายแล้วก็ต้องตกเข้าสำนักธรรม **"รวมทุกศาสนา"** เพื่ออบรมบำเพ็ญธรรมอีกครั้งหนึ่ง ข้างหน้าท่านอาจารย์มาแล้ว เจ้ารีบเข้าไปกราบนมัสการเร็ว

หยางเซิง : กระผม ขอกราบนมัสการท่านอาจารย์ทั้งหลาย

ศาสนาจารย์ : ยินดีต้อนรับท่านจี้กงและหยางเซิงผู้ทรงเอกแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เราได้รับคำบัญชาให้ต้อนรับท่านอยู่แล้ว เชิญลุกขึ้นเถิด อย่าได้มีพิธีมากนักเลย

พระจี้กง : อาตมาพาหยางเซิงมายังที่นี้ในวันนี้ ขอให้ท่านศาสนาจารย์ได้โปรดพาเยี่ยมชมและให้การชี้แจงอธิบายด้วย

ศาสนาจารย์ : ไม่ต้องเกรงใจ เชิญตามฉันเข้ามายังหอประชุม เชิญ

ท่านทั้งสองนั่งตามสบาย

หยางเชิง : "รวมทุกศาสนา" มีความหมายมากมายจริงจัง แต่กระผมไม่ทราบรายละเอียด ขอท่านได้โปรดอธิบายชี้แจงด้วยเถิด

ศาสนาจารย์ : โลกในปัจจุบันนี้มีศาสนาใหญ่อยู่ห้าศาสนา คือศาสนาขงจื้อ ศาสนาเต๋า ศาสนาพุทธ ศาสนาคริสต์ และศาสนาอิสลาม เรียกว่าศาสนาดั้งเดิมถ่องแท้ แต่ทั้งห้าศาสตร์เดิมเกิดจาก **"เต๋า"** (ธรรมธาตุ) ในบุพกาลนั้นไม่มีคำว่าศาสนา ต่อเมื่อสวรรค์ได้โปรดนักปราชญ์เมธีชนให้ไปสู่มนุษยโลกยังประเทศต่างๆ ประกาศธรรมแทนสวรรค์ สั่งสอนให้มนุษย์ปฏิบัติกฎแห่งสวรรค์และอยู่ในทางธรรม เพื่อที่มวลมนุษย์จะได้คืนสู่ดั้งเดิม ซึ่งเป็นที่มาของวิญญาณ หากแต่ละศาสนาเมื่อวายปราณหรือนิพพานแล้ว สาวกทั้งหลายมีความคิดแตกต่างกันแยกออกเป็นคนละทาง กลายเป็นต่อต้านซึ่งกันและกัน ไม่บรรลุถึงคำว่าทะเลเป็นที่รวมของแม่น้ำลำธาร และแต่ละศาสตร์ล้วนเป็นเผ่าเดียวกันแต่เดิม ต่างตั้งนิกายของตนไม่ยอมลงกับใคร อวดอ้างตนเองเลิศล้ำสูงส่ง ศาสตร์อื่นต่ำต้อย ดังนั้นเมื่อตายแล้ววิญญาณไม่สามารถหลุดพ้นจากชะตากรรมเลยตกมายังที่นี้ **"เง็กเสียงอ๊วงตี่"** ไม่อาจเห็นมวลชนตกต่ำลุ่มหลง จึงได้โปรดให้จัดตั้ง **"รวมทุกศาสนา"** คือทุกศาสนาคืนสู่ต้นสังกัด (ต้นธรรม) หรือรวมทุกศาสนา เพื่อสั่งสอนอบรมผู้บำเพ็ญธรรมที่หลงใหลให้บรรลุธรรมที่แท้จริง แล้วจึงได้ขึ้นสู่สวรรค์

พระจี้กง : ท่านศาสนาจารย์พูดถูก แต่เจ้าหยางเชิงยังไม่สามารถเข้าใจถึงความละเอียดอ่อน สู้นำพาไปเยี่ยมชมถึงสถานที่ไม่ได้ ดังที่สุภาษิตกล่าวว่า **"ได้ยินร้อยครั้งก็ไม่เท่ากับตาเห็นครั้งเดียว"**

ศาสนาจารย์ : ก็ได้ ตามฉันมาเถิด

หยางเชิง : ห้องโถงนี้มีเนื้อที่หลายร้อยไร่ ข้างในดูคล้ายกับวัดโบสถ์ มีคนหลายหมื่นนั่งเต็มไปหมด มีทุกชาติทุกภาษา ด้วยประหนึ่งว่ากำลังเตรียมตัวเข้าเรียนในโรงเรียน

ศาสนาจารย์ : ใช่แล้ว กำลังเตรียมตัวเข้าเรียน ท่านทั้งสองตามข้าฯ

ไปข้างหน้า นั่งที่ของแขกผู้มีเกียรติฟังการแสดงธรรม

หยางเซิง : ยากที่ในโลกมนุษย์จะพบเห็นสภาพการอันยิ่งใหญ่มโหฬารแบบนี้ บนกระดานดำข้างหน้ามีตัวอักษรว่า **"รวมทุกศาสนา"** มีครูหัวโล้นผู้หนึ่งแต่งกายคล้ายสงฆ์ ทุกคนลุกขึ้นทำความคารวะแล้วนั่งลง

ครู : วันนี้ หยางเซิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองไถ่ตง เมืองมนุษย์ได้มาร่วมการประชุม ขอให้ปรบมือแสดงความยินดีต้อนรับ

หยางเซิง : ท่านอาจารย์ครับ ! ชนต่างชาติต่างภาษาเหล่านี้ไฉนจึงสามารถฟังเข้าใจในภาษาจีน ?

พระจี้กง : ในโลกใหญ่ไพศาลนี้ แม้ว่าต่างชาติต่างภาษากัน แต่ที่นับถือก็ไม่พ้นจากที่พึ่งทางใจ และก็ทุกคนมีความคิดที่ตรงกันด้วย เมื่อตายลงแล้ววิญญาณเดิมก็ผ่องแผ้วเปล่งปลั่ง จึงไม่แบ่งแยกชาติภาษาในเรื่องของใจ เปรียบเสมือนฟ้าร้อง ทุกคนทุกชาติทุกภาษาล้วนตระหนักดีว่าฝนจะตก บัดนี้ได้ยินเสียงท่านครูผู้สอนจึงทราบถึงความหมายดังที่พระพุทธท่านตรัสว่า **"พระพุทธเจ้าแสดงธรรมด้วยภาษาเดียว แต่มวลมนุษย์ต่างก็เข้าใจได้"** อย่าถามมากนักเลย ฟังท่านอาจารย์แสดงธรรมเถิด

ศาสนาจารย์ : มนุษย์นั้นแม้ว่าจะอยู่เป็นหมื่นจำพวก แต่ก็มีความนึกคิดเป็นอันเดียวกัน เมื่อมีชีวิตอยู่ต่างอยู่กันคนละทาง เมื่อตายลงแล้วก็รวมอยู่ที่เดียวกัน มวลมนุษย์ของโลกถึงจะมีผิวพรรณแตกต่างกัน แต่เมื่อมีความหิวโหยก็รู้จักหากิน กลางคืนรู้จักหลับนอน ปกคลุมด้วยฟ้าและอาศัยอยู่บนดิน ต่างอาบด้วยแสงตะวันและแสงเดือน ชุ่มชะโลมด้วยน้ำทิพย์จากฟากฟ้า นับได้ว่าต่างคนต่างได้รับความเมตตาปรานีจากสวรรค์ด้วยน้ำหนึ่งใจเดียวกัน หากแต่เหตุที่นับถือศาสนาแตกต่างกันจึงเกิดการโจมตีกีดกันซึ่งกันและกัน โดยกล่าวว่าพวกตนสามารถขึ้นสู่สวรรค์ ศาสนาอื่นต้องตกนรก **ทำเอาสวรรค์ซึ่งกลมกลืนผ่องแผ้วมาแต่ดั้งเดิมนั้น สร้างเป็นห้องหอบนอากาศ และจองจำตนเองอยู่ในนั้นเปรียบเสมือนว่าเข้าไปอยู่ในกรงนกที่แขวนไว้กลางเวหา และ**

ผยองยิ้มว่าตนเองนั้นสูงส่งยิ่งนักจะหาใครเสมอเหมือนได้ไม่ คึกคะนองปลื้มใจส่งเสียงหวีดร้อง นี่แหละคือนรกในสวรรค์ นักโทษของสวรรค์ล้วนเป็นแกะที่กำลังรอความช่วยเหลือ โดยมิใช่ผู้ที่ได้รับการช่วยเหลือแล้ว พวกเจ้าทั้งหลาย เมื่อครั้งอยู่แดนมนุษย์พร่ำรำพึงว่าจะขึ้นสวรรค์ แต่ว่าบัดนี้กลับตกลงมาอยู่ในนรก พวกท่านตกสู่นรกในวันนี้เป็นรูปร่างกายหรือรูปร่างนั้น มีผิวดำ ขาว เหลือง นุ่งห่มเสื้อผ้าอาภรณ์ด้วยสีแดงเหลืองเขียวและเสื้อดอก แต่ว่าใจดั้งเดิมนั้นไม่สามารถจะระบายด้วยสีสัน หากว่าเกิดมีนิสัยกีดกัน ขาดจิตใจที่ร่วมบำเพ็ญธรรม แล้วความโอบอ้อมอารีเมตตาธรรมนั้นจะเกิดขึ้นได้อย่างไร ? แสงฟ้าแสงจันทร์ฉายส่องผู้คนทั้งบุญทั้งบาปมาแต่โบราณจนถึงปัจจุบัน ก็ไม่เคยที่จะลำเอียงผู้ใด ดังนั้นท่านจึงฉายแสงเจิดจ้าตลอดกาลหอมฟุ้งไปนับหมื่นนับแสนปี พวกท่านก็ควรสำนึกให้ตนเองอย่าเกิดความรังเกียจ ขณะนี้อยู่ในกาลที่ธรรมปกคลุมแพร่ขยาย ทุกศาสนากลับคืนสู่ต้นสังกัดเดิม (หรือเรียกว่ารวมศาสตร์) **คืนสู่สังกัดเดิมก็คือคืนสู่จิตใจ** ทุกคนมีใจสมัครสมานเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน เพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แต่ละศาสตร์ควรเปิดประตูรับผู้ที่มีบุญตามที่ตนสร้างไว้ แม้ว่าตัวศาสนาจารย์จะไม่ใช่คนเดียวกัน แต่จิตใจความมุ่งหมายนั้นตรงกัน คือหวังให้มวลมนุษย์พร้อมรวมกันไปสู่ทางธรรมะ สร้างโลกมนุษย์ที่วุ่นวายเหลวแหลกให้เป็นอาณาจักรแห่งปทุมโลก ศาสนาจารย์ท่านช่วยจิตใจและวิญญาณของมนุษย์ รูปร่างตัวตนธรรมดาท่านช่วยไม่ได้ ดังนั้น จึงปรากฏความแท้จริงภายในส่วนลึกของจิตใจ จะช่วยปลดเปลื้องให้สบายใจขึ้น ก็ด้วยเหตุนี้เอง จึงสามารถบรรลุถึงขั้นโลกุตรธรรมและทุกผู้ทุกนามสามารถบรรลุอรหันต์หรือเทวดา สำเร็จเป็นปราชญ์เป็นศาสดา หากตรงกันข้ามกับทางนี้ก็จะต้องตกลงนรกกลับไปสู่ทางเวียนว่ายตายเกิดอีกครั้ง

พระจี้กง : เวลาหมดลงแล้ว ขอลาท่านศาสนาจารย์ โอกาสหน้าจะได้มาเยี่ยมใหม่ เจ้าหยางเซิงรีบคำนับลาท่านแล้ว

หยางเชิง : ท่านศาสนาจารย์ กระผมมีความเสียใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะเวลาหมดลงจะต้องรีบกลับคืนไปยังสำนัก ขออภัยในการออกจากที่ประชุมโดยมิทันสิ้นสุด เสียมารยาทมาก

ศาสนาจารย์ : หาเป็นไรมิได้ เราทั้งหลายพร้อมที่จะส่งท่านกลับ

พระจี้กง : เจ้ารีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว ฟังธรรมวันนี้มีความรู้สึกประการใดบ้าง?

หยางเชิง : ครูผู้นั้นพูดเข้าทีมีเหตุมีผลมาก ทุกวันนี้แต่ละศาสนาต่างต่อต้านกัน ตนเป็นผู้ค้าแตงก็คุยอวดว่าแตงของตนหวาน ถ้าหากว่าคนในโลกมนุษย์จะพูดว่าท่านลองมารับประทานดูเถิด เช่นเดียวกับคนดื่มน้ำร้อนหรือเย็นย่อมรู้แก่ใจตนเอง ชั่วดีฉันใดให้ผู้ซื้อวิจารณ์เอาเอง เห็นจะยุติธรรมมากกว่า นั่นคือความรู้สึกที่แท้จริง

พระจี้กง : มนุษย์ล้วนแล้วแต่ดื้อรั้นไม่คมคาย นั่นแหละยากที่จะขึ้นสวรรค์ได้ นักปราชญ์อรหันต์เทวดาทั้งหลายล้วนประกาศธรรมแทนสวรรค์ มีความเที่ยงธรรมที่แท้จริง หากว่าชาติหน้าเจ้าได้ไปเกิดที่ต่างประเทศ เจ้าจะเลื่อมใสนับถือศาสนาของประเทศนั้นๆ แม้จะเป็นเช่นนี้อาตมาก็จะต้องช่วยชักนำเจ้าให้พ้นจากทางหลงใหล มิฉะนั้นอาตมาจะสำเร็จเป็นอรหันต์ได้อย่างไรเล่า? แม้ทางเดินเป็นทางแคบและลำเอียง อาตมาหวังให้มวลมนุษย์แสดงความมีสาธารณจิต ใจสลัดทิ้งซึ่งความนึกคิดเห็นแก่ตัว มิฉะนั้นแล้วสวรรค์ของเจ้าก็จะมีเนื้อที่กว้างเพียง ๕ ฟุต ไม่สามารถบรรจุรับชนทั่วทั้งโลก เอาละเซี้ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว หยางเชิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๕

วันพุธที่ ๒๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๙
ตอน ท่องแดนนรกขุมที่ ๑
สนทนากับเจ้ายมบาล "ชิ่งก้วงอ๊วง"

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

อันความรัก　　โลภโกรธหลง　　ชีวิตหมอง
แม้นป้ายทอง　　ยอดบัณฑิต　　ก็ไร้ค่า
แดนสงบ　　ดีเยี่ยม　　ผิดธรรมดา
ดั่งเทวา　　เพลิดเพลิน　　ไร้กังวล

พระจี้กง : วันนี้เตรียมท่องนรก หยางเซิงไฉนเจ้าจึงมีจิตใจไม่อยู่ในสมาธิ

หยางเซิง : มีเรื่องวุ่นๆ อยู่รอบกาย จิตใจถูกแบ่งแยกไปหลายทาง จึงทำให้สมาธิถูกทำลายไปสิ้น

พระจี้กง : การท่องนรกมิใช่เรื่องเล็กดังเด็กเล่นขายของ หากว่าใจไม่สงบ วิญญาณของมนุษย์ก็ยากที่จะเข้าสู่แดนนรกได้ แต่ว่าถ้าคืนนี้ไม่สามารถไปท่องชมยมโลก ก็จะทำให้เสียเวลาในการแต่งหนังสือ อาตมาจะให้ยาบังคับจิตใจให้สงบเม็ดหนึ่งรีบกินเข้า...เตรียมท่องนรกได้แล้ว

หยางเซิง : ขอบพระคุณท่านอาจารย์มาก กระผมกลืนยาลงแล้ว รู้สึกใจคอกระปรี้กระเปร่า ความวุ่นๆ อันตรธานหมดไปแล้ว

พระจี้กง : รีบขึ้นดอกบัวเร็ว เริ่มเดินทางได้แล้ว...เอ้าถึงแล้วละ

หยางเซิง : ที่นี้คือแห่งหนตำบลใด ? ข้างหน้ามีปราสาทอยู่หลังหนึ่งเงาผู้คนขวักไขว่สับสน มองดูแล้วไม่สู้จะแจ้งชัดนัก

พระจี้กง : ข้างหน้านั้นคือ **"แดนนรกขุมที่ ๑"** เรารีบเข้าไปคำนับท่านยมบาลกันเถิด

ยมบาล : ขอต้อนรับท่านอรหันต์จี้กงกับคุณหยางเซิงผู้ทรงพู่กันศักดิ์-

สิทธิ์แห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงติ้ง เมืองไถ่ตง

หยางเซิง : ขอแสดงความคารวะท่านยมบาลซิ่งก้วงอ๊วง คืนนี้กระผมตามท่านอาจารย์มารบกวนถึงตำหนักของท่าน ขอได้โปรดอภัยให้ด้วย

ยมบาล : ไม่ต้องเกรงใจ เชิญตามฉันเข้ามายังในตำหนัก เชิญนั่งพักที่ห้องรับแขกสักครู่จะสั่งให้พลบริกรนำชาทิพย์มาถวาย

นายพล : ขอรับคำบัญชาจากท่าน

ยมบาล : ท่านอาจารย์ และท่านหยางเซิง เชิญดื่มน้ำชา

พระจี้กง : หยางเซิง รีบดื่มเร็ว ไม่เป็นไรหรอกน่า ไม่ต้องลังเลใจ

หยางเซิง : กระผมมิกล้าดื่ม ได้ยินคนเขาพูดว่าหากคนในโลกมนุษย์มายังยมโลก เมื่อรับประทานอาหาร ของกินของยมโลกแล้วก็จะไม่สามารถกลับคืนสู่แดนมนุษยโลก ดังนั้นเชิญท่านรับประทานตามอัธยาศัยกันเถิด

ยมบาล : หยางเซิงท่านสำคัญผิดเสียแล้วละ ที่ชาวโลกเล่าลือกันว่ามนุษย์ห้ามรับประทานของยมโลกนั้น เพียงแต่พูดในทางที่เกี่ยวกับคนธรรมดาสามัญเท่านั้น ยมโลกกับมนุษยโลกนั้นน่ะต่างก็มีเจ้าผู้ปกครองกันทั้งนั้น ก็ควรที่จะไม่ปะปนยุ่งเกี่ยวกัน แต่ว่าท่านรับเทวโองการมายังที่นี่ อยู่ในฐานะแขกผู้มีเกียรติ และยังมีท่านอาจารย์นำมาด้วย ไฉนจึงไม่สามารถกลับคืนสู่แดนมนุษย์?

พระจี้กง : หยางเซิง เจ้าวางใจเถิด มีเทวโองการอยู่ในตัวแล้ว ภูตผีตนใดกล้ามาขวางทางล่วงเกิน ใครมาละเมิดอำนาจของพระบรมราชโองการ ล้วนต้องถูกทำโทษอย่างหนัก อย่าหวั่น ดื่มเร็วๆ

ยมบาล : ชาวโลกล้วนแต่รักชีวิตกลัวความตาย แต่ท่านหยางเซิงกลัวตายโดยไม่กล้าดื่มน้ำชาอย่างนี้พอที่จะให้อภัยได้ ชาวโลกโดยทั่วไปนั้นรู้ก็รู้อยู่ว่า การก่อกรรมทำเข็ญนั้น จะต้องตกอยู่ในทางหายนะ แต่ก็ยังมิยอมหยุดยั้ง กลับมุ่งไปข้างหน้า ก้าวเข้าไปในหลุมฝังศพ เป็นสิ่งที่น่าอนาถใจยิ่งนัก

หยางเซิง : กระผมดื่มแล้วละ คอกำลังแห้งอยู่ด้วย ขอเรียนถามว่า

ข้างนอกมีผู้คนมากมาย เรียงแถวกันมานั้น เพื่อการใดมิทราบ ?

ยมบาล : ฉันควบคุมขุมที่ ๑ เมื่อชาวโลกตายลงแล้ว ต้องไปรายงานตัวต่อหอทะเบียนก่อน และยมทูตก็จะคุมตัววิญญาณนั้นมายังที่นี้ และเก็บทะเบียนรายงานเข้าอยู่ในแฟ้มของยมโลก ฉันก็จะตรวจดูความดีความชั่ว ผู้ที่กระทำความดีไว้มาก ก็จะพาเข้าไปเยี่ยมชมนรกแต่ละขุม หรือให้อาจารย์ผู้มีพระคุณเคยร่วมสร้างบุญต่อกัน พากลับไปอบรมฝึกฝนใหม่ หรือส่งไปยังกรมสมนาคุณผู้ทำความดี หรือที่โรงผู้ทำความดี ผู้ที่ทำความชั่วมากกว่าทำความดี ก็จะสั่งคุมตัวไปยังขุมที่สองรับการพิจารณาโทษ หรือคุมตัวส่งไปยังกรมลงทัณฑ์ผู้กระทำชั่ว ถ้าหากมีโทษสถานหนักก็ต้องคุมไปหอกระจกวิเศษ (คือกระจกที่สามารถสะท้อนความจริงในครั้งที่มีชีวิตอยู่ของวิญญาณ) เพื่อฉายตัวจริงให้เห็นกระจ่างต่อสายตา ทำให้ต้องก้มกราบรับสารภาพโทษทัณฑ์ ครั้นแล้วจึงส่งไปยังขุมที่สอง

หยางเซิง : ข้างนอกพวกวิญญาณของผู้ตายส่งเสียงร้องไห้ไม่ขาดระยะ ท่าทีน่าอนาถใจมาก มีทั้งผู้เฒ่าผู้เยาว์ทั้งหญิงชาย มิทราบร้องไห้เพื่อการใด?

ยมบาล : ชาวโลกเมื่อมาสู่ขุมนี้ เข้าใจแล้วว่าตนเองหลุดพ้นจากมนุษย-โลก แต่ขณะที่มีชีวิตอยู่ไม่เชื่อในเรื่องผีสางบาปบุญ กรรมตามสนอง เมื่อตกลงมาถึงที่นี่ จึงรู้ว่าไม่ใช่ พอตนตายแล้ว ทุกอย่างก็จะสูญสิ้นไป ที่สุภาษิตว่า "เมื่อสิ้นลมปราณทุกสิ่งก็หมดลง มีแต่กรรมติดตามตนในทางนรก" วิญญาณนั้นตระหนักดีว่าจะต้องถูกพิจารณาโทษจากกฎยมโลก ทุกวิญญาณอกสั่นขวัญแขวนร่ำร้องคร่ำครวญ พรรณนาถึงความหลังซ้ำพลัดพรากจากญาติมิตรจากแดนมนุษย์ ลูกแก้วเมียขวัญเงินทองห้องหอ ความรักอาลัยยากที่จะตัดออกได้ เมื่อถึงเวลานี้ มีแต่ตัวคนเดียวหลุดลอยอยู่ในแดนนรก จึงนึกอาลัยอาวรณ์เกิดความรัญจวนร่ำไห้

หยางเซิง : เหตุใดพวกยมทูตจึงไม่สู้นับถือต่อพวกวิญญาณนั้น ต้อนรับด้วยง่ามเหล็ก เฆี่ยนด้วยแส้ ทุกวิญญาณต่างก็เงียบหงอยไม่ส่งเสียง น่า

สมเพชเป็นอย่างยิ่ง

ยมบาล : วิญญาณเหล่านี้ เมื่ออยู่แดนมนุษย์ไม่มีศีลธรรม ดังนั้นยมทูตจึงไม่มีการเกรงใจต่อมัน อันเป็นโทษทัณฑ์ที่สมควรสนองรับ ดังคำกล่าวว่า "หนามยอกต้องใช้หนามบ่ง มิควรฉวยโอกาสข้ามแม่น้ำ" หากว่าเมื่อตอนมีชีวิตอยู่มีใจเป็นธรรม กรุณา เมื่อวายปราณแล้ว ยมทูต เทพทูตก็จะต้องให้ความเคารพ ซึ่งชาวโลกเป็นผู้กระทำเองจึงได้รับผลตอบแทนแห่งกรรมนั้น ท่านมิควรให้การเห็นใจสงสารด้วย

หยางเซิง : มนุษย์เราถ้าหากไม่ประกอบกรรมดี ตั้งอยู่ในคุณธรรมบำเพ็ญประพฤติแต่ความดีแล้ว เมื่อตายลงก็จะน่าสมเพชเป็นที่ยิ่ง บุตรหลานของผู้ล่วงลับไปแล้วหารู้ไม่ว่าบรรพบุรุษของตนถูกทรมานในยมโลก ถูกพวกยมทูตเฆี่ยนตี ก็คงจะอดสูใจเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นชาวโลกที่จะหาวิธีตอบสนองบุญคุณของบรรพบุรุษก็เพียงแค่บำเพ็ญธรรมและสร้างความดี เพื่อนำเอาความดีนี้ไปช่วยกอบกู้วิญญาณของผู้ล่วงลับ เพื่อที่จะได้หลุดพ้นจากแดนนรกโดยเร็ว

พระจี้กง : ชาวโลกผู้ที่ไม่ตั้งตนรักษากฎระเบียบทางบ้านเมืองและทำแต่ความชั่วไม่อยู่ในขอบข่ายของกฎหมาย จะต้องทำให้บรรพบุรุษผู้ล่วงลับได้รับความกระทบกระเทือนด้วย ที่เรียกว่า **"เจ็ดชั่วโคตร"** เลือดเนื้อสืบต่อกัน เวียนว่ายสนองรับกันไป จงสำเหนียกให้หนัก คืนนี้เวลาหมดลงแล้ว เตรียมกลับสำนัก

ยมบาล : ขอนมัสการส่งท่านอาจารย์ด้วย

พระจี้กง : หยางเซิงรีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว เตรียมกลับได้...ถึงสำนักเซี่ยเฮี่ยงตึ๊งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๖

วันพุธที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๙

ตอน ท่องหอกระจกวิเศษ

ชมวิญญาณบาปปรากฏร่างเดิม

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

หอกระจก ส่องวิญญาณ เห็นร่างเดิม
ลักแก้เติม ทอนอักษร สวดไม่พัก
กฎนรก เที่ยงธรรม ลงทัณฑ์หนัก
โทษมหันต์ คนในโลก ที่ทำบาป

พระจี้กง : วันนี้เตรียมท่องนรก ได้เวลาแล้ว เจ้าจงเตรียมตัวเดินทาง

หยางเชิง : กระผมเตรียมการเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์เริ่มการได้แล้ว

พระจี้กง : ถึงแล้ว รีบลงจากดอกบัวเสีย

หยางเชิง : ที่นี่เป็นแห่งหนตำบลใด ? เหตุใดจึงมีฝูงชนแออัดยัดเยียด ด้านหลังมียมทูตควบคุมไปยังหอข้างหน้า ?

พระจี้กง : ที่นี้คือ “หอกระจกวิเศษ” (หอกระจกสะท้อนบาปกรรม) คนเหล่านี้ล้วนก่อกรรมทำเข็ญขณะอยู่ในเมืองมนุษย์หรือไม่มีศีลธรรม วิญญาณของผู้กระทำบาป เมื่อตายลงแล้ว ไปรายงานตัวที่ขุมที่หนึ่ง แล้วก็ถูกคุมตัวมาขึ้นหอกระจกนี้ ให้ปรากฏร่างกายเดิมเหมือนตอนมีชีวิตอยู่ว่าได้ทำบาปอย่างไร ? ทำให้วิญญาณโทษรู้เห็นการทำบาปในมนุษยโลกนั้น ไม่สามารถรอดพ้นกฎของยมโลก เมื่อวิญญาณโทษเหล่านี้ขึ้นไปยังหอแล้ว ล้วนใจสั่นขวัญเสีย กลัวเกรงเรื่องไม่ดีที่ตนทำไว้ในเมืองมนุษย์จะปรากฏขึ้น อับอายชาวบ้าน เราเดินตามหลังขึ้นไปชมดูบนหอกันเถิด

หยางเชิง : ยินดีครับ ดูให้ถึงที่สุด เข้าใจให้ถ่องแท้

นายพลคุมหอ : ขอต้อนรับท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองไถ่ตง

พระจี้กง : โปรดอย่าได้มีการแสดงคารวะ เราศิษย์-อาจารย์ได้รับเทวโองการให้มาแต่งหนังสือเรื่อง ***เที่ยวนรก*** วันนี้เลยมาเยี่ยมชม เชิญท่านนายพลนำพาหยางเซิงขึ้นไปตรวจชมบนหอ

หยางเซิง : ท่านอาจารย์ต้องไปกับกระผมด้วยนะครับ มิฉะนั้นกระผมคนเดียวอยู่ในถิ่นที่แปลกใหม่อย่างนี้ ไม่กล้าเดินเหินด้วยตัวคนเดียว

พระจี้กง : ก็ได้ เราตามนายพลขึ้นไปบนหอเถิด...ยืนชมอยู่ข้างๆ ก่อน

หยางเซิง : โอ้ !!! ผู้เฒ่าคนนั้นถูกยมทูตคุมตัวอยู่หน้ากระจก ไฉนเงาที่ปรากฏกลายเป็นคนหนุ่ม กำลังปีนข้ามกำแพงบ้านของชาวบ้านแล้วลงไปเปิดหน้าต่าง โดดเข้าไปในบ้าน ในบ้านมีสามีภรรยาวัยกลางคนกำลังนอนหลับ คนหนุ่มผู้นั้นทำการเปิดตู้เปิดหีบ คล้ายกับว่ากำลังค้นหาสิ่งของอะไร ! ชายวัยกลางคนผู้นอนหลับเกิดตื่นขึ้น ตกใจร้องเสียงดังสนั่น หนุ่มคนนั้นชักมีดสั้นโดยพลันและจ้วงแทงคนวัยกลางคนผู้ตื่นขึ้นโอย !! เลือดสดๆ ไหลทั่วกาย กระผมไม่กล้าดู

นายพลคุมหอ : ไม่เป็นไร ! ไม่ต้องกลัว นี้แหละเป็นความแยบยลพิสดารของหอกระจกวิเศษ ผู้เฒ่านี้เมื่อสมัยเป็นคนหนุ่มเคยเข้าไปลักทรัพย์ของผู้อื่น เจ้าบ้านรู้สึกตัวก็เลยชักมีดแทงเจ้าบ้านตาย มาบัดนี้วิญญาณโทษนี้ตายลงแล้ว มายังยมโลกต่อหน้าหอกระจกวิเศษ เรื่องบาปที่ก่อไว้ก็ปรากฏออกทันที

หยางเซิง : หอกระจกวิเศษนี้สร้างขึ้นจากวัสดุอันใด ? ไฉนจึงวิเศษพิสดารถึงปานนี้

พระจี้กง : กระจกวิเศษนี้ สร้างขึ้นโดยพลังแห่งสวรรค์และธรณีจากการรวบรวมของสิ่งศักดิ์สิทธิ์แห่งสากลโลก วิญญาณของปุถุชนเมื่อลอยมาถึงที่นี้ ก็จะฉายร่างเดิมให้ปรากฏออก ไม่มีการแอบแฝงแต่อย่างใดแม้แต่นิด ที่แท้แล้วนั้นไม่เกี่ยวกับความศักดิ์สิทธิ์ของกระจกวิเศษนี้หรอก เพราะเหตุว่าชาวโลกจากวัยเด็กถึงวัยแก่ ในชีวิตของตน

สร้างบาปหนักหนา แต่มนุษย์นั้นเป็นสัตว์ฉลาด การกระทำของตนเอง ตัวเองย่อมรู้จิตใจของตัวเอง ก็คือกล้องถ่ายรูปกล้องหนึ่ง เก็บเอาการกระทำต่างๆ ในขณะที่อยู่ในมนุษยโลกเอาไว้ นี่แหละคือ **"กระจกใจ"** ถึงแม้ว่าชาวโลกแอบกระทำความผิด โดยผู้อื่นไม่สามารถรู้เห็น แต่ทุกคนถามใจตัวเอง ตัวเองย่อมรู้ การใช้มือเท้า การเดินเหินก็ไม่อาจพ้นจากการบัญชาของหัวใจ เครื่องๆ นี้คือเจ้าแห่งสามแดน สถิตอยู่ในที่ลับคอยลอบบันทึกเก็บภาพใหญ่น้อยทุกๆ เหตุการณ์ เมื่อคนตายลงมาถึงหน้าหอกระจกวิเศษ เนื่องจากหอกระจกนี้เป็นที่รวมแห่งกระแสบวกและกระแสลบ พอสัมผัสกับกลิ่นไอแห่งวิญญาณ ร่างกายของมนุษย์จะรวมเข้าสู่วงจรกระแสไฟทันที ทำการฉายออกซึ่งภาพของมนุษย์นั้นๆ ที่ได้กระทำไว้ในปางก่อน ดังนั้นผู้กระทำบาป เมื่อมาถึงหอกระจกวิเศษแล้ว ความจริงต่างๆ ก็จะปรากฏออกทันที โดยมิอาจจะปิดบังอำพรางได้ ดังที่คำพุทธกล่าวว่า **"กฎทุกกฎล้วนเกิดจากใจ"** ก็คือเหตุผลที่แท้จริงของสิ่งนี้

หยางเซิง : ที่แท้เป็นดังนี้เอง แต่ว่าวิญญาณของผู้ทรงธรรมมาถึงที่นี่ หอกระจกวิเศษจะใช้การได้หรือเปล่ามิทราบ

นายพลคุมหอ : วิญญาณผู้ทรงธรรมไม่ต้องหลุดมาสู่หอกระจกวิเศษนี้ คุณดูที่หน้าหอเขียนไว้ว่า หอกระจกวิเศษจะไม่มีคนดีเลย ผู้ทรงธรรมเมื่อตายลง วิญญาณท่านผ่องแผ้วใสสะอาด หน้าหอกระจกวิเศษมีแต่ขาวใสว่างเปล่าเสมือนฟิล์มว่างไปแล้ว เพราะเหตุว่าในจิตใจไม่มีสิ่งชั่วร้ายแออัดอยู่ด้วย จึงมองไม่เห็นร่างเดิมของเขา หากว่าวิญญาณผู้ทรงธรรมยิ่งสดใสสะอาดบุญกุศลยิ่งทวีคูณ ก็มุ่งไปแดนสวรรค์ หรือให้ขุมอื่นๆ ตรวจสอบบุญบาปโดยตรงโดยมิต้องมายังที่นี้ ดังนั้นกระจกวิเศษนี้ จึงมีอีกชื่อว่า **"กระจกเวรกรรม"** ผู้ใดที่สร้างบาปในแดนมนุษย์เมื่อตกมาถึงที่นี้แล้วก็จะปรากฏร่างเดิมขึ้นทันที เจ้าจงเยี่ยมชมอีกครั้งเถิด!

หยางเซิง : หญิงสาวผู้นี้ยมทูตควบคุมตัวไปหน้าหอ เธอไม่กล้าเข้าไปออดอ้อนร่ำไห้อยู่ไม่หยุดยั้ง ท่าทีน่าสมเพชเวทนามาก ทำให้เกิดความ

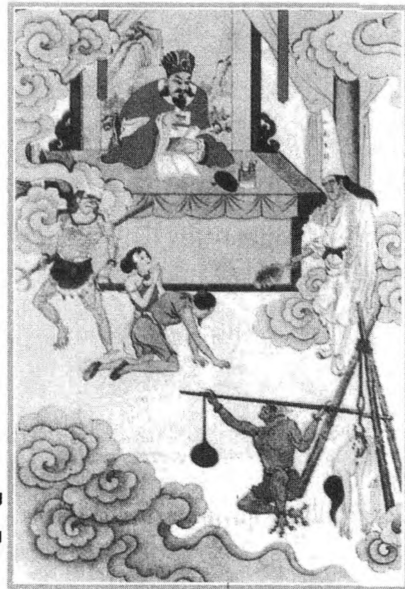

หอกระจกส่องกรรม

เมื่อมนุษย์ ทำผิด อาจปิดบัง
ไม่ถูกขัง ถูกทำโทษ รอดชีวัน
แล้วโทษทัณฑ์ จะลงใคร โลกไร้ธรรม
เมืองโลกันตร์ ยุติธรรม ไม่เอนเอียง

วิญญาณบาป เมื่อตายลง มิรอดเล็ด
หอวิเศษ กระจกส่อง กรรมอดีต
ปรากฏชัด การกระทำ ครั้งมีชีวิต
มิอาจปิด ต้องรับทัณฑ์ พึงสังวร

นรกขุมที่หนึ่ง

ยมบาล ขุมที่หนึ่ง รอท่านอยู่
ท่านพระครู ที่โอ้อวด ศาสน์ข้าฯ เด่น
กล่าวดูถูก ย่ำศาสน์อื่น ขึ้นข่มเข่น
คงต้องเข็น เข้าอบรม สำนักธรรม

เมืองตายโหง วิญญาณผี มีมากมาย
เด็กแท้งตาย โดยพ่อแม่ ไม่อยากได้
วิญญาณแค้น คอยรังควาน ให้เสียไป
อีกพวกไซร้ ไร้สติ ฆ่าตัวตาย

แม้กายตาย วิญญาณยัง ถูกจองจำ
จงเชื่อคำ ใช้ปัญญา รอดบ่วงกรรม
อุบัติเหตุ แขนขาขาด หรือฆาตกรรม
ล้วนถูกจำ ในนรก ผีตายโหง

สงสารยิ่งนัก แต่ยมทูตก็ไม่มีการปรานีสงสารเอ็นดู หญิงงามเลยต้องถูกปฏิบัติเช่นเดียวกันกับนักโทษอื่น โดยใช้ง่ามเหล็กคุมให้เข้าไปหน้าหอ โอย !! สถานที่นี้มีผู้ชายมากหน้าหลายตาเข้าๆ ออกๆ ในห้องมีแสงไฟแสงสีต่างๆ คล้ายแหล่งโลกีย์ของแดนมนุษย์

นายพลคุมหอ : ใช่แล้ว ที่นี้คือ **"แหล่งโลกีย์"** แห่งแดนมนุษย์ เจ้าจงสังเกตให้รอบคอบละเอียดถี่ถ้วนเถิด

หยางเซิง : แต่ละห้องมีแต่เสียงอ่อนหวานของสตรีเพศ เป็นสถานที่น่าหลงใหลยิ่งนัก กระผมมิกล้าดูชมมากนัก ท่านอาจารย์ครับ ! เรากลับกันเถิดครับ !

พระจี้กง : เจ้ายังมีความรู้สึกว่าไม่สมควรจะเยี่ยมชม ก็ยังนับว่ามีความเหนียมอายมีมารยาทและศีลธรรมอยู่ในใจ ไม่ขายหน้าศิษย์โปรดของท่านกวงเฮง (เจ้าสำนักแห่งเซี้ยเฮี้ยงติ้ง) ดังหญิงงามเมืองผู้นี้ขายทั้งร่างกายและวิญญาณ หลอกลวงฉ้อฉลทรัพย์สินเงินทองของผู้อื่น พูดจาหยาบคายต่ำช้า มารยาทคุณสมบัติประจำของสตรีเพศไม่มีเหลือไว้ในตัวเลยแม้แต่น้อย โทษทัณฑ์ใหญ่หลวงเป็นยิ่งนัก ซ้ำยังเป็นกามโรคทำให้คนตายลงก่อนที่ควร เมื่อวิญญาณตกถึงยมโลกจึงยากที่จะรอดพ้นจากการลงทัณฑ์ที่ทรมานได้ ขอเตือนเพศหญิงแห่งมนุษยโลกควรที่จะรักถนอมตัว ไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะทำตัวเป็นผู้หญิงงามเมืองขายตัว มืออันอ่อนนุ่มเป็นที่รองหนุนของผู้ชายนับเป็นพันๆ คน ให้ผู้คนเหยียบย่ำตามชอบใจ ไม่มีราคาแม้แต่สตางค์แดงเดียว และยังสร้างเวรกรรมอันหนักหนาด้วย ส่วนผู้ชายที่ชอบเที่ยวผู้หญิงก็ผิดในเรื่องลามกด้วย ขอให้กลับตัวโดยเร็ว เจ้าหยางเซิงเราเตรียมตัวกลับสำนักกันเถิด

นายพลคุมหอ : ท่านทั้งสองจะไม่รอสักครู่หรือขอรับ ?

หยางเซิง : ต่อหน้ากระจกวิเศษ ทุกสิ่งทุกอย่างก็รู้เห็นปรุโปร่งตลอดแล้ว ไม่กล้าจะดูอีกต่อไป มีวิญญาณบาปมากหลายเหล่านี้ แสดงออกถึงความชั่วร้ายต่างๆ ข้าพเจ้ายังเป็นมนุษย์ปุถุชน อยู่ต่อหน้ายิ่งทำให้พวก

นั้นอับอายมากขึ้น สู้ขอลากลับไปก่อนดีกว่า

พระจี้กง : ขอบคุณมากที่ท่านนายพลได้กรุณาชี้แจงอธิบาย เราจะเตรียมตัวกลับสำนัก แล้ววันอื่นค่อยเยี่ยมชม **"โรงซ่อมพระสูตร"** รีบไปเถิดเจ้าหยางเซิงขึ้นบนดอกบัวเร็ว เตรียมตัวกลับสำนัก

หยางเซิง : กระผมกลัวมาก!

พระจี้กง : เหตุใดจึงต้องกลัว ปฏิบัติตัวเองให้เป็นคนดีก็จะสามารถหลีกเลี่ยงการอับอายขายหน้ายังที่นี้...สำนักเซี้ยเฮี้ยงติ้งถึงแล้ว หยาง-เซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๗

วันเสาร์ที่ ๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๙

ตอน ท่องโรงซ่อมพระสูตร

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จตรัสเป็นกลอนว่า

พระชีพราหมณ์ ลวงผู้คน หารายได้
ผลสุดท้าย ต้องรับกรรม ที่ทำชั่ว
ถูกลงโทษ ให้สวดมนต์ ในห้องมัว
ร้องเสียงรัว ทั่วหน้ากัน ท่านจงฟัง

พระจี้กง : วันนี้เตรียมเที่ยวนรก เจ้าหยางเซิงจงนั่งบนดอกบัวให้มั่นคงใจอย่าหวั่นไหว

หยางเซิง : ขอรับ กระผม ท่านอาจารย์ครับ ความทารุณโหดร้ายในแดนนรกสุดที่จะทนดูได้

พระจี้กง : วิญญาณโทษเหล่านั้นสมควรแล้วที่จะต้องได้รับการตอบสนองอย่างนั้น เจ้าอย่าได้เห็นใจสงสารเขาหรอก เริ่มเดินทางได้แล้ว... ถึงแล้วละ ลงจากดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : ห้องนี้เหตุใดจึงมืดมัว ข้างในดูคล้ายมีเสียงคร่ำครวญโหยหวนจิต ?

พระจี้กง : ที่นี่คือโรงซ่อมพระสูตร เราจะเข้าไปเยี่ยมชมสังเกตตรวจดูให้ละเอียด

หยางเซิง : ไปกันเถิดครับ...บนประตูห้องมีตัวอักษรว่า **"โรงซ่อมพระสูตร"** ทางนั้นมีนายทหาร ๒ นายกำลังเดินมา มิทราบว่าเป็นผู้ใด ?

พระจี้กง : นั่นเป็นนายทหารผู้คุมประตู

นายทหาร : ขอน้อมรับท่านอาจารย์และคุณหยางเซิงแห่งสำนักเซี้ย-เฮี้ยงตึ้งแห่งเมืองไถ่ตง

พระจี้กง : โปรดอย่าได้มีการคารวะเลย วันนี้อาตมาพาหยางเซิง ผู้มีสมญานามว่าพู่กันศักดิ์สิทธิ์มาเยี่ยมชมโรงซ่อมตำราธรรม ขอท่านได้โปรดนำพาเข้าไปด้วย

นายทหาร : เชิญครับ เชิญตามกระผมมา ท่านทั้งสองเชิญเข้าประตูข้าง เพราะเหตุว่าประตูกลาง (ประตูใหญ่) เปิดออกได้ต้องเป็นวันเริ่มต้นของวันแรกของแต่ละปักษ์แห่งเดือน เพราะว่าวันดังกล่าวจะมีพระอรหันต์จอมปราชญ์เซียนพรตเสด็จมาแสดงธรรมแก่พวกพระชีพราหมณ์ทั้งหลาย

หยางเซิง : สามารถเข้าได้ก็รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งแล้ว จะเข้าประตูไหนหาได้เป็นปัญหาไม่ ในโรงซ่อมพระสูตรมัวมืดไร้แสงสว่าง กระผมว่ายืนชมอยู่ที่นี่ก็พอแล้ว ไม่ต้องเข้าไปในห้องนะครับ

นายทหาร : หาเป็นไรมิได้ ข้าพเจ้าจะพาท่านไปเอง ไม่ต้องหวั่นเกรง

หยางเซิง : ก็ได้ครับ ห้องนี้สร้างด้วยไม้กระดาน รู้สึกว่าเก่าแก่มาก มีร่องรอยผุกร่อนอยู่บ้างและมีรอยแตกเป็นรูอยู่ทั่วไปคล้ายใกล้จะทลาย ภายในมีผู้แต่งกายเป็นพระชีพราหมณ์เป็นจำนวนหลายพันคน อาศัยตะเกียงน้ำมันดวงเดียวเปิดพระสูตรพร่ำท่องไปเรื่อยๆ มีลักษณะว่าระทมขมขื่นมาก

พระจี้กง : พวกพระชีพราหมณ์เหล่านี้เมื่อตอนอยู่ในแดนมนุษย์ล้วนรับอาสาไปสวดมนต์สะเดาะเคราะห์ให้แก่ชาวบ้าน เพื่อหารายได้ประทังชีวิตไปวันๆ แต่มิได้แสดงความจริงใจ เพียงแต่ทำแบบซื้อขาย บ้างก็สวดออกเสียงผิดไปจากตำรา เมื่อตายลงแล้วล้วนต้องมายังโรงซ่อมพระสูตรนี้ เพื่อสวดเพิ่มซ่อมให้ดีโดยอาศัยแสงไฟที่ริบหรี่ดังแสงหิ่งห้อยนี้สวดกัน ที่สวดตกไปตัวเดียวต้องสวดชดเชยร้อยครั้ง เมื่อสวดชดเชยเสร็จแล้วจึงจะอาศัยผลงานนั้นเป็นการตัดสิน

หยางเซิง : ตามที่อาจารย์ท่านว่า แล้วที่สำนักเราได้แต่งพระสูตรพระเจ้าเง็กเสียงอ๊วงตี่ทรงโปรดสัตว์ และพระสูตร พระบุพวิสุทธิพรตไร้ขอบเขต จะมีใครกล้าอ่านเล่า? ผู้มีจิตศรัทธามากหลายนำไปท่องอ่าน

แต่ออกเสียงผิดเพี้ยน ต่อไปก็ต้องตกเข้าไปอยู่ในโรงซ่อมพระสูตรด้วยหรือ ?

นายทหาร : มิใช่เช่นนั้น ผู้ที่มาซ่อมพระสูตรนี้ เป็นพวกที่อาศัยสวดมนต์ทำพิธีทางศาสนาหากินในเมืองมนุษย์ รับเอาเงินทองจากชาวบ้านสะเดาะเคราะห์ให้ชาวบ้าน แต่ไม่ทำการสวดท่องตามตำราคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาเต๋า ศาสนาพุทธ พวกนี้จึงต้องตกมายังที่นี้ หากว่าเราสวดมนต์กันเองหรือสวดบริการให้แก่ผู้อื่น จุดมุ่งหมายมันต่างกัน คือไม่มุ่งในทางรับทรัพย์หาเงิน ถึงแม้ว่ามีความผิดพลาดบ้าง กฎสวรรค์ท่านได้กรุณายกให้เป็นพิเศษอยู่แล้ว

หยางเซิง : แสงไฟริบหรี่ดั่งแสงหิ่งห้อยเช่นนี้ และยังมีลมเย็นโบกโชยร่ำๆ จะดับมิดับแหล่ และพวกพระชีพราหมณ์เหล่านี้อายุก็มากเสียด้วยนัยน์ตาฝ้าฟางเพ่งดูตัวหนังสือของตำราธรรมซึ่งตัวเล็กเท่าหัวแมลงวันรู้สึกน่าสงสารเป็นที่ยิ่ง แต่ละคนล้วนแสดงอาการอ่อนเพลียปวดเมื่อย

นายทหาร : ค่าของเงินต้องสมกับค่าของสินค้า เมื่อรับเอาเงินทองของผู้จ้างไปแล้ว และไม่ทำงานให้เรียบร้อย ก็สมควรแล้วต้องรับการสนองแบบนี้

พระจี้กง : ขอเตือนเหล่าพระชีพราหมณ์ในแดนมนุษย์ การสวดมนต์ท่องพระธรรมสามารถบำเพ็ญธรรมบรรลุธรรม แต่ว่าจะอาศัยสวดมนต์เพื่อยังชีพก็ต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ หนังสือตัวเดียวหรือประโยคเดียวจะลักตัดบทหรืออ่านผิดไม่ได้ มิเช่นนั้นแล้วไม่เพียงแต่ไม่สามารถสะเดาะเคราะห์กรรมให้ผู้อื่น ตนเองนั่นแหละกลับจะได้รับเคราะห์กรรมเมื่อตายลงแล้วต้องตกเข้ามายังโรงซ่อมพระสูตรท่องเพิ่มเป็นร้อยตลบ

นายทหาร : เมื่อเป็นวันต้นของปักษ์ (คือข้างขึ้น ๑ ค่ำ) กับข้างแรม ๑ ค่ำ พุทธ เต๋า สองจอมศาสดาได้นำลูกศิษย์เสด็จมาตรวจสอบและสั่งสอนให้ท่านอ่านให้ถูกต้องตามพระสูตร ชาวโลกก่อเวร พลอยพาให้เซียน-พุทธต้องเสด็จลงสู่แดนนรก เพื่อช่วยกอบกู้ชักจูง ท่านเซียนและพุทธมีความกรุณาปรานีเปี่ยมท้น ชาวโลกทั้งหลายควรที่จะรู้สึกตัวบ้าง สิ่ง

ละอันพันละน้อยของเมืองมนุษย์จะไม่สามารถรอดพ้นจากโทษทัณฑ์แห่งยมโลกไปได้

หยางเซิง : ข้าพเจ้าเข้าใจดีแล้ว ขอบคุณมากที่ท่านได้ให้การแนะนำชี้แจง

พระจี้กง : เจ้าจะสอบถามจากนักบวชผู้นี้ได้ ว่าไฉนตนเองต้องมายังที่นี้ ?

หยางเซิง : ขอรับกระผม ขอเรียนถามท่านนักธรรมผู้อาวุโส ไฉนท่านจึงมายังที่นี่ ?

นักบวช : โปรดอย่ากล่าวคำว่านักธรรมผู้อาวุโสเลย ฉันเพียงแต่เป็นนักบวชผู้โพกผ้าแดงในแดนมนุษย์รับทำ **"กงเต๊ก"** ซึ่งเป็นอาชีพของฉันทำการนำส่งวิญญาณ หรือ **"ตีเมือง"** (รบเร้าให้เปิดประตูเมืองผี) เช่นเมื่อผู้คนตายลงแล้ว เนื่องจากฉันมีพื้นความรู้ต่ำ ดังนั้นตำราธรรมบางตอนอ่านไม่เข้าใจเลย เพียงแต่ส่งเสียงตามจังหวะฆ้อง กลองชาวบ้านก็ไม่ทราบได้ว่าฉันสวดอะไรบ้าง บางครั้งก็รีบเร่งเพราะเวลาจำกัด สวดทีเดียวควบสองหน้าไปเลย ให้พ้นจากหน้าที่ไป มีเงินเข้ากระเป๋า แล้วผู้ตายจะได้ขึ้นสวรรค์หรือไม่ ไม่เคยคำนึงถึง เมื่อฉันตายลงก็โดนยมทูตคุมเข้าไปขุมที่ ๑ ถูกตัดสินให้มาอยู่โรงซ่อมพระสูตร อยู่มาเป็นเวลา ๑ ปี กับ ๑ เดือนแล้ว ในชีวิตที่ผ่านมา ลักตัดบทคำสวดมากมาย ดังนั้นจึงต้องถูกทรมานจนถึงทุกวันนี้ยังไม่สามารถซ่อมสำเร็จนัยน์ตาก็เจ็บช้ำเหลือที่จะทน เมื่อซ่อมเพิ่มเติมชดเชยพระสูตรเสร็จแล้วอาจต้องถูกส่งไปยังขุมที่ ๒ พิจารณาโทษก็เพราะว่าการกระทำเมื่อครั้งอยู่เมืองมนุษย์ให้โทษแก่ผู้อื่น มาบัดนี้จะรู้สึกตัวก็สายไปเสียแล้ว ขอให้ท่านได้โปรดไปบอกเล่าต่อพวกอาจารย์เต๋าในเมืองมนุษย์ด้วยว่าควรปฏิบัติแต่ในทางที่ดีที่ชอบ มิเช่นนั้นแล้วก็จะเหมือนตัวฉันเองนี้แหละที่ต้องอาศัยผู้อื่นกอบกู้ชักจูงให้พ้นทุกข์

หยางเซิง : นักพรตผู้นี้น่าสงสารมาก ท่านอาจารย์จะช่วยกอบกู้ให้พ้นทุกข์ได้ไหมครับ ?

พระจี้กง : ทำเองรับเอง กรรมสนองกรรม ตอนอยู่แดนมนุษย์มันมีความสุขมาก เวลานี้ก็ให้มันได้รับความทุกข์บ้าง อย่าได้ใส่ใจต่อเรื่องไร้สาระเลย เราได้รับเทวโองการมาท่องชมนรก เจ้าควรสอบถามที่เกี่ยวข้องเป็นกฎแห่งยมโลก เวลาใกล้จะหมดลงแล้ว เตรียมตัวกลับสำนัก ขอขอบคุณท่านนายทหารมาก

หยางเซิง : ขอบคุณท่านนายทหาร ท่านนักพรตทั้งหลาย จงหมั่นอบรมฝึกฝนไว้เถิด !

พระจี้กง : รีบขึ้นดอกบัวเร็ว... ถึงสำนักแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๘

วันเสาร์ที่ ๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๙

ตอน ท่องแดนผีตายโหง ครั้งที่ ๑

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จตรัสเป็นกลอนมีความว่า

แปดสองแปด สิบห้าค่ำ เดือนทรงกลด
ในนรก ใครสงสาร วิญญาณทุกข์
แม้จะฆ่า ตัวตาย ใช่พ้นทุกข์
กลับถูกรุก ให้รับกรรม ในเมืองผี

พระจี้กง : ปีนี้มีวันเพ็ญเดือนแปดสองหน ตั้งแต่ได้รับเทวโองการให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** มาจนปัจจุบันนี้ก็ครบหนึ่งเดือนเต็มแล้ว วันเวลาไหลผ่านไปอย่างรีบเร่งเหมือนสายน้ำ หวังผู้คนได้ตื่นขึ้นจากความละเมอหลง พระจันทร์เต็มดวงมีไม่บ่อยครั้งนัก ปีไหนเล่าจะเจอสองวันเพ็ญเดือนแปดอีก (คือวันไหว้พระจันทร์ของชาวจีน) ชาวโลกสามารถสนทนาภายใต้แสงจันทร์มีความสุขสดชื่นอักโข กลับมามองดูในแดนนรกที่มืดมิด ไม่เห็นดาวเห็นเดือน วิญญาณผีร่ำไห้ร้องโหยหวนคร่ำครวญ ทำให้คนมิอาจทนดู เจ้าหยางเชิงเตรียมท่องนรก

หยางเชิง : ขอน้อมรับคำบัญชา! เวลาผ่านพ้นไปเร็วเหลือเกิน ระหว่างเวลาหนึ่งเดือนนี้ หนังสือเรื่อง ***เที่ยวนรก*** ยังทำไม่ได้ ๑๐ เปอร์เซ็นต์เลย กระผมเกรงว่างานใหญ่ชิ้นนี้จะทำการสำเร็จยาก

พระจี้กง : ขอให้มีความจริงใจบริสุทธิ์ ที่เรียกว่า **"จิตใจแน่วแน่ฟ้าดินทลาย"** เจ้ามีจิตใจทางธรรมที่ถาวรมั่นคงอยู่แล้ว ประตูแห่งนรกทั้ง ๑๐ ขุมจะเปิดออกเองให้เจ้าได้รู้เห็นตลอด จะไปหวั่นไหวอันใด ? รีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว...!

หยางเชิง : ได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์ท่านเริ่มเดินทางได้

ครับกระผม

พระจี้กง : ...ถึงแล้วละ ลงจากดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : ที่มาวันนี้น่ะ คือ **"แดนผีตายโหง"** หรือครับ ? ข้างหน้าประตูเมืองปิดอยู่ ด้านบนมีตัวอักษรว่า **"แดนตายโหง"** จะเข้าไปเยี่ยมหรือครับ ?

พระจี้กง : วันนี้แหละจะเยี่ยมชม **"แดนผีตายโหง"** ตามข้าฯ เข้าแดนไปเถิด

หยางเซิง : ประตูแดนทำไมจึงปิด เราจะเข้าไปได้อย่างไร ?

พระจี้กง : ประตูแดนๆ นี้ เป็นประตูอัตโนมัติเหมือนดังประตูอัตโนมัติตามห้างสรรพสินค้าแห่งเมืองมนุษย์ บรรดาวิญญาณตายโหงถูกยมทูตมายังที่นี้ เพราะเหตุว่าตายโดยไม่ปกติ กลุ่มควันแห่งความเคียดแค้นไม่สูญสลาย เมื่อกลุ่มควันแค้นมาปะทะที่หน้าประตูประกอบด้วยประตูมีการสนองรับ ก็จะเปิดออกโดยปริยาย ทุกสิ่งทุกอย่างในยมโลกสืบเนื่องมาจากการกระทำของแดนมนุษย์แล้วแต่จิตที่จะตอบสนอง ฉันใช้พัดโบกเพียงทีเดียว ประตูก็จะเปิดออกเอง

หยางเซิง : ท่านอาจารย์มีฤทธิ์เดชอภินิหารสูงส่งมาก ! พัดเล่มนี้ผมขอเอาไปในแดนมนุษย์ แสดงความศักดิ์สิทธิ์อภินิหารให้ชาวโลกดูเป็นขวัญตา !

พระจี้กง : เจ้าอย่าได้ริอ่านเกิดความคิดวิปริต เมื่อเกิดความคิดวิปริตก็มักจะผจญมาร (คือมีมารมาผจญ) ผู้บำเพ็ญธรรมไม่ควรแสวงหาสิ่งปาฏิหาริย์มหัศจรรย์ ถ้าผู้บำเพ็ญธรรมสุขกายสบายใจ วันๆ ไม่มีเรื่องจุกจิกรบกวน จิตใจก็ผ่องแผ้วชื่นบาน ก็เท่ากับ **"เซียนองค์น้อยๆ"** อยู่แล้ว จะเอาพัดเล่มนี้ไปโบกให้เกิดเพิ่มความยุ่งยากเปล่า !

หยางเซิง : ขอรับ กระผม ! ขอขอบคุณท่านอาจารย์ที่สั่งสอนกระผมรู้สึกกระดากใจยิ่ง ข้างหน้ามีคนขบวนหนึ่งกำลังเดินมา เป็นใครกันครับ ?

พระจี้กง : นั่นคือ ข้าราชบริพารผู้รักษาเมืองผีตายโหง และนายทหาร

เตรียมการต้อนรับ

ข้าราชฯ : ขอต้อนรับท่านอาจารย์จี้กง และหยางเซิง ที่มาสู่แดนนี้ เชิญตามพวกข้าพเจ้าเข้าแดนและตรวจเยี่ยม

นายทหาร : ขอต้อนรับท่านอาจารย์และหยางเซิง พวกข้าพเจ้าได้รับคำสั่ง ทราบว่าท่านมาเยี่ยมชมทุกขุม แต่งเป็นหนังสือเพื่อเตือนสติชาวโลก

หยางเซิง : ขอน้อมคารวะทุกๆ ท่าน กระผมกับท่านอาจารย์มายังที่นี้ ขอได้โปรดให้คำแนะนำด้วย

ข้าราชฯ : มิกล้า เชิญลุกขึ้นเถิด ตามข้าพเจ้าเข้าแดนกันเถิด

หยางเซิง : ที่นี่เสมือนหนึ่งคุกที่กว้างใหญ่มาก ในแดน **"ผีตายโหง"** มีคนมากเช่นนั้นหรือ ?

ข้าราชฯ : ทุกวันมีผู้ตายโหงมายังที่นี้ ข้าพเจ้าจะพาท่านชมดูตั้งแต่ห้องขังเป็นต้นไป

หยางเซิง : ห้องนี้มีเด็กเล็กเป็นกลุ่มๆ เลือดสดๆ เต็มหน้าตาส่งเสียงร่ำไห้ไม่ขาดระยะ บ้างก็นอนบนพื้นดิน น่าทุเรศ น่าสงสารมาก ไฉนจึงไม่ปล่อยให้พวกมันออกไป

นายทหาร : เด็กเหล่านี้ล้วนเป็นเด็กที่ถูกทำแท้งออกของเมืองมนุษย์ เพราะเหตุว่าเป็นตัวเป็นตนแล้ววิญญาณมิได้ดับสูญ เมื่อตายแล้วต่างก็ตกมาถึงที่นี้ เนื่องจากชาวโลกไม่อยากชุบเลี้ยง หรือเกิดมีท้องขึ้นมาโดยไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม ส่วนมากทารกยังไม่ทันได้คลอดออกมาก็โดนรีดออกถึงแก่ความตาย ทารกคนๆ หนึ่งก็คือชีวิตหนึ่ง เด็กที่ถูกทอดทิ้งเหล่านี้เพราะเหตุว่าไม่สามารถเกิดออกมา จึงเกิดมีจิตใจที่เคียดแค้น ทำให้พ่อแม่ต้องสูญเสียเงินทองในทางลับแล้ว ยังต้องรอคอยจนพ่อแม่ตายลงเสียก่อนแล้วก็จะมีการรังควานอีกระยะหนึ่ง ดังนั้นจึงขอเตือนชาวโลกอย่าได้ทำแท้งตามใจมากนัก การกระทำแบบนี้ไม่เพียงแต่ผิดศีล ยังจะทำให้ตัณหาแห่งคาวโลกีย์โหมแรงขึ้นเรื่อยๆ... ผู้ที่เคยทำแท้งกลับมาแล้ว จะต้องสร้างบุญสร้างกุศลให้มากขึ้น เพื่อ

ชดเชยความผิด แล้วกฎแห่งยมโลกก็จะลดหย่อนโทษนี้ให้

หยางเซิง : ความจริงเป็นอย่างนี้เอง ขอเรียนถามท่านนายทหารว่า ผู้ที่ตายจากอุบัติเหตุล้วนแต่จะต้องมายัง **"แดนตายโหง"** หรือไฉน ?

นายทหาร : หาเป็นเช่นนั้นไม่ ถ้าทหารสามเหล่าทัพที่ตายลงในสนามรบ เพื่อป้องกันประเทศชาติ พลีกายเพื่อชาติที่เรียกว่า **"พลีตนเอง" (ส่วนเล็ก) เพื่อส่วนรวม (ส่วนใหญ่)** ไม่ต้องมายัง **"แดนผีตายโหง"** เพื่อรับโทษทัณฑ์วิญญาณ ผู้กล้าหาญวีรบุรุษเหล่านี้ ได้รับการต้อนรับขับสู้เป็นพิเศษ บ้างก็ขึ้นไปเสพสุขบนสวรรค์ บ้างก็ตามแต่บุญของตนกลับไปเป็นเจ้า หรือกลับไปเกิดเป็นมนุษย์ที่มีโชคลาภวาสนา ดังเช่นแดนมนุษย์ตั้ง **"ศาลเจ้าวีรบุรุษผู้ซื่อตรง"** รับการกราบไหว้จากประชาชนนับหมื่นนับแสน นี่แหละคือสนองกรรมดีของผู้มีจิตซื่อตรงอารี ดังนี้จึงขอเตือนชาวประชาต้องซื่อตรงหวงแหนรักประเทศชาติ นับแต่โบราณกาลมา ผู้ที่จงรักภักดีต่อประเทศชาติ ล้วนถูกขนานนามในทางดี หอมหวนนับหมื่นนับแสนปีได้รับการเคารพกราบไหว้ตลอดกาล !

หยางเซิง : ท่านนายทหารพูดถูกแล้ว !

พระจี้กง : ฟ้าดินท่านรักผู้สัตย์ซื่อ นับแต่โบราณกาลมาจนทุกวันนี้ ผู้กล้าหาญซื่อสัตย์ที่มีจิตใจกล้าพลีชีพเพื่อประเทศชาติสามารถทำให้ฟ้าดินสั่นสะเทือน ผีและเจ้าสะอื้นไห้ ฉะนั้นเพียงแต่มีความซื่อตรงเท่านั้น ก็ได้สำเร็จบรรลุธรรมไปมากต่อมากแล้ว ! วันนี้เวลาหมดลงแล้ว เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวกลับสำนักเถอะ ขอลาท่านผู้ปกครองเมืองกับนายทหารทั้งหลาย

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านผู้ว่าการ และนายทหารที่ได้ให้การชี้แจง เพราะเหตุเวลาหมดลง ขอลาก่อนละ

ผู้ว่าการ : มีสิ่งใดขาดตกบกพร่อง ขอท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงได้โปรดอภัยด้วย

พระจี้กง : ไม่ต้องเกรงใจ ! เราศิษย์-อาจารย์จะกลับสำนัก เจ้าหยางเซิงขึ้นดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อย ท่านอาจารย์

พระจี้กง : น่าสมเพชชาวโลกที่โง่เง่า เอาแต่เริงโลกีย์ แต่รีดทิ้งเลือดเนื้อเชื้อไขตนเองโดยไม่เหลียวมอง น่าสังเวชใจเป็นหนักหนา แม้เซียน-พุทธก็ไม่อาจจะทนดูได้ เตือนชาวโลกจงกลับใจสู่ความเมตตาธรรม การครองสุขในครัวเรือนเรื่องผัวเมียควรเป็นการสืบพันธุ์ต่อตระกูล สร้างความอบอุ่นในครอบครัว มีความสุขทางใจแสนประเสริฐเลิศล้ำกว่าความใคร่ ถนอมรักพลังกายที่มีจำกัดยกให้แก่สังคมและประเทศชาติ จงทำคุณประโยชน์ให้แก่มวลมนุษย์เถิด...! ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๙

วันอังคารที่ ๑๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๙

ตอน ท่องแดนผีตายโหง ครั้งที่ ๒

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จตรัสเป็นกลอนว่า

แพร่สัจธรรม นำกอบกู้ ปุถุชน

กฎสังคม รณรงค์ เปลี่ยนคนเรา

ทุกศาสน์รวม เป็นหนึ่งเฝ้า อริยเจ้า

ทุกผู้เข้า ฝึกฝนธรรม ท่องนโม

พระจี้กง : จิตใจคนชาวโลกมุ่งสู่วิทยาศาสตร์ การพิสูจน์สิ่งที่ไม่มีตัวตน เห็นความศรัทธาทางจิตใจเป็นเรื่องเหลวไหล ไม่รู้ถึงวัตถุมีวันเสื่อม แต่วิญญาณนั้นสถิตผุดผ่องอยู่ตลอดกาล จะขึ้นสวรรค์หรือลงนรกล้วนอยู่ในความนึกคิดชั่ววูบเดียวของคนเท่านั้น สวรรค์ไม่ไกลกลับใจก็พบนรกอยู่ใกล้ ปฏิบัติธรรมจะห่างเหิน ใน "เมืองผีตายโหง" น่าอนาถใจยิ่งนัก หย่างเซิงวันนี้เราศิษย์-อาจารย์ เตรียมท่องนรก ทำใจให้มั่นคง รีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หย่างเซิง : กระผมเตรียมการเรียบร้อยแล้ว ท่านอาจารย์เริ่มเดินทางได้แล้วครับ

พระจี้กง : ถึงแล้วละ

หย่างเซิง : ที่นี้วันก่อนดูเหมือนเคยมาแล้ว ไฉนจึงไม่ลงไปที่นอก "แดนผีตายโหง" เลยก้าวเดียวตรงมาถึงที่นี้

พระจี้กง : พระพุทธท่านตรัสว่า **"สี่สิ่งต้องปล่อยว่าง"** (สี่สิ่งนั้นคือชาติ (เกิดขึ้น) สถิติ (ตั้งอยู่) อนฺยถาตฺว (เปลี่ยนแปลง) อนิตฺยตา (ตายดับ) เป็น ๔ สิ่งที่ว่างเปล่าหรือเรียกว่า จิตว่าง) เมื่อรูปร่างว่างเปล่าไม่เที่ยงแท้ไม่เป็นตัวตนจึงเป็นเหตุให้ประตูนรกเปิดออก เข้าออกตามใจชอบ

โดยไม่มีอะไรจะกีดขวาง คราวที่แล้วพาเจ้ามาเป็นครั้งแรก ที่ให้เจ้าลงจากดอกบัว ที่นอกเมือง พาเดินกันทีละก้าว วันนี้เพราะเหตุเวลาจำกัด จึงตรงเข้ามายังแดนนรก หวังชาวโลกจงสำนึกรู้ตัว การบำเพ็ญธรรม ถ้าสามารถละทิ้งรูปนาม จึงเป็นการธรรมดาไม่ถูกกักกันผูกมัดในนรก ดังที่ข้าฯ สามารถเข้าๆ ออกๆ สะดวกสบาย

หยางเซิง : ท่านอาจารย์สั่งสอน **"พระอภิธรรมขั้นสูง"** กระผมขอน้อมรับคำสั่งสอน ข้างหน้า ผู้รักษาเมืองและนายทหารมากันแล้ว

พระจี้กง : รีบเข้าไปทำความเคารพ...

หยางเซิง : คำนับมายังท่านผู้ว่าการและนายทหาร วันก่อนนั้นได้รับคำแนะนำชี้แจงจากท่าน รู้สึกขอบคุณเป็นที่ยิ่ง วันนี้มารบกวนอีก ขอได้โปรดให้การชี้แจงโดยละเอียดด้วย

ผู้ว่าการ : ไม่เป็นไรมิได้ เชิญท่านอาจารย์และหยางเซิงตามข้าพเจ้าเข้าไปข้างในตรวจเยี่ยม "แดนผีตายโหง" อีกครั้ง เก็บเอาเหตุการณ์ลงในหนังสือธรรม เพื่อตักเตือนและชี้แนะอบรมชาวโลก

หยางเซิง : ขอบพระคุณมาก ท่านอาจารย์ครับเราตามพวกเขาไปเถิด

พระจี้กง : เจ้าไปกับผู้ว่าการและนายทหารก็แล้วกัน อาตมายังมีธุระทางอื่นจะจากไปชั่วคราว

หยางเซิง : ท่านจะไปแห่งใด ? แล้วประเดี๋ยวใครจะพากระผมกลับไปเล่า ?

พระจี้กง : ไม่ต้องตื่นเต้นประสาทเครียด พอได้เวลาข้าฯก็จะกลับมาพาเจ้ากลับไปเอง

นายทหาร : หยางเซิง ท่านสบายใจตามข้าพเจ้าไปเถิด

หยางเซิง : สองห้องติดกันนี้ล้วนแต่ขังพวกหนุ่มๆ สาวๆ บางคนผมเผ้ารุงรังยุ่งเหยิง ท่าทางอ่อนเปลี้ยเพลียแรง เฝ้ามองมาทางข้าพเจ้า ขอเรียนถามท่านผู้ว่าการ พวกนี้โดนขังเพราะเหตุใด ?

ผู้ว่าการ : พวกนี้ล้วนมีความไม่สมหวังในเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ตอนที่อยู่ในแดนมนุษย์ เลยฆ่าตัวตายด้วยการกลืนยาพิษ เมื่อตายแล้วล้วนถูก

จองจำอยู่ที่นี่ ขอชาวโลกอย่าได้หลงในความรัก จนปิดบังสติปัญญาถึงกับฆ่าตัวตายเลย การกระทำเช่นนี้ไม่สามารถจะช่วยอะไรได้ ไม่เพียงแต่ไม่สามารถเป็นคู่กัน (เป็นสามี-ภรรยากัน) ยิ่งไม่อาจมีกิจเกี่ยวกัน (เป็นสามีภรรยากัน)

หยางเซิง : ในคุกนี้ไฉนจึงมีแต่ผู้มีอาการขาขาด มือขาด หรือหัวสมองแตก มีเลือดเปื้อนไปทั้งตัว ? ส่งเสียงคร่ำครวญโหยหวน ดูแล้วรู้สึกน่าสังเวชยิ่งนัก

ผู้ว่าการ : เหล่านี้ล้วนเกิดอุบัติเหตุทางรถถึงแก่ความตายในแดนมนุษย์ หากเป็นผู้ที่ยังไม่ครบอายุขัยของตนเอง ก็ตกเป็นประเภทตายโหง วิญญาณตกมายังแดนนรกแล้ว ก็ถูกจำขังไว้ที่นี้รอจนครบอายุขัยของผู้นั้น แล้วจึงส่งไปให้ท่านยมบาลชำระความดีหรือความชั่วเพื่อเป็นการแสดงให้รู้กันแจ่มแจ้งว่า ไม่ว่าแดนมนุษย์หรือแดนนรกไม่มีการลำเอียงทั้งสิ้น

หยางเซิง : เหตุผลนี้ใช้ไม่ได้ ? โชคร้ายตายลงด้วยอุบัติเหตุทางรถก็น่าอนาถใจอยู่แล้ว ยังต้องถูกจองจำอีก ไม่สามารถได้ผุดได้เกิด ข้าพเจ้าคิดว่าจะไร้ความเมตตาธรรมไปแล้ว

ผู้ว่าการ : ท่านทราบเพียงผิวเผิน ไม่ทราบถึงแก่นแท้ มิใช่ว่าผู้ตายโดยอุบัติเหตุทางรถจะมาอยู่ที่นี่กันทั้งหมด บางคนมีอายุขัยครบเต็มแล้ว เพราะเหตุที่มีกรรมชั่วรอบตัว โดยอาศัยการตายจากอุบัติเหตุรถเพื่อชำระล้างเวร ดังนั้นชาวโลกมีอยู่ไม่น้อยที่เที่ยวโทษฟ้าโทษดิน หาว่าทำไมเมื่อตอนมีชีวิตอยู่นั้นได้สร้างบุญกุศลกลับต้องมาตายลงใต้ล้อรถ ? หาว่าสวรรค์ท่านอยุติธรรม ! ขอถามว่า **"หยวนหยู"** ปราชญ์ผู้ทรงคุณธรรม ไฉนจึงอายุสั้น พระพุทธเจ้าท่านมุ่งแต่บำเพ็ญธรรม ไฉนมารจึงมาผจญไม่หยุดยั้ง ? มิใช่สวรรค์ท่านตาบอด แต่เป็นเรื่องของกรรมที่สวรรค์กำหนดไว้ เพื่อที่จะฝึกฝนอบรมจิตใจคน เรื่องอะไรกับเนื้อหนังมังสาธรรมดา แม้ตัวตนรูปร่างสลายไป แต่วิญญาณนั้นไซร้ไม่มีวันดับ

หยางเซิง : เมื่อมีเหตุแห่งกรรมของสามชาติกำหนดอยู่แล้ว ไฉนจึงมีการตายโหงอีก จะไม่เป็นการขัดกันเองหรือ? ถ้าเช่นนั้นชาวโลกก็ไม่ต้องเชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรมแล้วล่ะ ขอท่านผู้ว่าการช่วยชี้แจงอธิบายเพื่อคลายความงมงายด้วย

ผู้ว่าการ : เหตุแห่งกรรมของสามชาตินับเป็นระยะอันสั้นเท่านั้นเองของมนุษย์ เนื่องจากดึกดำบรรพกาลมาแล้ว ได้ผจญภัยนานาชนิด ไม่ทราบว่าจะผ่านพ้นมากี่ชาติ เหตุแห่งกรรมที่สะสมไว้ยากที่จะคณานับ ดังนั้นทางพุทธจึงกล่าวไว้ว่า **"ผลกรรมใน ๓ ชาติ"** หากจะพูดถึงความสัมพันธ์ของมนุษย์ในปางก่อนหรือปางหลังแล้ว ก็จะเป็นชาติก่อน ชาตินี้และชาติหน้า หากแต่ชาติก่อนนั้นน่ะไม่เพียงแต่หมายถึงการเกิดในชาติก่อน หากแต่เป็นการสะสมกรรมของดวงวิญญาณจากการกระทำตัวตนของชีวิตทั้งหลาย ดังนั้นชาวโลกจึงสำคัญผิดคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตนี้ ล้วนเป็นผลที่มูลเหตุในปางก่อนสร้างไว้ อันเป็นคำกล่าวที่ไม่คมคายกลมกลืนนัก ชาติก่อนนั้นกำหนดได้เพียงเจ็ดส่วนและชาตินี้กำหนดได้สามส่วนที่เรียกว่า **"กรรมลิขิต"** ไม่สามารถเปลี่ยนแปลง แต่ชะตากรรมคลี่คลายได้

หยางเซิง : ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง ชาวโลกทั่วไปมีเรื่องอะไรล้วนกล่าวถึงกรรมของชาติก่อน ผิดถูกก็อยู่ที่สวรรค์ท่านกำหนดไว้ ความคิดที่บั่นทอนทั้งหลายเหล่านี้ ไม่ถูกต้องเป็นที่ยิ่ง เรือนขังตรงหน้าห้องนี้ ส่งเสียงน่าเวทนาไม่ขาดสาย เป็นที่คุมขังนักโทษอะไรบ้าง?

ผู้ว่าการ : เหล่านี้ล้วนแต่เป็นวิญญาณโทษที่ถูกลอบฆ่าหรือฆ่าซึ่งกันและกันถึงแก่ความตาย

หยางเซิง : นี่ก็เป็นสิ่งที่ไม่อาจนึกคิดได้ ฆ่าเขาหรือถูกเขาฆ่าจะเป็นกรรมสนองตอบ หรือสมควรตายที่ชะตาถึงฆาตแล้ว ไฉนเมื่อตายแล้วจึงตกเข้าไปอยู่ใน **"แดนผีตายโหง"** อีกเล่า?

ผู้ว่าการ : เหตุผลตรงกันแน่นอน! บ้างก็ฆ่ากันโดยกรรมสนองกรรม แต่ก็มีพวกที่ชาตินี้ไม่ทำบุญสร้างกุศล เกิดการพิพาท กระทำการชั่ว

ร้ายอย่างมหันต์ นั่นแหละคือที่มาแห่งการตายโหง ขอให้ชาวโลกจงเข้าใจเหตุอันนี้ จะอ้างว่าฉันฆ่าเขาเพราะชาติก่อนเขาเป็นหนี้ฆ่าฉันไม่ได้ สุภาษิตกล่าวไว้ว่า **"ควรระงับเวรด้วยการไม่จองเวร"** แม้จะมีการเป็นหนี้กัน ถ้าสามารถไม่ทวงคืน ก็จะเป็นบุญกุศลอันมหาศาล หากมนุษย์ไม่มีการเห็นแก่ตัวเอง ต่างอยู่กันโดยสันติต่อกัน เปรียบเสมือนฟ้าปกคลุมและธรณีแบกรับ อย่างไม่มีที่รักมักที่ชังฉันนั้น แล้วนรกจะว่างเปล่า ผลจะไม่เกิด เหตุก็ไม่มีเลย เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว มนุษย์ควรที่จะรู้ว่าการเกิดเป็นคนนั้นยากยิ่งนัก ควรรักษาตัวปลูกนิสัยปฏิบัติตนให้ดี หากผู้ที่มั่วผู้หญิง ก็อ้างว่าชาติก่อนเป็นหนี้ผู้หญิง มั่วแต่เรื่องโลกีย์ นั่นมิใช่เกิดจากเหตุแห่งชาติก่อน ที่เรียกว่าเป็นเหตุแห่งชาติก่อน แต่เป็นการบังเอิญไปตรงกันเข้า ถ้าเป็นผู้ที่ตั้งใจกระทำความไม่ดีงาม ชาตินี้ก่อกรรมใหม่ขึ้นอีก ก็จะสร้างผลร้ายในชาติหน้า

นายทหาร : ท่านผู้รักษาเมืองพูดสมเหตุสมผลตรงตามหลักธรรมทุกอย่าง ชาวโลกควรจะเข้าใจรู้สำนึกตัว หากไม่เชื่อในเหตุผลนี้ มนุษย์ก็ไม่ต้องบำเพ็ญธรรม ก็จะบ่ายเบี่ยงไปว่าผู้ที่มีพื้นธาตุแห่งพุทธ-เซียนจึงสามารถบรรลุธรรม หรือพูดในทำนองว่า หากฉันมีเงินสักสิบล้านแล้วก็ไม่ต้องทำงานอีก นับเป็นความคิดที่ผิด

พระจี้กง : ฉันกลับมาแล้ว ที่ท่านผู้รักษาเมืองและนายทหารกล่าวไว้เมื่อกี้นี้ เป็นหลักธรรมที่ถูกต้อง สามารถทำลายความลุ่มหลงของชาวโลกย้อนไปถึงวิญญาณดั้งเดิมบุพกาลที่สถิตอยู่เบื้องฟ้าปางก่อน ทุกๆ คนล้วนเป็นพระพุทธ-เซียน เพราะเหตุที่ตกลงฟ้าปางหลัง (คือเมืองมนุษย์) ถูกปกคลุมห่อหุ้มด้วยธุลีไอดินทำให้วิญญาณเดิมหลงผิด ด้วยเหตุนี้ จึงไม่สามารถกลับคืนสู่ถิ่นเดิม วันนี้ฟ้าท่านได้ประทานธรรมอันใหญ่ยิ่งนี้สั่งสอนให้ทุกคนบำเพ็ญธรรมซึ่งเป็นกาลเวลาที่ **"สรุปเหตุต้นผลกรรม"** เพื่อกลับคืนสู่จิตเดิมที่แท้จริง มวลมนุษย์อย่าได้หลงงมงายอีกเลย ผู้ที่ยอมบำเพ็ญธรรมมีส่วนจะเป็นเซียน-พุทธได้ ผู้ไม่ยอมบำเพ็ญธรรมนั้นจะต้องตกลงไปสู่หนทางเวียนว่ายตายเกิดอีก จะเป็นผีหรือเซียนก็คน

นั่นแหละเป็นผู้ทำเอง มิใช่ฟ้าท่านกำหนดไว้ เมื่อดูสภาพใน "แดนผีตายโหง" แล้วก็พอพิสูจน์ได้ เวลาหมดลงแล้ว เจ้าหยางเซิงเตรียมกลับสำนัก ขอขอบคุณผู้รักษาแดนและนายทหารที่ช่วยเหลือในการแต่งหนังสือ และช่วยในการคลี่คลายความหลงงมงายที่ได้ให้ความจริงใน "แดนผีตายโหง"

หยางเซิง : หลักธรรมและเหตุผลลึกซึ้งดั่งทะเล ถ้าไม่ผ่านการชี้แจงจากท่านทั้งสอง ชาวโลกล้วนไม่ค่อยเข้าใจกระจ่างแจ้ง ขอท่านอาจารย์ได้โปรดสั่งสอนในเรื่องกฎแห่งกรรมอันเป็นหลักความจริง เพื่อกล่อมเกลาชาวโลกให้บำเพ็ญธรรมเป็นที่พึ่งในการกระทำ จดจำเป็นเข็มทิศจึงจะแก้ความงมงายจนถึงที่สุด (คือจนกระทั่งตายยังไม่รู้ความจริงเลย)

พระจี้กง : นั่นคือหน้าที่ของข้าฯ เอง วันอื่นจะประกาศหลักธรรมแห่งความจริงให้มากขึ้น สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง รับเอาภาระจากฟ้า กอบกู้ชักจูงผู้ลุ่มหลงทั้งหลาย ทำให้มวลมนุษย์กลับเข้าทางธรรมที่ถูกต้องโดยพร้อมเพรียงกัน และถึงขั้นบรรลุด้วย รีบเตรียมกลับสำนักเร็ว

หยางเซิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์เริ่มเดินทางได้

พระจี้กง : สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๑๐

วันอังคารที่ ๑๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๙
ตอน ท่องแดนนรกขุมที่ ๒
สนทนากับเจ้ายมบาล "ฉอกังอ๊วง"
และเยี่ยมชมโรงแสดงธรรม

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จและตรัสเป็นกลอนมีความว่า

ทั้งสามโลก ช่วยกอบกู้ เทพผีคน
เครื่องกล ในนรก ทันสมัย
แม้มนุษย์ คิดสร้างสม ห้องลับใน
หาพ้นไม่ ทิพยเนตร ราตรีกาล

พระจี้กง : ท่องนรกแต่งหนังสือ สูญสิ้นพลังใจทั้งเทพเจ้าและมนุษย์อย่างมากมาย เพื่อที่จะชักจูงกอบกู้ชาวโลกผู้หลงใหลไม่คำนึงถึงราคาค่างวดที่เรียกว่า **"สร้างบุญสุดปลื้มจิต"** ศิษย์ทั้งหลายช่วยงานจนดึกดื่นเที่ยงคืน ข้าฯมีความประทับใจเป็นที่ยิ่ง การกอบกู้ชักจูงทั่วทั้ง ๓ ภพ เบื้องบนกอบกู้ดวงวิญญาณเทพ เบื้องกลางชักนำช่วยเหลือมวลมนุษย์ (โปรดสัตว์) เบื้องล่างนำส่งวิญญาณผีในแดนนรก สวรรค์และมนุษย์ต่างก็วุ่นวายในกาลนี้พร้อมกัน ประตูศักดิ์สิทธิ์เปิดกว้างขยายออก ธรรมะที่เที่ยงแท้จุติลงทุกแห่งหน ผู้มีบุญได้พบธรรมะและบำเพ็ญธรรม ผู้ไม่มีบุญแม้พบพระพุทธยังหลีกเลี่ยงหลบตน ทำให้ตนเองถอยห่างจากทางสวรรค์ พิจารณาดูรอบแดนมนุษย์สำนักธรรมตั้งสอนอยู่ทั่วไป กลิ่นไอแห่งธรรมฟุ้งเต็มทุกๆ บ้าน ในขณะที่วัฒนธรรมเฟื่องฟูธรรมะโบราณปรากฏอีกครั้งหนึ่ง ทัศนียภาพเต็มไปด้วยสิริมงคลยิ่งวิญญาณผีในแดนนรกกำลังรอคอยความช่วยเหลืออยู่ในเวลานี้ วันนี้จะพาหยางเซิงท่องนรกเยี่ยมชมอีกรอบ เอารายละเอียดมาเปิดเผยใน

แดนมนุษย์ เจ้าหยางเชิงเตรียมตัวท่องนรกได้แล้ว

หยางเชิง : กระผมเตรียมเสร็จแล้วครับ

พระจี้กง : วันนี้เป็นการท่องเที่ยวระยะที่ ๒ ต้องตั้งใจให้ดีนะ

หยางเชิง : ขอรับคำบัญชา หากมีมารยาทไม่ดีหรือบกพร่องประการใด เชิญท่านอาจารย์ติเตียนว่ากล่าวเถิด

พระจี้กง : ไม่มีอะไรน่ะ รีบขึ้นนั่งบนดอกบัวเร็ว จะได้เริ่มเดินทางไปแดนนรกแล้ว...เอ้า ถึงแล้วละ ลงจากดอกบัวเร็ว

หยางเชิง : ข้างหน้านั้นเป็นสถานที่ใด ? เห็นแต่ฝูงชนแออัดชุลมุน หัวควายหน้าม้า (เป็นทูตผีทั้ง ๒ ตน) ต่างทำการควบคุมวิญญาณผีมุ่งไปข้างหน้า

พระจี้กง : นี่แหละคือนรกขุมที่ ๒ เรารีบเดินกันเถิดเข้าไปคำนับเยี่ยม **"ฉอกังอ๊วง"** (เจ้ายมบาลขุมที่ ๒)

หยางเชิง : ข้างหน้ามีคนหมู่หนึ่งเดินมา ตรงกลางฝูงนั้นมีบุรุษร่างกายล่ำสันใหญ่แข็งแรง นุ่งห่มเสื้อคลุมแบบโบราณ เหมือนดังเสื้อคลุมในศาลเจ้าของเมืองมนุษย์ และยังส่องแสงแวววาวท่าทีสง่างามน่าเกรงขาม ข้างๆ ล้วนเป็นนายทหารคล้ายให้การอารักขา

พระจี้กง : ท่านนี้แหละคือ **"ฉอกังอ๊วง"** เจ้ายมบาลขุมที่ ๒ รีบเข้าไปแสดงคารวะเร็ว

หยางเชิง : ขอแสดงความคารวะท่านฉอกังอ๊วงและยมทูตทุกท่าน

ฉอกังอ๊วง : อย่าต้องมีพิธีรีตองเลย ลุกขึ้นมาเร็ว ขอต้อนรับท่านอาจารย์ และหยางเชิงแห่งสำนักเซี่ยเฮี้ยงตึ๊ง ที่ได้มายังสถานที่นี้ ข้าพเจ้าได้รับพระบรมราชโองการ ทราบว่าสำนักของท่านจะแต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** จะมาเยี่ยมชมนรก ๑๐ ขุม เมื่อครู่นี้ก็ได้รับหนังสือของท่านอาจารย์อีก ทราบว่าจะมาเยี่ยมชมขุมนี้ในราตรีนี้ ฉะนั้นจึงได้มาทำการต้อนรับ เชิญท่านทั้งสองตามข้าพเจ้าเข้าไปในตำหนัก เพื่อสนทนากันเถิด

พระจี้กง : ขอขอบคุณท่านยมบาลที่ให้เกียรติมาก หยางเชิง เราตามท่านยมบาลเข้าไปในตำหนักเถิด

ฉอกังอ๊วง : ท่านทั้งสองเชิญนั่งพักที่ห้องรับแขกสักครู่ พลบริกรยกน้ำชามาถวายท่านเร็ว

หยางเชิง : ขอบคุณมาก เราศิษย์-อาจารย์มารบกวนท่านในคืนนี้ โปรดอภัยให้ด้วย ขอท่านยมบาลโปรดให้การชี้แจงและอธิบายเหตุการณ์ของขุมที่ ๒ ให้ฟังโดยละเอียดด้วย

ฉอกังอ๊วง : ท่านเกรงใจเสียแล้วล่ะ ขุมของข้าพเจ้านี้นับได้ว่าเป็นสถานที่ลงทัณฑ์โดยทางการแห่งนรกสิบขุม บรรดาวิญญาณผีที่ถูกส่งมาจากขุมที่ ๑ ความชั่วดีเหล่านั้นทราบดีแล้วโดยละเอียด แต่ยังมีวิญญาณผีบางส่วนที่มีนิสัยดื้อด้าน เพราะเป็นนิสัยเดิมมาจากแดนมนุษย์ แม้จะเห็นว่าที่ยมโลกได้เปิดแผลของมันแล้ว แต่ยังไม่สำนึกตัว ดังนั้นเมื่อวิญญาณตกมาถึงขุมนี้ก็จะเปิด **"สมุดตรวจแห่งยมโลก"** หาหลักฐานความชั่วร้ายที่ตนทำไว้ ประกาศให้รู้ทุกๆ ข้อ ถ้าอยู่ในอำนาจของขุมนี้ ก็จะตัดสินให้เข้าไปยัง ๑๖ นรกน้อยหรือนรกย่อยที่สร้างขึ้นใหม่แห่งอื่นๆ เพื่อรับการลงโทษ เพราะเหตุว่าในแดนมนุษย์เกิดมีการวิวัฒนาการใหม่ขึ้น ในยมโลกก็เพิ่มคุกตารางใหม่หลายแห่งขึ้นมาบ้าง ที่เรียกว่า **"กาลเวลาแปรเปลี่ยน กฎเกณฑ์ก็เปลี่ยนด้วย"** กฎแห่งยมโลกก็แก้ไขเพิ่มเติมตามกาลเวลา เพื่อที่จะลงโทษพวกมิจฉาชีพทั้งหลาย

พระจี้กง : การเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์บนโลก ก็ก่อเป็นรูปบนฟ้าจะกลายเป็นภาพ เมื่อสรรพสิ่งในโลกมนุษย์เกิดการเปลี่ยนแปลง สวรรค์และนรกจะฉายเงาปรากฏรูปนั้นออกมาทันที ฉะนั้นแล้วทุกอิริยาบถของชาวโลก ต้นหญ้าต้นไม้ของแดนมนุษย์ทุกต้น ฟ้าเหมือนกระจกแผ่นใหญ่ ฉายออกมาทันที ยมโลกได้รับการฉายสะท้อนจากแผ่นฟ้าอีกชั้นหนึ่ง ก็กระจ่างชัดเจนเช่นเดียวกัน อย่าถือว่าวิทยาศาสตร์เจริญแล้วจะสามารถทำลายลบล้างผีสางเทวดา ชาวโลกจะใช้สิ่งที่มีรูปร่างเอาชนะอรูป หารู้ไม่ว่าอรูป (ไม่มีรูปร่าง) บัญชาครอบคลุมสิ่งที่มีรูปร่าง พระพุทธ-เซียน ภูตผี เทพเจ้า ท่านทรงพลังอันสำคัญอยู่ในทางลับ มนุษย์นั้นแหละเป็นผู้ที่ถูกกระทำ

หยางเซิง : ความจริงเป็นเช่นนี้เอง ชาวโลกล้วนพูดว่าไม่มีใครเห็นนรก หารู้ไม่ว่าฉายเป็นภาพอย่างชัดแจ้งต่อหน้ากระผมน่ามหัศจรรย์มาก และก็น่าเกรงขามมาก คล้ายกับว่าตัวเรานี้ได้มาอยู่โลกอีกโลกหนึ่ง

ฉอกังอ๊วง : ข้าพเจ้ามีงานราชการอยู่รอบกาย ไม่สามารถรับรองพูดคุยกับท่านนานนัก จะสั่งให้นายพลพาท่านหยางเซิงตรวจเยี่ยมแต่ละขุมก็แล้วกัน

นายพล : ขอรับคำบัญชา

หยางเซิง : วิญญาณผีที่อยู่หน้าปราสาทพวกนั้น บ้างก็มีขื่อคาติดอยู่บนบ่า บนมือร้อยด้วยโซ่ตรวน เปรียบเทียบแล้วยังน่าทุเรศกว่านักโทษในแดนมนุษย์ ยมบาลท่านกำลังขึ้นนั่งบัลลังก์พิจารณาคดี ทุบโต๊ะตวาดเหมือนดังชาวนาตวาดวัวควายฉันนั้น

นายทหาร : เวลาจำกัดเชิญท่านหยางเซิงอย่าได้อยู่นานนักเลย รีบตามข้าพเจ้าออกไปจากตำหนักเถิด

พระจี้กง : ไปเถิดอย่าได้ดูอีกเลย

หยางเซิง : ที่นี่ฝูงชนชุมนุมแต่ก็เงียบเชียบปราศจากสุ้มเสียง เขาทำอะไรกันนะ ?

นายทหาร : ขณะนี้เป็นเวลาเทศกาลฉุดช่วยวิญญาณต่างๆ (กอบกู้ชักจูงวิญญาณสามภพ) **พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์** ท่านจัดตั้งโรงบรรยายธรรมตามแต่ละตำหนัก บรรดาวิญญาณโทษนั้น หากยังมีพื้นฐานแห่งความดีอยู่บ้าง และเมื่อระหว่างรับการลงโทษได้แสดงความประพฤติดีก็สามารถหนุนเวียนมาโรงบรรยายธรรมรับฟังพระพุทธโพธิสัตว์แสดงพระธรรม ดังนั้นจึงย่องเดินเบาๆ อย่างระมัดระวัง ไม่กล้าส่งเสียง ท่านดูซิพวกเขากำลังเดินเข้าไปอย่างปะติดปะต่อ

หยางเซิง : ที่จริงแดนนรกก็มีการช่วยวิญญาณผี โดยการจัดให้มีการแสดงธรรมบรรยายศีล ประหนึ่งว่ามีการตั้งสำนักทรงเจ้าบรรยายศาสตร์ในแดนมนุษย์ ผู้บำเพ็ญธรรมอยู่กับบ้านก็มีจำนวนมาก ท่านพุทธ-เซียนเมตตากรุณาเป็นที่ยิ่ง ไม่คำนึงถึงความยากลำบาก เสด็จลง

สู่แดนมนุษย์ แดนนรก ช่วยเหลือกอบกู้มวลชนและวิญญาณผี

พระจี้กง : เราตามพวกวิญญาณผีเหล่านี้เข้าไปเถิด

หยางเซิง : ขอรับ กระผม บนประตูใหญ่มีป้ายๆ หนึ่งเขียนว่า "โรงบรรยายธรรมขุมที่หนึ่ง" แต่ละวิญญาณผีเมื่อเข้าไปแล้ว ต้องไปยังห้องเล็กห้องหนึ่งซึ่งอยู่ข้างๆ นั้น เหมือนดังห้องรักษาการณ์ของโรงงานอย่างนั้น เพื่อรายงานตัวก่อนแล้วจึงเข้าไปข้างใน

นายพล : นั่นเป็นที่อยู่ของนายทหารผู้คุมประตูผี มีหน้าที่ควบคุมวิญญาณผีที่เข้าๆ ออกๆ หากไม่ถือป้ายอนุญาตของนรกย่อยต่างๆ ให้มาร่วมประชุมล้วนห้ามเข้าทั้งนั้น ข้าพเจ้าจะเข้าไปแจ้งให้ทราบว่าท่านมาท่องเที่ยวเพื่อแต่งหนังสือ ท่านทั้งสองขอได้รอคอยสักครู่...ข้าพเจ้าแจ้งและลงทะเบียนเรียบร้อยแล้ว เชิญตามข้าพเจ้าเข้าไปในห้องเรียนนั่งลงที่โต๊ะหน้า รอคอยท่านโพธิสัตว์เสด็จ

พระจี้กง : ขณะนี้พระมหาโพธิสัตว์แห่งทะเลใต้ (เจ้าแม่กวนอิม หรือพระอวโลกิเตศวร) ได้เสด็จมาถึงแล้ว เจ้าหยางเซิงลงกราบรับเสด็จ

หยางเซิง : ขอรับกระผม...ท่านพระมหาโพธิสัตว์เจ้าแม่กวนอิมได้เสด็จบนแท่นเตรียมบรรยายธรรมแล้ว ม้านั่งในห้องก็เหมือนดั่งม้านั่งของนักเรียนในโรงเรียนเมืองมนุษย์ มีคนประมาณสองพันคน ทุกคนล้วนมีรอยยิ้มปรากฏบนใบหน้า ท่านพระโพธิสัตว์เจ้าแม่กวนอิมทรงประทับกายบนดอกบัวซึ่งลอยเด่นอยู่ขาวผ่องทั่วทั้งกาย พรมน้ำมนต์จากกิ่งหลิวในแจกันใสสะอาด ขอเรียนถามท่านอาจารย์ การนี้มีความหมายประการใด ?

พระจี้กง : ฝนธรรมกระจายน้ำทิพย์โปรยทั่ว ผู้มีบุญก็จะสามารถได้รับการกอบกู้ตลอดรอดฝั่ง แสดงว่าสวรรค์ท่านมีใจเมตตากรุณา ไม่แบ่งแยกเป็นสัตว์หรือมนุษย์ ผู้ที่ยอมหันหลังกลับ ยอมละบาปกลับตัวใหม่ ล้วนได้รับความเมตตาพาส่งสู่ที่ชอบทั้งนั้น นั่นคือเจตนารมณ์อันยิ่งใหญ่ของท่านพระโพธิสัตว์เจ้าแม่กวนอิม อย่าได้ถามนักเลย ฟังท่านพระโพธิสัตว์ผู้ช่วยปลดความทุกข์ยาก แสดงธรรมเถิด

พระโพธิสัตว์ : หยางเชิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองไถ่ตง กับท่านอาจารย์มาร่วมการสนทนาในการประชุมธรรมครั้งนี้ ฉันเบิกบานใจมาก ขอให้หยางเชิงรับฟังธรรมจากฉันแล้วนำกลับไปแดนมนุษย์ ช่วยกล่อมชักจูงผู้คนเท่าที่กำลังความสามารถจะกระทำได้ เพื่อที่จะกล่อมเกลาชักนำผู้คน ศิษย์ทั้งหลายทุ่มเทด้วยพลังใจและพลังกาย พลีทุกสิ่งทุกอย่างเป็นนาวาธรรม เมตตารับผู้โดยสารสัตวโลกทุกชนิดอย่างกว้างขวางทั่วพิภพ น้ำใจนั้นน่าสรรเสริญ ต่อไปจะต้องเข้าอยู่ในตำแหน่ง **"ปราชญ์เมธี"** ขอให้ดำเนินไปจนสุดความสามารถ

พระจี้กง : หยางเชิงรีบกราบขอบพระคุณท่านพระโพธิสัตว์ที่ได้กรุณาตรัสสั่งสอน

หยางเชิง : กระผมขอกราบขอบพระคุณท่านพระโพธิสัตว์เจ้าแม่กวนอิมที่ให้คำสั่งสอนเตือน กระผมจะกลับไปบอกเล่าต่อให้ศิษย์ทั้งหลายที่ร่วมสำนักทราบ จงอย่าได้ทำให้ท่านผิดหวัง

พระโพธิสัตว์ : บัดนี้จะเริ่มบรรยายธรรม "มนุษย์จากบุพกาลมาจนถึงทุกวันนี้ ตายๆ เกิดๆ แม้ว่ารูปร่างตายไปแต่ดวงวิญญาณนั้นไม่ดับสูญ วิญญาณของพวกเธอทั้งหลายที่ได้มาที่นี้ ในวันนี้ยังไม่ปลง ภาพหลอกของตัวตนซึ่งเป็นของปลอม จิตใจที่ปราดเปรื่องนั้นจึงเป็นของจริง ทุกรูปนามยากที่จะสลัดความรักความใคร่ ไม่ดับกิเลสโกรธหลง ควรตระหนักภาพในโลกมนุษย์คือความฝัน เหตุผลก่อให้เกิดเป็นญาติโยมหมุนเวียนตอบสนองกันหักลบกันไป ไม่ควรลุ่มหลงงมงายไม่คิดปลง หากว่ายังไม่เลิกความนึกคิดนั้น จิตใจแห่งปุถุชนก็ไม่ดับสูญ เวียนว่ายตายเกิดไม่มีที่สิ้นสุด ปัจจุบันนี้โลกเจริญขึ้นแต่ในมนุษย์ไม่เจริญเหมือนคนโบราณ ฐานปัญญาแห่งดวงวิญญาณตื้นเขิน ทารกเกิดมาเฉลียวฉลาด แม้ว่าพรสวรรค์จะประทานให้ตั้งแต่แรกเริ่ม แต่เมื่อเทียนไขต้องลมอยู่นานไม่ได้ ดังนั้นวิญญาณที่เจนจัดมาเกิด วิญญาณเดิมที่ดีนั้นสูญหายไป จึงใช้ความชาญฉลาดของตนทำการตัดสิน ไม่เจริญรอยตามรัศมีธรรม ก่อกรรมทำเข็ญ การกระทำที่ขัดต่อศีลธรรมปรากฏอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

เลยทำให้โลกมนุษย์ยุ่งเหยิง ศักดิ์ศรีมนุษย์ถูกทลายลง พวกเธอก็จะตกลงในเหวลึก แม้เนื้อหนังมังสาจะสูญสิ้น กรรมเวรนั้นติดกาย ควรสังวรเงาตามตัวคน จงอย่าคิดว่าเมื่อไม่มีแสง เงาก็ไม่ปรากฏ ความนึกคิดแต่ละครั้งกลไกแห่งจิตใจก็จะเกิดการปฏิบัติก่อเวรกรรมๆ ติดกายทันที ขณะที่ตกลงในนรกยังมีความสำนึกในเรื่องผิดชอบหลงเหลืออยู่ รู้ตัวว่าผิดแล้วควรชำระสะสางบาป บัดนี้ฉันขอให้พวกเธอสำนึกตัวรับการลงโทษให้มากๆ หน่อย จะได้หมดเวรหมดกรรม อดทนต่อความทรมาน อดกลั้นใจที่โกรธแค้น แล้วฉันจะมาช่วยเหลือกอบกู้ให้ตลอดรอดฝั่งเอง” การบรรยายจบลง

พระจี้กง : รีบกราบส่งเสด็จเร็ว

หยางเซิง : ขอรับกระผม ขอบพระคุณท่านพระโพธิสัตว์เจ้าแม่กวนอิมที่ได้ตรัสวาจาสั่งสอน...วิญญาณผีทั้งหลายล้วนก้มลงกราบส่งเสด็จ มีจำนวนมากที่ร่ำไห้ด้วยความสะเทือนใจ หลังได้รับคำสั่งสอนแล้ว

พระจี้กง : ท่านพระโพธิสัตว์เจ้าแม่กวนอิมอาวรณ์พวกวิญญาณผีตรัสวาจาสั่งสอนปลอบเตือน เป็นการแผ่กุศลธรรมที่เที่ยงแท้ใหญ่หลวงหวังสัตวโลกทั้งพิภพจะรู้สึกสำนึก ถ้าผู้ที่ยังอยู่ในร่างมนุษย์ไม่รีบบำเพ็ญธรรม ตายแล้วจะตกนรกรับการทรมานแล้ว ถึงจะฝึกฝนอบรมใหม่ก็ค่อนข้างจะยากลำบากกว่ากัน เวลาจำกัด เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวกลับ

นายพล : มีสิ่งใดบกพร่อง ขอท่านอาจารย์กับท่านหยางเซิงโปรดให้อภัยด้วย

หยางเซิ่ง : ที่ไหนได้ ข้าพเจ้าเป็นชาวปุถุชนไม่กล้าใช้คำให้อภัยนั่นเป็นการลำเลิกมากไปแล้วละ ขอเรียนถามท่านอาจารย์อีกสักนิดหนึ่ง ว่านรกแต่ละขุมล้วนมีโรงแสดงธรรมประกอบอยู่ด้วย ในที่สุดวิญญาณจะหมดโทษและสำเร็จธรรม

พระจี้กง : โรงแสดงธรรมของทุกขุมล้วนเป็นชั้นประถมทั้งนั้น เมื่อผ่านการทดสอบ วิญญาณโทษที่มีความเข้าใจ สำนึกตัวรู้ตื้นลึกหนาบางขั้นไหนแล้ว จะมีสำนักบำเพ็ญธรรมชั้นสูงอีกต่อหนึ่ง ให้พวกเขาฝึกฝน

บำเพ็ญต่อไป ขณะนี้อย่าได้ถามเรื่องเหล่านี้อีกเลย เวลาดึกมากแล้ว รีบขึ้นดอกบัวเร็ว เตรียมกลับสำนัก ขอขอบคุณท่านนายพลที่ให้การต้อนรับ สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง...ถึงแล้ว หยางเชิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

นรกขุมที่สอง

นรกขุมสอง	ดัดสันดาน	ผีดื้อด้าน	คงต้องให้	ลองลิ้มรส	ขี้เยี่ยวหนอ
มีหลักฐาน	ที่ทำผิด	ต้องชำระ	คงจะพอ	กับความผิด	ที่ริทำ
แช่โคลนตม	อุจจาระ	ปัสสาวะ	พวกพ่อค้า	กินฟุ่มเฟือย	ภัตตาคาร
คนตะกละ	คอร์รัปชั่น	เอาเปอร์เซ็นต์	สวัสดิการ	กับคนงาน	ยิ่วแสนยิ่ว
อีกลัมแชร์	หลอกลวงหญิง	ไปขายซ่อง	กิจการ	งานกุศล	ก็บิดพลิ้ว
กินเงินทอง	ของสกปรก	ได้คล่องคอ	ยมบาลกริ้ว	ตกนรก	แดนหิวโหย

ครั้งที่ ๑๑

วันจันทร์ที่ ๒๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๙

ตอน ท่องนรกน้อย ตมอุจจาระ-ปัสสาวะ

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

สันติกร พลิกหน้า อ่านพระธรรม
จิตดื่มด่ำ รสพระธรรม ไร้ยาพิษ
ฝุ่นโคลนตม บ่เคล้า ปทุมทิพย์
พุทธพิชิต หลุดพ้น การเกิด-ตาย

พระจี้กง : การเกิดหรือตายเป็นเรื่องใหญ่ของมนุษย์ แต่ว่ามนุษย์นั้นหนีไม่พ้นการเกิด-ตาย **"จังจื้อ"** (ปราชญ์จีนโบราณผู้ได้สำเร็จเป็นเซียน) กล่าวไว้ว่า **"ฉันเองไม่อยากเกิด ฉับพลันก็เกิดมา ฉันเองไม่อยากตาย ฉับพลันความตายก็มาถึง"** เห็นได้ว่ามนุษย์ไม่สามารถกำหนดการเกิด-ตายได้ แต่ก็ไม่เชิงนักที่คนไม่สามารถกำหนดการเกิด-ตาย ก็เพราะเหตุว่าชาวโลกไม่ซาบซึ้งถึงความเป็นไปแห่งการเกิด-ตาย เกิดขึ้นมาจากไหน? ตายแล้วไปทางใด? เมื่อไม่รู้แล้วก็ต้องรับการควบคุมจากยมบาล ที่เรียกว่า **"ยมบาลกำหนดให้ตายในเวลาเที่ยงคืน จึงไม่สามารถมีชีวิตอยู่ถึงอรุณ"** ขณะนี้กำลังอยู่ในเทศกาลโปรดวิญญาณต่างๆ ถ้ามนุษย์สามารถจดจำหลักธรรมที่แท้จริงกลับคืนสู่ดั้งเดิม เข้าสู่ทางธรรมโดยทั่วหน้ากัน บำเพ็ญตัวและจิตใจ ดวงวิญญาณก็จะหลีกเลี่ยงความตาย อยู่ยงคงกระพันได้ไม่ต้องตกไปสู่ทางเวียนว่ายตายเกิดกันอีก มวลมนุษย์ควรที่จะถนอมรักตนเองที่เกิดมาเป็นมนุษย์และอยู่ในเมืองมนุษย์ ในยามนี้ให้สำนึกตัวรู้จักบำเพ็ญธรรมก็ยังไม่สายเกินไป เจ้าหยางเชิงเตรียมท่องนรกได้

หยางเชิง : ครับ ครับ ท่านอาจารย์ไม่หวั่นต่อความยากลำบากพร่ำ

อบรมสั่งสอนมวลชน รู้สึกซาบซึ้งใจเป็นยิ่งนัก

พระจี้กง : การช่วยเหลือกอบกู้คนให้ตลอดรอดฝั่งเป็นหน้าที่ของข้าฯ โดยตรง พระพุทธ เซียนพรตแผ่เมตตา ก็คือช่วยแก้ทุกข์กอบกู้ชาวมนุษย์อยู่แล้ว รีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เริ่มได้แล้วครับ

พระจี้กง : ถึงขุมที่ ๒ แล้ว ลงจากดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : ไฉนวันนี้จึงมาที่นี่อีก ?

พระจี้กง : ไปทำการคารวะท่านยมบาล **"ฉอกังอ๊วง"** ก่อนเถิด แล้วค่อยตรวจชมแดนต่างๆ

หยางเซิง : ท่านยมบาลออกมาอยู่ที่หน้าตำหนักแล้ว เราเข้าไปกันเถิด...คำนับมายังท่านฉอกังอ๊วงและยมทูตทั้งหลาย

ฉอกังอ๊วง : มิต้อง...ลุกขึ้นเร็ว เชิญท่านอาจารย์กับหยางเซิงเข้ามาพักในตำหนักก่อน

พระจี้กง : เนื่องด้วยเวลาจำกัด อาตมาว่าไม่ต้องพักแล้วละ พาหยางเซิงชมนรกแดนลงทัณฑ์กันก่อนก็แล้วกัน

ฉอกังอ๊วง : ก็ดีเหมือนกัน นายพลนำท่านอาจารย์กับหยางเซิงไปชมดูได้

นายพล : ขอรับคำบัญชา ท่านทั้งสองเชิญเดินตามข้าพเจ้ามา

หยางเซิง : สถานที่นี่ไฉนจึงมีกลิ่นเหม็นมากนัก กลิ่นมันคล้ายกลิ่นของปัสสาวะอุจจาระ

นายพล : ข้างหน้าคือ **"แดนนรกตมอุจจาระปัสสาวะ"** ฉะนั้น กลิ่นไอที่นี่จึงไม่สู้ดีนัก ขออภัยด้วย

หยางเซิง : กลิ่นนั้นเหม็นยิ่งนัก รู้สึกการหายใจจะลำบากขึ้น ท่านอาจารย์ครับกระผมทนไม่ไหวแล้ว ! กระผมไม่อยากไปแล้ว !

พระจี้กง : ไม่ต้องกลัว ฉันมีของวิเศษ เจ้ารีบรับไปเร็ว

หยางเซิง : สิ่งนี้เป็นวัตถุอะไรนะ?

พระจี้กง : เครื่องกรองอากาศละอองผง เจ้ารีบสวมเข้าไปเร็ว อากาศ

จะสดชื่นขึ้นเอง ไม่ว่ากลิ่นเหม็นใดๆ ก็จะอันตรธานหายไปหมด

หยางเซิง : ใช้การได้ดีจริงๆ เป็นความจริงที่กลิ่นเหม็นเหล่านั้นสูญหายไปแล้ว อ้อ! ข้างหน้ามีไม้กระดานแผ่นหนึ่งตั้งไว้ ด้านบนเขียนตัวอักษรว่า **"นรกแดนอุจจาระ-ปัสสาวะ"** ภายในนั้นมีเสียงร่ำไห้คร่ำครวญน่าเวทนา หัวคนผลุบโผล่ดูสลอน มือสองข้างก็แหวกว่ายไปมาราวกับกำลังว่ายน้ำ

นายพล : อันนี้แหละคือ **"นรกแดนอุจจาระ-ปัสสาวะ"** เราขึ้นหน้าไปดูกันเร็ว

หยางเซิง : ครับผม ท่านอาจารย์ครับ ท่านไม่ได้กลิ่นเหม็นบ้างเลยหรือครับ

พระจี้กง : ไม่มีกลิ่น ข้าฯสำเร็จเป็นอรหันต์แล้ว สิ่งสกปรกเช่นนี้อาตมาเห็นแล้วแต่เท่ากับไม่ได้เห็น ได้กลิ่นแต่มิได้สัมผัสกับจมูก ผิดกับเจ้าซึ่งเป็นปุถุชน เมื่อเห็นรูป รส กลิ่น เสียง ก็ถูกมอมเมาหลงใหลแล้ว

หยางเซิง : บ่อใหญ่นี้กว้างใหญ่มากเหมือนทะเล ไม่เห็นฟากเห็นฝั่ง ภายในนั้นมีทั้งหญิงชายแก่หนุ่ม ในบ่อมีอุจจาระเป็นทางๆ กับน้ำปัสสาวะทั้งนั้น คนเหล่านั้นผลุบโผล่เรียกร้อง พออ้าปากก็กลืนเอาอุจจาระ-ปัสสาวะเข้าไป รู้สึกขยะแขยงใจยิ่ง ท่านอาจารย์ครับ กระผมจะอาเจียน

พระจี้กง : ทำใจให้มั่นคง อย่าให้สิ่งสกปรกมารบกวนบั่นทอนจิตใจเลย

หยางเซิง : กระผมทนไม่ไหวจริงๆ ขอถามท่านนายพลว่า พวกนั้นความจริงแล้วได้ทำความผิดประเภทไหน? ไฉนจึงตัดสินให้มารับโทษยังที่นี้?

นายพล : บรรดาหญิงโสเภณีในแดนมนุษย์เมื่อครั้งมีชีวิตอยู่ ขายตัวหาเงินที่สกปรก หรือผู้ที่หลอกลวงผู้หญิงคนดีๆ ไปขายซ่อง บังคับให้ขายทั้งร่างกายและจิตใจ หรือผู้ที่มีอาชีพทางขนของเถื่อนหนีภาษี หรือผู้ที่ชอบกิน **"รก"** (เยื่อที่หุ้มห่อตัวเด็กเพิ่งเกิดออกใหม่ๆ) เพื่อบำรุงตน หรือในขณะมีชีวิตอยู่ตีนไม่ติดดิน ทำการงานด้วยวิธีโกหกหลอกลวงเงินทองของชาวบ้าน หรือผู้ที่ชอบเที่ยวหญิงโสเภณีมั่วโลกีย์มักมากใน

กาม บ้างก็เป็นมือปืนในแดนมนุษย์ ทำแบบเกลือจิ้มเกลือ (หักหลังกัน) บ้างก็เรียกหุ้นเล่นแชร์แล้วล้มมันเสีย และที่ทำการค้าแล้วเจตนาล้มเพื่อฮุบเงิน บ้างก็เป็นข้าราชการผู้คอร์รัปชั่น เรียกร้องเอาเปอร์เซ็นต์ บ้างก็รับเหมาก่อสร้าง แล้วลักตัดทอนวัสดุและแรงงาน เพราะเหตุว่าเขาเหล่านั้นมีจิตใจร่างกายสกปรกหรือติดยาเสพติด ปากไม่สะอาดพอในมนุษยโลก เมื่อตายลงแล้วก็ตกมายังที่นี่ ให้ชิมสัมผัสกลิ่นรสชนิดนี้ วิญญาณผีที่อยู่ในแดนนรกนี้แสนที่จะทรมาน การหายใจเข้าออกแต่ละทีล้วนเป็นรสของอุจจาระ-ปัสสาวะ พออ้าปาก ของสกปรกเป็นกองก็หลุดเข้าไปภายใน ท้องไส้ทั้งหิวทั้งกระหาย จะกินก็ไม่มีอะไรให้กิน มันอยู่ในแดนมนุษย์ล้วนกินของสกปรกยังชีพ ดังนั้นต้องตกนรกรับการสนองตอบสาสมแก่โทษแล้ว เพราะเหตุว่าอุจจาระ-ปัสสาวะเหลวเป็นโคลนตม เมื่อยิ่งดิ้น ก็ยิ่งจมลง

หยางเซิง : น่าสงสารมาก โลกมนุษย์ทุกวันนี้กลายเป็นบ่ออุจจาระเสียแล้ว พอมีกลิ่นเหม็นเกิดขึ้นเพียงเล็กน้อย ก็ใช้กรดเกลือล้างทำลาย ผู้ที่มั่งมีก็ใช้น้ำหอมพ่นใส่ แต่หากว่าเงินทองที่ได้มาโดยไม่สะอาด ร่างกายแม้จะสวยงามน่าชม แต่ในใจเหม็นราวกับอุจจาระ-ปัสสาวะ ก็ต้องตกลงมายังนรกนี้ พูดไปแล้วมันก็เหมาะสมดีแล้ว

พระจี้กง : หยางเซิงพูดถูก แต่ละครอบครัวในแดนมนุษย์ตกแต่งอย่างวิจิตรสง่างาม ตัวคนก็นุ่งห่มอาภรณ์ที่งามหรู มองดูภายนอกก็หมดจดเรียบร้อยดี แต่ในใจนั้นมีกลอุบายร้อยแปดพันประการ คิดแต่จะหาช่องฉวยโอกาส โดยไม่ดำเนินไปในทางที่ชอบ นับได้ว่าดังอุจจาระ-ปัสสาวะที่มีกลิ่น รูปตรงตามกัน แม้ว่าจะได้เสพสุขตอนที่มีชีวิตอยู่ แต่เมื่อตกมาถึงนรกก็จะกลายเป็นคนละเรื่อง กินเอาพวกอุจจาระไปวันๆ อย่างสม่ำเสมอ

นายพล : ไม่ต้องไปเห็นใจพวกนี้ เหล่านี้ล้วนเป็นตัวหนอนที่อนาถ เป็นหนอนอุจจาระ เติบโตโดยการกินเฉพาะสิ่งสกปรก ขอเตือนชาวโลกทั้งหลาย ทำการใดต้องมีจิตเปิดเผยบริสุทธิ์ยุติธรรม อย่าเห็นแก่ได้ (เงิน)

โดยฉกฉวยไม่เลือกวิธีการ ลอบหาเรื่องใส่ร้ายคนหรือยึดอาชีพที่ไม่สุจริต หาเงินสกปรก เมื่อตายลงแล้วต้องมารายงานตัวที่นี่อย่างแน่นอน

หยางเซิง : มิทราบว่าวิญญาณโทษเหล่านี้ จะพ้นทุกข์เมื่อใด?

นายพล : ก็ต้องดูที่โทษหนักเบากันแค่ไหน แต่อย่างต่ำที่สุดก็ต้องขังจนกระทั่งเนื้อหนังเน่าเปื่อย เมื่อหมดโทษแล้วจึงส่งไปขุมอื่น เพื่อพิจารณากรรมอื่นที่ก่อไว้

หยางเซิง : นรกนั้นน่าสะพรึงกลัวเป็นยิ่งนัก

พระจี้กง : เวลาก็ดึกมากแล้ว ฉันว่าเราท่องชมกันเท่านี้ก่อนเถิด สำหรับวันนี้ เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวกลับสำนัก ขอบคุณมากที่ท่านนายพลช่วยอธิบาย และฝากขอบคุณท่านยมบาลที่ได้กรุณาเอื้อเฟื้อ

หยางเซิง : ที่กรองอากาศอันนี้เอาออกได้ไหมครับ ?

พระจี้กง : นั่งเรียบร้อยบนดอกบัวก่อน ค่อยเอาออก มิเช่นนั้นแล้วเจ้าจะทนไม่ไหว

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว

พระจี้กง : เอาออกได้แล้ว เริ่มเดินทางกลับสำนักได้ ลมเย็นโบกโชยกลิ่นเหม็นอบอวล ฝุ่นไอแห่งมนุษยโลกยาวเหยียดหนาแน่น กลบกลืนแล้วซึ่งวีรบุรุษผู้กล้าหาญจำนวนนับไม่ถ้วน ขอเตือนชักชวนชาวโลกควรรีบบำเพ็ญตนแต่เนิ่นๆ โดดพ้นนรกมิต้องระทมตรอมใจ...ถึงเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๑๒

วันอาทิตย์ที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๙
ตอน ท่องนรกน้อย แดนหิวโหย

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

เพลงเสนาะ กล่อมรับ ใบไม้ผลิ
อุตริ ขยับสะโพก โยกย้ายส่าย
โลกสมัย เต็มไปด้วย หนทางร้าย
บ่วงกรรมข่าย ขึงพรืด ดักวิญญาณ

พระจี้กง : เร่ร่อนตรากตรำเพื่อแต่งหนังสือ ลำบากยากเข็ญเพื่อใคร ? วุ่นวายเพื่อใครในแดนมนุษย์ แม้จะมีผู้คนรถราแออัดบนถนน แต่ว่าศีลธรรมสูญหายไปเป็นลำดับ เสียงร่ำร้องของวิญญาณผีในแดนนรกสั่นสะเทือนภูเขาเลากา สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ๊งได้รับเทวโองการให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ตลอดทั้งเล่มนอกจากบรรยายถึงสภาพที่โหดร้ายทรมานของแดนนรกอย่างละเอียด ยังใช้ภาพพจน์ปัจจุบันขยายความเป็นจริงให้ทราบด้วย เปิดทางให้มนุษย์ข้ามจากธารน้ำที่หลงใหล ด้วยเหตุนี้แหละหนังสือเล่มนี้จึงไม่ใช่นวนิยายเพื่อการอ่านเล่นหย่อนอารมณ์ หวังชาวโลกจงเข้าใจรู้สึกตัว หยางเซิงเตรียมท่องนรกได้แล้ว

หยางเซิง : กระผมเตรียมการเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์เริ่มออกเดินทางได้แล้วครับ

พระจี้กง : ปุถุชนที่ได้นั่งบนดอกบัว ซึ่งเป็นการเอาใจเป็นพิเศษ หวังว่าเจ้าหยางเซิงจงรักถนอมไว้...ถึงแล้วละ ลงจากดอกบัวเร็ว คืนนี้จะเยี่ยมชม **“นรกน้อยแดนหิวโหย”**

หยางเซิง : ที่แห่งนี้เสมือนหนึ่งป่าเปลี่ยว ทุกแห่งหนไม่มีร่องรอยของผู้คนเลย เราจะไปทางทิศใดเล่า?

พระจี้กง : ห่างจากนี้ไม่ไกลนัก ผ่านภูเขาน้อยลูกหนึ่งก็จะถึง **"นรกแดนหิวโหย"**

หยางเซิง : เมื่อไม่มีแม้แต่วี่แววของคน แล้ววิญญาณผีจะเข้านรกในทางใดเล่า ?

พระจี้กง : เจ้ามองไปทางด้านซ้ายก็จะรู้ถึงแก่น

หยางเซิง : อ้อ ! ด้านซ้ายมีทางเล็กๆ อยู่ทางหนึ่งจริงๆ ด้วย บนทางมียมทูตหัวควายหน้าม้า ๒-๓ ตนคุมวิญญาณโทษเดินอยู่

พระจี้กง : เราเดินไปทางซ้าย เดินตามพวกเขาไป

ผู้คุมหัวควาย : ปุถุชนแห่งใด ! เข้ามานี้โดยพลการได้อย่างไร ?

พระจี้กง : เจ้าจงเปิดตาดูให้ชัดแจ้งก่อน ค่อยตวาดยังไม่สายเกินการ!

หยางเซิง : ผู้คุมหัวควายผู้นี้ แลดูน่าเกลียดน่ากลัว ซ้ำในมือถือโซ่เหล็กง่ามเหล็กอีกด้วย ท่าทีดุดัน เขาจะใช้กำลังกับเราหรือไฉน ?

พระจี้กง : มิต้องหวั่น อาตมาจะอธิบายให้มันเข้าใจได้

ผู้คุมหัวควาย : ท่านทั้งสองคือผู้ใดบอกมาเร็ว มิเช่นนั้นจะจับกุมตัวไปให้เจ้านายชำระโทษ

พระจี้กง : ผู้คุม ท่านเป็นยมทูตมานานเท่าไหร่แล้ว ไฉนจึงไม่รู้จักฉัน ?

ผู้คุมหัวควาย : ข้าพเจ้าทำหน้าที่ยมทูตมาได้ ๒ เดือนเศษ ทุกสิ่งทุกอย่างทำตามหน้าที่ บรรดาผู้ที่ไม่มีป้ายอนุญาต ล้วนต้องถูกจับกุม นี้แหละคือหน้าที่ของข้าพเจ้า

พระจี้กง : อาตมาคือพระอรหันต์จี้กง ผู้นี้คือนักทรงเอกสำนักเซี่ยเฮี้ยงตึ้งเมืองไถ่ตง แห่งเมืองมนุษย์ เป็นศิษย์ของ**พระเจ้ากวนอู** ได้รับเทวโองการให้มาเที่ยวนรก แต่งหนังสือเตือนชาวโลก คืนนี้จะไป **"นรกแดนหิวโหย"** ผ่านมาทางนี้ ท่านผู้คุมควรทราบว่าเรามีพระบรมราชโองการติดตัวอยู่ ห้ามการกีดขวาง มิเช่นนั้นท่านจะต้องถูกลงโทษ

ผู้คุมหัวควาย : ต่อหน้าพระบรมราชโองการ ขอกราบไหว้คารวะ ที่แท้ท่านก็คือผู้ที่ชาวโลกร่ำลือกันว่าพระสติเฟื่อง **"จี้กง"** นั่นเอง เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าจากโลกมนุษย์ไปนาน ไม่เคยเห็นท่านอรหันต์ ขอให้ท่าน

และท่านหยางเซิงอภัยให้ด้วย ถ้าจะไป **"นรกแดนหิวโหย"** บุกผ่านภูเขาเล็กข้างหน้านี้ก็ถึงแล้ว ข้าพเจ้าจะพาท่านทั้งสองไปเอง

หยางเซิง : ก็ดีอยู่! ทางเล็กนี้ล้วนปูด้วยเศษหินและเป็นหลุมอยู่ไม่น้อย ทั้งยังมีน้ำขังอยู่ด้วย เวลาเดินผ่านทรมานยิ่งนักราวกับถูกแทงด้วยเข็มแหลมอย่างนั้น ข้างหน้ามีนายทหารอีก ๒ ท่านช่วยกันคุมผู้หญิงคนหนึ่ง ผู้หญิงคนนี้แต่งกายคล้ายเศรษฐีนี แต่ถูกร้อยด้วยโซ่ตรวน หล่อนต้องโทษอันใดมิทราบ ?

พระจี้กง : เมื่อตอนอยู่แดนมนุษย์เป็นผู้ที่มั่งคั่งมียศศักดิ์ได้เสพสุขมากมาย ไม่รักถนอมข้าวรักพืชธัญญาหาร ทิ้งขว้างอาหารต่างๆ นั่นคือกินอิ่มมากเกินไป ดังนั้นจึงถูกคุมมายัง **"นรกแดนหิวโหย"** ให้มันอดเสียบ้าง

หยางเซิง : ภูเขาน้อยลูกนี้ไม่สูงนัก ต้นไม้ต้นไร่ขึ้นเขียวชอุ่ม และยังมีต้นอ้อกับพวกเถาวัลย์พืชผลมากมาย เหมือนกับหุบเขาในแดนมนุษย์ไม่มีผิด ในภูเขามีทางเดินขนาด ๓ คนผ่านได้อยู่ทางหนึ่ง

พระจี้กง : ผ่านภูเขาน้อยลูกนี้แล้ว เจ้าจะมองเห็นข้างหน้านั้นคือ **"นรกแดนหิวโหย"** ตั้งอยู่ที่เชิงเขา

หยางเซิง : กระผมเห็นแล้ว ตลอดทั้งผืนล้วนสร้างขึ้นด้วยโครงเหล็กกล้าและมีหลังคาออกสีดำคล้ำ มาถึงเชิงเขาแล้ว

ผู้คุมหัวควาย : พวกท่านรออยู่ที่นี่ก่อน ข้าพเจ้าจะไปรายงานแจ้งให้เจ้านายทราบ

หยางเซิง : ตัวอักษร **"นรกน้อยแดนหิวโหย"** ใช้ไม้กระดานแกะเป็นรอยบุ๋ม แต่ไม่สู้ชัดเจนนัก ข้างในมีทหารเฝ้ารักษาการณ์แข็งแรง หญิงผู้ถูกคุมตัวข้างหน้านั้นได้ผ่านเข้าไปด้วยใบเบิกทางแล้ว

ผู้คุมหัวควาย : ข้าพเจ้าได้เข้าไปในคุกรายงานต่อท่านพัศดี (หัวหน้าผู้คุม) แล้ว ท่านทั้งสองเชิญตามข้าพเจ้าเข้าไปได้

พัศดี : ขอต้อนรับท่านอาจารย์และหยางเซิงแห่งสำนักเซี่ยเฮี้ยงตึ้งที่ให้เกียรติมายังที่นี้ ขออภัยในการต้อนรับล่าช้าเกินควร

พระจี้กง : พูดอะไรอย่างนั้น การที่มารบกวนนี้เนื่องจากสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งได้รับเทวโองการให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** อาตมาจึงนำพาวิญญาณของหย่างเซิงล่องลงสู่ยมโลกตรวจชมรายละเอียดซึ่งเป็นกรณีพิเศษ เพื่อที่เป็นข้อมูลสำหรับตักเตือนชาวโลก การมาในวันนี้ขอท่านพัศดีได้โปรดให้คำชี้แจงโดยละเอียดด้วย

พัศดี : คุกนี้ขึ้นกับขุมที่สอง เป็นนรกแดนหิวโหย ข้าพเจ้าพาท่านหย่างเซิงตรวจชมเอง ท่านอาจารย์เชิญพักจิบน้ำชาก่อนครับ

หย่างเซิง : ตกลง ข้าพเจ้าจะตามพัศดีไป...ห้องขังแถวนี้ห้องหนึ่งกว้างประมาณ ๓ เมตร ผู้ที่อยู่ภายในนั้น แม้จะแต่งกายสวยงามโสภา แต่ไฉนจึงหน้าตาซีดเหลืองผอมแห้งครวญครางอยู่ร่ำไป ?

พัศดี : พวกนี้ส่วนมากเป็นพ่อค้าวาณิชในแดนมนุษย์ กินอยู่อย่างสมบูรณ์พูนสุข ใช้เงินครั้งละเป็นพันไม่รู้สึกเสียดายเลย แต่ทำกับพวกคนจนหรือพวกขอทานยาจก กลับไม่มีความเมตตาแม้แต่นิดเดียว เมื่อตายแล้ว ล้วนตกลงมาคุกนี้ ข้าพเจ้าจะเรียกวิญญาณโทษตนหนึ่งออกมาท่านจะซักถามเขาได้เลย

หย่างเซิง : ขอถามท่านสุภาพบุรุษผู้นี้ ไฉนท่านจึงต้องมารับโทษที่นี่ ?

วิญญาณโทษชาย : ผมทำกิจการโรงงานในแดนมนุษย์ เพราะเหตุกิจการเจริญรุ่งเรืองตลอดมามีกำไรมหาศาล เนื่องจากการค้าขายต้องคบค้าสมาคมกันทุกวัน ขึ้นภัตตาคารร้านอาหารต่างๆ กินดีสนุกเฮฮาโต๊ะหนึ่งๆ แม้จะมีค่าเป็นหมื่นเหรียญก็ไม่รู้สึกเสียดาย แต่สวัสดิการของพนักงานคนทำงานกลับยิวแสนยิว พวกพนักงานบ่นว่าผูกใจเจ็บอยู่เสมอ หากพวกสมาคมมูลนิธิการกุศลมาเรี่ยไรเพื่อสาธารณกุศล อย่างมากที่สุดก็จะบริจาคเพียงห้าร้อยเหรียญ ไม่มีน้ำใจในเรื่องบุญกุศลเลย หากพวกขอทานหรือญาติมิตรผู้ยากจนมาขอหยิบยืมเงินทองก็สั่งคนใช้ให้บอกว่าไม่ได้อยู่บ้าน ไม่เพียงแต่เท่านี้ ในบ้านมีอาหารการกินชนิดราคาแพงๆ มากมายก่ายกอง ไม่เคยจะประหยัดเลย และนอกบ้านนั้นยังเลี้ยงเมียเก็บอีกหลายคน สร้างหอรักให้ตัวน้อยๆ เก็บตัวอยู่อย่างสบาย

แต่ละเดือนต้องสิ้นค่าใช้จ่ายหลายหมื่นให้พวกหญิงบำเรอเหล่านี้ เมื่อ ๒ ปีก่อนตายลงด้วยโรคความดันโลหิตสูง จึงถูกตัดสินให้มายัง "นรกแดนหิวโหย" แม้จะแต่งกายแบบสากล แต่ไม่มีอาหารชั้นสูงเลิศรสกิน ในสัปดาห์หนึ่งได้กินข้าวต้มกับผักเพียงมื้อเดียวประมาณ ๓ วันก็หิวจนสลบไสล หัวควายหน้าม้าก็ใช้น้ำคืนวิญญาณสาดให้ฟื้น เป็นที่ทรมานยิ่งนัก หิวโหยเสียจนแสนที่จะทนทานได้ ท่านมีของกินอะไรบ้างไหม ? ขอให้ทานผมด้วยเพื่อบรรเทาความหิวโหย

พัศดี : ไอ้เวร !! เข้าไปเร็ว ! อย่าละเมิดนะ แกทำเอง รับสนองเอง เสพสุขมากไปแล้ว อย่ามาคร่ำครวญสะอื้นให้ สั่งให้วิญญาณโทษหญิงผู้นั้นออกมา แล้วรีบรายงานตัวต่อหยางเซิงผู้นี้ว่า เมื่ออยู่แดนมนุษย์นั้นทำผิดประการใดบ้าง ?

วิญญาณโทษหญิง : ดิฉันเมื่อครั้งมีชีวิตอยู่เป็นเมียคนรวย เพราะว่าสามีทำกิจการงานก่อสร้าง รับก่อสร้างบ้านเรือนต่างๆ โดยเฉพาะ ร่ำรวยมหาศาล จากการอยู่บ้านเล็กๆ ไปอยู่ในอาคารใหญ่โตมโหฬารเพราะเหตุว่ามีเงินมาก เลยติดนิสัยไม่ดี ฝึกการเล่นไพ่นกกระจอก ลุ่มหลงในการเล่นการพนันทั้งวันทั้งคืน ไม่ใส่ใจดูแลบ้านช่องการงาน และนัดเพื่อนฝูงไปที่ฟลอร์เต้นรำเป็นประจำ หรือกินอาหารโต้รุ่ง ใช้ชีวิตดื่มกินอย่างฟุ่มเฟือยทั้งสิ้น ไม่เคยประหยัดเงินทองเลย แต่กับการให้ทานผู้ยากจนหรือกิจกรรมการกุศลก็เหนียวจนไม่ยอมบริจาคแม้สตางค์แดงเดียว เสพสุขตลอดชีพ เมื่อตายลงท่านยมบาลไม่มีการปรานี ตัดสินให้ดิฉันมารับโทษที่คุกนี้ ขณะนี้หิวโหยเหลือที่จะทนได้

หยางเซิง : วิญญาณโทษหญิงผู้นี้ บนใบหน้าแสดงถึงความทุกข์ทรมาน เอามือยัดเข้าไปในปากขบกัด ราวกับว่าหิวจนไม่สามารถทนอยู่ต่อไป

พัศดี : กลับเข้าคุกเร็ว !

หยางเซิง : ขอให้ท่านพัศดีอธิบาย บรรดาวิญญาณโทษที่ถูกขังไว้แต่ละห้องที่ข้าพเจ้าเห็นไม่ว่าหญิงชาย แม้การแต่งกายจะไม่เลว แต่ไฉนจึงเหมือนพวกขอทานริมถนนนอนกลิ้งครวญครางอยู่บนพื้น ผมเผ้า

ยุ่งเหยิงรุงรัง แบมือขอกิน ?

พัศดี : ชาวโลกที่ล้างผลาญข้าวของ ไม่ถนอมรักพืชพันธุ์ธัญญาหาร สุรุ่ยสุร่ายไม่ประหยัด มีเงินใช้ในทางเสพสุขเพื่อตนเอง ไม่ยอมบริจาคแก่คนยากจนหรือทางกิจการสาธารณะการกุศล หรือผู้ชายที่มีเงินร่ำรวยแล้วก็ทิ้งเมียแล้วไปสร้างหอรักใหม่ หรือผู้หญิงที่มีชื่อเสียงขึ้นมาเช่น นักร้องในปัจจุบันเมื่อดังแล้ว ก็เกิดดูหมิ่นสามีตนเอง อยากจะหย่าจากไปรับความมีเกียรติทางลมๆ แล้งๆ ต่างๆ นานา บรรดาผู้ที่พอร่ำรวยมียศศักดิ์แล้วเกิดแปรเปลี่ยนความนึกคิดความตั้งใจนั้น จึงเป็นการประพฤติที่ต่ำช้าเลวทราม เมื่อตายลงแล้วล้วนต้องตกมาอยู่นรกนี้รับความทรมาน ใคร่จะหวังว่าผู้ที่ร่ำรวยมีเกียรติสูงส่งในแดนมนุษย์ควรบริจาคเงินทองส่วนหนึ่งช่วยเหลือผู้อื่น ตัวเองอย่าใช้จ่ายฟุ่มเฟือยเกินควร มิเช่นนั้นแล้ว เพียงเอาแต่ดื่มกินเสพสุข โชคลาภจะหมดและเคราะห์กรรมจะถึงตัว ในชีวิตนี้ที่ได้มียศศักดิ์และร่ำรวยให้เสพใช้อยู่นั้น ก็เนื่องจากชาติก่อนได้สร้างบุญกุศลไว้ จึงได้รับตอบแทนด้วยบุญวาสนาในทางดี ถ้าสามารถไม่หลงระเริงกับบุญวาสนาแล้วยังสร้างบุญสร้างกุศลอีก ช่วยเหลือผู้ทุกข์ยาก เหมือนส่งถ่านให้ในเวลาหิมะตก (หมายความว่าช่วยผู้อยู่ในความหนาวด้วยการให้ฟืนไฟ) หรือพิมพ์หนังสือธรรมเพื่อเตือนใจชาวโลก เมื่อสิ้นลมปราณแล้วไม่เพียงแต่มีชื่อเสียงที่ดีงามติดบนฝีปากชาวโลก ยิ่งกว่านั้นวิญญาณยังได้ขึ้นสู่ที่สูงสุด (คือสวรรค์) รับการเซ่นไหว้จากผู้คนทั่วไป

พระจี้กง : เนื่องจากเวลาจำกัด เราเตรียมตัวกลับสำนักเถิดเจ้าหยางเซิง

พัศดี : ก็ดีเหมือนกัน มีการขาดตกบกพร่องประการใดบ้าง ? ขอได้โปรดอภัยให้ด้วย

หยางเซิง : ขอขอบคุณที่ท่านพัศดีให้การชี้แจงแถลงไข เราจะกลับสำนักแล้วละ

พระจี้กง : ขึ้นบนดอกบัวเร็ว...ถึงแล้วสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๑๓

วันพุธที่ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๙
ตอน ท่องสะพานมรณะ (ไน้ฮ้อเกี้ย)
และชมฟลอร์นรก

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

ใต้สะพาน มรณะ วิญญาณเกลื่อน
เลือกทางเถื่อน เลื่อนลงสู่ นรกกล
ทางที่ควร ต้องบำเพ็ญ สู่มรรคผล
สร้างกุศล เป็นโล่ป้อง พ้นพิบัติ

พระจี้กง : ศิษย์ในสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งทุกคนล้วนตั้งใจบำเพ็ญธรรมอย่างจริงจัง ขยันขันแข็งไม่มีการเกียจคร้าน น้ำใจนั้นน่าสรรเสริญยิ่ง ในวาระนี้ได้รับเทวโองการให้แต่งหนังสือเรื่อง ***เที่ยวนรก*** ท่าน **"เง็กเสียงอ๊วงตี่"** ตรัสสั่งครั้งแล้วครั้งเล่า การท่องนรกแต่งหนังสือต้องเป็นหนังสืออมตะสืบต่อกันไปนับหมื่นนับพันปี คุณธรรมทางปลอบเตือนสืบต่อๆ กัน หลายชั่วชีวิตคนไม่มีวันสิ้นสุด ดังนั้นฉันจึงมีความยินดีที่จะพาหยางเซิงท่องยมโลก

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านอาจารย์ที่ได้กรุณาอบรมสั่งสอน ผู้บำเพ็ญธรรมร่วมสำนักของเราทั้งคณะ ได้ทุ่มเทพลังใจและวัตถุทุกอย่างโดยสิ้นเชิง พยายามที่จะฟื้นฟู ปูวัฒนธรรม แจกจ่ายหนังสือกุศลธรรมให้แก่ผู้คนทั่วไป เพื่อเป็นการกอบกู้ปลดเปลื้องให้ชาวโลก ขอวิงวอนสวรรค์ท่านจงปกป้องคุ้มครอง ได้โปรดบันดาลให้ศิษย์ทุกคนแคล้วคลาดจากมาร และอุปสรรคใดๆ ทั้งสิ้น

พระจี้กง : ตั้งใจบำเพ็ญธรรม ล้วนเป็นเพราะเหตุสภาพสิ่งแวดล้อมความเป็นอยู่ไม่อำนวยให้ ข้าจะแอบหมุนกลไกแห่งสวรรค์กลับคืน เพื่อ

จะได้ให้ศิษย์ทั้งหลายโดยสารไปอย่างราบรื่น วันนี้เตรียมท่องนรก เจ้าหยางเชิงรีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเชิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เริ่มเดินทางได้แล้วครับ

พระจี้กง : ถึงแล้วละ ลงจากดอกบัวเร็ว

หยางเชิง : ที่นี่คือสถานที่ใด ? ไฉนจึงมีเสียงตะเบ็งร่ำไห้ไม่ขาดสาย เบื้องหน้ามีสะพานหลังหนึ่ง ผู้คนบนสะพานร่วงหล่นลงไปส่งเสียงร่ำไห้อย่างทุกขเวทนาลั่นสนั่นฟ้า !

พระจี้กง : ที่นี่คือสะพานมรณะ (ไน้ฮ้อเกี้ย) สามัญชนเมื่อตายแล้วผู้ที่มีความผิด ส่วนใหญ่จำต้องผ่านทางสะพานนี้ เราเข้าไปถามนายทหารเชิญให้อธิบายรายละเอียดต่างๆ เถิด

หยางเชิง : สะพานนี้แกว่งไกวไม่หยุดยั้ง ราวกับสะพานที่ผูกแขวนไว้ บนสะพานมีหัวควายหน้าม้าพวกยมทูตมากหลายต่างก็คุมวิญญาณโทษ เมื่อเดินถึงสะพานแล้วก็ผลักให้ตกลงไป โหดร้ายจังเลย

นายทหารผู้คุมสะพาน : เมื่อครู่นี้ได้รับสาส์นจากท่าน **พระกษิติครรภ์โพธิสัตว์** (เจ้าพญามัจจุราช) ทราบว่าท่านอาจารย์นำพาท่านหยางเชิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองไถ่ตงแห่งแดนมนุษย์ ตรวจเยี่ยมสถานที่แห่งนี้เพื่อลงพิมพ์ในหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ทำการปลดปล่อยชาวโลก ขอแสดงความยินดีด้วยครับผม

พระจี้กง : พูดอะไรอย่างนั้น !! รบกวนพวกท่านแล้วละ

นายทหาร : ท่านทั้งสองเชิญตามข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะนำขึ้นไปยังบนสะพาน

หยางเชิง : ข้าพเจ้ามิกล้าขึ้นไป ชมดูอยู่ที่เชิงสะพานนี้ก็แล้วกัน

พระจี้กง : อย่าวิตกไปเลย ยมทูตหัวควายหน้าม้าสองท่านจะไม่ผลักเจ้าลงไปหรอกน่า

หยางเชิง : ก็ได้ครับ แต่ว่าท่านอาจารย์ต้องดึงมือกระผมไว้ เพราะว่าพื้นสะพานสั่นไหวไม่มั่นคง กลัวจะตกลงไป

พระจี้กง : เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าจะจูงมือเจ้า รีบขึ้นบนสะพานเร็ว

หยางเชิง : โอย ! โอย ! ใต้สะพานเต็มไปด้วยงูทั้งนั้น มีจำนวนมากเป็นหมื่นๆ ตัว น่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก มีงูอยู่ทุกชนิด บางตัวใหญ่เท่ากับต้นเสามังกร อ้าปากแลบลิ้น ผู้ที่ตกอยู่ใต้สะพานนับจำนวนไม่น้อย ส่งเสียงคร่ำครวญร่ำไห้ โดนงูกัดกิน ใจคอมือตีนกระผมอ่อนไปหมดแล้ว มิกล้ามองดู ท่านอาจารย์ครับเรากลับกันเถิด

นายทหาร : ท่านหยางเชิงมิต้องหวาดหวั่น ใต้สะพานมรณะนี้ เป็นหนองงูพิษ บรรดาผู้ที่ตายแล้วใจคอชั่วช้า หรือหลอกลวงฉ้อโกงเงินทองของผู้อื่นหรือเรื่องผู้หญิง ยุแหย่หาเรื่อง มุ่งร้าย ฆ่าคน เห็นความหายนะของผู้อื่นก็ชอบใจเหล่านี้ นับได้ว่าเป็นคน **"จิตใจอำมหิต"** งูพิษเหล่านี้เกิดมาจากลำไส้อำมหิตของมนุษย์ วิญญาณโทษที่มาถึงที่สะพานนี้ จึงหวั่นกลัวจนมือตีนอ่อน หัวควายหน้าม้าก็ผลักให้ตกลงสะพานไปให้งูพิษกลืนกิน บรรดาคนที่ตกลงสะพานแล้ว ร้องลั่นราวกับพ่อแม่ตายจาก ที่เหยียบอยู่ใต้ตีน ล้วนแต่เป็นงูพิษ พยายามดิ้นรนหนีเอาชีวิตรอดแต่พอตีนขยับเท่านั้นก็ไปเหยียบเอางูพิษเข้าเลยกลับถูกงูฉกกัดกลืนกิน

หยางเชิง : น่าสะพรึงกลัวเป็นอย่างยิ่ง เพียงแต่เห็นงูตัวเดียวก็ตกใจกลัวจนช็อคไปเลย หากว่าผู้ที่ใจเสาะ พวกหัวควายหน้าม้าไม่ต้องผลักลงหรอก พอเดินถึงบนสะพานมรณะเท่านั้น ต้องตกใจกลัวจนสลบหมดสติสัมปชัญญะก็จะตกลงไปเอง

พระจี้กง : เรารีบเดินข้ามสะพานนี้เสีย วันนี้วิญญาณโทษมากเหลือหลาย บนสะพานแออัดเกินไป แต่ละคนร่ำไห้จนเสียงแหบ ใครใช้ให้พวกมันชอบก่อกรรมทำเข็ญในแดนมนุษย์เล่า มาบัดนี้เดินเหินสั่นคลอนเลยตกลงไปใต้สะพานหมดเกลี้ยง ถูกลงโทษด้วยการให้งูพิษกัดกินอย่างทารุณโหดร้าย

หยางเชิง : จวนจะถึงที่สุดสะพานแล้ว ในใจกระผมยังหวั่นกลัวมาก สะพานมรณะที่แท้เป็นเช่นนี้เอง ข้างสะพานก็ไม่มีราวให้ยึดเหนี่ยว เดินแล้วมืออ่อนตีนอ่อน ยิ่งเห็นฝูงงูเป็นกลุ่มๆ ใต้สะพาน ยิ่งทำให้คนใจสั่นตีนคลอน

พระจี้กง : ใจเสาะเกินไปแล้ว ฉันจะให้ยา **"ยาคุมสติ"** ๓ เม็ด รีบกินเสีย ไม่ต้องหน้าเขียวซีดเหงื่อโทรมกายหรอก...รีบลาท่านนายทหารผู้คุมสะพาน เรายังจะต้องเที่ยวดูแห่งอื่นๆ อีก

หยางเซิง : ขอบคุณท่านนายทหารที่ให้การแนะนำชี้แจง เนื่องจากเวลาจำกัด ไม่สามารถอยู่นานได้

นายทหาร : ขอนมัสการส่งท่านอาจารย์

พระจี้กง : เจ้าหยางเซิง รีบขึ้นนั่งบนดอกบัวเร็ว เราจะไปเยี่ยมชมแหล่งอื่นๆ อีก

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์เริ่มออกเดินทางได้...

พระจี้กง : ถึงแล้วละ ลงจากดอกบัวเร็ว ตรงหน้าคือ "นรกฟลอร์เต้นรำ" อันเป็นแห่งใหม่ที่ตั้งขึ้นในแดนนรกขึ้นกับขุมที่สองโดยตรง

พัศดี : ขอนมัสการต้อนรับท่านอาจารย์กับพู่กันเอกหยางเซิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง ที่ได้มาเยือนถึงที่นี้ เมื่อครู่นี้ได้รับคำสั่งจากเจ้านายว่าท่านอาจารย์กับหยางเซิงจะมาเยี่ยมชมนรกแห่งนี้เพื่อแต่งหนังสือเตือนชาวโลก เชิญท่านทั้งสองเข้าไปตรวจชมด้านใน

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านพัศดี ขอเรียนถามท่านว่า ไฉนภายในคุกจึงมีแสงสีชมพูที่เลือนราง และมีเสียงกระโดดโลดเต้นร้องโหยหวนแหกปากด้วย ?

พัศดี : ผู้ที่ถูกขังอยู่ในคุกนี้ เป็นพวกพาร์ตเนอร์ นางรำ ที่ชอบการเต้นรำในแดนมนุษย์ เชิญเข้าไปดูข้างใน ก็จะทราบดีโดยตลอด

หยางเซิง : ครับผม ! โอ้ ! ภายในมีหญิงชายอัดแน่นไปหมด มีทั้งแก่หนุ่มชายหญิงแต่งกายภูมิฐานน่าชม ชุดสากลสง่างาม พวกหญิงสาวก็นุ่งผ้าโปร่งฉูดฉาดบาดตาและมีชาวต่างประเทศอยู่ไม่น้อย แต่ละคนที่ได้เหยียบลงบนพื้นฟลอร์เท่านั้นหวีดร้องขึ้นทันที ทั้งกระโดดโลดเต้นไม่หยุดยั้ง ทั้งหญิงชายออกันเป็นกลุ่ม ขอเรียนถามท่านพัศดีว่า นี่เป็นการลงโทษชนิดใดมิทราบ ?

พัศดี : บรรดาผู้ที่ประกอบอาชีพเป็นนางพาร์ตเนอร์หรืออาศัยการเต้นรำหาความบันเทิงใจในโลกมนุษย์ เมื่อตายลงแล้วต้องถูกควบคุมตัวอยู่ในคุกนี้ เพื่อให้เขาได้ดื่มรสของฟลอร์เต้นรำอีกครั้งหนึ่ง แต่การมายังที่นี้ไม่สามารถเสพสุขอย่างเอ้อระเหยลอยไปแบบลืมตัวลืมตนที่นุ่มนิ่มสุขสันต์อีกแล้ว ฟลอร์ในคุกนรกนี้ทำด้วยแผ่นเหล็ก ถูกเผาจนแดงฉาน และปล่อยแสงร้อนแรง หญิงชายเหยียบลงจะเกิดความเจ็บปวดขึ้นทันที เลยมีอาการกระโดดโลดเต้นเป็นการใหญ่ อยู่ในแดนมนุษย์ชอบในทางนี้ เมื่อตายแล้วก็ได้รับการทบทวนอย่างไม่รู้ลืมเลือนจนไม่สามารถจะลบเลือนจากหัวใจไป แต่ละคนตีนพองเป็นผื่นบวมเหมือนซาลาเปาไปหมด

หยางเชิง : ท่านพัศดีพูดมีเหตุผลมาก ตอนมีชีวิตอยู่ชอบเต้นรำ เมื่อตายแล้วก็ให้มันเต้นให้สบาย **"ตาย"** ไปเลย หากแต่ว่ากระแสแห่งกาลสมัยมันต่างกันเสียแล้ว การเต้นรำก็มิใช่ว่าเป็นสิ่งเลวร้ายเสียทั้งหมด มันมีคุณค่าส่งเสริมให้จิตใจร่างกายเจริญแข็งแรง ถ้าผู้เต้นรำแล้วต้องมาถูกทำโทษในแดนนรกอย่างทรมานแล้ว จะถือว่ากฎแห่งยมโลกจะผิดเพี้ยนหรือไม่หนอ ?

พัศดี : ข้าพเจ้าจะอธิบายโดยละเอียดให้ทราบ ผู้ที่มารับการลงโทษในแดนนรกนั้น ก็ไม่เชิงในจำนวนทั้งหมดของผู้ที่ชอบเต้นรำหรอก ที่ถูกลงโทษในแดนนรกนั้น เป็นพวกที่อาศัยเสพสุขจากการเต้นรำในแดนมนุษย์โดยไม่ใช่เพื่อการออกกำลังกาย แต่เป็นการลุ่มหลงในกาม ฝ่ายหญิงก็เป็นสาวสังคมให้เขารัดกอดโดยไม่เลือกหน้า เพื่อจะได้มาซึ่งเงินทอง เมื่อเลิกจากเต้นรำแล้วก็ถูกหิ้วออกไปดำเนินการทางเพศอีก หรือผู้ที่ไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่เมื่อตอนอยู่ในโลกมนุษย์ ไม่ไปสถานที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมที่ให้คุณประโยชน์แก่จิตใจ ร่างกายแห่งการร่ายรำต่างๆ ที่รักชอบการเต้นรำ มักมากในกาม ไม่รักนวลสงวนตัว หากที่เต้นไปนั้นเป็นการทำให้เนื้อเอ็นไขข้อเกิดการเคลื่อนไหว ซึ่งเป็นการเต้นที่ถูกต้องมีประโยชน์ต่อจิตใจร่างกาย พวกเหล่านี้แดนนรกนี้จะ

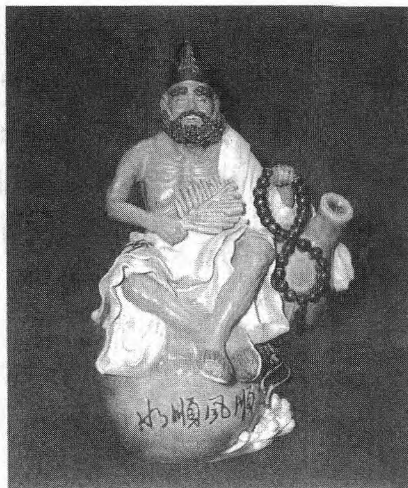
ไม่ลงโทษ ที่ถูกตัดสินให้ตกลงมาแดนนรกนี้ เป็นผู้ทำการซื้อขายในเรื่องกาม เป็นที่เสื่อมเสียประเพณีเป็นที่ตั้ง จึงขอเตือนชาวโลกให้ใช้พลังทรัพย์ในทางบันเทิงที่ถูกทำนองคลองธรรม มิเช่นนั้นตายลงแล้วต้องมารับความทรมานใน **"ฟลอร์นรก"**

หยางเซิง : พูดอย่างนี้จึงสมเหตุสมผล มิเช่นนั้นกาลสมัยมันเปลี่ยนแปลงมีทั้งแบบนิยมใหม่จากต่างประเทศ ประเทศเรามีศิลปะประจำชาติแห่งการออกกำลังกายดำเนินการอยู่ ชาวต่างประเทศก็ใช้การเต้นรำเป็นการเสริมสร้างร่างกายให้แข็งแรงโดยถือเป็นการกีฬา แดนนรกที่ลงโทษนั้น ก็คือพวกที่อาศัยชื่อว่าเล่นกีฬา แต่ดำเนินการในทางยั่วยวน

พระจี้กง : คืนนี้เวลาหมดลง เราศิษย์-อาจารย์กลับสำนักเถอะ ขอขอบคุณท่านพัศดีที่ได้ให้ความชี้แจงอธิบาย หยางเซิงขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : ขอรับกระผม ขอบคุณท่านพัศดีมาก กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว

พระจี้กง : เริ่มเดินทางกลับสำนัก...ถึงแล้วสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๑๔

วันเสาร์ที่ ๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๙

ตอน ท่องสระน้ำแข็งนรกน้อย

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

ลมหนาวโกรก ซาบซ่าน เหน็บกระดูก
บาปบุญปลูก เปรียบเสมือน สนหินเกย
ขุนเขาเขียว หิมะโปรย เปลี่ยนขาวเลย
ต้นไผ่-เหมย ยืนตระหง่าน บ่หวั่นไหว

พระจี้กง : ฤดูใบไม้ร่วงค่อยๆ จากไป ฤดูหนาวก็ต่อเนื่องเข้ามา อากาศเกิดการแปรเปลี่ยนมากหลาย ชาวโลกเกิดเจ็บป่วยขึ้นเป็นเนืองนิตย์ ก็เพราะเหตุว่าไม่สามารถปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของอากาศ วันนี้ฉันจะพาหยางเซิงท่อง **"นรกน้ำแข็ง"** มาเจอกับลมหนาวโกรก โชยหนาวจับกระดูกนี้อีก มิรู้ว่าหยางเซิงจะทนไหวหรือไฉน ?

หยางเซิง : ท่านอาจารย์ครับ ! ผมเพิ่งหายจากเป็นหวัด วันนี้อากาศก็หนาวจัดอย่างนี้ ผมว่าวันอื่นค่อยไป **"นรกน้ำแข็ง"** กันเถิด ไปเที่ยวชมแห่งอื่นก่อนนะครับ มิทราบว่าท่านอาจารย์มีความเห็นประการใด ?

พระจี้กง : เป็นไปได้อย่างไร ? ได้สั่งให้จัดการท่องชม **"นรกน้ำแข็ง"** ไปแล้ว จะเกิดการเปลี่ยนแปลงกลางคันไม่ได้ หากว่ากลัวทนต่อความหนาวไม่ไหว ข้าจะให้ "ยาวิเศษอุ่นกายบำรุงใจ" ๓ เม็ด กินเข้าไปเร็ว อย่าได้ประวิงเสียเวลา

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านอาจารย์ประทานยาทิพย์ ผมกลืนลงแล้ว โอย ! รู้สึกร้อนไปทั่วกาย ความหนาวหายไปโดยสิ้นเชิงไม่เหลือหลอ

พระจี้กง : รีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว

พระจี้กง : ถึงแล้วละ ลงจากดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : เบื้องหน้าไฉนจึงไม่มีร่องรอยคนแม้แต่นิดเดียว ? เพียงเห็นแต่ขาวโพลนไปหมดทั่วภูเขาราวกับว่าหิมะตก ไม่เห็นมีแมกไม้ที่เขียวชอุ่มเลย มีแต่ซากไม้ซากกิ่งอยู่โหรงเหรง ที่นี้หรือที่ใดมิทราบ?

พระจี้กง : ที่นี้ใกล้ชิดกับ **"นรกน้ำแข็ง"** ภูเขานี้ได้รับความเย็นจากน้ำแข็งที่เย็นจัด มีหิมะตกตลอดปี จึงหนาวจัดผิดปรกติ เรามิได้เดินทางในยมโลก ฉะนั้นจึงไม่เห็นวี่แววของผู้คน เพราะว่านั่งอยู่บนดอกบัว เป็นการเหาะเหินเดินอากาศ เจ้าตามฉันเดินเลียบตามเชิงเขาข้างซ้าย ก็จะบรรจบถึง **"นรกน้ำแข็ง"**

หยางเซิง : สถานที่เปล่าเปลี่ยวเช่นนี้ปราศจากถนนหนทาง ต้นไม้ต้นไร่ล้วนถูกความหนาวครอบตายจนหมด ปรากฏเป็นภาพตายซากเดียวดาย ยิ่งใกล้เข้ายิ่งรู้สึกหนาวเย็นจับใจ ซะรอยยาทิพย์ ๓ เม็ดนั้นจะค่อยเสื่อมพลังยาลงแล้วกระมัง ?

พระจี้กง : พลังยามิได้เสื่อมคลายลง เป็นเพราะยาทิพย์เกิดการหมุนเวียนของกำลังยา สักครู่จะเกิดความอบอุ่นไปทั่วตัว ๓ วันเต็มๆ ยังไม่เสื่อมคลาย เจ้าจงวางใจได้ ฉันจะไม่ปล่อยให้เจ้าหนาวตายดอก

หยางเซิง : ข้างหน้ามีบ้านช่องอยู่แถวหนึ่ง ล้วนสร้างด้วยไม้ทาด้วยสีดำ บนหลังคายังมีหิมะปกคลุม หน้าบ้านมีเสาไม้ ๒ อัน ตั้งโด่งอยู่ มีไม้อันหนึ่งแขวนอยู่ตรงกลาง บนนั้นเขียนว่า **"นรกน้ำแข็ง"** ข้างหน้าคุกนรกมีทางเล็กอยู่ทางหนึ่งตรงเข้าไปในบ้าน ไฉนการตกแต่งจึงซอมซ่อสิ้นดี?

พระจี้กง : เพราะเหตุว่าคุกนี้ถูกปกคลุมด้วยน้ำแข็ง วิญญาณโทษล้วนถูกแช่จนแข็งกระด้างไปหมด ไม่สามารถหลบหนีได้ การตกแต่งก็เลยทำอย่างลวกๆ

หยางเซิง : บนถนนมียมทูต ๒-๓ ตนคุมตัวหญิงชายสิบกว่าคน มิทราบว่าไปรับการลงโทษที่คุกนั้นหรือไฉน ?

พระจี้กง : ใช่แล้ว พัศดีกับนายทหารเดินมาอยู่ข้างหน้าแล้ว เจ้า

หยางเซิงเตรียมการเข้าพบแสดงความคารวะ

หยางเซิง : ขอแสดงความคารวะต่อท่านพัศดีกับนายทหาร เราทั้งสองได้รับเทวโองการท่องนรก ขอได้โปรดชี้แจงอธิบายด้วยเถิด

พัศดี : ท่านอาจารย์และหยางเซิงจงอย่าได้มีพิธีคารวะเลย เมื่อครู่นี้ได้รับคำสั่งจากเจ้าฉอกังอ๊วง ทราบว่าท่านอาจารย์และหยางเซิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองมนุษย์จะมาเยี่ยมชมคุกนรกแห่งนี้ นำเอาความจริงไปตีพิมพ์ใน *เที่ยวนรก* เพื่อกระตุ้นเตือนกอบกู้ช่วยชาวโลก เชิญท่านทั้ง ๒ ตามข้าพเจ้าเข้าไปตรวจชมข้างใน

หยางเซิง : ขอบคุณมาก...

พระจี้กง : เราจะเข้าไปชมดูใน **"นรกน้ำแข็ง"** โดยตรง ไม่ต้องเข้าไปในบ้านละ

พัศดี : ก็ดีครับ

หยางเซิง : "สระน้ำแข็งนรก" อยู่ในถ้ำกลางระหว่างภูเขา ๒ ลูก ภายในคล้ายกับสระว่ายน้ำของแดนมนุษย์ แบ่งออกเป็นหลายพันบ่อ มองจากทางไกลไม่สู้แจ่มชัดนัก ภายในสระมีทั้งหญิงและชาย บนกายนุ่งใส่เสื้อชั้นในเท่านั้น ท่อนล่างของร่างกายส่วนมากมองไม่เห็น ถูกล้อมรอบด้วยน้ำแข็ง ทุกคนมีสีหน้าเขียวอื้อ ริมฝีปากดำมือไม้สั่นเทา ไม่สามารถแม้แต่จะส่งเสียงร่ำร้อง เพียงแต่ครวญครางอย่างหมดเรี่ยวหมดแรง ผู้เฒ่า ๒ คนที่อยู่ต่อหน้านั้น ใช้สายตาวิงวอนเพ่งมายังกระผม ประหนึ่งว่ามีอะไรจะพูดด้วย ขอเรียนถามท่านอาจารย์ว่า จะช่วยกู้มันขึ้นมาเพื่อพ้นจากความทรมานด้วยการถูกแช่น้ำแข็งจะได้ไหม ?

พัศดี : ข้าพเจ้าจะให้วิญญาณโทษ ๒-๓ ตนขึ้นมาบนฝั่ง ท่านถามได้เลย

หยางเซิง : ดีซิครับ ขอถามผู้เฒ่าผู้นี้ ท่านรู้สึกรสชาติที่อยู่ในนี้เป็นอย่างไรบ้าง ?

วิญญาณโทษ : น้ำแข็งมืดฟ้ามัวดิน เสื้อผ้าแบบบางนุ่งเพียงกางเกงชั้นใน กระผมไม่มีเรี่ยวแรงที่จะพูดได้แล้ว ทั่วกายจากศีรษะจนถึงปลายมือปลายเท้าหนาวจนแข็งทื่อหมด ใกล้จะวายปราณ...

พัศดี : นายทหาร รีบเอาน้ำขิงมาให้มันกินเสียเพื่อช่วยเพิ่มพลังกายกำลังวังชา

นายทหาร : กินเข้าเร็ว แล้วจงสารภาพรายละเอียดที่เจ้าได้ทำบาปอย่างไรในแดนมนุษย์ทั้งหมดมา เพื่อลงตีพิมพ์ในหนังสือ ปลอบกล่อมช่วยกอบกู้ผู้คน อย่าได้เอาแบบอย่างของเจ้า จะได้มิต้องตกลงคุกนรกนี้เมื่อหลังจากตายแล้ว

วิญญาณโทษ : ขณะที่กระผมอยู่ในโลกมนุษย์ ชอบในการสะสมแสตมป์และเหรียญตราโบราณต่างๆ ตอนมีอายุได้ ๔๕ ปี ได้รู้จักเพื่อนคนหนึ่งซึ่งมีรสนิยมตรงกัน เราทั้งสองในยามว่างก็มีการสังสรรค์ดื่มน้ำชากันสนิทสนมราวกับเป็นพี่น้องร่วมสาบาน อยู่มาวันหนึ่งเขาจะออกเดินทางไกลไปต่างประเทศ โดยเกรงว่าพวกแสตมป์และเหรียญโบราณที่มีราคาค่างวดแสนแพงซึ่งตนสะสมอยู่นั้นจะถูกขโมยไป จึงได้ไปฝากไว้กับกระผม เพราะว่ากระผมเกิดความละโมบขึ้นมาในชั่วขณะหนึ่ง จึงยักย้ายเอาของที่ฝากไว้นั้นไปยังแหล่งอื่น ต่อเมื่อเขาได้กลับมาแล้วทวงถามเอาสิ่งของที่ได้ฝากไว้คืน กระผมบอกเขาไปว่า “ต้องขอโทษเป็นอย่างยิ่ง เมื่อครึ่งเดือนก่อนที่ผ่านมานี้โดนขโมยขึ้นบ้าน พลอยทำให้ของวัตถุโบราณที่มีราคาแพงทั้งหมด ถูกขนไปจนหมดเกลี้ยง” เพื่อนผู้สนิทได้ยินแล้วจึงเจ็บช้ำน้ำใจอาลัยอาวรณ์อย่างสุดซึ้ง ในเมื่อถูกขโมยเอาไปแล้วก็ไม่มีทางที่จะเอาคืนมาได้ก็เลยตามเลย ตอนกระผมมีอายุได้ ๕๙ ปีเกิดเป็นมะเร็งในตับ เมื่อตายแล้ววิญญาณล่องลอยมายังยมโลก หารู้ไม่ว่ายมโลกได้มีการบันทึกข้อมูลความฉ้อฉลในทางประพฤติชั่วของกระผมอยู่ก่อนแล้ว เมื่อผ่านการฉายปรากฏร่างเดิมต่อหน้ากระจกวิเศษ แล้วในที่สุดก็ต้องก้มหน้ารับสารภาพผิด โดยถูกเจ้ายมบาลขุมที่สองตัดสินให้เข้ามาอยู่ใน **“แดนนรกสระน้ำแข็ง”** มีกำหนดโทษ ๕ ปี แต่ละวันถูกปิดทับด้วยน้ำแข็ง ตัวเย็นเนื้อแข็งแสนที่จะทรมาน จะสำนึกตัวได้มันก็สายเกินไปเสียแล้ว ขอท่านได้โปรดขอความกรุณาต่อพัศดีให้แก่กระผมด้วย ขอให้ยกโทษกระผมเสียเพื่อพ้นทุกข์ไปก่อนกำหนดจะได้ไหม ?

หยางเซิง : ขอท่านพัศดีลดโทษให้เล็กน้อยจะได้หรือไม่ประการใด ?

พัศดี : นั่นเป็นการตัดสินตามกฎนรก หากมิได้รับคำสั่งของท่านยมบาล ข้าพเจ้าก็มิมีอำนาจใดที่จะเปลี่ยนแปลงได้ ขณะนี้ให้มันกินน้ำขิงแก้หนาว ก็นับว่าให้การเลี้ยงดูที่ดีแล้ว อย่าได้มีการขอร้องอะไรอีกเลย ท่านจะถามยายแก่นางนี้ที่ต้องตกมาอยู่คุกนรกนี้โดยเหตุอันใดอีกไหม?

หยางเซิง : ยายแก่นางนี้ถูกความหนาวครอบจนทนไม่ไหวอยู่แล้ว ล้มอยู่กับพื้นจะให้เธอตอบได้อย่างไร ? ท่านนายทหารขอน้ำขิงให้เธอกินบ้างเพื่อแก้หนาว เพื่อช่วยกระตุ้นให้ฟื้นคืนสติเถิด

นายทหาร : ก็ได้ รีบดื่มเร็ว จงตอบคำถามของท่านหยางเซิง ท่านนี้ให้ดีๆ นะ มิเช่นนั้นจะถูกทำโทษเพิ่มขึ้นอีก

วิญญาณโทษ : โอย ! ฉันทุกข์ทรมานเหลือหลาย น้ำแข็งหนาวจัดชนิดนี้คล้ายกับโรงเก็บศพหรือหอตั้งศพที่แช่เย็นศพ โดยเฉพาะฉันนั้นท่านเห็นทั่วกายฉันออกสีเขียวคล้ำไม่มีสีเลือดแม้แต่น้อย ตอนฉันอยู่ในแดนมนุษย์ได้เปิดซ่องนางโลมตั้งตนเป็นแม่เล้า อยู่บ้านต่ำๆ สับปะรังเครับซื้อเด็กสาวไว้สิบกว่านาง ในจำนวนนั้นมีพวกชนเผ่าบนภูเขา พวกผู้หญิงคนดีตามบ้าน นักเรียนสาวที่หนีการเรียนบ้าง ให้รับแขกทุกวัน ถ้าผู้ใดไม่ทำตามคำสั่งก็ถูกคุมขังหรือให้พวกแมงดาข่มขู่จัดการ ได้เงินสกปรกก้อนโต ในจำนวนสาวโสเภณีนั้น แม้จะมีแขกหรือญาติทางบ้านมาขอไถ่ตัวไปช่วยออกจากความขมขื่นนี้ กลับตัวเป็นอิสระเสรี เมื่อได้โอกาสใหญ่นี้ก็เรียกร้องเงินทองเป็นจำนวนมหึมา บางคนก็ไม่มีเงินพอที่จะไถ่ตัว จึงต้องให้ความสดสาวจมปลักลงไปตลอดชีพ ดิ้นรนกลิ้งเกลือกอยู่ในซ่อง ตอนฉันอายุได้ ๕๑ ปี เนื่องจากร่ำสุรายาเมามากจัดตลอดเวลาทำให้เกิดเส้นโลหิตในสมองแตกถึงแก่ความตาย เมื่อตายแล้วจึงรู้ว่าถูกท่านยมบาลตัดอายุขัยไป ๑๐ ปี เพราะเหตุที่ก่อกรรมทำเข็ญไว้มากล้นเหลือ ถูกตัดสินให้เข้าไปอยู่ **"นรกอุจจาระ-ปัสสาวะ"** ๕ ปี ครบการลงโทษแล้วจึงย้ายมาถูกตัดสินเข้า **"นรกน้ำแข็ง"** อีก ๓๑ ปี เมื่อครบโทษแล้วยังไม่รู้จะต้องถูกส่งไปขุมไหนลงโทษอะไรอีก ! ตั้งแต่ตายลง

จนถึงปัจจุบันนี้ได้รับความทุกข์ทรมานจากอุจจาระ-ปัสสาวะ น้ำแข็ง ความทุกข์ในอนาคตยังมีอีกมาก เป็นการทรมานอย่างแสนสาหัสที่แท้จริง ทั้งนี้ต้องโทษตัวเองที่สร้างบาปสร้างเวรมากเกินเท่านั้น

พัศดี : เปลี่ยนวิญญาณโทษหญิงคนสุดท้ายนี้ให้เล่าสารภาพความผิดตอนที่อยู่ในแดนมนุษย์นั้นมีสภาพเช่นไรโดยเร็ว นายทหารรีบให้น้ำขิงกินเพื่อคืนสติ เพื่อที่จะสะดวกในการบอกเล่าพูดจา

นายทหาร : ขอรับคำบัญชา...ได้ให้กินแก้หนาวไปแล้ว

หยางเซิง : ขอถามสุภาพสตรีผู้นี้ ไฉนเธอจึงได้ตกมายัง **"นรกน้ำแข็ง"**

วิญญาณโทษ : เมื่อพูดแล้วมีความอายระคนความแค้น (ทั้งอายทั้งแค้น) ขณะที่ดิฉันมีอายุ ๑๘ ปี ได้ร่วมกับคณะละครรำคณะหนึ่ง ได้ติดตามคณะออกไปแสดงทั่วทุกทิศ ขณะแสดงนั้นได้มีการแสดงเปลื้องผ้าเป็นประจำเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้ชม ต่อมาเพราะเหตุกิจการไม่เจริญคณะละครสลายตัวเลยเปลี่ยนอาชีพมาเป็นนางทางโทรศัพท์ (โสเภณีชั้นสูง) ถูกเรียกตัวไปรับแขกเป็นประจำ หรือแสดงการเปลื้องผ้าให้แขกชมตามรายการ ก็เลยรู้จักสนิทกับแขกคนหนึ่งซึ่งเป็นพ่อค้ามีเงิน กินอยู่ด้วยกันตามลำพังในฐานะเมียน้อย ครั้นตกมาถึงตอนอายุ ๓๖ ปี เราสองคนเกิดมีความเห็นขัดแย้งกัน ก็เลยแยกทางกันไป ในขณะที่คิดไม่ตกเลยกลืนยาพิษฆ่าตัวตาย แล้วก็เลยตกไปอยู่ **"แดนผีตายโหง"** ถูกคุมขังอยู่ ๕ ปี ต่อมาถูกตัดสินให้เข้ามาอยู่ **"นรกน้ำแข็ง"** มาจนทุกวันนี้เป็นเวลา ๓ ปีแล้ว และยังเหลือโทษอีก ๑๒ ปี จึงจะหมดการลงอาญารับความทุกข์ทรมานยิ่งนัก แต่ละวันโดนทับอยู่ใต้น้ำแข็ง แม้นขาแข้งชาหนาวเย็นเสียดใจจะสำนึกตัวได้ก็สายเสียแล้ว จึงขอเตือนสตรีเพศในโลกมนุษย์ อย่าได้เอาเยี่ยงอย่างดิฉันที่หลงในทางผิดเป็นอันขาด

พัศดี : วิญญาณโทษผู้นี้ ขณะอยู่ในโลกมนุษย์ไม่ประกอบอาชีพสุจริต เลือกแสดงทางระบำลามกเปลื้องผ้าโดยเฉพาะ ทำลายประเพณีอันดีงาม เมื่อตอนมีชีวิตอยู่ไม่ชอบนุ่งห่มเสื้อผ้า ตายแล้วต้องถูกตัดสินให้ตกลง **"นรกน้ำแข็ง"** ทันที ให้มันหาเสื้อผ้ากันหนาวก็ไม่มีทางจะหาได้ ทำเอง

รับเอง สมควรแก่โทษแล้ว วิญญาณนี้ยังมีโทษอื่นเหลืออยู่อีก เมื่อครบกำหนดโทษแล้วต้องส่งต่อไปให้ขุมอื่น ขอให้หญิงในโลกมนุษย์จงจำแบบอย่างจากนี้เถิด นายทหารรีบนำวิญญาณโทษทั้ง ๓ ลงไป

หยางเชิง : ทั่วทั้งนรกหมอกขาวเหมือนควัน รู้สึกมีความหนาวอยู่บ้าง

พระจี้กง : นั่นคือการกระจายออกของควันเย็นไอหนาวละ

พัศดี : บรรดาชาวโลกที่ได้รับฝากทรัพย์สินเงินทองจากผู้อื่นแล้ว จัดการแปรเปลี่ยนอย่างลับๆ หรือโกงเอาเสียเลย หรือเปิดซ่องค้าประเวณี และไม่ยอมให้หญิงโสเภณีไถ่ตัวหรือผู้ที่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยเกินควร สุรุ่ยสุร่ายดูหมิ่นสินค้าที่ผลิตขึ้นในประเทศของตนที่สวมใส่ต้องเป็นอาภรณ์ที่ส่งมาจากต่างประเทศ เพื่อที่จะอวดแสดงว่าตัวเองร่ำรวยมีเงิน ไม่รู้จักใช้เงินทองที่เหลือใช้นั้นซื้อสินค้า เสื้อผ้า-ผ้าห่มแจกจ่ายคนจนให้รอดพ้นในฤดูหนาว หรือพวกสตรีที่ชอบแสดงตัวต่อที่สาธารณะนุ่งกระโปรงสั้น-เปิดหลัง เจตนาเปิดเผยร่างกายเพื่อยั่วยุให้คนหลงรักนั้น ไอ้การที่ไม่กลัวหนาว และชอบประดับประดาภายนอกให้สวยงามเหล่านี้ เมื่อตายลงแล้วตัดสินให้ตกเข้าไป **"นรกน้ำแข็ง"** ให้มันได้รับรสชาติแห่งความเย็นฉ่ำ

พระจี้กง : คืนนี้เวลาหมดลง เราจะกลับสำนักละ

หยางเชิง : ขอขอบคุณท่านพัศดี กับนายทหารที่ให้การแนะนำ ชี้แจงลาก่อนละ

พัศดี : ขอนมัสการส่งท่านอาจารย์

พระจี้กง : เจ้าหยางเชิงรีบขึ้นดอกบัวเร็ว

หยางเชิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้วครับ ท่านอาจารย์

พระจี้กง : กลับสำนักได้แล้ว ถึงสำนักแล้ว หยางเชิงลงจากดอกบัววิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๑๕

วันจันทร์ที่ ๒๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๙

ตอน ท่องแดนนรกขุมที่ ๓ พบเจ้ายมบาล "ซ่งตี่อ๊วง"

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จปรากฏตัว ตรัสเป็นกลอนมีความว่า

เขียนบททรง แต่งตำรา ประกาศธรรม
พระรำพัน สิ่งจริงแท้ ยมโลก
ด่านนรก รับทรงศีล อย่าสะทก
ไม่โกหก มิต้องกลัว ยมบาล

พระจี้กง : การท่องนรกในวันนี้เข้ามาเป็นระยะที่สามแล้ว ๑๐ ขุมในแดนนรก เราสรรหาเยี่ยมชมแต่ที่มีเอกลักษณ์พิเศษของแต่ละสิ่ง ซึ่งแสดงออกถึงการเป็นแบบอย่างของขุมนั้นๆ เท่านั้นก็เพียงพอแล้ว มิเช่นนั้นแล้ว จะเที่ยวชมนรกน้อยให้ทั่วทั้ง ๑๐ ขุมโดยตลอด ก็จะต้องใช้เวลาหลายปี ทั้งนี้ก็เพราะเหตุว่าต้องการจะให้หนังสือ ***เที่ยวนรก*** ออกสู่โลกโดยเร็ว เพื่อช่วยกอบกู้ชักจูงมวลมนุษย์ ดังนั้น จึงเลือกชมแต่สิ่งที่มีความสำคัญเท่านั้น เจ้าหยางเซิง เตรียมท่องนรก รีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา กระผมนั่งเรียบร้อยแล้วครับท่านอาจารย์ เริ่มเดินทางได้แล้วละ...

พระจี้กง : ถึงแล้วละ รีบลงจากดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : เบื้องหน้ามีหอสูงอยู่หลังหนึ่ง คล้ายกับสถานที่ปิดประกาศของเมืองมนุษย์ มีกระดาษสีแดงปิดอยู่บนนั้น พวกข้าราชการยมโลกและยมทูตหลายคนรุมล้อมอ่านกันเสียงขรมอยู่ เราจะเดินหน้าเข้าไปดูบ้างว่าในนั้นได้เขียนอะไรไว้บ้าง

พระจี้กง : ข้ารู้แล้วละ เจ้าอยากชมก็รีบไปเถิด

หยางเซิง : พวกข้าราชการของยมโลกและยมทูต เมื่อเห็นเราเดินมา

ไฉนแต่ละคนแสดงความหวาดหวั่นประหลาดใจออกนอกหน้า ต่างก็หลบหลีกไป ?

พระจี้กง : พวกยมทูต-ข้าราชการเหล่านี้รู้ว่าเจ้าน่ะเป็นคนในแดนมนุษย์ ในกายได้พกพาเทวโองการมา จึงหลบหลีกไม่กล้าละเมิด ดูซิ...กระดาษสีแดงที่ประกาศนั้นเขียนว่าอย่างไรกัน ?

หยางเซิง : ที่แท้คือเทวโองการของท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่ เขียนไว้ว่า จอมศาสดาแห่งยมโลก ได้รับเทวโองการจากท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่ มีความว่า ข้าฯ สถิตเบื้องสวรรค์สืบราชสมบัติมาเป็นเวลาสามพันปีแล้ว ทรงอำนาจสิทธิ์ขาดตลอดเก้าชั้นนรก และหกทางแห่งการเกิดของดวงวิญญาณ ย้อนทวนจากวิญญาณเดิมลงประทับยังแดนมนุษย์เป็นต้นมา สมัยโบราณกาลนั้น จิตใจของผู้คนละมุนละม่อม ดวงกมลผุดผ่องบริสุทธิ์ ดังนั้นเมื่อเกิดก็เกิดเป็นมนุษย์ เมื่อตายก็ขึ้นสวรรค์ อันความจริงนั้นไม่มีนรก ตราบมาจนสมัยกลาง จิตใจคนเริ่มชั่วร้าย ดวงกมลค่อยเคล้าเปื้อนด้วยผงธุลี ความทำนองคลองธรรมเกิดวิปริต ต่างสร้างกำแพงปิดล้อมก็เลยสร้างนรกขึ้นเอง นอกจากปฏิบัติด้วยความซื่อสัตย์สุจริต กตัญญู สงวนตัวในทางดี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และฝึกตนบำเพ็ญธรรมแล้ว นอกจากที่กล่าวมานี้แล้ว ทุกๆ คนต้องตกลงในห้วงแห่งการเวียนว่ายตายเกิด ขณะนี้เราได้พบกับโลกที่อุบาทว์ สรรพสิ่งวุ่นวายอีกทึก ใจคอของคนกลับโหดร้ายยิ่งขึ้น ก่อกรรมทำชั่วไม่เคยหยุดหย่อน เฉพาะอย่างยิ่งเพลิงแห่งคาวโลกีย์โหมแรงเหลือหลาย วิญญาณดั้งเดิมแห่งความเที่ยงแท้บริสุทธิ์ของฟ้าดินหลุดร่วงหล่นหาย โดยสร้างเคราะห์กรรมให้กับตนเองจึงเกิดฆาตเคราะห์เป็นเนืองนิตย์ สวรรค์ท่านมีความเมตตาไม่อาจทนดูมวลชนตกต่ำ จึงประกาศพระธรรมที่เที่ยงแท้ ในขณะที่มนุษย์ก่อกรรมมหาศาล คอยช่วยผู้คนที่มีบุญสุนทาน บัดนี้สำนักธรรมเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองไถ่ตง ซึ่งขึ้นตรงต่อสวรรค์ด้านใต้แห่งชมพูทวีป **อำมาตย์กวน** ผู้ได้รับเทวโองการให้เปิดทรงวิญญาณประกาศธรรมเพื่อสืบต่อความเมตตาเอื้ออารีจากท่าน **ขงจื้อ-เม่งจื้อ** ในกาลก่อน และรับ

ช่วงธรรมะอันถ่องแท้จากพุทธเต๋าในกาลต่อมา เผยแพร่ศีลธรรมวัฒนธรรมกอบกู้ โปรดสัตว์ทั่วแผ่นดินมีผลงานที่เฉิดฉายเจิดจ้า ข้าฯ ต้องการที่จะให้ชาวโลกทราบถึงความจริงแห่งแดนนรกจึงได้มีโองการสั่งไปยังสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งเขียนแต่งหนังสือมณีพจน์ ***เที่ยวนรก*** ขึ้น สั่งให้ท่านอรหันต์จี้กงนำพาหยางเซิงนักทรงพู่กันศักดิ์สิทธิ์นำวิญญาณท่องนรกทั้ง ๑๐ ขุม นำเหตุการณ์ในการลงโทษของแต่ละขุมเผยต่อมวลชน และในระหว่างท่องนรกนั้นแสดงออกซึ่งหลักธรรมอันถ่องแท้ เพื่อปลิดทำลายทิ้งความงมงายของชาวโลกด้วย ในระหว่างการแต่งหนังสือ เมื่อท่านอรหันต์จี้กงนำหยางเซิงเสด็จถึงแห่งใดแล้ว ให้ข้าราชบริพารของแต่ละขุมทำการต้อนรับช่วยกันเขียนแต่งหนังสือเพื่อที่มณีพจน์เล่มนี้จะได้เสร็จสิ้นแต่เนิ่นๆ เมื่อทราบเทวโองการแล้วให้ปฏิบัติตาม หากมีการขัดขืนคำสั่งจะถูกทำโทษอย่างมหันต์ จึงประกาศให้ทราบดังกล่าว ณ วันที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๙ ที่แท้คือเทวโองการของท่านเง็กเสียง-อ๊วงตี่ ให้นรกทุกขุมปฏิบัตินั่นเอง

พระจี้กง : ใช่แล้ว จะแต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** นอกจากมีเทวโองการไปยังแดนมนุษย์แล้ว แดนนรกก็ต้องออกประกาศเช่นกัน รีบเดินไปข้างหน้าเถิด ไปเยี่ยมคำนับท่าน **ซ่งตี่อ๊วง** แห่งนรกขุมที่ ๓

หยางเซิง : นรกขุมที่ ๓ ห่างไกลจากที่นี่กี่มากน้อยมิทราบ ? บนถนนเห็นแต่พวกยมทูตและพวกวิญญาณผีเดินกันไปๆ มาๆ ไม่เห็นตำหนักของขุมเลย

พระจี้กง : ไม่ไกลนักจะถึงแล้ว รีบขึ้นบนดอกบัวเถอะ เพื่อประหยัดเวลา

หยางเซิง : เอาละครับ เริ่มเดินทางได้...

พระจี้กง : ถึงแล้วละ ลงจากดอกบัวเร็ว ข้างหน้าคือขุมที่ ๓ รีบเข้าไปทำความเคารพท่านยมบาลซ่งตี่อ๊วง และตุลาการทั้งฝ่ายพลเรือน-ทหารได้พร้อมกันออกจากตำหนักมาต้อนรับเราแล้ว

หยางเซิง : ขอรับกระผม คำนับมายังท่านซ่งตี่อ๊วงและเทวทูตทั้งหลาย วันนี้เรารับเทวโองการให้ท่องนรกแต่งหนังสือ ขอได้โปรดให้การแนะนำชี้แจงด้วย

ซ่งตี่อ๊วง : เชิญลุกขึ้นเถิด มิต้องมีพิธีการนัก ทราบมานานแล้วว่าสำนักของท่านตั้งใจในการประกาศเผยแพร่ศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์มาก และได้ชักนำผู้คนบำเพ็ญธรรมจนบรรลุผลบุญเป็นจำนวนมาก รู้สึกเลื่อมใสศรัทธามานานหนักหนา เชิญท่านทั้งสองเข้ามานั่งพักในปราสาทสักครู่เพื่อพบปะสังสรรค์กัน

หยางเซิง : ขอขอบคุณ ท่านยมบาลที่ชมเชย กระผมมิอาจกล้ารับด้วยความอาย สำนักของกระผม ภายใต้การนำของท่าน **คู** และศิษย์ทั้งหลายร่วมแรงร่วมใจกัน ช่วยสวรรค์ท่านประกาศแนะนำ ก็เพื่อทำตามหน้าที่ของตนที่พึงมี มิกล้าเอื้อมอาจว่ามีคุณธรรมใหญ่ยิ่งประการใดเลย

พระจี้กง : ไม่ต้องเกรงใจ เราเข้าไปพักในตำหนักเถิด

ซ่งตี่อ๊วง : เชิญท่านทั้งสองนั่งตามสบาย โต๊ะม้าที่ทำด้วยไม้อันหยาบกระด้างนี้ ไม่นุ่มนิ่มเหมือนโซฟาของแดนมนุษย์ นายพลรีบถวายน้ำชาท่านทั้งสองเร็ว

นายพล : ขอรับคำบัญชา ท่านทั้งสองเชิญดื่มน้ำชาครับ

หยางเซิง : ขอขอบพระคุณมาก ห้องรับแขกห้องนี้ตกแต่งวิจิตรแบบโบราณ สะอาดมาก บนฝาผนังมีภาพศิลป์แขวนอยู่มากหลาย อบอวลด้วยบรรยากาศแห่งวรรณคดี

ซ่งตี่อ๊วง : ถูกต้องแล้ว ข้าราชบริพารของขุมนี้จะมาดื่มน้ำชาสังสรรค์ในยามว่างอยู่เสมอๆ เพราะเหตุว่าข้าราชการในแดนนรกล้วนได้รับการเลือกเฟ้นเลื่อนขึ้นมาจากผู้สร้างบุญกุศลของโลกมนุษย์ ดังนั้นจึงอยู่ในสถานที่ที่สะดวกสบายแห่งนี้ได้ มิใช่ว่าแดนนรกล้วนแต่มีความทุกข์ทรมานก็หาไม่ แดนนรกก็เปรียบเสมือนคุกตะรางของแดนมนุษย์ ผู้ที่รับทุกข์เข็ญล้วนเป็นพวกที่ต้องโทษ ดังนั้นผู้ช่วยซ้ายขวาของข้าพเจ้าก็เหมือนกับข้าราชการพนักงานในเรือนจำของแดนมนุษย์ เดินเหินก็เป็นอิสระเสรี ด้วยเหตุนี้หากจิตใจไม่ขาดกุศลบุญ ทำความดีสร้างบุญในแดนมนุษย์ เมื่อวิญญาณลอยมายังยมโลก ข้าพเจ้าก็ต้อนรับด้วยอัธยาศัยที่ดี ข้อนี้ขอให้ชาวโลกทั้งหลายจงเข้าใจด้วย หากว่าตอนนี้อยู่

ในโลกมนุษย์มีใจคอชั่วช้าฉ้อฉล ความประพฤติชั่วร้ายโหดเหี้ยม ไม่ประกอบอาชีพที่สุจริต เมื่อตายแล้วตกมายังแดนนรก มือต้องร้อยด้วยโซ่เหล็ก หัวต้องใส่ขื่อคา แส้หนังแส้เหล็กเฆี่ยนตี จะมีความสุขสบายอย่างนี้ได้อย่างไรกัน

พระจี้กง : วันนี้เวลาหมดลงแล้ว เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวกลับสำนัก ขอบคุณมากที่ท่านยมบาลให้การแนะนำ วันอื่นมีโอกาสจะได้มาเยี่ยมใหม่

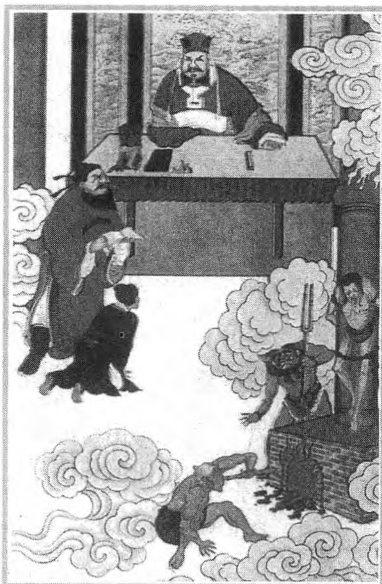
หยางเซิง : ขอขอบพระคุณท่านยมบาล และท่านนายพลมากที่ได้ให้การต้อนรับอย่างอบอุ่นดียิ่ง เพราะว่าเวลาจำกัด เราจะกลับแล้วละ ขอลาท่านทั้งหลายครับ

ซ่งตี่อ๊วง : มิต้องมีการคารวะ ขอส่งท่านทั้งสองหวังว่ามาเที่ยวอีกครั้ง

พระจี้กง : รีบออกจากตำหนักเร็ว เตรียมกลับสำนัก

หยางเซิง : ฉุกละหุกวุ่นวายมาก เวลามันน้อยเสียจริงๆ

พระจี้กง : อย่าได้พูดอะไรมาก เรารีบออกเดินทางกลับสำนัก...ถึงสำนักแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

นรกขุมที่สาม

ขุมที่สาม	แดนนรก	สุดอักโข
พวกยโส	เหยียดหยามคน	บ่นอิจฉา
ชอบดูถูก	ดูแคลน	เขาเรื่อยมา
ถูกควักตา	ให้ถลน	ชดใช้กรรม
อีกขอทาน	หน้าทน	งานไม่ทำ
ชอบลูบคลำ	ทำหน้าด้าน	ลวนลามหญิง
ตกนรก	เหล็กขูดหน้า	เจ็บปวดยิ่ง
กรรมเป็นสิ่ง	ที่ตนก่อ	จะโทษใคร
ส่วนพวกที่	ลืมตน	ลืมฐานะ
ไม่มีกาล	เทศะ	ที่ต่ำสูง
พอชีพดับ	ตกนรก	ถูกลากจูง
ขึ้นที่สูง	แขวนหัวทิ่ม	เจาะอุ้งตีน

ครั้งที่ ๑๖

วันศุกร์ที่ ๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๙

ตอน ท่องแดนควักตานรกน้อย

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

ทางนรก หวาดหวั่น หนาวสั่นนัก
มิได้พัก ร้องครวญคราง หวั่นไหวจิต
ประพฤติชั่ว เนื่องอารมณ์ เพียงคิดผิด
แม้น้อยนิด ยากปกปิด ในนรก

พระจี้กง : กระแสลมหนาวมาเยือนแล้ว อากาศหนาวจัดหาที่เสมอเหมือนมิได้ แต่ศิษย์ทั้งหลายของสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งต่างก็ร้อนรนอุ่นอุรา ไม่มีวี่แววแห่งความหนาวเหลืออยู่เลย ทำให้ฉันรู้สึกสะเทือนอารมณ์เป็นอย่างยิ่ง หากว่าหนังสือเรื่อง ***เที่ยวนรก*** ได้เขียนแต่งสมบูรณ์แล้วจะแพร่หลายสืบต่อไปนานนับหมื่นปี ศิษย์ทั้งหลายก็จะรับเกียรติยศชื่อเสียงตลอดกาลไปด้วย เจ้าหยางเซิงเตรียมท่องนรกในวันนี้

หยางเซิง : วันนี้อากาศหนาวจัดมาก หนทางแห่งยมโลกวิเวกหนาวเย็น ขอให้ท่านอาจารย์ประทานยาทิพย์ให้กระผมสักเม็ดเพื่อบำรุงพละกำลัง มิทราบว่าอาจารย์จะมีความเห็นประการใด ?

พระจี้กง : ได้ซิ ฉันจะให้ยา **"ยาวิเศษอุ่นกายบำรุงใจ"** เจ้าอีก ๓ เม็ด กลืนกินเร็วเพื่อช่วยสร้างพละกำลังอันอบอุ่นสะดวกในการท่องนรก

หยางเซิง : ขอบคุณท่านอาจารย์มาก...กระผมกลืนลงแล้วรู้สึกอบอุ่นทั่วทั้งกาย ได้นั่งลงบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์เริ่มเดินทางได้แล้ว...

พระจี้กง : ถึงแล้วละ เจ้าลงจากดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : ที่นี่เป็นสถานที่ใด ? บันไดหินเบื้องหน้าที่ผู้คนแต่งกายแบบ

นายทหารกำลังเดินมา

พระจี้กง : บนบันไดหินนั้นคือนรกขุมที่ ๓ เป็นเขตปกครองของท่านยมบาล ข้างบนนั้นเป็นคุกตะรางที่ยาวเหยียดไม่มีที่สิ้นสุด รีบเข้าไปทำความเคารพท่านนายทหารเถิด

หยางเชิง : ขอแสดงความคารวะต่อท่านยมทูตทั้งหลาย เราศิษย์-อาจารย์ได้รับเทวโองการแต่งหนังสือ วันนี้ท่องเที่ยวมายังที่นี่ ขอท่านยมทูตได้โปรดให้การชี้แจงโดยละเอียดด้วยเถิด

นายทหาร : มิต้องคารวะ เชิญท่านอาจารย์และหยางเชิงเข้านั่งพักข้างในสักครู่ ที่นี่คือที่ทำการควบคุมของคุกทั้งหลาย ซึ่งขึ้นต่อขุมที่ ๓ ข้างหลังที่ทำการนี้ก็คือคุกต่างๆ

พระจี้กง : เพราะเหตุว่าเวลาจำกัด อาตมาว่ามิต้องนั่งพักแล้ว ช่วยพาหยางเชิงตรวจชมคุกต่างๆ ก็แล้วกัน

นายทหาร : ก็ได้ครับ สำนักของท่านได้รับเทวโองการแต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบมานานแล้วและวันนี้ก็ได้รับสาส์นจากท่านอาจารย์ด้วย ทราบว่าท่านศิษย์-อาจารย์จะมาเยี่ยมชมสถานที่นี้ เชิญท่านทั้งสองตามข้าพเจ้าเดินไปทางซ้ายเถิด

หยางเชิง : โอย ! สนามนี้กว้างใหญ่เสียจริงๆ มีห้องหอที่สร้างด้วยไม้ทั้งนั้น ที่ใกล้ๆ นี้ได้มีเสียงครวญครางกระจายมาข้างหน้ามีคุกอยู่คุกหนึ่ง ด้านบนนั้นเขียนว่า **"แดนควักตานรกน้อย"**

นายทหาร : วันนี้นำพวกท่านเยี่ยมชม **"แดนควักตานรกน้อย"** เข้ามาในห้องนี้ก่อน ข้าพเจ้าจะไปรายงานให้พัศดีทราบ

พัศดี : ยินดีต้อนรับท่านทั้งสอง ได้มาเยี่ยมชมถึงที่นี่ ข้าพเจ้าจะพาท่านเข้าไปตรวจชมภายในสักพัก ถ้ามีสิ่งใดไม่เข้าใจก็ขอเชิญท่านหยางเชิงถามได้โดยไม่ต้องเกรงใจ

หยางเชิง : โอย ! นักโทษในคุกนี้ ลูกตาล้วนถูกควักออกเลือดสดๆ ไหลพราก แต่ละคนร่ำไห้โหยหวนใช้มือทั้งสองข้างอุดปิดเบ้าตาที่มีเลือดไหลอยู่ โหดร้ายทารุณเสียจริงๆ ชายวัยกลางคนผู้อยู่ด้านซ้ายคนนั้นกำลังถูก

ยมทูตเอาง่ามเหล็กควักตาอยู่ เขาดิ้นรนไม่หยุดยั้ง ตะโกนด้วยเสียงดังเจ็บปวด ตาข้างซ้ายถูกควักออกเสียแล้วเลยสลบไป ถูกล่ามติดอยู่กับเสาได้แต่ก้มหน้าลง ยมทูตก็ควักตาอีกข้างหนึ่งออก กระผมไม่กล้าดูแล้วการกระทำเช่นนี้ช่างทารุณเสียจริง

พระจี้กง : หยางเซิง เจ้าอย่าตกใจพูดมากเลย นี่แหละกฎนรกสนองตอบละ ไฉนจึงพูดจาไม่สุภาพ ? เสียมารยาทมากไปแล้ว

นายทหาร : เราไม่ว่าอะไรหรอก ขอให้ท่านหยางเซิงอย่ากังวลใส่ใจเลย มีความข้องใจก็ถามได้

หยางเซิง : ขออภัยในการพูดจาไม่เหมาะสมต่อท่านพัศดีและนายทหารด้วย ขอถามท่านพัศดีว่า คุกนรกควักตามีสภาพการลงโทษอย่างไร ? จะอธิบายชี้แจงสักนิดได้หรือไม่ประการใด

พัศดี : ได้ครับ บรรดานักโทษที่ถูกตัดสินให้ตกมายังคุกนี้ เมื่อตกเข้ามาแล้วล่ามติดอยู่กับต้นเสาเสียก่อน เสร็จแล้วก็ควักลูกตาทั้งสองข้าง วิญญาณนั้นต้องเจ็บปวดทรมานส่งเสียงหวีดร้องสลบไสลไป แต่ละวันทำโทษสามครั้ง ก่อนจะทำโทษก็เอาลูกตายัดใส่กลับที่เดิม แล้วใช้น้ำคืนชีพล้างเพียงทีเดียว วิญญาณโทษก็จะคืนสติขึ้นมาทันที และแล้วจึงทำการลงโทษอีกหน ทำกันอย่างนี้ถึงจะให้มันรู้สึกความเจ็บปวดทรมาน

หยางเซิง : มิทราบว่าต้องโทษประการใดจึงต้องตกมายังคุกนี้ ?

พัศดี : ข้าพเจ้าจะให้วิญญาณโทษเล่าเรื่องของตัวเอง ที่จะสะท้อนความจริงออกมาดีกว่า ให้นายทหารเอาลูกตาใส่คืนให้วิญญาณสามตนที่อยู่ข้างหน้านี้ รดน้ำคืนชีพให้เพื่อให้เล่าแจ้งแถลงไขถึงบาปที่ตนก่อไว้ในโลกมนุษย์ ลงในหนังสือธรรมเพื่อปลอบเตือนชาวโลก

นายทหาร : ได้ทำตามคำบัญชาแล้วครับ วิญญาณตนนี้ให้เล่าก่อนว่าตอนมีชีวิตอยู่ได้ทำผิดอย่างไรต่อท่านมนุษย์ผู้นี้ ? และสภาพการถูกทำโทษภายหลังจากตายลงแล้ว โดยให้ท่านหยางเซิงทำการขยายความในใจของเจ้าแทน เพื่อปลอบเตือนชาวโลก

วิญญาณโทษ : โอย ! โอย ! ตาฉันเจ็บปวดแสนที่จะทรมานจนทนไม่ไหว

จะให้ฉันพูดอะไรเล่า

พัศดี : นายทหาร ให้น้ำมนต์ชะล้างเร็ว เพื่อให้มันสงบลง

พระจี้กง : มิต้อง ดูฉันแสดงอิทธิฤทธิ์เถิด...

วิญญาณโทษ : บัดนี้สบายขึ้นบ้างแล้ว ขอบคุณพระรูปนี้ช่วยแก้ไขมาก ฉันตอนมีชีวิตอยู่นั้นมีนิสัยเย่อหยิ่งจองหองมาก เพราะว่าฉันได้เรียนสำเร็จจากมหาวิทยาลัยและเกิดในครอบครัวที่ร่ำรวย ดังนั้นจึงดูแคลนพวกคนจนและพวกมีการศึกษาน้อย ใช้อารมณ์ท่าทียโสใส่ผู้อื่น ใช้สายตาที่ไม่ยี่หระเมินเฉยใส่ผู้อื่นเป็นประจำ เมื่ออยู่ในแดนมนุษย์แม้จะเสพสุขอย่างผู้ดีรวยเงิน คบค้าสมาคมกับพวกมีอำนาจราชศักดิ์ เมื่อตายลงแล้วได้ถูกยมบาลตัดสินลงโทษโดยตัดสินว่าฉันมีสายตาสูงเกินควรดูถูกชนธรรมดาทั่วไป ว่าฉันเป็นคนที่เห็นแก่อำนาจและผลประโยชน์ ฉันมาอยู่คุกนี้ได้สองปีกับสามเดือนเศษและยังเหลือโทษอีกสองปีกว่าจึงจะพ้นโทษ แต่ว่าตอนมีชีวิตอยู่นั้นยังทำความผิดอีกมาก เมื่อพ้นออกจากคุกแล้วอนาคตจะโชคร้ายมากกว่าโชคดี ขอนักบุญผู้นี้ได้โปรดตักเตือนชาวโลกให้มากๆ หน่อย ผู้ที่มีเงินรวยอำนาจอย่าได้เป็น **“ตาสุนัขมองคนต่ำ”** ดูถูกเหยียดหยามผู้อื่นเป็นประจำนั้น เมื่อตายลงแล้วก็จะต้องรับผลเช่นเดียวดังตัวฉันนี่แหละ เชิญท่านนักบุญช่วยขอท่านยมบาลลดโทษให้ฉันด้วย

หยางเซิง : ขอถามท่านนายทหาร วิญญาณโทษตนนี้ได้ร่วมมือด้วยการบอกเล่าความเป็นไปแห่งความผิดและช่วยตักเตือนชาวโลกถือว่ามีความชอบอยู่บ้าง จะลดหย่อนผ่อนโทษให้เขาจะได้หรือไม่ประการใด ?

นายทหาร : กระผมไม่มีอำนาจ

พัศดี : เรื่องนี้ข้าพเจ้าจะกลับไปรายงานต่อเจ้านาย คิดว่าคงจะลดให้มันได้บ้าง รีบคุมกลับไปเร็ว แล้วพาอีกสองตนออกมาพร้อมกัน ให้สารภาพถึงเหตุการณ์ความผิดที่ตนก่อไว้

นายทหาร : ขอรับคำบัญชา ได้คุมสองคนใหม่ออกมาแล้วและได้ให้น้ำมนต์ล้างสะอาดแล้ว ล้วนได้กลับเป็นอิสระกันแล้วให้ผู้อยู่ด้านขวานี้

สารภาพการทำความผิดตอนอยู่ในโลกมนุษย์อย่างเปิดเผยก่อน ต่อท่านหยางเชิงแห่งเมืองมนุษย์

วิญญาณโทษ : กระผมอยู่ในเมืองมนุษย์ชอบเรื่องผู้หญิง โลกมนุษย์ในปัจจุบันนี้มีสารพัดสิ่งแปลกประหลาดนับไม่ถ้วน นอกจากชอบแอบดูสาวและหญิงข้างบ้านอาบน้ำแล้ว ยังเคยถูกเพื่อนพาไปดูหนังลามก ยังที่แห่งหนึ่งภายในบ้านที่ซอมซ่อโกโรโกโส หลังจากนั้นแล้วจึงติดใจเป็นอย่างยิ่ง โดยออกค้นหาความตื่นเต้นกระตุ้นประสาทด้วยตนเอง เมื่อเร็วๆ นี้ได้มีเพื่อนชักนำไปยังโรงแรมแห่งหนึ่ง โดยมีแม่สื่อจัดการเอานางทางโทรศัพท์มาแสดงระบำเปลือยกายหาความสนุก เมื่อปีก่อนนี้กระผมตายเพราะอุบัติเหตุรถ วิญญาณตกถึงยมโลกซึ่งเป็นวาระของอายุขัยหมดลง จึงถูกยมบาลตัดสินให้เข้ามายัง **"นรกควักตา"** แต่ละวันรับการทรมานจากการควักตาอย่างเจ็บปวดยิ่ง สภาพที่อเนจอนาถนี้ลูกหลานในแดนมนุษย์ไม่มีใครรู้ด้วยเลย จะสำนึกตัวเสียใจก็สายเสียแล้ว ขอท่านนักบุญผู้นี้เมื่อกลับไปยังโลกมนุษย์แล้วให้ประกาศตักเตือนให้ชาวโลกทราบว่า ที่กระทำอยู่ในแดนมนุษย์นั้น อย่าคิดว่าปิดบังผีสางเทวดาได้ หารู้ไม่ว่าเมื่อตายลงแล้ว ฉายต่อกระจก (กรรม) วิเศษ ความเลวร้ายน่าอัปยศต่างปรากฏออกโดยสิ้นเชิง

นายทหาร : อ้ายแก่ไม่มียางอาย อ้ายเฒ่าตัณหากลับ ตอนอยู่ในโลกมนุษย์มีเงินติดตัวอยู่บ้างไม่รู้จักเก็บไว้ให้ดี เพื่อใช้กินในวัยชราจนหมดอายุขัย กลับไปรักชอบเรื่องต่ำช้าเจาะจงในเรื่องลามก ลูกตาไร้ศีลธรรม ดังนั้นจึงต้องตกลงในนรกควักตาออกมาล้างให้สะอาด เปลี่ยนตัววิญญาณโทษข้างซ้ายนี้อีกตนรีบเล่าเรื่องตอนมีชีวิตอยู่ได้ทำความชั่วอะไรบ้าง

วิญญาณโทษ : ผมถูกตัดสินมานรกนี้ ความชั่วที่ทำไว้คือระหว่างเป็นนักเรียนอยู่เคยทำการคดโกงด้วยกลอุบายแอบดูคำตอบของผู้อื่นและหนังสือ กับชอบอ่านหนังสือพวกลามก ภาพโป๊และหนังสือลามกต่างๆ เมื่อตายลงแล้วถูกยมบาลตัดสินให้มาลงโทษที่คุกนี้ ผมถูกทำโทษมา

ครึ่งปีแล้วยังเหลือโทษอีกสามปีเศษจึงจะพ้นออกจากคุก

หยางเซิง : นั่นน่ากลัวเสียจริงๆ กระผมตอนเรียนหนังสืออยู่นั้น เวลาสอบก็เคยลักดูคำตอบของผู้อื่นแต่ไม่ได้ถูกครูอาจารย์จับได้ เมื่อตายแล้วต้องมาถูกลงโทษที่นี่ด้วยหรือไฉน ?

พระจี้กง : การคดโกงด้วยกลอุบายก็ผิดระเบียบของโรงเรียนอยู่แล้ว แต่เจ้าไฉนจึงต้องหวาดหวั่น สวรรค์ท่านมิลงโทษผู้ที่สำนึกตัวในความผิด เจ้าได้สละตนเข้าอยู่ในสำนักทรงเจ้าทำการแพร่ธรรมช่วยมวลชน เป็นทูตแห่งสวรรค์ มีบุญกุศลยิ่งใหญ่มหาศาล เอาความดีชดเชยความเลว ย่อมไม่ต้องมาที่นี่โดยปริยาย

พัศดี : นายทหารรีบคุมวิญญาณโทษกลับเข้าคุกไปเร็ว มีสิ่งใดบกพร่องขอท่านอาจารย์กับท่านหยางเซิงโปรดอภัยด้วย

หยางเซิง : ที่ไหนได้ !

พัศดี : บรรดาผู้คนในแดนมนุษย์ที่มีสายตาไม่บริสุทธิ์ชอบมองแต่ผู้หญิงหนังสือลามก หรือชอบมองคนด้วยสายตาเหยียดหยาม และไม่ชอบหน้าเหล่านี้ เมื่อตายลงแล้วต้องตกลง **"นรกควักตา"** รับการทำโทษ หากอ่าน ***เที่ยวนรก*** แล้วสำนึกกลับตัวใหม่และตั้งอธิษฐานพิมพ์แจกหนังสือนี้ช่วยเหลือกอบกู้ชาวโลก เมื่อนั้นโทษทางนี้ก็จะได้ลบล้างสูญไป

พระจี้กง : วันนี้เวลาดึกมากแล้ว เราศิษย์-อาจารย์จะกลับกันแล้ว ขอขอบคุณท่านพัศดีและนายทหาร เจ้าหยางเซิงจงรีบกล่าวคำขอบคุณต่อท่านทั้งสอง และออกจากคุกเตรียมตัวกลับสำนัก

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านพัศดีและนายทหารที่ให้การแนะนำชี้แจง ขอลาละครับ

พัศดี : ขอนมัสการส่งท่านอาจารย์กับท่านหยางเซิง

พระจี้กง : หยางเซิงรีบขึ้นดอกบัวเร็ว เตรียมกลับสำนัก

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๑๗

วันพฤหัสบดีที่ ๑๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๙

ตอน ท่องแดนเหล็กขูดหน้านรกน้อย

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จปรากฏกาย ตรัสเป็นกลอนมีความว่า

กามตัณหา แผ่ขยาย อนาถนัก
โทษฐานนั้น ร้ายแรงยิ่ง ดุจสิงห์เสือ
ขอฝากเพื่อ ผู้ลุ่มหลง กามล้นเหลือ
หากไม่เบื่อ ลดและเลิก กรรมตามทัน

พระจี้กง : หนทางแห่งแดนมนุษย์ขรุขระกันดาร ผู้บำเพ็ญธรรมต้องผจญกับยักษ์มารครั้งแล้วครั้งเล่า ผู้ใดหนอสามารถขึ้นสู่สวรรค์โดยปราศจากการขวางกั้น ตั้งจิตใจให้แน่วแน่ แม้จะตายก็ไม่คลาย ถึงจะสังเวยพลีกายในทางธรรม แต่ดวงวิญญาณได้สถิตสู่สุดยอด ยิ่งประสบอุปสรรคยิ่งต้องพยายาม ขบกรามให้แน่น ไม่หวั่นเกรงต่อยักษ์มารทั้งหลาย ปราชญ์โบราณท่านกล่าวไว้ **“เห็นสิ่งแปลกประหลาด แต่ไม่รู้สึกว่าประหลาด สิ่งประหลาดนั้นก็จะดับไปเอง คือเมื่อเห็นผีแต่ไม่กลัวผี ผีนั้นจะหายตัวไปเอง”** หนทางขรุขระขวางกั้น จงชูดาบซึ่งเปี่ยมด้วยปัญญาฟันฝ่ากลุ่มเส้นไหมอันยุ่งเหยิงให้มันขาดกระจุยไปเลย เมื่อผ่านพ้นความหนาวอันจับใจไปแล้ว ก็ต้องได้ดอกเหมยหอมที่จับจิตอย่างแน่นอน การท่องนรกในวันนี้เตรียมตัวได้แล้ว เจ้าหยางเซิงจงปลุกประสาทให้พร้อมเพรียง กระฉับกระเฉงขึ้น หนทางนี้เลิศล้ำมิใช่ธรรมดา เมื่อสามารถบรรลุถึงปลายทาง (สุดทาง) แล้ว จึงสมกับคำว่า **“ผู้อดทนในทางธรรม”**

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านอาจารย์ที่ได้ปลอบโยนตักเตือน ต่างรู้ตัวว่ากรรมหนักแต่ไม่แสวงบำเพ็ญเพียร ยากจะรอดพ้นจากการรังควาน

ของพวกมารปีศาจ ขอท่านอาจารย์จงวางใจเถิด กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว ตามท่านอาจารย์ท่องนรก...

พระจี้กง : ถึงแล้วละ รีบลงจากดอกบัวเร็ว วันนี้เราศิษย์-อาจารย์จะเที่ยวชม **"แดนนรกเหล็กขูดหน้า"**

หยางเซิง : อ้อ ! พัศดีกับนายทหารได้ออกมาอยู่ข้างหน้าแล้ว ขอแสดงความคารวะต่อท่านยมทูตทั้งหลาย กระผมคือศิษย์แห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง วันนี้ท่านอาจารย์ได้นำเยี่ยมชมคุกนรกของท่าน เพื่อเขียนลงในหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ปลอบกล่อมกอบกู้ชาวโลกเพื่อให้ทราบถึงเหตุการณ์แต่ละคุกแห่งยมโลกที่ลงโทษทัณฑ์ต่อพวกนักโทษ ขอท่านยมทูตทั้งหลายได้โปรดให้ความสะดวกด้วย

พัศดี : ที่ไหนได้ ท่านเกรงใจมากเกินไปแล้วมิต้องคุกเข่ารีบลุกขึ้นเถิด ขอต้อนรับท่านกับอาจารย์ที่มาเยี่ยมชมคุกนี้ เชิญตามข้าพเจ้าเข้าไปตรวจชมภายใน

นายทหาร : คุกนี้คือ **"นรกเหล็กขูดหน้า"** ที่ลงโทษผู้คนในแดนมนุษย์ที่ไม่รู้จักเรื่องเหนียมอาย ไม่ถนอมรักหน้าตา (ไม่รักเกียรติ) เชิญท่านทั้งสองรีบเข้ามา

หยางเซิง : ที่หน้าคุกยมทูตหัวควายหน้าม้าต่างคุมตัววิญญาณโทษมากหลาย มีทั้งหญิงทั้งชาย ต่างวัยต่างอายุ แต่ละคนคอพับคอตกถอนหายใจระทดระทวย สีหน้าประหวั่นพรั่นพรึง ถูกคุมอยู่ข้างประตูคุกก่อนเพื่อทำการรายงานตัว และแล้วจึงถูกคุมเข้าไปในคุกติดต่อกันไป

พระจี้กง : ไม่ต้องดูให้มาก รีบตามพัศดีกับนายทหารเข้าไปชมดูภายใน

หยางเซิง : โอ้โฮ !! เสียงตะเบ็งอย่างเจ็บปวดส่งมาจากภายในห้องขัง...นักโทษแต่ละตนถูกล่ามติดอยู่กับเสาเหล็ก ยมทูตหน้าควายกำลังจัดการลงโทษ ใช้มีดเหล็กหรือมีดทองเหลืองขูดเอาผิวหน้าคนออก ราวกับว่าการขูดลอกผิวหนังหมูออกในโรงฆ่าสัตว์ฉันนั้น วิญญาณโทษแต่ละตนส่งเสียงร่ำไห้อย่างเจ็บปวดเวทนา เห็นแต่เลือดเนื้อเกรอะกรังไปหมด ส่งเสียงหวนไห้น่าสังเวช เปรอะเปื้อนเลอะเทอะไปทั่วหน้า เมื่อ

ผิวหนังถูกขูดออกแล้ว บนหน้าเห็นแต่เนื้อแดงช้ำๆ เละๆ ลักษณะทารุณมาก ขอถามท่านพัศดี พวกวิญญาณโทษเหล่านี้ทำกรรมชั่วอะไรบ้าง ? ไฉนจึงถูกตัดสินให้มารับโทษที่นี้ ?

พัศดี : มันพูดยากครับ ข้าพเจ้าจะเรียกมันออกมาสัก ๒-๓ คน ให้ท่านถามมันเองจะรู้ละเอียดกว่า

หยางเซิง : อย่างนี้ก็ยอดเลยครับ จะได้มีหลักฐานให้พิสูจน์ได้

นายทหาร : วิญญาณตนนี้ออกมาเร็ว นำเอาการทำชั่วเมื่อตอนอยู่แดนมนุษย์ สารภาพให้ชาวโลกมนุษย์หยางเซิงผู้นี้ฟัง

หยางเซิง : ขอถามท่านสุภาพบุรุษผู้นี้ ที่ตกลงมายังคุกนรกนี้ ด้วยเหตุใดมิทราบ ?

วิญญาณโทษ : เพราะเหตุว่าผมกำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่เด็ก จึงรับการศึกษาน้อย เป็นลูกจ้างเขา รู้สึกลำบากมาก ใจก็คิดว่าสู้เปลี่ยนอาชีพเป็นขอทานดีกว่า หากสามารถขอได้บ้านละเหรียญแต่ละวันยื่นมือขอได้ร้อยบ้าน ก็จะยังชีพได้ ไม่ต้องลงทุน งานก็เบา แต่รูปร่างผมมันล่ำสันแข็งแรงเกรงว่าผู้คนเขาจะไม่ยอมทำทานให้ ดังนี้จึงทำการอดอาหารสักสองเดือนก่อน แต่ละวันกินเพียงข้าวต้มกับน้ำ ร่างกายก็กลายเป็นผอมแห้งอ่อนแอดังคาดหมาย แล้วก็ใช้ดินทรายทาหน้า ใส่เสื้อขาดวิ่น แกล้งทำเป็นขาเสีย (พิการ) ออกขอเงินทั่วทุกทิศ ขอความเมตตาจากผู้คน และพร่ำพูดถึงความคับแค้นน่าสงสารของตนเองว่าไม่มีพ่อแม่พี่น้อง ขาก็พิการ หลายคนเขาเห็นสภาพแล้วก็สงสารให้เงิน ด้วยเหตุนี้แต่ละเดือนก็ได้เงินถึง ๔-๕ พัน กลับไปยังบ้าน แอบภูมิใจตัวเองได้เงินโดยง่ายๆ พอตกกลางคืนก็เปลี่ยนใส่เสื้อใหม่ ไปดื่มกินอย่างไม่อั้นตามเหลาตามร้านหรือเข้าไปหาความสุขในเขตคาวโลกีย์ และบ่อยครั้งไปดื่มกินเสพสุรายังภัตตาคาร โรงแรม ต่อมาใจนึกอยากได้เงินมากต้องเค้นขอเงินจากผู้อื่นให้มากขึ้น ถ้าให้เหรียญเดียว ถึงสามเหรียญ ก็จะไม่รับ อย่างน้อยที่สุดต้องสิบเหรียญ จึงมีบ่อยครั้งโดนผู้ให้ทานที่ขี้เหนียวแช่งด่าเสียหายไปเลย หรือไม่ก็ไม่ให้เลย เมื่อตายลงแล้ว

ถูกยมบาลตัดสินให้เข้ามาในคุกนี้รับการลงโทษทำโทษด้วยการขูดหน้านั้น เจ็บปวดทรมานยิ่งนัก จะสำนึกตัวได้ก็สายเสียแล้ว

พัศดี : ไอ้เวร ! พูดถึงคนนี้ ชาติก่อนไม่ทำความดี เกิดมาในครอบครัวที่อับโชคโดยไม่คิดว่าอาศัยความหนุ่มแน่นแข็งแรงทำงานเลี้ยงชีพ แต่กลับแกล้งทำเป็นคนพิการ ทำหน้าด้านไปขอทานกิน ผู้ที่มีความทระนงนั้นไม่ตกถึงขั้นสิ้นไร้ไม้ตอก ใครเล่าที่จะบากหน้าไปยื่นมือขอเขากิน ? และนี่ยังทำมากกว่านี้อีก ยังถลุงเงินทองที่ได้มาจากการขอทานไปใช้ในสถานที่เริงรมย์ด้วย ผิดอย่างฉกาจฉกรรจ์ใหญ่หลวงยิ่ง เมื่อตอนมีชีวิตอยู่ไม่รักหน้า (คือหน้าด้าน) ตายลงแล้วก็ให้มันไม่มีหน้าไปเลยโดยทำโทษขูดหน้า ชาวโลกจงจำไว้เป็นที่เตือนใจ กลับเข้าไปในคุกโดยเร็ว ! ข้าพเจ้าจะเรียกวิญญาณออกมาอีกตนหนึ่ง ท่านหยางเซิงจะถามอีกก็ย่อมได้

หยางเซิง : ขอบคุณท่านนายทหารมาก ขอถามสุภาพบุรุษผู้นี้ ฉันมองดูท่านแล้วอายุก็เพียง ๓๐ ปีเศษ ไฉนจึงตายลงตอนอายุยังน้อยเช่นนี้ ? แล้วยังถูกตัดสินให้มาลงโทษในคุกนี้อีก ?

วิญญาณโทษ : พูดแล้วเป็นที่อับอายขายหน้า ข้าผู้น้อยทำให้เสื่อมเสียถึงบรรพบุรุษด้วย เมื่อตอนฉันมีอายุ ๑๗-๑๘ ปี เรียนอยู่ชั้นมัธยมปลายนั้น ได้นัดกับเพื่อนฝูงไปเที่ยวที่สวนสาธารณะเสมอๆ พบเห็นหญิงสาวก็จะต้องเข้าหยอกล้อจีบเล่นหรือกล่าวคำต่ำช้าสามานย์ โดนผู้หญิงแช่งด่า "ไอ้จิ๊กโก๋" หรือ "ไม่มีการศึกษา ไอ้หน้าด้าน" ก็บ่อยครั้ง แต่ฉันถูกด่าแล้วในใจกลับทวีความสนุกสนาน บางครั้งอยู่ที่เปลี่ยวมืด ก็ฉวยโอกาสลวนลามผู้หญิง หรือพุ่งเข้าสวมกอดผู้หญิงโดยเธอไม่ทันรู้ตัว หรือบางครั้งขี่จักรยานเฉียดไปก็เอื้อมมือไปจับต้องตัวผู้หญิง และเคยข่มขืนหญิงสาวคนหนึ่ง แม้ว่าตอนนั้นมิได้ถูกตำรวจจับไปดำเนินคดี แต่มีอยู่ครั้งหนึ่งระหว่างขี่จักรยานอยู่ได้ใช้กลเก่าอีก คือเอื้อมมือไปทำการมิดีมิร้ายนั้น หญิงผู้นั้นร้องตะโกนลั่นขึ้น ฉันเกิดความกลัวลนลานจักรยานที่ขี่อยู่เลยตกลงไปในคูน้ำถึงแก่ความตาย ท่านยมบาลพิโรธ

มากหาว่าฉันไม่ละนิสัยชั่วร้ายเลยหักอายุขัยไป ๑๐ ปี ต่อมาก็ตัดสินให้ตกเข้ารับความทรมานในคุกนี้ ถึงปัจจุบันนี้เป็นเวลา ๕ ปีเศษแล้ว และยังเหลือโทษอีก ๑๓ ปีจึงพ้นจากคุก นอกนั้นยังมีความผิดอย่างอื่นอีกต้องส่งให้ขุมอื่นพิจารณาตัดสิน เป็นเรื่องน่าอนาถใจยิ่ง ขอให้ท่านหยางเซิง (นักบุญ) ผู้นี้ทำการแทนตัวฉัน ขอร้องยมบาลลดโทษให้ฉันบ้างเถิด

พัศดี : อย่าพูดมาก ใครใช้ให้เอ็งประพฤติเหลวแหลกไม่สำรวมตัวในแดนมนุษย์เล่า ไม่รู้กระทั่งความเหนียมอายมารยาท คุณธรรมต่างๆ การบ้ากามนับเป็นสิ่งที่สุดยอดของความชั่วร้ายทั้งหลาย สมควรที่ได้โทษสนองแล้ว เสียเวลาที่ได้ร่ำเรียนไปเปล่าๆ ทำให้อับอายถึงพ่อแม่ เมื่อเป็นมนุษย์ไม่รักหน้า ตายแล้วก็ต้องรับการสนองแบบนี้ ส่วนโทษที่ไปข่มขืนเขา เมื่อหมดโทษทางนี้แล้ว จะส่งไปขุมอื่นลงโทษอย่างหนัก นายทหาร! รีบคุมวิญญาณนี้เข้าห้องขังไป

นายทหาร : ขอรับคำบัญชา

พระจี้กง : เวลาดึกมากแล้ว เราศิษย์-อาจารย์เตรียมกลับสำนัก เจ้าหยางเซิงออกจากคุกไปกันเถอะ

พัศดี : สิ่งใดที่บกพร่อง ขอท่านอาจารย์กับท่านหยางเซิงโปรดให้อภัยด้วย

หยางเซิง : มิกล้า! ขอบคุณมากที่ท่านพัศดีและนายทหารที่ช่วยเหลือในหน้าที่แต่งหนังสือของเรา ขอลาท่านทั้งสองละ

พระจี้กง : รีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ท่านอาจารย์กลับสำนักได้แล้ว

พระจี้กง : สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๑๘

วันพุธที่ ๒๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๙

ตอน ท่องนรกน้อยแดนแขวนหัวทิ่ม

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

ทั่วปฐพี เกลื่อนตลบ ซากศพเลือด
ไหลนองกลบ จับเกาะ หญ้ามากมาย
ศีลธรรม ในครอบครัว ถูกทำลาย
เวรกรรมร้าย ตกทอด สู่ลูกหลาน

พระจี้กง : กระแสลมหนาวโชยมา รู้สึกหนาวเป็นระลอกๆ พวกผู้ดีมีเงิน ในบ้านพร้อมด้วยเครื่องทำความอบอุ่น บนกายก็ประดับแต่งด้วยเสื้อหนังขนสัตว์ รับประทานอาหารร้อนๆ ในหม้อ กลับมาดูในบ้านของคนจน ทั้งครอบครัวสวมใส่เสื้อผ้ากันหนาวที่แนบบาง หนาวจนกรามกระทบเสียงดังกึกๆ แสนที่จะอนาถใจ ชาติก่อนไม่เคยสร้างบุญไว้ ชาตินี้เลยต้องเดียวดายเมื่อถึงหน้าหนาว ก็ขาดความอบอุ่น จึงหวังให้ชาวโลกผู้มีอันจะกินมีความเป็นอยู่สบาย จงมีเมตตาธรรมเหมือนส่งถ่านให้ในยามหิมะตก ช่วยเหลือผู้ยากจน สร้างบุญกุศลไว้ให้มากๆ ชาติหน้าจะได้รับสนองตอบด้วยโชคลาภต่างๆ นานา มิเช่นนั้นแล้วเมื่อโชควาสนาหมดลง ชาติหน้าจะหมุนเวียนมาเกิดในครอบครัวยากจน ผู้มีสติปัญญาปราดเปรื่องและเห็นการณ์ไกล ไม่ควรที่จะไม่เตรียมการเอาไว้แต่เนิ่นๆ วันนี้เตรียมท่องนรก เจ้าหยางเซิงรีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์เริ่มออกเดินทางเถิด...

พระจี้กง : ถึงแล้วละ เจ้าหยางเซิงลงไปเร็ว

หยางเซิง : อื้อฮือ !! ข้างหน้าแว่วเสียงถวิลให้ราวกับเพชฌฆาตกำลัง

มัดหมู เตรียมจะนำส่งไปโรงฆ่าในชนบทอย่างนั้นแหละ

พระจี้กง : อย่าพูดมากไปเลย พัศดีและนายทหารได้มาแล้ว รีบเข้าไปทำความเคารพเถิด

หยางเชิง : ขอแสดงความคารวะต่อท่านพัศดีกับนายทหาร ข้าพเจ้ากับท่านอาจารย์มีพระราชโองการให้มาท่องนรก แต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** เพื่อเตือนชาวโลก ขอได้โปรดชี้แจงให้ละเอียดด้วย

พัศดี : มิกล้า ได้ยินและเลื่อมใสชื่อเสียงของสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งมานานหนักหนาแล้ว สำนักของท่านประทับทรงบรรยายธรรมพิมพ์แจกหนังสือธรรม คัมภีร์ โปรดเวไนยสัตว์ ช่วยกอบกู้ชาวโลก น้ำใจอันประเสริฐที่กล่อมเกลาอบรมผู้คนนั้นสั่นสะเทือนไปทั่วทั้งสามแดน ได้ช่วยปลอบกล่อมจนพวกที่ประพฤติเหลวไหล ผู้ลุ่มหลงกลับตัวเป็นคนดีก็ไม่น้อย ความชอบที่ช่วยเสริมกฎหมายแห่งแดนมนุษย์ที่ปกคลุมไม่ทั่วถึงนั้นได้ผลเป็นอย่างมาก วันนี้มีบุญวาสนามาพบท่าน เชิญท่านอาจารย์และหยางเชิงตามข้าพเจ้าเข้าไปเยี่ยมชมภายในคุกเถิด

หยางเชิง : ขอบคุณครับ ที่แท้ที่นี่ก็คือ "นรกแขวนหัวทิ่ม" (คือแขวนหัวลงดินตีนชี้ฟ้า) บนประตูได้เขียนบอกไว้แล้ว

พระจี้กง : ใช่แล้ว เราจะเยี่ยมชม **"นรกแขวนหัวทิ่ม"** รีบตามพัศดีกับนายทหารเข้าไปในคุกเร็ว

หยางเชิง : เสียงคร่ำครวญเป็นทอดๆ ราวกับว่าบิดามารดาตายฉันนั้น ในนั้นมีสนามกว้างบนพื้นสนามต้นหญ้าสีแดงงอกเต็มไปหมด

พัศดี : นี่แหละคือ **"นรกแขวนหัวทิ่ม"** อยู่ในความปกครองของขุมที่ ๓

หยางเชิง : เบื้องหน้าปรากฏภาพเป็นสนามลงโทษที่มองเห็นอย่างชัดเจน ในสนามกว้างติดตั้งเสาเหล็กเป็นแถวๆ ด้านบนร้อยเอาเส้นเหล็กกล้าเต็มไปหมด วิญญาณโทษแต่ละตนถูกแขวนเอาหัวทิ่มลงพื้นดิน เส้นเหล็กกล้าร้อยเจาะอุ้งตีนทั้งสองข้าง หัวคนทิ่มลง บริเวณตีนเลือดสดๆ ไหลพราก บ้างก็ร้องด้วยความเจ็บปวด บ้างก็ดิ้นรน แต่ยิ่งดิ้นก็ยิ่งเจ็บ บ้างก็มีเลือดไหลออกทางหูตาปากจมูก หยุดนิ่งไม่ไหวติง วิญญาณโทษ

แขวนอยู่บนราวสูง คล้ายกับตากเส้นหมี่อย่างนั้น ขอเรียนถามท่านพัศดี ไฉนจึงมีวิญญาณโทษจำนวนมากถูกลงโทษเช่นนี้ ?

พัศดี : มนุษย์ชาวโลก ทำเอาอันดับศักดิ์ศรีต่ำสูงของสังคมกลับตาลปัตร ศีลธรรมเสื่อมสลาย ดูหมิ่นกร้าวร้าวครูบาอาจารย์ ไม่รู้จักสัมมาคารวะ (ไม่รู้จักที่สูงที่ต่ำ) ดังนั้นวิญญาณโทษที่ถูกจำขังในคุกนี้จึงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ วิญญาณโทษที่ถูกลงโทษเลือดสดๆ ไหลลงหยดอยู่บนพื้นดิน ก็เลยงอกต้นหญ้าสีแดง เพราะเหตุว่าเลือดนั้นสีแดงสด เมื่อนอนแช่พื้นดินเป็นเวลานานๆ ก็เลยงอกต้นหญ้าสีแดงขึ้นโดยธรรมชาติ เหมือนดังที่โลกมนุษย์เพาะปลูกเห็ดฟางในทุกวันนี้ เลือดของวิญญาณโทษไม่สะอาดพอ เมื่อบ่มแล้วก็เกิดงอกของชนิดนี้ขึ้น

หยางเซิง : กลิ่นคาวเลือดตลบกลบจมูกไปหมด ยากที่จะทนทานได้ คิดจะอาเจียนเสียเหลือเกิน

พระจี้กง : ทำจิตใจให้สงบ เพื่อไม่ให้กระทบต่อหน้าที่การแต่งหนังสือ

พัศดี : ข้าพเจ้าจะเรียกวิญญาณโทษบางตนลงมา ให้มันเล่าความเป็นมาในการทำผิดว่ามีสภาพอย่างไรให้ท่านฟัง

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านพัศดีมาก

พัศดี : นายทหารเอาวิญญาณโทษที่แขวนอยู่ข้างหน้าปลดลงมาตนหนึ่ง เพื่อสะดวกในการบอกเล่าด้วยตนเองถึงเหตุการณ์ที่ได้ทำผิดต่อหน้าหยางเซิงเอง

นายทหาร : ขอรับคำบัญชา...ปลดลงมาแล้ว

หยางเซิง : ขอถามบุรุษผู้นี้ ไฉนจึงมาถูกแขวนตากลมเย็น ณ ที่นี้ ?

วิญญาณโทษ : โฮ ! โฮ ! โฮ ! ฉันเจ็บปวดทรมานมาก เท้าทั้งสองข้างยืนไม่ค่อยติด เจ็บเหลือหลายถูกแขวนหัวทิ่มจนท้องไส้ทั้งหมดจะอาเจียนออกหมด ฉันอยู่เมืองไถ่หน้ำ ตอนมีชีวิตอยู่ เพราะเหตุว่า อาฉันไม่มีลูก ฉันเลยถูกอารับเอาไปเลี้ยงตั้งแต่วัยเยาว์ เรียกอาเป็นพ่อ ได้รับการชุบเลี้ยงจากท่าน และได้รับการศึกษาถึงชั้นมัธยม ท่านเปิดร้านสรรพสินค้าอยู่ในบ้านท่านเอง มีเด็กผู้ชายเพียงฉันคนเดียว อาจึง

รักใคร่ฉันมาก ฉันมีอำนาจเต็มบริหารกิจการของบริษัททั้งหมด ต่อมาเมื่อฉันมีอายุได้ ๓๗ ปี มีเพื่อนบ้านคนหนึ่ง บอกฉันว่าตัวฉันมิใช่ลูกที่แท้จริงของอา ในใจจึงเกิดความคิดไม่สุจริตขึ้นมาทันที ว่าถ้าได้กลับไปอยู่ข้างๆ ตัวของบิดาบังเกิดเกล้าแล้วน่าจะดีมาก จากนั้นก็แอบขนย้ายเงินทองไปยังบ้านบิดาบังเกิดเกล้า บิดาผู้บังเกิดเกล้าก็มิได้ห้ามปรามแต่อย่างไร แล้วยังยุให้ขายเลหลังสินค้ามีค่าส่วนใหญ่ในบริษัทอีกด้วย และให้เซ็นเช็คไปเป็นจำนวนมาก แล้วก็หลบหนีจากบ้านของอากลับไปอยู่กับบิดาบังเกิดเกล้าเสพสุขอย่างผู้ดีมีเงิน เมื่ออาได้รู้เห็นเหตุการณ์นี้แล้ว ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเจ็บช้ำน้ำใจ ด่าสะบั้นหั่นแหลก เมื่อเช็คครบกำหนดเวลาสั่งจ่ายจึงไม่สามารถจ่ายให้เขาไปแม้แต่ฉบับเดียว เจ้าหนี้มาทวงตามหนี้ถึงบ้านกันชุลมุนกันหมด เพราะเช็คที่จ่ายไปอยู่ในนามของอา อาถูกเร่งรัดไม่มีทางออกถึงกับฆ่าตัวตายด้วยความแค้น วิญญาณล่องไปแดนนรกไปฟ้องร้องต่อท่านยมบาล กล่าวหาโทษฉันกับบิดา ท่านยมบาลรับเรื่องไว้พิจารณา หลังจากตายไปแล้วหนึ่งปี ฉันและบิดาเกิดป่วยไข้ขึ้นพร้อมกัน ทรัพย์สมบัติใช้จ่ายหมดเกลี้ยง อาการป่วยหนักจนถึงแก่ความตาย วิญญาณตกถึงยมโลก ฉันจึงรู้ว่าโดนหักอายุขัย ยมบาลขุมที่ ๓ พิโรธยิ่งนัก ตัดสินให้ฉันตกอยู่ใน **“นรกแขวนหัวทิ่ม”** ได้ยินว่าบิดาบังเกิดเกล้าก็ถูกตัดสินให้เข้าไปรับโทษที่คุกอื่น

พัศดี : ไอ้สัตว์ทรยศ ! อาชุบเลี้ยงจนเติบใหญ่ ไม่รู้จักทดแทนบุญคุณกลับมาเปลี่ยนใจในกลางทาง กลับตาลปัตรอันดับศักดิ์ศรีแห่งทำนองคลองธรรมของโลกมนุษย์ ดังนั้นจึงตัดสินให้มารับโทษที่นี่ แล้วจะพูดอะไรอีก ให้นายทหารคุมตัวกลับไปทำโทษ ปลดวิญญาณโทษสองตนด้านซ้ายนั้นลงเสีย ให้สารภาพต่อท่านหยางเซิงเพื่อเขียนลง ***เที่ยวนรก***

นายทหาร : ขอรับคำบัญชา...เอาตัววิญญาณโทษมาแล้ว

พัศดี : รีบบรรยายความชั่วที่ได้ก่อไว้ต่อท่านหยางเซิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองมนุษย์เสีย

วิญญาณโทษ : ขณะนี้ตัวข้าพเจ้าแสนที่จะเจ็บปวดทรมาน ถูกทำโทษ

ด้วยการแขวนเอาหัวทิ่มทุกๆ วัน มีปากก็พูดไม่ออก นัยน์ตาทั้งสองข้างจวนจะถลนออกนอกเบ้าแล้ว ข้าพเจ้าเกิดอยู่ที่เมืองไถ่ตง มีครอบครัวแล้วต่อมาได้รู้จักสนิทสนมกับหญิงสาวนางหนึ่ง และเกิดมีการสมสู่ได้เสียกันขึ้น จากความลับกลายมาเป็นความเปิดเผย เนื่องจากหญิงสาวผู้นั้นบิดาเสียชีวิตไปแล้ว มีเพียงมารดาที่มีอายุ ๔๐ ปีเศษๆ อยู่เท่านั้น รูปร่างหน้าตาก็หมดจดพอไปวัดไปวาได้ ข้าพเจ้าคอยหาโอกาสไปบ้านของเธอใช้วาจาอันอ่อนหวานกล่อมเกี้ยว เมื่อโดนข้าพเจ้าโน้มน้าวเล้าโลมต่างๆ นานา ก็เลยเสียความเป็นแม่หม้ายที่สงวนตัวสงวนใจ ตกเป็นของข้าพเจ้าไป ไหนๆ มันก็เป็นไปแล้วก็เลยให้มันเลยไป จึงค่อยๆ กลายเป็นเรื่องเปิดเผยขึ้น ได้เสพสุขสารพัดทุกอย่าง เพราะการหลงใหลในทางคาวโลกีย์จนถอนตัวไม่ขึ้น หลังจากนั้นเกิดอุบัติเหตุทางรถขึ้น จักรยานยนต์ที่ข้าพเจ้าขี่อยู่นั้นถูกชนจนแหลกละเอียด ตัวข้าพเจ้าสลบหมดสติไป ระหว่างสลบไสลนั้นถูกทหารหัวควายหน้าม้าเอาโซ่เหล็กล่ามตัวคุมส่งยมโลกผ่านกระจก (กรรม) วิเศษ ปรากฏร่างเดิมลักษณะอุบาทว์น่าเกลียดน่าอายเป็นยิ่งนัก ท่านยมบาลพิโรธมากตัดสินให้ตกเข้า **"นรกแขวนหัวทิ่ม"** ๓๐ ปี ขณะนี้รับโทษมาเพียง ๒ ปีเศษ วันข้างหน้ายังยืดยาวมาก ไม่รู้ว่าวันไหนจึงจะพ้นทุกข์

พัศดี : ไอ้สัตว์! คนกลายเป็นไก่เป็นหมา ไม่รู้จักพ่อแม่ เรื่องบ้ากามเป็นเรื่องสุดยอดแห่งความชั่วร้ายทั้งหมด การไปมั่วหญิงสาว โทษนั้นก็ไม่เบาอยู่แล้ว ยังบังอาจล่วงล้ำคืบเข้าไปอีก ทำลายแม่หม้ายที่รักษาเนื้อรักษาตัวอย่างถูกต้องตามทำนองคลองธรรม ทำให้แม่ลูกร่วมกันมั่วกามโทษนี้สมควรให้ตายเป็นพันครั้ง เมื่อครบการลงโทษแล้วจะต้องตกเข้าไป **"นรกโลกันตร์"** ไม่มีวันผุดวันเกิดตลอดไป

พระจี้กง : ไม่รักษาวัฒนธรรมอันดีงามของมนุษย์ ๕ ประการ ทำลายศีลธรรมของชาวโลก ถ้าไม่รู้จักเคารพครูบาอาจารย์ ใช้คำหยาบคายต่อผู้ใหญ่ หรืออกตัญญูต่อบิดามารดา หรือทำให้แม่ลูกมั่วในกามเดียวกัน **"นรกแขวนหัวทิ่ม"** เพียงเป็นที่ลงทัณฑ์แห่งน้อยๆ เท่านั้น **"นรก**

อาปี" (นรกโลกันตร์) จึงจะเป็นที่ฝังตัวที่แท้จริง ชาวโลกควรรู้สำนึกตัวโดยเร็วเพื่อที่จะไม่ต้องมาตกลงในนรกนี้ วันนี้หมดเวลาแล้ว เราศิษย์-อาจารย์จะกลับละ

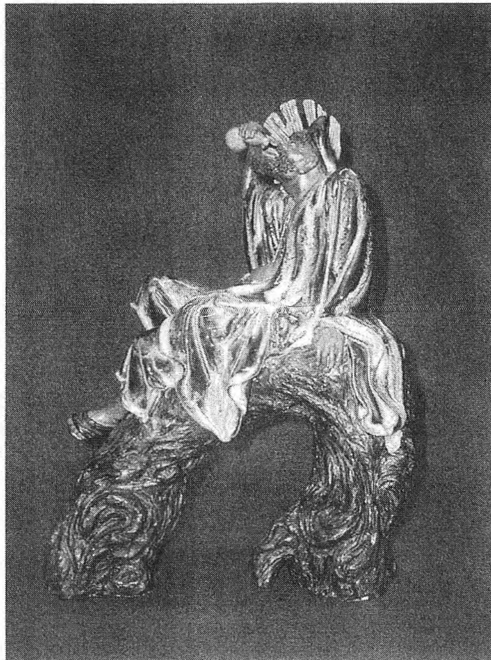
หยางเซิง : ขอขอบคุณที่ท่านพัศดีและนายทหารให้การแนะนำมาก เราจะกลับสำนักกันแล้ว ขอลาท่านทั้งสองละ

พัศดี : มิกล้า สิ่งใดไม่รอบคอบ ขอท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงโปรดอภัยด้วย

พระจี้กง : ไม่ต้องเกรงใจ หยางเซิงรีบเตรียมตัวกันเถอะ

หยางเซิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์กลับเถิดครับ

พระจี้กง : สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๑๙

วันเสาร์ที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๐

ตอน ท่องตำหนักวิญญาณสัตว์สี่ชนิดคืนชีพ ครั้งที่ ๑

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนความว่า

หัวมีเขา ตัวมีขน อมนุษย์
กรรมอุดหนุน นำเกิด ก่อหนทาง
สรรพสัตว์ หมุนตามกฎ สวรรค์ร่าง
สัตว์สี่อย่าง ฝ่าฝืนธรรม ไร้เมตตา

พระจี้กง : วันนี้เตรียมท่องนรก เจ้าหยางเซิงรีบตามฉันขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา มิทราบว่าวันนี้จะท่องไปในทางใด ?

พระจี้กง : ที่จะท่องในวันนี้ผิดกับวันก่อนๆ เป็นอย่างมาก จะมีภาพวิวทิวทัศน์อีกแบบหนึ่ง จงตั้งใจตั้งสติให้ดี อย่าได้หวาดหวั่น จนต้องกระทบงานแต่งหนังสือเลย

หยางเซิง : ขอรับกระผม กระผมได้นั่งบนดอกบัวแล้ว เชิญท่านอาจารย์เริ่มเดินทางได้...เอ๊ะ ! ไฉนเบื้องล่างมีแสงทองส่องระยิบระยับบนศีรษะของผู้คนในบ้านก็เกิดมีรัศมีพุ่งขึ้นสู่อากาศ

พระจี้กง : ใครใช้ให้เจ้ารีบลืมตาเล่า ? อันนี้แหละ คือรัศมีธรรมที่สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งเปล่งบานออก และเรานั่งอยู่บนดอกบัวลอยกลางอากาศ เพราะเหตุว่าเทวดาทั้งหลายที่คุ้มครองศิษยานุศิษย์ที่ตั้งจิตสมาธิอยู่ในสำนักนั้น เมื่อธาตุลับธาตุแจ้ง ๒ สิ่งมาบรรจบรวมกันเข้าในจุดกลาง จึงเปล่งรัศมีออกโดยปริยาย นั่นคือผลแห่งการตั้งใจมั่นคงปฏิบัติธรรมของศิษย์ทั้งหลายหละ

หยางเซิง : ขอเรียนถามท่านอาจารย์ รัศมีบนศีรษะของผู้ร่วมบำเพ็ญทั้งหลายในสำนักจะคงอยู่โดยไม่เปลี่ยนแปลงหรือไฉน?

พระจี้กง : บรรดาผู้ที่ออกจากสำนักแล้ว จิตใจในธรรมไม่เสื่อมคลาย ขยันหมั่นเพียรในการบำเพ็ญธรรม แสงรัศมีจะยิ่งเข้มขึ้น ยิ่งโชติช่วงรุ่งเรือง หากว่าออกจากสำนักไปแล้ว จิตใจธรรมเสื่อมลง โดยทำตามใจตน แอบทำอกุศล รัศมีนั้นจะกลับมืดลงหมดแสงรุ่งโรจน์ เนื่องจากอยู่ในสำนักผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่ง ๓ แดน จุติสถิตลง รัศมีแห่งธรรมจึงเจิดจ้าโชติช่วงเป็นพิเศษ ดังนั้นถ้ามนุษย์ได้เข้าใกล้ชิดผู้ทรงธรรมหรือเข้าวัดโบสถ์เสมอๆ ปีศาจยักษ์มารภายนอกก็ไม่กล้ามารุกรานทำร้าย เมื่อออกจากสำนักแล้วหากทำความชั่วร้ายเสื่อมศีลธรรม แสงแห่งดวงจิตก็จะดับลงทันทีทันใด ภูตผีนั้นกลัวความสว่างชอบความมืด ดังนั้นจึงง่ายที่จะเข้าสิงสู่ในกายมนุษย์ เหมือนกับเมื่อแสงรุ่งอรุณเริ่มส่อง ผีก็ถอยร่นไป ชาวโลกตระหนักระวังให้ดี เจ้าหยางเซิงรีบปิดตาเร็ว เพื่อท่องชมนรก

หยางเซิง : ขอรับกระผม ได้ปิดตาทั้งสองข้างแล้ว เชิญท่านอาจารย์เริ่มเดินทางได้...

พระจี้กง : ...ถึงแล้วละ เจ้าจงรีบลงเสีย

หยางเซิง : ไฉนเบื้องหน้าจึงมีสัตว์และพวกเป็ดไก่นกกาชุมนุมมุ่งเดินทางไปข้างหน้าตามทางเล็กนี้เล่า ?

พระจี้กง : นี่แหละคือหนทางสัตว์สี่ชนิด เมื่อตายลงแล้วกลับคืนสู่นรกละ

หยางเซิง : วันก่อนมาที่นี่ เหตุใดจึงมองไม่เห็นสภาพการณ์เช่นนี้ ?

พระจี้กง : ก็เพราะว่าเจ้าเป็นปุถุชน ฉันเกรงว่าเจ้าจะรู้อะไรมากเกินไปจะทำให้จิตใจหวั่นไหว จึงใช้ฤทธิ์เดชนิดหน่อย ใช้ “เดชพลางตา” ปิดบังสภาพจริงของทางสัตว์สี่ชนิดที่กลับคืนสู่นรก

หยางเซิง : ที่แท้ท่านอาจารย์เล่นกลใน ๓ ภพเสียแล้ว พวกสัตว์เหล่านี้สู่แดนนรกแล้ว ทำไมจึงต้องตกใจร้องวิ่งพล่านราวกับว่าถูกคนไล่ต้อนฉันนั้น?

พระจี้กง : พวกสัตว์สี่ชนิดเหล่านี้เมื่อไปเกิดในแดนมนุษย์ ตอนที่ตายนั้นส่วนมากถูกฆ่าตาย ดังนั้นมันจึงหวาดกลัวแตกตื่น พอหมดธาตุแจ้งลงก็ถูกธาตุมืดดูดดึงเข้าไป แต่ละตนต้องกลับคืนสู่นรก เพื่อเสร็จสิ้นเวรเหตุแห่งกรรมใน ๓ ชาติแล้ว สัตว์สี่ชนิดมีเวรกรรมหนักหน่อย ดวง

วิญญาณมืดมัว พละกำลังอ่อนแอ เวลาตายลงไม่ต้องให้ยมทูตคุมส่ง ถูกธาตุธรณีดูดคืนโดยธรรมชาติ อันนี้ชนชาวโลกส่วนมากยังไม่เข้าใจ

หยางเซิง : จริงครับ เป็นเรื่องที่เพิ่งได้ยินในชีวิตนี้เป็นครั้งแรก เราจะเดินไปข้างหน้าหรือครับ

พระจี้กง : ใช่แล้ว เราจะเดินตามพวกหัวควาย ม้า แพะ และสัตว์เลี้ยงเหล่านี้ไป ส่วนมากที่แยกกายเกิด เช่น สัตว์ที่เกิดในน้ำเน่าเกิดจากความชื้น รูปร่างเล็กมาก เมื่อตายแล้วดวงวิญญาณคล้ายดินทรายถูกลมโชยจนปลิวว่อน มีความรวดเร็วมาก มองด้วยตาเปล่าจะเห็นไม่จะแจ้ง มันบินกลับโลกมาชุมนุมกันรอคอยจนเต็มดวงวิญญาณแล้ว จะรับการตัดสินอีกที เพื่อชำระล้างเหตุแห่งกรรมในสามชาติให้เรียบร้อยไป

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านอาจารย์ที่ได้อธิบายสั่งสอน มิเช่นนั้นกระผมจะไม่ทราบอะไรเอาเสียเลย ข้างหน้าก็คือประตูผี เหตุใดพวกวิญญาณสี่ชนิดเหล่านี้ จึงไม่เข้าไปทางประตูใหญ่ ?

พระจี้กง : เพราะเหตุว่าประตูผีให้วิญญาณมนุษย์เป็นหลักใหญ่ พวกสี่ชนิดเหล่านี้มีกรรมเวรหนักหนา จึงต้องเข้าไปทางประตูเล็กด้านสองข้าง

หยางเซิง : เข้าไปในประตูผีแล้ว พวกมันเหตุใดจึงไม่ไปรายงานตัวที่หอทะเบียน ?

พระจี้กง : มีสถานที่แห่งอื่นจัดทำ ห่างจากที่นี่ไม่ไกลนัก เราเดินตามมันไปเถอะ ไปเร็วเข้า...

หยางเซิง : โอ ! เบื้องหน้าพื้นที่เขียวขจีเหมือนสนามเลี้ยงสัตว์ ด้านซ้ายมีปราสาทหลังหนึ่ง ด้านบนเขียนไว้ว่า **"ตำหนักวิญญาณสี่ชนิดคืนชีพ"** พวกสี่ชนิดเหล่านี้ล้วนร่ำไห้และมุ่งไปรวมกลุ่มอยู่ที่นั่น สั่นหัวกราบไหว้ไปทางตำหนัก มีอาการคล้ายร้องทุกข์

พระจี้กง : ข้างหน้าคือ **"ตำหนักวิญญาณสี่ชนิดคืนชีพ"** บรรดาสี่ชนิดหมุนเวียนไปเกิดเพื่อรับสนองเวรกรรมที่ก่อไว้ เมื่อรับตอบจนหมดเวรหมดกรรมแล้วต้องกลับตำหนักนี้ เพื่อส่งวิญญาณคืนกลับไปเป็นตัวมนุษย์ รีบมุ่งไปหน้าตำหนักเกิด

หยางเชิง : หน้าตำหนักมีข้าราชการเดินออกมา ๓ คน มิรู้ว่าเป็นผู้ใด?

พระจี้กง : เป็น **พระพันปี** (ข้าราชการมีศักดิ์ถึงขั้นเจ้าหรือที่เรียกว่าอ๋อง) และข้าราชบริพาร จงรีบเข้าไปทำความเคารพ

หยางเชิง : ขอแสดงคารวะต่อพระพันปีและยมทูตทั้งหลาย

พระพันปี : มิต้อง ลุกขึ้นเร็ว ขอต้อนรับท่านอาจารย์กับหยางเชิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งที่ได้มาเยี่ยมชมถึงตำหนักนี้

พระจี้กง : วันนี้อาตมาพาหยางเชิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งจากเมืองไถ่ตงผู้เป็นศิษย์มาเยี่ยมชมถึงตำหนักของท่าน ขอให้พระพันปีได้โปรดให้คำแนะนำชี้แจงด้วยเถิด

พระพันปี : สมควรแล้ว สมควรแล้ว เชิญทั้งสองตามข้าพเจ้าเข้ามานั่งพักสักครู่ในตำหนักเถิด

หยางเชิง : ขอขอบพระคุณพระพันปีที่ให้เกียรติเป็นอย่างสูง

พระพันปี : เชิญท่านทั้งสองนั่งตามสบาย นายทหารรีบถวายน้ำชาเร็ว

หยางเชิง : สถานที่นี้แปลก เปลี่ยวมาก รู้สึกงงงันไปหมด ขอพระพันปีได้โปรดอธิบายอย่างละเอียดด้วยขอรับ

พระพันปี : "ตำหนักวิญญาณสี่ชนิดคืนชีพ" นี้ชาวโลกรู้กันน้อยมาก เนื่องจากสำนักของท่านมีพระราชโองการให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่มีเทวโองการบัญชามาจึงได้เปิด **"ตำหนักวิญญาณสี่ชนิดคืนชีพ"** รับท่านเข้ามาเยี่ยมชมเป็นกรณีพิเศษ ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่เคยมีมาก่อนเลย

หยางเชิง : ขอขอบคุณพระมหากรุณาธิคุณที่ได้โปรดประทานคุณธรรมอันศักดิ์สิทธิ์แห่งสวรรค์ ขอเชิญพระพันปีได้โปรดช่วยชี้แนะด้วย

พระพันปี : ข้าพเจ้าปกครอง **"ตำหนักวิญญาณสี่ชนิดคืนชีพ"** อยู่ในตำแหน่งพระพันปี เพราะสี่ชนิดเช่นเต่ามีชีวิตยืนนานถึงพันปี ดังนั้นข้าพเจ้าจึงถูกขนานนามว่า พระพันปี ไม่เรียกว่า ยมบาล บรรดาผู้ที่มีความชั่วร้ายอุบาทว์กรรมเวรเต็มตัวในเมืองมนุษย์ เมื่อผ่านการลงโทษจากสิบขุมแล้ว ก็ถูกตัดสินเข้าสู่หนทางเกิดของสัตว์ สัตว์สี่ชนิดคืนชีพในหกทางแห่งเวียนว่ายตายเกิด เมื่อไปเกิดยังโลกมนุษย์ก็ถูกเปลี่ยน

หน้าเปลี่ยนหัว สูญไปซึ่งร่างกายมนุษย์ที่มีค่ายิ่ง สัตว์สี่ชนิดแยกออกเป็นการเกิดจากรก เกิดจากไข่ เกิดจากน้ำ และเกิดจากการแยกกายสี่จำพวก เกิดจากรกเป็นชั้นที่หนึ่ง เกิดจากไข่เป็นชั้นที่สอง เกิดจากน้ำเป็นชั้นที่สาม เกิดจากการแยกกายเป็นชั้นที่สี่ เนื่องจากวิบากกรรมมากจึงไปเกิดในแดนมนุษย์รับกรรมสนองตอบคืน เมื่อสี่ชนิดตายลงแล้วเพราะเหตุว่าเกิดจากรก เกิดจากไข่นั้นดวงวิญญาณเหมือนมนุษย์ เป็นดวงวิญญาณที่สมบูรณ์ พวกเกิดจากน้ำ เกิดจากการแยกกายนั้น มีเวรกรรมหนักมาก ดวงวิญญาณถูกแยกออก ดังนั้นที่เกิดจากน้ำเกิดจากการแยกกายสองชนิดนี้ การคืนชีพจึงค่อนข้างยาก ต้องคอยจนดวงวิญญาณรวมตัวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน วิญญาณนั้นจึงจะสมบูรณ์แบบจึงสามารถคืนชีพเป็นตัวมนุษย์ได้

พระจี้กง : เวลาดึกมากแล้ว เราศิษย์-อาจารย์จะต้องกลับก่อนแล้ว วันหลังค่อยมารบกวนท่านใหม่ เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวกลับสำนัก

หยางเซิง : เสียใจเป็นที่ยิ่ง ในระหว่างที่กำลังรับฟังคำสั่งสอนชี้แจงเกิดลาจากฉับพลัน ขอขอบคุณพระพันปีที่ได้ให้การแนะนำอธิบาย เราจะกลับสำนักแล้วละ

พระพันปี : ที่ไหนได้ สิ่งใดที่บกพร่อง ขอโปรดให้อภัยด้วย คราวหน้าเชิญมาเที่ยวชมตำหนักนี้ใหม่เถิด ขอนมัสการส่งท่านอาจารย์

พระจี้กง : การทำให้วาจาอันมีค่ายิ่งของพระพันปีขาดหายไปนั้นได้โปรดอภัยด้วย

พระพันปี : มิต้อง เพราะว่าเวลาที่จะต้องกลับสู่โลกมนุษย์ของท่านหยางเซิงมาถึงแล้ว ข้าพเจ้าไม่สมควรที่จะเหนี่ยวรั้งให้อยู่ได้อีก

พระจี้กง : หยางเซิงรีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์เริ่มเดินทางได้...

พระจี้กง : ถึงแล้ว...สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเขาสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๒๐

วันอังคารที่ ๑๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๐

ตอน ท่องตำหนักวิญญาณสัตว์สี่ชนิดคืนชีพ ครั้งที่ ๒

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

กฎแห่งกรรม ปรากฏชัด ใครใคร่เถียง
มิอาจเลี่ยง กรรมต่างกัน ร่างต่างไป
หกช่องเกิด ย่อมมีแน่ ทางสายใหม่
จงอย่าไพล่ เหมือนแมงมุม ใต้ชายคา

พระจี้กง : ใครหนอว่าหลักธรรมแห่งสากลโลก (หรือที่ทุกวันนี้คนทั้งหลายนิยมเรียกว่า **"กฎแห่งกรรม"**) ไม่มีการตอบสนองนะ ก็ดูพวกสัตว์สี่ชนิดนั้นเถิด วัว ม้า ไก่สัตว์ปีก ปลา แมลง ยุง ตัวหนอนนั้น ชาติก่อนต่างก็สร้างเหตุต่างๆ ซึ่งไม่เหมือนกัน ดังนั้นชาตินี้จึงมีรูปร่างลักษณะแตกต่างกันไป คนเป็นสิ่งที่มีค่าสูงยิ่งในบรรดาสรรพสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลายในแดนมนุษย์ที่เรียกว่า **"บ่วง"** (สัตว์ประเสริฐ หรือสิ่งประเสริฐแห่งนานาพันธุ์) ต้องถนอมรักที่เกิดมาเป็นมนุษย์ จงรีบแสวงหาธรรมบำเพ็ญศีลและก็ปลอบเตือนสัตว์สี่ชนิดที่รวมอยู่ในมวลสรรพชีวิตทั้งหลายต่างเจียมตัวเจียมกาย เพื่อลบล้างบาปเวรเปิดทางเดินที่สว่างไสวจากช่องทางของสัตว์ขึ้น มุ่งหวังที่จะกลับคืนสู่ร่างมนุษย์โดยเร็ว อย่าให้เหมือนแมงมุมที่ใต้ชายคาบ้านทอใยสร้างข่ายพรางตา ขลุกตัวเองอยู่ในนั้นตลอดชาติ ไม่สามารถหลุดพ้นออกจากร่างแห เจ้าหยางเชิงเตรียมตัวท่องนรกได้แล้ว

หยางเชิง : ขอรับคำบัญชา กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้วครับ...

พระจี้กง : ถึงแล้วละ เบื้องหน้านี้คือ **"ตำหนักวิญญาณสัตว์สี่ชนิดคืนชีพ"** พระพันปีและข้าราชบริพารได้ออกมาต้อนรับเราแล้ว

หยางเซิง : ขอแสดงความคารวะต่อพระพันปีกับยมทูตทั้งหลาย วันนี้เราศิษย์-อาจารย์ได้มารบกวนท่านอีกครั้ง ขอได้โปรดให้การแนะนำอย่างมากด้วยครับ

พระพันปี : มิต้อง วันก่อนคุยกันได้มาก วันนี้ขอต้อนรับท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงที่อุตส่าห์มาเยี่ยมอีก เชิญพักข้างในสักครู่คงจะเหนื่อยอ่อนในการเดินทางนะครับ ?

หยางเซิง : ไม่รู้สึกยากลำบากแต่อย่างไร เพราะว่านั่งดอกบัว เพียงแต่ได้ยินเสียงลมเท่านั้น

พระจี้กง : เราตามพระพันปีเข้าไปพักในตำหนักเถิด

หยางเซิง : ขอขอบคุณที่พระพันปีให้เกียรติต้อนรับเป็นอย่างยิ่ง

พระพันปี : มิต้องเกรงใจ เชิญดื่มน้ำชา

หยางเซิง : สำนักของกระผมรับเทวโองการแต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ให้กระผมรับหน้าที่เที่ยวชมยมโลก รู้สึกเป็นเกียรติเป็นหนักหนา แต่วิชาความรู้ทางธรรมของกระผมผิวเผินตื้นเขินมาก เหตุการณ์หลายสิ่งหลายอย่างของยมโลก กระผมยังมิอาจเข้าใจกระจ่างแจ้ง ขอให้พระพันปีโปรดอธิบายรายละเอียดสภาพการณ์ใน **“ตำหนักวิญญาณสัตว์สี่ชนิดคืนชีพ”** ให้ทราบอีกครั้ง เพื่อที่จะให้ชาวมนุษย์เข้าใจแจ่มแจ้งปฏิบัติตาม จะได้ไม่หลงไปในทางผิดอีก

พระพันปี : ข้าพเจ้าจะพาท่านไปตรวจชมรายละเอียดถึงที่สถานที่ปัจจุบัน และจะอธิบายเสริมให้ด้วย ดังนี้จะค่อยเข้าใจง่ายขึ้น

หยางเซิง : ขอขอบพระคุณพระพันปีมาก

พระพันปี : ท่านตามข้าพเจ้าไปยังห้องโถงกลางของตำหนัก

หยางเซิง : ขอรับกระผม โอ ! กวางตัวนี้ไฉนจึงสั่นหัวมายังท่านที่หน้าโต๊ะ คล้ายกับจะพูดอะไรกับท่านด้วยอย่างนั้น ?

พระพันปี : ใช่แล้ว กวางตัวนี้ชาติก่อนเป็นลูกศิษย์ของพระสงฆ์ เกิดป่วยไข้อย่างหนัก ในใจจึงโกรธแค้นพระพุทธองค์ว่าไม่ช่วยคุ้มครองรักษาให้ ก็เลยแหกศีลกินของคาว (พระจีนถือนิกายมหายานห้ามฉัน

ของมีชีวิต) สึกออกไปมีลูกมีเมีย และพูดให้ร้ายบริภาษพระพุทธโพธิสัตว์เป็นประจำ เมื่อตายแล้วไปเกิดเป็นกวาง เกิดรอบนี้เวียนว่ายมาเป็นครั้งที่สามแล้ว กวางนั้นเกิดในภูผาเปลี่ยวลึก กินหญ้าสีเขียว ดื่มน้ำในลำธาร ตรากตรำรับทุกข์จากลมฟ้ามาตลอดชีวิต ก็เพื่อสนองรับเหตุที่ก่อไว้ในปางก่อน อยู่ในป่าเขาเปลี่ยวลึก กินแต่หญ้าดื่มแต่น้ำค้าง เสมือนหนึ่งผู้บำเพ็ญธรรมคนหนึ่ง นี่แหละที่ว่าการสนองตอบเหตุแห่งกรรม เวลานี้กวางตัวนี้ได้รับกรรมตามสนองมาหมดแล้ว ถูกธาตุมืดดูดนำมายังยมโลก สั่นหัวเหมือนดังแสดงความคารวะ นั่นคือขอให้ข้าพเจ้าช่วยกอบกู้แก้ไขเพื่อให้กลับร่างเป็นมนุษย์

หยางเซิง : น่าสะพรึงกลัวเสียจริงๆ ความคิดผิดๆ ชั่ววูบเดียวได้รับกรรมตอบสนองร้ายถึงเพียงนี้ กฎนรกรอดยากนัก แต่ว่ากระผมก็ยังไม่สู้จะเข้าใจถ่องแท้นักว่า ไฉนสัตว์สี่เท้าตายลงแล้ว ธาตุมืดจะดูดดึงมันเข้ามาในยมโลกโดยอัตโนมัติได้อย่างไร นั่นเป็นเหตุผลจากอะไร ?

พระพันปี : ข้าพเจ้าจะอธิบายให้ฟัง ความเป็นอยู่ทั่วพิภพนั้นล้วนอาศัยอากาศธาตุศักดิ์สิทธิ์เป็นพลังโคจรหมุนเวียน ดังนั้นศาสนาเต๋าจึงมีสิ่งที่เรียกว่า อากาศธาตุศักดิ์สิทธิ์ (หรือธาตุอันดับ ๑) นี้แปลงออกเป็น ๓ ภาค (หรือ ๓ ภพ) ซึ่งความจริงแล้วธาตุอันดับ ๑ นี้แปลงได้ไม่ใช่แค่ ๓ ภาค (ภพ) เท่านั้น แต่สามารถแปลงได้เป็นหมื่นภาค เช่นนี้แล้วฟ้าก็มีธาตุฟ้า ธรณีก็มีธาตุธรณี มนุษย์ก็มีธาตุมนุษย์ ฟ้าธรณีมนุษย์มีการหายใจเข้าออกอยู่ตลอดเวลา ถ้าหากธาตุฟ้าขาดลง ฟ้าก็ถล่มลง ธาตุธรณีขาดลง ธรณีก็จะทลายลง ธาตุมนุษย์ขาดลง มนุษย์ก็จะวายปราณ อากาศธาตุแท้อันนี้ก็คือธาตุจิต ก่อนหน้านี้ไม่นาน นักวิทยาศาสตร์เมืองมนุษย์ได้พิสูจน์แล้วปรากฏว่ามี **"แรงดึงดูดของโลก"** แต่ยังไม่ทราบว่ามี **"แรงดึงดูดของฟ้า" "แรงดึงดูดของมนุษย์"** สิ่งใดที่ลอยขึ้นฟ้านั้นก็คือเป็นผลแห่งแรงดึงดูดของฟ้า สิ่งทึบที่ถ่วงลงนั้นก็คือดินเป็นผลแห่งแรงดึงดูดของธรณี เกิดความอยากความใคร่เป็นผลแห่งแรงดึงดูดของมนุษย์ เมื่อมีแรงดึงดูดสามประเภทนี้แล้วจึงร่วมกันสร้าง

ให้มีสัตวโลกทุกชนิด เพราะเหตุว่าในจำพวกสัตว์สี่ชนิด ทางเกิดของสัตว์ล้วนแล้วแต่มีกรรมเวรหนักหนาในชาติก่อนทั้งนั้น เมื่อตายลงก็ถูกความแรงแห่งธรณีดูดดึงเอา จึงต้องตกสู่ยมโลกรับการพิจารณาโดยอัตโนมัติ หากว่าผู้ที่ได้บำเพ็ญธรรม ดวงวิญญาณเบาและแจ่มใสเปล่งปลั่งก็ลอยขึ้นบนฟ้าโดยอัตโนมัติ ถึงยมทูตจะคุมตัวมาแดนนรกก็ไม่สามารถทำได้ ประหนึ่งว่าลูกโป่งขนาดใหญ่ซึ่งมีแก๊สอัดเต็มอยู่ภายในลอยอยู่บนอากาศ คนจะดึงมันไว้ แต่กลับถูกมันดึงลอยไป ดังนั้นชาวโลกจะเป็นพระอรหันต์เทวดา เป็นภูตผี ล้วนต้องอาศัยธรรมที่ตนบำเพ็ญในมนุษยโลก ส่วนที่จะช่วยกู้วิญญาณบิดามารดานั้น ต้องอาศัยบุญกุศล มิเช่นนั้นแล้วจะจ่ายเงินเป็นพันๆ ก็ช่วยอะไรไม่ได้ ผู้ที่จะช่วยเหลือกอบกู้บรรพบุรุษนั้น เจ้าตัวต้องประพฤติดี บำเพ็ญธรรมในตัวเองแล้วยังจะต้องมีการสร้างพิมพ์แจกหนังสือธรรมด้วย เป็นงานกุศลใหญ่ยิ่งอันดับหนึ่ง ดังนั้น พระเซียน-พุทธที่จุติสู่โลก จุดประสงค์ที่จะช่วยกู้มวลมนุษย์เป็นจุดใหญ่อันดับแรก และพระคัมภีร์หนังสือธรรมก็คือเสียงสวรรค์จากเซียน-พุทธ เป็นหลักแก่นสำคัญในการประพฤติบำเพ็ญทางจิตใจ ฉะนั้นการเผยแพร่ตำราคัมภีร์พิมพ์หนังสือธรรมนั้น จึงเหมาะสมตรงต่อความมุ่งหมายของเซียน-พุทธ มีความดีความชอบที่ยิ่งใหญ่โดยอาศัยความดีกุศลกรรมนี้ส่งย้อนไปยังวิญญาณของบรรพบุรุษ เป็นทางเดินที่สะดวกในการพ้นทุกข์ ถ้าหากจะสวดมนต์กอบกู้ชักนำต้องมีตำราหนังสือธรรมเป็นที่พึ่งเสียก่อน จุดนี้แหละชาวโลกควรจะรู้ไว้ นอกนั้นเช่น ช่วยเหลือจุนเจือคนยากคนจน ส่วนสาธารณกุศลก็เป็นสิ่งที่สมควรกระทำอีกอย่างหนึ่ง

หยางเซิง : พระพันปีมีเหตุผลอย่างยิ่ง การที่เซียน-พุทธประกาศธรรมล้วนได้จดบันทึกลงในหนังสือ พิมพ์แจกหนังสือธรรมจึงสมดังความประสงค์แห่งสวรรค์ เป็นกุศลที่ยิ่งใหญ่ไพศาล วิญญาณของบรรพบุรุษนั้น โดยแรงธรรมชาติดึงดูดจากฟ้าจึงขึ้นสู่สวรรค์ได้

พระจี้กง : เจ้าหยางเซิงพูดเข้าหลักธรรมเป็นอย่างยิ่ง **"ตำราสวรรค์"**

ก็คือ **"ความอารีแห่งธรณี"** เมื่อมนุษย์สามารถใช้ความเมตตาอารีอารอบโดยหมดสิ้น ความประพฤติดีแห่งมนุษยชาติก็สมบูรณ์ ก็มีส่วนเป็นเทวดาแล้ว

พระพันปี : กวางตัวนี้เวียนมาเกิดสามชาติได้หมดเหตุปางก่อนลงแล้ว ข้าพเจ้าจะล้างโทษให้มัน ให้นายทหารนำกวางตัวนี้ไปยัง **"ศาลาคืนชีพ"** ให้ **"น้ำคืนชีพ"** มันดื่มเสีย

นายทหาร : ขอรับคำบัญชา ! เชิญท่านหยางเซิงตามข้าพเจ้าไปสังเกตดูรายละเอียด

หยางเซิง : ครับผม ขอบคุณท่านนายทหารมาก ด้านนี้มีศาลาอยู่ศาลาหนึ่งจริงอย่างว่า ด้านบนเขียนไว้ว่า **"ศาลาคืนชีพ"** ภายในศาลามีผู้เฒ่าอยู่คนหนึ่ง เอาน้ำที่อยู่ในแต่ละถ้วยให้พวกวิญญาณชีวิตดื่มกิน แต่ละคนปรากฏเป็นร่างมนุษย์ขึ้นมามีทั้งหญิงชาย แก่หนุ่ม

นายทหาร : ท่านหยางเซิงจงยืนดูอยู่ทางนี้ ข้าพเจ้าจะไปรับเอา **"น้ำคืนชีพ"** จอกหนึ่งให้กวางตัวนี้ดื่ม

หยางเซิง : ได้ครับ เชิญตามสบาย โอย ! คล้ายกับเล่นมายากลเสียจริง กวางป่าดื่มแล้วร่างกายเปลี่ยนแปลงขึ้นทันที กลับกลายเป็นคนแก่อายุประมาณ ๕๐ เศษ ผมก็ไม่ยาว บนศีรษะมีรอยจุดแห่งการรับศีลภิกษุอย่างว่าด้วย (การเป็นพระจีนนั้นต้องเข้าพิธีใช้ธูปจี้บนศีรษะ) นั่นเป็นรูปที่หลังจากสึกออกจากพระแล้วกระมัง

นายทหาร : ถูกต้อง ผู้นี้บวชแล้วสึก กินของคาวทำลายศีลก็เลยต้องโดน ๓ รอบ กลายเป็นสัตว์เดียรัจฉาน เพราะดื่มน้ำคืนชีพ เกิดการกลับกลายแปรเปลี่ยน ถอดร่างลอกคราบทันทีคืนสู่ร่างเดิม

หยางเซิง : มิทราบว่าเวลานี้จะจัดการกับมนุษย์กวางผู้นี้อย่างไรบ้าง ?

นายทหาร : มนุษย์กวางผู้นี้อยู่มาจนได้คืนชีพในขณะนี้ เป็นหน้าที่รับผิดชอบของตำหนักนี้ เมื่อคืนชีพแล้วจะส่งไปขุมที่สิบให้พญายมบาล **"จวงลุ้งอ๊วง"** ตรวจเหตุปางก่อน ให้ไปเกิดเป็นมนุษย์อีก ตามที่ข้าพเจ้าทราบมา ผู้ที่ไปจากตำหนักเรานี้ เมื่อหมุนเวียนไปเกิดแล้ว ล้วนเกิดใน

บ้านยากจนทั้งสิ้น หรือมีร่างกายพิการบางส่วน ต้องรับสนองทุกข์ยากอีก ถ้ารู้ตัวบำเพ็ญธรรมแล้วก็จะค่อยๆ เข้าสู่แดนสุขสบายขึ้น

พระจี้กง : เพราะเหตุเวลาจำกัด เราขอลาท่านนายทหารและจะไปลาพระพันปีในตำหนักด้วย

หยางเชิง : ขอบคุณที่ท่านนายทหารให้คำแนะนำ เพราะได้เวลาที่จะต้องกลับสู่แดนมนุษย์ อยู่ต่อไปไม่ได้อีกแล้ว พบกันใหม่ในวันอื่นนะครับ

พระจี้กง : ขอขอบคุณพระพันปีที่ให้การชี้แจง เนื่องจากเวลาดึกมากแล้ว เราเตรียมจะกลับสำนัก วันอื่นค่อยมาเยี่ยมคารวะใหม่

พระพันปี : มิต้อง ข้าพเจ้าก็จะไม่ถ่วงเวลาของท่านละ ยินดีต้อนรับที่จะมาเยือนตำหนักใหม่

พระจี้กง : "วิญญาณสัตว์สี่ชนิดคืนชีพ" มวลมนุษย์ส่วนใหญ่ไม่รู้จัก ฉันวางแผนให้หยางเชิงตรวจเยี่ยมสังเกตการณ์ให้ละเอียดเพื่อที่จะเผยให้ชาวโลกเข้าใจ ฉะนั้นจึงขอมารบกวนอีกครั้งหนึ่ง

พระพันปี : ยินดีต้อนรับด้วย นายทหารตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์กับท่านหยางเชิง

หยางเชิง : ท่านให้เกียรติมากเกินแล้ว ขอขอบคุณท่านและเทวทูตทั้งหลาย เราลาละครับ

พระจี้กง : รีบขึ้นดอกบัวเร็ว เตรียมกลับสำนัก

หยางเชิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ท่านอาจารย์เชิญเริ่มได้...

พระจี้กง : ถึงแล้ว หยางเชิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๒๑

วันพฤหัสบดีที่ ๒๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๐

ตอน ท่องตำหนักวิญญาณสัตว์สี่ชนิดคืนชีพ ครั้งที่ ๓

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนว่า

โอ้สัตว์น้ำ ต้องเวียนว่าย ทะเลทุกข์
ลมหนาวบุก โบกพัดสัตว์ ทั้งปีก-บก
เนื่องปางก่อน รื่นหรรษา กามลามก
ตื่นภวังค์ จึงได้พบ ทุกอย่างสูญ

พระจี้กง : ถนนหนทางในแดนนรกขมุกขมัวนัก แต่ละวันมีแต่เสียงร่ำไห้โอดครวญ คนตายก็โศกเศร้าร่ำไห้ สัตว์ตายครวญครางไม่หยุดหย่อน สัตว์สี่ชนิดที่ไปเกิดในแดนมนุษย์ส่วนมากถูกชาวโลกเฉือนฆ่า เมื่อชีวิตถูกคมมีดเฉือนเอา ขณะนั้นจะตกใจกลัวจนตะลึงพรึงเพริดขวัญหนีดีฝ่อ อยากจะหาทางเอาชีวิตรอด แต่ด้วยเหตุที่มีกำลังอ่อนแอกว่าจึงไม่สามารถดิ้นหลุด จึงได้แต่แหกเสียงหวีดร้อง ราวกับว่าถูกนำส่งตะแลงแกงทำการประหาร ดวงวิญญาณจุดนั้นล่องลอยไปยังใต้บาดาล **"ตำหนักวิญญาณสัตว์สี่ชนิดคืนชีพ"** กำลังทำการรับเอาดวงจิตวิญญาณ เพื่อคืนชีพให้อยู่ในร่างมนุษย์ แล้วก็ตามบุญตามกรรมที่ตนก่อไว้สนองรับไป เพื่อที่จะได้ชำระล้างบาปจากเหตุซึ่งสร้างไว้แต่ปางก่อน ศิษย์ทั้งหลายถ้าไม่ตั้งตนอยู่ในทางธรรม จิตใจโหดร้าย ทำสิ่งไร้ศีลธรรม ขัดหลักธรรมแห่งสวรรค์และไม่กลัวความตายนั้น เมื่อตัวตายแล้วถูกหมุนเวียนไปเกิดเป็นสัตว์พวก รก ไข่ น้ำ (ชื้นแฉะ) แยกกายเกิดเป็นสัตว์สี่ชนิดนั้นอย่างแน่นอน เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวท่องนรก

หยางเซิง : ท่านอาจารย์ครับ ขณะนี้เนื่องจากบิดาของศิษย์นักทรงผู้หนึ่งในสำนักเสียชีวิตไป ในใจเจ็บปวดโศกเศร้าไม่รู้คลาย ไฉนสวรรค์

ท่านจึงไม่ละเว้นคนดีใจบุญไว้ให้มากๆ เพื่อช่วยกันอุ้มชูรักษากิจการธรรมที่ศักดิ์สิทธิ์ ไฉนจึงรีบเอาคนดีกลับคืนสู่สวรรค์เล่า?

พระจี้กง : การเกิดแก่เจ็บตายนั้น แม้จะเป็นถึงรัฐมนตรี นายพลผู้มียศศักดิ์สูงส่ง ความหวังเพื่ออุทิศตัวเพื่อแผ่นดินแม้ว่างานการนั้นยังมิทันลุล่วงสำเร็จ ยังต้องวางมือคืนสู่สวรรค์เช่นเดียวกัน สำมะหาอะไรกับผู้คนธรรมดาเล่า ขอเพียงแต่ว่าตอนมีชีวิตอยู่ รู้จักบำเพ็ญสร้างบุญแม้ตนจะตาย ตัวจะสูญ แต่วิญญาณนั้นจะคงอยู่ในแดนมนุษย์ที่เรียกว่าวิญญาณนักปราชญ์ไม่มีวันดับสูญในโลกนี้ ไม่มีผู้ใดไม่ตาย เจ้าอย่าได้ไปเสียใจสะเทือนจนเกินไป

หยางเซิง : กระผมคิดจะพบหน้าแกเหลือเกิน เพื่อที่จะสอบถามถึงสภาพการณ์ เมื่อขึ้นสวรรค์ไปแล้ว ได้ยินลูกหลานแกเล่าว่า ก่อนที่แกจะคืนสู่สวรรค์ก่อน ๒ วัน แกรู้ตัวว่าความเป็นมนุษยภาพนั้นหมดลงแล้วจะต้องคืนสู่สวรรค์แล้ว มิทราบการบำเพ็ญธรรมต้องถึงขั้นตอนไหน จึงสามารถบรรลุถึงเขตแดนนี้?

พระจี้กง : เนื่องจากโอกาสยังไม่อำนวย ดังนั้นการพบปะนั้นจึงไม่สามารถจัดการให้ได้ ส่วนที่บำเพ็ญธรรมจนสามารถรู้ถึงวันตายของตัวเองนั้น เป็นที่จิตใจแน่วแน่สัตย์ซื่อ จนไปดลจิตใจภูตผีเทวดาฟ้าดิน เลยแสดงปรากฏเป็นลางให้ทราบก่อนและก็จะอาศัยใน (โอกาส) ครั้งนี้พิสูจน์ได้ว่าผีสางเทวดานั้นมิใช่เรื่องเหลวไหลไร้สาระ หากได้ตั้งใจจริงปฏิบัติธรรมแล้ว การเกิดการตายได้กุมอยู่ในอุ้งมือแล้ว เพียงงอนิ้วเท่านั้นก็รู้ได้ทันทีโดยหาใช่เรื่องแปลกประหลาดไม่ นี่แหละเป็นการดลบันดาลใจกันละ อย่าได้คุยต่อเลย เพื่อไม่ให้เสียเวลาท่องนรกรีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา กระผมนั่งเรียบร้อยแล้วครับท่านอาจารย์

พระจี้กง : ถึงแล้วละ รีบลงจากดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : เบื้องหน้า พระพันปีกับยมทูตใน **"ตำหนักวิญญาณสัตว์สี่ชนิดคืนชีพ"** ได้ออกมาแล้ว

พระจี้กง : รีบเข้าไปแสดงความเคารพเร็ว

หยางเซิง : ขอแสดงความคารวะพระพันปี และยมทูตทั้งหลาย การมารบกวนท่านในวันนี้อีกครั้ง ขอให้ท่านได้โปรดแนะนำด้วย

พระพันปี : มิต้อง... ท่านศิษย์-อาจารย์ไม่รังเกียจที่มีสัตว์เต็มไปทั่วพื้นที่แห่งนี้ ได้อุตส่าห์มาเยี่ยมเป็นครั้งที่ ๓ ข้าพเจ้าปลื้มปิติยิ่งนักด้วยเชิญท่านทั้งสองตามข้าพเจ้าไปในตำหนักเถิด

พระจี้กง : ขอบคุณมาก เพราะเวลาน้อยมาก ขอพระพันปีพาเจ้าหยางเซิงเที่ยวชมตามสำนักงานต่างๆ เล่าสภาพการณ์ของวิญญาณสี่ชนิดคืนชีพให้ทราบ เพื่อลงพิมพ์ในหนังสือ ***เที่ยวนรก***

พระพันปี : ถ้าเช่นนั้นแล้ว เชิญตามข้าพเจ้าไปข้างหน้า ตรวจชมสถานที่ต่างๆ เถิด...!!

หยางเซิง : กลไกตกแต่งของสถานที่นี้รู้สึกพิสดารแยบยลมากคล้ายกับเครื่องดูดฝุ่นในเมืองมนุษย์ ยุงแต่ละตัว มิทราบว่าถูกดูดมาจากที่ใด เมื่อรวมเป็นกลุ่มแล้วก็ตกลงมา ประหนึ่งว่าดอกหิมะที่รวมตัวเป็นก้อนเดียวกัน แล้วยังกระดุกกระดิกไม่หยุดยั้ง

พระพันปี : นั่นคือพวกยุงโดนคนตบตาย หรือถูกยาพ่นฆ่า ถูกธาตุธรณี (ดิน) ดูดมายังตำหนักนี้ กลุ่มนี้มีประมาณห้าร้อยตัว ดังนั้นจากวิญญาณแยกมารวมเป็นวิญญาณที่สมบูรณ์ จึงตกอยู่ข้างหน้าโดยปริยาย เมื่อรด **"น้ำคืนชีพ"** ให้อีก ก็จะสามารถคืนสู่ร่างมนุษย์

หยางเซิง : กลไกชนิดนี้ตกแต่งทั่วไปหมด พื้นที่นี้สร้างด้วยวิธีพิสดารอันไหนหนอ ?

พระพันปี : นั่นคือความพิสดารจากแรงดึงดูดแห่งโลก จากการดูดของธาตุธรณี เพราะเหตุว่า ยุง หนอน เหล่านี้เป็นวิญญาณแยก ธาตุแท้นั้นอับทึบ เมื่อตายลงแล้วต้องถูกดูดมาที่นี่โดยปริยาย วิญญาณแยกนั้นอุปมารวมทรายสร้างเป็นเจดีย์ ความพิสดารแยบยลของการคืนชีพก็คืออย่างนี้แหละ เราไปชมดูที่อื่นๆ กันอีกเถอะ !

หยางเซิง : สนามกว้างใหญ่นี้เต็มไปด้วยสัตว์ต่างๆ มีสัตว์ที่แปลก

ประหลาดจำนวนมากล้วนไม่เคยพบเห็นในชีวิต มีทั้งเสือ สิงโต เสมือนหนึ่งสวนสัตว์อย่างนั้น ยิ่งพวกเป็ด ไก่ หมู แล้วยิ่งนับไม่ถ้วนใหญ่ ได้กลับเข้ามายังในตำหนักแล้ว มิทราบว่าพระพันปีมีคำแนะนำประการใด?

พระพันปี : ขณะนี้ข้าพเจ้ากำลังจัดการกับคดีเรื่องหนึ่ง ไก่ตัวผู้ที่อยู่ตรงหน้านี้กำลังมาทำการร้องทุกข์ ข้าพเจ้าจะเปิดข้อมูลดั้งเดิมให้ท่านชม ไก่ตัวนี้ชาติก่อนไปเกิดเป็นบุตรของครอบครัวคนรวยผู้หนึ่ง เกิดที่แถบเหนือในไต้หวัน เนื่องจากอาศัยความมีเงินแล้วมักจะไปผิดกามกับลูกเขาเมียเขา และใช้เงินทองซื้อหญิงสาวที่ร่างกายกำลังตูมๆ เพื่อทำการเสพสมหาความสนุกทางกาม โดยเอาหญิงบริสุทธิ์นั้นเป็นที่เสพสุขสร้างเวรบาปอย่างมหันต์ จึงโดนหมุนเวียนไปเกิดเป็นไก่ห้าชาติ บัดนี้เวรกรรมนั้นได้ชดใช้ไปหมดแล้ว วิญญาณกลับมาสู่ตำหนักนี้ วิงวอนร้องขอคืนชีพ

หยางเชิง : น่ากลัวเป็นที่สุด ไก่แปลงสภาพมาจากมนุษย์แล้วผู้ที่กินเนื้อไก่น่ะ จะมีบาปเวรบ้างไหม ?

พระพันปี : แต่ละสิ่งล้วนมีวิญญาณสิงอยู่ เว้นเสียแต่ต่างกันในรูปร่างเท่านั้น มีวิญญาณที่ปราดเปรื่องเหมือนมนุษย์ ชาวโลกชอบกินอาหารพวกเนื้อ แน่นอนละ ต้องการบำรุง ว่าด้วยไขมันมีธาตุโปรตีนสูงหน่อยกินเพื่อบำรุงร่างกายให้แข็งแรง แต่ไม่คิดว่าสัตว์สี่ชนิดล้วนเป็นการแปลงกายมาจากมนุษย์ที่มีบาปเวรชั่วร้าย ร่างของมันมีธาตุแห่งไม่ซื่อสัตย์สุจริตชนิดหนึ่ง และตอนที่มนุษย์ฆ่ามันตายนั้น มันก็ดิ้นรนเพื่อจะหนีเอาชีวิตรอด ในใจหวาดกลัว การหมุนเวียนของโลหิตทั่วกายก็ผิดปกติ เครื่องในทุกส่วนเกิดมีสารพิษ เมื่อมนุษย์ฆ่ามันตายแล้ว ดื่มกินเลือดเนื้อของมัน แม้จะมีประโยชน์ แต่ส่วนมีโทษได้หลบสิงอยู่ภายในหากมนุษย์เกิดมีอาการเกร็งเครียดขณะหวาดหวั่นตกใจกลัว โลหิตก็แปรสภาพ ถ้าประสบเหตุการณ์ชนิดนี้บ่อยๆ เข้า ร่างกายจะต้องเกิดเจ็บป่วยลง นี่คือการเจ็บป่วยที่เกิดจากจิตใจ มนุษย์ที่แข็งแรง หน้าตามีน้ำมีนวล ราศีเปล่งปลั่ง ถ้าหากตายลง ทั่วทั้งร่างก็ปรากฏสีเขียวดำ

เรียกว่าศพ เมื่อมนุษย์กินซากศพของพวกสัตว์ ก็มีสารที่ไม่สะอาดอยู่แล้ว มีทั้งประโยชน์และให้โทษอยู่คู่กัน พวกนักวิทยาศาสตร์ก็เคยแนะนำให้กินแบบมังสวิรัติ (กินเจ) เลี้ยงชีพ บรรดาผู้ที่บำเพ็ญธรรมแม้ว่าจะไม่สามารถตัดขาดการกินของมีชีวิต ก็ควรกินน้อยลงจะดีกว่าเพื่อไม่ให้ธาตุสกปรกเต็มตามร่างมนุษย์ มิเช่นนั้นแล้วจะชำระสะสางผลกรรมให้หมดจดบริสุทธิ์ก็ทำได้ยากมาก การกล่าวถึงว่าจะบาปหรือไม่บาปนั้น ยังเป็นประเด็นที่รองลงมาเป็นอันดับสอง

หยางเซิง : คำพูดของพระพันปีสมแก่หลักการวิทยาศาสตร์เป็นอย่างยิ่ง จะกินหรือไม่ก็ตามแต่ใจของคน เมื่อรู้ชัดแล้วว่าคุณโทษนั้นต่างกัน จะทำอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของตนเอง ขอเรียนถามพระพันปีอีกสักนิดว่า เบื้องหน้ามีลิงและนกแก้ว ลิงนั้นการเดินเหินคล้ายมนุษย์ นกแก้วยังสามารถพูดจาได้ พวกนี้จะเป็นพวกชั้นสูงสักหน่อยหรือไฉน ?

พระพันปี : ลิงนั้นการเดินเหินคล้ายมนุษย์ สมองก็ฉลาดเฉลียวมาก ต้องโทษตัวเองเมื่อชาติก่อนเป็นผู้ที่หลงตัวเองในความฉลาดของตน ดังนั้นชาตินี้จึงตกลงมาเกิดอยู่ในร่างของสัตว์ ส่วนนกแก้วแม้จะสามารถเลียนคำพูดจากมนุษย์ แต่ชาติก่อนที่เป็นมนุษย์อยู่นั้นชอบเล่นลิ้นเปล่งวาจากล่าวร้ายทำให้ผู้อื่นล้มตาย บ้านแตก ชาตินี้จึงต้องเข้าไปอยู่ในกรงฟังคนอื่นเขาพูด เลียนคำพูดจากมนุษย์ มีแต่ปากอันคมคายเสียเปล่าดังเช่นเสียดายที่วีรบุรุษไม่มีทางได้แสดงฝีไม้ลายมือ บรรดาผู้คนในโลกที่ทำอะไรลงไปทุกอิริยาบถ ถ้าขัดต่อหลักกฎและหลักธรรมแล้ว เมื่อตายลงต้องตกเป็นสัตว์บก สัตว์ปีก ไม่มีวันสุดสิ้น สมควรจะตระหนักรู้ตัวให้ดี

พระจี้กง : เนื่องจากเวลาจำกัด ฉันว่าการเยี่ยมชม **"ตำหนักสัตว์สี่ชนิดคืนชีพ"** จะปิดฉากลงเพียงเท่านี้ ชาวโลกก็พอจะรับรู้เข้าใจเป็นสังเขปบ้างแล้ว ที่นี่เพียงแต่จัดการคืนชีพ นอกนั้นที่โดนขุมที่สิบแห่งยมบาล **"จ้วงลุ้งอ๊วง"** ตัดสินให้เวียนไปเกิดเป็นสัตว์สี่ชนิด วิญญาณที่ยังเวียนไม่ครบกำหนดไม่อยู่ในการจัดทำของตำหนักนี้ อันนี้ชาวโลก

ควรจะเข้าใจให้ถ่องแท้ไว้ เจ้าหยางเซิง เราเตรียมการกลับสำนักกันเถิด

หยางเซิง : ขอขอบคุณพระพันปีและยมทูตทั้งหลายที่ให้การแนะนำชี้แจง เพราะได้เวลาแล้วเราศิษย์-อาจารย์จะกลับเมืองมนุษย์ ขอลาทุกท่านแล้วละ !

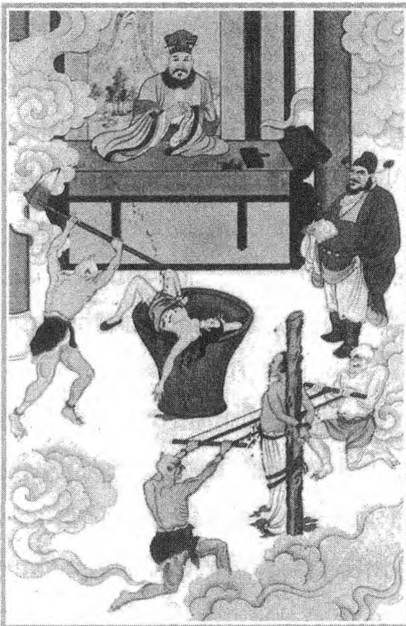
พระพันปี : ที่ไหนได้ ! สิ่งใดบกพร่องแล้ว ขอได้อภัยด้วย นายทหารทั้งหลาย นมัสการส่งท่านอาจารย์กับท่านหยางเซิงกลับ

พระจี้กง : รีบออกจากตำหนัก เตรียมขึ้นบนดอกบัว

หยางเซิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์ท่านเดินทางกลับเถิด...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

นรกขุมที่สี่

ขุมที่สี่ โหดร้าย สาหัสนัก
พวกบาปหนัก ผลิตยาปลอม ฆ่าผู้คน
ถูกกรอกยา รสขมขื่น สุดฝืนทน
หลีกไม่พ้น พวกขายยา ให้เสพติด

คนมั่งคั่ง ชอบมั่วกาม ค็อฟฟี่ช็อพ
คงจะชอบ นรกน้ำร้อน ลวกมือดี
พวกนักล้วง เช็คสปริง ไม่อาจหนี
ลองชิมที คงจะเข็ด ไปอีกนาน

ปากเราะราน ชอบวิวาท กับสามี
ยุแหย่ดี ให้บ้านแตก สาแหรกขาด
นักร้องเพลง ลามกจกเปรต คงขยาด
คงไม่พลาด เหล็กแทงปาก ร้องโอดโอย

นรกตัดเอ็น แคะกระดูก คงเหมาะสม
คนโสมม ไร้ซื่อสัตย์ โกงตาชั่ง
ชอบเล่นไพ่ ติดพนัน คนชอบดัง
แขนขายัง ถูกตัดขาด เจ็บถึงใจ

ครั้งที่ ๒๒

วันเสาร์ที่ ๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

ตอน ท่องแดนนรกขุมที่ ๔

พบปะท่านยมบาลโหงวกัวอ๊วง

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนความว่า

ชีวิตคน เหมือนขี่ม้า ชมโคมไฟ
เวลาผ่านไป อย่างรีบเร่ง ไม่กลับย้อน
รูปนามใหม่ จิตวิสุทธิ์ ประภัสสร
ครบวงจร เริ่มดิถี ใคร่เหาะเหิน

พระจี้กง : ปีเก่าผ่านไปแล้ว ตั้งแต่วันที่ ๑๕ เดือน ๘ ปีมะโรง สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งได้รับเทวโองการให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** พริบตานั้นเวลาได้ผ่านไปแล้วครึ่งปี ชีวิตคนอุปมาเหมือนโคมไฟมีภาพต่างๆ หมุนวิ่งอยู่ตลอดเวลา วิ่งหมุนไปโดยไม่หยุดยั้ง เวลาบินหายไปทุกขณะ คนเราจะมีโอกาสได้พบวัน **"หง่วนเซียว"** (วันเพ็ญเดือนอ้าย) สักกี่ครั้ง ? รู้สึกอายุขัยเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ที่เห็นอยู่ต่อหน้าล้วนเป็นพวกเด็กทั้งหลาย มือถือดวงโคมหยอกล้อวิ่งเล่นกัน ยกกระจกขึ้นส่องหน้าตัวเอง เห็นหัวหงอกหน้าคล้ำ หากไม่บำเพ็ญตนโดยเร็วจะคอยเวลาใดเล่า ภายในอุ้งกลางแห่งหัวใจของฉันมียาทิพย์เม็ดหนึ่งสถิตอยู่ แต่รอจนครบรอบปีใหม่ ขณะที่ทุกสิ่งทุกอย่างในพิภพเปลี่ยนสภาพใหม่หมด ผลสุกขั้วหล่นจะได้สลัดเปลือกทิ้งบินขึ้นสู่สวรรค์ แผนชีวิตเริ่มขึ้นเมื่อฤดูใบไม้ผลิ เวลาอันมีค่าในชีวิตคนอยู่ที่วัยเยาว์ ถนอมรักเวลาหวงแหนชีวิตตั้งใจแน่วแน่จะไม่หวั่นไหวต่อยักษ์มาร แสงสว่างมองเห็นอยู่เบื้องหน้าแล้ว ก้าวตรงไปเถิด ขออวยพรให้ดำเนินไปด้วยความสวัสดีมีชัยปราศจากอุปสรรคใดๆ ทั้งสิ้น วันนี้เตรียมท่องนรก เจ้าหยางเซิงจง

รวบรวมสติกำลังให้สมบูรณ์

หยางเซิง : ขอแสดงความยินดีในการร่ำรวย!

พระจี้กง : ยินดีด้วย ยินดีด้วย ! แต่ว่าเราผู้เป็นอาจารย์ของเจ้านี้ ไม่คิดถึงความร่ำรวยมีเงิน ฉันมีเงินทองเต็มบ้านอยู่แล้ว เพียงแต่คิดจะมีลูกแก้วลูกขวัญโดยเร็วเท่านั้น

หยางเซิง : ผู้อยู่ในบรรพชิตยังคิดจะมีบุตรโดยเร็ว จะไม่ทำให้เสื่อมเสียแก่วินัยสงฆ์หรือ ?

พระจี้กง : เจ้านะเข้าใจผิดเสียแล้วละ ความคิดฉันนั้นคืออยากให้สวรรค์ท่านโปรดคลอดบุตรที่สูงศักดิ์มีปัญญาปราดเปรื่องมากๆ และคลอดพวกที่ฉลาดแกมโกงให้น้อยลง แล้วโลกนี้จะได้สงบสุข ข้าฯก็จะได้สุขสบายเลย ไม่ต้องมาท่องลุยในโลกอันเต็มไปด้วยฝุ่นกิเลส (คือโลกที่สกปรก) เพื่อกอบกู้ชักจูง (คำพระท่านว่าโปรดเวไนยสัตว์) มวลชนโดยที่ต้องทุ่มเทซึ่งกำลังน้ำใจทั้งหลาย

หยางเซิง : ท่านอาจารย์พูดได้วิเศษมาก แต่มนุษย์ในปัจจุบันนี้ที่ว่าอยากมีบุตรที่สูงศักดิ์โดยเร็วนั้น หมายถึงว่าต้องการบุตรที่คลอดออกมาแล้วต่อไปจะได้ร่ำรวยใหญ่โตรวยทางอุบาทว์ ดังนั้นจึงขอแสดงความยินดีที่มีบุตรสูงศักดิ์โดยเร็ว ไม่เหมือนกับคำว่า **"ยินดีร่ำรวย"** ชาวโลกชอบจะรับฟังมากกว่า

พระจี้กง : ที่หาเงินเก่งก็ใช่ว่าล้วนเป็นบุตรที่สูงศักดิ์เสียหมดก็หาไม่ ยังมีหญิงชั่วอีกมากนะ ! ฮา ! ฮา ! พูดเพลินไปเลย **"เวรปาก"** ขอประทานโทษฯ เราเตรียมท่องนรกแล้ว เจ้าจงรีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : ไฉนดอกบัวช่อนี้ในปีนี้จึงเพิ่มความใหญ่โตขึ้นเล่าครับ ?

พระจี้กง : หน้าที่งานหนักและหนทางก็ไกลด้วย ช่อบัวจึงเบิกบานเปล่งขึ้น จงเคร่งธรรมปฏิบัติงาน ที่นั่งดอกบัวของเจ้ามีสัญลักษณ์บ่งบอกว่ามีความก้าวหน้าขึ้น

หยางเซิง : มิได้ ! รู้สึกตัวเองว่ายังมีเวรบาปอยู่มาก ไฉนจึงมีบัวอาสนะนั่งได้เล่า ?

พระจี้กง : ดอกบัวเกิดจากโคลนตม **"รักตนถนอมตัว"** ก็จะไม่มีวันผิดได้ รีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว วันนี้เราจะท่องนรกขุมที่ ๔ กันละ

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์เริ่มเดินทางได้...

พระจี้กง : วันนี้เกิดมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาดลใจ จึงอ่านกลอนปลอบเตือนชาวโลกบทหนึ่งดังต่อไปนี้

ถามชาวโลกว่าวุ่นอะไร ?	วุ่นเรื่องปากท้องอยู่ร่ำไป !
ถามชาวโลกว่าอยากอะไร ?	อยากได้ชื่อเสียงทรัพย์สิน จึงต้องระทมไป !
ถามชาวโลกว่าหลงอะไร ?	หลงเรื่องความรัก ร่างกายซูบผอมไป !
ถามชาวโลกว่าคิดอะไร ?	ล้วนถูกความโลภปั่นหัวไป !
ถามชาวโลกว่าทำอะไร ?	เรื่องชั่วร้ายผิดศีลไม่ควร (ทำ) ไป !
ถามชาวโลกว่าได้อะไร ?	วุ่นวายจนตัวตาย ก็มิได้อะไรไป !
ถามชาวโลกว่าใคร่อะไร ?	ลูกเมียโดนมั่ว แค้นเคืองไป !
ถามชาวโลกว่าคอยอะไร ?	จงกลับเนื้อกลับตัวมุ่งธรรมไป !
ถามชาวโลกว่าสร้างอะไร ?	ออกจากตมบ่เปื้อนท่องเที่ยวสบายไป !
ถามชาวโลกว่าเที่ยวอะไร ?	เราโดยสารกันในกอปรเมตตาธรรม สุขกายสบายใจ !

ถึงแล้ว รีบลงจากดอกบัวเร็ว **"นรกขุมที่ ๔"** ได้ปรากฏต่อหน้าเราแล้ว

หยางเซิง : อ้อ ! ขุมที่ ๔ ปรากฏอยู่เบื้องหน้าจริงๆ แฮะ

พระจี้กง : โหงวกัวอ๊วง และยมทูตทั้งหลายได้ออกจากปราสาทแล้ว เราเข้าไปแสดงความเคารพเถิด

หยางเซิง : ขอแสดงความคารวะต่อท่าน **โหงวกัวอ๊วง** และยมทูตทั้งหลาย กระผมผู้ซึ่งเป็นศิษย์สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองไถ่ตง ได้รับเทวโองการแต่งหนังสือ วันนี้โดยการนำของท่านอาจารย์รู้สึกมีบุญวาสนา

ที่ได้มายังตำหนักของท่าน ขอได้โปรดให้การแนะนำชี้แจงด้วยเถิด

โหงวกัวอ๊วง : มิต้อง... รีบลุกขึ้นเถิด ปีใหม่ก็เริ่มละเลงพู่กันมาบากบั่นพากเพียรถึงปานฉะนี้ มุ่งสู่ใต้บาดาลเพื่อการแต่งหนังสือ ศิษยานุศิษย์ทั้งหลายของสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ๊งมีจิตใจน่าสรรเสริญยิ่งนัก เชิญท่านอาจารย์และหยางเซิงตามข้าพเจ้าเข้าไปนั่งพักในปราสาทสักครู่ เพื่อสังสรรค์สนทนากันบ้าง

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านยมบาลที่ให้การต้อนรับอย่างดีเป็นที่ยิ่ง

โหงวกัวอ๊วง : เชิญนั่ง เชิญนั่ง นายทหารรีบถวายน้ำอมฤตด่วน

หยางเซิง : ขอบคุณท่านยมบาลมาก

พระจี้กง : เป็นโชคลาภวาสนาของเจ้าหยางเซิงแล้ว ท่านโหงวกัวอ๊วงประทานน้ำอมฤตที่ท่านใช้ดื่มเป็นส่วนตัวนั้นให้เจ้า นับเป็นสิ่งประเสริฐสุดแห่งหมู่เทพเซียน เมื่อเจ้าดื่มแล้วสามารถจะเพิ่มพูนสติปัญญาขึ้นได้อีก

โหงวกัวอ๊วง : ท่านอาจารย์และหยางเซิงมิต้องเกรงใจรีบดื่มเสีย

หยางเซิง : รสชาติหอมหวน ชื่นอกชื่นใจ ความรู้สึกที่เยือกเย็นและอบอุ่นรวมอยู่ในตัว ขอขอบคุณท่านยมบาลที่ประทานให้กระผมจะพยายามจนสุดความสามารถ เพื่อทำหน้าที่แต่งหนังสือให้สำเร็จลุล่วงไป

โหงวกัวอ๊วง : มิต้องเกรงใจ น้ำอมฤตนี้ **"พระแม่แห่งสระศักดิ์สิทธิ์"** ประทานให้ยมบาลทั้ง ๑๐ ขุมได้รับทั่วกันหมด ดื่มแล้วสามารถเพิ่มพลังแห่งดวงกมลให้ช่วงโชติรุ่งโรจน์ขึ้น ถ้าเป็นตุลาการแดนนรกจะดื่มน้ำอมฤต ภูตผีปีศาจก็จะดื่มแต่น้ำชาเท่านั้น เนื่องจากตำแหน่งหน้าที่และผลบุญต่างกันนั่นเอง การเลี้ยงดูกำนัลจึงแตกต่างกันด้วยประการเช่นนี้

หยางเซิง : ขุมของท่านทำการชำระตัดสินลงโทษพวกวิญญาณโทษนั้นมีสภาพการณ์เช่นไรครับ ?

โหงวกัวอ๊วง : ข้าพเจ้าก็คุมสิบหกนรกน้อยเช่นกัน นอกนั้นยังมีคุกนรกที่สร้างเพิ่มขึ้นใหม่เพื่อป้องกันโทษที่ชาวมนุษย์กระทำขึ้นแบบพิสดารตามกาลเวลาสมัยใหม่ คุกนรกก็แยกชั้นรับหน้าที่กัน ต่างคนต่างมีหน้าที่รับผิดชอบ บรรดาที่ประพฤติชั่วทำบาปในแดนมนุษย์ เมื่อตายลงแล้วเข้า

มาจากประตูผีขึ้นบนหอกระจก (กรรม) วิเศษส่องร่างเดิมปรากฏออกมามีหลักฐานที่ทำผิดพร้อมมูลแล้ว ต้องดูว่าโทษที่ทำไว้นั้นขึ้นกับความปกครองของขุมไหน ก็ส่งมอบให้แต่ละขุมรับไปจัดการ ขณะนี้ข้าพเจ้าจะชำระคดีเรื่องหนึ่ง เชิญท่านทั้งสองตามข้าพเจ้าขึ้นนั่งบัลลังก์สังเกตการณ์เถิด

หยางเซิง : ขอรับกระผม ยมบาลหัวควายหน้าม้าสองนายคุมวิญญาณโทษชายตนหนึ่งอยู่หน้าโต๊ะ ท่วงทีท่าทางคล้ายพวกผู้อำนวยการหรือประธานกรรมการ หน้าตาเปล่งปลั่งราศีดี หัวเถิกอยู่บ้างแล้ว มิทราบว่าทำผิดด้วยโทษอันใด มีอาการแสดงออกด้วยความหวาดกลัวสั่นเทา

โหงวกัวอ๊วง : วิญญาณโทษตนนี้ สมองปราดเปรื่องตอนมีชีวิตอยู่เป็นพ่อค้ายาแผนปัจจุบัน ต่อมาคิดหาเงินโดยทางมิชอบ เพราะเหตุว่าตนเองมีความรู้ความชำนาญเรื่องยาพอสมควร เลยทำยาปลอมออกจำหน่ายปองร้ายให้โทษชาวบ้านมากมาย วันนี้หมดอายุขัยแล้ว โดนยมทูตคุมตัวมาพิจารณาโทษ

พระจี้กง : เนื่องจากหมดเวลาลงแล้ว ข้าฯ ว่าเจ้าหยางเซิงเตรียมกลับสำนักเถิด วันหน้าค่อยมาสัมภาษณ์ที่คุกนรกนี้กันใหม่ก็แล้วกัน ขอแสดงความเสียใจต่อท่านโหงวกัวอ๊วงเป็นอย่างมาก โปรดให้อภัยด้วย

โหงวกัวอ๊วง : ที่ไหนได้ นายทหารและยมทูตทั้งหลายตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์กลับ

พระจี้กง : เจ้าหยางเซิงรีบออกจากปราสาทเร็ว เตรียมกลับสำนัก

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านยมบาลและยมทูตที่ได้ให้เกียรติต้อนรับ ลาก่อนละครับ

พระจี้กง : เจ้ารีบขึ้นนั่งบนดอกบัวเร็ว เตรียมกลับสำนัก

หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์ท่านเริ่มเดินทางได้...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๒๓

วันที่ ๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

ตอน ท่องแดนกรอกยานรกน้อย

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

ขายยาปลอม เป็นหมอเถื่อน บาปหนักหนา
โลภเงินตรา บาปติดตน ทุกแห่งหน
แพทย์ฮั้วท้อ เมตตาจิต รักษาคน
ทิพย์สุคนธ์ โพธิสัตว์ พรมแผ่นดิน

พระจี้กง : ในโลกนี้มีคนไม่น้อยที่จิตใจโหดเหี้ยมปราศจากความสำนึกผิดชอบ หลงระเริงแต่เงินๆ ทองๆ ไม่คำนึงถึงศีลธรรม เช่น หมอเถื่อนทำลายชีวิตคน จนกระทั่งทำยาปลอมจำหน่าย เห็นชีวิตคนเป็นผักเป็นปลา เวรกรรมหนักหนา แม้ยมกฎจะเข้มงวดกวดขัน ก็ยังมีแมลงเม่าบินสู่กองไฟ จงใจเลี่ยงกฎหมาย เมื่อตายลงแล้วไปสู่นรก ก็ต้องระทมอย่างมีปากก็พูดไม่ออก หากผู้ใดไม่เชื่อข้าฯ จะพาหยางเซิงไปท่องนรกเพียงเที่ยวเดียว ก็จะพิสูจน์ได้ว่าที่กล่าวไปนั้นมิได้มดเท็จเพ้อเจ้อ วันนี้เตรียมท่องนรก เจ้าหยางเซิงขึ้นดอกบัวเถอะ

หยางเซิง : มิทราบว่าการเดินทางวันนี้จะมุ่งสู่แห่งใด ?

พระจี้กง : ขุมนรกที่ขึ้นกับขุมที่ ๔ รีบเตรียมตัวออกเดินทาง

หยางเซิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ได้...

พระจี้กง : ถึงแล้วละ รีบลงจากดอกบัวเสีย

หยางเซิง : คุกที่อยู่เบื้องหน้าส่งเสียงอาเจียนโอดครวญระงมไป บนประตูคุกเขียนว่า **"แดนกรอกยานรกน้อย"** นายทหารหัวควายหน้าม้าต่างคุมวิญญาณโทษหญิงชายเข้าไปในคุก อ้อ ! พัศดีและนายทหารออกมาจากประตูใหญ่แล้ว ประหนึ่งรู้ว่าเราได้มาถึงที่หมายแล้ว

พระจี้กง : ถูกต้อง พัศดีและนายทหารได้มาต้อนรับเราอยู่เบื้องหน้าแล้ว เจ้าจงรีบไปแสดงความเคารพ

พัศดี : ขอต้อนรับท่านอาจารย์และหยางเซิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งที่มาเยี่ยมชมถึงคุกนี้ ก่อนหน้านี้ครู่หนึ่งได้รับคำสั่งจากนายทหารทราบว่าท่านทั้งสองจะมาคุกนี้ สำรวจสภาวะที่แท้จริง เพื่อลงพิมพ์ในหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ทำให้ชาวมนุษย์เชื่อว่ามีนรกอยู่จริง ท่านทั้งสองเชิญตามสบายเถิด

หยางเซิง : ขอบคุณท่านพัศดีที่ได้ให้การต้อนรับอย่างดี สองข้างประตูของนรกแดนกรอกยา มียาชนิดต่างๆ กองเต็มไปหมด เข้าไปดูใกล้ๆ เครื่องหมายการค้ามีทั้งภาษาจีน อังกฤษ ญี่ปุ่น การห่อหุ้มบรรจุเครื่องยาด้วยหรือไฉน ? มิเช่นนั้นแล้วจะตั้งแสดงประดับด้วยเครื่องยามากมายอย่างนี้ ? ร้านขายยาในแดนมนุษย์ ยังไม่มียามากมายเช่นนี้วางจำหน่ายเลย ?

พัศดี : คุกนี้มิได้ขายยาแต่ประการใด เครื่องยาเหล่านี้เป็นยาปลอมที่ชาวโลกออกจำหน่ายในแดนมนุษย์ เมื่อทำอะไรขึ้นมาสิ่งหนึ่ง แดนนรกก็จะถ่ายทอดปรากฏภาพออกมาทันที ดังนั้นทำยาปลอมขึ้นขวดหนึ่งยมโลกก็สะท้อนภาพจริงออกมาด้วย หลักฐานแห่งการทำผิดก็เลยวางอยู่ที่นี่โดยปริยาย ไม่มีขาดเกินผิดพลาดแม้แต่น้อยนิด ดังที่ดวงอาทิตย์กับดวงจันทร์ส่องแสงต่อกันฉันนั้น สิ่งเหล่านี้ชาวโลกควรเข้าใจเอาไว้ อย่าคิดว่าทำในที่มืดจะทำการผิดศีลธรรมย่อมทำได้ แต่หารู้ไม่ว่าภูตผีเทวดาได้ควบคุมดูแลอยู่แล้ว มิเช่นนั้นแล้วบาปเวรของผู้คนจะได้รับสนองตอบคืนได้อย่างไร พระเจ้าทรงตรัสไว้ว่า “เคราะห์กรรมโชคลาภมิได้มาเอง อยู่ที่ผู้คนจะใฝ่หาเองต่างหาก การตอบสนองแห่งบุญบาปอุปมาเหมือนเงาตามตัว” ก็คือเหตุผลอันนี้แหละ

พระจี้กง : ชาวมนุษย์ส่วนมากไม่เชื่อในเรื่องของการก่อเหตุก่อผล ควรรู้ไว้ว่าการสนองตอบแห่งบุญบาปนั้น เหมือนเงาตามตัว เช่น การอยู่ใต้แสงสว่าง ผู้คนจะมองเห็นเงาของตนเอง เมื่อเข้าไปอยู่ในห้องมืด

ก็จะไม่มีเงาให้เห็น เลยคิดว่าไม่มีผีสางเทวดาที่ไหนมารู้เห็น แต่ไม่รู้หรอกว่าในห้องมืดนั้นที่จริงแล้วเป็นแหล่งที่มีผีมาก อยากตกเข้าไปในบ่วงเอง แล้วจะมาโทษใครเล่า ?

พัศดี : เชิญท่านทั้งสองรีบไปชมดูภายใน

หยางเซิง : ในคุกล้วนล้อมด้วยเส้นเหล็กกล้าสามารถมองเห็นวิญญาณโทษแต่ละตนร้องเสียงครวญครางเจ็บปวดอยู่ภายในนั้น พวกยมทูตกำลังเทของเหลวสีดำเป็นถังๆ กรอกเข้าไปในปาก แต่ละตนก็ดิ้นรนหลบหลีกการกรอกยาของยมทูต

พระจี้กง : ฉันจะพามาทางนี้ ดูวิญญาณโทษตนที่วันก่อนนั้นถูกตัดสินให้มารับโทษในคุกนี้ว่า สภาพการทำโทษเป็นอย่างไรบ้าง

พัศดี : ได้ครับ ข้าพเจ้าจะพาท่านไปตรวจชมภายในคุก

หยางเซิง : น่าสงสารเสียจริงๆ วิญญาณโทษตนนี้วันก่อนขณะที่อยู่ในขุมที่ ๔ หน้าตายังเป็นน้ำเป็นนวลผ่านมาแค่สามวันเท่านั้นเวลานี้หน้าคล้ำไปแล้ว ทั้งหน้าตาจมูกเต็มไปด้วยของเหลวสีดำมิทราบว่าเป็นของอะไร ?

พัศดี : วิญญาณโทษตนนี้ เพราะเหตุว่าทำยาปลอมขายที่โลกมนุษย์ทำลายล้างชีวิตคนมาไม่น้อย เมื่อตายลงแล้วคุกเราก็ใช้ยาน้ำสีดำและมีสารพิษปนอยู่ด้วยกรอกปากมันเข้าไป ยาชนิดนี้ขมนักกลืนกินยากเหลือหลาย พอเข้าปากไปเท่านั้น ท้องไส้ถูกกัดกร่อนบีบเฉือน ทั้งเจ็บปวดทั้งจะรากแต่ก็รากไม่ออก นี้แหละเป็นการสนองตอบจากการกระทำยาปลอมละ

หยางเซิง : ชุดสากลของวิญญาณโทษตนนี้เปรอะเปื้อนยาน้ำสีดำเต็มไปหมด สกปรกสิ้นดี ตาทั้งสองข้างก็เหม่อลอยไม่มีแวว

วิญญาณโทษ : ช่วยด้วย ! ช่วยชีวิตฉันด้วย ! พระอรหันต์ใหญ่รูปนี้กับท่านมนุษย์ผู้นี้ รีบช่วยเหลือฉันด้วย ฉันทนไม่ไหวแล้วขอกราบละ ! ถ้าสามารถช่วยฉันได้ชาติหน้าฉันจะเกิดเป็นควายเป็นสุนัขมาตอบสนองบุญคุณของท่าน ฉันมีเงินทองมากมายทิ้งไว้ในโลกมนุษย์ จะให้ลูกๆ มอบ

ให้ท่านก็ย่อมได้

พัศดี : พูดเหลวไหล ! ท่านนี้คือพระอรหันต์จี้กง มิใช่พระธรรมดาในแดนมนุษย์ แกจะให้เงินท่านมีประโยชน์อันใด ? ปลดแกออกมา ให้รีบเล่าเรื่องความผิดที่แกได้กระทำไว้ สารภาพต่อท่านมนุษย์ผู้นี้ ท่านคือหยางเชิงแห่งสำนักเชี้ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองไถ่ตง ศิษย์ท่านพระเจ้ากวนอูผู้ศักดิ์สิทธิ์ ตามพระราชโองการให้มาท่องนรก เพื่อแต่งหนังสือปลอบเตือนชาวโลก แกสารภาพให้หมดเปลือกจะได้ลดโทษให้บ้าง

วิญญาณโทษ : ขอขอบพระคุณใต้เท้า พูดแล้วก็อับอายขายขี้หน้าและทำให้พวกลูกหลานต้องอัปยศด้วย ฉันเปิดร้านขายยาแผนปัจจุบันที่เมืองมนุษย์ ขายทั้งยาในประเทศและยาต่างประเทศ เพราะเหตุว่าตาได้เห็นหูได้ยิน มิช้ามินานก็มีความรู้ทางเรื่องยาอยู่บ้าง ใจเกิดคิดจะหาเงินทางลัด (ทางที่ไม่มีศีลธรรม) คิดจะเสี่ยงกับมัน จึงซื้อเครื่องจักรเล็กๆ เครื่องหนึ่ง ใช้แป้งสาลีทำยาปลอมขายดีชนิดต่างๆ ขึ้น และเลียนแบบบรรจุหุ้มห่อเหมือนยาขนานแท้ แล้วผลิตออกจำหน่ายอย่างใหญ่โตมโหฬาร นอกจากขายในร้านเองแล้วยังขายให้กับร้านขายยาอื่นๆ อีก ได้เงินมามิใช่น้อย มาตอนต้นฤดูใบไม้ผลินี้ เกิดโชคร้ายป่วยไข้ตายมีอายุขัย ๕๒ ปี ตอนตายโดนทหารหน้าควายม้าคุมตัวไปยังหอกระจก (กรรม) วิเศษฉายภาพการทำยาปลอมและภาพของการจำหน่ายปรากฏออกมา ทำให้ฉันตกตะลึงกลัวจนหน้าถอดสี ที่แท้ยมโลกก็มีเครื่องมือร้ายกาจฉมังถึงขนาดนี้ ดังนั้นฉันจึงไม่สามารถปฏิเสธได้ เมื่อสามวันก่อนโต๋นโหงวกัวอ๊วงแห่งขุมที่ ๔ ตัดสินให้ฉันตกเข้ามายังนรก แดนนรกกรอกยา ๓๐ ปี ในขณะที่จะทำการลงโทษ ยิ่งทำให้ฉันขวัญหายวิญญาณกระเจิงไปหมด เพราะเหตุว่ายาปลอมที่ฉันทำขึ้นในตอนอยู่ในแดนมนุษย์ ปรากฏมีสภาพเรียบร้อยทุกอย่างตั้งอยู่ที่หน้าคุก ยมโลกมีฤทธิ์เดชกว้างใหญ่ไพศาลเสียจริงๆ หลักฐานความผิดพร้อมมูล แล้วจะให้พูดอะไรได้อีกเล่า สามวันมาแล้ว โดนภูตผีบังคับกรอกน้ำยาดำ มันช่างกินยากเหลือทน จะไม่กินหรือก็ต้องโดนเฆี่ยนตีอีก เมื่อบังคับกรอก

เข้าปากไป ก็เจ็บปวดทรมานเหลือที่จะกล่าว เมื่อดื่มเข้าไปท้องไส้ก็เจ็บปวดเหมือนลำไส้จะขาดจะรากก็รากไม่ออก เมื่อสำนึกตัวได้ก็สายเสียแล้ว ผู้ที่ขายยาในแดนมนุษย์ อย่าได้เลียนแบบฉันเป็นอันขาด หากรู้ว่าทำผิดแล้ว ให้รีบแก้ไขสำนึกบาป มิเช่นนั้นเมื่อตัวตายลงแล้วจะมีความทุกข์ทรมานมาหยิบยื่นให้

พัศดี : ไอ้เวร ! แกยังมีความผิดอีกมาก รีบสารภาพมาอย่าปิดบัง มิเช่นนั้นจะเพิ่มโทษให้หนักยิ่งขึ้น

วิญญาณโทษ : ขอรับ! ขอรับ! ฉันจะพูดก็แล้วกันตอนที่ฉันเปิดร้านขายยาเพราะโลภอยากได้เงินมากๆ ก็เลยแอบขายยาประเภทกล่อมประสาทให้แก่พวกหนุ่มสาวไปทำให้พวกเขาสะลึมสะลือ บ๊องๆ บวมๆ เกิดมีเหตุร้ายขึ้นก็มากหลาย โทษฉันนี้สมควรตายเป็นหมื่นๆ ครั้ง ยังมีอีกครั้งหนึ่งเพื่อนคนหนึ่งได้ให้หนังสือเรื่องธรรมะของเซียน-พุทธลงประทับทรงเพื่อปลอบเตือนชาวโลกเล่มหนึ่งให้ฉันศึกษาท่องอ่าน เพื่อสร้างบุญประกอบความดี ฉันเปิดอ่านได้ไม่กี่หน้า เห็นว่าล้วนเป็นเรื่องโคลงกลอนของเซียน-พุทธอะไรต่อมิอะไรที่ลงทรงไว้ทั้งนั้น ฉันจึงโยนทิ้งทันที ใจคิดว่าสมัยยุคอวกาศนี้ จะมีเทพผีเซียน-พุทธอะไรกันอีก ล้วนเป็นผู้หลงงมงายทั้งเพ จึงไม่เชื่อคำผีคำเจ้า หารู้ไม่ว่าเมื่อตัวตายลงแล้ว ยมบาลท่านให้เพิ่มโทษในการที่ทำการกล่าวร้ายบริภาษเซียน-พุทธและทำลายทิ้งตำราธรรมอีก ๕ ปี ที่แท้ท่านผู้เป็นมนุษย์ผู้นี้คือศิษย์แห่งสำนักทรงของเมืองมนุษย์ ฉันมันหลงละเมอมากเกินไป ขอท่านอาจารย์กับท่านหยางเซิงจงช่วยเหลือฉันด้วย ช่วยขอความกรุณาจากพัศดี ปล่อยตัวฉันออกไปจากคุก

หยางเซิง : ท่านอาจารย์ครับ วิญญาณโทษตนนี้มีจิตสำนึกผิดชอบอยู่บ้าง ยังรู้จักคำว่า สำนักทรงเจ้า กระผมว่าอภัยโทษให้บ้างเถิด

พระจี้กง : ขณะที่มีชีวิตอยู่ไม่เชื่อเซียน-พุทธ ยกตัวเองว่าทันสมัยยุควิทยาศาสตร์ ตายลงแล้วจึงสำนึกตัวได้ เธอนะเวลานี้ตกอยู่ในอุ้งมือของเทพผีแล้ว จะสำนึกตัวก็สายเสียแล้ว แต่เห็นแก่ที่เธอสารภาพ

ความผิดที่ตัวทำขึ้น จะให้รอคอยหนังสือ ***เที่ยวนรก*** สำเร็จลงแล้วได้ปลอบเตือนกอบกู้ช่วยเหลือชาวโลกนั่นแหละจึงจะเอาบุญกุศลในเศษหนึ่งส่วนหมื่นจากหนังสือนี้ช่วยกู้ให้เธอพ้นทุกข์

พัศดี : สมควรแก่โทษแล้ว ลงทัณฑ์หนักต่อ พวกมิจฉาชีพ สมแล้วอย่ามีการอ้อนวอนขออภัยอีก ! แม้ว่าแกจะไม่ฆ่าคนโดยตรง จากการทำยาปลอมขาย แต่ทำให้ร่างกายของผู้คนได้รับผลร้ายแห่งการกระทำของแกอย่างมาก จะว่าฆ่าคนโดยทางอ้อมก็ว่าได้ ดังนั้น ยมบาลจึงตัดสินให้ลงโทษอย่างหนักให้กับแก

พระจี้กง : เวลาดึกมากแล้ว เจ้าหยางเซิงเตรียมการกลับสำนักได้ ถ้าบุญมีวาสนาส่ง โอกาสหน้าจะได้มาเยี่ยมใหม่

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านพัศดีและนายทหารทุกท่านที่ได้ให้การแนะนำชี้แจง ข้าพเจ้าจะตามท่านอาจารย์กลับสำนักแล้ว ลาก่อนละ

พระจี้กง : รีบขึ้นดอกบัว เตรียมกลับสำนัก

หยางเซิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๒๔

วันที่ ๑๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

ตอน ท่องแดนน้ำร้อนลวกมือนรกน้อย

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

การปล้นจี้ ขโมยทรัพย์ สุดบัดสี
เงินไม่ดี แม้ร่ำรวย ก็ไร้เกียรติ
เลี้ยงลูกชั่ว ทำจัญไร โคตรถูกเหยียด
บ้านเหงาเงียบ อยู่เดี่ยวโดด สุดเศร้าเอย

พระจี้กง : การค้าทุกกิ่งก้านสาขาของโลกมนุษย์ล้วนดำเนินการได้ ภาษิตกล่าวว่า **"แต่ละวิชาชีพผลิตบัณฑิตได้ทั้งนั้น"** ขอแต่ว่ารู้ช่องทางหาเงิน ที่ไม่ผิดกฎหมายของประเทศชาติเท่านั้น เช่นนี้แล้วในแดนมนุษย์จะไม่มีคนอดตาย มองดูรอบด้านของสังคม ปรากฏว่ามีพวกมิจฉาชีพยึดเฉพาะในทางตัดช่องย่องเบา ลักขโมยหรือฉ้อฉลคดโกงหลอกลวงเป็นอาชีพ จนกระทั่งแย่งชิงทรัพย์สมบัติ แอบเอามือที่โหดเหี้ยมล้างผลาญฆ่าคน เลี้ยงลูกแล้วไม่สั่งสอนเป็นความผิดของใครเล่า? น่าสงสารจิตใจผู้เป็นพ่อแม่ทั่วพิภพ สูญสิ้นแล้วซึ่งพลังใจพลังกายอย่างมหาศาล เลี้ยงลูกขึ้นมาเป็นนักเลงอันธพาล ก่อกรรมทำเข็ญผิดกฎผิดเกณฑ์ ทำลายความสงบสุขของสังคม โทษทัณฑ์นั้นน่าจะฆ่าทิ้งเสียนี่กระไร เมื่อตอนที่มีชีวิตอยู่ ยกตัวเองเป็นนักเลงโต ออกตระเวนครองความเป็นใหญ่เป็นถิ่นๆ แต่เมื่อตกมาถึงในคุกแห่งแดนนรกแล้ว จึงต้องชูมือยอมแพ้ (ยื่นมือให้มัด) โดนยมทูตดุด่าเฆี่ยนตีน่าสงสารมาก ถ้าชาวโลกไม่เชื่อ วันนี้อาตมาจะนำหยางเซิงไปเยี่ยมชมยมโลกสักครั้ง ก็จะทราบดีถึงแก่นแท้ เจ้าหยางเซิงเตรียมท่องนรก รีบขึ้นดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านอาจารย์ในการตักเตือนสั่งสอนชาวโลก เมื่อ

ได้ยินคำพูดของท่านก็คงจะมีความรู้สึกเช่นเดียวกัน กระผมมีปัญหาอยู่ข้อหนึ่ง ขอให้ชี้แจงด้วยคือ มีผู้คนหลายคนถามถึงเหตุการณ์ตอนท่องนรกโดยบอกว่า บางขณะที่ท่านได้พากระผมไปท่องนรกและในขณะเดียวกันนี้ก็มีคนขอเชิญท่านลงประทับทรง ท่านจะสามารถแบ่งกายได้หรือไฉน ? ขอได้คลายความกังขาแก่มวลชนด้วย

พระจี้กง : ปัญหานี้ซึ่งความจริงแล้วเป็นที่สนใจแก่ชาวโลกมาก วันนี้ฉันจะอธิบายให้รู้พอสังเขปดังนี้ ดวงจันทร์ลอยอยู่เหนือสระน้ำใสสะอาดแวววาวแต่เมื่อผู้คนไปจับต้องเข้าแล้ว จะกลายเป็นฟองน้ำ ที่ว่า "ดอกไม้ในกระจก ดวงจันทร์ในนที (คือน้ำ) ล้วนเลื่อนลอยไม่แน่นอน" พุทธท่านว่า **"พุทธเดชไม่มีที่สิ้นสุด"** ทางเทพว่า **"เทวฤทธิ์กว้างใหญ่มหาศาล"** พุทธและเทพก็คือสิ่งศักดิ์สิทธิ์โปร่งใสดังแสงทองดวงหนึ่งเท่านั้น แต่สามารถแปรธาตุแปลงกายเปลี่ยนตัวสารพัด พุทธเทพเมื่ออยู่บนฟ้าก็เหมือนพระจันทร์ดวงหนึ่งบรรดาแม่น้ำลำธาร ทะเลมหาสมุทรในที่มีน้ำแล้วล้วนมีดวงจันทร์สถิตอยู่ ดังที่ว่า "แม่น้ำพันสายพันดวงจันทร์หมื่นลี้ไร้เมฆหมอกเห็นฟ้าหมื่นลี้" พระจันทร์มีเพียงดวงเดียวจะสามารถแปรเปลี่ยนสารพัดได้อย่างไร ทั้งนี้ก็เพราะเหตุว่าดวงจันทร์นั้นทั้งสูงทั้งสว่างสมเทียมฟ้านั้นเอง ถ้าผู้คนสามารถสร้างบุญ สร้างกุศลขยันหมั่นบำเพ็ญในธรรม เช่น "สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง" อักษร ๓ ตัวนี้เพียงแต่เป็นตัวแทนของสำนักทรงที่ปลอบเตือนชาวโลกเท่านั้นเอง แต่ในใจของผู้คนนับพันนับหมื่นทั่วโลกล้วนมี "สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง" อักษร ๓ ตัวนี้ สถิตอยู่ในดวงใจ นี่แหละคือสำนักเดียวพิมพ์ (ตรึง) ใจคนพันคนพระจันทร์ดวงเดียวฉายทั่วพันแม่น้ำ ยกมาเปรียบเทียบอีกทางหนึ่ง ก็เหมือนกับการส่งโทรทัศน์ในทุกวันนี้ ในสถานที่ทำการปัจจุบัน มีเพียงผู้จัดรายการคนเดียว แต่ละบ้าน ขอให้มีความถี่เหมือนกัน ก็จะมีภาพเป็นพันเป็นหมื่นปรากฏตัวออกมา ความมหัศจรรย์พิสดารเป็นเช่นนี้แหละล้วนขึ้นอยู่กับการสัมผัสสัมพันธ์ในความนึกคิดชั่ววูบหนึ่ง เมื่อชาวโลกจะจองให้ฉันลงประทับ เพียงแต่ให้มีจิตนึกคิดเหมือนฉัน เกิดความ

สัมผัสต่อเชื่อมกัน ฉันก็จะลงประทับทันทีในความนึกคิดของเขา สิ่งนี้ขอให้ชาวโลกจงเข้าใจรู้ตัวไว้ด้วย อรหันต์จี้กงแม้ว่ามีเพียงรูปเดียว ฉันอยู่บนฟ้าผู้ที่นับถือเคารพในตัวข้าฯ แม้จะแปรสภาพเป็นพันเป็นหมื่นให้ทุกๆ คนสามารถมองเห็น คัมภีร์ท่านว่า "พระพุทธสถิตอยู่ภูผาอันศักดิ์-สิทธิ์ ภูผาศักดิ์สิทธิ์สถิตอยู่ในจิต ภูผาศักดิ์สิทธิ์เปรียบเสมือนพระเจดีย์ทุกผู้ทุกนามล้วนมีพระเจดีย์อยู่ในจิต จงบำเพ็ญธรรมภายใต้พระเจดีย์เทอญ" ทั้งหมดนี้ก็คือมีความหมายดังที่กล่าวไว้นั่นแหละ ได้เสียเวลาท่องนรกไปแล้ว เจ้าหยางเซิงรีบขึ้นบนดอกบัว เตรียมเที่ยวชมนรกเถิด

หยางเซิง : กระผมขึ้นอยู่บนดอกบัวแล้วครับท่านอาจารย์เชิญเริ่มเดินทางได้

พระจี้กง : ถึงแล้วละ เจ้าหยางเซิงรีบลงจากดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา หูได้แว่วเสียงร้องอย่างเจ็บปวด คุกนรกข้างหน้า บนประตูเขียนว่า **"แดนน้ำร้อนลวกมือนรกน้อย"**

พระจี้กง : ที่นี่แหละคือ **"แดนน้ำร้อนลวกมือนรกน้อย"** ซึ่งขึ้นต่อขุมที่ ๔ เรารีบรุดไปข้างหน้า เตรียมการเยี่ยมชม

หยางเซิง : ข้างในนั้นมีข้าราชการหมู่หนึ่งเดินออกมา คงจะเป็นพัศดีของคุก...ขอแสดงความคารวะต่อท่านพัศดีและนายทหารทั้งหลาย วันนี้เราศิษย์-อาจารย์ได้รับคำสั่งมาเยี่ยมชมคุกของท่าน ขอได้โปรดให้การแนะนำด้วยเถิด

พัศดี : มิต้อง...ยินดีต้อนรับท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงแห่งสำนักเซี่ยเฮี้ยงตึ้ง ที่ได้มาเยี่ยมชมถึงคุกนี้ ข้าพเจ้าเพิ่งได้รับคำสั่งจากท่านยมบาล ทราบว่าท่านทั้งสองจะมาเยี่ยมชมคุกนี้ มีอะไรขาดตกบกพร่องแล้ว ขอได้โปรดอภัยให้ด้วย

พระจี้กง : ได้เสียเวลาไปไม่น้อยแล้ว การมาถึงล่าช้าลง ขอท่านพัศดีจงให้อภัย เจ้าหยางเซิงรีบตามพัศดีเข้าไปชมในคุกเร็ว

พัศดี : ท่านทั้งสองตามข้าพเจ้าเข้าชมในคุก ก็จะได้ทราบเหตุการณ์ต่างๆ โดยละเอียด

หยางเชิง : ขอบคุณมาก ทั่วทั้งเรือนจำ เต็มไปด้วยไอน้ำร้อน เสียงหวีดร้องร่ำไห้ดังลั่นปกคลุมทุกแห่งหน วิญญาณโทษในคุก มือทั้งสองข้างล้วนถูกตอกตรึงอยู่กับรางไม้ ยมทูตต่างยกเอาน้ำร้อนที่เดือดพล่านอยู่เป็นถังๆ ใช้กระบวยตักราดลงบนมือทั้งสองข้างของวิญญาณโทษ แต่ละตนโดนลวกจนคร่ำครวญด้วยความเจ็บปวด ยมทูตอีกตนหนึ่งก็ถือแส้พอได้ยินเสียงร้องก็หวดลงทีหนึ่ง สภาพนั้นน่าเวทนายิ่ง มิทราบว่าพวกนั้นทำผิดโทษฐานอะไรบ้าง บางตนอายุยังอ่อนอยู่ก็โดนทำโทษอย่างทรมานด้วย

พัศดี : วิญญาณโทษเหล่านี้ ล้วนต้องโทษด้วยความผิดที่ลักขโมย หรือคดโกงในแดนมนุษย์ เมื่อตายลงแล้วจึงตกมายังคุกนี้รับการลงโทษ ข้าพเจ้าจะเรียกมาสัก ๒-๓ ตน ให้มาเล่าเรื่องชั่วร้ายที่ตนก่อขึ้นในแดนมนุษย์ให้ท่านฟัง

หยางเชิง : นั่นก็ดีซิครับ กระผมจะได้ถามสภาพการณ์ทำชั่วของเขา เพื่อลงพิมพ์ ***เที่ยวนรก*** จะได้ปลอบเตือนกอบกู้มวลมนุษย์

พัศดี : ข้าพเจ้าได้ปลดวิญญาณโทษ ๓ ตนออกแล้ว สั่งให้ตนที่ ๑ เล่าเหตุการณ์ที่ตนทำชั่วอย่างไรบ้าง ในขณะที่เป็นมนุษย์อยู่ในแดนมนุษย์ให้ท่านหยางเชิงแห่งเมืองไถ่ตงฟัง

วิญญาณโทษ : โอย โอย มือของผมใกล้จะแหลกเหลวแล้ว ขอให้ท่านอาจารย์รีบช่วยผมด้วย ขอทายาให้ด้วย

หยางเชิง : ดูมือทั้งสองข้าง ได้มีน้ำเหลืองไหลออกมาแล้ว คล้ายกับเนื้อหมูเละๆ อย่างนั้น เชิญท่านอาจารย์ช่วยทายาให้มันด้วย

พระจี้กง : เจ้าอย่าได้พูดมาก มือสองข้างของมันสร้างบาปขึ้นเอง หยูกยาก็ช่วยรักษามือที่โหดร้ายนี้ได้ยาก

พัศดี : ไอ้เวร ห้ามร้องทุกข์ขอความช่วยเหลือส่งเดชนะ รีบสารภาพทำบาปชั่วร้ายอย่างไรในเมืองมนุษย์ออกมาโดยเร็ว

วิญญาณโทษ : เอาครับ เนื่องจากผมได้เกิดอยู่ในครอบครัวที่มั่งคั่งมาก อยู่ดีกินดีทุกอย่าง คบค้ากับพวกจิ๊กโก๋อย่างสนิทสนมแบบเพื่อนฝูง กิน

แล้วไม่คิดจะทำงานทำการ ชอบไปมั่วอยู่ในคอฟฟีชอป ไปมั่วหยอกเย้ากับพวกผู้หญิงโสเภณี หรือพวกจิ๊กกี๋หญิงใจแตก รวมพวกกันสุมหัวเสพสุข พ่อแม่จะตักเตือนเท่าไหร่ก็ไม่ฟัง ในที่สุดโดนตัดขาดจากความสัมพันธ์ทางบ้าน โดยถูกประกาศไว้ในหนังสือพิมพ์ ตัดการเป็นพ่อเป็นลูกกัน จากนั้นผมก็พกความแค้นอยู่ในใจ ไม่ยอมกลับเข้าบ้านอีก ก็เลยตระเวนเที่ยวไปทั่วทุกแห่งหน เข้าเป็นพวกของสังคมมืด รับการชักชวนเสี้ยมสอนจากเพื่อนวายร้ายทั้งหลาย เรียนจบวิชาขโมยลักทรัพย์ มักจะอยู่บนรถประจำทางหรือท่ารถสถานที่สาธารณะต่างๆ แสดง **"มือเซียน"** (ล้วงกระเป๋า)

พัศดี : ไอ้เวร ห้ามพูดจาละเมิดเซียน-พุทธ ที่ยื่นออกไปนั้นเป็น **"มือผี"** ต่างหาก

วิญญาณโทษ : ทำการล้วงกระเป๋าลักทรัพย์มาเรื่อย ตอนหลังมาคิดได้ว่า ทำเช่นนี้ได้เงินน้อย จนก้าวถึงขั้นเข้าไปลักขโมยทรัพย์สินในบ้านพักหรือในแฟลต ชั่วชีวิตนั้น ได้ทรัพย์สินมาเป็นล้าน ครั้งหนึ่งในขณะที่ทำการลักทรัพย์นั้นเกิดเรื่องแตกขึ้น ถูกชาวบ้านไล่ต้อน เคราะห์ร้ายโดนจับไปดำเนินคดี ถูกศาลตัดสินจำคุกส่งไปทำโทษในเรือนจำ เมื่อพ้นโทษออกจากคุกก็ไม่สำนึกกลับตัวล้างเท้าล้างมือเสีย ยังแอบขโมยตามอาชีพเก่า เมื่ออายุได้ ๔๑ ปี เนื่องจากเสพสุรานารีมากเกินควร เลยเกิดเป็นมะเร็งถึงแก่ความตาย ในระหว่างป่วยไข้ต้องใช้เงินทองของตัวเองรักษา เพื่อนฝูงในสังคมมืดนั้นเห็นว่าผมไม่มีความสามารถใดๆ แล้ว จึงไม่เข้ามาแยแสด้วย ดังนั้นจึงตรอมใจตาย เมื่อตายลงก็ถูกนายทหารหัวควายหัวม้าคุมมายังนรกโดนเฆี่ยนตีตลอดทาง ตอนหลังถูกตัดสินเข้ามาอยู่คุกนี้จึงรู้ว่าตนถูกตัดอายุขัยไป ๙ ปี เป็นการสนองตอบจากความชั่วโดยแท้ ผมก็ไม่มีอะไรจะพูดอีกแล้ว

พัศดี : เมื่อแกสำนึกตัวได้ก็สายเสียแล้ว หากว่าตอนพ้นโทษออกจากคุกแล้วรู้จักสำนึกตัวใหม่ ทำตัวเป็นพลเมืองดี สร้างกุศลชดใช้เวรบาปที่ก่อไว้ จะไม่ต้องถูกหักอายุขัย และตกลงในนรกรับการทรมาน แกน่ะ

ไม่เพียงแต่ผิดฐานขโมยลักทรัพย์ ยังผิดฐานอกตัญญูซึ่งเป็นโทษใหญ่อีกด้วย ยมบาลท่านตัดสินให้แกมาอยู่คุกนรกนี้ ๓๒ ปี โทษฐานนี้พอที่จะให้แกชดใช้กรรมอยู่แล้ว วิญญาณโทษตนที่ ๒ รีบสาธยายบาปกรรมที่สร้างไว้ในเมืองมนุษย์ให้ท่านหยางเซิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งชาวมนุษย์ฟังโดยเร็ว

วิญญาณโทษ : ฉันทำการค้าเครื่องเหล็กและเครื่องอะไหล่กลไกต่างๆ ในแดนมนุษย์ เริ่มต้น ๒-๓ ปี ด้วยความอดทนขยันหมั่นเพียรมีผลกำไรได้เงินทองไม่น้อย ต่อมาค่อยๆ หัดเล่นการพนันและดื่มเหล้าเที่ยวหาความสุข เที่ยวหาผู้หญิงนางบำเรอนอกบ้าน รับเลี้ยงเมียน้อยอยู่คนหนึ่ง ส่วนเมียหลวงไม่มีทางรู้ได้เลย ดังนั้นการหมุนเวียนทางการเงินจึงค่อยๆ ฝืดลง ต่อมาเพื่อที่จะปรับค่าใช้จ่ายให้สมดุล จึงสั่งซื้อสินค้าวัสดุจำนวนมากจากโรงงาน ๒ แห่ง โดยเขียนเช็คให้ไว้เป็นจำนวนเงินมหาศาล แล้วก็เอาเครื่องเหล็กเครื่องกลนั้นไปขายที่ต่างถิ่น ด้วยราคาต่ำๆ เป็นพิเศษ ในธนาคารคงเหลือยอดเงินเพียงนิดเดียวเสร็จแล้วก็หลบหนีหายตัวไป บรรดาเจ้าหนี้เมื่อได้เวลาเก็บเงินตามใบสั่ง ก็เก็บเงินไม่ได้ จึงรู้ว่าโดนเช็คสปริงเสียแล้ว แห่กันมาคิดบัญชีกับฉัน และฟ้องร้องไปยังศาลสถิตยุติธรรม ตำรวจก็ประกาศจับตัวไปทั่วทุกทิศ ต่อมาจึงโดนจับตัวได้ขณะอยู่บ้านญาติแห่งหนึ่ง ส่งตัวไปดำเนินคดี เพราะเหตุว่าฉันฝากเงินไว้กับเพื่อนหญิงคนหนึ่ง เมื่อหลุดพ้นจากการจองจำออกมา การดำเนินชีวิตก็ยังสุขสมบูรณ์มาก แต่ว่าพวกเจ้าหนี้ล้วนผูกใจเจ็บแค้นด่าฉัน “ไอ้ชาติชั่วไอ้ขี้โกง ใจอำมหิต” ๖ ปี ก่อนฉันตายลงด้วยโรคหัวใจ ถูกนายทหารหน้าควาย-ม้า คุมตัวส่งไปขุมที่ ๒ แห่งแดนนรก ฉอกังอ๊วง ดุด่าว่าฉันโกงเงินค่าสินค้าของชาวบ้าน หากินทางสกปรกไร้ศีลธรรม ตัดสินให้ตกเข้าไปอยู่ใน **“แดนนรกอุจจาระ-ปัสสาวะ”** รับการลงโทษ เมื่อหมดโทษแล้ว จึงย้ายมาขุมที่ ๔ ในปัจจุบันนี้แหละ โหงวกัวอ๊วงว่าฉันจ่ายเช็คหลอกลวงเขา มือทั้งสองข้างเป็นต้นเหตุแห่งกรรมชั่วนั้นๆ ทำลายให้ร้ายผู้อื่นมากมาย ตัดสินเข้าอยู่ใน **“นรกน้ำร้อนลวกมือ”** ๑๐ ปี รับเลี้ยงเมียน้อย

ความประพฤติไม่เหมาะสมนั้น ต้องตัดสินลงโทษอีกต่างหาก ยมบาลท่านยังบอกอีกว่า เมื่อรับการลงโทษทุกกรรมทุกกรณีเสร็จสิ้นแล้วจะต้องส่งไปหมุนเวียน "เวียนไปเกิดครั้งที่ ๑ เป็นมนุษย์มีร่างกายพิการ แต่มีความสามารถฝีมือดีโดยกำเนิด ไปรับจ้างจากเจ้าหนี้ หาเงินให้เขา ตนเองเพียงมีข้าวกินพอยังชีพเท่านั้น เพื่อชดใช้หนี้ในชาติก่อน เวียนไปเกิดครั้งที่ ๒ ไปเกิดในครอบครัวที่มั่งคั่งมีเงิน แต่เงินนั้นได้มาโดยไม่สุจริต เกิดมาก็ไม่แข็งแรงอมโรคมากหลาย ต้องเสียเงินทองหาหมอรักษาแม้จะมั่งมี แต่ต้องกินยาทุกวัน หมอผู้นั้นคือเจ้าหนี้แห่งชาติก่อน เป็นหมอประจำพิเศษเพื่อที่จะเรียกคืนหนี้ที่ค้างชำระ นี่แหละคือการสนองตอบของคนรวยที่ไม่มีเมตตาธรรมประการหนึ่งละ ประการที่สองคือเมื่อไปโกงกินเงินทองคนอื่น ต้องสนองตอบด้วยการกินยาใช้หนี้ เหตุและผลสนองรับต่อกันต่างลบล้างกันไป" ชาวโลกที่ทำการค้าขายต้องยึดมั่นในศีลธรรมแห่งการค้าขาย เงินที่ได้มาจากใจหินชาตินั้นไม่อาจตกทอดไปถึงมือลูกหลานได้ ดังตัวอย่างฉันนี้เป็นต้น

พัศดี : ไอ้เวร ทำการค้าไม่มีศีลธรรม เครื่องโลหะก็จะกลายเป็นละอองดินในที่สุด คดโกงเงินทองผู้อื่น ชาติหน้าต้องจ่ายคืนพร้อมต้นและดอกเบี้ย แล้วยังพลอยให้คนรุ่นหลังด่างพร้อยเสียชื่อเสียงไปด้วย ลูกหลานจะลืมตาอ้าปากได้อย่างไรเล่า วิญญาณโทษที่พูดเรื่องครู่นี้เป็นเรื่องจริง เหตุและผลสนองตอบรับกันไม่มีการผิดเพี้ยนแม้แต่น้อย ตามความสำรวจของกรมกองในยมโลก พวกเจ้าหนี้ในชาติก่อนล้วนมีผลบุญกุศล ชาติหลังจึงได้เวียนไปทวงหนี้สินที่ตกค้างคืนมา เหตุและผลของโลกมนุษย์เป็นการวนเวียนมาตอบสนองกัน มีความละเอียดอ่อนไหวมากคล้ายกับข่ายใยแมงมุมเชื่อมต่อเนื่องกัน ทุกสิ่งทุกส่วนที่เกี่ยวข้องกันแล้ว ล้วนยากที่จะรอดพ้นจากการตอบสนอง ชาวโลกควรถือเรื่องนี้เป็นอุทาหรณ์ อย่าได้ใจร้ายต่อไป การกระทำทุกกรณีที่ทำให้ผู้อื่นเสียหาย แต่ตนเองได้รับผลประโยชน์นั้น ล้วนแต่เป็นการก่อเวรสร้างกรรมทั้งสิ้น ก็น่าเห็นใจชาวโลกส่วนใหญ่มักจะพบเจอแต่สิ่ง

อุปสรรคกีดขวาง แล้วมาถอนใจบ่นกันว่ามนุษย์นั้นมีกรรมเวรหนักหนา

พระจี้กง : เพราะว่าเวลาดึกมากแล้ว ข้าฯ ว่าดูแค่วิญญาณโทษ ๒ ตน ก็พอแล้ว

หยางเซิง : ก็ดีครับ ขอถามท่านพัศดีอีกนิดเถิดว่าปัจจุบันนี้ในแดนมนุษย์มีคดีปล้นทรัพย์ บางรายถูกตัดสินให้ยิงเป้า เมื่อถูกยิงเป้าไปแล้วไม่ทราบว่าไปคุมขังอยู่ ณ แห่งใด

พัศดี : เกี่ยวกับวิญญาณโทษที่ถูกประหารแล้วนั้นได้ขังอยู่ที่อื่น ที่มีการลงโทษร้ายแรงกว่าคุกนี้อีก วันอื่นจะพาท่านไปตรวจเยี่ยมอีกครั้ง

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านพัศดีและนายทหารทุกท่านที่ให้การชี้แจงแนะนำ เราเตรียมตัวกลับสำนักแล้ว โอกาสหน้าพบกันใหม่

พระจี้กง : ออกมาเร็ว รีบขึ้นบนดอกบัว เตรียมตัวกลับสำนัก

หยางเซิง : กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางเถิด...

พระจี้กง : สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๒๕

วันที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

ตอน ท่องแดนแทงปากนรกน้อย

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

ไม่ยับยั้ง วจีกรรม ก่อคลื่นลม
เสียดอารมณ์ คนสิ้นคิด ควรงดเสีย
คำมุสา เที่ยวพ่นทั่ว ต้องจนจิต
ชั่วชีวิต คุยโอ้อวด ไร้สรรเสริญ

พระจี้กง : ชีวิตคนเต็มไปด้วยความดีใจ ขุ่นข้องใจ เศร้าใจ สุขใจ และความระทม หรรษา พลัดพราก อยู่ร่วมกัน พูดไปแล้ว การบำเพ็ญธรรมก็ไม่ใช่เรื่องง่ายดายนักหรอก ต้องรักษาจิตให้มั่นคง ควรทุ่มเทปฏิบัติสักระยะหนึ่ง โดยมิใช่ว่าพูดๆ แล้วก็จะสำเร็จ ต้องมีการปฏิบัติทางศีลธรรมที่แท้จริงเป็นพื้นฐานแห่งหลักธรรม มิเช่นนั้นแล้วจะพูดอย่างน้ำไหลไฟดับก็เท่ากับดอกไม้ร่วงสู่ธารน้ำ (ที่ไหลไปตามเรื่อง) ปลุกจิตให้ศรัทธาและพลังใจมิขึ้นเลย วันนี้เตรียมท่องนรก เจ้าหยางเซิงรีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : ไฉนท่านอาจารย์ถึงถอนหายใจอยู่ร่ำไป

พระจี้กง : จิตใจที่แตกต่างกันของมนุษย์ จึงเปล่งวาจาที่แตกต่างกันออกมา บ้างว่าลูกบ๊วยแห่งนั้นมีรสเค็ม บ้างก็ว่ามีรสหวาน บ้างก็ว่ามีรสขม พูดเอาจนหนทางใหญ่ที่กลมกลืนนั้น หมุนเคว้งคว้างไปหมด ทำให้คนหูตาฝ้าฟางยุ่งเหยิง ไม่รู้จะทำอย่างไรดี !

หยางเซิง : อะฮ้า ! ผู้อยู่ในบรรพชิตควรปลงเสียบ้างเถิด ขอให้กุมแก่นกลางนั้นให้มั่นคงก็แล้วกัน มันจะโยเยยอบแยบอย่างไรก็ช่างมันเถิด แล้วก็จะสบายอกสบายใจเอง

พระจี้กง : นับว่าเจ้ายังปราดเปรื่องฉลาดมาก ฉันนะเกือบจะหลงตกลงในห้วงเหวแห่งวิญญาณหลงเสียแล้ว ณ บัดนี้พอจะนับได้ว่ามีหนทางสายใหญ่ที่โชติช่วงแล้ว อย่าได้คุยอะไรมากเลยรีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา...

พระจี้กง : ถึงแล้วละ ลงจากดอกบัวไปเยี่ยมชมเถอะ

หยางเซิง : พัศดีและนายทหารทั้งหลายมาอยู่ตรงหน้าแล้ว ข้าพเจ้าคือศิษย์แห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งมาเยี่ยมชมคุกของท่านในวันนี้ ขอได้ให้การชี้แจงด้วย

พัศดี : ท่านทั้งสองมิต้องแสดงความคารวะ คุกนี้คือ **"แดนแทงปากนรกน้อย"** อยู่ในความปกครองของขุมที่ ๔ เนื่องจากได้รับคำสั่งจากท่านยมบาลทราบว่าท่านอาจารย์กับท่านหยางเซิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งจะมาเยี่ยมชมคุกนี้ในวันนี้ หากการต้อนรับที่มีบกพร่องแล้ว ขอได้ให้อภัยด้วย

พระจี้กง : ท่านพัศดีมิต้องถ่อมตัว เราศิษย์-อาจารย์ท่องนรกตามโองการแต่งหนังสือ วันนี้มาเที่ยวชมคุกของท่าน ขอท่านพัศดีและนายทหารให้ความสะดวกด้วย เพื่อให้หยางเซิงได้เยี่ยมชม

พัศดี : ขอรับคำบัญชา เชิญท่านทั้งสองตามข้าพเจ้าเยี่ยมชมสภาพการณ์ของการลงโทษวิญญาณโทษได้

หยางเซิง : บนประตูคุกเขียนไว้ว่า **"แดนแทงปากนรกน้อย"** กระผมว่าคงจะทรมานมากเหลือที่จะกล่าวนะ

พัศดี : ตามข้าพเจ้าเข้าไปข้างใน อย่าเสียเวลาเลย

หยางเซิง : ไม่ผิดตามที่คิดจริงๆ แหละ เสียงคร่ำครวญร่ำไห้ในคุกปานแก้วหูจะแตก ยมทูตกำลังใช้เหล็กปลายแหลมคมอันหนึ่ง แทงปากของผู้ถูกมัดติดกับเสาอย่างทารุณโหดร้าย ราวกับว่าจะทำให้ตายคามือเลยทีเดียว วิญญาณโทษที่โดนแทงหวีดร้องด้วยความเจ็บปวดทรมาน การทำโทษชนิดนี้คล้ายกับการฆ่าหมูโดยใช้แรงคนฆ่า มิทราบว่าพวกนั้นต้อง

โทษประการใดบ้าง จึงถูกทำโทษอย่างรุนแรงเช่นนี้ ?

พัศดี : ข้าพเจ้าจะปลดออกมาสัก ๒-๓ ตน ท่านจะทราบโดยละเอียดจากการซักถามของท่านเอง

หยางเซิง : ขอบคุณท่านพัศดีมาก

พัศดี : สั่งวิญญาณโทษตนนี้ให้สาธยายความผิดของตัวเองตอนที่อยู่ในแดนมนุษย์ให้ท่านหยางเซิง แห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองไถ่ตง ฟัง

วิญญาณโทษ : ปากฉันเจ็บจนทนไม่ไหวแล้ว ก่อนหน้านี้ได้สารภาพต่อหน้ายมบาลมาแล้ว ไฉนจึงให้ฉันพูดอีกครั้งเล่า ?

พระจี้กง : อาตมาอยู่ที่นี่ จะบิณฑบาตจากเธอ หรือว่าเธอจะไม่ยอมให้ทานงั้นฤๅ ?

พัศดี : ท่านผู้นี้คืออรหันต์จี้กง ได้มาท่องนรกตามโองการ หากเจ้าไม่สารภาพโดยเร็วมีโทษขัดขืนพระราชโองการ โทษนั้นเจ้าจะรับไม่ไหว นรก **"อาบี"** (โลกันตร์) เจ้าอยากไปไหม ?

วิญญาณโทษ : พระรูปนี้ที่แท้คือท่านอรหันต์จี้กง เมื่ออยู่แดนมนุษย์ก็เคยได้ยินชื่อเสียงท่านมาแล้ว ฉันควรตายเสียจริงๆ ขอท่านอาจารย์โปรดให้อภัยด้วยเถิด ฉันจะสารภาพการทำบาปในแดนมนุษย์อย่างหมดเปลือกดังนี้ เมื่อฉันอยู่ในโลกมนุษย์ เพราะเหตุว่ามีสุ้มเสียงดีพอ มีพรสวรรค์ในการร้องเพลง ก็เลยไปร้องเพลงตามภัตตาคาร โรงละครบ่อยๆ ยังเคยรับจ้างจากโรงงานผลิตยาไปแสดงตามที่ต่างๆ มากหลายชีวิตในอาณาจักรเสียงเพลงนั้น เพื่อสนองตามรสนิยมของผู้ฟังก็เลยแต่งเพลงลามกร้องเองก็บ่อยครั้ง หรือแสดงบทบาทชั่วช้าสามานย์เรียกเสียงฮือฮาจากผู้ชมข้างเวทีอย่างกึกก้อง ตบไม้ตบมือชอบอกชอบใจเป็นการใหญ่ เนื่องจากเพลงที่ร้องไปนั้น ไม่สุภาพ เมื่อตายลงแล้วถูกยมบาลตัดสินโทษว่าชีวิตทั้งชีวิตของฉันนั้นไม่ชอบร้องเพลงรักชาติ หรือเพลงปลุกใจคน หรือเพลงกล่อมเกลาอบรมจิตใจชาวมนุษย์ ที่ร้องไปนั้นล้วนเป็นเพลงที่ทำให้เสื่อมเสียประเพณีอันดีงาม ที่หยาบช้าชั้นต่ำๆ ทั้งนั้นให้โทษทางสังคมที่มีประเพณีดีงาม เลยตัดสินให้ตกเข้ามาอยู่ใน **"นรก**

แทงปาก" ๑๐ ปี ทุกวี่ทุกวันโดนเหล็กเจาะแทงปาก มีความทุกข์ทรมานอย่างพูดไม่ออก ตอนอยู่เมืองมนุษย์ ความเป็นอยู่เละเทะเหลวแหลก ยังต้องรับโทษทางอื่นอีก เมื่อหมดโทษพ้นคุกไปต้องถูกส่งไปแห่งอื่นทำโทษอีก ทั้งนี้เป็นคำบอกเล่าจากพัศดี จะสำนึกผิดในขณะนี้มันก็สายไปเสียแล้ว ขอให้นักร้องที่อยู่ในโลกมนุษย์ จงอย่าร้องเพลงรักใคร่ที่แสนจะเล้าโลมอารมณ์เท่านั้น ให้ร้องเพลงที่มีความหมายมากขึ้น มิเช่นนั้นเมื่อตายลงแล้ว ปากที่ร้องออกมานั้นล้วนเป็น "เพลงโหยหวนคร่ำครวญ" หมดแหละ

พัศดี : ขอฝากไปยังนักร้องในแดนมนุษย์ ให้ร้องเพลงปลุกระดมใจรักชาติ อย่าร้องแต่เพลงรำพึงรำพันระหว่างหญิงชายเพื่อหลีกเลี่ยงการเสื่อมเสียของสังคม สร้างเวรปากที่กว้างใหญ่ไพศาลจนตกนรก...สั่งวิญญาณโทษตนที่ ๒ ให้เล่าความจริงในการทำผิดระหว่างที่มีชีวิตอยู่ให้ท่านหยางเซิงฟัง

วิญญาณโทษ : ปากฉันเจ็บปวดจัง ยังมีน้ำเลือดหยดอยู่เลย นึกถึงตอนเป็นมนุษย์อยู่นั้น มีนิสัยชอบอยู่นอกบ้าน เมื่อแต่งงานแล้วมักจะทะเลาะกับสามี พูดออกมาทีไรล้วนแต่เป็นคำแช่งด่า จนกระทั่งถึงฟ้าดินและมักจะทะเลาะกับหญิงบ้านใกล้เรือนเคียง ความชั่วที่ร้ายสุดก็คือมักใช้วาจายุยงผู้อื่น ทำให้ชาวบ้านเกิดความระหองระแหงขึ้นในครอบครัว มีรายหนึ่งที่อยู่บ้านใกล้กัน เนื่องจากเคยทะเลาะกับฉัน เพื่อที่จะแก้แค้นมัน ฉันจึงปล่อยข่าวสร้างความเท็จขึ้นว่า "เมียเขาไปมีชู้กับชายคนนั้นๆ นัดพบกันที่ตรงนั้นตรงนี้ ฉันไปเห็นมากับตา" จากหนึ่งก็แพร่ออกไปเป็นสิบ จากสิบเป็นร้อย ทำให้เกิดความปั่นป่วนขึ้นในครอบครัว และเคยยุแหย่จนคู่สมรสต้องแยกหย่ากัน นอกจากนั้นที่ใช้ปากพูดเท็จให้ร้ายผู้อื่นอีกมากราย เมื่อตายลงแล้วถูกยมบาลตัดสินให้ตกมาอยู่ **"นรกแทงปาก"** ๘ ปี แล้วยังมีโทษอื่นอีก ฉันก็ไม่คิดจะพูดมากแล้วหละ

พัศดี : เอาละ ! ไอ้ปากเสียของแกนั้นทำเวรมามากพออยู่แล้ว

พระจี้กง : เวลาก็ดึกมากแล้ว ฉันว่าเตรียมกลับสำนักเถอะเจ้าหยางเซิง

เจ้ายังมีข้อสงสัยอะไรอีกไหม ?

หยางเซิง : ลองให้วิญญาณโทษตนนั้นเล่าเรื่องที่ทำความชั่วไว้ในเมืองมนุษย์อีกทีนะครับ

พัศดี : รีบสารภาพต่อท่านหยางเซิงที่แกได้ทำบาปตอนอยู่ในโลกมนุษย์

วิญญาณโทษ : ผมตอนมีชีวิตอยู่นั้น เนื่องจากบิดาสำเร็จวิชาทางแพทย์ ใช้พวกสมุนไพรรักษาโรคโดยเฉพาะ ผมเห็นบิดาประกอบยารักษาโรค ก็มีความรู้อยู่บ้าง เมื่อบิดาตายลงแล้ว มีคนไข้มาให้รักษา ผมก็พูดว่า "บิดาข้าฯ ก่อนตายได้สอนและมอบ 'ตำราลับของตระกูล' ให้กับข้าฯ หมด" ไม่ว่าจะเป็นโรคประหลาดยากเย็นชนิดไหน ล้วนรักษาได้ชนิด "ยาถึงโรคหาย" แต่ทว่าตัวยานั้นล้วนเสาะหามาจากภูเขาที่ลึกล้ำมาก หายากยิ่งนัก เป็นยาที่พิสดารมีค่าสูงมาก คนไข้ก็คิดว่าเป็นความจริง ผมก็เลยขายยาในราคาสูงมาก บางคนก็ให้ผมรักษาจนหายป่วย บางคนจ่ายค่ายาแล้ว โรคไข้กลับหนักลงไม่มีผลเลย หากว่าคนเขาถามถึงตำราลับของยาสมุนไพรนั้น ผมมักจะไม่เปิดเผย โดยบอกว่าตำราลับจากต้นตระกูลห้ามเผยให้ผู้อื่นรู้ เพื่อให้ผู้อื่นจ่ายเงินเป็นค่าขึ้นครู ในชีวิตทั้งชีวิตได้เงินทองมาไม่น้อย หารู้ไม่ว่าเมื่อตายลงแล้ว ยมบาลท่านไม่ปรานีเลย ตัดสินให้ผมเข้ามาอยู่นรกนี้รับโทษทัณฑ์ จะสำนึกตัวได้ก็สายเสียแล้ว

พัศดี : อาศัยลิ้นสามนิ้วอันกลับกลอกของแกขยับปากแต่ละครั้งล้วนอ้างว่าเป็น "ตำราลับของตระกูล" แกไม่รู้หรือนั่นเพียง "ตำราลับจากพ่อ" เท่านั้น แม้ว่าแกจะมีความดีที่ช่วยเหลือชาวโลกอยู่บ้าง แต่เรียกร้องราคาสูงเกินควร เสียจรรยาแพทย์ จึงตัดสินแกมีความผิด บรรดาชาวมนุษย์ที่เก็บตำราลับจากต้นตระกูลควรเปิดเผยออกเพื่อช่วยเหลือผู้คน ไม่ควรใช้เป็นเครื่องมือหาเงินหรือคุยอ้างยาสมุนไพรเป็นยาสรรพคุณสูงราคาแพง มิเช่นนั้นปาก (ลิ้น) จะสร้างเวร **"นรกแทงปาก"** ก็จะมีส่วนให้แหละ

พระจี้กง : เวลาดึกมากแล้ว เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวกลับสำนัก ขอบคุณ

ท่านพัศดีและนายทหารทั้งหลาย เราขอลาแล้วละ

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านพัศดีที่ให้การชี้แจงและให้การต้อนรับอย่างดียิ่ง

พัศดี : ขอนมัสการส่งท่านทั้งสอง หากไม่รังเกียจ เชิญมาเที่ยวชมใหม่อีกครั้ง

หยางเซิง : ขอบคุณมากครับ

พระจี้กง : ขึ้นนั่งบนดอกบัวเร็ว เตรียมกลับสำนัก

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อย เชิญท่านอาจารย์เริ่มเดินทางได้...

พระจี้กง : บรรดาที่ชอบพูดเท็จและลับหลังชอบหาเรื่องยุแหย่หรือผู้หญิงที่ไม่รู้จักพูดคำอ่อนหวานนุ่มนวลนั้น หรือทำลายล้างทำให้การสมรสพินาศลง หรือลับหลังชอบแช่งด่าผู้ใหญ่นั้น ควรระวังตัวเป็นพิเศษ หากไม่สำนึกกลับตัว ต่อไปก็จะเป็นผีใน **"นรกแทงปาก"** เช่นกัน ชาวโลกถ้าพูดคำว่า **"ขอบคุณครับ ขอประทานโทษ"** เสมอๆ เคราะห์กรรมจะจากไป โชคลาภจะเข้ามาเยือน สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๒๖

วันที่ ๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๐

ตอน ท่องแดนตัดเอ็นแทะกระดูกนรกน้อย

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

ทำการค้า ให้ใหญ่โต กำไรดี
ไม่กดขี่ ไม่คดโกง เจริญได้
การพนัน ผิดศีล นั้นจริงไซร้
เสียหรือได้ ไม่พึงกล่าว เป็นถาวร

พระจี้กง : เวลาท่องนรกในวันนี้ ได้เวลาแล้วเจ้าหยางเซิงรีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา เชิญท่านอาจารย์เริ่มออกเดินทางได้...

พระจี้กง : ถึงแล้ว ลงจากดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : เบื้องหน้าคือ **"นรกตัดเอ็นแทะกระดูก"** บนประตูคุกได้เขียนบ่งไว้แล้ว พัศดีและนายทหารก็ได้ออกมาต้อนรับเราแล้ว ขอแสดงความเคารพต่อท่านพัศดีและนายทหารทั้งหลาย ข้าพเจ้านายหยางเซิงผู้เป็นศิษย์ได้ตามท่านอาจารย์มาเยี่ยมชมคุกของท่าน ขอได้โปรดให้ความสะดวกด้วยเถิด

พระจี้กง : อาตมาพาหยางเซิงมายังคุกของท่านในวันนี้มาตามเทวโองการให้แต่งหนังสือ เนื่องจากปัจจุบันนี้ศีลธรรมโลกมนุษย์ตกต่ำมาก นิยมแต่วัตถุเลยขาดการบำเพ็ญปลูกฝังจิตใจใฝ่ทางธรรม ต่างละโมบต่อทรัพย์สินเงินทอง โดยไม่เลือกที่จะหามาด้วยวิธีใดๆ ทั้งสิ้น ขอให้ได้เงินมาก็แล้วกัน จะไม่มีการคำนึงถึงทำนองคลองธรรมและจิตสำนึกที่ดีงาม ? ที่พูดว่า "จิตสำนึกที่ดีงามนั้นไม่มีราคาค่างวด" นั้นเป็นที่น่าอนาถใจยิ่ง เนื่องจากสำนักเซี่ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองไถ่ตงแห่งชมพูทวีป ได้รับ

เทวโองการ รับการประทับทรงประกาศธรรม เพื่อที่จะกู้คืนจิตใจที่เสื่อมทรามลงของผู้คน สร้างแต่งหนังสือธรรมเป็นการปลอบเตือนชาวโลก มีผลงานที่โชติช่วงรุ่งโรจน์มาก จึงได้รับคำชมเชยจากท่านเง็ก-เสียงอ๊วงตี่ โดยประทานเทวโองการให้แต่ง ***เที่ยวนรก*** เป็นกรณีพิเศษให้อาตมาพานายหยางเซิงท่องชมยมโลก เก็บเอาความจริงในนรกไปเผยแพร่ให้ชาวโลกรับทราบ วันนี้มาเที่ยวชมคุกของท่าน ขอได้ให้รับคำชี้แนะด้วย

พัศดี : ท่านอาจารย์พูดได้หนักแน่นมาก ท่านทั้งสองตรากตรำลำบากการรับเทวโองการแต่งหนังสือนั้น เราได้รับสาส์นแจ้งเหตุแล้ว เข้าใจดีโดยตลอด เชิญท่านทั้งสองตามข้าพเจ้าเข้าไปตรวจชมภายในเถิด

หยางเซิง : พวกยมทูตช่างทารุณเสียจริงๆ ใช้มีดอันคมกริบตัดฟันมือนักโทษให้ขาดลง แต่ละตนหวีดร้องเสียงแหบแห้ง แต่ร่างกายถูกมัดติดอยู่กับหลัก จึงไม่สามารถดิ้นหลุดได้

พัศดี : คุกนี้คือ **"แดนตัดเอ็นแทะกระดูกนรกน้อย"** ยมทูตใช้มีดตัดฟันเอ็นบนมือของนักโทษให้ขาดก่อน แล้วก็แทะเอาเนื้อที่ติดกระดูกนั้นออก โยนให้พวก "สุนัขเหล็ก" กิน ต่อจากนั้นจึงแทะกระดูกมือให้ขาด การรับโทษชนิดนี้ทรมานยิ่งนัก

หยางเซิง : กระผมเห็นแต่ละวิญญาณโทษล้วนถูกลงโทษจนมีอาการสลบไสล สุนัขดำที่อยู่ข้างๆ ก็ขบกินเนื้อมือที่ถูกขูดออก สุนัขในโลกมนุษย์มักจะหากินแทะกระดูกก้างปลาตามใต้โต๊ะ แต่สุนัขที่กินเนื้อคนเพื่อยังชีพนั้น ยังไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลย ขอถามท่านพัศดีว่าสุนัขดำเหล่านี้มาจากแห่งใด ?

พัศดี : พวกนี้เรียกว่า "สุนัขเหล็ก" มีเฉพาะในยมโลก เจาะจงกินแต่เนื้อมนุษย์ยังชีพ เพราะเหตุว่ามันไม่มีความสัมพันธ์กับมนุษย์ จึงเรียกว่า "สุนัขเหล็ก" หากเป็นสุนัขของโลกมนุษย์ก็มีวิญญาณจิตผ่องใสมาก ดูแลเฝ้าบ้านและสัตย์ซื่อต่อมนุษย์ ปัจจุบันชาวโลกมักจะเลี้ยงสุนัขที่มีชื่อเสียงราคาแพง ความเป็นอยู่ก็เหมือนกับมนุษย์ จนขนาดนอนร่วม

กับเจ้าของผู้เลี้ยง แต่สุนัขในแดนนรกมีความแตกต่างกันมาก เพื่อที่จะลงโทษผู้ที่ไร้จิตใจของมนุษย์ ที่ไม่มีศีลธรรม ดังนั้นในยมโลกจึงเลี้ยง "สุนัขเหล็ก" เพื่อกินเนื้อของมัน อันนี้เป็นการ "สนองตอบ" ที่เรียกว่า "ใจหมา" นั้นก็คืออันนี้แหละ

หยางเซิง : ท่านพัศดีพูดเข้าทีมาก มนุษย์ที่ไม่มีจิตใจซื่อสัตย์และคุณธรรมแล้ว เลวยิ่งกว่าสุนัขนี้อีก ดูพวกวิญญาณโทษที่โดนทำโทษอย่างน่าเวทนานี้ มิทราบว่าทำผิดในโทษฐานใดๆ

พระจี้กง : ฉันจะใช้พัดโบกให้ ๒-๓ ตนตื่นขึ้น เพื่อสะดวกในการให้ตนเองเล่าเรื่องบาปที่สร้างไว้ ดูข้าฯ แสดงความปาฏิหาริย์...

หยางเซิง : แต่ละตนฟื้นคืนสติขึ้นมาจริงๆ ด้วย กลับคืนตัวเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์ขึ้นแล้ว

พัศดี : ข้าพเจ้าจะปลด ๓ ตนออก ให้สารภาพต่อท่านหยางเซิงเพื่อลงพิมพ์ใน ***เที่ยวนรก*** ให้วิญญาณโทษตนนี้รีบสารภาพบาปกรรมที่ทำไว้ในแดนมนุษย์มีอะไรบ้าง จึงตกลงมายังคุกนี้รับการลงโทษ

วิญญาณโทษ : ฉันจะพูด ฉันจะพูด ช่างทุกข์ทรมานเสียจริงๆ แต่ลูกหลานของฉันไม่รู้ว่าฉันมาถูกทรมานที่ยมโลก คิดว่าตายแล้วก็แล้วกันไป ตอนฉันมีชีวิตอยู่นั้นทำการค้าขายผัก ด้วยความโลภอยากได้เงินมาก ก็เลยเล่นลูกไม้บนตาชั่ง เช่น ชั่งหนึ่ง (ของจีนมีสิบหกตำลึง) ก็ชั่งให้เพียง ๑๒ ตำลึง ต่างๆ นานา ในชีวิตการค้าขายมีการ "ลักตัดน้ำหนัก" เสมอๆ แม้ว่าเคยได้ยินผู้คนพูดว่าการค้าขายควรตั้งอยู่ในทางยุติธรรมสุจริต ลักตัดไปครึ่งชั่งชาติหน้าต้องชดใช้ให้ ๘ ตำลึง แต่ฉันก็ถือว่าเป็นลมโบกโชยผ่านหูเท่านั้น ไม่มีการสำนึกในจิตที่เป็นธรรมแม้แต่น้อย หารู้ไม่ว่าเมื่อเธอตายลงแล้ววิญญาณตกมายังยมโลก ต่อหน้ากระจก (กรรม) วิเศษฉายเอาความทุจริตปรากฏออกมาอย่างชัดแจ้งแจ่มใส ถูกยมบาลขุมที่ ๔ ตัดสินให้ตกเข้า **"นรกตัดเอ็นแทะกระดูก"** มีกำหนด ๑๐ ปี ทุกๆ วัน โดนทำโทษจากการตัดเอ็นแทะกระดูก มือทั้งสองข้างโดนยมทูตเฉือนตัดดังผักปลา จะสำนึกได้ก็สายเสียแล้ว พ่อค้าแม่ค้าที่แดนมนุษย์ต้อง

ค้าขายโดยสุจริตมีคุณธรรม อย่าเห็นแก่ได้เล็กได้น้อยชั่งตวงไม่ยุติธรรม แดนนรกจะลงโทษอย่างหนักมิผ่อนคลายอภัยให้ ยมบาลท่านเกลียดคนชนิดนี้ยิ่งนัก จึงลงโทษเป็นพิเศษ ยมทูตก็ไม่ปรานี เมื่อสำนึกได้ก็สายเสียแล้ว

พัศดี : ใครใช้ให้แกเล่นลูกไม้ในตาชั่งเล่า ? เวลานี้แดนนรกให้ยมทูตช่วยซ่อมความป่วยไข้ของมือทั้งสองข้างของแกแล้วละ ให้ตนที่ ๒ รีบเล่าเรื่องของตนเองที่ทำการไม่สุจริตในแดนมนุษย์ ให้ท่านหยางเซิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแดนมนุษย์ฟัง

วิญญาณโทษ : ขอรับคำบัญชา เนื่องจากฉันอยู่ในแดนมนุษย์มีฐานะความเป็นอยู่ไม่สู้ดี และก็ไม่ได้รับการศึกษาด้วย ก็เลยยึดอาชีพรับซื้อของเก่า แต่ละวันขี่สามล้อเก่าๆ คันหนึ่ง เที่ยวออกรับซื้อของโบราณ เศษเหล็ก เศษกระดาษไปทุกทิศ เพราะเหตุเคยได้ยินพวกเดียวกันพูดว่าจะรับซื้อพวกเศษทองเหลืองของเก่า ถ้าซื้อตามน้ำหนักจริงแล้ว จะมีผลกำไรน้อย ต้องเล่นลูกไม้บนตราชั่ง คือเล่นกลกับตราชั่ง เวลาชั่งคนนอกเห็นว่าถูกต้องแล้ว แต่ว่าหากเป็นของหนัก ๑๐ ชั่ง เวลาชั่งฉันชั่งเพียง ๗ ชั่งเท่านั้น ผู้ขายของเก่ามักจะไม่เกี่ยงงอนอะไรมากนัก ขอให้ขายได้ก็แล้วกัน ในชีวิตโกงตาชั่งเป็นจำนวนนับไม่ถ้วน เมื่อตายลงแล้ว ยมบาลท่านโกรธมากด่าว่าฉันรับซื้อของเก่าไม่ยุติธรรม เสียศีลธรรมด้านการค้า ขณะนี้ถูกตัดสินให้อยู่ในคุกนี้ ๑๕ ปี ถูกทำโทษทุกวันโดยถูกพวกยมทูตรังแกข่มเหงสบประมาท ความทุกข์ยากนั้นไม่อาจพูดได้ ขอเชิญท่านหยางเซิงแห่งเมืองมนุษย์ช่วยขอความเมตตาลดโทษแทนฉันด้วยเพื่อจะได้พ้นทุกข์โดยเร็ว ขอกราบละครับ

หยางเซิง : ท่านอาจารย์ครับ เมื่อมันได้พูดความจริงแล้วดูสารรูปที่น่าสมเพช เสื้อผ้าขาดวิ่นรุ่งริ่ง กระผมว่าอภัยให้มันบ้างเถิด

พระจี้กง : เรารับเทวโองการแต่งหนังสือเรื่องอื่นๆ ไม่ควรไปเกี่ยวข้อง ให้พัศดีจัดการก็แล้วกัน

พัศดี : ตอนมีชีวิตมือไม่สะอาด เวลานี้ก็น่าจะให้ยมทูตถลกหนังตัดเอ็น

แทะกระดูก อันนี้มิได้เกี่ยวกับซื้อขาย แต่เป็นการตัด (เส้น) เอ็นปวดแสบ ลูกผู้ชายทำผิดแล้วต้องกล้ารับโทษซิ อย่ามาขอร้อง เปลี่ยนตนที่ ๓ รีบเล่าเรื่องขาดศีลธรรมของแกในเมืองมนุษย์ให้ท่านหยางเซิงฟัง เพื่อสะดวกในการตีพิมพ์ในหนังสือ ***เที่ยวนรก*** จะได้เตือนพวกนักการพนันแห่งโลกมนุษย์

วิญญาณโทษ : ตอนอีฉันอยู่เมืองมนุษย์ สามีอีฉันรับราชการมีตำแหน่งที่ไม่ต่ำต้อยนัก เมื่อสามีไปทำงาน ลูกๆก็ไปโรงเรียนกันหมด อยู่บ้านว่างๆ หญิงข้างบ้านก็มาชวนไปเล่นไพ่ แรกเริ่มนั้นอีฉันเล่นไม่เป็น หล่อนก็สอนวิธีเล่นให้ จึงค่อยๆ เรียนรู้เล่นไพ่นกกระจอก และแล้วการเล่นการพนันทุกชนิดล้วนเล่นได้คล่องแคล่วมาก ถึงแม้ว่าจำนวนเงินที่ได้เสียกันไม่มากมายนัก แต่จากนั้นก็หลงใหลอยู่กับโต๊ะการพนัน ออกจากบ้านไปเล่นไพ่ตามสถานที่ต่างๆไม่มีเวลาดูแลอบรมบุตรธิดาหรือบ้านช่อง สามีได้ปลอบห้ามตักเตือนอยู่เสมอๆ ก็ไม่ยอมเชื่อฟัง ดังนั้นในครอบครัวจึงเกิดการทะเลาะวิวาทขึ้นเป็นประจำ ๔ ปีก่อน อีฉันป่วยตายลงด้วยโรคหัวใจวาย ตกถึงยมโลกแล้ว ท่านยมบาลตัดสินให้มารับโทษในคุกนรกนี้ เหลืออีกครึ่งปีจะได้พ้นออกจากคุก ขอเตือนสตรีในโลกมนุษย์ ต้องรักษาศีลธรรมแห่งสตรี ต้องดูแลบ้านช่อง อย่าทำตามแบบอีฉันนี้ เมื่อตายลงไปแล้วไม่ต้องมารับโทษในที่แห่งนี้ มือทั้งสองข้างต้องถูกตัดเฉือน จึงโทษตัวเองทำไม่ดีในขณะที่มีชีวิตอยู่เท่านั้นเอง

พัศดี : แม่บ้านในครอบครัวลืมหน้าที่ ไปเที่ยวนอกบ้านทั้งเล่นการพนัน ทำให้สังคมเสื่อมเสีย เนื่องจากยังไม่มีการฉ้อฉลลวงหลอกและยึดการพนันเป็นอาชีพ ยมบาลท่านจึงตัดสินโทษเธอในสถานเบา

หยางเซิง : ขอถามท่านพัศดี ส่วนพวกนักเลงพเนจรที่อาศัยเปิดบ่อนการพนัน เปิดเล่นเฉพาะแต่ต้มตุ๋นโกงกิน ไม่ทราบว่าไปทำการลงโทษยังแหล่งใด

พัศดี : นั่นมิได้อยู่ในความควบคุมของคุกนี้ ต้องส่งไปยังขุมที่ ๗ ในยมบาลไท้ซัวอ๊วงลงโทษหนัก ขอเตือนชาวโลกบรรดาที่มีความประพฤติ

ดังกล่าวข้างต้น ต้องสำนึกกลับใจกลับตัวทันที และพิมพ์แจกหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ปลอบเตือนชาวโลกแล้วโทษนั้นก็จะลบล้างลงได้ ตายลงแล้วก็มิต้องมารับโทษที่คุกนี้

พระจี้กง : เพราะเวลาดึกแล้ว เราเตรียมกลับสำนัก

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านพัศดีที่ได้ให้คำชี้แจงเรา จะกลับสำนักแล้วละ ขอลาก่อน

พัศดี : มิต้อง...ขอส่งท่านทั้งสองกลับ

พระจี้กง : เจ้าหยางเซิงรีบออกจากคุกเร็ว เตรียมขึ้นบนดอกบัว

หยางเซิง : กระผมได้นั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์ท่านกลับได้...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๒๗

วันที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๐
ตอน ท่องแดนผึ้งพิษนรกน้อย ครั้งที่ ๑

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

อุทิศตน พึ่งพระพุทธ ด้วยใจจริง
โยนมีดทิ้ง เลิกฆ่าสัตว์ ผียำเกรง
ศีลวิสุทธิ์ ยึดให้มั่น ไม่คลางแคลง
พิมานแมน แดนสวรรค์ ทางสะดวก

พระจี้กง : การจะบำเพ็ญจนสำเร็จเป็นเทพเทวดานั้น มิใช่สิ่งที่กระทำได้ง่ายนัก แต่การที่จะรักษาศีลนั้นให้ (จิตใจ) มั่นคงตลอด เช่น นักปราชญ์หรือผู้ทรงศีลยิ่งยากมาก บนพื้นโลกนี้มีโรงเจวัดสงฆ์อยู่ทั่วไป แขวนป้ายยี่ห้ออย่างแจ่มแจ้งจรัสแสง ถกเถียงตำราวิจารณ์สิ่งศักดิ์สิทธิ์ นั่งเข้าฌานบรรลุธรรม อันที่จริงนั้นสถานที่ช่วยกอบกู้มวลมนุษย์ให้พ้นทุกข์เป็นเมืองแมนแห่งโลกมนุษย์ในยุคหลังนี้ มีอยู่ไม่น้อยที่อาศัยอ้างชื่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์นี้ แอบทำการเสื่อมเสียศีลธรรม หรืออาศัยสิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นเครื่องมือหากิน บ้างก็แอบแกะสลักรูปเทพเจ้าเป็นสินค้าเพื่อขายให้แก่นักท่องเที่ยว พลิกแพลงแปรเปลี่ยน เรื่องหลอกเอาทรัพย์ล่อลวงผู้หญิงมีนับครั้งไม่ถ้วน อุจาดและละเมิดต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โทษฐานการลวงโทษทำลายล้างหนักข้อขึ้น ยมบาลเข้มงวดหนักหน่วงมาก ไม่มีการยกเว้นอภัยให้อย่างเด็ดขาด วันนี้ข้าฯ จะพาเจ้าหยางเซิงไปท่องชมนรกเพื่อเป็นอุทาหรณ์แก่มวลมนุษย์ เจ้าหยางเซิงเตรียมท่องนรก รีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา กระผมได้ขึ้นนั่งบนดอกบัวแล้ว มิทราบว่าวันนี้จะไปสู่แห่งใด ?

พระจี้กง : "นรกผึ้งพิษ" รีบหลับตาเร็วเตรียมออกเดินทาง

หยางเซิง : กระผมได้ปิดตาทั้งสองข้างแล้ว เชิญท่านอาจารย์เริ่มได้แล้ว...

พระจี้กง : ถึงแล้วละ รีบลงจากดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : อ้อ ที่แท้ **"นรกผึ้งพิษ"** อยู่ต่อหน้าแล้ว ยมทูตต่างคุมตัววิญญาณโทษมากหลายเข้าไปในคุก แต่ละตนโดนเฆี่ยนตีไปตามทางเดินครวญครางสะอึกสะอื้น ทำให้คนได้ยินใจคอหดหู่ มิทราบว่าพวกนั้นมีโทษติดตัวประการใด ?

พระจี้กง : พวกนี้อาศัยเทพเทวดาหากินในแดนมนุษย์ ตอนมีชีวิตอยู่มันกินอิ่มจนเกินไป เมื่อตายลงแล้วจึงต้องโดนยมกฎทำโทษ เหตุการณ์โดยละเอียดนั้นต้องรอให้เข้าไปเยี่ยมชมภายในคุกจึงจะรู้ถึงแก่น พัศดีและนายทหารได้มาต้อนรับเราแล้ว รีบเข้าไปทำความเคารพเสีย

หยางเซิง : ท่านพัศดีและนายทหารทั้งหลาย ข้าพเจ้าหยางเซิงผู้เป็นศิษย์ ขอแสดงคารวะต่อท่าน ข้าพเจ้าเป็นศิษย์แห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งเมืองไถ่ตง แดนมนุษย์ ได้รับคำสั่งมาท่องนรก เพื่อแต่งหนังสือพร้อมกับท่านอาจารย์ วันนี้มาเยี่ยมชมคุกของท่าน ขอได้โปรดให้ความสะดวกด้วย

พัศดี : โปรดอย่าได้เกรงใจเลย คุกนี้คือ **"แดนผึ้งพิษนรกน้อย"** อยู่ในความปกครองของขุมที่ ๔ เป็นคุกที่สร้างขึ้นมาใหม่ เนื่องจากในยุคหลังนี้มีผู้ทำบาปเวรมากขึ้นเรื่อยๆ ไม่มีการลดน้อยลงเลย ท่านศาสดาจารย์แห่งยมโลกจัดการสร้างคุกแห่งใหม่ ณ ขุมที่ ๔ ขึ้นเป็นพิเศษเพื่อที่จะควบคุมอบรมนักโทษ เชิญท่านทั้งสองเข้าไปเยี่ยมชมภายใน

หยางเซิง : ขอบคุณมาก ! โอ้โฮ ! ท่านอาจารย์ครับ กระผมไม่กล้าเข้าไปในนั้นล้วนเป็นตัวผึ้ง แต่ละตัวโตเท่าหัวแม่มือออกสีดำ คล้ายผึ้งหัวสิงห์โหมเข้าต่อยพวกนักโทษในคุก ทุกคนส่งเสียงคร่ำครวญ จะหลบหนีก็ไม่มีทางออก ต่างก็เบียดเข้าใกล้มุมกำแพง บางตัวก็บินมุ่งมาทางเรานี้กลัวถูกมันต่อยจังเลย หลบเสียดีกว่ามั้ง ! ผึ้งหัวสิงห์นี้พิษมันร้ายกาจ

ต่อยคนตายได้นะ

พระจี้กง : เจ้าไปแตกตื่นตาลีตาเหลือกไปไย พวกผึ้งพิษนี้มีญาณพิเศษ มิใช่ว่าพบคนก็ต่อยดะไป เพราะเหตุว่าวิญญาณโทษมีกลิ่นไอไม่บริสุทธิ์ติดอยู่ในตัว ดังนั้นมันจึงชอบเข้าไปใกล้นัก เหมือนดังสถานที่สะอาดหมดจด พวกยุงแมลงจะไม่เข้าใกล้ ที่สกปรกเหม็น พวกยุงแมลงก็แห่กันเข้าไป ผึ้งตัวที่บินมานี้ก็เพื่อแสดงความหมายเป็นการต้อนรับพวกเราเท่านั้นเอง

หยางเซิง : เป็นเรื่องที่แปลกดี ที่แท้เสียงปืนใหญ่มิได้ทำร้ายคน แต่กลับกลายเป็นเสียงปืนใหญ่ที่ยิ่งสลุตสดุดีต้อนรับแขกผู้มีเกียรติ

พัศดี : เชิญท่านทั้งสองเข้าไปเยี่ยมชม ท่านหยางเซิงมิพักตื่นตระหนกตกใจก่อนหรือ ? หากว่าผึ้งพิษต่อยคนโดยไม่เลือกหน้า เราจะเผ่นหนีแบบอย่างไม่เห็นฝุ่นไปนานแล้ว ผึ้งพิษเหล่านี้เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ต่อยเฉพาะพวกที่อาศัยพระอาศัยเจ้า เพื่อหลอกเอาทรัพย์ลวงผู้หญิงเท่านั้น ทำให้มันไม่มีทางจะหลบหนี หากวิญญาณโทษคิดที่จะวิ่งหนี ฝูงผึ้งกลับตามไล่ต่อยเอา ท่านเห็นไหมวิญญาณโทษแต่ละคนมีบาดแผลเกลื่อนกลาดเต็มตัว เฉพาะอย่างยิ่งศีรษะบวมช้ำ พิษร้ายออกฤทธิ์น้ำตาตกเป็นสายฝน แต่ละตนกุมหัวแล้วโลดเต้นเหยงๆ

หยางเซิง : การทำโทษที่โหดเหี้ยมทารุณเหลือเกิน วิญญาณโทษทุกคนโดนฝูงผึ้งไล่ต่อย ที่คุมขังก็คับแคบและไม่มีทางออก จะหลบก็ไม่มีที่ให้หลบ ขอถามท่านพัศดีว่าพวกนั้นทำบาปอะไรบ้าง ไฉนจึงมาถูกลงโทษยังที่นี้

พัศดี : เพื่อให้ได้ลงพิมพ์ในหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ข้าพเจ้าจะเปิดประตูคุกสั่งให้วิญญาณโทษ ๒-๓ ตนออกมาเล่าเรื่องที่ตนทำชั่วไว้ในแดนมนุษย์ด้วยตัวมันเอง เป็นการเตือนชาวโลก

พระจี้กง : ดีมาก ! ขณะนี้ทุกขุมในยมโลกต่างก็ทราบว่าเรารับราชโองการแต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** เก็บประมวลข้อมูลไว้ใช้ในการตักเตือนชนชาวโลก ขอท่านพัศดีโปรดได้เสนอแนะเกี่ยวกับรายละเอียด

การทำบาปของพวกนักโทษด้วย

พัศดี : นี่คือหน้าที่ของข้าพเจ้าอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจะปล่อยตัววิญญาณโทษ ๒ ตนก่อน สั่งให้มันเล่าเรื่องความชั่วในตอนอยู่ในแดนมนุษย์ ให้ท่านหยางเซิงรับทราบไว้ อย่าอิดออดเสียเวลา

หยางเซิง : ขอถามท่านบุรุษผู้นี้ ท่านทำอะไรผิดบ้างในขณะมีชีวิตอยู่ไฉนจึงถูกตัดสินให้มารับโทษยังที่นี้ ?

วิญญาณโทษ : พูดไปก็อายคนเปล่า ไม่มีหน้าตาจะพบหาคนอีก ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ในสำนักทรงแห่งหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่ที่ภาคใต้ของไต้หวัน เนื่องจากเป็นตัวทรงมานานปี ต่อมาถูกส่งไปรับหน้าที่เป็นรองเจ้าสำนัก ครั้งหนึ่งในสำนักนี้ได้รับการลงทรงเพื่อแต่งหนังสือ จะพิมพ์หนังสือธรรมส่งไปยังที่ต่างๆ ข้าพเจ้าก็ได้ทำงานเต็มพละกำลัง ออกเรี่ยไรตามที่ต่างๆ หวังจะพิมพ์ให้มากขึ้นแจกจ่ายผู้คน เนื่องด้วยคำพูดของข้าพเจ้าคมคายมาก ในเวลา ๒ เดือนเศษก็เรี่ยไรเงินได้ ๓ หมื่นเหรียญเศษ ขณะนั้นข้าพเจ้าเป็นหนี้ผู้อื่นอยู่บ้าง เมื่อเจ้าหนี้มาเร่งทวงหนี้ ข้าพเจ้าคิดไม่ตกว่าจะทำประการใดดี เพราะเหตุว่าในตัวมีเงินอยู่ ๓ หมื่นกว่าเหรียญยักไว้สักส่วนเพื่อใช้หนี้คงจะดีมั้ง ในที่สุดจึงส่งมอบให้เจ้าสำนักไปเพียง ๒ หมื่นเหรียญ คงเหลือไว้หนึ่งหมื่นสองพันสี่ร้อยห้าสิบหกเหรียญ นอกจากชำระหนี้ไปแล้ว ยังมีเหลือเศษอยู่บ้างไว้เป็นค่าใช้จ่ายประจำตัว คิดว่าผู้อื่นไม่มีทางทราบได้ แต่ว่าหลังจากนั้นมา เกิดความละอายแก่ใจต่อองค์ประทับทรง รู้สึกตะขิดตะขวงใจ แต่ว่าเมื่อลงทรงแต่ละครั้งองค์ประทับทรงท่านก็มิได้เขียนถึงเรื่องข้าพเจ้ายักยอกทรัพย์แต่อย่างไร ๓ ปีก่อนข้าพเจ้าตายลงด้วยโรคกระเพาะที่ร้ายแรงมาก ถูกทหารหน้าควายม้าคุมตัว ขณะนั้นเอง องค์ประทับทรงได้เข้ามาตวาดต่อหน้าข้าฯ ว่า “แกเกิดความคิดชั่วเพียงวูบเดียว แต่จนกระทั่งถึงเวลาตายยังไม่สำนึกตัว เพราะว่าตอนแกมีชีวิตอยู่นั้นมีมูลเหตุหลายอย่างจึงไม่เปิดเผยต่อหน้าคน เซียน-พุทธลงประทับทรง ประกาศธรรมก็คือสั่งสอนให้คนละบาปสร้างบุญ ได้รวมหลักธรรมความจริงแห่งการประพฤติตัว

ปฏิบัติชอบอยู่ในนั้นอย่างพรักพร้อมแล้ว เมื่อแกเรียนรู้คำสอนอันศักดิ์สิทธิ์แต่ไม่ปฏิบัติตาม จึงสมควรแก่โทษแล้ว” และได้มอบให้ยมทูตส่งให้ยมบาลตัดสินโทษในสถานหนัก เมื่อข้าพเจ้าถึงยมโลก ท่านยมบาลมีความโกรธจัด ได้ถูกคุมไปหอกระจก (กรรม) วิเศษฉายรูปเดิมปรากฏออกมาก่อน โดยฉายเอาเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าไปเรี่ยไรเงินแล้วยักยอกส่วนหนึ่งที่จะพิมพ์หนังสือธรรมนั้น ฉายปรากฏออกอย่างไม่มีปกปิดผิดเพี้ยนแม้แต่น้อย ทำให้ข้าพเจ้าใจคอสั่นกลัวไปหมด ต่อมาส่งให้ขุมที่ ๔ โหงวกัวอ๊วงตัดสินลงโทษ โดยการตัดสินให้ตกเข้า **“นรกผึ้งพิษ”** ๒๘ ปี แล้วจึงส่งมอบมาให้ขุมที่ ๕ จัดการ แต่ละวันโดนผึ้งพิษกัดต่อยอยู่ในที่นี้ทั้งปวดทั้งคันไปทั่วร่างกายเหลือที่จะทนทานได้ บวมช้ำยิ่งนัก ผึ้งพิษพอเห็นข้าพเจ้าก็ไล่ตามไม่ลดละ ห้องขังแคบนิดเดียวไม่มีที่จะหลบหลีก จึงสำนึกรู้ตัวว่าตอนที่เข้าไปเป็นนักทรงอยู่ในแดนมนุษย์เป็นศิษย์เฉพาะของท่านแป๊ะกง ไม่ปฏิบัติตามคำสอนอันศักดิ์สิทธิ์แม้ว่าทำความชั่วไปเพียงครั้งเดียว ก็ไม่มีทางที่จะกอบกู้ช่วยเหลือได้ จึงหวังนักทรงในสำนักทรงทั่วพิภพจงระมัดระวังทั้งคำพูดและการปฏิบัติ แม้จะผิดเพียงนิดเดียว แต่ไม่สามารถจะปิดตาสวรรค์ได้ ขณะนี้ข้าพเจ้าจะสำนึกได้ก็สายเสียแล้ว เป็นการเนรคุณต่อคำสั่งสอนของแป๊ะกงพวกนักธรรมด้วยกันเป็นอย่างยิ่ง อัปยศอดสูนัก

พัศดี : แกเข้าอยู่ในสำนักศักดิ์สิทธิ์ ไม่รับธรรมที่ศักดิ์สิทธิ์ ทรยศต่อครูบาอาจารย์และหลอกลวงชาวบ้าน ส่วนที่หนึ่งเนรคุณต่ออาจารย์ ส่วนที่สองทรยศต่อผู้ที่สละเงินเพื่อพิมพ์หนังสือธรรม แต่ว่าผู้ที่ตั้งใจทำทานจริงแล้ว ไม่หวั่นพระปลอม ผู้ที่ให้ทานไปแล้วก็ได้เกิดมีใจกุศลอย่างสมบูรณ์ บุญกุศลนั้นจะไม่สูญสลาย ผู้ที่ละโมบโกงเงินไป ก็เกิดใจอุบาทว์ขึ้นมีโทษหนักติดตัวอยู่ บรรดามนุษย์ที่สละตน เข้าอยู่ในสำนักศักดิ์สิทธิ์แล้วเรื่องเงินทองแม้แต่สตางค์แดงเดียวก็ต้องเคลียร์ให้เรียบร้อย มิเช่นนั้นแล้วจะทำให้สำนักศักดิ์สิทธิ์แปดเปื้อนมีราคี และเสื่อมวินัยอันใสสะอาด นรกจะลงโทษหนักขึ้น ชาวโลกสมควรที่ระมัดระวังให้ดี

พระจี้กง : แกะดำในสำนักอันศักดิ์สิทธิ์ เรื่องเงินทองไม่สะอาดเสื่อมเสียต่อวินัยที่ผ่องแผ้ว โทษนั้นควรตายเป็นหมื่นหน กฎในยมโลกถือเป็นโทษที่ให้อภัยไม่ได้เลย ขอฝากไปยังชาวโลกรับรู้ด้วยว่า ผู้บำเพ็ญธรรมนั้นต้องถือเคร่งในวินัยและกฎข้อบังคับ เพื่อที่ไม่ต้องตกนรกรับการทรมาน แล้วต้องตกไปใน ๔ ทางเกิดของสัตว์เพื่อเวียนว่ายตายเกิดอีก จะรู้สึกสำนึกก็สายไปเสียแล้ว เพราะเหตุว่าเวลาสำหรับวันนี้หมดลงแล้ว วันอื่นจะมาเยี่ยมคำนับอีกครั้ง เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวกลับสำนัก ขอบคุณที่ท่านพัศดีให้คำแนะนำมาก

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านพัศดีและนายทหารที่ให้ความสะดวกเราได้เข้าไปเยี่ยมชมในคุก เนื่องจากเวลาดึกมากแล้ว ขอลาก่อนละ

พัศดี : นายทหารทั้งหลายให้ตั้งแถวนมัสการส่ง เชิญทั้งสองมาเที่ยวใหม่นะครับ

หยางเซิง : กระผมขึ้นนั่งบนดอกบัวแล้ว เชิญท่านอาจารย์กลับสำนักเถิด...

พระจี้กง : สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๒๘

วันที่ ๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

ตอน ท่องแดนผึ้งพิษนรกน้อย ครั้งที่ ๒

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนความว่า

อาจารย์เซียน ทรงโปรดเรา พระคุณนำ
คุณธรรมล้ำ เอื้ออาทร มิรู้วาย
ในโลกนี้ นักธรรมชั่ว มีมากมาย
บำเพ็ญกาย ลวงสังคม ต้องรับกรรม

พระจี้กง : พระพุทธ-เซียนพรต เทพศักดิ์สิทธิ์เสด็จสู่โลกมนุษย์ เพื่อโปรดเวไนยสัตว์ กอบกู้ช่วยมวลมนุษย์รับสอนศิษย์ประสาทวิชาให้ อบรมสั่งสอนบำเพ็ญธรรม คอยแต่จะสอนให้ชาวโลกกลับคืนสู่ความดั้งเดิมต้นกำเนิด เพื่อบำเพ็ญบรรลุสำเร็จธรรมที่แท้จริง พระคุณสวรรค์ท่านและคุณธรรมของครูบาอาจารย์นั้น หนักหนาใหญ่ยิ่งจนหาที่เปรียบมิได้ ที่เรียกว่า “เป็นครูเพียงวันเดียว ต้องนับถือเป็นบิดาไปตลอดกาล” ตามหลักธรรมแล้ว ต้องปฏิบัติตามคำสั่งสอนของครูอาจารย์ เอาแบบอย่างความประพฤติจากท่าน หากแต่ว่ามีพวกศิษย์อุบาทว์ แหกธรรมทำลายศีล อาศัยชื่อจากเซียนพรตเจ้ารวบทรัพย์ลวงผู้หญิง ไม่บำเพ็ญเป็นเซียนพรต แต่บำเพ็ญเป็นผู้หลอกลวงในคราบของเซียนพรต ไม่ไปสวรรค์กลับมาโดนคดีในโรงศาล โทษฐานบาปกรรมนั้นไม่เบาเลย ผู้ที่เข้าไปเป็นศิษย์แห่งสำนักศักดิ์สิทธิ์แล้ว แต่ละเมิดกฎเกณฑ์แห่งความศักดิ์สิทธิ์ กฎนรกนั้นลงโทษหนักมาก มวลชนไม่ว่าจะสละตัวเข้าไปบำเพ็ญธรรมอยู่ในศาสนาใดก็ตาม ควรที่จะปฏิบัติตามธรรมวินัย มารยาทอันศักดิ์สิทธิ์นั้นๆ เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงโทษที่ไม่สามารถให้อภัยได้ เจ้าหยางเซิงเตรียมท่องนรกสำหรับวันนี้ รีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว มิทราบว่าจะมุ่งสู่แห่งใดในวันนี้ ?

พระจี้กง : ไป **"นรกผึ้งพิษ"** นั้นอีก ไปดูพวกแหกธรรมเสียศีลจะลงเอยกันอย่างไร ปิดตาทั้งสองข้าง เราจะเริ่มเดินทางแล้ว...ถึงแล้วละ รีบลงจากดอกบัวเร็ว

พัศดี : ขอต้อนรับท่านอาจารย์กับท่านหยางเซิงมาเยือนคุกนี้เป็นคำรบสอง

พระจี้กง : เพราะเหตุว่าขณะนี้ในโลกมนุษย์มีคนไม่น้อยอาศัยชื่อแห่งเซียนพรตเจ้ารวบรวมทรัพย์ ล่อลวงหญิงอย่างอุกอาจกว้างขวาง ทำให้สะทกสะท้านต่อศักดิ์ศรีอันศักดิ์สิทธิ์ของวินัยแห่งศาสนา อันถ่องแท้ชอบธรรมเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นจึงต้องกลับมาเสาะหาข้อมูลเตือนใจชาวโลกอีกครั้งหนึ่ง

พัศดี : ขอรับ พระคุณท่าน ท่านทั้งสองโปรดตามข้าพเจ้าเข้าไปข้างในข้าพเจ้าจะปล่อยวิญญาณโทษ ๒-๓ ตน ให้มันเล่าเรื่องการทำความชั่วของตนเองต่อท่านหยางเซิง

หยางเซิง : ขอบคุณท่านพัศดีมาก ผึ้งพิษเหล่านี้บินว่อนทั่วไปหมด พอเห็นวิญญาณโทษก็ต่อยเอาต่อยเอา แต่ละคนโดนต่อยจนช้ำบวมไปตามๆ กัน จนหัวหมุนตาลาย

พัศดี : ไม่เพียงเท่านี้ซิครับ ยังปวดแสบปวดร้อนเป็นไข้ด้วย เพราะว่าผึ้งพิษนี้มีพิษรุนแรงยิ่ง ข้าพเจ้าจะเอานักโทษ ๒-๓ ตน ออกมาเล่าเหตุการณ์ที่ตนเคยทำผิด ให้นายทหารรีบคุมตัววิญญาณโทษออกมาโดยเร็ว

นายทหาร : ขอรับคำบัญชา...ได้เอาตัววิญญาณโทษ ๓ ตนออกมาแล้ว

พัศดี : วิญญาณโทษฟังคำสั่งให้ดี พระคุณท่านนี้คือ อรหันต์จี้กง อีกท่านหนึ่งคือหยางเซิง แห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองไถ่ตง สองศิษย์-อาจารย์รับโองการแต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ให้ทุกตนสารภาพความผิดที่ตนทำไว้ในแดนมนุษย์ เพื่อเป็นการเตือนใจชาวโลก

หยางเซิง : ขอถามบุรุษผู้นี้ ท่านมารับโทษยังที่นี้ด้วยเหตุใด ?

วิญญาณโทษ : ผมไม่ควรเลย เป็นความจริง ขณะที่ผมอยู่ในแดนมนุษย์

มีตำแหน่งเป็นผู้ใหญ่บ้านอยู่ในตำบลหนึ่ง เนื่องจากในหมู่บ้านจะสร้างศาลเจ้า ผมจึงออกทำการเรี่ยไรเงินแทนชาวบ้าน แต่ไม่เคลียร์เงินทองให้เรียบร้อย โดยเอาเงินที่เรี่ยไรมา อมไว้ส่วนหนึ่งเข้ากระเป๋าตัวเอง เมื่อตายแล้วจึงรู้ว่าการอมเงินของเทพเจ้านั้นมีบาปหนักหนา ดังนั้นจึงถูกตัดสินให้มารับโทษที่คุกนี้ ผึ้งพิษต่อยคนเจ็บปวดมากโดยไม่มีการปรานี ทั้งปวดทั้งคันยากที่จะทนทานได้ ท่านก็เห็นตามตัวผมแดงช้ำไปหมด เกี่ยวกับงานการของเทพเจ้า ชาวโลกควรเคลียร์ให้ใสสะอาด เงินทองเทพเจ้าแม้สตางค์แดงเดียวก็อมไม่ได้ การที่ผึ้งพิษต่อยนั้นเป็นการสนองตอบของผม ผมผิดครั้งเดียวในชีวิตเท่านั้น นอกจากนี้ไม่ได้ทำอะไรผิดอีกเลย

พัศดี : แกเป็นผู้ใหญ่บ้าน ต้องบริการผู้เป็นลูกบ้านของแก ทำความดีให้แก่บ้านเกิดเมืองนอน หมู่บ้านจะสร้างศาลเจ้าเพื่อเป็นการระลึกถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ปางก่อนและให้ความเคารพเลื่อมใส แต่แกกลับฉวยโอกาสรวบทรัพย์ โทษนั้นอภัยให้ไม่ได้ ตนที่ ๒ รีบสารภาพผิดระหว่างมีชีวิตอยู่โดยเร็ว

หยางเซิง : ขอถามอาจารย์รูปนี้ ท่านออกบวชแล้วไฉนไม่ไปทางทิศตะวันตกแดนผุดผ่อง แต่กลับมาอยู่นรกด้วยเล่า ?

วิญญาณโทษ : นโมพุทโธ ! ประทานอภัยๆ ! ฉันเมื่อตอนอายุได้ ๑๕ ปี ออกบวชเป็นชีเป็นศิษย์ของพระพุทธเจ้าท่าน ศึกษาบำเพ็ญในพระธรรม ใจคิดว่าจะบำเพ็ญธรรมจนสำเร็จขั้นอรหันต์ แต่จิตใจตนไม่มั่นคงถาวรพอ เงินทองที่ประดาญาติโยมถวายแก่วัดนั้น ฉันก็แอบยักยอกไว้ใช้เองบ้าง เก็บสะสมไว้บ้าง มิได้มอบเงินทั้งหมดนั้นไปใช้จ่ายในการบูรณะปฏิสังขรณ์วัด หรือซื้อของที่ทางวัดจำเป็นต้องใช้ หากมีญาติโยมให้ช่วยสวดสะเดาะเคราะห์ก็ทำไปอย่างลวกๆ ขอไปที หากมีคนมานิมนต์ไปสวดศพก็จะทำแบบซื้อขายตีราคาเป็นเงินเป็นทองจะสวดกี่กัณฑ์ก็แล้วแต่เงินมากเงินน้อยที่เรียกว่า “เงินมากของก็มาก เงินน้อยของก็น้อย” หมายความว่าสวดตามราคาที่ตกลงไว้ หากมีญาติโยมที่ค่อนข้างยาก

จนมานิมนต์ ก็จะแสดงออกว่าไม่ค่อยพอใจด้วย หรืออ้างโน่นอ้างนี่ไม่คิดที่จะไป ถ้าเผื่อเจอผู้ดีคนรวยก็จะทำสุดความสามารถจัดการให้อย่างมโหฬารเพื่อเอาใจเจ้าภาพ เพราะเหตุว่าตอนมีชีวิตอยู่มักมากในทรัพย์ เมื่อตายลงแล้วพระพุทธท่านจึงไม่ต้อนรับ ยังโดนผลักลง **“นรกผึ้งพิษ”** มารับโทษ เจ็บปวด ทุกข์เข็ญอย่างสาหัสสากรรจ์

พัศดี : เธอเป็นพระเป็นชี สละตนออกบวชควรมีพื้นฐานที่สะอาดหมดจด (คือตัดกิเลสออก) ฝึกฝนอบรมบ่มนิสัย แต่สลัดกิเลสออกไม่ได้ นิยมชมชอบเรื่องสุขกายสบายใจ เห็นเงินเป็นพระเจ้า ขัดต่อหลักธรรม พระพุทธท่านจึงตัดสินให้เธอมารับโทษยังที่นี่

พระจี้กง : เมื่อบวชเป็นพระเป็นชี ก็ต้องเปลี่ยนชื่อเปลี่ยนสกุลจากเดิมมาเป็นชื่อทางพระ แต่ละรูปจึงมีชื่อว่า พระ ศักดิ์ศรีนั้นหาที่เสมอเหมือนมิได้เลย ก็คือเท่ากับพระพุทธนั้นแหละ แต่ทนต่อกิเลสสิ่งยั่วยวนไม่ได้ ไม่ใช่ความเมตตาปรานีช่วยกอบกู้มวลชน ใจคออันสามานย์ธรรมดานี้ ยากที่จะเสมอเหมือนจิตของท่านพระโพธิสัตว์ได้ ทำใจให้ถึง ๓ กำหนดได้ ๔ จึงสามารถเข้าเฝ้าถึงพระพุทธ พิษ ๓ ธาตุไม่ละทิ้งก็ต้องไปใน ๖ ช่องทาง เพื่อเวียนว่ายตายเกิดดังเดิม ขอมวลชนในทั่วพื้นพิภพไม่ว่าจะบำเพ็ญในทางเต๋าทางพุทธ หากว่าไม่ตัดกิเลสทิ้งเสียก็ยากที่จะขึ้นสู่สวรรค์ วันนี้เวลาหมดลงแล้ว วันอื่นค่อยมาเยี่ยมชมใหม่ เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวกลับสำนัก

หยางเซิง : ขอบคุณมากที่ท่านพัศดีและนายทหารให้การรับรองที่อบอุ่นมาก เราจะกลับสำนักกันแล้ว ขอลาท่านก่อนละ

พัศดี : สิ่งใดที่ขาดตกบกพร่อง ขอท่านทั้งสองโปรดให้อภัยด้วย หวังว่าท่านจะมาให้การสั่งสอนอีกครั้ง

พระจี้กง : รีบขึ้นดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์เดินทางกลับเถิด...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ๊งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๒๙

วันที่ ๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

ตอน ท่องแดนผึ้งพิษนรกน้อย ครั้งที่ ๓

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

เซียนลงทรง ช่วยชาวโลก เมตตาจิต
ฝึกฝนฤทธิ์ แลธรรมะ อยู่เนืองนิจ
แนะคนหลง ด้วยวาจา อันศักดิ์สิทธิ์
พ้นวิกฤต ขจัดเคราะห์ แก่มวลชน

พระจี้กง : เซียน-พุทธท่านลงประทับทรงเพื่อกอบกู้ช่วยเหลือชาวโลก ตั้งใจใช้เมตตาจิต ความปรานี ปลดความทุกข์ยากของมวลชน แต่ถูกพวกนักบวชปลอม พระปลอม ฉกฉวยพาไปในทางผิด เพื่อหาผลประโยชน์โดยทรัพย์ สมควรลงโทษเพิ่มขึ้นอีกขั้นหนึ่ง พวกหมอดูยกตัวเองว่า **"ปากเหล็ก"** แต่มีบางคนกัดคนโดยไม่ให้เห็นเลือด โหดร้ายเท่ากับเสือสิงห์ พวกศิษย์ทรยศต่อท่าน **"กุ้ยก๊กเซียนซือ"** ศาสดาจารย์แห่งต้นตำรับหมอดู ทำให้เสื่อมเสียไปถึงท่านนั้น เมื่อตายลงแล้วโดนยมบาลทำโทษอย่างหนัก หลังจากนั้นให้หมุนไปเกิดเป็นพวกนกกาใน **"หุบเขาผีเปลี่ยว"** อาศัยปากเหล็กนั้นๆ ร้องเสียงเจี๊ยวๆ อันไพเราะเท่านั้นเอง วันนี้ได้เวลาท่องนรกแล้ว เจ้าหยางเซิงเตรียมขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา อากาศร้อนมาก มิทราบว่าหนทางแห่งนรกจะเย็นสบายกว่านี้บ้างไหม ?

พระจี้กง : บรรยากาศในนรกหนาวเหน็บ จะทำให้เจ้าขนลุก รีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว อย่าเสียเวลาอีกเลย

หยางเซิง : ขอรับกระผม นั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์เริ่มได้...

พระจี้กง : ถึงแล้ว รีบลงเสีย

พัศดี : ขอต้อนรับท่านทั้งสอง ที่มาเยี่ยมคุกนี้อีกครั้งหนึ่ง

หยางเซิง : วันนี้มาเยี่ยมชม **"นรกผึ้งพิษ"** อีกครั้ง ท่านพัศดีและนายทหารได้ออกมาต้อนรับเราแล้ว

พระจี้กง : ในโลกมนุษย์มีพวกทรชนอาศัยชื่อของเทพเจ้า แต่ทำสิ่งที่เสื่อมเสียคุณธรรมชื่อเสียงของท่าน ดังนั้น จึงทำให้เราต้องเวียนมาถึง ๓ ครั้ง ๓ ครา ยังที่ **"นรกผึ้งพิษ"** เพื่อร่วบรวมข้อมูลประกาศเปิดเผยสิ่งที่ได้รู้ได้เห็นในแดนนรก เพื่อปลอบเตือนกอบกู้ชาวโลก

พัศดี : ท่านทั้งสอง เชิญตามข้าพเจ้าเข้าไปข้างใน พักผ่อนดื่มน้ำชาก่อนเถิด

หยางเซิง : วันนี้ได้เสียเวลาไปบ้างแล้ว กระผมว่าไม่ต้องก็ได้นะครับ

พัศดี : ถ้างั้น เชิญท่านอาจารย์ และท่านหยางเซิงเข้าไปในคุกกันเถิด

หยางเซิง : ผึ้งพิษอยู่เต็มห้อง เอาตัวคนเป็นรัง ล้วนบินไปตอมอยู่บนร่างของวิญญาณโทษนั่น มิได้ทำการผลิตน้ำผึ้งนะ แต่ทำการพ่นยิงน้ำพิษ

พระจี้กง : อยู่ในแดนมนุษย์กินของหวานมามากแล้ว มาอยู่ที่นี่ให้มันลิ้มรสขมเสียบ้าง

หยางเซิง : วิญญาณโทษร้องลั่น ด้วยความเจ็บปวดแตกตื่นวิ่งพล่านแต่ไม่มีทางออก

พระจี้กง : นี่แหละคือ "สวรรค์" มีทางมันไม่ไป นรกไม่มีประตู ดันจะเข้า เป็นอย่างนี้ละ

พัศดี : ขณะนี้โลกมนุษย์มีผู้จัดการแห่งศาลเจ้าสำนักธรรมหลายคนอาศัยชื่อเสียงสิ่งศักดิ์สิทธิ์หลอกล่อทรัพย์สินและผู้หญิง ทางสังคมก็ติเตียนกล่าวโทษอยู่เนืองนิตย์ ทำให้กระทบต่อเกียรติศักดิ์อันผุดผ่องของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ **"นรกผึ้งพิษ"** มีวิญญาณโทษเพิ่มขึ้นเสมอๆ ทำให้สะเทือนในอารมณ์ข้าพเจ้าเป็นอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าจะให้วิญญาณโทษ ๒-๓ ตนที่มีสัญลักษณ์ซึ่งจะเป็นตัวแทนได้มาเล่าความชั่ว ทำลายศีลที่ตนก่อไว้ในโลกมนุษย์เพื่อลงพิมพ์ใน ***เที่ยวนรก***

หยางเซิง : รบกวนท่านพัศดีที่ให้ความช่วยเหลือที่จะทำให้เราศิษย์-อาจารย์สามารถบรรลุถึงหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์นี้ รู้สึกขอบคุณเป็นที่ยิ่ง

พัศดี : นี่เป็นสิ่งที่ควรกระทำอยู่แล้ว อย่าได้เกรงใจเลย ได้ให้นายทหารคุมตัววิญญาณโทษ ๓ ตนออกมาแล้วฟังคำสั่ง ท่านผู้นี้คือหยางเซิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งเมืองไถ่ตงในแดนมนุษย์ โดยมีท่านอรหันต์จี้กงพาเข้ามายังยมโลก สืบหาและสำรวจความลับในแดนนรก เพื่อแต่งหนังสือเตือนชาวโลก ให้รีบเล่าสารภาพตอนอยู่เมืองมนุษย์ ได้ทำชั่วอย่างไรบ้างอย่างหมดเปลือก

วิญญาณโทษ : ผมเป็นเด็กนักทรงของสำนักเซียนจอมพลหอกลาง สำนักหนึ่งในเมืองไถ่ตง ตอนมีชีวิตอยู่เริ่มแรกเทพเจ้ามาอาศัยตัวผมลงประทับทรงช่วยชาวโลก ก็ได้ช่วยกอบกู้ผู้คนนับจำนวนไม่น้อยจริง ผู้ป่วยที่นายแพทย์ไม่สามารถรักษาให้หายหลายรายล้วนได้รับการรักษาจนหายจากเดชเซียนเจ้าแห่งจอมพลหอกลางนี้ ต่อมาผมเห็นว่ามีคนศรัทธามากขึ้น บางครั้งท่านเซียนจอมพลหอกลางไม่อยู่ ผมก็จะแกล้งทำกระโดดโลดเต้นว่าเจ้าลงประทับทรงแล้ว ให้โทษแก่ร่างกายที่เจ็บไข้ของผู้มาเฝ้าทรง และก็อาศัยโอกาสนี้บอกกับผู้มาเฝ้าทรงว่า มีฆาตเคราะห์หรือมีภูตผีปีศาจสิงสู่ตัวก็บ่อยครั้ง ต้องทำการสะเดาะจึงจะแก้ได้ แต่ผู้ที่จะสะเดาะเคราะห์ต้องเผากระดาษทองเป็นจำนวนมาก รีดเอาเงินทีละพัน สองพัน สามพัน ต่างๆ นานา ทั้งนี้ล้วนมิใช่ความประสงค์ของเซียนเจ้า ในชีวิตหาเงินทองได้ไม่ใช่น้อย ยังซื้อตึกสูงหลายชั้น ได้เสพสุขชนิดชั้นยอด เมื่อตายลงแล้วถูกยมทูตคุมตัวไปขุมที่ ๔ ท่านยมบาลโกรธมาก ดุว่า "ตัวแกเป็นเด็กทรงแห่งจอมพลหอกลาง ตามหลักแล้วต้องรอจนกว่าธาตุทุกส่วนจะสมบูรณ์เรียบร้อยแล้วจึงจะทำการกอบกู้ผู้คนได้ แต่แกบังอาจเอาชื่อเจ้าไปหลอกลวงโกยทรัพย์ ความดีที่ช่วยกอบกู้ผู้คนหักล้างกับความชั่วที่โกยทรัพย์ไปแล้ว ความชั่วมากกว่าความดี จึงตัดสินให้ตกเข้า **"นรกผึ้งน้อย"** ไปรับโทษลงทัณฑ์ทุกๆ วัน" โดนผึ้งพิษกัดต่อยจนปวดแสบเหลือจะทนทานได้ ตอนมีชีวิตอยู่แม้เอามีดดาบมาแทง

ฟันตามตัว ยังไม่รู้สึกเจ็บปวดเลย แต่บัดนี้โดนผึ้งตัวเดียวปล่อยเหล็กในเข้าทีเดียว จะเจ็บปวดถึงขั้วหัวใจ สำนึกตัวได้ก็สายเสียแล้ว ขอฝากคำไปยังเด็กทรงในแดนมนุษย์ด้วย ต้องตั้งอยู่ในจิตที่ช่วยกอบกู้ผู้คนอันดั้งเดิมนั้นไว้ อย่าไปเปลี่ยนใจกลางทาง เข้ากับเจ้าเพื่องานการ อย่าอาศัยเจ้ามาหลอกคน จึงจะไม่ต้องเดินตามรอยของผมอย่างนี้

พระจี้กง : เซียนเจ้าลงประทับทรงเพื่อช่วยมวลชนเป็นปฏิบัติการสืบต่อกันมาของศาสนาเดิม ทำขึ้นเพื่อช่วยเหลือบรรดาคนป่วยที่นายแพทย์ไม่สามารถให้การรักษาได้ ช่วยรักษาในทางไสยศาสตร์ ซึ่งเป็นคุณธรรมที่เมตตาชีวิตมนุษย์ของฟ้าสวรรค์ท่าน ต่อมามนุษย์ได้ถือเอาเป็นเครื่องมือทำการกอบโกยรวบทรัพย์ ขัดกับความมุ่งหมายแห่งการช่วยชีวิตของสวรรค์ท่านเป็นอย่างยิ่ง นับได้ว่าผู้ทรงเป็นเหตุในการทำบาป การรับประทับทรงเพื่อช่วยกอบกู้ชาวโลก หากจะทำเพื่อยังชีพก็แล้วแต่ผู้เฝ้าทรงจะบริจาค ก็ยังไม่ผิดอะไรหนักหนา ถ้าอาศัยสิ่งนี้ทำการรับทรัพย์แบบซื้อขาย **"รักษาโดยเซียนเจ้า"** ก็จะกลายเป็น **"อาศัยเซียนเจ้าหากิน"** กฎหมายของบ้านเมืองอนุญาตให้ ยมกฎแห่งนรกก็ไม่ให้อภัย

พัศดี : ส่งให้วิญญาณโทษตนที่ ๒ เล่าเรื่องความชั่วที่ตนทำไว้ในแดนมนุษย์ให้ท่านหยางเชิงฟัง

วิญญาณโทษ : ตอนอยู่ในโลกมนุษย์ผมเป็นหมอดูคนหนึ่ง ศึกษาทางโหราศาสตร์ หากินไปทั่ว มักจะตั้งโต๊ะดูหมอตามตลาดโต้รุ่ง ช่วยแก้ปัญหาช่วยเหลือผู้คน มีอยู่ครั้งหนึ่ง ในขณะที่การค้าซบเซา ก็มีเจ้าหนุ่มผู้หนึ่งมาขอให้ตรวจโชคชะตาราศี ผมสังเกตดูเห็นการแต่งกายเป็นคนต่างถิ่น จึงรัวลิ้นอันติดสปริงนั้นบอกเขาว่า อนาคตอันใกล้นี้ชะตาจะถึงฆาต ต้องทำการสะเดาะเคราะห์ มิเช่นนั้นหนทางข้างหน้าจะมืดมน ผมก็เรียนจบทางเวทมนต์ของขลัง จะย้ายดวงย้ายดาวให้เจ้าหนุ่มนั้นเชื่อว่าเป็นความจริง ก็เลยตกหลุมพรางของผม หลังทำการสะเดาะเคราะห์แล้ว ผมเรียกเอาเงิน ๑,๕๐๐ เหรียญเป็นค่าบริการ ต่อจากนั้น

จึงใช้ลูกไม้หลอกลวงทรัพย์ เมื่อตายลงแล้วยมบาลตวาดดุด่าผมว่าเรียนจบตำราดูหมอ ขาดศีลธรรม หลอกลวงเงินทองผู้อื่น ตัดสินผมเข้าคุก **"นรกผึ้งพิษ"** ๑๒ ปี ขณะนี้รับโทษมาแล้วเพียง ๓ ปีเศษ วันข้างหน้าความทุกข์ยังอีกมากนัก ผึ้งพิษไม่ประทานน้ำผึ้งหวานให้ ล้วนฉีดให้แต่เข็มพิษ ทั่วกายบวมช้ำและคันเหลือกำลัง จึงสำนึกได้ว่าเมื่อก่อนนั้นเราไม่ควรทำเลย

พระจี้กง : ตอนมีชีวิตอยู่คำพูดคำจาหวานดังน้ำผึ้ง พูดอย่างน้ำไหลไฟดับ คุยว่ามีฤทธิ์เดชสารพัด ที่แท้เหมือนกับผึ้งพิษตัวหนึ่ง ให้โทษเขามาก ช่วยคนได้น้อย จึงต้องรับการตอบสนองดังทุกวันนี้แหละ ขอเตือนหมอดูในโลกมนุษย์จงฝึกอบรมธรรม บำเพ็ญตนใช้หลักความจริงช่วยกอบกู้ผู้คน ช่วยแก้ไขปัญหาที่สับสนยุ่งยากแก่ผู้อื่น ก็จะสร้างบุญสร้างกุศลอันใหญ่หลวง การตรวจดวงตรวจดาวอย่างชุ่ยๆ ส่งเดช เป็นการตรวจเฉพาะเงินในกระเป๋าของผู้อื่นก็จะไม่สมชื่อว่าหมอดู นรกจะมีส่วนกำนัลให้ วันนี้เวลาดึกมากแล้ว เราเตรียมกลับสำนักเถอะ

หยางเซิง : ขอถามท่านพัศดีว่า ผู้อาศัยเจ้าหากินพวกนั้น เมื่อตายแล้วตกลงมารับโทษที่คุกนี้ทั้งหมดหรือไฉน ?

พัศดี : มันก็ไม่แน่หรอก บ้างก็ลวงหญิงโดยเฉพาะ หรือที่มีพฤติการณ์พิเศษกว่านี้ก็ขังไว้ที่อื่น ที่ขังอยู่ในคุกนี้เพียงแต่บางส่วนเท่านั้นเอง

หยางเซิง : เนื่องจากเวลาหมดลงแล้ว ขอขอบคุณท่านพัศดีและนายทหารที่ให้การแนะนำ เราศิษย์-อาจารย์ขอลาก่อนละ

พัศดี : ให้นายทหารตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์

พระจี้กง : ขอบคุณท่านพัศดีมาก เราขอลาแล้ว เจ้าหยางเซิงเตรียมออกจากคุก รีบขึ้นดอกบัว

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์ท่านกลับได้...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๓๐

วันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

ตอน ท่องแดนนรกขุมที่ ๕

ท่องหอส่องบ้านเดิม พบยมบาลเซียมล้ออ๊วง

เทพเจ้าหยางเจี่ยนเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

หาความลับ ในนรก ถึงขุมห้า
ย่อมเป็นข้า แต่งหนังสือ ช่วยคนรั้น
ชูกิ่งท้อ เหล่าภูตผี สยบพลัน
เตือนกัน ด้วยระฆัง ก้องกังวาน

เซียนเจ้า : เนื่องจากวันนี้ท่านอรหันต์จี้กงติดกิจธุระสำคัญไม่สามารถพาหยางเซิงไปท่องนรก ข้าพเจ้าได้รับเทรโองการจากท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่ให้ลงสู่สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งพาหยางเซิงท่องแดนนรก ด้วยเหตุว่าเวลาน้อยมาก เราเตรียมการท่องยมโลกกันเถิด

หยางเซิง : ท่านเซียนเจ้าหยางเจี่ยน ที่รบกวนท่านพาเที่ยวในวันนี้ รู้สึกขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง ท่านได้พาสุนัขฟ้าตัวหนึ่งติดตามไปด้วย เพื่ออะไรมิทราบ ? ก่อนหน้านี้ท่านอาจารย์จี้กงพากระผมไปด้วยการนั่งบนดอกบัว มิทราบว่าใช้พาหนะอันใดที่ท่านจะพากระผมไปในวันนี้ ?

เซียนเจ้า : ท่านอาจารย์มีดอกบัวส่วนฉันไม่มี พุทธกับเซียนต่างก็มีฤทธิ์เดชด้วยกัน วันนี้เจ้ากับฉันขี่สุนัขตัวนี้ไปด้วยกันเถิด

หยางเซิง : สุนัขเดินได้ช้ามาก ยิ่งกว่านั้นดูแล้วสุนัขนี้ดุร้ายเหลือกำลังคนแปลกหน้าเมื่อเข้าใกล้กลัวมันแผลงฤทธิ์จะโดนกัดช้ำไปทั้งตัว

เซียนเจ้า : สุนัขนี้มิใช่สุนัขธรรมดา แต่เป็นสุนัขฟ้า เป็นยานพาหนะของฉัน มีฤทธิ์เดชไม่เบาเสียด้วย จะไม่กัดเจ้าให้ช้ำ

หยางเซิง : แต่ว่าสุนัขเดินทางอยู่ในอัตราช้ามาก เกรงว่าจะกระทบต่อ

การเดินทาง

เซียนเจ้า : เจ้าจงวางใจได้ เท้าทั้ง ๔ ของสุนัขฟ้าเปรียบเสมือนล้อรถยนต์ ๔ ล้อของแดนมนุษย์ พอออกเดินทางอัตราความเร็วไม่แพ้ดอกบัว รีบขึ้นมาเถิด

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว ท่านนั่งอยู่ข้างหน้าผม ต้องควบคุมให้ดี มิเช่นนั้นกระผมตกหล่นลงไปแล้ว ก็จะแย่นะครับ

เซียนเจ้า : เจ้ารีบหลับตาทั้งสองข้างเร็ว ไม่มีการเกิดอุบัติเหตุหรอก เย็นใจได้

หยางเซิง : มิทราบว่าวันนี้จะไปยังแห่งใด ?

เซียนเจ้า : วันนี้จะท่อง **"นรกขุมที่ ๕"** เป็นครั้งแรก อย่าถามอะไรอีกเลย เวลามันน้อยมาก เราเริ่มเดินทางเถิด...ถึงแล้วละ รีบลงมาเร็ว

หยางเซิง : หูทั้งสองข้างเพียงแต่ได้ยินเสียงอู้ๆ พริบตาเดียวเท่านั้นก็ถึงยมโลกแล้ว ของเซียนท่านก็ไม่ผิดแผกแตกต่างจากพระอรหันต์

เซียนเจ้า : เซียนกับพุทธที่แท้ก็อันหนึ่งอันเดียวกัน เช่นเดียวกับผู้คนในแดนมนุษย์ ซื้อรถยนต์ ๒ คัน ที่มียี่ห้อต่างกัน ล้วนพูดว่าของตนเป็นผลิตภัณฑ์ชั้นสูง แต่ไม่รู้เนื้อแท้ จึงไม่สามารถแบ่งแยกได้ว่าสิ่งใดดีสิ่งใดเลว จิตใจคนก็เหมือนเครื่องยนต์ ถ้าหากเครื่องยนต์ดีเลิศ บวกด้วยพื้นฐานที่เรียบแล้ว เมื่อแล่นไปบนถนนที่กว้างใหญ่ก็จะราบรื่นปลอดภัยไปเอง

หยางเซิง : เซียนเจ้าท่านพูดสมเหตุสมผลมาก เบื้องหน้าฝูงชนแออัดยัดเยียดน่าดู ล้วนแย่งกันขึ้นไปบนบันไดหอวิญญาณโทษ หญิงชายถูกยมทูตคุมตัวรุดขึ้นหน้าไปแล้ว ยังมีอีกพวกหนึ่งไม่มีใครคุม สีหน้าเบิกบานแย้มระรื่น ปรากฏออกนอกหน้า มิทราบว่าที่นี้คือแห่งใด

เซียนเจ้า : ที่นี้คือ **"หอส่องบ้านเดิม"** วิญญาณโทษเหล่านี้เมื่อตกเข้านรกแล้วจะส่งมอบให้ขุมที่ ๕ ในใจคิดว่าจะขึ้นบน **"หอส่องบ้านเดิม"** ส่องมองดูลูกหลานที่อยู่ในเมืองมนุษย์มีสภาพเป็นอยู่อย่างไรบ้าง จึงอดกลั้นในความเศร้าที่เกิดขึ้นไม่ได้ เลยร้องห่มร้องไห้ตามๆ กัน วิญญาณโทษที่มิได้โดนทำโทษนั้นก็มุ่งมาหอส่องบ้านเดิมด้วยความเบิกบานใจ

เพื่อมองดูลูกหลานในโลกมนุษย์เป็นอย่างไรบ้าง

หยางเซิง : ข้างหน้ามีผู้คนหมู่หนึ่งกำลังเดินมา ท่าทีองอาจสง่างามน่าเกรงขาม มิทราบว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์จากแห่งใด ?

เซียนเจ้า : ยมบาลเซียมล้ออ๊วงแห่งขุมที่ ๕ และข้าราชบริพารฝ่ายบุ๋นฝ่ายบู๊ (พลเรือนและทหาร) ทั้งหลาย ได้ลงบันไดมาต้อนรับเราแล้วรีบเข้าไปแสดงความเคารพเถิด

หยางเซิง : กระผมนายหยางเซิง ศิษย์ของท่านกวนอู แห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองไถ่ตง เนื่องด้วยได้รับเทวโองการให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** เพื่อปลอบเตือนชาวโลก วันนี้โดยการนำของเซียนเจ้าท่านหยางเจี่ยนเข้ามายังแดนนรก มายังขุมที่ ๕ ขอท่าน **เซียมล้ออ๊วง** โปรดให้ความสะดวก เพื่อที่การแต่งหนังสือนี้ได้ลุล่วงไปโดยสะดวกรวดเร็ว

เซียมล้ออ๊วง : สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง สร้างธรรมในทางชอบไม่น้อย ตั้งสำนักประกาศธรรม รับลงทรงแต่งหนังสือ กล่อมเกลากอบกู้ผู้คนนับจำนวนไม่ถ้วน ข้าพเจ้าคุมอำนาจในขุมที่ ๕ มีวิญญาณผู้ตายหลายต่อหลายคนเคยได้อ่านหนังสือธรรมคัมภีร์จากสำนักของท่านในแดนมนุษย์ ความผิดพลาดมีน้อย สะสมความดีในแดนนรก ข้าพเจ้าล้วนตัดสินใจให้เขาไปผุดไปเกิดโดยเร็ว หรือจัดตามความชอบให้รับผลสำเร็จธรรมไป

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านยมบาลที่ให้การดูแลช่วยเหลือยิ่ง ผิดถูกประการใดจะได้รับการตัดสินอย่างเที่ยงธรรม ผู้ที่มีคุณธรรมจงได้รับอภัยโทษจากท่าน

เซียมล้ออ๊วง : มิต้อง...ลุกขึ้นเร็ว ท่านยี่นึ้งซิ้งกุง (นามเดิมของเซียนเจ้าหยางเจี่ยน) และท่านหยางเซิงตามข้าพเจ้าเข้าไปพักในปราสาทสักครู่เถิด

เซียนเจ้า : เพราะเหตุว่าจะเสียเวลาอีกไม่ได้แล้ว วันอื่นค่อยเข้าไปรบกวนในปราสาท วันนี้ข้าพเจ้าจะพาหยางเซิงขึ้นไปบนหอส่องบ้านเดิม ชมดูสักครั้งก่อน

เซียมล้ออ๊วง : ถ้าเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไม่ขอหน่วงเหนี่ยวเวลา ข้าพเจ้าจะพาพวกท่านขึ้นบนหอส่องบ้านเดิม โปรดตรวจชมให้ละเอียด

หยางเซิง : ขอบพระคุณท่านยมบาลที่ทำการนำทางเอง

เซียมล้ออ๊วง : วิญญาณที่จะผ่านไปทางขุมที่ ๕ ต้องผ่านหอส่องบ้านเดิมก่อน เพื่อสอดส่องดูลูกหลานของตนที่อยู่ในแดนมนุษย์เป็นอย่างไรบ้าง ดังนั้น วิญญาณผู้ตายโดยทั่วไปล้วนมีความหลงรัก ห่วงใยลูกหลานในแดนมนุษย์ เช่นนี้แล้วไม่ว่าจะมีโทษหรือไม่มี จึงอยากจะขึ้นไปส่องมองทั้งนั้น

หยางเซิง : อันนี้เป็นนิสัยธรรมของผู้คนที่จะสลัดได้ยากยิ่งจริงๆ เบื้องหน้ามียมทูตคุมตัวผู้เฒ่าคนหนึ่งเดินผ่านมา ขณะที่ตาแกมองดูหอนี้นั้นน้ำตาร่วงราวกับสายฝน ร่ำไห้คร่ำครวญมิทราบว่าเนื่องจากเหตุใด ?

เซียมล้ออ๊วง : ผู้เฒ่าคนนี้ได้ทำบาปไว้ตอนที่แกมีชีวิตอยู่ จึงต้องมารับโทษยังแดนนรก เวลานี้การลงโทษยุติลงแล้ว (หมดโทษ) มาส่องมองบนหอ เมื่อส่องดูลูกหลานแล้ว เห็นว่าไม่มีอาการเศร้าโศกแม้แต่น้อย บ้างก็เฝ้าดูโทรทัศน์ในห้องโถง บ้างก็เล่นกันอยู่ในลานบ้าน ไม่มีการรำลึกคิดถึงบรรพบุรุษเลย ในใจคิดถึงว่าตอนมีชีวิตอยู่นั้น ตนเองมุทำงานเหมือนวัวเหมือนควายเพื่อพวกเขา คิดแล้วไม่สมควรเป็นอย่างยิ่ง จึงเกิดความช้ำใจขึ้น

เซียนเจ้า : ตอนมีชีวิตอยู่ถ้าไม่บำเพ็ญธรรมอย่างจริงจังจะหวังให้ลูกหลานมากอบกู้ชักจูงพ้นทุกข์ เป็นเรื่องที่ยากยิ่งเสียจริงๆ เพราะเหตุว่าลูกหลานบางคนไม่เชื่อถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือเรื่องเหตุและผลเลยแม้แต่นิดเดียว ไหนเลยจะมาทำการช่วยกอบกู้วิญญาณตน เมื่อวิญญาณตกมาถึงยมโลกซึ่งจะสำนึกได้ก็สายเสียแล้ว ดังนี้แล้วจงสร้างบุญทำกุศลไว้ตอนที่ยังมีลมหายใจอยู่ให้มาก ก็จะปลอดภัยกว่า

หยางเซิง : กระผมเห็นบน **"หอส่องบ้านเดิม"** ไฉนจึงเวิ้งว้างว่างเปล่าไม่มีวี่แววแสดงว่ามีอะไรเลย ?

เซียนเจ้า : ตาเจ้าน่ะเป็นตาธรรมดาสามัญ ถึงแม้ว่าท่านอรหันต์จี้กงได้เคยพาเจ้าไปอาบใน **"สระน้ำสบายใจ"** แต่พอนานเข้าฝุ่นแดง (ฝุ่นโลกียโลก) จับเต็มอีก ดังนั้นตาปุถุชนจึงยากที่จะมองทะลุปรุโปร่งบน

"หอส่องบ้านเดิม" สิ่งนี้คือกลไกที่พิสดารอ่อนไหวแยบยลมากเครื่องหนึ่ง แปรเปลี่ยนพลิกแพลงได้สารพัด

เซียมล้ออ๊วง : ฝุ่นแดงมากจับ ตาเลยกลายเป็นตาทราย (ตาเป็นโรคริดสีดวง) จึงมองดูอะไรไม่กระจ่างชัดแจ้ง ให้ตุลาการฝ่ายบุ้งรีบไปเอาน้ำใสมาให้ท่านหยางเซิงชะล้างให้สะอาดสักครั้ง

บุ้งพัวกัว : ขอรับคำบัญชา ได้เอาน้ำใสมาแล้ว เชิญเจ้านายท่านจัดการเถิด

เซียมล้ออ๊วง : เอามาให้ฉัน ท่านหยางเซิงจงเบิกตาทั้งสองข้างออก ใช้น้ำใสล้างเสีย...

หยางเซิง : ขอบคุณมากที่ท่านได้ประทานน้ำใส ตาทั้งสองเห็นสบายที่เสมอเหมือนมิได้จริงๆ ด้วย

เซียมล้ออ๊วง : ขณะนี้ท่านจงมองไปยัง **"หอส่องบ้านเดิม"** ได้แล้ว

หยางเซิง : โอ้ วิเศษอะไรอย่างนั้น ในหอปรากฏขึ้นซึ่งเหตุการณ์ต่างๆ ของสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ๊งอยู่ต่อหน้าต่อตา ศิษย์นักทรงแยกเป็น ๒ แถว อารักขาองค์ทรงอย่างเลื่อมใสจริงใจ ร่างกระผมเองก็ยืนอยู่ตรงกลางปราสาท และกำลังประทับทรงเขียนเป็นตัวอักษร **เง็กฮือท่งจื้อ** (ชื่อของกุมารเทพ) ประคองร่างกระผมไว้ ชูพู่กันเขียนตัวอักษรในถาดทรายอย่างรวดเร็ว ศิษย์ผู้บันทึกคุณเฮ้งศิษย์ผู้พี่คุณลี้ ก็ขีดเขียนอยู่ข้างกาย ศิษย์ผู้อ่านคุณหลินก็อ้าปากอ่านตัวหนังสืออยู่ ราวกับภาพยนตร์ฉันนั้น

เซียมล้ออ๊วง : ความอ่อนไหวพิสดารของ **"หอส่องบ้านเดิม"** ยากที่จะหาสิ่งใดมาเปรียบเทียบเสมอเหมือนได้ เง็กฮือท่งจื้อของสำนักท่านใช้ตาทิพย์ถ่ายทอดภาพ โดยประทับทรงอยู่ในกายท่านแล้วถ่ายทอดเหตุการณ์ต่างๆ ของท่านที่ท่องเที่ยวในยมโลกเขียนลงบนถาดทรายดวงตาของเง็กฮือท่งจื้อก็เหมือนกับ **"หอส่องบ้านเดิม"** สามารถมองทะลุทะลวงที่แจ้งที่ลับด้วยแสงทิพย์อย่างปรุโปร่ง

หยางเซิง : ความพิสดารแห่งฟ้าดิน ซึ่งไม่สามารถที่จะหยั่งรู้ได้ เบื้อง

หน้ามีวิญญาณคนตายอีกตนหนึ่ง วิญญาณนี้มิได้ถูกคุมตัว มีแต่ยมทูตนำทาง ได้เชื้อเชิญให้ส่องมองอย่างมีอัธยาศัยดีมาก หลังจากดูแล้วสีหน้าของเขาแสดงออกอย่างชื่นชมยินดี มิทราบด้วยเหตุใด ?

เซียมล้ออ๊วง : ผู้นี้ตอนอยู่ในแดนมนุษย์มีจิตใจสุจริตบริสุทธิ์งดงามเคยเข้าบำเพ็ญจำศีลในทางธรรม แต่สำเร็จผลได้ไม่มากนัก เพิ่งตายลงไม่นาน ขณะนี้มองเห็นลูกหลานกำลังกราบไหว้อยู่หน้าที่ตั้งศพ จากความกตัญญูของลูกหลานนี้ ทำให้เขาปลื้มปิติจนสะเทือนอารมณ์ เพราะเหตุว่าเขาปลงตกแล้วซึ่งชีวิตของมนุษย์ ถึงแม้ว่าผลสำเร็จนั้นไม่มากนัก แต่ก็รู้ว่าหนีไม่พ้นจากการเกิดการตาย ก็จึงไม่มีการโศกเศร้า จะได้เข้าไปฝึกฝนที่ **"โรงรวมธรรม"** วันหลังจะไปรับตำแหน่งเจ้าต่อ

หยางเซิง : ข้าพเจ้ามีข้อข้องใจอยู่ข้อหนึ่ง ขอเรียนถามท่านยมบาลว่าไฉนวิญญาณโทษพอมาถึง **"หอส่องบ้านเดิม"** ล้วนสามารถมองเห็นเหตุการณ์ต่างๆ ของแดนมนุษย์ แต่ข้าพเจ้ากลับไม่เห็นอะไรเลยเมื่อครู่นี้?

เซียมล้ออ๊วง : ก็เพราะเหตุว่าท่านยังเป็นมนุษย์ผู้หนึ่ง ดังนั้นจึงยังมีวิญญาณจิตใจเกี่ยวเนื่องกับร่างกายที่เต็มไปด้วยเลือดเนื้อ คือธาตุแจ้งยังไม่หมด จึงไม่สามารถมองทะลุจะแจ้งในเหตุการณ์ของแดนนรกได้หมดสิ้น ร่างกายที่มีเลือดเนื้อของวิญญาณผู้ตายนั้นได้ดับสูญไปแล้วทางแจ้งกับทางลับถูกแบ่งออกอยู่คนละฝ่าย วิถีความเป็นอยู่แปรเปลี่ยนลง จึงสามารถอยู่ในทางลับมองเห็นทางแจ้ง และวิญญาณลับนั้นยังสามารถเปลี่ยนแปลงได้สารพัดอีกด้วย แต่คนในโลกมนุษย์ไม่สามารถทำได้

เซียนเจ้า : เพราะเหตุเวลาดึกมากแล้ว ขอขอบคุณท่านเซียมล้ออ๊วงแห่งขุมที่ ๕ และข้าราชการทั้งหลาย เราจะกลับสำนักกันแล้ว

หยางเซิง : ขอบพระคุณท่านยมบาลและยมทูตทั้งหลายที่ได้ให้ความสะดวก เราจะกลับสำนักแล้ว วันอื่นค่อยมาเยี่ยมคำนับท่านใหม่

เซียมล้ออ๊วง : ให้นายทหารทั้งหลายตั้งแถวส่งท่านกลับ

เซียนเจ้า : เจ้าหยางเซิงรีบลงบันไดมาเร็ว

หยางเซิง : ขอรับกระผม มิทราบว่าระหว่างกลางของคิ้วท่านนั้นมีตา

อีกตาหนึ่ง มีเพื่อการใด ?

เซียนเจ้า : ฉันมีตาอีกตาหนึ่ง คือตาสวรรค์ สามปัญญารวมเป็นอันเดียวกัน คือพระอาทิตย์ พระจันทร์ ดวงดาวฉายส่องประสานกัน มีอภินิหารสูงมาก จ้องจับแต่เฉพาะภูตผีปีศาจในแดนมนุษย์เหล่านั้น พวกมันจะขวัญเสียใจสั่นเมื่อมาเจอฉันเข้า

หยางเซิง : ที่แท้มีเดชฤทธิ์มากถึงเพียงนี้ มีตาหลายใจเสียจริงๆ

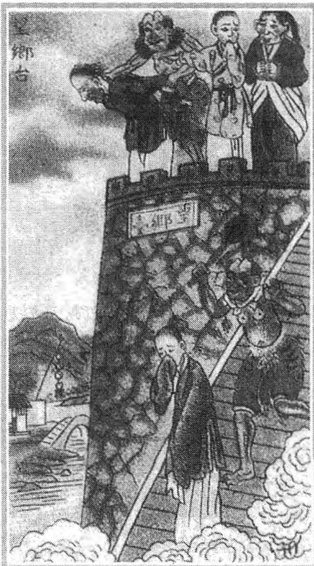
เซียนเจ้า : เจ้าอย่าได้ดูหมิ่นนะ ผู้ที่มีสายตา (ดีหรือสูง) นั้น ควรที่จะเงยหัวให้สูงขึ้นสักหน่อย มองดูเซียนเจ้าเทวดาเบื้องบนเสียบ้าง ความชั่วจะไม่กล้ากล้ำกราย

หยางเซิง : พบกับท่านเซียนเจ้าเป็นครั้งแรก มีตาไม่มีแววเสียเปล่า ล้อเล่นนิดหน่อยโปรดอย่าถือโทษ

เซียนเจ้า : ไม่ถือๆ รีบขึ้นนั่งบนหลังสุนัขฟ้าเตรียมกลับสำนัก

หยางเซิง : กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านเริ่มเดินทางได้

เซียนเจ้า : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงติ้ง หยางเซิงลง วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

หอส่องบ้านเดิม

หอส่องบ้าน ดูลูกหลาน แดนมนุษย์
ใจแสนสุด ลึกล้ำ พรรณนาได้
ให้วิญญาณ ผู้ทำผิด หลังความตาย
ได้ย่างกราย มาพบพาน ทุกผู้คน

วิญญาณโทษ เมื่อแลเห็น ลูกหลานตน
เห็นผู้คน กินอยู่ สุขสบาย
บ้างก็เล่น บ้างก็สุข น่าใจหาย
มิได้คิด ถึงตายาย แม้ผู้เดียว

เห็นดังนี้ สุดเศร้า โศกหนักหนา
อนิจจา ถึงตนเอง นึกเฉลียว
เคยทำงาน หาเงิน ตัวเป็นเกลียว
ตายแผล็บเดียว มันสำราญ ให้ช้ำใจ

ครั้งที่ ๓๑

วันที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๐
ตอน ฟังยมบาลวิจารณ์การพร่า (ฆ่า) หัวใจ

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนความว่า

พวกใจโหด ตามพร่าเฉือน เจ้าผีร้าย
กลอุบาย แผนร้อยแปด บ่สมหวัง
ยมบาล พักตร์ท่านเครียด เย็นชาชัง
เมื่อตายปัง จึงรู้ตัว ว่าผิดทาง

พระจี้กง : คราวก่อนฉันติดธุระสำคัญ เชิญท่านเซียนเจ้าหยางเจี่ยนพาหยางเซิงท่องนรกแทนฉัน แซ่หยางสองท่านได้ท่องขุมที่ ๕ เป็นครั้งแรกได้คุยกันสนุกสนานตลอดทาง และยังได้เผยรสชาติแห่งธรรมะออกอย่างประปราย ขอให้ชาวโลกจงท่องอ่านหนังสือธรรมตำราธรรมควรพิจารณาความหมายที่เคลือบแฝงอยู่ด้วยอย่างละเอียดลออ อย่าอ่านเฉพาะแต่บทความเบื้องนอกอันผิวเผินเท่านั้น เปรียบเสมือนการกินผลไม้ควรจะกินเนื้อใน ถ้าเพียงแต่แทะกินเปลือกนอกก็ไม่สามารถลิ้มรสอันแท้จริงฉันนั้น วันนี้เตรียมท่องนรก เจ้าหยางเซิงขึ้นนั่งบนดอกบัวเถอะ

หยางเซิง : ขอรับบัญชา ท่านอาจารย์ครับ เมื่อก่อนท่านเคยพูดไว้ว่าเซียน-พุทธสามารถแปรเปลี่ยนกายได้สารพัด ไฉนคราวก่อนท่านจึงไม่สามารถแยกกายเล่า ?

พระจี้กง : มิใช่ว่าไม่สามารถแยกกายได้ แต่เป็นการเจตนาเชิญเซียนเจ้าหยางเจี่ยนมาเป็นดารารับเชิญสักครั้ง เพื่อที่จะปลุกปลอบบรรดาศิษยานุ-ศิษย์ทั้งหลายให้มีความสนุกหรรษาเท่านั้นเอง เวลาก็น้อยมาก เราเตรียมเดินทางเถอะ

หยางเซิง : กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์เริ่มออกเดินทางได้...

พระจี้กง : ถึงขุมที่ ๕ แล้ว ลงจากดอกบัวเร็ว ยมบาลและเทวทูตทั้งหลายลงบันไดมาต้อนรับเราแล้ว รีบเข้าไปแสดงความเคารพเร็ว

หยางเซิง : ขอแสดงความคารวะต่อท่านยมบาลและยมทูตทั้งหลาย ข้าพเจ้ากับท่านอาจารย์ได้มาท่องนรกเพื่อแต่งหนังสืออีกครั้งในวันนี้ ขอท่านยมบาลได้โปรดให้การชี้แจงแนะนำด้วย

เซียมล้ออ๊วง : เชิญท่านหยางเซิงลุกขึ้นเถิด ขอต้อนรับท่านและท่านอาจารย์ที่ได้มาเยือนขุมของเรา เชิญท่านทั้งสองเข้ามาพักในตำหนักเรามีความจะสนทนาด้วย

พระจี้กง : เราศิษย์-อาจารย์รับแต่งหนังสือตามโองการในครั้งนี้ ท่องมาถึงขุมที่ ๕ ทำหน้าที่เสร็จสิ้นไปได้เพียงครึ่งเดียว ขอท่านยมบาลได้โปรดให้การช่วยเหลือให้มากๆ เพื่อที่งานการอันศักดิ์สิทธิ์นี้เสร็จสิ้นลงอย่างราบรื่น จะได้กราบถวายส่งคืนตามพระราชโองการอย่างเรียบร้อยสมบูรณ์

เซียมล้ออ๊วง : อาจารย์ท่านพูดอย่างหนักหน่วงมาก สมัยปัจจุบันนี้เฟื่องฟูนิยมทางวิทยาศาสตร์ จิตใจผู้คนไม่เจริญดังคนโบราณ ศีลธรรมตกต่ำเสื่อมทราม แต่ยังเคราะห์ดีที่เกาะไต้หวันมีสำนักทรงตั้งขึ้นมากมายก่ายกอง รับทรงประกาศธรรมสนองปฏิบัติตามความประสงค์แห่งสวรรค์ ท่านเลือกสั่งสอนผู้คนตามแต่เหมาะสมช่วยเหลือกอบกู้คนได้ไม่น้อย เฉพาะอย่างยิ่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแห่งเมืองไถ่ตง เผยแพร่ศาสนารับประทับทรงแพร่ขยายศีลธรรม วัฒนธรรม จนได้รับผลสำเร็จล้ำเลิศยิ่งนัก ดังนั้นจึงได้รับเทวโองการจากท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ ให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** เขตทุกเขตใน ๑๐ ขุมแห่งยมโลกต่างได้รับเทวโองการตั้งแต่วันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๙ นี่ทราบว่าสำนักท่านมีการแต่งหนังสือและได้รอคอยการเยี่ยมเยือนจากท่านทั้งสองมานานแล้ว เชิญท่านรีบเข้าไปพักผ่อนในตำหนักเพื่อได้สังสรรค์พูดคุยกันบ้าง

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านยมบาลที่ให้การต้อนรับอย่างอบอุ่นสมเกียรติยิ่ง นอกปราสาทนี้มีวิญญาณคนตายเต็มไปหมด แต่ละคนใบหน้าไม่ปรากฏมีสีเลือดเลย ต่างประหวั่นพรั่นพรึงแตกตื่นเสียขวัญ บ้างก็เมียงมองมาทางนี้

พระจี้กง : ยมบาลขุมที่ ๕ ชาวโลกได้ยินกิตติศัพท์มานานหนักหนาแล้ว ท่านหน้าเคร่งขรึมไม่ลำเอียง ตัดสินลงโทษเฉียบขาดรุนแรง วิญญาณโทษได้ยินเข้ากลัวจนขวัญหนีดีฝ่อ ดังนั้นผู้ที่มาถึงที่นี่ล้วนกลัวจนวิญญาณระส่ำระสาย

เซียมล้ออ๊วง : ท่านทั้งสองเชิญรีบเข้าไปพักข้างในเร็ว

หยางเซิง : ขอบพระคุณมาก

เซียมล้ออ๊วง : ท่านทั้งสองเชิญนั่งก่อน บุ้งพั้งรีบถวายน้ำชาทิพย์เร็ว

บุ้งพั้ง : ขอรับคำบัญชา น้ำชาทิพย์ได้แล้วครับเชิญเจ้านายและท่านเทวเจ้ารับประทานโดยไม่ต้องเกรงใจ

หยางเซิง : กระผมกำลังหิวน้ำอยู่ ดื่มได้จิบเดียวรสหอมชุ่มคอล้ำเลิศจริงๆ

เซียมล้ออ๊วง : ข้าพเจ้าชอบดื่ม **"ตุงเตงทิกวนอิม"** ยิ่งนัก

พระจี้กง : คำของท่านยมบาลได้แฝงไว้ซึ่งความหมายอะไรบางอย่างมิรู้ว่าเจ้าหยางเซิงเข้าใจบ้างไหม ?

หยางเซิง : ยมบาลขุมที่ ๕ ชาวโลกมักเปรียบเสมือน **"ท่านเปาบุ้นจิ้น"** ออกบัลลังก์ ผิดแผกแตกต่างกับทั่วไปอย่างมากมาย **"ตุงเตง"** หมายความว่าบนใบหน้าที่เย็นเฉียบ **"ทิกวนอิม"** หมายถึง โพธิสัตว์ท่านใจเข้มแข็งมั่นคงคือแบบอย่างของท่าน **"เปาบุ้นจิ้น"** นั่นเอง

เซียมล้ออ๊วง : ฮ่าๆ ชื่อเสียงพู่กันศักดิ์สิทธิ์แห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งดังมาก ตามคำบอกเล่าจริงๆ มีพื้นฐานแห่งปัญญาธรรมผิดมนุษย์มาก ได้ทายคำพูดข้าพเจ้าถูกต้อง

หยางเซิง : อันนี้เพียงแต่ทายสุ่มๆ ไปเท่านั้นเอง

เซียมล้ออ๊วง : วันนี้ที่ท่านทั้งสองได้มาเยือนขุมของเรารู้สึกปิติยินดียิ่ง

สภาพของโลกมนุษย์แย่มาก ผู้คนที่ดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมปัจจุบัน ต่างแก่งแย่งเอาชื่อเสียงเงินทอง สูญสิ้นซึ่งจิตใจที่เป็นธรรมและคุณธรรม ทุกหนทุกแห่งจะเห็นว่ามีสภาพการชิงไหวชิงพริบตั้งแง่ตั้งคม ท่านคดมาฉันโกงไป บ้างก็เปิดตั้งร้านค้าลามกหาเงิน เช่น ร้านอาหาร ห้องโภชนา ร้านตัดผม เป็นต้น ใช้ความสวยๆ ของผู้หญิงเย้ายวนใจคน ทางยมโลกได้ตรวจตราทั้งกลางวันกลางคืน แต่ละวันได้จดบันทึกเหตุการณ์ทำลายศีลธรรมแบบนี้อย่างล้นพ้น นับได้ว่าเหลือที่จะบันทึกไว้ได้ ยิ่งกว่านั้นยังมีผู้ที่เกิดการตายลงขณะเสพสุขอยู่ในสถานเริงรมย์ วิญญาณผีลามกเหล่านี้ล้วนถูกขังไว้ในคุกนรก รับการลงโทษที่อุกฤษฏ์ร้ายแรงยิ่ง จึงฝากไปยังชาวโลกจงอย่าได้ค้าประเวณี มิเช่นนั้นแล้วโทษบาปนั้น ๓ ชาติยังชดใช้ไม่หมด ข้าพเจ้าคุมขุมที่ ๕ หน้าเคร่งขรึม (หน้าเหล็ก) ไม่ลำเอียงบรรดาวิญญาณโทษที่ถูกส่งมอบมายังขุมนี้ แต่ละตนมีสีหน้าแตกตื่นหวั่นกลัวเพราะเหตุว่าข้าพเจ้าตัดสินเที่ยงตรงรุนแรง มวลมนุษย์หากไม่เปลี่ยนจิตเปลี่ยนใจเร็ว วันข้างหน้าตกมาถึงขุมที่ ๕ ก็จะรู้เอง ข้าพเจ้าไม่มีการปรานีให้ใคร ขุมนี้คือ **"แดนแผดร้องนรกใหญ่"** บรรดาผู้ที่เข้าคุกได้ยินแค่เสียงครวญครางร่ำร้องเท่านั้นเอง เฉพาะอย่างยิ่งที่ **"แดน ๑๖ พร่าหัวใจนรกน้อย"** ล้วนทำการพร่า (ฆ่าหรือเฉือน) ชาวโลกที่มีใจพาล ใจอุบาทว์ ใจร้าย ใจแค้น ใจชิงชัง ใจอยากกาม ใจริษยา ใจลำเอียง ใจแอบแฝง ใจโหด ใจหมา ใจสัตว์ที่มีจิตใจไม่ซื่อสัตย์ ข้าพเจ้าสั่งนายทหารแหวกอกเฉือนเอาหัวใจออก โทษฐานนั้นโหดเหี้ยมทารุณยิ่ง มิใช่ว่าข้าพเจ้าไม่มีความเมตตา แต่เป็นที่ผู้คนโหดร้ายเกินไป หาเรื่องให้ถูกพร่าเฉือนหัวใจเอาเองต่างหาก เนื่องจากเวลาหมดลงแล้ว วันหลังจะพาท่านทั้งสองไปตรวจชม **"นรกพร่าหัวใจ"** ให้เห็นกับตาท่านเอง

พระจี้กง : เพราะเหตุเวลาอยู่ในแดนนรกหมดลงแล้ว ท่านยมบาลได้เร่งเตือนแล้ว เจ้าหยางเซิงเตรียมกลับสำนักกันเถิด

หยางเซิง : ขอบพระคุณท่านยมบาลที่ให้การต้อนรับอย่างดีและประทานวาจาที่มีค่ายิ่งกว่าทองคำให้ฟัง เราเตรียมกลับสำนัก ขอลาท่านและ

เทวทูตทั้งหลายละ

เซียมล้ออ๊วง : ให้ข้าราชการทั้งฝ่ายพลเรือนและฝ่ายทหารตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์

พระจี้กง : ขอบคุณมากที่ท่านยมบาลให้เกียรติมาก เราขอลาก่อน เจ้าหยางเซิงรีบขึ้นดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์กลับสำนักได้...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

นรกขุมที่ห้า

ขุมที่ห้า สุดสยอง แสนน่ากลัว
สุดมืดมัว น่าเกรงขาม อนาถหนอ
วิญญาณบาป ย่างเข้ามา น้ำตาคลอ
ผู้บาปรอ รับโทษทัณฑ์ โดยทั่วกัน

ยมบาล หน้าเหล็ก สั่งเฉียบขาด
ชี้ชะตา ผู้ก่อกรรม ให้อาสัญ
ถูกแหวกอก ควักหัวใจ กรีดร้องกัน
หมิ่นวัฒนธรรม เหล่อต่างชาติ ดูถูกตัว

พวกลืมตน ลืมชาติ ศาสน์กษัตริย์
ชอบตระบัด ยักยอก ทำลายชาติ
พวกริษยา เขาได้ดี เป็นสันดาน
ได้รับการ ทุรกรรม ให้ซ้ำไป

ทั้งพวกสงฆ์ ไม่เจียมตัว ออกนอกศีล
เที่ยวหากิน นอกลู่ทาง เถลไถล
ชอบดูถูก ศาสนา ของใครใคร
ที่กล่าวไป ถูกพร่าใจ ให้สิ้นกรรม

ครั้งที่ ๓๒

วันที่ ๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

ตอน ท่องแดนพร่ำหัวใจนรกน้อย ครั้งที่ ๑

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

ข่มทำลาย ทั้งเจ้า-โคตร อดสูมาก
ยกต่างชาติ หมิ่นตนเอง ไร้คุณธรรม
ศีลธรรมจีน สืบต่อกัน หลายพันปี
วัฒนธรรม เลื่องลือดี ใหญ่ยิ่งเอย

พระจี้กง : วัฒนธรรมและศีลธรรมของประเทศจีนนั้น แรกเริ่มเดิมทีนั้นซึ่งสะสมก่อตัวขึ้นจากธาตุศักดิ์สิทธิ์แห่งฟ้าดิน ดังนั้นกาลเวลายิ่งนาน จึงผุดผ่องใหม่สดอยู่เสมอ สืบต่อเป็นหมื่นปีมิรู้ขาดสิ้น แต่น่าเสียดายที่ผู้คนหลงนิยมในปรากฏการณ์ มุ่งแสดงแต่วัตถุ ดูหมิ่นวัฒนธรรมของตนเอง แล้วกลับไปนิยมเลียนแบบตะวันตกโดยสิ้นเชิง การเสพเหล้ากินเนื้อ กามลามกที่รุนแรงดุเดือด เต็มไปทั่วทุกหัวระแหงในสังคมพวกที่ลืมชาติลืมตระกูลนิยมชาติอื่น การดูหมิ่นตนเองนั้นน่าอับอายที่ตนเองเป็นบุตรหลานแห่งพระเจ้าอึ้งตี่ (ต้นตระกูลชนชาติจีน) ยิ่งทุกวันนี้ วิทยาศาสตร์เจริญรุ่งเรือง คิดว่ามนุษย์สามารถเอาชนะธรรมชาติ แต่หารู้ไม่ว่าตนเพียงแต่เป็นข้าวเม็ดหนึ่งในท้องน้ำมหาสมุทร ถึงแม้จะมีฝีมือยอดเยี่ยมก็เปรียบเสมือนฟองน้ำน้อยฟองหนึ่งในทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาลเท่านั้น จะใช้วิทยาศาสตร์ทำลายธรรมชาติที่ยิ่งใหญ่ ใช้ความแยบยลเอาชนะธรรมชาติจึงต้องรับผลร้ายในที่สุด เมื่อมนุษย์หลุดพ้นจากธรรมชาติก็ตกอยู่ในความไม่ปรกติแห่งความเป็นอยู่ของชีวิต ดังนั้น ผู้ที่มีเลือดเนื้อจิตใจควรตระหนักให้มากๆ วันนี้เตรียมท่องนรกเจ้าหยางเซิงขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้...
พระจี้กง : ถึงแล้วละ ลงจากดอกบัวเร็ว
เซียมล้ออ๊วง : ยินดีต้อนรับท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงมาเยือนขุมเราอีกครั้ง การเดินทางคงลำบากนะ
พระจี้กง : ที่ไหนได้ เรามารบกวนขุมของท่านในวันนี้อีกครั้ง ขอท่านยมบาลพาเข้าไปชมดูในคุก
เซียมล้ออ๊วง : คราวก่อนข้าพเจ้าได้พูดไว้แล้วว่า จะพาท่านเข้าไป **"นรกพร่าหัวใจ"** ด้วยตนเอง เชิญตามข้าพเจ้าไปในคุกเถิด นายทหารคอยให้การอารักขา
หยางเซิง : ขอบคุณมากที่ท่านยมบาลให้ความเอ็นดู เบื้องหน้านั้นก็คือ **"๑๖ แดนพร่าหัวใจนรกน้อย"** ได้ยินเสียงแว่วแห่งความทรมานแผดผ่านมา ข้าพเจ้าว่าคงจะเป็นสถานที่ลงโทษที่คลุ้งไปด้วยคาวเลือด
เซียมล้ออ๊วง : มวลมนุษย์ล้วนเกิดการ **"เปลี่ยนใจ"** ไปแล้ว เมื่อตกมาในนรก จึงจำเป็นต้องเฉือนเอาออกรักษาเสียบ้าง
หยางเซิง : พัศดีมาแล้ว ข้าพเจ้าจะไปแสดงความเคารพก่อน
พัศดี : ขอน้อมต้อนรับท่านเจ้านายและท่านอาจารย์กับท่านหยางเซิง ที่ได้มาเยือนคุกของข้าพเจ้า ทราบว่าท่านหยางเซิงแห่งสำนักเซี่ยเอี้ยงตึ้งเมืองไถ่ตง และท่านอาจารย์แห่งฟ้าตะวันตกจะมาเยือนคุกนี้ หากมีมารยาทที่ไม่เรียบร้อย ขอโปรดอภัยให้ด้วย
หยางเซิง : ท่านพัศดีเกรงใจมากเกินไปแล้ว ข้าพเจ้าติดตามท่านอาจารย์มาเยี่ยมชมคุกของท่านในวันนี้ก็เพื่อจะแต่งเรื่อง ***เที่ยวนรก*** ขอได้ให้การชี้แจงแนะนำ
เซียมล้ออ๊วง : ให้นายทหารรีบเปิดประตู
นายทหาร : ขอรับคำบัญชา...เปิดออกแล้ว เชิญเข้าไปชมข้างในเถิด
หยางเซิง : อุ๊ยๆ เสียงร้องอย่างอเนจอนาถใจเหลือที่จะทนฟังได้อีกแล้ว มองเห็นยมทูตในคุกล้วนใช้มีดแหวกอกวิญญาณโทษควักเอาหัวใจราวกับฆ่าหมูแล้วตัดเอาหัวใจออกฉันนั้น วิญญาณโทษถูกมัดติดอยู่กับหลัก

เสาไม้ อกถูกผ่าออก ได้ยินเสียงวิญญาณโทษร้องอย่างเวทนาเพียงคำเดียว ก็สลบไปเลย มิทราบว่าพวกมันต้องโทษอะไรบ้าง ?

พัศดี : ข้าพเจ้าจะราดน้ำคืนชีพ ให้มันได้คืนชีพขึ้น

หยางเชิง : ศักดิ์สิทธิ์พิสดารจริงๆ วิญญาณโทษที่โดนน้ำคืนชีพเข้าหน้าอกแต่ละตนเรียบร้อยดีดังเดิม ตัวก็ฟื้นตื่นขึ้น

พัศดี : ข้าพเจ้าจะพาวิญญาณโทษ ๒-๓ ตนออกมาให้มันเล่าความชั่วของตนเองให้ฟัง

เซียมล้ออ๊วง : วิญญาณโทษฟังคำสั่งทางนี้ นี่คือท่านอรหันต์จี้กงและท่านหยางเชิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองไถ่ตงแดนมนุษย์ ตามเทวโองการ มาสืบหาความลับยังที่นี่ พวกแกทำชั่วอย่างไรในโลกมนุษย์ให้สารภาพโดยเร็ว ห้ามปิดบัง เพื่อความสะดวกในการแต่งหนังสือ อย่าขัดคำสั่ง

วิญญาณโทษ : ขอรับคำบัญชา ขอให้ท่านยมบาลลดหย่อนผ่อนโทษให้กระผมด้วย มิทราบจะได้หรือไม่ประการใด ?

เซียมล้ออ๊วง : แกเล่าไปก่อน แล้วฉันจะพิจารณาให้เอง

วิญญาณโทษ : เอาครับ กระผมตอนเป็นมนุษย์ได้เล่าเรียนศึกษาไม่น้อยถึงขั้นมหาวิทยาลัย ได้รับการอบรมจากแผนสมัยใหม่ หลงใหลแบบอย่างตะวันตก ในมหาวิทยาลัยมีศาสตราจารย์ท่านหนึ่งเป็นผู้ถือศาสนาคริสต์ ท่านปลอบให้กระผมถือคริสต์ด้วย โดยบอกว่าไม่เพียงแต่จะศึกษาภาษาอังกฤษในชั้นสูงแล้ว ยังมีโอกาสไปเรียนนอกอีกด้วย กระผมคิดถึงหนทางในอนาคตเห็นว่าการนี้ก็เป็นทางที่ดีทางหนึ่งเหมือนกัน เลยตกลงรับคำอย่างง่ายดาย จากนั้นมาพอมีเวลาว่าง ก็ไปโบสถ์ฟังการบรรยายธรรมจากบาทหลวง เรียนภาษาอังกฤษ สาวกผู้ถือคริสต์ล้วนแต่งกายแบบสากลทันสมัย ฉะนั้นผู้ถือคริสต์จึงมีคนหนุ่มมากที่เป็นเพื่อนฝูงกัน ประการแรกจะได้ความรู้ ประการสองสามารถรู้จักคนมาเป็นเพื่อนกันได้มากขึ้น และมีการจัดงานต่างๆ เสมอ คิดเป็นคณะสังคมแห่งคนหนุ่มคณะหนึ่ง หลังจากรับการล้างบาปแล้ว ในใจคิดว่าทางบ้าน

ไหว้เจ้าไหว้พระมันไม่เหมาะสมกับกาลสมัยเสียแล้ว ล้วนเป็นการไหว้ตัวรูป เป็นผู้ที่งมงาย ตอนโรงเรียนปิดพักร้อน กระผมกลับไปอยู่บ้าน ก็ตั้งใจเปลี่ยนแปลงความเชื่อถือของคนในบ้าน เริ่มพูดจาหว่านล้อมบิดามารดาให้ละทิ้งนับถือในตัวรูป เนื่องจากบิดามารดาหลงใหลเชื่อถือยึดมั่นมานาน จึงไม่ยอมเชื่อฟังคำกระผม กระผมเกิดความโกรธเคืองขึ้นในแวบหนึ่ง ก็เลยขนเอาป้ายเจ้าป้ายของบรรพบุรุษไปโยนทิ้งยังพื้นดิน บิดามารดาเห็นเข้าโกรธจนหน้าเขียวหน้าเหลือง คว้าเอาเก้าอี้ฟาดตีกระผม เมื่อได้รับการเสียดแทงใจจากการนี้ กระผมจึงไม่กลับไปอยู่บ้านอีก เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว ได้ติดตามบาทหลวงออกไปประกาศธรรมและได้เข้าทำงานในคริสต์สมาคมนั้น ต่อมาตายลงด้วยอุบัติเหตุรถยนต์ ขณะที่ตายนั้นพระผู้เป็นเจ้าท่านพระเยซู ก็มิได้ให้เกียรติมารับไปขึ้นสวรรค์ กลับมีแต่ยมทูตดุๆ ๒ ตนคุมตัวมายังนรกผ่านการตัดสินจากยมบาลแล้วให้คุมขังไว้ใน **“นรกพร่าหัวใจ”** ขอท่านยมบาลอภัยโทษให้กระผมด้วยเถิด

เซียมล้ออ๊วง : การนับถือศาสนานั้นที่จริงแล้วก็มิได้แบ่งแยกออกเป็นเขตแดนอันใด ทุกๆ ศาสนาล้วนจะเลื่อมใสนับถือ แต่แกนี่มันลืมตัว (ลืมต้นตระกูล) ทำลายล้างผลาญป้ายเจ้าป้ายบรรพบุรุษ การเชื่อถือแบบแกอย่างนี้จะสอนให้ชาวมนุษย์ที่ดื่มน้ำต้องระลึกถึงแหล่งต้นน้ำได้อย่างไร (หมายความว่า ระลึกถึงบรรพบุรุษที่ให้กำเนิดสืบต่อๆ มา) ถึงแม้ว่าผู้เผยแพร่ศาสนาบอกไม่ให้กราบไหว้ “ตัวรูป” แต่แกไม่เข้าใจธรรมแห่งความเป็นจริง ไม้กางเขนคัมภีร์คริสต์บาทหลวงนั้นก็เป็นตัวรูปเช่นเดียวกัน แล้วแกทำไมจึงกราบไหว้นับถือเล่า ? ที่ว่า “สลัดทิ้งซึ่งตัวรูป” ก็คือต้องการให้แกมองเห็นความไม่เที่ยงแท้ในโลกมนุษย์ อย่าไปหลงใหลเสพสุขทางเรือนร่าง (เนื้อหนังมังสา) ควรเสริมสร้างความว่างเปล่าทางจิตใจให้เต็มที่ “ไม่ไหว้ตัวรูป” ก็คือ ยกย่องการเชื่อถือเลื่อมใสแห่งจิตใจเพื่อที่จะแสวงหาทางอยู่ยืนยงตลอดไป แกเข้าใจในความหมายนี้ผิดไป การทำลายป้ายชื่อบรรพบุรุษเท่ากับตัดขาดกุศลบุญของบรรพบุรุษ

อยากจะถามว่าตัวแกมาจากแห่งใด แกแซ่อะไร? ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนสืบเนื่องมาจากบรรพบุรุษสวรรค์ **"ตั่วเซี่ยงตี่"** (พระเจ้าองค์ใหญ่) บรรพบุรุษคือ **"เสี่ยวเซี่ยงตี่"** (พระเจ้าองค์เล็ก) แกมันลืมต้นตระกูลข่มโคตรไม่ใช่ความมุ่งหมายอันแท้จริงของพระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นสวรรค์จึงไม่รับ ต้องตกลงมาอยู่ในนรก ในเมื่อแกสารภาพมาตามความจริงจะลดโทษให้ ๒ เดือน เมื่อหมดกำหนดการลงโทษแล้ว ให้ส่งไปยัง ๖ ช่องทางเพื่อไปผุดเกิดอีกครั้ง

พระจี้กง : การเลื่อมใสนับถือศาสนาคือการฝึกฝนอบรมจิตใจ มิใช่ว่าพวกปัญญาอ่อนวุ่นวายกันเอง การต่อต้านซึ่งกันและกันอ้างตนเองถูกต้อง อ้างอวดว่าศาสนาตนเองถูกต้องนั้นได้บังเกิดจิตใจแห่งการแบ่งแยกแล้ว จิตแห่งเมตตากรุณานั้นสูญสิ้นไปแล้วจึงไม่สามารถสำเร็จธรรม ถ้าหากว่าคนพวกนี้สามารถสำเร็จธรรมแล้วก็หมายความว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้นเกิดการลำเอียง ต้องดูคนที่นับถือศาสนาใดแล้วจึงให้ความคุ้มครอง เมื่อนั้นแล้วสิ่งศักดิ์สิทธิ์เทพเจ้าก็จะเกิดขัดแย้งวุ่นวาย สวรรค์ก็จะกลายเป็นสนามรบ จะมีชื่อว่าแดนแห่งความผ่องแผ้วสดใสยอดสุขได้อย่างไร? เวลานี้หมดเวลาแล้ว วันอื่นค่อยมาเยี่ยมชมใหม่ เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวกลับสำนัก

เซียมล้ออ๊วง : นายทหารตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์

หยางเซิง : เพราะเหตุว่าเวลาดึกมาก อยู่นานไม่ได้ ขอขอบคุณท่านยมบาลและพัศดีกับนายทหารทั้งหลายในการให้คำแนะนำ เราขอลาก่อนละ

พระจี้กง : รีบขึ้นดอกบัว

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์ท่านเดินทางกลับเถิด...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๗๓

วันที่ ๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

ตอน ท่องแดนพร่าหัวใจนรกน้อย ครั้งที่ ๒

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนความว่า

ด้วยปัญญา มักอิจฉา ผู้ดีกว่า
ชอบกล่าวหา ลอบทำร้าย ด้วยอุบาย
ประพฤติชั่ว ก่อทุกข์เข็ญ กรรมติดกาย
ร้องจนตาย ในนรก พร่าหัวใจ

พระจี้กง : ในโลกมนุษย์มีคนอยู่ชนิดหนึ่ง ตัวเองนั้นไม่มีภูมิปัญญา พอเห็นผู้อื่นที่มีความสามารถแสดงออกมา ก็เกิดความริษยาขึ้น โดยแอบใช้อาวุธลับ เข้ายุแหย่ปลุกปั่น หรือเที่ยวโพนทะนาปมด้อยหรือความผิดของผู้นั้นให้ร่ำไป บ้างก็เห็นผู้อื่นบำเพ็ญธรรมที่ต่างกันกับตนเชื่อถืออยู่ ก็กล่าววาจาให้ร้ายทำลายล้าง เหล่านี้ล้วนต้องตกเข้า **"นรกพร่าหัวใจ"** เพื่อตัดเฉือนใจที่ริษยาผู้อื่นที่เก่งกว่า ใจที่ให้ร้ายทำลายล้างผู้อื่นนั้นออก วันนี้เตรียมท่องนรก เจ้าหยางเชิงขึ้นดอกบัวเสีย

หยางเชิง : ขอรับคำบัญชา กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์เดินทางได้...

พระจี้กง : ถึงแล้วละ ลงจากดอกบัวเร็ว

หยางเชิง : "นรกพร่าหัวใจ" ได้ปรากฏต่อหน้าจริงๆ ด้วย

พระจี้กง : วันนี้เราจะไม่รบกวนท่านยมบาลอีก เราตรงไปยัง **"แดน ๑๖ พร่าหัวใจนรกน้อย"** เพื่อประหยัดเวลา พัศดีได้เปิดประตูต้อนรับเราแล้ว

หยางเชิง : เราเข้าไปข้างในกันเถิด

พัศดี : ขอต้อนรับท่านอาจารย์กับท่านหยางเชิงมาเยี่ยมชมอีกครั้ง เชิญท่านทั้งสองเข้าชมภายใน

หยางเซิง : การลงโทษของคุกนรกน่าหวาดเสียวสยองเกล้าเหลือเกิน เริ่มจากขุมที่ ๑ แล้ว พอย่างเข้าแดนนรก สิ่งที่ได้รู้ได้เห็นล้วนมืดมัว ขนลุกน่าสยดสยองทั้งสิ้น เฉพาะอย่างยิ่งความอนาถเวทนาหัวใจของวิญญาณโทษในการพร่าหัวใจ ยิ่งทวีความเศร้าสลดใจแสนที่จะทนทานได้

พัศดี : หัวใจเป็นเจ้าผู้ครองในตัวมนุษย์ **"พร่าหัวใจ"** นั้นเป็นการลงโทษที่ทรมานสุดยอดหาที่เปรียบมิได้ หัวใจโดนตัดสะเทือนไปทั่วสรรพางค์กาย ความเจ็บปวดทรมานนั้นยากที่ตัวหนังสือจะถ่ายทอดออกมาได้

พระจี้กง : เราเข้าไปในคุกอีกครั้ง สัมภาษณ์วิญญาณโทษเพิ่มอีกสัก ๒-๓ ตน เพื่อรวบรวมข้อมูลไปเตือนผู้คนในแดนมนุษย์

พัศดี : ท่านรออยู่นอกห้องขังก่อน ข้าพเจ้าจะเข้าไปพาตัววิญญาณโทษออกมาสัก ๒-๓ ตน ให้นายทหารพักการทำโทษชั่วคราวไว้ก่อน ใช้พัดคืนชีพให้ ทำให้หน้าตาเดิมของมันกลับคืนมา

นายทหาร : ขอรับคำบัญชา

พัศดี : ปลดวิญญาณโทษ ๓ ตนออก เพื่อให้ออกจากห้องขัง ให้เล่าสารภาพหลักฐานการทำชั่วของตนต่อท่านอาจารย์ และท่านหยางเซิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งเมืองไถ่ตงของแดนมนุษย์ที่รอคอยอยู่ข้างนอก เพื่อปลอบเตือนชาวโลก

นายทหาร : ได้ปลดวิญญาณโทษ ๓ ตนออกแล้ว รีบตามท่านพัศดีออกจากห้องขัง

พัศดี : ท่านนี้คือ อรหันต์จี้กง และท่านหยางเซิง แห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยง-ตึ้งเมืองมนุษย์ ท่านศิษย์-อาจารย์รับเทวโองการท่องนรกเพื่อแต่งหนังสือ รีบสารภาพความจริงที่ตนสร้างไว้เมื่อตอนมีชีวิตอยู่เพื่อลงในหนังสือ เร็ว! เร็ว!

วิญญาณโทษ : ผมตอนมีชีวิตอยู่นั้นทำงานเป็นข้าราชการอยู่สถานที่ที่หนึ่ง เนื่องจากผมเองไม่มีผลงานที่ดีเด่น เห็นเพื่อนร่วมงานเลื่อนตำแหน่งสูงขึ้น ภายในใจก็เกิดความแค้น-ริษยา หาว่าเจ้านายไม่ยุติธรรมจึงคิด

จะหาทางแก้แค้น และฉวยโอกาสปั้นแต่งเรื่องเท็จต่างๆ ไปฟ้องร้องต่อเจ้านายเสมอๆ โดยแจ้งเท็จไปว่า เขาผู้นั้นรายงานการปฏิบัติงานเท็จบ้าง คอร์รัปชั่นบ้าง เพื่อจะใส่ร้ายเขา ก็เพราะเรื่องนี้แหละ เมื่อ ๔ ปีก่อนนั้น เกิดป่วยเป็นโรคมะเร็งถึงแก่ความตาย ถูกยมทูตขาวดำนำตัวเข้ามาในนรก คุมขึ้นไปบนหอกระจก (กรรม) วิเศษ ฉายออกซึ่งเหตุการณ์ความผิดซึ่งผมเล่นสกปรกและใส่ร้ายเพื่อนร่วมงาน ต่อมาถูกส่งมอบให้ขุมที่ ๕ ให้ท่านยมบาลพิจารณาตัดสิน ท่านยมบาลโกรธมาก ด่าว่าผมไม่มีความสามารถแล้วไม่เจียมตัว ไปอิจฉาริษยาผู้มีภูมิปัญญา ทำอุบายให้ร้าย จิตใจโหดเหี้ยมอำมหิต ตัดสินให้ผมมารับโทษที่นี่โดนยมทูตผ่าอกตัดพร่าหัวใจทุกวี่ทุกวัน เจ็บปวดแสบไส้ ตอนอยู่เมืองมนุษย์ไม่เชื่อว่ามีการสนองตอบเรื่องเหตุและผล เมื่อตายลงแล้วจึงมีทุกข์แต่ไม่สามารถพูดได้

พระจี้กง : จิตใจที่อิจฉาผู้มีปัญญานั้นไม่ควรมี แกทำลายความสมัครสมานของกลุ่มคณะ เป็นตัวแกะดำไม่ควรอย่างยิ่ง ชาวโลกควรฝึกเรียนความสามารถหาจุดเด่นจากผู้มีปัญญา ต้องให้ความเคารพเทิดทูน ก็จะได้เพิ่มพูนความรู้ความสามารถไปเรื่อยๆ มิเช่นนั้นแล้วจิตใจควรแก่การพร่าเฉือน จะต้องลงเอยแบบเดียวกับวิญญาณตนนี้แหละ

พัศดี : ตนที่ ๒ รีบเล่าความชั่วตนเองครั้งอยู่ในแดนมนุษย์ให้ท่านหยางเซิงฟังว่าผิดอะไรบ้าง

วิญญาณโทษ : ตอนมีชีวิตอยู่ ผมเป็นดาบสจำศีลบำเพ็ญธรรมอยู่กับบ้าน ซึ่งได้อธิษฐานสละตัวเป็นสาวกของพระพุทธเจ้าท่าน เนื่องจากได้อ่านพระไตรปิฎกมากพอสมควร จึงถือว่านอกจากพระพุทธแล้วล้วนเป็นพวกมาร พวกนอกรีตนอกรอยทั้งนั้น เมื่อไปเจอพวกถือศาสนาอื่นจึงมองดูด้วยสายตาเหยียดหยามหมิ่นแคลน เช่น ต่อพวกถือศาสนาเต๋า ผมจะพูดว่า "ที่เธอกราบไหว้นั้นเป็นพวกภูตผีปีศาจชั้นต่ำนอกรีตนอกรอย ต่อไปจะไม่ได้สำเร็จขึ้นสวรรค์" มีคนเขาให้หนังสือธรรมจากสำนักรับทรงให้ผมอ่าน ผมก็ไม่สนใจแม้แต่จะมองดูเลย โดยพูดว่า "ภูตผีสิงสู่

ร่างพู่กันทรงเป็นของปลอม อย่าไปเชื่อถือ ศาสนาอุบาทว์” ทั้งชีวิตมีแต่พูดทำลายศาสนาอื่นอย่างสุดความสามารถ คิดว่าตนเองเข้าใจในพระพุทธธรรมดีแล้วเลิศล้ำยิ่งยวด หารู้ไม่ว่าเมื่อตายลงแล้วฟ้าสวรรค์ทิศตะวันตกตีบตัน (ไม่มีทางไป) แต่ทางนรกกลับเปิดโล่งเดินสะดวก ขณะตายไม่เห็นมีเจ้าผู้ครองธรรมและทูตจากสวรรค์ แต่มียมทูต ๒ ตน ควบคุมตัวผมเข้าคุก ถูกส่งมาขุมที่ ๒ ยมบาลท่านไม่สบอารมณ์ ตวาดว่า “แกเป็นผู้ทรยศต่อพระพุทธท่าน ไม่มีจิตใจที่เมตตากรุณาแม้แต่น้อย มาตรว่าตัวได้รับศีลแล้วแต่ในใจมีความโกรธหลงอยู่ ใส่ร้ายป้ายสีศาสนาอื่นอย่างสาดเสียเทเสีย ไม่เข้าใจความเสมอภาคแห่งพุทธธรรมทุกๆ ศาสน์ทุกๆ นิกาย ล้วนมีธรรมมีเหตุผล ขอให้สร้างแต่กุศลบำเพ็ญไม่ทำความชั่วร้ายผิดกฎหมาย ล้วนเป็นศาสนาที่ถูกต้องเที่ยงธรรมทั้งนั้น แกถือว่าเดชฤทธิ์ของพระพุทธกว้างขวางไม่มีที่สิ้นสุด แต่หารู้ไม่ว่าศาสนาอื่นเขาก็มีฤทธิ์เดชอันมหาศาล ไม่น่าไปตบปากผู้อื่น (เหยียดผู้อื่น) แล้วมาคุยอวดว่าตัวเองสูงส่งเลิศล้ำกว่า เพียงแต่โทษตัวเองดื้อรั้นถือมิจฉาทิฐิ ตอนมีชีวิตอยู่ยกตัวเองสูงเกินควร ทำให้ตัวเองลุ่มหลง เลยเกิดจิตใจใส่ร้ายป้ายสีผู้อื่น หมิ่นกฎ หมิ่นธรรม หมิ่นศาสนา หมดสิ้นแล้วซึ่งจิตแห่งพุทธธรรม ก็เลยต้องมาลงเอยอย่างนี้แหละ” ฝากเตือนชาวพุทธที่อยู่ในศาสน์เดียวกันทั้งหลาย อย่าพึงเลียนแบบอย่างของผมไปสร้างกรรมไปทำลายล้างความตั้งใจอุตสาหะตอนที่มีชีวิตอยู่

พระจี้กง : แกเทศนาพระธรรมด้วยการปกปิดพุทธจิตเป็นที่น่าเสียดายยิ่ง ไม่เพียงแต่ควรฆ่า (พร่า) เฉือนหัวใจนี้เท่านั้น ต่อไปใน “นรกถอนลิ้น” ยังมีความทุกข์ให้อีก

พัศดี : วิญญาณโทษตนที่ ๓ ให้รีบสารภาพความผิดที่ทำไว้ในโลกมนุษย์เร็ว

วิญญาณโทษ : ผมเป็นนักทรงเอกของสำนักทรงแห่งหนึ่ง ตอนแรกเริ่มก็ตั้งใจจริงรับทรงปลอบเตือนชาวโลก เซียนเจ้าท่านมีความศักดิ์สิทธิ์มาก ต่อมาเจ้าสำนักไม่สนใจไยดีต่อผม ผมก็เลยคิดว่าแต่ละงวดก็ได้ทำงาน

อย่างเหน็ดเหนื่อย จึงพูดกับพวกนักทรงว่า "การรับเข้าทรงล้วนเป็นการมายาจากมนุษย์ทั้งนั้น พวกเธออย่าไปหลงใหลเลย" พวกศิษย์นักทรงเมื่อได้ยินผมพูดเช่นนี้แล้ว ต่างก็สูญเสียความเชื่อถือ จากนั้นก็มิได้เข้าสำนักฝึกธรรมบำเพ็ญตัว ผมก็ออกจากสำนักไปไม่รับเข้าทรงอีก ๗ ปีผ่านไป ผมป่วยตาย วิญญาณถูกยมทูตคุมมายังขุมที่ ๕ ยมบาลท่านด่าว่า "ตัวแกเป็นนักทรงเอก แม้ว่าไม่มีใครสนใจแกจากสำนัก ก็ไม่ควรกล่าวคำละเมิดให้ร้ายต่อการทรงที่ศักดิ์สิทธิ์ แกทำความผิดอย่างใหญ่หลวง ตัดสินให้เข้าอยู่ **"นรกพร่าหัวใจ"** ๑๕ ปี รับการลงโทษฐานแห่ง "ใจกล่าวร้ายต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์" เสร็จแล้วส่งไปให้ขุมอื่นจัดการลงโทษอีก" จะสำนึกตัวได้ก็สายเสียแล้ว ขอท่านอาจารย์โปรดช่วยขออภัยโทษให้ด้วยเถิด

พระจี้กง : การทรงเจ้าคือตัวแทนแห่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ชาวโลกจะละเมิดให้ร้ายไม่ได้เป็นอันขาด มิเช่นนั้นแล้วโทษนั้นจะไม่มีทางอภัยให้ได้ รับทรงเตือนชาวโลก คือการตอบสนองรับจากฟ้าสวรรค์ท่านเพื่อช่วยเหลือกอบกู้มวลมนุษย์ ต้องได้รับอนุญาตจากท่านเง็กเซียนฮ่องเต้ จึงจะตั้งสำนักประกาศธรรมได้ ผู้กล่าวร้ายทำให้เสื่อมเสียก็เท่ากับละเมิดท่านผู้สูงส่งเบื้องบนสวรรค์ โทษนั้นยากยิ่งที่จะให้อภัยได้ เพราะเหตุว่าเวลาดึกแล้ว เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวกลับสำนัก

หยางเซิง : ขอบคุณท่านพัศดีและนายทหารที่ให้การนำพาเยี่ยมชมขอลาก่อนละ

พัศดี : จะยินดีต้อนรับท่านมาเยี่ยมใหม่อีกครั้ง

พระจี้กง : นรกพร่าหัวใจนี้สำคัญมาก คราวหน้าต้องมาเยี่ยมเยือนอีก

หยางเซิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์กลับสำนักเถิด...

พระจี้กง : สำนักเซี่ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๓๔

วันที่ ๑๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๐
ตอน ท่องแดนพร่าหัวใจนรกน้อย ครั้งที่ ๓
พอดีเป็นเดือนเจ็ด ประตูผีแดนนรกเปิด

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนความว่า

เทศกาล ทิ้งกระจาด ในเดือนเจ็ด
วิญญาณผี ทั้งใหญ่เล็ก สุขหรรษา
ขุมนรก ปลดปล่อยผี สามสิบเพลา
เหมือนมนุษย์ สุขสมหวัง ไม่มากนัก

พระจี้กง : เดือนเจ็ดประตูผีเปิด พวกวิญญาณผีทั้งหลายมีโอกาสขึ้นมาพักผ่อนหย่อนใจและรับส่วนบุญในเมืองมนุษย์ ดังนั้นเดือนเจ็ดจึงเรียกตามประเพณีว่าเป็น “เดือนผี” กิจการงานหลายเรื่องต้องถูกห้ามทำ เพราะว่าเกรงจะไปปะทะเข้ากับวิญญาณผี ถ้าหากว่าชาวโลกมีความเกรงกลัวเจ้า-ผีอยู่ทุกๆ ขณะจิต ก็จะไม่มีการทำผิดโดยปริยาย เมื่อประตูผีเปิดออก การท่องนรกแต่งหนังสือย่อมมีอุปสรรค ไม่มากก็น้อย แต่มีตัวข้าฯ อยู่ที่นี้ด้วย พวกผีสางจะหลบหลีกไปเอง เจ้าหยางเซิงอย่าได้เกรงกลัวเลย

หยางเซิง : ผีสางนั้นแปรเปลี่ยนมาจากมนุษย์ เห็นสิ่งประหลาดแต่ไม่ประหลาดด้วย สิ่งประหลาดนั้นก็จะดับสูญไปเอง (เมื่อเห็นผีแล้วไม่กลัวผีก็จะดับไปเอง) กระผมหาได้กลัวมันไม่

พระจี้กง : พูดอย่างนี้ถูกต้องแล้ว ขึ้นบนดอกบัวเร็ว เตรียมท่องนรก

หยางเซิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้แล้ว...

พระจี้กง : ถึงแล้วละ ลงดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : เบื้องหน้าคือ “ประตูเมืองผี” ประตูด้านข้างของ “ประตูเมืองผี” ได้เปิดออกแล้ว วิญญาณคนตายแก่งแย่งเบียดเสียดแย่งกันออกมา แต่ละตนยิ้มแย้มแจ่มใสคล้ายกับว่าได้รับอากาศบริสุทธิ์ฉันนั้น
พระจี้กง : เดือน ๗ ประตูเมืองผีอนุญาตให้เปิดประตูด้านข้างออก ประดาวิญญาณผีพวก “สามัญชน” ล้วนได้เวรผลัดเปลี่ยนออกเที่ยว แต่ละคนราวกับว่านกที่หลุดพ้นออกจากกรง ต่างดีอกดีใจจนลืมตัว มุ่งไปยังแดนมนุษย์
หยางเซิง : พวกวิญญาณผีที่มาเผชิญหน้าเรา ไฉนจึงทำการหลบหลีกเลี่ยงไป?
พระจี้กง : มิใช่อย่างนั้น แม้ว่าจะเปิดประตูผีในเดือนเจ็ด แต่ปลดปล่อยเอาพวกวิญญาณผีพวกสามัญชนเป็นหลัก เนื่องจากวิญญาณผีในพวกสามัญชนนั้น ตอนมีชีวิตมิได้สร้างบุญกุศล หรือทำบาปเอาไว้ ถูกจัดไว้ในเขต “สามัญชน” ในแดนนรก ดำเนินการเป็นอยู่เหมือนดั่งชาวโลก ตามปรกติแล้วไม่สามารถจะออกจากเขตแดน เมื่อถึงเดือนเจ็ดมีการอภัยโทษครั้งใหญ่จากเจ้าที่เจ้าทาง อนุญาตให้เปลี่ยนเวรกันออกไปพักผ่อน ส่วนช่องทางของผีในยมโลกต้องเป็นวันที่ ๑๕ จึงปล่อยให้บางส่วนออกไปรับส่วนบุญ ทางพุทธศาสนาว่า **“อูลั้งเส่งหวย”** ทางศาสนาเต๋ากล่าวว่า **“ตงง้วนโพวโต่ว”** (คือพิธีโปรดวิญญาณในนรก) ข้าราชการของยมโลกตามปรกติมีวันพักผ่อนที่กำหนดอยู่ก่อนแล้วไม่เกี่ยวกับการนี้ นี่แหละเป็นสภาพความเป็นอยู่ของยมโลกโดยสังเขป เจ้าจงรีบขึ้นบนดอกบัวเสีย เราจะตรงไปเยี่ยมชม **“๑๖ แดนพร่าหัวใจนรกน้อย”**
หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์ท่านออกเดินทางเถิด
พระจี้กง : ถึงแล้ว ลงจากดอกบัวได้
หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา พัศดีได้มาต้อนรับเราแล้ว ขอแสดงความเคารพต่อท่านพัศดีและเทวทูตทั้งหลาย วันนี้เราศิษย์-อาจารย์ได้มารบกวนอีก โปรดให้คำแนะนำด้วย
พัศดี : มิต้องเกรงใจ เพราะเหตุที่ตรงกับเดือนเจ็ด การจราจรบนถนน

ในยมโลกจึงค่อนข้างจะวุ่นวายสับสน ท่านทั้งสองคงลำบากมาก

พระจี้กง : หาเป็นไรมิได้ เราเยี่ยมชมจากนอกประตูเมืองแล้ว เห็นความชื่นบานหฤหรรษ์ของวิญญาณผี จึงตระหนักดีถึงคุณค่าแห่งอิสระเสรี

พัศดี : เชิญท่านทั้งสองเข้าไปเยี่ยมชมในคุก ข้าพเจ้าจะจัดคดีเรื่องพิจารณาให้เห็น เพื่อเป็นการปลอบเตือนชาวโลก

หยางเชิง : ขอบคุณยิ่ง ข้าพเจ้ามองวิญญาณโทษในที่คุมขังมีอาการทุกข์โศกเวทนายิ่งกว่าวันก่อนเสียอีก มิทราบว่าเพราะเหตุใด

พัศดี : เนื่องจากเป็นเดือนเจ็ดบรรดาวิญญาณผีที่ไม่มีความผิดสามารถออกจากคุกไปท่องเที่ยว วิญญาณโทษเหล่านี้ก็เคยได้ยินเขาพูดไว้ตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ว่า เดือนเจ็ดเป็นโลกแห่งวิญญาณผี ในใจคิดว่าวันนี้จะได้ปลดทุกข์สบายกายสักครั้ง แต่หารู้ไม่ ขื่อคาถูกมัด ร่างกายมิได้เป็นอิสระ เห็นคนอื่นได้พักผ่อนสนุกสนานด้วยความกะลิ้มกะเหลี่ย ตนเองถูกคุมขัง ยมทูตไม่มีการปรานี ก็ยังลงโทษพร่ำหัวใจตามเคย จึงเกิดการกลุ้มอกกลุ้มใจอเนจอนาถใจยิ่งนัก ชาวโลกควรเตรียมใจไว้แต่เนิ่นๆ เป็นคนดีทำความดี อย่าทำบาป ตายลงแล้วอยู่ในแดนนรกจะไม่เห็นดาวเห็นตะวันเลย ข้าพเจ้าจะจัดให้วิญญาณโทษ ๒ ตนออกจากที่คุมขังให้เล่าความชั่วของตัวมันเองในปางก่อน เป็นการปลอบเตือนชาวโลก

วิญญาณโทษ : พูดไปแล้วน่าขายหน้ามาก เนื่องจากผมได้สูญสิ้นภรรยาตอนวัยกลางคน แต่ยังมีกามราคะติดใจติดกายอยู่ อยู่มาวันหนึ่งขณะที่อยู่ในที่เปลี่ยวของชนบท ระหว่างทางได้พบหญิงสาวนางหนึ่ง จึงเกิดความใคร่ขึ้นอย่างรุนแรง เห็นว่าปลอดคนทั้งสี่ทิศจึงตรงเข้าไปสวมกอดเธอแล้วฉุดคร่าเข้าไปในสวนอ้อยที่ใกล้ๆ นั้นเตรียมการข่มขืนเธอ หญิงสาวนั้นก็ร้องดิ้นขัดขืนร่ำไห้ครวญครางขอร้องให้ปล่อยเธอไป เนื่องจากผมได้สูญสิ้นสติสัมปชัญญะหิริโอตตัปปะแล้ว จึงสำทับข่มขู่ว่า หากไม่ยอมจะฆ่าให้ตาย ในที่สุดเธอก็ต้องจำยอม ให้ผมทำการปู้ยี่ปู้ยำ หลังจากเหตุการณ์ผ่านพ้นไปแล้ว ผมมีความรู้สึกสำนึกตัว รู้สึกเสียใจมาก แม้

ว่าเธอผู้นั้นมิได้ไปแจ้งความให้ตำรวจสืบสวนคดี แต่ผมมีความละอายใจต่อตัวเอง ได้แต่ติเตียนตัวเองอยู่เสมอๆ ต่อมาไม่นานผมตายลงด้วยโรคไข้ วิญญาณตกไปถึงแดนนรก ท่านยมบาลมีความโกรธยิ่งเพราะเหตุว่าผมได้รับสารภาพความผิดโดยดี จึงมิได้ผ่านหอกระจก (กรรม) วิเศษ โดยถูกส่งตรงมายังขุมที่ ๕ ตัดสินให้ตกเข้า **"นรกพร่าหัวใจ"** มีกำหนด ๑๐ ปี เพื่อพร่าเฉือน "ใจมักมากในกาม ใจข่มขืน" ของผมได้รับความทรมานมา ๔ ปีเศษแล้ว แต่ละวันเจ็บใจสำนึกผิด แต่เมื่อพลั้งพลาดครั้งเดียวจึงต้องระทมเป็นพันปี จะสำนึกตัวได้ก็สายเสียแล้ว

พัศดี : ข่มขืนหญิงพรหมจารี ทำลายคนตลอดชาติ บาปกรรมนั้นชั่วร้ายใหญ่ยิ่งสุดซึ้ง แม้แกจะโทษตัวเองจนถึงตาย รู้จักสำนึกผิด แต่โทษอันนี้ไม่มีทางที่จะชดเชยได้ ความชั่วร้ายทั้งหลายนับได้ว่ากามราคะเป็นความชั่วที่สุดยอด ทำเองรับเองอย่าไปโทษใครเขาเลย ขอเตือนชาวโลก อย่าได้ทำผิดในเรื่องกามลามกนี้เป็นอันขาด **หากว่าผู้ใดผิดไปแล้วควรรีบไปสารภาพบาปต่อหน้าเซียน-พุทธ บนบานตั้งสัจอธิษฐานแน่วแน่หรือพิมพ์แจกหนังสือ *เที่ยวนรก* พันเล่มเพื่อปลอบเตือนชาวโลก จะได้ลดโทษให้บ้าง มิเช่นนั้นแล้วแดนนรกต้องมีส่วนด้วยแน่นอน** ส่งให้วิญญาณโทษตนที่ ๒ รีบสารภาพปางก่อนได้ทำเวรก่อกรรมอะไรไว้ ไม่งั้นจะลงโทษอย่างหนักไม่ผ่อนคลาย

วิญญาณโทษ : กระผมแสนจะเจ็บปวดทรมาน จะพูดก็พูดไม่ออก เพราะว่าความคิดเพียงวูบเดียวในตอนที่มีชีวิตอยู่นั้น เลยก่อกรรมชั่วอันใหญ่หลวงมหาศาลขึ้น ต้องทนทุกข์อย่างไม่รู้จักจบสิ้น น้อมขอท่านอรหันต์จี้กงช่วยกอบกู้ด้วยเถิด

พระจี้กง : ตอนมีชีวิตอยู่รับความสุขทางกามมากเกินควร สุขสดชื่นล้นเหลือ จึงนำความชั่วร้ายมาสนองตน ฉันจะอภัยโทษให้แกจากทางใดได้เล่า คงก้มหน้ารับกรรมไปเถิด

วิญญาณโทษ : กระผมชอกช้ำระกำใจยิ่งนัก เมื่อท่านอาจารย์ไม่ช่วยแล้ว กระผมก็หมดปัญญาได้แต่สารภาพบาปในปางก่อน ตอนมีชีวิตอยู่นั้น

กระผมเป็นคนขับรถแท็กซี่ ด้วยเหตุว่ามิได้รับการศึกษาสูงจึงมักจะทำอะไรในทางผิดๆ สารพัดอย่าง "เที่ยวผู้หญิง เล่นการพนัน เมาสุรา" เอาหมดทุกอย่าง เฉพาะอย่างยิ่งเรื่องผู้หญิง ภายในรถมีเทปสนทนาพูดแต่เรื่องลามก ถ้ามีผู้โดยสารเป็นหญิงก็จะเปิดเทป เป็นการเกี้ยวพาราสี บางคนเจอเข้าก็ด่าผมว่า "ไอ้ผี ไม่มีศีลธรรม ปีศาจลามก" เป็นการใหญ่ แต่กระผมก็สนุกสนานชอบใจ ไม่มีความอายเลย มีอยู่ครั้งหนึ่งในเวลากลางคืน ได้รับผู้โดยสารสาวคนหนึ่ง มีหน้าตาที่สวยสดบาดใจมาก กระผมเกิดมีความใคร่ขึ้นอย่างรุนแรง รีบเปิดเทปลามก และเร่งความเร็วเพิ่มขึ้นพาไปที่ชานเมืองที่เปลี่ยว แล้วใช้มีดข่มขู่บังคับข่มขืนสำเร็จความใคร่รวดเดียว ๓ ครั้งติดกัน เมื่อ ๕ ปีก่อนเกิดโชคร้าย รถเกิดเสียหลักพลิกคว่ำถึงกับชีวิตดับลง ทันใดนั้นเห็นยมบาลหัวควายหน้าม้าใช้โซ่เหล็กล่ามตัวแล้วคุมไปยมโลก ผ่านการพิจารณาจากทุกขุมแล้วส่งมอบมาให้ขุมที่ ๕ ให้ตกเข้า **"นรกพร่าหัวใจ"** มีกำหนด ๓๐ ปี ได้รับการทรมานทุกวี่ทุกวัน จะสำนึกผิดมันก็สายเกินการเสียแล้ว หวังว่าท่านหยางเซิงหลังจากกลับไปยังโลกมนุษย์แล้วบอกต่อๆ ชาวโลกว่าการกระทำต่างๆ ในตอนอยู่ในโลกมนุษย์เมื่อตายแล้วต้องไปคิดบัญชีกันทุกๆ เรื่องที่ยมโลกให้เคลียร์ (เรียบร้อย) จะรอดจากการลงโทษยากนัก โทษแต่ตัวเองโง่เง่าไม่มีความคิด ก่อสร้างโทษมหาศาล

พัศดี : วิญญาณโทษตนนี้บาปเวรหนักหนายิ่ง ถูกหักอายุขัย ๑๐ ปี โดนเก็บกลับแดนนรกก่อนกำหนด เป็นการตัดตอนปราบปรามพวกคนชั่ว รอจนการลงโทษของคุกนี้หมดลง จะส่งเข้านรกโลกันตร์ไม่ให้ผุดเกิดได้ตลอดกาล ชาวโลกควรจดจำจากตัวอย่างนี้ เรื่องกามลามกเป็นสิ่งชั่วร้ายสุดยอดแห่งความชั่วทั้งหลาย บรรดาการสมสู่ที่ไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมหรือข่มขืนผู้หญิงหรือเปิดเทปเสียงลามกในรถต่างๆ ในความคิดชั่วร้ายนั้นๆ ยมกฎไม่มีการให้อภัย หากไม่ระมัดระวังในการกระทำวันข้างหน้าจะไม่สามารถช่วยเหลือชดเชยได้เลย

พระจี้กง : การทำโทษแบบ **"พร่าหัวใจ"** มีความทรมานเจ็บปวดมาก

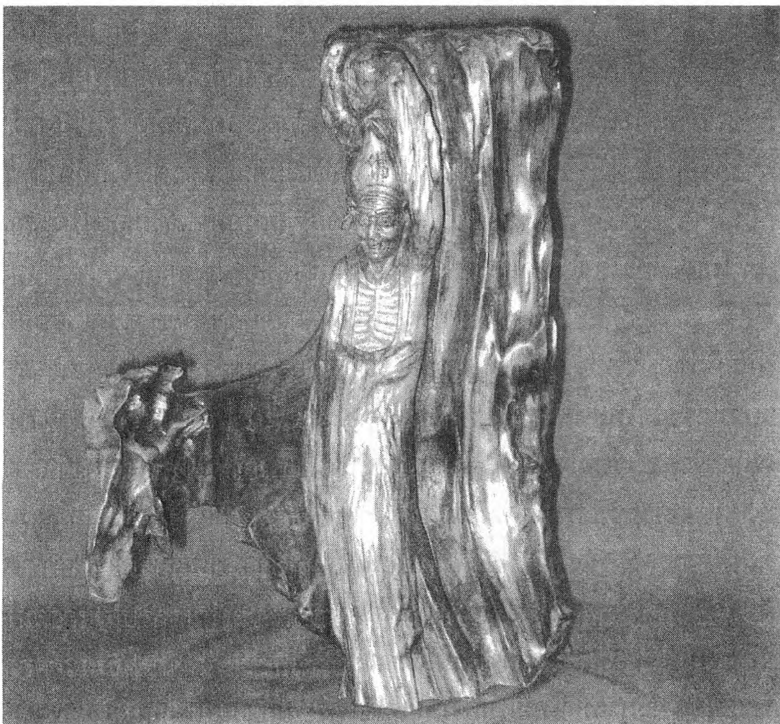
กว่าทำโทษอื่นๆ เป็นหมื่นเท่า ชาวโลกจงอย่ากระทำสิ่งใดๆ ด้วยใจอธรรมเป็นอันขาด มิเช่นนั้นแล้วต้องได้รับโทษสนองตอบแค่มือเอื้อมเท่านั้น จะสำนึกผิดก็สายเสียแล้ว เพราะเวลาหมดลง เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวกลับสำนัก

หยางเซิง : ขอบคุณท่านพัศดีและนายทหารมาก

พระจี้กง : รีบขึ้นบนดอกบัวเถอะ

หยางเซิง : กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์กลับสำนักได้...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๓๕

วันที่ ๓๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

ตอน ท่องแดนพร่าหัวใจนรกน้อย ครั้งที่ ๔

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนความว่า

การพนัน เหมือนแมลงเม่า โถมกองไฟ
ทรัพย์บรรลัย แม้นหมื่นแสน ไม่รู้สึก
หญิงสำส่อน เมามั่วกาม ไม่เคยนึก
ตกเหวลึก จะร้องโอด ร้องไปไย

พระจี้กง : พวกที่กินแล้วก็เที่ยว ไม่คิดจะทำงานทำการไม่ประกอบอาชีพที่ชอบธรรม ดำเนินการครองชีพด้วยเล่นการพนัน มีผู้สุจริตชนไม่น้อยถูกพวกนี้หลอกล่อตกหลุมพรางจนเสียผู้เสียคนถึงกับต้องล้มละลายบ้านแตกหมดเนื้อหมดตัว เป็นเรื่องที่น่าแค้นเคียดยิ่งนัก เช่นกรณีการปล้นทรัพย์เมื่อเร็วๆ นี้ที่เกิดขึ้นในภาคกลางก็เนื่องมาจากการเล่นการพนัน สาเหตุจากการไม่มีเงินไปใช้หนี้ในการเสียพนันนั้น จึงได้เสี่ยงอันตรายไปปล้นเขา ดังนั้นคดีปล้นจี้ใหญ่น้อยกับการลักเล็กขโมยน้อยจึงเกิดขึ้นเสมอๆ การพนันสามารถทำลายมนุษย์ แพร่พิษสงลึกล้ำมากมาย ชาวโลกจงอย่าเข้าใกล้บ่อนการพนันเป็นอันขาด เพื่อที่จะไม่ต้องช้ำชอกขมขื่นไปตลอดกาลนาน กามราคะเป็นที่สุดยอดแห่งความชั่วร้ายทั้งปวง ใครไปทำเข้า จะต้องรับความอัปยศอดสูเสียชื่อเสียงเฉพาะผู้หญิงคนดีตามบ้านยิ่งต้องรักเกียรติชื่อเสียง อย่าไปคบชู้สู่ชายลับหลังสามี ก่อเหตุร้ายขึ้น หญิงเจ้าชู้มีบาปหนักหนา เฉกเช่นการพนันวิญญาณผีในแดนนรกโอดครวญร้องทุกข์ สุ้มเสียงนั้นเศร้าโศกหดหู่เวทนา ไม่น้อยที่เกิดจากสิ่งเหล่านี้ วันนี้อาตมาจะพาหยางเซิงไปท่อง **“๑๖ แดนพร่าหัวใจนรกน้อย”** อีกครั้ง ไปสังเกตการณ์การลงเอยของ

พวกนี้ เจ้าหยางเซิงเตรียมขึ้นบนดอกบัว

หยางเซิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้...

พระจี้กง : ถึงแล้วละ เจ้ารีบลงจากดอกบัว

หยางเซิง : กระผมลงมาแล้ว เหตุการณ์ในแดนนรกของวันนี้ผิดแปลกต่างกันมาก วิญญาณผีเที่ยวไปเที่ยวมา รู้สึกคึกคักมาก บรรยากาศนั้นก็ปลอดโปร่งนุ่มนวลดี มันเนื่องจากอันใดมิทราบ?

พระจี้กง : เพราะเหตุว่ากลางเดือนเจ็ดได้มีการโปรดเวไนยสัตว์ (โปรดสัตว์) สองวันนี้ในโลกมนุษย์ทุกแห่งหนได้จัดแต่งสถานที่ทำพิธีกรรมเพื่อให้ทานแผ่ส่วนบุญแก่วิญญาณผี ถ้าหากวิญญาณตนใดที่มีโทษฐานเบาหน่อยล้วนสามารถออกจากคุก ไปรับการให้ทานโดยทั่วหน้า

หยางเซิง : ความจริงเป็นอย่างนี้เอง พัศดีได้มาต้อนรับเราอยู่ข้างหน้าแล้ว

พัศดี : ยินดีต้อนรับท่านทั้งสองมาเยือนคุกนี้เพราะเหตุตรงกับเดือนเจ็ดมีการโปรดสัตว์ ยมโลกได้อภัยครั้งใหญ่ จึงรู้สึกค่อนข้างวุ่นวายสับสน ขอท่านอย่าได้ถือสาหาความเลย

พระจี้กง : ที่ไหนได้ ไม่ต้องเกรงใจ เรารบกวนบ่อยครั้งแล้ว ขอท่านพัศดีและนายทหารทั้งหลายอภัยให้ด้วย

พัศดี : นี่เป็นการกระทำตามคำสั่ง แต่งหนังสือเตือนชาวโลก บุญกุศลยิ่งใหญ่นัก กล้าหรือจะทำเฉยเมย เชิญเข้าชมภายในเถิด

หยางเซิง : ขอบคุณ ในคุกมีเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดไม่ขาดสาย

พระจี้กง : นรกพร่ำหัวใจล้วนเป็นพวกที่มีโทษหนักมาก จึงไม่อยู่ในรายการอภัยโทษครั้งใหญ่นี้ เลยไม่สามารถรับการเซ่นไหว้ของสังเวยจากแดนมนุษย์

พัศดี : วันนี้ข้าพเจ้าคุมตัววิญญาณโทษ ๒ ตนที่ต่างจากวันก่อนให้มันบอกเล่าเหตุการณ์ในปางก่อนด้วยตัวมันเอง จงฟังคำสั่งดังนี้ ท่านผู้นี้คืออรหันต์จี้กงอีกท่านหนึ่งคือหยางเซิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองไถ่ตง เมืองมนุษย์ เนื่องจากได้รับเทวโองการให้เข้ามายังยมโลกรวบรวมหลัก

ฐานข้อมูลเพื่อเตือนชาวโลก หวังว่าวิญญาณโทษ ๒ ตนนี้จะรีบสารภาพความชั่วที่สร้างสมไว้ในปางก่อน อย่าได้ชักช้าเสียเวลา

วิญญาณโทษ : ขอรับคำบัญชา ผมตอนมีชีวิตอยู่ทำงานบริษัทแผนกเดินตลาด วันทั้งวันต้องไปติดต่อการค้าอยู่นอกร้าน จึงได้ไปพักผ่อนที่โรงแรมเสมอๆ เลยรู้จักแม่สื่อคนหนึ่ง มิช้ามินานต่อมา เธอได้ชวนผมร่วมเล่นการพนันด้วย แรกเริ่มเดิมทีก็เพียงแต่ว่าอยากรู้อยากเห็นเท่านั้น ต่อมาก็เล่นกันเป็นประจำทุกวัน มิเช่นนั้นแล้วมันคันไม้คันมือหงุดหงิดใจไปหมด จากนั้นก็ลุ่มหลงเที่ยวเตร่อยู่กับบ่อนการพนัน แม้ว่ารายได้จากงานนอกร้านพอสมควร แต่มักจะเล่นเสียจนป่นปี้ไปหมด จึงไม่สมดุลกับทุนการพนัน ก็เลยต้องไปหยิบยืมจากเพื่อนฝูงทั่วไป ไม่สนใจดูแลความเป็นอยู่ในครอบครัว ผ่านชีวิตด้วยวิธีนี้ไปเรื่อยๆ จวบจนกระทั่งอายุได้ ๔๓ ปี ครั้งหนึ่งได้ขี่รถเครื่อง เกิดอุบัติเหตุขึ้น โดยที่มีอาการมึนเมาด้วยฤทธิ์สุรา ชีวิตเลยลาโลก เมื่อตายแล้วถูกยมทูตคุมตัวมายังนรกจึงรู้ว่าโดนหักอายุขัย ๕ ปี ผ่านการพิจารณาจากขุมที่ ๑ จนขุมที่ ๔ แล้วจึงส่งมอบให้ขุมที่ ๕ ท่านยมบาลโกรธมาก ตัดสินให้ผมตกเข้า **"นรกพร่าหัวใจ"** ๑๓ ปี แต่ละวันโดนพร่าเฉือน "ใจที่รักการพนัน" เจ็บปวดทรมานเหลือที่จะกล่าว ขอให้ชาวโลกจงอย่ารักการพนันเป็นชีวิตจิตใจเป็นอันขาด แดนนรกเกลียดพวกนักการพนันยิ่ง ท่านยมบาลพอเห็นหน้านักการพนันต้องสั่งให้คุมไปเฆี่ยนเสียหนึ่งร้อยหวายก่อน แล้วจึงพิจารณาคดี ท่านว่าก้นของนักการพนันนั้นแข็งแกร่งมาก เพราะว่านั่งอยู่กับโต๊ะพนันทุกวี่วัน ขาดการออกกำลังกาย ท่านยมบาลจึงได้ใช้ไม้กระดานเฆี่ยนตีที่ก้น เพื่อเป็นการออกกำลังกาย การถูกกระทำเช่นนี้ไม่เพียงแต่รับความอดสู และยังต้องเจ็บตัวด้วย โอย ผมเจ็บปวดทรมานจริงๆ ขอท่านอาจารย์โปรดช่วยเหลือด้วย

พระจี้กง : พวกนักการพนันเมื่อลงมือแล้วไม่เคยมีการปรานีใครเลย แกจะใช้มือข้างไหนขอความช่วยเหลือจากฉัน ? รับโทษแต่โดยดีไปเถอะ อย่าคิดเพ้อเจ้อไปเลย !

พัศดี : ห้ามขอความช่วยเหลือส่งเดชนะ “ใจรักการพนัน” รักษาให้แกหายดีแล้วยังจะต้องส่งไปลงโทษที่ “นรกไฟนาบมือ” อีก ใครใช้ให้แกชอบการพนันตอนมีชีวิตอยู่เล่า เมื่อตายแล้วก็ต้องรับการสนองอย่างนี้แหละ อย่าไปโทษฟ้าโทษคนเลย วิญญาณโทษตนที่ ๒ รีบสารภาพมาว่าปางก่อนได้ทำอะไรน่าอดสูไว้บ้าง

วิญญาณโทษ : คนมากหน้าหลายตาอย่างนี้ พูดไปก็อายละซี...ฉันได้แต่งงานแล้ว เนื่องจากมีนิสัยสำส่อนมาแต่เดิม จึงได้เที่ยวไปคบหาเพื่อนชายทั่วไปหมด เพื่อหาความสนุกตื่นเต้น ตอนมีชีวิตอยู่ได้คบชาย ๕ คน แอบไปสมสู่กันนอกบ้านเสมอๆ สามีไม่มีทางจะรู้ได้เลย ตอนที่อายุได้ ๕๔ ปี เกิดเป็นโรคหัวใจวายถึงกับตายลง วิญญาณถูกนายทหารขาวดำคุมเอาไว้ ผ่านหอกระจก (กรรม) วิเศษฉายเอาความบัดสีในปางก่อนออกมาจึงได้รับสารภาพ โดนส่งมอบให้ขุมที่ ๕ ตัดสินเข้าอยู่ใน **“นรกพร่าหัวใจ”** ๒๐ ปี แต่ละวันถูกพร่าเฉือนหัวใจแสนเจ็บปวดจะสำนึกผิดได้ก็สายเสียแล้ว ขอท่านอาจารย์โปรดช่วยขอร้องต่อท่านยมบาล ให้ความปรานีอภัยฉันพ้นจากความทรมานนี้เถิด

พระจี้กง : เธอเป็นเมียคนแล้ว แต่ไม่รักษาสงวนประเพณีแห่งสตรีเพศ หลงในกาม ใฝ่หาสิ่งฟุ้งเฟ้อไร้แก่นสาร และก็ไม่เคยมีการทำบุญสร้างกุศล ฉันก็ไม่สามารถจะช่วยได้

พัศดี : ท่านอาจารย์อย่าได้ไปใส่ใจมันเลย ตอนมีชีวิตอยู่ชอบมั่วกาม จึงต้องพร่าเฉือนเอา “ใจมักมากในกาม” ออก นี่คือการทำเองรับเอง จะขอให้เซียน-พุทธอภัยโทษให้ ตอนมีชีวิตอยู่ควรวางมือจากมีดฆ่าสัตว์ (คือสร้างบุญสร้างกุศล) เช่นนั้นแล้วจึงมาขอพุทธขอเซียนช่วยก็จะได้อภัยให้ทันที ถ้ายังไม่สำนึกตัวจนวันตาย จะอภัยก็ไม่มีทางเสียแล้วล่ะ

พระจี้กง : ท่านพัศดีพูดสมเหตุสมผลมาก บรรดาผู้ที่ชอบเล่นการพนันหรือชอบมั่วกามนั้น ควรรีบสำนึกตัว แล้วตั้งต้นกันใหม่ ทำบุญกุศลให้มาก หากว่าสามารถไปบนบานต่อหน้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์แล้วพิมพ์แจกหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ให้มากเข้า โทษนั้นก็จะอภัยให้ได้ วันนี้เวลาดึกมากแล้ว เจ้า

หยางเซิง เราเตรียมกลับสำนักกันเถอะ

หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา ขอบคุณท่านพัศดีกับนายทหารที่ให้การรับรอง ขอลาก่อนละ

พัศดี : ให้นายทหารตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์

พระจี้กง : เจ้าหยางเซิงรีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว เตรียมเดินทางกลับ

หยางเซิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์ท่านกลับได้แล้ว...

พระจี้กง : สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่างตามเดิม

นรกขุมที่ ๖

ขุมที่หก นรกร้าง ไว้คอยปราบ
คอยขนาบ ผู้ชาย ที่มั่วกาม
นรกตัดไต ตัดไอ้จ้อน จะได้ปราม
หนูคุกคาม กัดถอนราก ให้สิ้นซาก

พวกรถซิ่ง สิงห์มอเตอร์ฯ ชอบปาดหน้า
ชอบแข่งท้า ผลาญทรัพย์สิน ชนคนตาย
ในนรก ถูกรถทับ โทษเหลือหลาย
จะได้คลาย ความบ้าคลั่ง ครั้งอดีตมา

พวกพูดจา สามหาว อวดเบ่งใหญ่
แสดงใคร่ พูดอ่อนหวาน กล่าวมดเท็จ
ถูกแหวกปาก ยัดหนามเหล็ก คอแสนเผ็ด
จะได้เข็ด กลับตัว เปลี่ยนนิสัย

ท่านตุลา พิพากษา คดีความ
อย่าวู่วาม ตัดสิน ไม่ยุติธรรม
รับสินบน ดำเป็นขาว ก่อเวรกรรม
ตาข่ายดำ ตั๊กแตนเจาะ เพราะขาดธรรม

ครั้งที่ ๓๖

วันที่ ๑๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๒๐

ตอน ท่องแดนนรกขุมที่ ๖

สนทนากับยมบาลเปียงเซี้ยอ๊วง

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

กลางเดือนแปด เวียนมาถึง อย่างง่ายดาย
วุ่นมิคลาย ตั้งแต่เช้า ยันค่ำมา
หงอกขึ้นเต็ม ศีรษะ ด่วนชรา
มัวชะล่า ไม่ชำระ สะสางใจ

พระจี้กง : วันเพ็ญเดือน ๘ ใกล้เข้ามาอีกแล้ว วันเวลาผ่านไปเหมือนสายน้ำ สำนักของท่านรับเทวโองการให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** เมื่อวันเพ็ญปีกลายนี้ พริบตาเดียวเกือบเต็มขวบปี ศิษย์ทั้งหลายได้ทำงานหามรุ่งหามค่ำอย่างเหน็ดเหนื่อยเพื่อแต่งหนังสือ ได้สร้างแล้วซึ่งความชอบอันยิ่งใหญ่ ชีวิตมิได้อยู่ยืนนานนัก โบราณท่านว่า “คนเรามีอายุได้ถึง ๗๐ ปี นั้นหาได้ยากแต่โบราณกาลมา” มาตรแม้นวิชาแพทย์จะเจริญรุ่งเรืองในสมัยปัจจุบัน ระดับการครองชีพยกฐานะสูงขึ้น มีการเผยแพร่แนะนำว่า “ชีวิตเริ่มต้นด้วย ๗๐ (ปี)” แต่ผู้ที่สามารถมีอายุถึง ๗๐ ปีนั้นมีสักกี่คน ที่จริงแล้วสวรรค์ท่านมิได้กำหนดอายุขัยของมนุษย์แต่อย่างไร แต่เนื่องจากมนุษย์เรามักมากในกาม กำลังกายกำลังใจถูกเผาผลาญไปเกินควร จึงทำให้ร่างกายดับลงก่อนวัย ซึ่งเป็นการฆ่าตัวเองของชาวมนุษย์โดยแท้ ดังนั้นจึงขอเตือนชาวโลกรีบบำเพ็ญตนแต่เนิ่นๆ ปลูกฝังเสริมแต่งวิญญาณและจิตใจ ก็จะสามารถมีอายุขัยได้ยั่งยืนนาน วันนี้เตรียมท่องนรก หยางเซิงขึ้นบนดอกบัวเสีย

หยางเซิง : มิทราบว่าวันนี้จะไปแห่งใด ?

พระจี้กง : ขุมที่ ๕ ท่องมามากพอสมควรแล้ว วันนี้จะเดินทางไปขุมที่ ๖ หวังว่าคงตั้งจิตได้มั่นคง

หยางเซิง : ภาระหน้าที่ท่องนรกได้สำเร็จลุล่วงไปได้ครึ่งหนึ่งแล้ว กระผมก็ค่อนข้างจะสบายใจ

พระจี้กง : กิจธุระสำเร็จหรือไม่อยู่ที่ตัวคนทำ ขอให้ตั้งใจมั่นคงแน่วแน่ ปฏิญาณไม่ท้อถอย ภารกิจท่องนรกที่หนักหน่วงนั้นก็จะสำเร็จลงโดยสะดวกรวดเร็ว รีบขึ้นดอกบัวเถอะ เวลามีน้อยมาก

หยางเซิง : กระผมนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์ท่านออกเดินทางเถิด...!

พระจี้กง : ถึงแล้วละ เจ้ารีบลงจากดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : ศาลาว่าการของขุมที่ ๖ ได้อยู่ต่อหน้าเราแล้ว นอกตำหนักพวกวิญญาณผีออกันเป็นกลุ่มๆ กำลังมีการออกนั่งบัลลังก์ชำระคดี ผู้ที่นั่งอยู่ตรงกลางเกิดถอนตัวออกโดยฉับพลันทันด่วน พวกวิญญาณผีจึงมองมาทางนี้เป็นตาเดียวกัน

พระจี้กง : เปียงเซี้ยอ๊วงแห่งขุมที่ ๖ ได้ลงขั้นบันไดมาต้อนรับเราแล้ว เจ้าหยางเซิงจงตามฉันเข้าไปแสดงความเคารพ

หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา ! ขอแสดงความคารวะต่อท่านยมบาลและยมทูตทั้งหลาย ข้าพเจ้าศิษย์ผู้ต่ำต้อยคือศิษย์แห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งเมืองไถ่ตง ซึ่งเป็นศิษย์แห่งกวนอู เราศิษย์-อาจารย์รับเทวโองการแต่งหนังสือ มาหาข้อมูลหลักฐานยังยมโลก เพื่อเป็นการเตือนชาวมนุษย์ การมาถึงที่นี่ในวันนี้ ขอให้ท่านยมบาลโปรดประทานความสะดวกให้ด้วย

ยมบาล : ลุกขึ้นเร็ว มิต้อง... ยินดีที่ได้พบ! ได้ยินสำนักของท่านเปิดรับประทับทรงบรรยายธรรมมาเป็นเวลานาน สร้างความดีในการเตือนชาวโลกมากหลาย วันเพ็ญเดือน ๘ ปีที่แล้ว ขุมของเราได้รับเทวโองการแล้ว ทราบว่าสำนักของท่านแต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ตามเทวโองการ วันนี้เพิ่งมาถึงที่นี่ เชิญท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงเข้าไปนั่งพักภายในเถิด

พระจี้กง : ขอบคุณท่านเปียงเซี้ยอ๊วงที่ให้เกียรติต้อนรับมาก เจ้า

หยางเซิง เราตามท่านยมบาลเข้าไปข้างในกันเถิด

ยมบาล : ยมทูตรีบถวายน้ำชาทิพย์เร็ว

ยมทูต : ขอรับคำบัญชา...เชิญดื่มน้ำชา !

ยมบาล : ท่านอาจารย์กับท่านหยางเซิงมิต้องเกรงใจเชิญดื่ม

หยางเซิง : ขอบคุณท่านยมบาลในการต้อนรับครั้งนี้ น้ำชานี้ไม่เหมือนกับชาของเมืองมนุษย์ รู้สึกรสหวานชุ่มคอดี

ยมบาล : ชาหยาบๆ เท่านั้นเอง ของมันมีน้อย ค่ามันก็สูง ท่านจึงมีความรู้สึกอย่างนี้แหละ ท่านทั้งสองมายังที่นี่ในวันนี้ ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดีมาก พูดถึงเหตุการณ์ในโลกมนุษย์ของทุกวันนี้แล้วแทบไม่อยากกล่าวถึงเลย ดังนั้นพระทัยเง็กเสียงอ๊วงตี่ท่านทรงสลดยิ่ง จึงได้ตรัสสั่งมายังสำนักของท่าน ให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** เพราะเหตุว่าชาวโลกไม่เชื่อว่าผู้ที่ทำชั่วสร้างบาปเมื่อตายลงแล้วต้องไปรับโทษยังแดนนรก จึงได้สั่งอาจารย์นำพาวิญญาณของหยางเซิงล่องลงยมโลก เยี่ยมชมเหตุการณ์ของชาวโลกที่ตายลงแล้ว ถูกแดนนรกทำโทษอย่างไรบ้าง โดยให้ **เง็กฮือท่งจื้อ** เซียนองค์หนึ่ง ใช้ตาทิพย์ถ่ายทอดสดจากสถานที่ปัจจุบัน แล้วนำเอาสภาพจริงที่หยางเซิงพบเห็นในระหว่างท่องอยู่ในนรกถ่ายทอดออกโดยอาศัยพู่กันจากร่างทรง เชื่อว่าหนังสือเล่มนี้สำเร็จลงจะได้ช่วยกอบกู้ผู้คนได้ไม่น้อย ทุกวันนี้ชาวโลกสนใจแต่วิทยาศาสตร์ ดูหมิ่นดูแคลนต่อภูตผีเซียนเจ้า จึงเกิดการปล้นจี้ ฆ่าแกง ข่มขืน ฉ้อฉลขโมยต่างๆ ขึ้นทุกแห่งหนและบ่อยครั้ง ชาวโลกถือแต่เหตุการณ์เฉพาะหน้า ในใจคิดว่าเมื่อได้รอดพ้นจากเงื้อมมือกฎหมายไปได้แล้วก็จะเรียบร้อยลง ดังนั้นบรรดาที่หาช่องโหว่แห่งกฎหมายหรือเสี่ยงต่อกฎหมายนั้น จะเห็นมีอยู่ทั่วไป บรรดาพวกทำลายความทำนองคลองธรรมไม่เคารพต่อศีลธรรมทางการค้า ตอมเต็มอยู่ในเมืองมนุษย์เป็นเรื่องที่น่าอนาถใจยิ่ง นี่แหละคือผลอันเลวร้ายของการนิยมวัตถุที่ติดตามมา โลกทุกวันนี้มีสภาพอย่างที่เห็นนี้ ทำให้จิตใจข้าพเจ้าเจ็บปวด ผู้ที่ไปเชื่อถือผีเจ้าทั้งเหตุและผล แล้วไปก่อกรรมทำเข็ญ เมื่อตายลงแล้วไม่มีแม้คนเดียวจะ

รอดจากการลงโทษของยมโลกที่เรียกว่า "แม้กฎสวรรค์จะหละหลวมแต่ก็ไม่มีใครรอดได้" คือหมายถึงเรื่องนี้ล่ะ ข้าพเจ้าควบคุมขุมที่ ๖ คือ **"นรกใหญ่ตะโกนร้อง"** บรรดาผีที่ถูกตัดสินโทษจากขุมที่ ๖ ความเจ็บปวดทรมานไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าขุมที่ ๕ ดังนั้นจึงเรียกว่า **"นรกใหญ่ตะโกนร้อง"** โดยเอาสถานที่การลงโทษจาก ๑๖ นรกน้อย ชาวโลกที่กระทำสิ่งชั่วร้ายอุบาทว์หนักหนา ผู้ที่ไม่เคารพระเบียบประเพณีศีลธรรมนั้น ต้องถูกทำโทษอย่างลึกซึ้งหนักหน่วงอเนจอนาถยิ่ง เมื่อท่านหยางเซิงกลับคืนสู่โลกมนุษย์แล้ว ควรปลอบเตือนชาวโลกสงบอารมณ์หล่อหลอมจิตใจบำเพ็ญกาย ประพฤติปฏิบัติอยู่ในขอบเขตของตน ท่านทั้งสองมาเยี่ยมชมนรกในวันนี้ ข้าพเจ้าขอแสดงความยินดีต้อนรับอย่างสูง การรับดื่มน้ำทิพย์ผิดแปลกแตกต่างกับนักโทษที่รับการทำโทษอยู่นั้นราวฟ้ากับดิน ชาวโลกจะลงเอยกันอย่างไร ตัวเองต้องตระเตรียมการไว้ก่อน เชิญท่านทั้งสองดื่มน้ำชาเถิด

พระจี้กง : วันนี้เวลาหมดแล้ว อาตมาว่าวันอื่นค่อยมาเยี่ยมชมสภาพการณ์ของคุกต่างๆ กันใหม่

ยมบาล : ก็ดีเหมือนกัน ยินดีต้อนรับท่านทั้งสองมาเยี่ยมใหม่ ให้ข้าราชการทั้งหลายตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์

หยางเซิง : ขอบคุณมากที่ท่านยมบาลประทานน้ำชาทิพย์ และวาจาอันมีค่าเท่าเทียมหยกทองปลอบโยนให้ เนื่องจากเวลาดึกมากแล้ว จำเป็นต้องกราบลาละครับ

พระจี้กง : เจ้าหยางเซิงเตรียมขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์กลับสำนักได้...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี่ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๓๗

วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

ตอน ท่องแดนตัดไตหนูนรกน้อย

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

ดวงประทีป ลอยเด่นใน ราตรีกาล
นำหยางเชิง ท่องบาดาล แดนประหาร
ครบรอบปี แต่งหนังสือ ตามโองการ
ดลบันดาล ผู้หลงทาง ทั่วแดนไกล

พระจี้กง : สำนักของท่านรับเทวโองการแต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ถึงวันนี้ได้ครบหนึ่งปีแล้ว อาตมารับเกียรตินำพานายหยางเชิงไปเที่ยวชมรายละเอียดในแดนนรก และรวบรวมหลักฐานแห่งความผิดนั้นๆ รู้สึกว่าเป็นภาระหน้าที่ที่หนักหน่วงและยาวนานมาก เฉพาะอย่างยิ่งถนนหนทางในแดนนรกน้อยขรุขระกันดาร ก่อให้เกิดความลำบากในการเหินเดินยิ่ง ***เที่ยวนรก*** เป็นหนังสือที่แปลกประหลาดพิศดารอันยิ่งใหญ่ในพิภพนี้ ซึ่งจุติลงด้วยการสนองรับความมุ่งมาตรแห่งสวรรค์ เนื่องจากสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแห่งเมืองไถ่ตง ได้รับเทวโองการให้รับประทับทรงบรรยายธรรม มีผลงานกอบกู้ช่วยเหลือผู้คนนับได้เป็นอันดับหนึ่ง ดังนั้นท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่มีความพอพระทัยเป็นที่ยิ่ง จึงตรัสสั่งมอบหมายภารกิจพิเศษอันใหญ่หลวงนี้ ทั้งนี้ก็เป็นความสามารถแห่งพู่กันศักดิ์สิทธิ์ จึงจะสามารถบรรลุผลงานอันศักดิ์สิทธิ์นี้ อาตมาก็รู้สึกพลอยสุขใจไปด้วย การเขียนแต่งของหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ได้สำเร็จลงไปแล้วกว่าครึ่งเล่ม ระยะทางก็ยังห่างไกลมากอยู่ ขอศิษยานุศิษย์ทั้งหลายจงมุมานะงานอย่าได้หน่ายแหนง เมื่อกาลเวลาที่หนังสือนี้สำเร็จลง ผลบุญของศิษย์ทั้งหลายจะสามารถช่วยได้ถึง ๓ ชั่วคน (ปู่ พ่อ และลูก) ได้

เวลาท่องนรกแล้ว หยางเชิงเตรียมขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเชิง : ขอรับคำบัญชา ขอขอบคุณท่านอาจารย์ที่ลำบากมาตลอดทั้งปีแผ่บารมีช่วยปกป้องคุ้มครองในทางลับ อย่างถี่ถ้วนละเอียดทุกประการ รู้สึกว่าตนเองนี้มีสติปัญญาไม่ผ่องแผ้ว ยังไม่สามารถเข้าใจบรรลุถึงขั้นลึกล้ำพิสดาร ขอท่านอาจารย์โปรดประทานรัศมีแห่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้แก่กระผมด้วยเถิดขอรับ เนื่องจากกระผมเพิ่งรีบเดินทางกลับจากสำนักธรรม **"กำชิวตึ้ง"** ทางใต้ รู้สึกว่ามีอาการอ่อนเพลียบ้างเล็กน้อย อาจารย์ท่านจะให้ยาวิเศษกระผมสักเม็ด เพื่อปลุกกระตุ้นประสาทได้หรือไม่ไฉน ?

พระจี้กง : เจ้าลำบากมามาก เนื่องจากเจ้ามีความตั้งใจแน่วแน่บริสุทธิ์ ฉันจึงได้ให้ยาวิเศษไปหลายหน เจ้าก็รู้แก่ใจแล้วหลังจากเริ่มแต่ง ***เที่ยวนรก*** ร่างกายเจ้าแข็งแกร่งล่ำสันขึ้นทุกวัน พุทธ-เซียนเจ้าท่านได้ประทานช่วยเจ้าด้วยพลังแห่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่น้อยเลย วันนี้ฉันจะให้ยาทิพย์อีก ๓ เม็ด กินเร็วเข้า เพื่อเตรียมท่องนรก

หยางเชิง : ขอขอบคุณท่านอาจารย์เป็นที่ยิ่ง ที่ได้แผ่บารมีปกป้องคุ้มครองกระผม โรคกระเพาะที่เรื้อรังมานานปี หลังจากรับเทวโองการแต่งหนังสือแล้ว ค่อยๆ หายไปโดยมิได้ทานยา วันนี้ได้รับทานยาทิพย์จากท่านอาจารย์อีกครั้ง รู้สึกจิตใจและสติผ่องใสกระปรี้กระเปร่า ขอบพระคุณมากครับ

พระจี้กง : เพราะเวลาน้อยมากแล้ว ขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเชิง : ขอรับคำบัญชา กระผมนั่งเรียบร้อยแล้วเชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางเถิด...

พระจี้กง : ถึงแล้ว รีบลงจากดอกบัวเร็ว

หยางเชิง : เบื้องหน้าคือคุกอะไร ? ไฉนจึงได้ยินเสียงคนร้องอย่างเจ็บปวดและมีเสียงหนูด้วย

พระจี้กง : คุกข้างหน้าเป็นคุก **"แดนตัดไตหนูกัดนรกน้อย"** ซึ่งเป็นคุกหนึ่งในจำนวน ๑๖ นรกน้อยที่อยู่ในความปกครองของขุมที่ ๖ พัศดี

และนายทหารได้มาแล้ว รีบเข้าไปแสดงความเคารพ

หยางเซิง : ขอรับกระผม ผมแสดงความเคารพต่อท่านพัศดีและนายทหารทั้งหลาย ข้าพเจ้านายหยางเซิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงติ้ง เมืองไถ่ตง วันนี้ได้ติดตามท่านอาจารย์มาเยี่ยมชมคุกของท่าน ขอได้ให้คำแนะนำชี้แจงและความสะดวกด้วย

พัศดี : มิต้อง... ลุกขึ้นเร็ว! คุกของเราได้รับคำสั่งจากท่านยมบาล ทราบว่าท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงจะมาเยี่ยมชมเพื่อแต่งหนังสือ เชิญตามข้าพเจ้าไปยังในคุกเถิด

หยางเซิง : ขอบคุณท่านพัศดีให้การรับรองอย่างดี แต่ว่าในคุกเห็นมีหนูเกลื่อนกลาดไปทั่วพื้น บุกจู่โจมเข้าเล่นงานวิญญาณโทษ วิญญาณโทษแต่ละคนถูกล่ามติดอยู่กับพื้น มือทั้งสองข้างมิสามารถป้องกันตนเองได้ ได้ยินแต่เสียงร้องตะโกนอย่างเจ็บปวด อันที่จริงแล้วพวกมันต้องโทษอย่างไร ?

พัศดี : คุกนี้มีนักโทษชายล้วนๆ เพราะเหตุว่าตอนมีชีวิตอยู่ล้วนชอบมั่วหญิงมักมากในกาม หรือผู้ที่ผิดศีลธรรมวินัยเป็นเสือผู้หญิง โดยที่ตอนมีชีวิตอยู่นั้นชอบเสพกามเสื่อมเสียทำลายศีลธรรม นอกจากตัดเอาไอ้จ้อนออกแล้ว ยังให้พวกหนูแทะ กัดขั้วของมันอีกด้วย ซึ่งมีความมุ่งหมายจะ **"ขุดรากถอนเหง้า"** นั่นแหละ

พระจี้กง : ลงโทษแบบนี้เหลือที่จะทนทานได้ ไอ้จ้อนมันเกี่ยวเนื่องกับหัวใจ เมื่อโดนตัดหรือถูกกัดจะเจ็บปวดอย่างหาที่เปรียบมิได้ คำพังเพยกล่าวว่า "ตัดหญ้าไม่ถอนราก ลมอุ่นโชยมาก็งอกขึ้นอีก" พวกนี้มันลุ่มหลงในการเสพเมถุนเกินไป จึงต้องรับการลงโทษวิตถารแบบนี้

พัศดี : ข้าพเจ้าจะพาวิญญาณโทษ ๒-๓ ตนออกมาเล่าเรื่องที่มันทำความผิดอย่างไรในตอนมีชีวิตอยู่ด้วยตัวมันเอง จึงต้องมาลงเอยกันอีกแบบนี้

หยางเซิง : ดีมากครับ ! วิญญาณโทษพวกนี้มือทั้งสองข้างถูกมัดไว้ พวกหนูจู่โจมบุกเข้ากัดจากเบื้องล่าง บ้างก็โหยหวนคร่ำครวญไม่สามารถ

หลบหลีกเลยกลิ้งเกลือกอยู่กับพื้น หนูพวกนี้ตัวโตเท่าแมว มองดูแล้วรู้สึกดุร้ายเหลือหลาย เวลากัดคนคล้ายกับกินอาหารอย่างนั้น

พระจี้กง : พวกหนูชอบแทะกัดถุงผ้ายิ่งนัก ชอบกินถั่วลิสงก็คือภาพที่ได้เห็นอยู่อันนี้แหละ เห็นแต่เลือดสดๆ ทะลักเรี่ยราด น่าสมเพชที่มวลมนุษย์หลงในการเสพสุขชั่วครั้งชั่วคราวเลยก่อความทุกข์ยากอย่างน่าเวทนาในวันนี้

พัศดี : ข้าพเจ้าได้พาวิญญาณโทษ ๒ ตนออกมาแล้ว วิญญาณโทษฟังคำสั่งนี้ ท่านผู้นี้คือพระอรหันต์จี้กง อีกท่านหนึ่งคือหยางเชิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งเมืองมนุษย์ สองศิษย์-อาจารย์รับเทวโองการท่องนรกแต่งหนังสือ พวกแกจงรีบสารภาพความชั่วที่กระทำไว้ในปางก่อนเพื่อที่จะลงในหนังสือ ***เที่ยวนรก*** เพื่อปลอบเตือนชาวโลก

วิญญาณโทษ : ภพก่อนผมได้สละตนเป็นศิษย์แห่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์บำเพ็ญธรรม และได้ถือศีลกินเจ ได้แต่งงานมีลูกเต้า ต่อมาเกิดมีจิตใจรวนเรไม่มั่นคง เกิดได้เสียกับหญิงผู้บำเพ็ญธรรมซึ่งเป็นศิษย์คณะเดียวกันทำลายล้างกฎวินัยข้อบังคับซึ่งเป็นการล้างผลาญความตั้งใจจากแรกเริ่ม เมื่อตายลงแล้วไม่เพียงแต่ไม่มีทางไปสวรรค์ กลับโดนยมทูตขาวดำคุมมาแดนนรกผ่านการฉายร่างเดิมจากหอกระจก (กรรม) วิเศษ มองเห็นเหตุการณ์อันบัดสีโดยตลอด อายจนพูดไม่ออก และแล้วส่งมอบขุมที่ ๖ เปียงเซี้ยอ๊วงท่านโกรธมาก ด่าผมว่าตัวอยู่ในธรณีสงฆ์แห่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์รู้กฎเองทำลายเอง ต้องลงโทษเพิ่มขึ้นอีกขั้นหนึ่ง ตัดสินให้ตกเข้าไปยัง **"แดนนรกตัดไตหนูกัด"** โดยโดนยมทูตตัดเอาไอ้จ้อนออกก่อน แล้วถูกมัดอยู่กับพื้นปล่อยให้หนูแทะกัดเอาตามใจชอบ ทุกวี่ทุกวันจิตใจหวั่นไหวเจ็บแสบอย่าบอกใครเชียว จึงโทษตัวเองพลาดพลั้งหนเดียวกลายเป็นความขมขื่นตลอดกาล ขอผู้คนในแดนมนุษย์เมื่อเข้าอยู่ในธรณีศักดิ์-สิทธิ์แล้ว จงรักษาปฏิบัติกฎระเบียบศักดิ์สิทธิ์นั้น มิเช่นนั้นแล้ว บุญกุศลใดๆ ที่ตนสร้างไว้ก็ไม่สามารถจะชดเชยความผิดนี้ได้

พระจี้กง : คำพังเพยกล่าวไว้ว่า "การออกบวชถือศีลกินเจไปหมดเขต

ที่ตรงสะดือเท่านั้น" ก็คืออย่างที่ว่านี้แหละ เมื่อท่อนล่างไม่บำเพ็ญให้สะอาดหมดจด บัดนี้ให้ยมทูตและพวกหนูช่วยรักษาให้ ทำให้แกสะอาดขึ้น เวรนั้นต้องรับเอาเอง

พัศดี : ตนที่ ๒ รีบเล่าการกระทำในปางก่อนเร็ว

วิญญาณโทษ : เพราะเหตุว่าตอนที่ผมเรียนอยู่ในชั้นมัธยมนั้น ถูกลวงจากเพื่อนไปเที่ยวโสเภณีสถานเริงรมย์ ต่อมาพอมีเงินบ้างก็ไปเที่ยวหย่อนใจตามสถานที่นั้นๆ แล้วยังชวนเพื่อนนักเรียนไปเปิดหูเปิดตาหลายครั้งด้วย เป็นเหตุให้เสียตัวในขณะร่างกายกำลังอยู่ในความเจริญของวัย บ้างก็ติดกามโรคเนื่องจากความสำส่อนวัยหนุ่ม ทำผิดเรื่องพรรค์นี้ ตายลงแล้ว จึงถูกตัดสินให้มารับโทษยังที่นี้ ทุกข์ทรมานอันนี้หามีผู้ใดเข้าใจไม่ ตอนเป็นมนุษย์ก็เสพสุขอย่างสุขโข เมื่อตายแล้วมาอยู่ที่นี่ ก็ยากที่จะทนทุกวันเวลา นึกขึ้นมาทีไรก็เสียใจไม่รู้วาย

พัศดี : ตอนเป็นหนุ่มเป็นแน่นไม่ประพฤติดีหลงใหลแต่นารีหญิงสาว ยังไม่ทันแต่งงานก็เสียความเป็นโสดเสียแล้ว จะเรียกได้ว่า **"ไม่รักศักดิ์ศรี"** และยังลวงเพื่อนให้เสื่อมเสียอีก ไอ้จ้อนมันสร้างเวร จึงต้องตกคุกนี้เป็นเหตุที่สมควรแล้ว

หยางเซิง : ดูๆ แล้วพวกนี้น่าเวทนามาก ในกรงขังยังมีวิญญาณโทษอีกมากหลาย ที่จริงมันทำผิดอะไรบ้าง จึงมารับการลงโทษที่นี่

พัศดี : คุกนี้มีวิญญาณโทษใหม่เข้ามาวันละเป็นพันตน ดังนั้นคุกนี้จึงมีขอบเขตแห่งความผิดกว้างขวางมาก บรรดาผู้ที่ชอบเที่ยวผู้หญิงจนเกินความต้องการ ผู้ที่มีไอ้จ้อนไม่สะอาด หรือผู้ที่ยังไม่ได้แต่งงาน ก็ไปเสียตัวในซ่องผู้หญิง หรือผู้ที่เที่ยวไปหลอกลวงผู้หญิง หรือผู้ที่แต่งงานแล้วเป็นชู้กัน หรือที่ปวารณาตัวถือศีลอยู่ในบรรพชิตหรือสำนักศักดิ์สิทธิ์แล้วยังมั่วกามลามก หรือผู้ที่สมสู่กันขัดต่อระดับชั้นญาติ หรือพวกโทรมหญิง (ลงแขก) ไอ้จ้อนมันร้ายมาก ล้วนตัดสินให้ตกเข้าสู่คุกนี้รับโทษอย่างทารุณทั้งสิ้น

พระจี้กง : อาตมาขอเตือนชาวโลก อย่าได้ทำผิดในเรื่องกามเป็นอันขาด

โทษนี้หนักที่สุดเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่บำเพ็ญธรรมอยู่ยิ่งสมควรระวังให้จงหนัก ผู้ทำผิดทางนี้ไม่มีทางให้อภัยเลย นอกจากต้องเกี่ยวข้องกับ **"นรกพร่าหัวใจ"** แห่งขุมที่ ๕ แล้ว บางพวกยังต้องโทษที่ขุมนี้อีก แต่สวรรค์ท่านมีความเมตตาปรานีต่อชีวิตของมวลมนุษย์ แหวกช่องให้รอดเปิดโอกาสให้ถ้าได้อ่าน ***เที่ยวนรก*** แล้วได้ตั้งใจปลงบาปสำนึกตัวและพิมพ์แจก ***เที่ยวนรก*** ให้มากเพื่อเตือนชาวโลกและไม่ทำผิดในเรื่องนี้อีก แล้วท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่จะได้ตรัสสั่งให้อภัยลงโทษ เนื่องจากเวลาดึกมากแล้วเจ้าหยางเชิงเตรียมตัวกลับสำนัก

หยางเชิง : ขอบคุณท่านพัศดีและนายทหารที่ให้การต้อนรับอย่างดี เราขอลาก่อนละ

พัศดี : ให้นายทหารตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์

พระจี้กง : เจ้าหยางเชิงขึ้นบนดอกบัวเร็ว เตรียมกลับสำนัก

หยางเชิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์กลับสำนักได้...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ๊งแล้ว หยางเชิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๓๘

วันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

ตอน ท่องนรกสอนขับรถ

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

แพร่หลักธรรม มิหวั่นไหว ทางกันดาร
ราตรีกาล ปลื้มปิติ ศักดิ์สิทธิ์ปวง
วัฒนธรรม รุ่งเรืองศรี กลางเมืองหลวง
กลิ่นธรรมอวล พวยพุ่ง สู่นภา

พระจี้กง : ฤดูร้อนผ่านไป ฤดูใบไม้ร่วงเข้ามาแทน รู้สึกว่ามีความเย็นประปราย ผู้คนเริ่มนุ่งห่มเสื้อผ้าหนาขึ้น พวกนกกาก็เพิ่มขนขึ้นบ้างแล้ว สี่ฤดูกาลผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนไปไม่หยุดยั้ง นึกถึงก่อนโน้นสมัยเด็กๆ เวลานี้ลูกหลานเต็มบ้านสายตาพร่ามัว มือไม้เฉื่อยชา เวลาเดินเหินก็โยกเยกไม่มั่นคง รู้สึกเสียดายวันเวลาที่ผ่านพ้นไป ขณะนี้มาหวนคิดถึงกาลเวลาที่ล่วงลับไปแล้วนั้น ชีวิตคนคล้ายความฝัน จึงขอเตือนชาวโลก ควรยึดมั่นในกาลเวลาขณะหนึ่งก็คือชีวิตหนึ่งขณะ ควรรีบบำเพ็ญตนปฏิบัติธรรมในธรณีแห่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นผู้ปฏิบัติดีของสังคมเป็นศิษย์มีความสามารถในธรณีแห่งศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้นแล้วจะไม่เกี่ยวข้องกับพวกนรก ถึงแม้ว่าจะมาบ้างก็อยู่ในฐานะของผู้ท่องเที่ยว มิต้องรับโทษทรมาน การท่องนรกในวันนี้ได้เวลาแล้ว หยางเซิงเตรียมตัวขึ้นดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : มิทราบว่าเราจะไปคุกใดในวันนี้ ?

พระจี้กง : ฉันจะไม่ขอพูดก่อน ชั่วพริบตาเดียวเจ้าก็จะได้รู้เองโดยตลอด

หยางเซิง : ครับผม กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้...

พระจี้กง : ถึงแล้วนะ เจ้าจงลงจากดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : ท่านอาจารย์ครับ! ไฉนท่านจึงพาผมมายังไหล่เขาลูกนี้ ข้างหน้ามีเสียงร้องพัดผ่านมาคล้ายเสียงที่มีคนถูกฆ่าฟัน หรือถูกทุบตีฉันนั้น ทางเล็กเบื้องหน้ายังมีวิญญาณโทษที่ถูกคุมโดยยมทูตเดินรุดหน้าไป เราจะตามหลังมันไปชมดูให้ถึงที่สุดหรือไฉน?

พระจี้กง : การเดินทางของเราในวันนี้ก็คือจะไปเยี่ยมชมนรกน้อยที่ตั้งอยู่บนไหล่เขาเบื้องหน้านี้แหละ รีบตามยมทูตข้างหน้านั้นไป

หยางเซิง : เรากวดทันยมทูตมาแล้ว เขายังหันกลับมาทำความเคารพเราด้วย มิทราบว่าพวกวิญญาณโทษเหล่านี้ต้องโทษอะไรไว้บ้าง ที่ได้ถูกคุมไปดำเนินคดีในขณะนี้?

พระจี้กง : วิญญาณโทษเหล่านี้คือพวกโชเฟอร์ (คนขับรถ) หรือพวกขับรถมอเตอร์ไซค์ เพราะว่าภพก่อนเคยทำผิดเรื่องรถชนคนตาย ดังนั้นจึงต้องมารับการลงโทษจากแดนนรก

หยางเซิง : ผู้ที่เป็นโชเฟอร์หรือนักขับมอเตอร์ไซค์เมื่อขับชนเขาตายแล้วตอนอยู่ในโลกมนุษย์ก็ได้จัดการเสร็จไปแล้วยังหาที่สิ้นสุดยุติมิได้หรือ?

พระจี้กง : เมื่อมีเรื่องถึงกับคนตาย ยมกฎยังมีการทำโทษอีกวาระหนึ่ง ถึงหน้าประตูคุกแล้ว ประเดี๋ยวเจ้าจะสอบถามรายละเอียดจากพัศดีได้

หยางเซิง : เบื้องหน้าได้ปรากฏคุกๆ หนึ่ง ข้างประตูคุกมีเวรรักษาการณ์ยืนอยู่ รู้สึกองอาจเคร่งขรึมมาก บนประตูคุกเขียนไว้ว่า **"สอนขับรถนรกน้อย"** พัศดีและนายทหารได้ตั้งแถวต้อนรับเราอยู่แล้ว

พระจี้กง : เจ้าจงรีบเข้าไปทำความเคารพ

หยางเซิง : ขอแสดงความคารวะต่อท่านพัศดีและนายทหารทั้งหลาย วันนี้ข้าพเจ้ากับท่านอาจารย์รับคำสั่งมาเยือนคุกท่านและรวบรวมข้อมูลเพื่อเตือนชาวโลก ขอท่านพัศดีโปรดให้ความสะดวกในการค้นหาหลักฐานของความผิด

พัศดี : มิต้อง... ท่านทั้งสองโปรดตามข้าพเจ้าไปชมดูภายในเถิด

หยางเซิง : ขอเรียนถามท่านพัศดี คุกของท่านอยู่ในความปกครองของ

ขุมใด ?

พัศดี : คุกนี้มีชื่อว่า **“สอนขับรถนรกน้อย”** อยู่ในความควบคุมของท่านเปียงเซี้ยอ๊วงแห่งขุมที่ ๖ เป็นคุกที่สร้างขึ้นใหม่ มวลชนชาวโลกล้วนไม่เคยรู้จัก ที่สำนักท่านรับเทวโองการแต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** คุกเราทราบมานานแล้ว วันนี้ได้รับสาส์นจากเจ้านายแห่งขุมที่ ๖ จึงทราบว่าพวกท่านจะมาเยี่ยมชมคุกนี้ ยินดีต้อนรับเป็นที่ยิ่ง ท่านหยางเซิงมีข้อปัญหาอะไร ถามได้โดยละเอียดทุกอย่าง

หยางเซิง : ผู้ที่ถูกทำโทษในคุกของท่าน ล้วนเป็นพวกอะไรบ้าง?

พัศดี : บรรดาพวกที่ขับรถแล้วเกิดอุบัติเหตุ ถึงแก่ความตาย หรือบาดเจ็บสาหัส หรือถึงกับทุพพลภาพไม่ว่าจะเป็นคนขับรถเครื่อง รถยนต์ รถจักรยาน เมื่อตายลงแล้วต้องมารับกรรมสนองลงโทษ ณ ที่นี้ เชิญท่านตามข้าพเจ้าเข้าไปชมดูภายในเถิด

พระจี้กง : ขอบคุณมาก

หยางเซิง : ไหล่เขาข้างหน้าฝูงชนมากมาย มีทางเล็กๆ หลายสาย บนถนนล้วนเป็นหินทรายดินกรวดขรุขระไม่ราบเรียบ วิญญาณโทษแต่ละตนต่างลากรถคนละคันเหมือนดังลากรถลาก (รถเจ๊ก) ในสมัยก่อนฉันนั้น บนรถบรรทุกเต็มไปด้วยอิฐแดงเคลื่อนลงช้าๆ จากไหล่เขา หนทางก็แคบแค่พอรองรับล้อรถสองข้างเท่านั้น หากล้ำเส้นไปนิดเดียว ก็จะตกไปในร่องลึกสองข้างทาง เท้าวิญญาณโทษทั้งสองข้างเปลือยเปล่าเนื่องจากอิฐแดงบนรถหนักมาก ลงจากไหล่เขาก็ไม่มีที่จะห้ามล้อ (เบรค) จึงต้องอาศัยเท้าทั้งสองข้างยันไว้ แต่ละคนต้องเดินอย่างแช่มช้าระมัดระวัง ใช้เท้าทั้งสองข้างยันพื้นแบบเบรครถอย่างนั้น ดังนั้นอุ้งเท้าทั้งสองข้างจึงมีผิวหนังขาดเลือดออกเรี่ยราดไปทั่วพื้นดิน บ้างก็ไม่ระวังจนตกลงไปในร่อง เนื่องจากตัวรถหนักมากต้องขนเอาอิฐลงก่อน และแล้วจึงรีบเข็นรถขึ้นมาบนถนน ใช้อิฐหนุนไว้ ตรึงล้อรถให้อยู่กับที่ ต่อจากนั้นจึงเก็บเอาอิฐทีละก้อนขึ้นไปบนรถแล้วลากลงจากเขาอีก มีบางตนกำลังกายต้านไม่ได้เท้าเหยียบพลาดล้มลง โดนรถแล่นทับผ่านไปบนร่างกาย

ร้องตะโกนได้เพียงคำเดียวตัวก็สลบเหมือดไปเลย เหมือนดังเกิดอุบัติเหตุโดนรถทับตายฉันนั้นแหละ เลือดสดๆ ทะลักเต็มพื้นที่ การลงโทษแบบนี้แปลกประหลาดทันสมัยมาก แต่ทารุณมากเกินไป

พระจี้กง : ผู้ขับรถในมนุษยโลกที่ไม่มีความระมัดระวังจนเกิดอุบัติเหตุถึงกับทำให้ผู้อื่นต้องตายลงนั้น เมื่อตัวเองตายลงแล้วจะกลับกลายเป็น **"ผู้ถูกทำร้าย"** และยังต้องมารับโทษทรมานจากสถานที่นี้ด้วย ซึ่งเป็นการตอบสนองกันถึงที่สุดที่ไม่สามารถจะรอดพ้นจากการตอบสนองของเหตุและผล

พัศดี : ข้าพเจ้าจะสั่งวิญญาณโทษ ๒-๓ ตนให้เล่าเรื่องเกิดเหตุการณ์ในตอนมีชีวิตอยู่นั้นให้ท่านหยางเชิงฟัง

หยางเชิง : ขอบคุณท่านพัศดีที่ไม่ทอดทิ้ง

พัศดี : วิญญาณโทษมาแล้ว รีบสารภาพต่อท่านอาจารย์กับท่านหยาง-เชิงถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปางก่อน เพื่อท่านหยางเชิงนำกลับไปเผยให้ชาวมนุษย์รู้ต่อๆ ไปในโลกมนุษย์

วิญญาณโทษ : ตอนผมยังเป็นมนุษย์อยู่นั้น มีอาชีพเป็นคนขับรถประจำทาง อยู่มาวันหนึ่งขณะที่กำลังเลี้ยวรถหักมุมนั้น เกิดมีเด็กหญิงวิ่งพุ่งออกมาจากตรอกอย่างปัจจุบันทันด่วน ผมเบรครถไม่ทันเลยทับผ่านร่างเด็กคนนั้นถึงกับตายคาที่ ระหว่างเวลาที่ผมขับรถอยู่ก็เกิดอุบัติเหตุหลายครั้ง แต่ยังไม่เคยถึงกับเสียชีวิตลง เพียงแต่ตัวรถเสียหายไปบ้าง บวกกับเรื่องนี้อีกจึงถูกบริษัทไล่ออก เมื่อตายลงแล้ว ถูกตัดสินให้ตกเข้า **"นรกสอนขับรถ"** มีกำหนดโทษ ๑ ปี แต่ละวันฝึกฝนการขับรถอยู่ที่นี้ ถนนล้วนลาดลงไปทางตีนเขา เท้าทั้งสองทำหน้าที่เบรครถแม้ว่ากำลังกายยังพอไปไหว แต่ต้องขึ้นลงร้อยเที่ยวทุกวี่วัน จึงทำให้พลังกายพลังใจสูญสิ้นไปหมด พื้นเท้าแหลกเละทรมานยิ่งนัก

พัศดี : ตนที่ ๒ รีบสารภาพ ขับรถแล้วเกิดเหตุอะไรขึ้นตอนที่อยู่ในเมืองมนุษย์

วิญญาณโทษ : ผมตอนมีชีวิตอยู่มีอาชีพขับรถแท็กซี่ อยู่มาคืนหนึ่ง

ไปร่วมวงกินเหล้ากับเพื่อนฝูง เมื่อกินเหล้าแล้วก็ไปขับรถต่อเพราะเหตุเมาเหล้าตามัว ไม่เพียงแต่ขับรถเร็วเกินอัตราที่ทางการกำหนดไว้แล้วยังแซงรถคันอื่นๆ ไปอีก ด้วยความประมาทเผอเรอเลยชนเอาคนเดินถนนตายไปคนหนึ่ง ผิดทางคดีฆ่าคนตายโดยประมาทเลินเล่อ ต้องชดใช้เงินทองเขาและติดคุกอีก เมื่อตายลงแล้ว ท่านยมบาลสอนผมว่า "ขับรถแล้วยังเมาเหล้าอีก ล้อเล่นชีวิตคน" เลยตัดสินให้ตกเข้ามาอยู่ใน **"นรกสอนขับรถ"** ๓ ปี ทุกๆ วันลากรถทดลองขับดู ถูกข่มเหงรังแกเหลือหลาย เท้าทั้งสองก็บวมเป่งเจ็บปวด เพราะเหตุกำลังใจและกำลังกายสูญสิ้นไปมากเกินควร ร่างกายจึงผอมแห้งเหลือแต่กระดูก ขอให้ผู้ขับรถในแดนมนุษย์ควรเตือนสติให้ดี เมื่อมอมเมาจากการร่ำสุราแล้วจงอย่าขับรถเป็นอันขาด เพื่อหลีกเลี่ยงการเกิดอุบัติเหตุ มาอยู่ที่นี่ไม่มีน้ำเหล้าให้ดื่ม มีแต่น้ำขม (น้ำหนอง) ไหลพรากออกจากเท้าทั้งสองข้าง

พัศดี : วิญญาณโทษตนที่ ๓ รีบสารภาพเกิดเหตุร้ายอย่างไรในตอนมีชีวิตอยู่

วิญญาณโทษ : ผมตอนอยู่แดนมนุษย์เป็นพ่อค้า แต่ละวันขี่รถเครื่องออกไปส่งของ มักจะขับรถเร็วเกินอัตราไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร เพลิดเพลินสุดยอดจนเกิดเรื่องโศกเศร้าขึ้น ในวันหนึ่งไปชนเอาคนเดินถนนเข้า ตัวเองก็ล้มลงได้รับบาดเจ็บ ทั้งสองคนถูกนำส่งไปโรงพยาบาล ผมเพียงแต่ขาหัก อีกฝ่ายหนึ่งหัวสมองกระทบกระเทือนอย่างแรง ผมรักษาอยู่ครึ่งปีจึงหายเป็นปกติ ฝ่ายตรงข้ามนั้นก็ไม่ถึงกับตาย แต่กลายเป็นคนสติฟั่นเฟือน ผมก็โดนฟ้องร้องจนต้องชดใช้ค่าเสียหายเป็นจำนวนเงินมหาศาลก็เพราะเหตุนี้แหละ เมื่อตายลงแล้วถูกส่งตัวมายังขุมที่ ๖ เปียงเซี้ยอ๊วงตัดสินผมตกเข้าคุกนี้รับความทรมานมีกำหนด ๓ ปี ความทุกข์ที่ได้รับ คนทั่วไปไม่มีทางที่จะเข้าใจได้

พัศดี : วันนี้เอาวิญญาณโทษ ๓ ตนนี้เป็นหลักพิสูจน์ บรรดาผู้ขับรถในแดนมนุษย์ควรเป็นเยี่ยงอย่างต้องขับรถโดยตั้งใจระมัดระวัง ทั้งคนและรถก็จะปลอดภัย เมื่อตายลงแล้วก็มิต้องมารับทุกข์ทรมานอยู่ที่นี่ ผู้ที่ตก

เข้ามาอยู่คุกนี้ โทษที่ตัดสินให้ไปนั้น มีหนักมีเบาไม่เท่ากัน หากเป็นพวกที่ไม่เจตนาทำร้ายคน นับว่าความผิดที่เกิดจากความเลินเล่อ ก็ตัดสินให้เบาหน่อย ถ้าเมาอย่างขับรถเร็วเกินอัตรา หรือไม่ปฏิบัติตามกฎถึงกับเกิดเหตุร้าย ก็ตัดสินให้หนักหน่อย ถ้าเกิดเรื่องแล้วไม่หยุดรถ เจตนาจะหลบหนีโดยไม่ว่าฝ่ายถูกชนจะตายหรือไม่ ? เมื่อตัวเองตายลงแล้วท่านยมบาลจะตัดสินหนักที่สุด จึงขอเตือนชาวโลก เมื่อเกิดอุบัติเหตุรถแล้วอย่าหลบหนี ต้องรับผิดชอบจัดการตามความสะดวก เพื่อภาระหน้าที่และศีลธรรมของตนเอง แล้วโทษนั้นก็จะได้บางเบาได้

พระจี้กง : "นรกสอนขับรถ" เป็นคุกใหม่ของชาวยมโลกเสมือนหนึ่งโรงเรียนสอนขับรถยนต์ในแดนมนุษย์ วิญญาณโทษที่มายังที่นี้ทุกๆ ตนต้องทำตามขั้นตอน ต้องดูทิศทางให้มั่นแม่น เร็วเกินอัตราไม่ได้ หรือผิดเพี้ยนแม้แต่นิดเดียว พลาดพลั้งไปตัวเองตาย จึงเตือนผู้ที่ขับรถเป็นพิเศษ จงขับขี่อย่างระมัดระวัง อันชีวิตของคนนั้นผูกพันกับฟ้าสวรรค์ จะเมาเหล้าไม่ได้ ขับรถเร็วเกินอัตราไม่ได้ ถ้าไม่ปฏิบัติตามกฎ เมื่อตายลงแล้วต้องมายึดอาชีพเก่าในตอนแรก สอบรับ **"ใบอนุญาตขับขี่"** ฉบับใหม่จากแดนนรกอีกครั้ง วันนี้เนื่องจากเวลาดึกมากแล้ว เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวกลับสำนัก ขอบคุณมากท่านพัศดีและนายทหารที่ให้การแนะนำชี้แจง

หยางเซิง : ขอบคุณยิ่งที่ท่านพัศดีและนายทหารให้ความสะดวก ขอลาก่อนละ

พัศดี : สิ่งใดที่บกพร่องแล้ว ขอท่านทั้งสองอภัยให้ด้วย ให้นายทหารตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์

หยางเซิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์กลับสำนักได้แล้ว...

พระจี้กง : สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๓๙

วันที่ ๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๐

ตอน ท่องแดนแหวกปากเอาเข็มทิ่มนรกน้อย

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนความว่า

แดนศักดิ์สิทธิ์ มักซบเซา ขาดนักธรรม
ต้องรับกรรม หากละเมิด ผิดศีลธรรม
มุ่งสงบ หากหมั่นเพียร มีผลนำ
คงจะกรรม หากตอแหล ทุกข์ร่ำไป

พระจี้กง : ธรณีศักดิ์สิทธิ์เงียบเหงา ผู้บำเพ็ญธรรมมีอยู่ประปราย บ้างก็เสแสร้งแกล้งทำโดยไม่มีความจริงใจ หน้าไหว้หลังหลอก บ้างก็ไม่เข้าใจหลักธรรมที่ถ่องแท้ นึกคิดอย่างลมๆ แล้งๆ ตามใจตัว ทำเป็นหูทวนลมต่อคำสั่งสอนศักดิ์สิทธิ์ ไม่รักษาตามกฎวินัย เป็นเหตุให้ศีลธรรมเสื่อมโทรมลง แม้ว่าพวกที่สามารถพูดอย่างน้ำไหลไฟดับ พูดเป็นต่อยหอย แต่คำพูดนั้นก็ไม่ตรงกับใจดังเหมือนกลุ่มควันที่ปราศจากต้นมูล พื้นฐานไม่มั่นคง ลอยละล่องไปตามกระแสลมที่พัดพา ยากที่จะเติบโตเป็นต้นกล้าหรือไม้ยืนต้นที่ใหญ่โต ดังนั้นจงมุมานะในการหว่านไถจะได้รับผลสมบูรณ์ทุกๆ ปี เหนือกว่าที่พูดคุยส่งเดช อันไม่มีผู้ใดจะเห็นชอบกับมัน การบำเพ็ญธรรมนั้นต้องยืนอยู่บนพื้นฐานแห่งความเป็นจริง ปราชญ์โบราณท่านว่า “ผู้ที่สร้างบุญกุศล ต้องได้รับโชคลาภเหลือล้น พวกที่ก่อกรรมทำเข็ญ ต้องพบแต่ภัยพิบัติ” กฎแห่งสวรรค์ถึงจะหละหลวม แต่ก็ไม่รอดพ้นได้ง่ายนัก ถ้าสามารถสำนึกตัว หันหลังกลับยังมีหนทางให้เดิน มิเช่นนั้นแล้วจะเสมือนลมเย็นกวาดใบไม้ร่วงเป็นแถบๆ ที่จะมาเยือนโลกมนุษย์ แล้วจะรู้สึกหนาวสะท้านหาที่พึ่งมิได้ ธรณีบ้านจะซบเซาเปล่าเปลี่ยว ความทุกข์โศกนั้นจะหาที่สิ้นสุดมิได้ วันนี้ได้เวลา

ไปท่องนรกแล้ว เจ้าหยางเซิงเตรียมขึ้นดอกบัว

หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา ขอเรียนถามท่านอาจารย์ว่าไฉนวันนี้จึงดื่มจนเมาแป้? คำพูดคำจาแสดงออกถึงความไม่สบอารมณ์หมาย

พระจี้กง : ก็เพราะมองทะลุปรุโปร่งของจิตใจชาวโลก ที่ล้วนแล้วแต่เสาะแสวงหาทางเสพสุขในด้านวัตถุ ละเลยในขนบธรรมเนียมประเพณี สะเทือนต่อจิตใจของฉัน ดังนั้นจึงดื่มเหล้าขมไป ๒-๓ ขวด วันนี้มีเหล้าก็ขอให้เมาในวันนี้ มวลมนุษย์จะไปตกนรกหมกไหม้ก็ช่างมัน แม้ฟ้าดินจะเกิดปรวนแปรถล่มทลายอีกครั้งก็ไม่สน

หยางเซิง : ท่านอาจารย์ทั้งเมตตากรุณาทั้งทุกข์โศก

พระจี้กง : ขึ้นบนดอกบัวเร็ว เหล้าไม่เมาคน คนไปเมามันเอง ผู้หญิงมิได้ทำให้คนหลงใหล แต่คนไปหลงใหลเอง เงินทองไม่เคยไปสนใจใคร แต่มนุษย์นั้นไปสนใจมันเอง ลมเย็นโบกมาวูบหนึ่ง ทำให้ฉันสดชื่นขึ้นหน่อย เราศิษย์-อาจารย์ไปแดนนรกกันเถอะ...ถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัวได้

หยางเซิง : พัศดีได้มาต้อนรับเราอยู่เบื้องหน้าแล้ว ขอแสดงคารวะท่านพัศดีและนายทหารทั้งหลาย วันนี้ข้าพเจ้าพร้อมกับท่านอาจารย์มาเยี่ยมชมคุกท่าน ขอได้ให้คำแนะนำชี้แจงด้วย

พัศดี : มิต้อง... เชิญลุกขึ้นเถิด คุกนี้คือ **"แดนแหวกปากเอาเข็มทิ่มนรกน้อย"** เป็นเขตปกครองของขุมที่ ๖ เราได้รับคำสั่งแล้วทราบว่าท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งเมืองมนุษย์จะมาเยี่ยมแต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ขอต้อนรับๆ

พระจี้กง : ขอท่านพัศดีอย่าได้เกรงใจเลย เราศิษย์-อาจารย์รับเทวโองการให้ท่องนรก ที่มาถึงที่นี่ในวันนี้ ขอให้เปิดประตูแห่งความสะดวกให้ด้วย

พัศดี : ท่านทั้งสองเชิญตามข้าพเจ้าเข้าไปข้างใน เพื่อสะดวกในการตรวจชม

หยางเซิง : เห็นแต่วิญญาณโทษเต็มพืดไปหมด ที่ถูกขังอยู่ในกรงขัง พวกยมทูตใช้ง่ามเหล็กเจาะแหวกปากให้อ้าออก และแล้วเอาลูกเหล็กที่

มีหนามแหลมเต็มไปทั้งลูก บังคับยัดเยียดเข้าไปในปากของวิญญาณโทษแต่ละตนแหวกร้องอย่างเจ็บปวดปานฟ้าดินจะถล่ม ชั่วประเดี๋ยวเดียว เลือดสดๆ ไหลทะลักออกจากปาก แต่ละตนก็ตกเข้าไปในลักษณะสลบหมดสติไป

พระจี้กง : ลูกเหล็กมีหนามแหลม เหมือนลูกหนามเหล็ก พวกวิญญาณโทษมันปากแข็ง จึงต้องใช้ง่ามเหล็กแหวกออก ยัดลูกเหล็กเข้าไป ทำให้มันมีปากพูดไม่ได้ และไม่มีเสียงให้ร้องเจ็บด้วย

หยางเซิง : การทำโทษแบบนี้ทารุณมากหาที่เสมอเหมือนมิได้ มนุษย์เราหากมีก้างปลาติดอยู่ในลำคอก็จะทุกข์ทรมานไปร้อยแปด ทุรนทุรายไปทั้งเนื้อทั้งตัว ตอนนี้ใช้ลูกหนามบังคับยัดใส่เข้าไป จึงเป็นคนใบ้กินยาขมไม่สามารถบรรยายความขมได้ (คือทุกข์นั้นพูดไม่ออก) ขอถามพัศดีว่า พวกวิญญาณโทษนี้ ทำความผิดอะไรหนักหนาในแดนมนุษย์ จึงต้องมารับโทษทัณฑ์ในแดนนรกเช่นนี้ ?

พัศดี : ชาวโลกที่ชอบพูดจาสามหาวโดยปราศจากเหตุผล ถือใจตัวเป็นใหญ่ หรือใช้วาจาที่อ่อนนุ่มหยดย้อยหลอกลวงผู้หญิงหรือที่โกหกมดเท็จเอาเงินทองผู้อื่นเข้ากระเป๋าตัวเอง หรือที่ชอบสูบยาเสพติดให้โทษ หรือชอบพูดจาอย่างมีเลศนัยให้ร้ายผู้อื่นเสมอๆ พวกนี้เมื่อตายลงแล้วล้วนยากที่จะรอดจากการลงโทษของ **"นรกแหวกปากเอาเข็มทิ่ม"** ข้าพเจ้าจะให้วิญญาณ ๒-๓ ตนออกจากกรงขัง เพื่อมาเล่าอธิบายสารภาพการทำผิดอย่างไรบ้าง

พระจี้กง : พวกมันสลบไสลไปแล้ว อาตมาใช้พัดนี้โบกเพียงทีเดียวให้มันตื่นขึ้น นายทหารรีบถอดเอาลูกเหล็กในปากมันออก มิเช่นนั้นแม้มีปากก็พูดไม่ได้

นายทหาร : ได้ถอดเอาลูกเหล็กออกแล้ว เชิญท่านอาจารย์จัดการได้

พระจี้กง : วิญญาณโทษทุกตนฟังคำสั่งนี้ : วันนี้อาตมาพานายหยางเซิงแห่งเมืองมนุษย์มารวบรวมหาสภาพการณ์ที่พวกแกถูกทำโทษ ณ ที่นี้ ให้ทุกๆ ตนเปิดเผยความจริงที่ทำอะไรเสียบ้างจากปากของตนตอนที่

อยู่ในเมืองมนุษย์ เมื่อตายลงแล้ว จึงต้องมารับโทษที่นี้ ?

วิญญาณโทษ : ฉันตอนมีชีวิตอยู่นั้นมีคารมคมคายดีมาก เวลาพูดเวลาจาไม่เพียงแต่นุ่มนิ่มเสนาะโสต ยังสามารถโน้มน้าวเหนี่ยวรั้งจิตใจคนทำให้ผู้อื่นหลงใหลได้ เนื่องจากฉันมีรูปโฉมโนมพรรณสวยงาม หลังจากแต่งงานแล้ว ยังมีผู้ชายไม่น้อยมาติดพันฉันอยู่ มีอยู่ครั้งหนึ่ง มีผู้ชายคนหนึ่งมาขอความรักอย่างร้อนแรงจากฉัน ฉันเห็นว่าเขาผู้นั้นร่ำรวยมีเงินมากจึงใช้ความตลบตะแลงต่อเขา โดยพูดหลอกว่า "สามีฉันปฏิบัติต่อฉันไม่ดี ขอให้คุณจงช่วยเหลือฉันให้มากหน่อย" ต่อจากนั้นก็เกิดเป็นชู้กันขึ้น เพราะเหตุว่าฉันประจบประแจงออเซาะเก่ง โดยเอาลิ้น ๒ นิ้วนี้เป็นเครื่องมือตะล่อมหลอกล่อเอาทรัพย์สินเงินทองจากเขาจนหมดเกลี้ยง เสร็จแล้วก็ใช้วาจาอันสามหาวใส่เขา แต่ละคำล้วนแฝงด้วยเลศนัยฝังคม กระแทกกระทั้นเพื่อนชายผู้นั้น เขาโดนการเหยียดหยามดูหมิ่นเข้าแบบนี้ เกิดความปลงไม่ตกก็เลยฆ่าตัวตาย เมื่อตายลงแล้วใจนั้นจึงผูกพยาบาทไปฟ้องร้องยังท่านยมบาล ท่านยมบาลเห็นว่าเขาพลาดพลั้งไปโดยความนึกคิดชั่ววูบเดียว แต่เห็นว่าตัวฉันเป็นผู้หญิงที่มีจิตใจโหดร้ายเกินควร จึงรับฟ้องไว้ให้มีการสนองตอบรับกรรมเวรต่อมาวิญญาณชายผู้นั้นก็เข้ามาสิงอยู่กับตัวฉันเสมอๆ ทำให้ตัวฉันอยู่ไม่เป็นสุข โดยผ่านมาได้ ๗ ปีเศษ ถึงคราวอับโชคและตายลงด้วยจิตใจร่างกายที่อ่อนเปลี้ย เราทั้งสองได้ไปโต้เถียงที่เมืองผีตายโหง เขาถูกลงโทษด้วยฐานที่มักมากในกามไปมั่วลูกเมียชาวบ้าน ฉันก็โดนขุมต่างๆ ลงโทษอย่างหนัก วันนี้ถูกส่งตัวมายังขุมนี้ เปียงเซี้ยอ๊วงด่าว่าฉันมีปากไว้ให้ผู้อื่นหลงใหล ทำร้ายคนเสียดแทงคน ควรรับสนองตอบจาก **"นรกแหวกปากเอาเข็มทิ่ม"** ทุกวี่ทุกวันโดนยัดด้วยลูกหนามเหล็ก รับทุกข์ทรมานร้อยแปดพันประการ

พระจี้กง : เธอแกล้งทำเป็นมีความรักความใคร่คบชู้สู่ชายฆ่าคนด้วยปากด้วยลิ้น เมื่อตายลงแล้วมารับโทษยังที่นี้ เป็นการสมควรแล้ว ไม่ต้องพร่ำบ่นแค้นเคืองใคร วิญญาณโทษตนที่ ๒ เล่าเรื่องของแกที่ผ่าน

มาเป็นอย่างไรบ้าง

วิญญาณโทษ : ภพก่อนผมเป็นอันธพาลคนหนึ่ง ชอบเสพแต่พวกยาเสพติด และฉีดทั้งมอร์ฟีน จนติดงอมแงมจึงต้องเที่ยวออกหาลักขโมยข้าวของชาวบ้านไปทั่วทุกแห่ง เพื่อจะซื้อยาเสพติด เมื่อตายลง ถูกตัดสินให้ตกมาอยู่คุกนี้ รับทุกข์ทรมานอย่างไม่สามารถจะพูดได้ ไม่มีความสุขสบายดังเช่นเสพยาเสพติดครั้งที่อยู่ในโลกมนุษย์ ทุกๆ วันกลืนกินแต่ลูกเหล็ก รับทุกข์จากการแทงทิ่มปาก จึงโทษตัวเองไม่ทำดีในตอนที่มีชีวิตอยู่

พัศดี : การสูบเสพยาเสพติดให้โทษ คุกนี้ตัดสินให้ลงโทษยาวนานมาก เนื่องจากพิษยายังไม่เสื่อมสลายตัว วิญญาณนั้นจึงไม่สามารถถูกปลดปล่อยให้ไปผุดเกิด และในแดนมนุษย์ ยังมีผู้คนไม่น้อยที่ชอบพวกยาเสพติดให้โทษ ยาต้องห้าม กฎหมายบ้านเมืองก็ลงโทษอย่างหนัก เมื่อตายลงแล้ว กฎในยมโลกยิ่งหนักขึ้นไปอีก บางตนยังต้องย้ายไป **"นรกโลกันตร์"** ขอเตือนผู้ที่ประพฤติผิดในทางนี้ รีบสำนึกตัวกลับโดยเร็ว อย่ามอมเมาชีวิตและวิญญาณต่อไป

พระจี้กง : ตนที่ ๓ รีบสารภาพได้ก่อกรรมทำชั่วอะไรไว้ตอนเป็นมนุษย์อยู่?

วิญญาณโทษ : ผมได้รับการศึกษาอยู่บ้าง ท่องจำคำพังเพยสุภาษิตอยู่ไม่น้อย จึงมักจะถกเถียงกับญาติมิตรด้วยเหตุผลที่ไม่ถูกต้องตามหลักธรรมเสมอๆ ที่พูดไปนั้นเพียงแต่เป็นหลักธรรมผิดๆ เพี้ยนๆ และชอบนำเอาคำพูดของนักปราชญ์อัจฉริยะบุคคลมากล่าวร้ายป้ายสีผู้อื่น เมื่อตายลงแล้วท่านยมบาลพูดว่า "แกไม่ยกเอาคำพูดของนักปราชญ์อัจฉริยะบุคคลไปปฏิบัติในทางสร้างบุญสร้างกุศล แต่กลับนำไปใช้ในทางไร้ประโยชน์เถียงอย่างข้างๆ คูๆ ควรที่จะรับว่าได้พูดเพ้อเจ้อ เมื่อปากแข็งนักจึงควรตัดสินให้กลืนกินลูกหนาม ให้ทดลองลิ้มรสชาติของปากแข็งเสียบ้าง เวลานี้จึงมีปากเหมือนมีก้น (พูดไม่ออก) เสียจริงๆ"

พระจี้กง : คนมีเหตุมีผลท่องเดินไปได้ทั่วโลก คนไร้เหตุไร้ผลก้าวเดียวก็ขยับไปไหนไม่รอด ชาวโลกเมื่อจะพูดจาควรพูดตรงตามหลักธรรม

เช่นพูดว่า การฆ่าเขาตายเพราะว่าผู้ตายนั้นชีวิตมันถึงฆาตแล้ว โดยไม่ใช่ตายเพราะฉันไปฆ่ามัน พูดแบบนี้ก็คือพูดอย่างข้างๆ คูๆ ปราศจากเหตุผล ผู้ที่ชอบพูดแบบน้ำขุ่นไม่ตรงต่อเหตุผล เมื่อตายลงแล้วต้องถูกลงโทษแน่นอน ถามวิญญาณโทษตนที่ ๔ อีกที แกมาตกนรกนี้ด้วยเหตุใด ?

วิญญาณโทษ : ผมตอนมีชีวิตอยู่สะสมเงินทองไว้ได้ไม่น้อย เนื่องจากโลภอยากได้ดอกผลเพิ่มพูน ประดาผู้ที่เดือดร้อนจะใช้เงินหรือคนยากจนจะมายืมเงินจากผม ล้วนเรียกดอกเบี้ยอย่างสูงมาก ฉะนั้นทั้งเงินต้นทั้งดอกเบี้ย กระเป๋าก็ตูมขึ้นทุกวัน ถ้าฝ่ายกู้ยืมเงินถึงกำหนดเวลาแล้วไม่สามารถชำระเงินคืน ก็จะเสี้ยมสอนพวกอันธพาลไปทำการข่มขู่ พอตายลง ท่านยมบาลจึงกล่าวหาว่าผมปล่อยกู้ขูดรีด ดูดกินเลือดคนกอบโกยอย่างโหดเหี้ยมเกินควร ต้องลงโทษด้วยการกลืนกินหนามเหล็กมันทรมานเสียเหลือที่จะรับไว้จริงๆ

พัศดี : คนรวยบางคนมีจิตใจแข็งกระด้างดุจเหล็กหิน ยึดอาชีพปล่อยเงินกู้ ด้วยการเก็บดอกเบี้ยสูงลิ่ว แม้ว่าฝ่ายกู้จะสมยอมด้วย แต่ใจคอโหดเหี้ยมเกินไป เสมือนหนึ่ง “กินทองเหลืองกินเหล็กได้” เมื่อตายลงแล้วให้มันได้ชิมรสชาติแห่ง “รวยแล้วไม่มีความเมตตาสงสารผู้อื่น” จึงขอเตือนบรรดาผู้ที่ร่ำรวยในแดนมนุษย์ ตัวเองมีเงินทองเหลือใช้ให้ผู้อื่นหยิบยืม อย่าได้เรียกเก็บดอกเบี้ยสูงนักไปรีดไถเขา ควรปล่อยกู้ด้วยดอกเบี้ยต่ำๆ การช่วยเหลือผู้อื่นเป็นรากเหง้าแห่งความสุข ไฉนจึงไม่ปฏิบัติเล่า

พระจี้กง : เวลาดึกมากแล้วสำหรับวันนี้ เจ้าหยางเซิงเตรียมกลับสำนัก ขอบคุณท่านพัศดีและนายทหารทั้งหลายที่ให้การต้อนรับอย่างดียิ่ง ขอลาก่อนละ

พัศดี : ให้นายทหารตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์

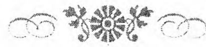
หยางเซิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์กลับสำนัก...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ๊งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๔๐

วันที่ ๑๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๐

ตอน ท่องแดนตาข่ายหนามตั๊กแตนเจาะนรกน้อย

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนความว่า

อิงแอบกาย ที่เมื่อยเปลี้ย ในราตรี
ตำหนักศรี ศักดิ์สิทธิ์ ใหม่ผ่องแผ้ว
กวาดล้างเสีย ฝุ่นละออง ชะบาปแล้ว
คนไม่แคล้ว ต้องลำบาก ทำไมหนอ

พระจี้กง : ทั้งภายในและภายนอกของสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง ได้รับการบูรณะปฏิสังขรณ์ตกแต่งลงเรียบร้อยแล้ว รู้สึกว่าหน้าตาสดใสผ่องแผ้วสง่างามขึ้น เทพเซียนท่านชอบสถานที่ที่สะอาดหมดจด มวลชนที่ต้องการจะพบเห็นเทพเซียนนั้น ต้องชำระล้างร่างกายและจิตใจให้สะอาดเรียบร้อย มิเช่นนั้นตาทิพย์จะถูกปกปิดด้วยฝุ่นละออง ยากที่จะมองทะลุทิวทัศน์บนสวรรค์ วันนี้เตรียมไปท่องแดนนรก เจ้าหยางเซิงขึ้นบนดอกบัวเสีย

หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา ! วันนี้เห็นท่านอาจารย์สดชื่นเบิกบานมาก มิทราบว่าท่านมีความสุขด้วยสิ่งใด ?

พระจี้กง : เมื่อมาถึงสถานที่ผ่องแผ้วแห่งธรณีศักดิ์สิทธิ์ เห็นตำหนักอันทรงธรรมศักดิ์สิทธิ์ปราศจากฝุ่นละอองแม้แต่ผงธุลี ความกลัดกลุ้มที่เกาะจับอยู่ในหัวใจจึงคลายออกจนหมดสิ้น ก็เลยเป็นสุขหายกังวล

หยางเซิง : ชาวโลกมักพูดว่า “เมื่อไม่เห็นก็นับว่าสะอาดหมดจด” ท่านอาจารย์มีความเห็นประการใด?

พระจี้กง : เซียน-พุทธท่านสามารถทรงอำนาจแห่งความมั่นคงชนิดนี้ได้ แต่ปุถุชนจะไม่มีทางเสมอเหมือนได้ “มุมตาย” (มุมมืด) ที่ไม่สามารถ

มองเห็นนั้นมักจะสกปรกเหลือหลาย ประพฤติความชั่วร้ายในมุมมืด จะเรียกว่าเมื่อมองไม่เห็นให้ถือเป็นสะอาดหมดจดได้อย่างไรเล่า

หยางเชิง : ท่านอาจารย์พูดสมเหตุสมผลมาก กระผมนั่งลงบนดอกบัวเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้แล้ว...

พระจี้กง : ถึงแล้วละ รีบลงจากดอกบัวเร็ว

หยางเชิง : วันนี้เรามาถึงที่นี่ เห็นแต่ยมทูตคุมตัววิญญาณโทษรุดไปข้างหน้า ยังไม่ได้ยินเสียงร้องจากการถูกทำโทษเลย

พระจี้กง : วันนี้เราเยี่ยมชม **"ตาข่ายหนามตั๊กแตนเจาะนรกน้อย"** ก็เพราะว่าวิญญาณโทษเหล่านี้รับการลงโทษมีความทรมานอย่างเชื่องช้า จึงมีแต่เสียงครวญคราง เจ้าจะได้เห็นโดยละเอียดหลังจากนี้สักครู่ นี่ก็ใกล้กับประตูคุกอยู่แล้ว พัศดีกับนายทหารก็ได้มาคอยต้อนรับเราแล้ว

หยางเชิง : ขอแสดงความเคารพต่อท่านพัศดีและนายทหารทั้งหลาย ข้าพเจ้าพร้อมทั้งท่านอาจารย์มาเยี่ยมชมคุกของท่านในวันนี้ ขอให้ความสะดวกด้วย

พัศดี : หามิได้! คุกนี้คือ **"ตาข่ายหนามตั๊กแตนเจาะนรกน้อย"** ซึ่งขึ้นกับท่านเปียงเซี้ยอ๊วงแห่งขุมที่ ๖ สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแห่งเมืองไถ่ตง รับประทับทรงบรรยายธรรม มีบุญกุศลกว้างใหญ่ล้ำลึกยิ่งนัก คราวนี้ได้รับเทวโองการให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** เปิดเผยเหตุการณ์ของยมโลกปลอบเตือนกอบกู้ชาวโลก ความบากบั่นอุตสาหะน่าสรรเสริญยิ่งนัก คุกเรานี้สามารถตีพิมพ์ลงในหนังสืออันมีค่าเปรียบเสมือนทองคำเล่มนี้ รู้สึกเป็นเกียรติอย่างสูง เชิญท่านทั้งสองเข้าไปชมดูภายใน

หยางเชิง : ขอบคุณมากที่ท่านพัศดีให้การแนะนำ โอย! ภายในคุกล้วนปูด้วยตาข่ายหนามแหลม เสมือนหนึ่งลวดหนามสิ่งกีดขวางในแดนมนุษย์ บนพื้นดินก็บุอีกชั้นหนึ่ง และมีน้ำขังเปียกชุ่มอยู่ ด้านบนก็มีอีกชั้นคุมไว้ด้วย ตัวตนยืนตรงไม่ได้ เวลาเดินต้องใช้คลานเอา พอเงยหัวขึ้น ศีรษะและแผ่นหลังจะโดนหนามเหล็กทิ่มแทงบาดเจ็บ วิญญาณโทษแต่ละตนครวญเสียงอย่างหมดอาลัย เสื้อผ้าขาดวิ่นไม่มีชิ้นดี บนตัวยังมีสิ่งของ

๒ สิ่งติดอยู่ เนื่องจากอยู่ในระยะห่างไกลพอสมควร ข้าพเจ้ามองเห็นไม่ถนัดนัก ขอท่านพัศดีบอกให้ทราบด้วย จะได้หรือไม่ประการใด ?

พัศดี : อ้าย ๒ สิ่งนั้น สิ่งหนึ่งคือตัวตั๊กแตน อีกสิ่งหนึ่งคือตัวปลิงซึ่งดูดกินมันสมองและโลหิตของมนุษย์โดยเฉพาะ

พระจี้กง : เราขึ้นหน้าไปอีกหน่อย เจ้าจะได้มองเห็นชัดเจนขึ้น

หยางเซิง : ดีซิครับ โอ้โฮ ! ที่แท้บนตัววิญญาณโทษโดนพวกปลิงเกาะติดทั้งตัวเลย มองดูแล้วรู้สึกหวาดเสียวมากจริงๆ แล้วบนศีรษะยังมีตัวตั๊กแตนเกาะเต็มไปด้วย ที่จริงแล้วมันกำลังดูดกินอะไรนะ ?

พระจี้กง : ตัวปลิงมีอีกชื่อหนึ่งว่า **หม่าม้อ** (ปลิงใหญ่ชนิดหนึ่ง) มีชุมที่สุดในหนองน้ำร่องเล็ก พอมันเกาะอยู่กับตัวคนโลหิตจะถูกดูดกินจนหมดเกลี้ยง ชาวโลกหวาดกลัวยิ่งนัก ตัวตั๊กแตนเป็นพวกทำลายต้นข้าวเป็นแมลงที่ให้โทษ แมลงตั๊กแตนฝูงหนึ่งสามารถกัดกินต้นข้าวทั้งปวงให้เหลือแต่ซาก บัดนี้ตัวตั๊กแตนทั้งฝูงกำลังดูดกินมันสมองของวิญญาณโทษอยู่

พัศดี : เนื่องจากตัวตั๊กแตนเลือกกินแต่น้ำหล่อเลี้ยงใบต้นข้าวโดยเฉพาะวันนี้มันมาแปลงกายเกิดอยู่ในนรก จึงดูดกินแต่มันสมองของคนซึ่งเป็นของเหลวสีขาวเช่นเดียวกัน

หยางเซิง : น่าสะพรึงกลัวเป็นที่ยิ่ง ข้าพเจ้าเห็นแล้วทำให้หัวใจชักอ่อนแรงลง หายใจครืดคราด มือเท้าอ่อนนุ่มหมดเรี่ยวแรง

พระจี้กง : มิต้องหวั่นกลัว เราท่องนรกเพื่อแต่งหนังสือ ซึ่งมาตามพระราชโองการ มีข้าฯ อยู่เป็นเพื่อนด้วยทำใจให้กล้าเถิด

พัศดี : ท่านทั้งสองโปรดรอสักครู่ ข้าพเจ้าจะให้วิญญาณโทษ ๒-๓ ตนมาบอกเล่าถึงหลักฐานในคดีที่มันก่อขึ้น

หยางเซิง : ขอบคุณท่านพัศดีมาก แต่ขอให้เร็วหน่อย และต้องเอาตัวปลิงเกาะติดตัววิญญาณโทษนั้นออกหมด ข้าพเจ้ากลัวสิ่งนี้เป็นที่สุด

พัศดี : ได้ครับ ! ท่านคอยสักครู่นะครับ...สิ่งร้ายสองสิ่งได้เอาออกหมดแล้ว ท่านหยางเซิงมิต้องตกใจ สั่งให้วิญญาณโทษ ๒ ตนนี้สารภาพเรื่อง

ไม่ดีที่ทำไว้ตอนมีชีวิตอยู่ ที่ต้องมารับโทษที่นี่ด้วยเหตุใดๆ ท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองมนุษย์ ได้มายังยมโลกเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานแห่งการทำชั่ว แกทั้งสองจงร่วมมือสารภาพออกมา เพื่อเอาไปปลอบเตือนชาวโลก

วิญญาณโทษ : ตอนอยู่ในแดนมนุษย์ผมเป็นตุลาการผู้พิพากษาดำเนินการพิจารณาคดีความ เนื่องจากเคยรับสินบนจากฝ่ายจำเลยเป็นเหตุให้คดีดำเนินและตัดสินไปโดยไม่ยุติธรรม จึงเกิดการทำให้คนติดคุกโดยปราศจากความชอบธรรมแห่งขบวนความ ตอนนั้นได้รับทรัพย์สินเงินทองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่น้อย แม้ว่าจะเคยได้ยินผู้คนพูดว่า "เป็นตัวตุลาการแล้วไม่อยู่ในความยุติธรรม ละโมบทรัพย์สิน ไม่เที่ยงตรงเมื่อตายลงแล้วต้องได้รับการสนองตอบ" แต่บางครั้งใจก็คิดว่า ในชาตินี้ขอให้ได้ร่ำรวยมียศศักดิ์ศรี มีอำนาจบาตรใหญ่ ชาติหน้าจะเป็นฉันใดก็ช่างหัวมัน เมื่อตายลงแล้วผ่านหอกระจก (กรรม) วิเศษฉายปรากฏออกซึ่งเหตุการณ์คอร์รัปชั่น หรือการตัดสินที่ผิดศีลธรรมไม่เที่ยงตรง ล้วนถ่ายออกมาเป็นฉากๆ ดังถ่ายภาพยนตร์ เห็นอย่างแจ่มแจ้งชัดเจนต่อหน้าต่อตา นอกจากรับการลงโทษจาก "นรกอุจจาระ-ปัสสาวะ แล้วยังส่งขุมที่ ๖ นี้อีก ท่านเปียงเซี้ยอ๊วง ตวาดว่าตัวผมเป็นผู้พิพากษาตุลาการรู้กฎหมายถือกฎหมายทำผิดกฎหมายโทษฐานนั้นยิ่งใหญ่หนักหนา ตัดสินให้ตกเข้ามาอยู่ให้ **"นรกตาข่ายหนามตั๊กแตนเจาะ"** รับความทรมานทุกวี่วันต้องคลานไปภายใต้ตาข่ายหนาม ทั่วทั้งร่างกายโดนตัวตั๊กแตนตัวปลิงเจาะกินเจ็บปวดไปทั่วสรรพางค์กาย พลังกายพลังใจแทบจะสูญสิ้นทลายลง ทรมานเหลือที่จะกล่าว

พัศดี : รู้กฎหมายเองแล้วทำผิดเอง เป็นการกระทำที่ดูหมิ่นดูแคลนกฎบัตรแห่งสวรรค์เป็นที่ยิ่ง ขอเตือนผู้รักษากฎหมายในเมืองมนุษย์ควรถือแบบอย่างของท่านเปาบุ้นจิ้น เคร่งครัดซื่อสัตย์เที่ยงธรรม ทำชนิดไม่ลงโทษคนดีไม่ปล่อยคนชั่ว เพื่อแผ้วถางสิ่งชั่วร้ายกำจัดทุจริตในสังคม แผ่เมตตาธรรมแทนฟ้าสวรรค์ ท่านจะได้กุศลบุญมหาศาล หาก

ไม่ทำตามกฎวินัย เห็นแต่ได้เสียความเที่ยงธรรม โลภรับสินบน เมื่อตายลงต้องรับโทษอย่างหนักจากแดนนรก แล้วจะมีผลพลอยให้ลูกหลานเหลนไม่เจริญไปด้วย ซึ่งมีตัวอย่างให้เห็นมาแต่โบราณกาลแล้ว การตอบสนองนั้นล้วนจะไม่เข้าใครออกใคร วิญญาณโทษตนที่ ๒ รีบเล่าความผิดที่สร้างไว้ในปางก่อน

วิญญาณโทษ : เนื่องจากผมมีร่างกายสูงใหญ่แข็งแรงตอนอยู่เมืองมนุษย์เคยมีหน้าที่เป็นผู้คุ้มครองในบ่อนการพนันและสถานที่เริงรมย์ต่างๆ เรียกเก็บค่าที่ค่าคุ้มครองยังชีพไปวันๆ ก็ผ่านไปอย่างสุขโขไม่น้อย จะกินจะดื่มมั่วกันสนุกสารพัด แต่หารู้ไม่ว่าตายลงแล้วท่านยมบาลตัดสินให้ตกเข้ามาอยู่ในคุกนี้ ความทรมานนั้นหาที่เปรียบมิได้จริงๆ แสนที่จะอเนจอนาถเหลือประมาณ

พัศดี : อย่าปิดบังความชั่วอื่นๆ อีกนะ ให้พูดออกมาเร็ว มิเช่นนั้นจะลงโทษให้หนักกว่านี้อีก

วิญญาณโทษ : ครับผม ผมจะพูด เนื่องจากผมใหญ่พอในสังคมมืด จึงไม่คิดจะอาศัยกำลังกายไปหากิน หากเวลาเงินทองขาดมือ ก็มักจะไปรีดไถเอาจากร้านที่ค้าขาย ทำอย่างนี้ทั้งปีทั้งชาติจนชีวิตจะหาไม่

พระจี้กง : บรรดาผู้คนที่ไม่ทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยงานการสุจริต เอาแต่รีดไถเงินทองผู้อื่นที่หามาด้วยหยาดเหงื่อเลือดเนื้อนั้น ล้วนต้องมาลงเอยกันอีแบบนี้ทั้งสิ้น ขอเตือนชาวโลกจงสำนึกตัวตื่นขึ้นและกลับตัวกลับใจ. เวลามันดึกแล้ว เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวกลับสำนักได้

หยางเซิง : ขอบคุณท่านพัศดีและนายทหารทั้งหลายที่ให้การต้อนรับอย่างดียิ่ง เพราะเหตุว่าเวลาหมดลง เราขอลาก่อน

พัศดี : ให้นายทหารตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์

หยางเซิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์เดินทางกลับสำนักเถิด...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๔๑

วันที่ ๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

ตอน ท่องศาลเจ้าหลักเมือง

ดูเหตุการณ์ผู้ที่ตายไปแล้วไปผุดไปเกิด

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนความว่า

เทียนริบหรี่ เหมือนชาวโลก วุ่นวายเหลือ
หนาวลมเหนือ ยิ่งย้ำหนาว ซ้ำฝนโปรย
รักดื่มด่ำ ก็จำพราก นิรันดร์โดย
ความฝันโรย พร่ำเรียกหา มิได้คืน

พระจี้กง : สามีของนางไน้เซงกวง ชื่อนายอึ้งบุ้งตั๊ก ซึ่งเป็นศิษย์คนหนึ่งของสำนักเป็นศิษย์สำนักเดียวกันกับนายหยางเชิง ได้จบชีวิตลงเมื่อเวลาเที่ยงของวันนี้ ทำให้ฉันก็เกิดความรู้สึกว่าช่วงชีวิตมนุษย์นั้นมันสั้นเสียจริงๆ เรื่องราวทั้งหลายแหล่ในโลกมนุษย์ ไม่จำต้องไปจริงจังอะไรมาก ยังไม่หมดลมปราณใช้ได้สารพัด เมื่อสิ้นลมหายใจแล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็อันตรธานไป เงินทอง ลูกหลานอยู่แห่งใด ? บ้านช่องห้องหอให้มันยืมอยู่อีกไม่กี่วัน จะต้องถูกลูกหลานส่งไปยังสุสานที่อยู่บนภูเขาป่าเปลี่ยว มนุษย์เราความจริงแล้วได้อะไรบ้างหนอ ?

หยางเชิง : ท่านอาจารย์ครับ ท่านว่าเมื่อคุณอึ้งลาโลกไปแล้วจะไปทางใดต่อละครับ ?

พระจี้กง : หนทางในยมโลกยืดยาว วันเวลาก็เลื่อนลอยลี้ลับนั่นคือแหล่งสุดท้ายแห่งชีวิตของผู้คน ฉันจะถือโอกาสในการแต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** นี้เอาเหตุการณ์ของคนที่ตายลงแล้วมาเปิดเผย

หยางเชิง : ยอดเลยครับ ! อันนี้เป็นปัญหาใหญ่ ชาวโลกรู้แต่เพียงว่าเมื่อคนตายลงแล้วมุ่งสู่ยมโลก แต่ไม่รู้ว่าขณะที่ตายนั้นมีสภาพการณ์

รายละเอียดเป็นอย่างไร ต้องขอท่านอาจารย์แจกแจงอธิบายให้แจ่มแจ้งด้วย

พระจี้กง : ได้ซิ ! เจ้าขึ้นบนดอกบัวเสีย ฉันจะพาเจ้าไปให้รู้เห็นโดยละเอียดสักครั้ง

หยางเซิง : กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์เริ่มออกเดินทางได้

พระจี้กง : ถึงแล้วละ รีบลงจากดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : ที่นี้กระผมได้มาแล้วเมื่อสักครู่นี้เอง

พระจี้กง : ใช่แล้วเจ้าดูศพของคุณอึ้ง นอนเหยียดอยู่บนเตียงที่ตั้งศพเบื้องหน้าคือศิษย์สวดศพของสำนักเจ้า ได้เตรียมพร้อมที่จะสวดศพแล้วพวกทายาทแต่ละคนล้วนแสดงออกซึ่งความโศกเศร้าระทมใจ

หยางเซิง : แล้วไฉนจึงเห็นแต่เรือนร่าง ไม่เห็นวิญญาณเขาด้วยเล่า ?

พระจี้กง : เจ้ารีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว ฉันจะพาไปชมดูให้รู้แล้วรู้รอดไปในศาลเจ้าหลักเมือง

หยางเซิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์ท่านออกเดินทางเถอะ...

พระจี้กง : ถึงแล้ว

หยางเซิง : ศาลเจ้าหลักเมืองมีฝูงชนมากหลาย ทหารม้าลาไปมาพลุกพล่าน อันนี้คนในแดนมนุษย์ไม่สามารถจะมองเห็นได้

พระจี้กง : เราเข้าไปคำนับเยี่ยมท่านผู้ว่าศาลเจ้าหลักเมืองกันเถอะ

ผู้ว่า : ยินดีต้อนรับท่านอรหันต์จี้กงและท่านหยางเซิง มิทราบว่าที่ท่านมาเยี่ยมในวันนี้มีอะไรจะชี้แนะสั่งสอน ?

พระจี้กง : เนื่องด้วยสามีของรองเจ้าสำนักเซี้ยเฮี้ยงติ้งถึงแก่กรรมและประสบกับโอกาสที่สำนักนี้ได้มีเทวโองการให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** เพื่อคลี่คลายปัญหาที่หลังจากผู้คนตายลงแล้ว จึงตรงมาเยือนคารวะถึงที่นี่โดยเฉพาะ

ผู้ว่า : ยินดีต้อนรับๆ ! เชิญนั่งสักครู่ให้นายทหารถวายน้ำชา

หยางเชิง : ขอบคุณ ! ขอเรียนถามท่านผู้ว่า ขุมของท่านทำภาระหน้าที่อะไรบ้าง ?

ผู้ว่า : ขุมนี้คือศาลเจ้าหลักเมืองแห่งเมืองไถ่ตงควบคุมผู้คนทั้งเมืองมนุษย์ มีภาระหน้าที่ตรวจตราดูแล ชาวโลกส่วนมากรู้ถึงหน้าที่การงานของเรา ศาลเจ้าหลักเมืองเปรียบเสมือนกองบัญชาการตำรวจในโลกมนุษย์ รับผิดชอบในการระวังคุ้มครองและตรวจสังเกตความประพฤติของชาวมนุษย์ ศาลพระภูมิ **หกเต็กเจี่ยซิ้งเบี่ย** ก็เปรียบดังสถานีตำรวจโดยขึ้นตรงต่อศาลเจ้าหลักเมือง แบ่งการรับผิดชอบเป็นชั้นๆ บรรดามนุษย์ที่มีอายุขัยต้องจบลงนั้น ยมทูตแห่งยมโลกก็ถือคำสั่งมาตรวจสอบกับขุมนี้แล้วร่วมกันไปยังสถานที่นั้นคือศาลพระภูมิเจ้าที่ เสร็จแล้วร่วมกันไปเมืองมนุษย์นำเอาคนตายมา

หยางเชิง : ข้าพเจ้ายังมีข้อสงสัยอีกหลายข้อจะขอคำชี้แจง การนำเอาคนดี คนพาลนั้น ศาลเจ้าหลักเมืองและยมทูตจะทำการนำตัวด้วยวิธีใด ?

ผู้ว่า : ยมทูตเช่นนายทหารควายม้า หรือภูตผีขาว-ดำ ที่ไปยังบ้านของคนดีใจบุญแค่ตบไปยังที่ตัวคนเพียงทีเดียว ก็จะทำให้ผู้นั้นสลบหมดสติไปแล้ว แต่นำมาปฏิบัติต่อคนพาลใจอำมหิตก็จะสวมใส่กุญแจมือ ทำแบบจับกุมตัว ปฏิบัติดังโลกมนุษย์ทำการจับตัวคนร้ายเสร็จแล้วจึงพากันมารายงานต่อศาลเจ้าหลักเมือง คัดชื่อทางเมืองมนุษย์ออก ขึ้นทะเบียนเป็นชาวผี

หยางเชิง : การปฏิบัติต่อผู้ดีใจบุญและพวกบำเพ็ญธรรมจะไม่มีการให้เกียรติต้อนรับอย่างดีหรือ

ผู้ว่า : มีซิครับ ประดาผู้ที่สร้างบุญกุศลมากหลายในแดนมนุษย์ ผู้ที่ทำความดีสะสมผลบุญกว้างใหญ่นั้นยมทูตเพียงแต่มาแจ้งให้ศาลเจ้าหลักเมืองไปนำตัวคน โดยให้เจ้าโชคเจ้าชัยนำทางกลับเข้ายมโลก หากเป็นคนที่มีคุณธรรมลึกล้ำหนาแน่น โดยให้อาจารย์ที่ตนนับถือของแต่ละคนชักนำ บ้างก็ไปจัดทำตามระเบียบต่างๆ ในแดนนรก บ้างก็ตรงไปยังด่านกิ่วเอี้ยงกวง (ด่านเก้าตะวัน) ทำการทดสอบ หากเป็นผู้สำเร็จ

ธรรมแล้ว ส่วนมากถูกนำตรงไปขึ้นสวรรค์

หยางเซิง : การถือศาสนาที่ต่างกัน วิธีการกลับคืนสู่สวรรค์จะต่างกันด้วยหรือไฉน ?

ผู้ว่า : แม้ว่าศาสนาจะแตกต่างกัน แต่ก็มีหลักการตรงกัน ผู้ที่จะได้ขึ้นสวรรค์ จำเป็นต้องปฏิบัติเดินสายกลาง ไม่ลำเอียงไม่ดื้อรั้นในแดนมนุษย์ มิเช่นนั้นแล้วขั้นตอนของการขึ้นสวรรค์ต้องประสบกับอุปสรรคไม่เป็นที่กลมกลืนอิสระเสรี

พระจี้กง : ท่านผู้ว่าพูดถูกแล้ว ผู้บำเพ็ญธรรมในโลกมนุษย์ ถือเป็นอย่างยิ่งในเรื่องดื้อรั้นกีดกันป้ายร้ายถือว่าตัวเองดี ถ้าประพฤติผิดต่อสิ่งเหล่านี้ ในใจเกิดโมหจริต (ความหลง) หรือมีจิตใจที่ชอบชิงความดีความเด่นนั้น จึงเสียการทรงตัวแห่งความเสมอภาค ดังนั้นจึงต้องตกเข้านรกรับการฝึกฝนใหม่ทั้งสิ้น

หยางเซิง : ขอเรียนถามท่านผู้ว่า ขณะนี้วิญญาณของคุณอึ้งได้ไปอยู่ยังแห่งใด ?

ผู้ว่า : ข้าพเจ้าจะพาท่านเข้าไปชมดูภายใน

หยางเซิง : ที่จริงคุณอึ้งนั่งอยู่ภายในห้องๆ หนึ่ง การตกแต่งเหมือนห้องเรียนไม่มีผิด มีคนอยู่แค่ ๕-๖ คน เขานั่งอยู่กับเก้าอี้ผงกศีรษะมายังข้าพเจ้าเป็นครั้งคราว มิทราบว่าข้าพเจ้าจะพูดคุยกับเขาได้หรือไม่ไฉน ?

ผู้ว่า : ได้ครับ

หยางเซิง : สวัสดี คุณอึ้ง

วิญญาณอึ้ง : ขอบคุณที่ท่านมีใจเป็นห่วง อ้าอือ...

หยางเซิง : ขณะนี้คุณอึ้งมองตรงมายังข้าพเจ้าที่มีน้ำตาไหลพราก อยู่ในลักษณะเหม่อลอยและก็พูดอะไรออกมาไม่ได้

พระจี้กง : บุ้งตั๊ก ! เจ้ามิควรโศกเศร้าเสียใจ ลูกเจ้าก็โตเป็นหนุ่มเป็นสาวแล้ว และยังมีเมียขวัญผู้มีปัญญาและมีลูกที่กตัญญูด้วย จะเป็นห่วงไปไย !

หยางเซิง : คุณอึ้งแกยิ่งร้องไห้ใหญ่ขึ้นน่ะ !

พระจี้กง : ปลงเสียเถิด ชีวิตเหมือนผู้เดินทาง แค่เป็นการท่องเที่ยวเยี่ยมชมฉันนั้น จะไปอาลัยอาวรณ์อะไรหนักหนาเล่า ?

วิญญาณอึ้ง : ขอขอบคุณท่านอาจารย์ให้การปลอบเตือนหวังว่าคงจะช่วยอบรมสั่งสอนลูกหลานแทนผมให้มากๆ ด้วย สอนพวกเขาให้ตั้งใจมุ่งในทางธรรม ให้ไปช่วยงานที่สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งให้มากๆ ขณะนี้ผมลาโลกไปแล้ว ได้รับบุญกุศลจากเมียรักช่วยคุ้มครอง เจ้าโชคเจ้าชัยและท่านผู้ว่าก็ต้อนรับผมด้วยมารยาทที่ดี เป็นแต่ว่าจิตใจมันหงุดหงิดไม่สงบ...

หยางเซิง : ขอให้คุณอึ้งจงสงบเยือกเย็นลงเสียบ้าง ท่านอาจารย์ก็เทศน์มาไม่น้อยแล้ว แม้ว่าทางแห่งมนุษยโลกได้สิ้นสุดลง แต่ยังมีทางแห่งความศักดิ์สิทธิ์ให้เดินได้อีก มิควรโศกเศร้าเกินไป

วิญญาณอึ้ง : ผมนึกเสียใจตอนมีชีวิตอยู่มิได้ไปช่วยงานที่สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งมาก อือ...ขอขอบคุณท่านและเพื่อนฝูงในสำนักที่ได้ให้การดูแลช่วยเหลือมาโดยตลอด

พระจี้กง : เนื่องจากเวลาจำกัด ไม่สามารถพูดคุยได้มาก เราไปสนทนาต่อที่ที่ทำการกันเถอะ !

ผู้ว่า : เชิญท่านทั้งสองไปพูดคุยกันยังที่ทำการเบื้องหน้าเถิด...เชิญนั่ง มิทราบว่าท่านหยางเซิงยังมีข้อสงสัยประการใดบ้าง ?

หยางเซิง : เกี่ยวกับการตายของคน มีคนสอบถามผมมากมาย ผมเองก็ไม่สามารถตอบได้ครบถ้วนสมบูรณ์ จึงต้องขอคำแนะนำชี้แจงจากท่าน

ผู้ว่า : มิต้องเกรงใจ มีปัญหาอะไรขอให้ถามได้ทุกกรณี ท่านอาจารย์ก็อยู่ด้วยกัน มีสิ่งใดที่ไม่เข้าใจก็สามารถอธิบายให้ได้

หยางเซิง : อันความจริงนั้นที่วิญญาณล่องลอยออกจากร่างแล้ว มีสภาพการณ์เช่นไรบ้าง

ผู้ว่า : ผู้ที่จะถึงแก่ความตายนั้น มักจะมีลางสังหรณ์อยู่ก่อนนั้น คือเกิดอาการเจ็บป่วย ไฉนจึงเจ็บป่วย ? ก็เพราะว่าถ้าอายุขัยของคนจะหมดลง

คล้ายกับต้นไม้จวนเจียนจะล้มนั้น ต้องมีการเหี่ยวแห้งใบร่วงเมื่อพายุลมพัดเข้า ก็จะล้มตายทันที มนุษย์แรกเกิด ยมโลกได้ขึ้นทะเบียนให้ทันที ทะเบียนนั้นเหมือนดังไม้ต้นหนึ่ง เงาตัวของมนุษย์ล้วนปรากฏร่างใน "ง้วนเฮ้งชิ่ว" (ต้นไม้ร่างเดิม) ขณะที่ต้นไม้นี้เกิดเปลี่ยนแปลง ก็แสดงว่ามนุษย์นั้นจะหมดอายุขัย ดังนั้นเจ้าพนักงานในยมโลกจึงตรวจดูใน "สมุดเกิด-ตาย" พอได้เวลา ยมทูตก็นำเอาคำสั่งไปเบิกตัวจากเมืองมนุษย์ ขณะที่ยมทูตไปถึงต้นไม้ก็แห้งล้มลง เรียกว่าตาย ดวงจิตวิญญาณประทับในร่างของคนเป็นเวลาหลายสิบปี เสมือนหนึ่งกิ่งก้านติดอยู่กับต้นไม้ ถูกกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เวลานี้จะสลัดออกจากลำต้นกิ่ง ขาดแต่ผิวยังติดอยู่เหมือน อย่างเต่าที่จะลอกคราบรู้สึกเจ็บปวดมาก จะเห็นได้ว่าลักษณะการตายไม่เหมือนกัน บ้างก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน หน้าตาดูถมึงทึง ใบหน้าเปลี่ยนสภาพไปหมดสิ้น อันนี้เป็นลักษณะอาการของการดิ้นรนต่อสู้ บ่งบอกถึง ความแค้น ความโกรธ ความกลัว ความเจ็บใจ ล้วนเป็นอาการก่อนตายของผู้ที่มีเวรกรรมค่อนข้างมาก หรือพวกตายโหง หากว่าหน้าตาสดใสละมุนละไม ราวกับคนนอนหลับ ลักษณะการตายเหมือนยังมีชีวิตอยู่ก็แสดงว่าดวงจิตวิญญาณสงบสุข ทางไปนั้นราบเรียบ เป็นสัญลักษณ์แห่งผู้มีบุญกุศล

พระจี้กง : อันคนที่หยุดการหายใจนั้น ยังไม่นับว่าตายแล้ว ยกตัวอย่างเช่น "ถ่านไฟฉาย" หากหลอดไฟไม่ติด (แสง) มิใช่ว่า "พลังไฟ" สูญสิ้นหมดเกลี้ยง ภายในยังเหลือไฟอยู่เล็กน้อย เนื่องจากมันน้อยจนเกินควร จึงไม่สามารถเปล่งแสงออกมา ดังนั้นเมื่อคนหยุดการหายใจ ควรถือเสียว่าอยู่ในลักษณะการ "พัก" ขณะนี้ดวงจิตวิญญาณของคน (ความสัมผัสทางวิญญาณ) มิได้หลุดพ้นจากเรือนร่างโดยสิ้นเชิง ธาตุ (ลมหายใจ) นั้นเหมือนดังเส้นไหมล่องลอยอยู่ เนื่องจากการที่ถือว่าเป็น "ของตนเอง" มาเป็นเวลานานเป็นเหตุ ดังนั้นเมื่อคนตายลงแล้ว แต่ใจยังไม่ตาย คล้ายเพ้อ คล้ายฝัน มีความรู้สึกโดยตลอด เพียงแต่ไม่สามารถพูดออกได้เท่านั้นในขณะนั้น พวกลูกหลานควรจะพูดปลอบใจ

ข้างหูของผู้ตายโดยพูดเบาๆ ว่า “เชิญวางใจไปได้ครับ ภารกิจทุกอย่างในที่นี้ เราสามารถจัดการโดยเรียบร้อย ขออย่าได้เป็นห่วงเลย” เพื่อที่จะช่วยให้สบายใจในการเดินทางในยมโลก และตัดความห่วงใยทรมานนั้นออกไป ผู้ที่นับถือทางพุทธ จงสวดคำพระนาม “อรหัง สัมมาสัมพุทโธ” อยู่ข้างตัว ผู้ที่ถือเต๋า ก็กล่าวนามศักดิ์สิทธิ์ **“ไถ่อิกกิ่วโค้ว-เทียนจุง”** (เซียนไถ่อิกผู้ปลดทุกข์) ต่างสวดตามที่เคยเลื่อมใสเชื่อถือ เพราะว่าพุทธ-เซียนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ล้วนสถิตบนสวรรค์ ทำการท่องสวดอย่างนี้ จะช่วยผู้ตายมีจิตใจสงบ ไม่หวั่นกลัวในหนทางแห่งยมโลก เพราะว่าในขณะนั้นผู้ตายมีจิตใจวิปริตเสมือนหนึ่งเดินอยู่ในที่มืดมิดของกลางคืน หากใช้นามพุทธ-เซียนแห่งความศักดิ์สิทธิ์ช่วยเรียก แล้วจะช่วยให้มีกำลังใจ และวิญญาณที่ดั้งเดิมก็จะมั่นคงถาวร ไม่ถึงกับหวาดหวั่นทรมาน ในระยะเวลาตั้งศพ ลูกหลานที่อยู่ในโลกมนุษย์ควรถือศีลกินเจ ห้ามการดื่มเหล้ากินคาวมั่วกาม ก็จะดลบันดาลให้ผู้ว่าศาลเจ้าหลักเมืองของท้องที่ไปทูลท่านยมบาลจะได้ลดหย่อนผ่อนโทษของผู้ตายที่ได้ทำผิดไว้ในตอนที่มีชีวิตอยู่ การที่ผู้เป็นบุตรหลานนั้นไม่ควรจะละเลยมองข้ามไป และก็เป็นกรรมวิธีหนึ่งที่กตัญญูสนองคุณของผู้เป็นบิดามารดา วันนี้เวลาหมดลงแล้ว เราเตรียมกลับสำนักเถิด

หยางเซิง : ช้าก่อนครับ ! มิทราบว่าคุณอึ้งจะไปยังแหล่งใด ?

ผู้ว่า : เนื่องจากได้รับการเสนอความชอบจากกวนอูแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง วิญญาณนั้นจะเข้าไปอยู่ในยมโลกก่อน ต่อไปก็จะจัดการตามความดี-ชั่วที่สร้างไว้

พระจี้กง : เจ้าหยางเซิงอย่าถามให้มากนักกับเรื่องนี้อีกเลย รายละเอียดยังไม่เผยออก เตรียมตัวกลับสำนักเถอะ

ผู้ว่า : ให้นายทหารตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์

หยางเซิง : ขอบคุณท่านผู้ว่า ! เชิญท่านอาจารย์กลับสำนักเถิด...!

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๔๒

วันที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

ตอน ท่องแดนนรกขุมที่ ๗ พบไท้ซัวอ๊วง แดนเผาหัวนรกใหญ่

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนความว่า

ตำนานเง็ก- เละป้อเชา เตือนผู้คน
บทนิพนธ์ พิสดารนี้ ตีพิมพ์ใหม่
บุญปางก่อน สนองแล้ว อย่างเที่ยงธรรม
บรรยายธรรม ตามโอกาส ดีที่สุด

พระจี้กง : สมัยก่อนในภาคตะวันออกได้มีหนังสือเล่มหนึ่งให้ชื่อว่า **"เง็กเละป้อเชาคึ้งสี่บุ้ง"** (คัมภีร์ตักเตือนผู้คน) ออกเผยแพร่ ในเนื้อหาหนังสือนั้นมีข้อความของนักพรตผู้มีนามว่า **"ไล่ไจ้เต้ายิ้ง"** ได้รับเทวโองการ โดยให้วิญญาณท่องเที่ยวไปแต่ละขุมของนรก ได้เห็นความเป็นจริงในการที่ท่านยมบาลทำการลงโทษอย่างกวดขันด้วยตัวเอง เมื่อกลับคืนสู่แดนมนุษย์แล้วได้ท้าวความจริงจากเรื่องที่ตนเห็นมา แต่งหนังสือเล่มนั้นขึ้น เผยแพร่ไปทั้งในและนอกประเทศ ผู้ที่ได้อ่านหนังสือเล่มนั้นแล้วได้ละความชั่วทำความดี ก็มีอยู่ไม่น้อย บรรดาที่พิมพ์แจกหนังสือเล่มนี้แล้ว ได้รับซึ่งความสนองตอบอันดีที่สามารถพิสูจน์ได้ มีประจักษ์หลักฐานให้เห็น หากแต่ว่าเหตุการณ์ในโลกมนุษย์แปรเปลี่ยนการทำโทษในแดนนรกก็เกิดเปลี่ยนแปลงใหม่ตามกันไป แล้วแต่ความเหมาะสมของกาลเทศะ ปลอบเตือนผู้หลงใหล ท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่จึงเจาะจงเลือกเอานายหยางเซิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองไถ่ตง มณฑลไต้หวันแห่งชมพูทวีป ให้เข้าไปท่องนรกใหม่ ไปรวบรวมหลักฐานคดีความใหม่ ใช้กรรมวิธีลงประทับทรงให้เห็นความจริงโดยใช้หนังสือบันทึกบนถาดทรายต่อเหตุการณ์และสถานที่ทันควัน ***เที่ยวนรก*** จึงได้แต่งขึ้น

ตามเหตุฉะนี้ เพื่อใช้เป็นการทดแทนหนังสือ ***เง็กเละป้อเซาคึ้งสี่บุ้ง*** เพื่อเตือนชาวโลก ขณะนี้ได้สบโอกาสที่สมบูรณ์แล้ว อันนับเป็นพันปีก็ยังหาได้ยาก จึงหวังมวลมนุษย์ในพิภพให้ถนอมเทิดทูนต่อหนังสือเล่มนี้เสมือนหนึ่งเป็นแก้วนิลจินดาจัดพิมพ์เผยแพร่ให้มากๆ และกว้างขวางออกไป ก็จะหมดเคราะห์ขจัดภัยไปเอง เดินในทางที่โล่งเตียน หนังสือเล่มนี้ไม่เพียงแต่เผยถึงกลไกแห่งนรก ยังบรรยายถึงความลับแห่งการบำเพ็ญธรรมด้วย บรรดาผู้ที่ศึกษาท่องอ่านด้วยความมั่นใจจริงจังแล้วจะเข้าใจธรรมสำเร็จธรรม ผู้ที่พิมพ์แจกปลอบเตือนชาวโลกนั้น เมื่อมีการบนบานไว้ก็จะสมความปรารถนา และยังจะลดหย่อนโทษฐานที่ทำไว้ด้วย ซึ่งถือว่าเป็นเสียงสวรรค์ที่ล้างความชั่วในอดีตและบำเพ็ญธรรมในอนาคตเล่มหนึ่งได้ วันนี้เตรียมท่องนรก หยางเซิงรีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้...

พระจี้กง : ถึงแล้วละ...ลงจากดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : วันนี้จะไปแห่งใดมิทราบ ?

พระจี้กง : เจ้ามองดูข้างหน้านี้คือขุมที่ ๗ ไท้ซัวอ๊วงได้ลุกขึ้นมาแล้ว รีบเข้าไปแสดงความคารวะ

ไท้ซัวอ๊วง : ขอต้อนรับ ท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เชิญเข้าไปพักยังภายใน

หยางเซิง : ขอบคุณมากครับ ท่านยมบาล ที่แท้วันนี้มาเยี่ยมชมขุมที่ ๗ เห็นมีข้าราชการทหารและพลเรือนตั้งแถวต้อนรับเรายิ่งรู้สึกเป็นเกียรติยิ่งนัก เบื้องหน้าตำหนักมีวิญญาณโทษอยู่ไม่น้อยล้วนถูกพวกยมทูตควบคุมตัวไว้ ขณะนี้ท่านยมบาลกำลังพักการตัดสินคดีเนื่องจากการมาของเรา

ไท้ซัวอ๊วง : ท่านทั้งสองไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยาก ได้มาท่องนรกด้วยตัวเอง เพื่อแต่งหนังสือ คงลำบากมาก เชิญนั่ง นายทหารรีบถวายน้ำชาทิพย์

นายทหาร : ขอรับคำบัญชา...เชิญท่านเซียน-พุทธผู้อาวุโสทั้งสองดื่มน้ำชา

หยางเซิง : ขอบคุณท่านยมบาลที่ให้เกียรติสูงมาก

ไท้ซัวอ๊วง : หามิได้ ในขณะที่ศีลธรรมแห่งโลกมนุษย์เสื่อมโทรม ยังเคราะห์ดีที่เกาะไต้หวันได้ฟื้นฟูศาสนาอันศักดิ์สิทธิ์ พุทธ-เซียนท่านได้สำแดงอภินิหารประกาศธรรมปลอบเตือนชาวโลก สกัดกั้นเหนี่ยวรั้งจิตใจผู้คนให้คืนสู่ทางดี กุศลบุญนั้นใหญ่ยิ่งนัก ***เที่ยวนรก*** ซึ่งเป็นการทำขึ้นตามเทวโองการแห่งสวรรค์ท่าน มูลเหตุแห่งกุศลนั้นมิใช่เล็กน้อยเลย ท่านทั้งสองเพิ่งได้มายังที่นี่ในวันนี้ รู้สึกว่าค่อนข้างจะล่าช้าไปสักหน่อยไหม ?

พระจี้กง : ขอขอบคุณท่านไท้ซัวอ๊วงให้การชี้แจง การช่วยชาวโลกก็มีใจที่ตรงตามเช่นเดียวกัน ที่มายังขุมของท่านล่าช้าไปในวันนี้ โปรดอภัยให้ด้วย ขอได้ประทานอธิบายแก่นแท้แห่งธรรมนั้นเถิด

ไท้ซัวอ๊วง : ดีมาก ชาวมนุษย์เมื่อตายลงแล้ว ทางทายาทล้วนจัดทำพิธีกรรม “เจ็ด-เจ็ด” (คือครั้งละเจ็ดวันต่อเจ็ดครั้ง) เพื่อให้แก่ผู้ล่วงลับไปแล้ว ทำการสวดวิญญาณให้ไปสู่ที่ชอบที่สุข วิงวอนให้วิญญาณผีได้ขึ้นสู่สวรรค์ อันนี้ท้าวความมาจากเจ็ดแรกวิญญาณผู้ตายไปถึงขุมที่ ๑ เจ็ดที่ ๒ วิญญาณผู้ตายไปถึงขุมที่ ๒ เจ็ดที่ ๓ วิญญาณผู้ตายไปถึงขุมที่ ๓ เจ็ดที่ ๔ วิญญาณผู้ตายไปถึงขุมที่ ๔ เจ็ดที่ ๕ วิญญาณผู้ตายไปถึงขุมที่ ๕ เจ็ดที่ ๖ วิญญาณผู้ตายไปถึงขุมที่ ๖ เจ็ดที่ ๗ วิญญาณผู้ตายไปถึงขุมที่ ๗ ชาวโลกมักจะนับเจ็ดวันเป็นหนึ่งรอบ เพื่อทำพิธีกรรมในด้านสวดศพแผ่กุศล แต่หารู้ไม่ว่าผู้ตายนั้นส่วนมากได้สะสมบาปเวรในตัวอยู่ก่อนแล้ว โดยมิใช่ว่าภายใน ๔๙ วัน แล้วก็สามารถจะผ่านพ้น ๗ ขุมไป ต้องผ่านขุมที่ ๘, ๙, ๑๐ แล้วจึงไปเกิดใหม่ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วมาทำการสวดศพแผ่กุศลหลังจากตายลงแล้ว จึงสู้มาทำบุญสร้างกุศลในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ไม่ได้ หากว่าตอนมีชีวิตอยู่ได้สร้างบุญกุศลไว้ เมื่อตายลงแล้วทางเจ้าโชคเจ้าชัยก็จะไปนำทางเอง โดยไม่ต้องอาศัยทำกรรมพิธีสวด ก็จะได้เดินเหินโดยอิสระเสรี มิเช่นนั้นแล้วแม้จะมีอิทธิฤทธิ์อภินิหารเก่งกล้าอย่างไรก็ไม่สามารถพ้นจากด่านนรกไปได้ อันนี้ชาวโลกควรจะตระหนักเข้าใจเอาไว้

หยางเซิง : ไฉนชาวโลกจึงพูดว่า “เจ็ด-เจ็ด” โดยไม่ว่า “แปด-เจ็ด”

"เก้า-เจ็ด" "สิบ-เจ็ด" เล่า?

ไท้ซัวอ๊วง : ในยมโลกมีขุมที่สำคัญคือจากขุมที่ ๑ ถึงขุมที่ ๗ โทษที่จะได้รับจากขุมที่ ๘ ต่อไปนั้นเป็นโทษที่เหลือมาจากขุมก่อนๆ นำเอามาพิจารณาใหม่เป็นส่วนมาก ดังนั้นเมื่อผ่าน "เจ็ด-เจ็ด" ไปได้แล้วที่เหลือนั้นล้วนเป็นโทษชั้นรอง ชาวโลกที่คำนึงถึงบรรพบุรุษของตนจะผ่านด่านผ่านขุม จึงได้ทำพิธีกรรมดังกล่าวมาแล้ว **"ความกตัญญู"** นั้นก็น่าสรรเสริญอยู่ แต่ "ใจกุศล" จะเป็นประโยชน์ใช้การได้เที่ยงแท้ดีกว่า

พระจี้กง : คนตายลงแล้วรับการพิจารณาตัดสินอีกครั้งระหว่างการทำโทษ หรือก่อนที่จะไปเกิดใหม่ ทางลัทธิเต๋านั้นเรียกว่า "ดวงวิญญาณ" เนื่องจากวันหลังจะต้องเวียนมาเกิดใหม่ ร่างที่ตกอยู่ในยมโลก เพียงชั่วขณะเวลาหนึ่งเท่านั้น ดังนั้นทางพุทธจึงเรียกว่า **"ตงอิมซิง"** (ร่างกึ่งมืด) ที่จะช่วยให้วิญญาณของผู้ตายพ้นทุกข์นั้น พวกทายาทต้องทำบุญสร้างกุศล เพื่อดลบันดาลให้ยมบาลอภัยโทษให้ อันนี้เป็นทางที่ดีที่สุด ส่วนที่ให้พระนักบวชทำการสวดเพื่อให้ไปในทางที่ดีที่ชอบนั้นถ้ามิใช่พระนักบวชที่มีคุณธรรมแล้ว ก็จะเป็นการ "ทำตามเรื่อง" เท่านั้นเองจะหาประโยชน์อันใดมิได้ ขอฝากไปยังชาวโลก อันความกตัญญูกตเวทีต้องอยู่ในเวลาอันสมควร (หมายถึงตอนที่ผู้ตายยังมีชีวิตอยู่) ข้าวสุกเม็ดเดียวที่เคารพส่งให้บิดามารดารับประทานตอนมีชีวิตอยู่ จะมีค่าเหนือกว่าเซ่นไหว้ด้วยสุราหนึ่งขวด หากว่าพ่อแม่ได้ล่วงลับไปแล้ว ยิ่งควรที่ปฏิบัติในทางมีศีลธรรม การกระทำบุญกุศลนี้จะดลบันดาลพุทธ-เซียนยมโลกได้ง่ายที่สุดและเป็นการตอบสนองพระคุณของบิดามารดาให้พ้นจากทะเลทุกข์ไปสู่ที่สุขวิธีหนึ่ง จงปฏิบัติไปเถิด

หยางเซิง : คำพูดของท่านอาจารย์ ชี้ตรงไปยังจิตใจของมนุษย์เป็นประโยชน์ต่อมวลชนผู้ที่มีความขัดเคืองดื้อรั้นต่อบิดามารดาตอนท่านมีชีวิตอยู่ เมื่อท่านตายลงแล้ว จึงทำการกตัญญูต่อนั้นจะเหมือนคำที่กล่าวว่า "ต้นไม้แม้จะสงบแต่ลมไม่ยอมหยุดนิ่ง ลูกจะกตัญญูแต่สิ้นพ่อแม่เสียแล้ว" ขอเรียนถามท่านอาจารย์อีกนิดเถิดว่าลักษณะวิญญาณผีใน

ยมโลกเหมือนกันกับลักษณะของคนในแดนมนุษย์เมื่อเนื้อหนังมังสาได้เปื่อยลงแล้ว ตัวคนนั้นมาจากแห่งใดเล่า ?

พระจี้กง : นี่คือ "ตัวปลอม" "ตัวเงา" ก็คือ **"ตงอิมซิง"** (ร่างกึ่งมืด) นั่นแหละ ที่เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า "ตัวแปลง" เนื่องจากเวลาจำกัด ขอเชิญท่านไท้ซัวอ๊วงชี้แจงถึงภาระหน้าที่ของขุมท่าน

ไท้ซัวอ๊วง : ขุมนี้ควบคุม "นรกใหญ่เผาหัวสมอง" และนรกน้อยอีก ๑๖ แห่ง บรรดาวิญญาณโทษที่ส่งมาถึงขุมนี้ ข้าพเจ้าจะพิจารณาด้วยความเที่ยงธรรมไม่ยอมให้มีการลำเอียงเข้าใครออกใคร รายละเอียดต่างๆ ข้าพเจ้าจะพาท่านทั้งสองไปเยี่ยมชมเอง

หยางเซิง : ดีมากครับ ! ขอบคุณมากที่ท่านไท้ซัวอ๊วงที่ได้ให้การชี้แจง

ไท้ซัวอ๊วง : สั่งข้าราชการทหารพลเรือนตุลาการให้การอารักขานำพาหยางเซิงไปเยี่ยมชม "นรกใหญ่เผาหัวสมอง"

ข้าราชการ : ขอรับคำบัญชา เชิญท่านทั้งสองตามเจ้านายท่านไปเถิด

หยางเซิง : เดินตามหลังท่านอ๊วง รู้สึกหนทางในแดนนรกวิเวกวังเวงใจ กฎมาตราไม่เข้าใครออกใคร มันเปิดทางให้เดินแต่ผู้ที่มีศีลธรรมเท่านั้นเอง

พระจี้กง : เจ้าหยางเซิงสะเทือนในอารมณ์เมื่อเห็นสภาพการณ์เช่นนี้ แต่ในแดนนรกไม่มีญาติมิตรให้การพึ่งพาอาศัย มีแต่บุญบาปที่สร้างไว้ในปางก่อนติดตามไปเท่านั้น คนชั่วผีร้ายตาม คนดีเทวทูตให้ความสนิทชิดชอบ เตือนชาวโลกจงคบแต่เพื่อนที่มีใจบุญสุนทาน ทำทานให้มากเพื่อที่จะไม่ต้องเข้าไปรับความกดขี่ข่มเหงอยู่อย่างอดสูจากนรก

หยางเซิง : รู้สึกความร้อนต้องกายสัมผัสตัว เบื้องหน้านั้นเปลวไฟแดงฉานทะลุฟ้า เห็นแต่แดงเถือกเป็นพืดไปหมด ประตูคุกเขียนไว้ว่า **"นรกใหญ่เผาหัวสมอง"** กำแพงก่อด้วยอิฐ

พระจี้กง : นี่คืออิฐทนไฟอย่างดี ไฟยิ่งเผาอิฐก็ยิ่งผนึกแข็งแกร่งขึ้น

พัศดี : ขอต้อนรับท่านเจ้านายครับผม

ไท้ซัวอ๊วง : ฉันพาท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงติ้งเมืองไถ่ตง มาเยี่ยมชม รีบตั้งแถวต้อนรับเร็ว

พัศดี : ขอรับคำบัญชา
ไท้ซัวอ๊วง : เบื้องหน้านี้คือ **"นรกใหญ่เผาหัวสมอง"**
หยางเชิง : ร้อนเสียจนอึดอัดใจ พื้นทางเดินใช้หินและอิฐปูติดเป็นพืด ด้านใต้มีไฟโหมเผาแดงไปหมด วิญญาณโทษที่เดินผ่านทุกๆ ตนจะล้มกลิ้งอยู่กับพื้นส่งเสียงร้องครวญคราง วิญญาณโทษที่อยู่ข้างนอก ซึ่งถูกส่งมาจากขุมอื่น เมื่อมองเห็นเหตุการณ์เช่นนี้แล้ว ล้วนแผดเสียงร้องไห้อย่างกับบิดามารดาได้ตายลงฉันนั้น และคงตรึงอยู่กับที่ไม่ยอมขึ้นหน้าไป ยมทูตก็ผลักไปข้างหน้า วิญญาณโทษเหยียบลงที่อิฐไฟด้วยเท้าเปล่าเปลือยล้มลงแล้วส่งเสียงอย่างเจ็บปวดทันที ยิ่งดิ้นทั้งร่างยิ่งถูกเผาหนักมากขึ้น มิทราบว่าพวกนั้นทำผิดอะไรบ้าง ?
ไท้ซัวอ๊วง : ขุมนี้มีชื่อว่า "เผาหัวสมอง" บรรดาที่มีจิตใจเห็นแก่ชื่อเสียงทรัพย์สมบัติมากจนเกินควรตอนมีชีวิตอยู่ จนทำให้ผู้อื่นเสียหายตัวเองรับผลประโยชน์ไปนั้น หรือผู้ที่เอาอกเอาใจต่อเพศตรงข้ามเกินควร ยกย่องเทิดทูนสุดกำลัง แต่กับพวกเพศเดียวกันกลับเหี้ยมโหดไร้ความปรานี ชอบฉวยโอกาสในขณะที่ผู้อื่นกำลังตกอยู่ในความพิบัติ ทำการซ้ำเติมเร่งให้ฉิบหายเร็วขึ้น หรือพวกที่มีนิสัยเลือดร้อน มักจะโกรธแค้นเป็นฟืนเป็นไฟ ด่าว่าฟ้าดิน หรือพวกที่มักหาช่องถือโอกาส ชอบเดินทางลัดหาผลประโยชน์ใส่ตัว หรือพวกที่ชอบไปพึ่งบารมีผู้มีอำนาจราชศักดิ์ ดูหมิ่นถิ่นแคลนผู้ยากจน บรรดาที่ไม่ดำเนินในทาง "สายกลาง" ต่อเหตุการณ์ต่างๆ หัวรุนแรงดื้อรั้นจนผิดศีลผิดธรรมนั้น ล้วนต้องมารับการลงโทษจากขุมนี้ คุกนี้มีการลงโทษที่ง่ายดายมาก เพียงแต่สามารถเดินผ่าน "ทางอิฐไฟ" สามร้อยลี้ (๑ ลี้ = ๕๕๕.๕ เมตร) โทษนี้ก็จะหมดไป แต่ว่าอิฐไฟนั้นร้อนจนเป็นสีแดง จะผ่านไปได้บางคนต้องใช้เวลาถึง ๓ ปี ๕ ปีไม่เท่ากัน ต้องแล้วแต่บาปที่ก่อไว้ในปางก่อนเป็นเกณฑ์แห่งการลงโทษ ที่มีบาปน้อยหน่อยเมื่อเหยียบลงบนอิฐไฟ ความร้อนของใต้พื้นเท้าจะลดลงโดยปริยายจึงผ่านไปได้ง่าย พวกมีบาปมากก็จะมีผลตรงกันข้าม การที่มีบาปมากบาปน้อยจึงรับความร้อนจาก "แรง

ไฟแตกต่างกัน” คุกนี้ทั้งร้อนทั้งอึดอัดทำให้คนแสนที่จะระอา พวกที่ต้องไปรับโทษที่ ๑๖ ขุมนรกน้อยนั้นต้องเดินไปในทางเล็กที่อยู่ข้างนั้น ก็มีอิฐแดงไฟร้อนเช่นกัน แต่ว่าความร้อนนั้นมีความจำกัดอยู่ แค่ทำให้วิญญาณโทษนั้นแตกตื่นแต่ไม่ถึงกับมีอันตรายให้ลิ้มชิมรส (รสชาติทรมาน) เสียก่อน เมื่อถึง ๑๖ ขุมนรกน้อยแล้วจึงจะลงโทษหนักอีกครั้งหนึ่ง

พระจี้กง : เนื่องจากเวลาหมดลงแล้ว คราวหน้าจะมาเยี่ยมคำนับใหม่ เราขอลาก่อนละ

ไท้ซัวอ๊วง : เมื่อเวลาหมดลง เราก็ไม่ขอหน่วงเหนี่ยวละ ให้นายทหารตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์

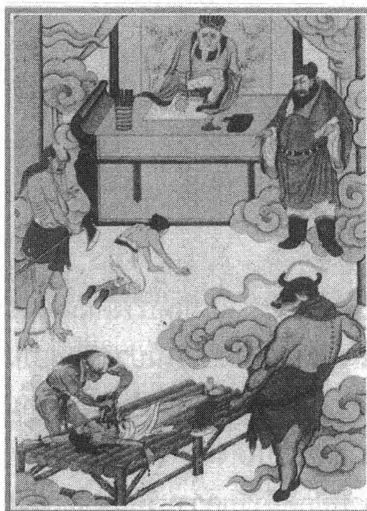
หยางเซิง : ขอบคุณท่านไท้ซัวอ๊วงที่ให้การต้อนรับอย่างอบอุ่นมาก เราขอลาก่อน

พระจี้กง : เจ้าหยางเซิงรีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์เดินทางกลับได้...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

นรกขุมที่เจ็ด

ขุมที่เจ็ด นรกเผา หัวสมอง
วิญญาณต้อง เดินผ่าน ทางอิฐไฟ
ใช้เวลา สี่ห้าปี ฝ่าเปลวไฟ
พวกจิตใจ เห็นแก่ ชื่อเสียงทรัพย์
แดนไฟนาบ นิ้วมือผี ที่บรรจง
คอยยุยง ปลุกปั่น ให้เป็นความ
เขียนคำร้อง ใส่ร้ายเขา จนเสื่อมทราม
พวกคุกคาม ขีดเขียนเช็ค ติดสปริง
อยากล้มแชร์ รวยทางลัด พวกปลูกผัก
ชอบรีบตัด ฤทธิ์ยาค้าง ขายได้เงิน
ผู้บริโภค กินสารพิษ สะสมเกิน
ทั้งหมดเชิญ นรกลากไส้ ชดใช้กรรม
ท่านนักบวช เรียนธรรมมาก มารความคิด
สำคัญผิด ตัวบรรลุ ถือแก่นสาร
ชี้บกพร่อง ความผิดพลาด ของอาจารย์
ยมบาล ให้คู้ตัว ทูนหินหนัก

ครั้งที่ ๔๓

วันที่ ๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๑

ตอน ท่องแดนไฟนาบนิ้วมือนรกน้อย

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

หิมะโปรย ทับต้นเหมย บนภูผา
วันเวลา เร่งรุด ไม่อืดอาด
จงวางมีด ชำระมือ ให้สะอาด
ศีลไม่ขาด ฝึกฝนตน ยึดหลักธรรม

พระจี้กง : บนสันเขาอันเย็นเฉียบโบยบินด้วยดอกหิมะ นั่นแหละแสดงว่าจะสิ้นสุดของปี อีกครั้งหนึ่งขอเตือนศิษย์ทั้งหลายจงวางมือจากมีดฆ่าสัตว์ลง (อย่าทำบาป) อย่าได้ก่อเวรกรรมใหม่ขึ้นอีกเลย วันนี้เตรียมท่องนรก เจ้าหยางเซิงเตรียมขึ้นบนดอกบัว

หยางเซิง : อากาศหนาวเย็นเหลือเกิน กระผมเกรงว่าจะทนไม่ไหว ขออาจารย์ท่านประทานยาทิพย์ให้อีกหน่อยเถิดครับ ท่านจะว่าประการใดหรือไฉน?

พระจี้กง : อย่าให้ "จิตมันพาไป" หรือว่าดวงจิตยังกลัวความหนาวด้วยหรือ ? เมื่อเจ้าคิดจะขอยา ข้าฯผู้เป็นอาจารย์ก็มีใจที่กว้างขวางเป็นทุนอยู่แล้ว จะให้เจ้าอีกเม็ดก็แล้วกัน รีบกินเสีย เตรียมตัวออกเดินทางเถอะ

หยางเซิง : ขอบพระคุณมากที่อาจารย์ประทานยาให้ และขออภัยที่กระผมยัง "หลงใหลไม่เข้าใจ !" กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์ท่านออกเดินทางได้...

พระจี้กง : ถึงแล้ว รีบลงจากดอกบัวเสีย

หยางเซิง : วันนี้เราจะไปยังคุกไหนกันมิทราบ? ไฉนจึงยังไม่เห็นพัศดีออกมา มีแต่ยมทูตคุมตัววิญญาณโทษเทียวไปเทียวมาเท่านั้น

พระจี้กง : เราเดินขึ้นหน้าไปอีกสักระยะหนึ่งก็จะรู้ เห็นอะไรๆ ไปเองน่ะ
หยางเชิง : เบื้องหน้านั้นที่แท้ก็คือ **"นรกใหญ่เผาหัวสมอง"** คราวก่อนเราได้เยี่ยมชมไปแล้วนี่ วันนี้จะไปเยือนอีกหนหรือ?
พระจี้กง : ไม่ใช่ วันนี้เราจะตรวจชม **"ไฟนาบนิ้วมือนรกน้อย"** คุกนั้นจำต้องผ่านไปทางข้างๆ **"นรกใหญ่เผาหัวสมอง"**
หยางเชิง : รู้สึกความร้อนกระทบกายอยู่เบื้องหน้า เราจะรุดหน้าไปได้อย่างไร? และทางเล็กนั้นได้ยินว่าเป็น "ทางร้อน" เช่นกัน "เท้าสามัญชน" ของกระผมจะผ่านไปได้ยังไงไหว ? จะไม่ถูกลวกจนพองไหม้ไปหรือ?
พระจี้กง : เจ้ามิต้องเกรงกลัว มีข้าฯ ขนาบข้างอยู่ **"เปลวร้อน"** สามารถกลายเป็น **"ไอเย็น"**
หยางเชิง : เชิญท่านอาจารย์แสดงอิทธิฤทธิ์เถิด ได้มาถึงทางเล็กแล้ว บนทางแสดงออกเป็นสีแดงยังกับโรงอิฐกำลังเผาอิฐอยู่ จะผ่านไปได้อย่างไร?
พระจี้กง : เจ้าจงดูอาตมาแสดงอำนาจอภินิหารเถิด "ตาลปัตร" โบกพัด ฝุ่นดินแดงพลันกลายเป็นสีสดใสสะอาดใจเดินผ่านไปได้แล้ว
หยางเชิง : ฤทธิ์เดชของพระพุทธกว้างใหญ่อันหาที่จะสิ้นสุดมิได้จริงๆ ถนนที่ร้อนจนเป็นสีแดงไปนั้น กลับกลายเป็นดินแดนเยือกเย็นสงบเงียบโดยฉับพลัน พวกวิญญาณโทษที่รุดไปข้างหน้ารู้สึกสบายกาย เย็นลงอย่างกะทันหัน แต่ละตนมีความประหลาดใจเหลือหลาย ต่างเหลียวซ้ายแลขวามองดูเป็นพัลวัน รีบถือโอกาสนี้รุดหน้าไปเถิด
พระจี้กง : รีบตามข้าฯ รุดหน้าไป มิเช่นนั้นแล้วเมื่อกำลังของอิทธิฤทธิ์เสื่อมลงแล้วเจ้าจะเดินด้วยความลำบาก แม้ว่ามีทางให้เดินอยู่...
หยางเชิง : ตามท่านอาจารย์พุ่งไปถึงสุดทาง ถนนสายเล็กด้านซ้ายมือมีพวกพัศดีและนายทหารตั้งแถวคอยต้อนรับอยู่ก่อนแล้ว
พระจี้กง : นั่นคือพัศดีและนายทหารแห่ง **"แดนนาบนิ้วมือนรกน้อย"** รีบเข้าไปแสดงความคารวะ
หยางเชิง : ขอแสดงความคารวะต่อท่านพัศดีและนายทหารทั้งหลาย

ข้าพเจ้านายหยางเซิง แห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงติ้ง เมืองไถ่ตง ติดตามท่านอาจารย์ตามเทวโองการมายังแดนนรก เพื่อรวบรวมหลักฐานแห่งคดีแต่งหนังสือธรรมปลอบเตือนชาวโลก ที่มาถึงที่นี่ในวันนี้ขอท่านได้โปรดให้คำแนะนำชี้แจงด้วย

พัศดี : ยินดีต้อนรับท่านทั้งสอง ที่มาเยี่ยมชม หนังสือ ***เที่ยวนรก*** จะลงพิมพ์หลักฐานจากคุกแห่งนี้ รู้สึกเป็นเกียรติยิ่ง เชิญท่านทั้งสองตามพวกเราเข้าไปเยี่ยมชมในคุกเถิด

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านพัศดีที่ไม่รังเกียจ ตัวอักษร ***"แดนนาบนิ้วมือนรกน้อย"*** ได้ปรากฏอยู่หน้าประตูคุก ข้างประตูมีผู้ยืนยามรักษาการณ์อย่างเข้มงวดกวดขัน ต่างตั้งป้อมตรวจตราอยู่

พัศดี : เชิญท่านทั้งสองรีบเข้าไปเถิด

หยางเซิง : ได้ยินเสียงหวีดร้องร่ำไห้แล้วละ

พระจี้กง : ทุกคุกล้วนมีเสียงหวนให้น่าสังเวชใจ สิ่งที่ได้รู้ได้เห็นในแดนนรก ประหนึ่งว่าผู้คนในแดนมนุษย์ตอนที่อาการป่วยไข้เกิดความกำเริบขึ้น ต่างโศกเศร้าและหวังจะขอให้มีชีวิตรอดอยู่ต่อไป

หยางเซิง : ประตูคุกจัดทำตามแบบแผนวิทยาศาสตร์อยู่มาก มือทั้งสองข้างของวิญญาณโทษถูกมัดติดอยู่กับรางเหล็กด้วยเชือกสปริง รางเหล็กนั้นถูกเผาจนแดงฉาน มือของวิญญาณโทษทั้งสองข้างโดนนาบติดจะหดก็หดไม่ได้ รางเหล็กมีความร้อนแรงสูงมาก เชือกสปริงนั้นไม่เพียงแต่รัดแน่นกระชับแนบแล้วยังถ่ายทอดความร้อนรวดเร็วมากด้วย วิญญาณโทษคิดจะหลบหนีแต่ก็ทนความร้อนไม่ไหว จึงล้มลงติดอยู่บนรางเหล็กอีก มือทั้งสองข้างเหมือนกับหยิบถ่านไฟแดงๆ อยู่ จะสลัดทิ้งก็ทิ้งไม่ได้ บนใบหน้าเต็มไปด้วยหยาดเหงื่อ มือสองข้างก็ไหม้เกรียมจนแหลกลาญไปหมด ตัวคนก็ร้องไห้จนอ่อนแรงลง

พัศดี : คุกนี้มีชื่อว่า **"แดนไฟนาบนิ้วมือนรกน้อย"** สมัยก่อนนั้นใช้เตารีดมือแต่เพื่อที่จะให้มันสมดุลกับความ "มีฝีมือยอดเยี่ยม" ของชาวมนุษย์ จึงมาเปลี่ยนแปลงใช้การลงโทษแบบใหม่ ข้าพเจ้าจะจัดวิญญาณ

โทษสัก ๓-๔ ตนให้มาเล่าการทำผิดในแดนมนุษย์ด้วยตัวมันเอง

หยางเซิง : ทางลับกับทางแจ้งมีเหตุผลตรงกันหมดซึ่งตรงกับคำว่า "เหนือฟ้ายังมีฟ้า" เสียจริงๆ

พัศดี : วิญญาณโทษฟังคำสั่งตามนี้ ท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งเมืองมนุษย์ มาทำการรวบรวมหลักฐานแห่งความผิดยังคุกนี้ในวันนี้เพื่อเตือนชาวโลก ทุกๆ ตนให้เล่าเหตุการณ์ที่ตนทำผิดไว้ในปางก่อนเพื่อเป็นข้อเตือนมนุษย์

วิญญาณโทษ : ตอนมีชีวิตอยู่ผมมีนิสัยเจ้าชู้ เคยทำการล่วงเกินผู้หญิงที่เดินผ่านไปมาตามถนนหนทาง ชั่วชีวิตนั้นเคยทำความผิดในเรื่องนี้รวม ๑๒ ครั้งด้วยกัน เมื่อตายลงแล้วถูกตัดสินให้ตกเข้ามารับโทษยังคุกนี้

พัศดี : มืออยู่ไม่สุข "มือผี" นี้สมควรรับโทษแล้ว ตนที่ ๒ รีบสารภาพ

วิญญาณโทษ : ตอนผมมีชีวิตอยู่นั้นอาชีพยุยงปลุกปั่นผู้คนให้เกิดเป็นความเป็นคดีโดยเฉพาะเขียน "คำร้องกล่าวหา" ผู้คนแทนเขา เพื่อรับผลประโยชน์จากการกระทำนี้ ทั้งชีวิตก็มีความผิดในเรื่องนี้เท่านั้น เมื่อตายลงแล้วยมบาลมีความโกรธมาก ตัดสินว่าผมชอบเขียนเรื่องราวกล่าวหาผู้อื่น ให้โทษใส่ร้ายเขาด้วยมือ ต้องให้ไฟนาบมือเสีย ผมมารับโทษอยู่ที่นี่ ความทุกข์ทรมานนั้นไม่มีใครจะหยั่งรู้ได้ ขอท่านอาจารย์โปรดช่วยเหลือด้วย

พระจี้กง : ในเมื่อแกมีความสามารถแล้ว ไฉนจึงไม่เขียนคำร้องทุกข์ท่านยมบาลเล่า เพื่อร้องขออภัยโทษจากท่านยมบาล ?

วิญญาณโทษ : ท่านยมบาลเที่ยงตรงไม่ลำเอียง ผมมิกล้าไปแส่หาความยุ่งยากมาใส่ตัว

พระจี้กง : เมื่อเป็นดังนี้จะร้องขออาตมาก็เช่นเดียวกัน

พัศดี : ห้ามร้องขอความช่วยเหลือจากใครเลยนะ ตนที่ ๓ รีบสารภาพ

วิญญาณโทษ : ผมมีอาชีพเปิดบ่อนการพนันเรียกเก็บค่าต๋งในเมืองมนุษย์มักจะวางแผนหลอกต้มผู้มาเล่นการพนัน ต้มได้เงินทองจำนวนมากเนื่องจากได้เงินมาอย่างสบายง่ายดาย ความเป็นอยู่จึงแหลกเหลว

เน่าเฟะ และมักกระทำผิดต่อกฎหมายเพราะเหตุที่ผมใหญ่พอสมควรในวงการสังคมมืด แต่หารู้ไม่ว่าเมื่อตายลงแล้วท่านยมบาลกริ้วโกรธมาก ตัดสินให้ผมตกเข้ายัง **"แดนไฟนาบนิ้วมือนรกน้อย"** มีกำหนดโทษ ๓๐ ปี แต่ละวันรับทุกข์ทรมานเหลือที่จะทนทานได้

พระจี้กง : ทั้งเปิดบ่อนทั้งต้มตุ๋น โทษฐานนั้นร้ายแรงใหญ่ยิ่งนัก เมื่อครบกำหนดลงโทษ ไปเกิดเป็นมนุษย์ มือทั้งสองข้างต้องรับสนองตอบด้วยการเป็นมือพิการ จึงขอเตือนชาวโลกจงตัดการชอบเล่นการพนันทิ้งเสีย ตนที่ ๔ รีบสารภาพมาเร็ว

วิญญาณโทษ : ปางก่อนนั้นผมเคยออกเช็คสปริง หลอกเอาเงินทองของผู้อื่น ตอนที่อยู่เมืองมนุษย์ ในใจคิดว่าเราเพียงแต่หลบซ่อนดำดินไปให้สุดหล้าฟ้าเขียว พวกเจ้าหนี้ก็ไม่สามารถจะทำอะไรกับผมได้ แต่หารู้ไม่ว่าโดนยมบาลแห่งแดนนรกจับตัวมาทำโทษอย่างมหันต์

พัศดี : ติดหนี้ติดสินผู้อื่น แม้จะเป็นสตางค์แดงเดียวก็ต้องใช้คืน มิเช่นนั้นทางนรกจะไม่ปรานีลงโทษหนักไม่ผ่อนปรน

พระจี้กง : ชาวโลกในทุกวันนี้ ใช้เช็คสปริงกันพร่ำเพรื่อ เมื่อเขียนเช็คออกไปแล้ว แต่หลบหลีกไม่ยอมจ่าย ก็คือ "สปริงไม้ตาย" เมื่อตายลงแล้วต้องรับโทษอย่างหนัก ชาติหน้าก็ต้องเกิดเป็นวัวเป็นควายไปใช้กรรมแทน ไม่ว่าโบราณกาลหรือปัจจุบันทั้งในและนอกประเทศ ไม่มีผู้ใดจะรอดพ้นจากกรรมนี้ได้ กรรมสนองตอบของกฎแห่งกรรมไม่มีคลาดเคลื่อนแม้แต่นิดเดียว ชาวโลกควรตระหนักให้จงหนัก

พัศดี : เอ้า ตนที่ ๕ แกอย่าเต๊ะท่ามากนักเลย รีบเล่าเรื่องที่น่าภูมิใจหนักหนาของแกในชาติก่อนมาเร็ว

วิญญาณโทษ : ขอท่านพัศดีอย่าได้เสียดสีอีกเลย ! ผมเป็นพวกแก๊งผิดกฎหมายคนหนึ่ง ในตอนเป็นมนุษย์อยู่มักจะก่อเหตุทำเรื่องก่อกวนความสงบสุขของสังคม พบสิ่งที่ไม่สบอารมณ์หรือมีใครมามองหน้าเท่านั้น ก็จะลั่นหมัดต่อยตีทันที เรื่องตีต่อยนั้นจัดว่าเรื่องธรรมดาสามัญมาก เมื่อตายลงแล้ว ท่านยมบาลสั่งหัวควายหน้าม้าจัดการกับ

ผมทันทีทันใด แล้วถามผมว่าจะยอมจำนนหรือไม่ หวนนึกถึงการกระทำในปางก่อนแล้วรู้สึกว่าไม่สมควรเป็นอย่างยิ่งจริงๆ

พัศดี : ตอนที่แกอยู่ในวัยหนุ่มมีกำลังกายแข็งแรง มี "แรงไฟสูง" มาก ชอบหาเรื่องต่อยตีระรานคน ทำลายความสงบแห่งสังคม เมื่อมีหมัดอันทรงพลังเข้มแข็ง ก็จะให้ใช้ทดสอบกับรางเหล็กเพื่อคลาย "ไฟแรงสูง" ของแก

พระจี้กง : ได้เวลาแล้วละ หยางเซิงเจ้าจงเตรียมตัวกลับสำนัก

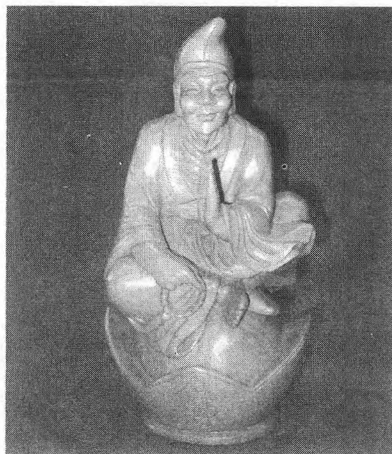
หยางเซิง : ขอลาท่านพัศดีและนายทหารทั้งหลาย และขอขอบคุณที่ให้การแนะนำชี้แจง

พัศดี : นั่นเป็นเรื่องที่สมควรกระทำอยู่แล้ว ให้นายทหารทั้งหลายตั้งแถวนมัสการส่ง

พระจี้กง : เจ้าหยางเซิงรีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์ออกเดินทางกลับเถิด...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ๊งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๔๔

วันที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๑

ตอน ท่องแดนลากไส้นรกน้อย

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

พู่กันทรง ฝึกฝนเป็น ยาวิเศษ
วิธีเสก ให้คืนชีพ ดังปรารถนา
สารสวรรค์ นับหมื่นเล่ม ให้ปัญญา
พระเมตตา เหลือคณา มิอาจลืม

พระจี้กง : มนุษย์ไปท่องในแดนนรก ไม่ใช่เป็น "เทพนิยาย" หรือ "คำโกหก" มีผู้ที่ฟื้นคืนชีพมาจากความตาย แล้วนับแต่โบราณกาลมาก็ไม่น้อย ล้วนสามารถให้อรรถาธิบายถึงเหตุการณ์ในยมโลกอย่างเป็นชิ้นเป็นอันทั้งสิ้น ทั้งนี้ก็เป็นการยืนยันได้ว่าตามตำราหนังสือที่เขียนเล่าไว้มิใช่เรื่องเหลวไหล หากแต่ว่าผู้คนมิได้ไปเห็นมากับตาตนเองแล้ว ก็ไม่ค่อยจะเชื่อถือนัก พูดไปแล้วคือเป็น "ดวงปัญญา" และก็เป็น "ความหลงใหล" ด้วย คำๆ นี้พูดได้อย่างไรนะ ? อวัยวะภายในร่างกายของคนเรานั้น ก็เป็นสิ่งที่มองดูไม่เห็นเช่นเดียวกันใช่ไหม ? เมื่อไม่เห็นแล้ว จะพูดว่าไม่มีได้ไหม ? เมื่อมันมีมันก็อยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข เวลาที่มันจะให้ "ปรากฏ" หรือ "รู้สึก" ขึ้นมาทั้งทีมันก็จะเป็นความทุกข์ขึ้นมาเสียแล้ว โดยมิใช่เจ็บตรงนี้ก็ต้องไปปวดตรงนั้น ต้องไปทำการฉายแสงเอ็กซ์เรย์ ต้องทำการผ่าตัด อวัยวะเครื่องในที่มนุษย์มองดูไม่เห็นเหล่านี้ มันมิได้มีอยู่หรือไฉน ? นรกนั้นปกติจะไม่สามารถมองเห็น แต่มันก็ยังมีอยู่ดีเช่นเดียวกันนั่นแหละ นอกเสียจากคนส่วนน้อยที่สามารถมองเห็นในตอนที่ตนยังเป็นมนุษย์อยู่ นอกจากนี้แล้ว เมื่อไปนรกเมื่อไหร่ก็เห็นเมื่อนั้น คือความตายกล้ำกรายเข้ามาเสียแล้ว ดังนั้นอาตมาจึงขอเตือนชาวโลกให้

รู้สำนึกตัวถือเป็นที่มั่นคงว่า"สิ่งที่มองไม่เห็น" นั้นยัง "มีค่าแห่งการสถิตอยู่ เช่น ความนึกคิด การหายใจ อารมณ์..." ล้วนเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น เพียงแต่จะสัมผัสมันด้วยความรู้สึกเท่านั้น และก็สิ่งที่มองไม่เห็นเหล่านี้ คือธาตุพลังที่ประทังค้ำชูชีวิตของท่าน เป็นธาตุพลังที่บังคับบัญชาจิตใจร่างกายของท่านแล

หยางเซิง : พูดอย่างสมเหตุสมผลมาก สิ่งที่มองไม่เห็นในโลกนี้ ยังมีอีกมากนัก อุปมาคนตาบอดมองไม่เห็นตัวของตัวเองก็เลยปฏิเสธทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ในโลก แต่เขาก็อาศัยไม้เท้าเพียงอันเดียวเท่านั้น สามารถเดินทางไปไกลถึงพันลี้ นั่นก็เป็นการบอกกับพวกเราว่า "ตาทางกาย" แม้จะมีสิ่งขัดขวางมากหลาย แต่ "ตาทางใจ" จะทะลุปรุโปร่ง ไม่มีอะไรจะปิดกั้นได้ หากแต่พวกเราปิด "ตาทางใจ" ของตนเองลง เลยถูกความหลงใหลแห่งความใคร่ชักนำเข้าไปในทาง ๓ แพ่ง ๖ ช่องทางเกิด

พระจี้กง : พูดได้ดีมาก ชาวโลกทั้งๆ ที่รู้ว่าทำสิ่งนั้นสิ่งนี้มันผิดต่อกฎหมาย หลุมพลางที่ดักล่ออยู่ตรงหน้า แต่ก็ยังไม่ยอมคำนึงถึงทุกสิ่งทุกอย่างและก็ไม่เอาอย่างคนที่ถือไม้เท้าคนนั้น ใช้ไม้เท้าทาบทามไปเบื้องหน้า ก็ด้วยแบบนี้แหละจึงต้องตกลงไปในเหวลึกแห่งนรก กว่าจะกลับตัวออกมาได้ ไม่รู้ว่าจะต้องผ่านเคราะห์ไปถึงกี่ขั้นกี่ชั้น เวลาดึกแล้ว หยางเซิงเจ้าจงขึ้นบนดอกบัวเตรียมเที่ยวนรก

หยางเซิง : กระผมเตรียมตัวเรียบร้อยแล้วครับ

พระจี้กง : เห็นฝุ่นละอองจับเต็มอกเสื้อประกอบพิธีกรรม เจ้าก็ไม่จัดการชะล้างให้สะอาด อย่างนี้เมื่อไปถึงยมโลกจะเสียมารยาทมาก

หยางเซิง : เสื้อประกอบพิธีกรรมโดนทรายในถาดทรายปลิวจับไม่ทันสังเกต ขอท่านอาจารย์อภัยด้วย

พระจี้กง : ชาวโลกที่เข้าไปยังยมโลก ไม่เพียงแต่ต้องถือศีลกินเจ เสื้อผ้ารองเท้ายิ่งควรสะอาดสะอ้าน ทีหลังควรระมัดระวังเป็นพิเศษ รีบขึ้นดอกบัว

หยางเซิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้...

พระจี้กง : ถึงแล้ว เจ้าหยางเซิงรีบลงจากดอกบัวไปแสดงความคารวะ

ต่อพัศดีเสีย

หยางเชิง : ขอรับคำบัญชา ขอแสดงความคารวะต่อท่านพัศดีและนายทหาร

พัศดี : มิต้อง... ยินดีต้อนรับท่านอาจารย์และท่านหยางเชิงที่มายังที่นี่ คุกนี้ได้รับสาส์นมานานแล้วว่าท่านหยางเชิงแห่งสำนักเซี่ยเฮี้ยงตึ้งจะมาเยือนแต่งหนังสือเตือนชาวโลก บุญกุศลนั้นใหญ่หลวงนัก คุกนี้คือ **"แดนลาก (ชัก) ไส้นรกน้อย"** เชิญท่านทั้งสองเข้าไปเยี่ยมชมภายในเถิด

หยางเชิง : ขอบคุณท่านพัศดีให้การต้อนรับอย่างดียิ่ง ที่แท้ที่นี่คือ **"แดนลาก (ชัก) ไส้นรกน้อย"** พวกยมทูตต่างเดินกันขวักไขว่ควบคุมตัววิญญาณโทษเข้าๆ ออกๆ และได้ยินเสียงแผดร้องร่ำไห้

พระจี้กง : เรารีบตามหลังพวกเขาเข้าไปข้างใน

หยางเชิง : พอจะเห็นการทำโทษภายในคุก มีเหตุการณ์เช่นไรอยู่แล้ว พวกวิญญาณโทษเปลือยกายเป็นแถว ถูกมัดติดกับไม้หลัก ยมทูตใช้มีดปักลงบนหน้าท้องของวิญญาณโทษ แล้วก็กรีดลงไปถึงหน้าท้องแล้วก็แบะออก ลำไส้ทะลักออกมาทันทีสีแดงสดคละคลุ้งกับกลิ่นคาวเต็มพื้นดิน ลำไส้ที่ไหลลงบนพื้นนั้น สุนัขดำที่รออยู่ข้างๆ จำนวนมากต่างแยกกันกัดกิน ลำไส้นั้นแม้จะทะลักออกมา แต่ก็ยังติดอยู่กับหัวใจ ซึ่งยังไม่หลุดออกจากร่างไป โดนพวกสุนัขแย่งกันกัดกิน ยื้อยุดกันไม่หยุดยั้ง วิญญาณโทษก็แผดร้องอย่างเจ็บปวด เลยสลบเหมือดลง เป็นเรื่องที่ไม่กล้าทนดูต่อไปอีกแล้ว ขอถามท่านพัศดีว่า พวกนั้นมีความผิดอะไรบ้าง จึงถูกตัดสินให้ตกมาคุกนี้

พัศดี : วิญญาณโทษเหล่านี้ล้วนเป็นข้าราชการที่คอร์รัปชั่นฉ้อราษฎร์บังหลวงในแดนมนุษย์ หรือผู้ที่มีจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิต เมื่อตายลงแล้วจึงต้องมารับโทษในคุกนี้ ถ้าจะรู้ถึงรายละเอียด ข้าพเจ้าจะพาตัวออกมาสัก ๒-๓ ตนให้สอบถาม

หยางเชิง : ได้อย่างนั้นก็ดีมากครับ มีพยานหลักฐาน ชาวโลกจึงจะเชื่อถือ

พัศดี : ข้าพเจ้าพาตัววิญญาณโทษออกมาแล้ว เชิญท่านหยางเชิง

สอบถามได้

หยางเซิง : ขอถามสุภาพบุรุษผู้นี้ว่า เหตุไฉนจึงตกมาอยู่ในคุกแห่งนี้?

วิญญาณโทษ : ตอนผมมีชีวิตอยู่นั้น รับราชการโดยอาศัยอำนาจหน้าที่รับสินบนอันมิชอบเสมอๆ หรือสมคบกันรับซื้อขายที่ดินโดยปลุกปั่นให้ราคาสูงขึ้น เพื่อหวังผลประโยชน์อันมหาศาล ไม่ว่าสิ่งใดแห่งใดที่จะให้ผลประโยชน์แล้ว ผมต้องหาวิธีทุกอย่างที่จะนำมาซึ่งผลประโยชน์นั้นมาเข้ากระเป๋าตนทั้งนั้น เมื่อตายลงเคราะห์ร้าย โดนส่งตัวไปขึ้นหอกระจก (กรรม) วิเศษฉายร่างปรากฏตัว สภาพการณ์ที่ตนกระทำโดยมิชอบและการละโมบในทรัพย์สินเงินทองนั้นๆ ล้วนปรากฏชัดแจ้งออกมาอย่างละเอียดถี่ถ้วนทำให้ผมตกใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อผ่านการพิจารณาจากทุกขุมแล้วในที่สุดจึงส่งมอบมายังขุมที่ ๗ ท่านไท้ซัวอ๊วงตัดสินให้ผมตกเข้ามายัง **"แดนลากไส้นรกน้อย"** ทุกวี่วันท้องไส้จะไหลออก สุนัขก็แย่งกันกัดกิน ทุกข์ทรมานนั้นไม่สามารถที่จะบรรยายได้

พัศดี : ตัวแกเป็นข้าราชการ ไม่คำนึงถึงสวัสดิภาพของประชาชนและหยาดเหงื่อเลือดเนื้อของประชาชน ขอให้ได้มาอย่างเดียวก็จะกลืนกินจนหมดสิ้น ท้องไส้มันสกปรกเสียจริงๆ ขอเตือนข้าราชการในแดนมนุษย์ ควรถือคติเพื่อช่วยเหลือฝูงชน เป็นภาระหน้าที่ให้ความสะดวกแก่ประชาชนทุกแห่งหนทุกกรณี ซื่อสัตย์ต่อประเทศชาติ ก็จะมีบุญกุศลมหาศาล ถ้ามุ่งแต่ผลประโยชน์เป็นที่ตั้ง เมื่อตายลงแล้ว แดนนรกไม่สามารถจะอภัยโทษนั้นให้ได้

หยางเซิง : ขอถามแม่เฒ่านี้ ท่านแก่จนขนาดนี้แล้วยังโดนทำโทษแบบนี้อีก อันความจริงนั้นตอนเป็นมนุษย์อยู่ได้ทำอะไรผิดบ้าง ?

วิญญาณโทษ : เมื่อหวนนึกถึงปางก่อน จะสำนึกผิดมันก็สายเสียแล้ว ตอนที่ฉันมีอายุ ๔๘ ปีนั้นเนื่องจากการค้าที่ทำอยู่ล้มละลายลง ก็เลยเรียกเล่นแชร์เพื่อแก้ขัด ขณะนั้นสติปัญญาสูญสิ้นไปหมด จึงตัดสินใจล้มวงแชร์โกงเงินมา เสร็จแล้วขนย้ายบ้านไปอยู่เสียที่อื่น ตอนอายุได้ ๕๔ ปีเกิดป่วยไข้ตาย ถูกส่งตัวมายังขุมที่ ๗ ท่านยมบาลตัดสินให้ตก

เข้ามารับโทษที่นี่

พัศดี : ล้มแชร์โกงเงินผู้อื่น กลืนเข้าไปได้แต่รากออกไม่ได้ เวลานี้จึงตอกเอาท้องไส้ทะลักออก กลืนของเขาเข้าไปเท่าไหร่ก็คืนของเขาออกมาเท่านั้น กฎยมโลกเที่ยงธรรม แกทำเองสนองรับเอา วันหลังรับโทษหมดแล้วต้องไปเกิดชดใช้หนี้เขาอีกที

หยางเซิง : ขอถามท่านสุภาพบุรุษผู้เฒ่านี้ว่า ท่านมารับความทรมานในคุกนี้นานเท่าไรแล้ว ?

วิญญาณโทษ : ได้ ๓ ปีแล้วครับ ตอนอยู่แดนมนุษย์เป็นเกษตรกรปลูกผักขายเป็นอาชีพ มิทราบว่าเนื่องจากเหตุใด หลังจากเลยวัยกลางคนไปแล้ว ผักที่ปลูกไว้มักจะมีพวกแมลงกิน จึงต้องให้ยาฆ่าแมลงพ่นฉีดเพื่อกำจัดมัน บางครั้งเห็นผักมีราคางาม (ราคาสูง) ก็เลยเอาผักที่พ่นยาไปแล้วเพียง ๑-๒ วันเท่านั้นออกขาย ก็แค่นี้เท่านั้นแหละ เมื่อตายลงท่านยมบาลตัดสินให้ตกเข้ามา **"แดนลากไส้นรกน้อย"** ที่เป็นเช่นนี้ก็เนื่องจากความรู้เท่าไม่ถึงการ ทำเอาย่ำแย่ไปเลย

พัศดี : แกเอาแต่จะได้เงิน เอาผักที่ยังมีพิษหลงเหลืออยู่นั้นออกขายให้โทษแก่ผู้คนไม่น้อยเลย ผู้ที่กินผักของแกแล้วโดนพิษยาเล่นงานก็เป็นจำนวนไม่น้อยหรือสารพิษสะสมจากน้อยเป็นมากเลยเกิดเป็นโรคตับโรคมะเร็ง ใจคอแกมันโหดร้ายมาก จึงต้องรับโทษแบบนี้

หยางเซิง : ขอถามคุณยายผู้นี้ ท่านทำไมจึงต้องมาอยู่ยังที่นี้?

วิญญาณโทษ : โอย ! โอย ! ท่านเจ้าขา ที่นี่มันน่าสังเวชอนาถใจเสียจริงๆ ขอท่านอาจารย์ช่วยด้วย

พระจี้กง : อาตมาก็สงสารเธอจับใจจริงๆ แล้วทำไมตอนนั้นเธอไม่สงสารผู้อื่นบ้างเล่า รีบเล่าประวัติชั่วร้ายของเธอเถอะน่า

วิญญาณโทษ : เอาล่ะค่ะ ฉันรับเลี้ยงเด็กหญิงคนหนึ่งไม่เคยปรานีรักใคร่มัน ตั้งแต่เด็กเล็กมา เอะอะก็ลงมือลงไม้เฆี่ยนตีไม่ดูแลรักใคร่ดังลูกของตนเอง เมื่อมันโตขึ้นมีหน้าตาสวยงามน่ารักจึงบังคับให้เข้าซ่องไปหาเงิน พอตายลง ท่านยมบาลจึงไม่ลดละที่จะเล่นงานฉัน

พัศดี : ใจคอโหดเหี้ยมอำมหิต เห็นลูกเลี้ยงเป็นสินค้าหาเงินทำลายทำนองคลองธรรมแห่งครัวเรือน สูญสิ้นซึ่งวิญญาณแห่งความชอบธรรม ใจไม้ไส้ระกำสมควรแก่โทษแล้ว

พระจี้กง : ได้เวลาแล้ว เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวกลับสำนัก

หยางเซิง : กระผมยังมีปัญหาหนึ่งจะเรียนถามท่านอาจารย์ คือว่าพวกวิญญาณโทษเหล่านี้ในขณะที่ถูกลงโทษนั้น เมื่อรับการลงโทษครั้งหนึ่งก็จะสลบตายโดยไม่ได้สติไปแล้ว ไหนเลยจะฟื้นขึ้นมารับโทษทัณฑ์ใหม่ได้อีกเล่า ?

พระจี้กง : เจ้าเคยฝันว่าโดนเขายิงตายบ้างไหม ? แม้ตัวจะบาดเจ็บรู้สึกเจ็บปวดทรมานมาก แต่เมื่อตื่นขึ้น เพียงพบแต่ว่าเหงื่อเย็นๆ โทรมไปทั้งตัว มันไม่ได้ตายเลยนี่ คืนต่อมาก็ฝันเรื่องอื่นอีกเมื่อตื่นขึ้นก็พบว่าปรกติเหมือนเดิมอีกและก็ไม่มีบาดแผล ดังนั้นเมื่อคนตายลงแล้วดวงวิญญาณนั้นล่องลอยไปเหมือนอยู่ในความฝัน แม้ร่างกายจะเจ็บปวดด้วยการถูกทำโทษ เมื่อยมทูตเอาน้ำคืนชีพสาดให้ ฟื้นตื่นขึ้นมาก็ปราศจากบาดแผล ยังความเจ็บปวดทรมานและความตระหนกหวั่นกลัวในความทรงจำที่หวนระลึกคิดถึง การลงโทษอย่างทรมานโหดเหี้ยมนักเพื่อที่จะทำให้วิญญาณเดิมนั้นตื่นตัวขึ้นเท่านั้น ดังนั้นคนตายจึงเรียกว่า **"ฝันยาว"** คนตายซึ่งไปรับความทรมานในฝันยาวนั่นแหละ และมีสิ่งเปรียบเทียบอีกอย่างคือ เช่น ในความฝันว่าเก็บทองคำได้ ดีใจเป็นบ้าเมื่อตื่นขึ้นมา ว่างเปล่าไม่มีอะไรเลย จะเห็นได้ว่าความฝันไม่ใช่ความจริง ผู้หลงใหลโดนหลอกเข้าแล้ว ชาวโลกที่บำเพ็ญธรรมถ้าไม่เข้าใจรู้สึกตัวในเรื่องนี้ ดื้อรั้นยึดถือแต่รูปนาม ก็จะเป็นความฝันครั้งหนึ่งเช่นกัน

หยางเซิง : ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง ท่านอาจารย์ครับกระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว ขอลาท่านพัศดีและนายทหารทั้งหลาย

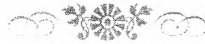
พัศดี : ให้นายทหารทั้งหลายตั้งแถวนมัสการส่ง

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่างตามเดิม

ครั้งที่ ๔๕

วันที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๑

ตอน ท่องแดนทูนหินคู้ตัวนรกน้อย

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

เคารพครู ถือในธรรม ประเสริฐแท้
ดอกใบแม้ ร่วงหล่นย่อม คืนสู่ดิน
ระลึกคุณ แต่ดั้งเดิม จิตเกื้อหนุน
เนรคุณ ไม่ถือว่า เป็นมนุษย์

พระจี้กง : ปีมะเส็งจวนเจียนจะสิ้นสุดลง ทุกๆ คนล้วนคิดจะควบ **"ม้า"** เข้าสู่ผลแห่งความสำเร็จ (คือหวังจะสำเร็จในปีมะเมีย) แต่ว่าจะสำเร็จได้ก็ต้องควบจนม้าวิ่งอย่างไม่ให้ยั้งฝีเท้า พยายามรุดขึ้นหน้าไป อาตมาหวังว่าชาวโลกควรยึดมั่นในปีมะเมียนี้ให้ดี ลงแซ่ควบม้า จงอย่าทำอย่างงูๆ ปลาๆ อย่างลมโกรกหู การบำเพ็ญธรรมต้องเอาแบบม้าที่ว่าไม่ว่าจะไปถึงแห่งใดก็ไม่มีใครจะสู้ได้ เป็นแบบนั้น ไม่สะทกสะท้านต่อสิ่งยากลำบากหรืออุปสรรคใดๆ ทั้งสิ้น หากทำเป็นเลยตามเลยขอไปที เมื่อแก่ตัวลงแล้ว แม้จะมีถึง **"ม้า ๔ ตัว ก็ไม่สามารถตามทัน"** วันนี้เตรียมท่องนรก เจ้าหยางเซิงขึ้นดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์เดินทางได้ มิทราบว่าเราจะไปท่องคุกใดครับ ?

พระจี้กง : จะไป **"แดนทูนหินคู้ตัวนรกน้อย"** ที่ขึ้นต่อขุมที่ ๗ เตรียมออกเดินทาง...ถึง **"แดนทูนหินคู้ตัวนรกน้อย"** เจ้าหยางเซิงรีบลงไปเร็ว

หยางเซิง : อึดใจเดียวก็ถึงเสียแล้ว ขึ้นนั่งบนดอกบัวที่หน้าสำนัก ปิดตาลงคล้ายกับนั่งในเครื่องบินไอพ่นได้ยินแต่เสียงที่แสบแก้วหู ก็มาถึงแดนนรกแล้ว

พระจี้กง : ตัวคนเหมือนกับเครื่องบินที่บินอยู่บนอากาศ ภายในจะต้องไม่ให้มีอะไรขัดข้องแม้แต่นิดเดียว มิเช่นนั้นจะเป็นอันตรายเหลือหลาย จะร่วงลงสู่เหวลึกนับหมื่นๆ วา ก็แค่ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น หากเกิดพลั้งพลาดลง ร่างกายแหลกเหลวอย่างสุดที่จะแยกออกว่าใครเป็นใครได้ ขับขี่บังคับให้มั่นคง เติมน้ำมันแล้วทะยานขึ้นสู่อากาศ ก็เป็นเรื่องที่ง่ายดายไม่หนักหนาอะไร ฉะนั้นความตกต่ำหรือเลิศลอยของคนขึ้นอยู่กับความนึกคิดวูบเดียวเท่านั้น ควรที่จะระมัดระวังให้จงหนัก จะพลั้งเผลอมิได้ว่าจะเป็นขณะใดขณะหนึ่ง เช่น การตกสู่นรก เพียงเป็นเหตุการณ์ภายในนาที-วินาทีเท่านั้น ดังนี้ จึงเตือนชาวโลกให้ยึดมั่นไว้ "ความนึกคิด" ของตน ตรวจดูทิศทางให้กระจ่างแจ้ง แม้จะอยู่ในท่ามกลางเมฆหมอกที่มัวซัวสลัวราง "เข็มทิศแห่งจิตใจ" ยังคลุมไว้มั่นคง ก็จะไม่เกิดการพลาดพลั้งได้อย่างแน่แท้ ! ดอกบัวช่อนี้ ลอยอยู่บนน้ำโสโครกในพิภพ ต้องมีความสามารถสงบแน่วแน่จึงจะนั่งติด มิเช่นนั้นแล้วหากพลาดพลั้งลงก็ยังคงต้องจมดิ่งลงไปในเหวลึกอีก เป็นโชคของเจ้าแล้วที่สามารถมีโอกาสได้นั่ง จงยึดถือให้ดีนะ ! รีบเข้าไปทำความเคารพต่อท่านพัศดีที่อยู่เบื้องหน้าเถอะ !

หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา ! ขอแสดงความคารวะต่อท่านพัศดีและนายทหารทั้งหลาย ข้าพเจ้านายหยางเซิงแห่งสำนักเซี่ยเฮี้ยงตึ้ง เราศิษย์-อาจารย์มาเยี่ยมชมคุกของท่านตามเทวโองการในวันนี้ ขอให้ท่านพัศดีให้ความสะดวกด้วย !

พัศดี : ยินดีต้อนรับท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงที่มาเยือน การแต่งหนังสือตามเทวโองการเป็นสิ่งที่มีเกียรติ ข้าพเจ้ามีความยินดีให้ท่านทั้งสองเข้าเยี่ยมชมภายในคุก

หยางเซิง : ขอบคุณท่านพัศดีมาก...! วิญญาณโทษในคุกกำลังทำงานทำการ แต่ละตนง่วนอยู่กับการขนหิน คุกของท่านจะก่อสร้างบ้านช่องใหม่หรือไฉนมิทราบ ?

พัศดี : ที่นี่จะไม่สร้างบ้านใหม่อีกแล้ว นั่นคือการทำโทษพวกวิญญาณ

โทษให้ขนหินด้วยการทูนไว้บนหัว

หยางเชิง : มิน่าเล่าพวกมันจึงขนจนส่งเสียงร่ำร้องโวยวาย หินก้อนโตๆ ทูนไว้บนหัว ใช้มือทั้งสองข้างประคองเอาไว้ คู้กายลงครึ่งตัว ประหนึ่งว่าหนักเกินกำลัง แต่ละตนขยับเดินได้ทีละนิ้ว บางตนมีกำลังไม่พอ ก้อนหินพลัดหล่นลง ลำตัวหรือเท้าทั้งสองข้างจะถูกทับจนแหลกเหลว เลยสลบลงกับพื้น ยมทูตเอาน้ำราดให้ฟื้นหายทันที ประคองก้อนหินรุดหน้าไปอีก การลงโทษแบบนี้รู้สึกว่าค่อนข้างจะล้าสมัยไปหน่อย แต่เอามาทำโทษกับนักโทษ ก็ใช้ได้ฉมังนัก

พัศดี : วิญญาณโทษเหล่านี้กำลังฝึก "วิชาหัวเหล็ก" อยู่ที่นี่ พวกเขาล้วนมีหัวแข็งหรือชอบอวดดีอวดศักดา หรือพวกที่เป็นครูบาอาจารย์แต่ไม่รักศักดิ์ศรีของตน หรือพวกที่ไม่เคารพต่อครูอาจารย์และนับถือศีลธรรมในภพก่อน เมื่อตายลงแล้วต้องมารับการฝึกอบรมจากที่นี่

หยางเชิง : ขอท่านพัศดีสั่งวิญญาณโทษสัก ๒-๓ ตนมาเล่าความเป็นไปในระหว่างที่มันมีชีวิตอยู่ได้หรือไม่ไฉน

พัศดี : ได้ครับ ข้าพเจ้าจะเรียกสัก ๒-๓ ตนออกมาเล่าความผิดที่ทำไว้ในปางก่อนเพื่อเป็นข้อมูลตักเตือนชาวโลก...ได้เรียกมาแล้ว เชิญท่านหยางเชิงสอบถามได้

หยางเชิง : ขอถามสุภาพบุรุษผู้นี้ ไฉนท่านจึงมาขนก้อนหินอยู่ที่นี่เล่า ?

วิญญาณโทษ : พูดไปแล้วน่าอัปยศอดสู ตอนมีชีวิตอยู่นั้น ผมมีอาชีพเป็นครูโรงเรียน เห็นว่าในกลุ่มนักเรียนสาวมีบางคนที่รูปร่างหน้าตาสะสวย จึงอาศัยความสะดวกในการเป็นครู ข่มขืนเอาโดยวิธีกึ่งหลอกลวงกึ่งข่มขู่ แม้ว่าตอนนั้นเรื่องอดสูจะมิได้ถูกเปิดเผยออก แต่ตอนตายลงแล้วท่านยมบาลหน้าตาเฉียบขาดนัก พอย่างเข้านรก ยมบาลและยมทูตแต่ละขุมจึงตวาดสั่งให้เฆี่ยนตี เฉพาะอย่างยิ่งที่ส่งมอบมาอยู่ที่ขุมเจ็ด ท่านไท้ซัวอ๊วงโกรธจนทรงผมลุกชัน ดุด่าว่าผมเป็น "ไอ้สัตว์เดียรัจฉาน" ตัวเป็นครูบาอาจารย์ของผู้คนแต่ไม่รู้จักรักศักดิ์ศรีตัวเองไปทำเรื่องบัดสีบัดเถลิงต่อนักเรียนเลยตัดสินให้ตกเข้ามาอยู่ **"แดนทูน**

หินคู้ตัวนรกน้อย” โงหัวไม่ขึ้นเอาเสียเลย!

พัศดี : ตัวแกเป็นครูบาอาจารย์ ไม่มีความละอาย ข่มขืนนักเรียน โทษฐานนั้นใหญ่ยิ่งนัก บัดนี้ให้แกทูนเอาก้อนหินไว้บนหัวคอพับคอตกไม่ให้คนเห็นหน้าเห็นตา จึงไม่ต้องอับอายขายหน้าเขา ขอเตือนพวกมนุษย์ที่เป็นอาจารย์ทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นอาจารย์ในทางธรรม อาจารย์ในโรงเรียน อาจารย์ในวิชาชีพ การศึกษาการเกษตร การอุตสาหกรรม การพาณิชย์ หากขาดการฝึกสอนจากครูบาอาจารย์แล้ว กิจการงานนั้นจะไม่ช่ำชองดีเด่น อาจารย์กับลูกศิษย์ก็เปรียบเสมือนพ่อกับลูก ควรมีมารยาททีดีต่อกันและกัน อย่าล่วงล้ำขอบเขตเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงจากการลงโทษจากสวรรค์ท่าน ท่านหยางเซิงจงสอบถามต่อไปเถิด

หยางเซิง : ขอถามคนผู้นี้ มองดูท่าทีหน้าตาของท่านรู้สึกว่าเป็นผู้ที่มีการศึกษาอบรมดีและศีรษะล้านด้วย ไฉนจึงมา “ฝึกวิชา” ยังที่นี้เล่า

วิญญาณโทษ : ท่านอย่าได้ล้อเล่น ก็เพราะหัวมันล้าน เวลาทูนหินจึงเจ็บปวดเหลือที่จะทนไหว ปางก่อนผมเป็นผู้บำเพ็ญธรรมคนหนึ่ง หลังจากไปอยู่ในธรณีสงฆ์แล้ว ได้อ่านหนังสือธรรมไปก็หลายเล่ม เลยคิดว่าตัวเองบรรลุสำเร็จถึงแก่นสารที่ยอดเยี่ยมแล้ว โดยเห็นว่า ที่เล่าเรียนจากอาจารย์ยังสู้ตนไม่ได้ ตั้งแต่นั้นมาก็เลยยกตนเองเป็นอาจารย์ และมักชอบพูดจาต่อหน้าพวกนักธรรมด้วยกัน ถึงความบกพร่องของอาจารย์ เมื่อตายลงแล้ว โดนข้อหา “ล้างครู” ถูกยมทูตคุมมายังนรกผ่านการพิจารณาของยมบาล ท่านว่าผมรับธรรมมาจากครูอาจารย์แต่ทำลายศีลธรรมจากครูอาจารย์ แม้จะอ่านตำราคัมภีร์มากมายกว้างขวางก็ควรช่วยกอบกู้ผู้คนด้วยหลักธรรมความจริง จะยกตัวเป็นอาจารย์เองส่งเดชไม่ได้ จึงถูกตัดสินให้ตกเข้า **“แดนทูนหินคู้ตัวนรกน้อย”** ต้องทูนหินทุกวัน เดินก็ต้องคู้ตัวเพื่อล้างบาปกรรม

พระจี้กง : ลูกศิษย์ที่มีปัญญาความสามารถ ศิษย์ที่มีความสามารถกว่าครูอาจารย์ จากโบราณกาลมาก็เคยปรากฏอยู่ แต่ว่าถึงตัวเองมีความสามารถมีปัญญาดี ก็ยังต้องเคารพต่ออาจารย์นับถือธรรมอยู่ดี

อย่าได้อวดดีทำลายครู ทุกๆ แขนงอาชีพในพิภพล้วนต้องรับการถ่ายทอดฝึกฝนจากครูอาจารย์ จึงสามารถสำเร็จได้ แต่คนในปัจจุบันบ้างก็เห็นแก่ได้จนเกินควร งานที่ฝึกนั้นยังไม่ถึงขั้นสมบูรณ์ก็ตีจากเสียแล้ว ถือการหาเงินเป็นใหญ่ เนรคุณต่อครูผู้ให้การสั่งสอนที่เคยอบรมมา ผู้บำเพ็ญก็มักชอบตั้งอะไรใหม่ๆ แปลกๆ ขึ้น เพื่อมาเป็นครูอาจารย์ของผู้อื่น ตั้งชื่อยี่ห้อต่างๆ นานา ผิดต่อศีลธรรมแห่งความเป็นครูอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง ควรรีบสำนึกผิดล้างบาปเสีย เพื่อที่มิต้องมารับความทรมานจาก **"ทูนหินคู้ตัว"**

หยางเชิง : ขอถามคุณคนนี้ว่า ท่านมารับการลงโทษยังที่นี่ด้วยเหตุใด?

วิญญาณโทษ : ตอนอยู่ในโลกมนุษย์ ผมเป็นคนรวยคนหนึ่ง และมีคารมคมคายดี มักจะดูหมิ่นถิ่นแคลนในหมู่ชนคนจน และอาศัยความมีอำนาจกดขี่ผู้อื่น ใช้วาจาเหยียดหยามข่มคน พูดคุยอวดอ้างไม่ยั้งปากก็ผิดในเรื่องนี้แหละจึงถูกตัดสินให้มารับโทษที่นี่ ในใจไม่สู้จะพอใจนัก ขอให้ท่านอาจารย์ช่วยแก้ต่างให้ผม เป็นคนกลางให้ความเป็นธรรมด้วย

พระจี้กง : ได้ ! ได้ ! เอาเงินมาก่อนแล้วค่อยพูดกัน เงินไม่มีคำพูดนั้นก็ไม่มีน้ำหนักก็ไม่มีใครยอมรับฟัง หากมีเงินแล้ว ฉันจะขอกับพัศดีให้ลดโทษของแกให้น้อยลงได้

วิญญาณโทษ : ขอบคุณมากที่ท่านช่วย แต่ขณะนี้ในตัวผมไม่มีเงินเลย เงินทองล้วนทิ้งไว้ในโลกมนุษย์หมด ให้ลูกหลานเอาไปใช้จ่ายหมด จะทำประการใดดีล่ะ?

พระจี้กง : ถ้างั้นก็จงอย่าเพ้อฝันไปเลย "มีเงินมีอำนาจผู้คนสยบหัวให้หมดเงินหมดอำนาจหดหัวตัวเอง" ใครใช้ให้แกวางท่าเย่อหยิ่งจองหองในตอนมีชีวิตอยู่เล่า เวลานี้เงินทองอำนาจอยู่ที่ไหน จงไปทูนหินให้ดีเพื่อลบล้างบาปกรรมเถิดน่า

พัศดี : แกนี่ร้ายมาก ถึงตอนนี้แล้วยังคิดจะอาศัยอำนาจข่มขู่คนอื่นอีก ท่านยมบาล "หน้าเหล็ก" (เข้มงวดซื่อตรง) จะซื้อท่านด้วยเงินนั้นไม่มีทางหรอก เมื่อครู่ท่านอาจารย์พูดเสียดสีแกรู้หรือเปล่า ทีหน้าทีหลัง

ห้ามพูดส่งเดช มิเช่นนั้นจะเพิ่มโทษให้หนักขึ้นอีก

พระจี้กง : บนพื้นถนนแห่งพิภพควรเปิดช่องทางให้ผู้อื่นเดินผ่านได้บ้าง อย่าแสดงอำนาจครอบครองผูกขาดแต่ผู้เดียว ทุกผู้ทุกคนไม่สามารถจะขี่อยู่บนหัวคนได้ตลอดไป หากเกิดพลาดท่าเสียทีหมดอำนาจลงละก็ ผู้คนทั้งหลายจะซ้ำส่งสมน้ำหน้าไป หากมีการกดขี่ข่มเหงคนจนเกินควร ถือทิฐิไม่ยอมก้มหัวให้ใคร ถ้าเช่นนั้นแล้วเมื่อเวลาตายลงก็จะให้มันก้มหัว ยังไม่สายเกินไปนัก ได้เวลากลับแล้ว ขอลาพัศดีท่าน เราเตรียมการกลับสำนักล่ะ

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านพัศดี และรบกวนนายทหารทุกท่าน ขอลาก่อน

พัศดี : ให้นายทหารตั้งแถวนมัสการส่งท่าน

พระจี้กง : เจ้าหยางเซิงรีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางกลับได้...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ๊งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

นรกกระทะทองแดง

กระทะใหญ่ น้ำมันเดือด ไฟร้อนแรง
ง่ามเหล็กแทง วิญญาณผี ลงกระทะ
ลงโทษหนัก ภูตปีศาจ ให้มรณะ
ดับโทษะ ดังฤทธิ์เดช ให้สิ้นเชิง

พวกทำผิด อย่างเอกอุ ร้ายฉกรรจ์
คอร์รัปชั่น ปล้นจี้ฆ่า วางยาพิษ
ขัดหลักธรรม แห่งสวรรค์ เป็นเนืองนิจ
จบชีวิต ตกนรก กระทะทองแดง

ครั้งที่ ๔๖

วันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๑
ตอน ท่องแดนกระทะทองแดงนรกน้อย

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนความว่า

ฝึกฝนธรรม เสมือนหนึ่ง น้ำตาเทียน
จงหมั่นเพียร อย่าขาดตอน มีสติ
เบิกบานใจ รับฤดู ใบไม้ผลิ
ดวงศศิ ฟังเสียงขิม หินตอบรับ

พระจี้กง : เริ่มต้นปีใหม่ ท่องนรกแต่งหนังสือเหมือนแรกรับฤดูใหม่ ฤดูใบไม้ผลิต้องมีกลิ่นไอของไม้ผลิ จึงจะเป็นการเริ่มต้นด้วยดี เจ้าหยางเซิงเตรียมท่องนรก

หยางเซิง : กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์เริ่มออกเดินทางได้...

พระจี้กง : ถึงแล้วละ รีบลงดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : กระผมลงมาแล้ว วันนี้จะท่องนรกใดมิทราบ ?

พระจี้กง : วันนี้จะท่อง **"กระทะน้ำมันทอดกายนรกน้อย"** (กระทะทองแดง) พัศดีได้ตั้งแถวคอยต้อนรับเราอยู่เบื้องหน้าแล้ว

หยางเซิง : เบื้องหน้ามีผู้คนอยู่หมวดหนึ่งจริงๆ ด้วย แสดงกิริยาอาการเป็นมิตรอย่างดี ขอแสดงความเคารพท่านพัศดีและนายทหารทั้งหลาย

พัศดี : มิต้อง... ขอต้อนรับท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงที่ได้มาเยี่ยมในวันนี้ คุกนี้มีชื่อว่า **"กระทะทอดกายนรกน้อย"** ขึ้นกับขุมที่เจ็ด ท่านทั้งสองมาตามโองการเป็นที่ยากลำบาก แต่มีความดีความชอบมากมายล้นเหลือจริงๆ

พระจี้กง : หามิได้ ท่านเสียอีกที่รับความลำบากมากกว่า ต้องอยู่กับพวกนักโทษตลอดทั้งวัน ก็มิใช่เรื่องที่ทนทานได้ง่ายนัก

พัศดี : อันนี้เพียงทำตามหน้าที่เท่านั้นเอง เพื่อที่จะปลอบขวัญวิญญาณโทษ ก็ต้องทุ่มเทกำลังใจกำลังกายไม่น้อยเหมือนกัน เหมือนดังท่านปลอบเตือนกอบกู้ผู้คนในแดนมนุษย์นั่นแหละ ล้วนเป็นการประกาศกล่อมเกลามวลชนแทนสวรรค์ เชิญท่านทั้งสองตามข้าพเจ้าเข้าไปภายในเถิด...

หยางเซิง : ถึงปากประตูคุกแล้ว ข้างประตูมีการวางยามรักษาการณ์เข้มแข็งมาก แต่วิญญาณโทษไม่สู้มีมากนัก มีแต่เดินเข้า ไม่มีเดินออก คงจะเกี่ยวกับการกำหนดเวลาโทษยาวนานนั่นเอง การตบแต่งภายในคุกก็ไม่มีอะไรสวยงามน่าดูชม กระทะใหญ่ตั้งเป็นแถวๆ เหมือนกับกระทะที่ใช้ต้มผักหมูในชนบทอย่างไรอย่างนั้น ข้างใต้กระทะพวกยมทูตกำลังโหมให้ไฟแรงจัด ในกระทะมีน้ำมันเดือดพล่านดังที่โลกมนุษย์ได้เรียกว่า **"กระทะน้ำมัน"** นั่น พวกวิญญาณโทษถูกคุมโดยยมทูตใช้ง่ามเหล็กแทงเข้าไปในกระทะร้อนตะโกนเสียงได้คำเดียวก็จมดิ่งลงในก้นกระทะ น้ำมันที่เดือดพล่านนั้นไม่มีการปรานี พริบตาเดียววิญญาณโทษกลายเป็นโครงกระดูกสีขาวเสียแล้ว ขอถามพัศดีว่า อันนี้เป็นการลงโทษชนิดไหนมิทราบ ต้องโทษชนิดใดจึงต้องมารับเคราะห์ฆาตยังที่นี่ ?

พัศดี : "แดนกระทะทอดกายนรกน้อย" เป็นสถานที่ที่ลงโทษอย่างหนักที่สุดของขุมที่ ๗ ที่แดนมนุษย์ใช้การ **"ลงกระทะน้ำมัน"** เป็นวิธีการปราบพวกภูตผีปีศาจที่ชอบเล่นของให้หมดฤทธิ์เดชลงโดยสิ้นเชิง ดังนั้นพวกที่ตกมายังคุกนี้ คือพวกที่ทำความผิดอย่างอุเอกสาหัสสา-กรรจ์ในโลกมนุษย์ มีความประพฤติที่โหดร้ายที่สุด ดังนั้นเมื่อตายลงแล้วต้องมารับโทษที่หนักสุดยอดในแดนนรก

หยางเซิง : ส่วนใหญ่พวกนั้นทำผิดในคดีอะไรบ้าง

พัศดี : เป็นพวกขโมยขโจร นักโทษปล้นจี้ฆ่าคนตาย ผิดศีลในเรื่องกามลามก หรือนักโทษคอร์รัปชั่นรายใหญ่ๆ หรือวางยาพิษฆ่าคน ฆ่าชีวิต

ผู้คนและนักโทษที่กระทำการขัดต่อหลักธรรมแห่งสวรรค์นั้นๆ เมื่อตายลงแล้ว นอกจากถูกแต่ละขุมทำโทษแล้วยังต้องมารับโทษที่นี่อีก

หยางเซิง : นอกจากพวกนี้แล้ว ยังมีนักโทษอื่นอีกบ้างไหม

พัศดี : หากว่าใช้ฤทธิ์เดชให้ร้ายผู้คนในแดนมนุษย์ ก็จะโดนทำโทษแบบนี้เหมือนกัน เพื่อจะกำจัดทำลายฤทธิ์ของมันเสีย

หยางเซิง : ท่านจะจัดวิญญาณโทษที่ยังมิได้ถูกแทงลงไปในกระทะสัก ๒-๓ ตน มาสอบถามสักนิด จะได้หรือไม่ประการใด

พัศดี : ได้ซิครับ ให้นายทหารพาวิญญาณโทษ ๒-๓ ตน มาสารภาพความผิดเสีย

นายทหาร : ขอรับคำบัญชา...พามาแล้วครับ เชิญท่านหยางเซิงถามได้

หยางเซิง : ขอถามคุณยายผู้นี้ ว่าท่านไฉนจึงมารับโทษยังที่นี้

วิญญาณโทษ : ตอนฉันมีชีวิตอยู่นั้น เป็นแม่เล้าในเขตพื้นที่เริงรมย์ ในชีวิตได้รับซื้อหรือหลอกพาตัวเด็กหญิงเป็นอาชีพ โดยเฉพาะหารายได้จากการขายตัวของผู้หญิง เมื่อตายลงแล้วถูกตัดสินตกเข้าไปอยู่ใน "อุจจาระ-ปัสสาวะเลนโคลน" และ "นรกลากไส้" ทำการลงโทษแล้วยังถูกส่งมาอยู่ใน **"นรกกระทะน้ำมัน"** อีก ท่านยมบาลเหี้ยมโหดไม่มีอะไรจะเปรียบได้ ฉันเอาแต่เงินในตอนมีชีวิตอยู่ ไม่เชื่อถือเรื่องผีเรื่องเจ้า ตายลงแล้วจึงรู้ว่านรกนั้นรอดได้ยากยิ่ง

พัศดี : เธอไม่มีเมตตาจิตจนเกินไป โดยไม่คิดว่าผู้ร่วมชาติก็เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขอันเดียวกับเธอ เธอซื้อเขามาด้วยเงิน ไปให้ผู้คนพร่าเฉือนขยี้เล่น ศีลธรรมมนุษยธรรมไม่มีเหลือไว้บ้างเลย ไม่เอาลงไปทอดในกระทะน้ำมัน เชื้อโรคในตัวเธอคงจะทลายล้างไม่หมด

หยางเซิง : ขอถามคุณผู้นี้เถิด ดูท่านอายุยังน้อยก็โดนมารับโทษที่นี่ด้วย บนกายท่านก็ยังมีคราบเลือดติดอยู่ ใช้มือทั้งสองข้างกดไว้และร้องด้วยความเจ็บปวด ผมเผ้าก็กระเซิงยุ่งเหยิง คล้ายกับพวกจิ๊กโก๋ มิทราบว่าท่านมีอาชีพใดในขณะมีชีวิตอยู่

วิญญาณโทษ : พูดไปแล้วก็สำนึกได้ เสียใจไม่รู้วาย ตอนมีชีวิตอยู่ไม่

ประพฤติดี ไปมั่วกับพวกจิ๊กโก๋อยู่เป็นวันๆ เนื่องจากเล่นการพนันเป็นหนี้ผู้อื่น ถูกกดดันจนเกิดความคิดมิชอบขึ้น เลยกระทำการปล้นทรัพย์เคราะห์ร้ายถูกจับได้ โดนทางการตัดสินประหารชีวิต ตายลงโดยการถูกยิงเป้า แผลที่โดนยิงนั้นยังเจ็บปวดอยู่ในขณะนี้ เมื่อตายลงแล้วผ่านการพิจารณาโทษจากทุกขุมแล้ว ท่านยมบาลไม่ปรานีตัดสินให้ตกเข้ามาอยู่ **"นรกกระทะน้ำมัน"** เวลานี้จิตใจพรั่นพรึงหวาดหวั่น ขอเตือนชาวโลกจงเจียมตัวเจียมใจ ข้าวของของผู้อื่นแม้จะแย่งชิงมาได้ก็ไม่สามารถกลืนกินลงไปได้ ทรยศเนรคุณต่อบิดามารดาครูบาอาจารย์ที่ให้การชุบเลี้ยงอบรมสั่งสอนมา บุญคุณอันนี้มิทราบว่าจะตอบแทนท่านได้ในวันใด

พระจี้กง : กฎหมายบ้านเมืองไม่เข้าใครออกใคร แกรนหาที่ตายเองในที่สุดต้องตายลงโดยลูกกระสุนปืน แต่แกยังพอมีความสำนึกแห่งจิตใจที่ดีงามอยู่บ้าง จงไปรอคอยบำเพ็ญในภพหน้าเถิด ขอถามท่านผู้นี้อะไรที่ทำให้ท่านมารับโทษอยู่ ณ แห่งนี้

วิญญาณโทษ : ตอนมีชีวิตอยู่ขาดความยั้งคิดแห่งความรับผิดชอบไปในขณะที่มีเรื่องเกี่ยวกับแย่งชิงผู้หญิงกับผู้อื่น โดยได้ฆ่าคนตายทีเดียว ๒ คนรวด ตอนหลังถูกตัดสินประหารชีวิต เมื่อตายลงแล้วผ่านการลงโทษอย่างหนักจากทุกขุมและได้ตกมาอยู่ในคุกนี้ในวันนี้อีก เห็นน้ำมันในกระทะเดือดพล่านเนื้อตัวก็พลันสั่นระริกไปหมด จึงโทษตัวเองทำผิดใจชั่ววูบเดียวเท่านั้น ก่อบาปมหาศาล

พัศดี : ชีวิตต้องชดใช้ด้วยชีวิต โบราณท่านได้บ่งไว้ชัดแจ้งอยู่แล้ว เมื่อลงมือทีไรเห็นชีวิตคนเหมือนมดปลวกแล้ว ลงในกระทะน้ำมันจะไปเกรงกลัวอะไรอีกเล่า ถ้าไม่ลงไปในกระทะน้ำมัน หยดเลือดที่ติดอยู่กับมือมันจะแห้งได้อย่างไรอีกเล่า

หยางเชิง : ขอถามผู้เฒ่าท่านนี้ ท่านมาอยู่ในคุกนี้ด้วยเหตุใดมิทราบ

วิญญาณโทษ : ผมได้เรียนจบในวิชาฤทธิ์เดชอภินิหารตอนอยู่ในโลกมนุษย์ โดยได้รับการถ่ายทอดจากท่านอาจารย์เป็นการลับเฉพาะ มีฉายา

ที่คนทั่วไปเรียกว่า **"เซียนผ้ายันต์"** ผู้ที่ให้เงินกับผม ไหว้วานผมใช้ฤทธิ์เดชทางอุบาทว์ ทำให้ผู้อื่นเกิดจิตใจฟั่นเฟือน ครอบครัวระส่ำระสาย หรือทำให้คู่สมรสต้องแตกแยกก็จะทำให้ทั้งนั้น และใช้วิชายันต์อุบาทว์ทำให้ผู้หญิงเกิดความหมดสติสลบลงแล้วทำการข่มขืน เรียกได้ว่าตอนมีชีวิตอยู่อยากจะทำอะไรก็ทำตามใจชอบ เมื่อตายลงแล้วท่านยมบาลโกรธกริ้วเป็นที่ยิ่ง คิดจะลงโทษผม ผมก็แสดงอิทธิฤทธิ์อุบาทว์ต่อสู้ หารู้ไม่ว่ายมโลกรวบรวมทหารผีเข้าโจมตีผม ผมเลยต้านไม่อยู่ วันนี้มาลงกระทะน้ำมัน อิทธิฤทธิ์ถูกทำลายลง ต้องสูญสิ้นอันตรธานไปหมดสิ้น โอย มีวิชาอิทธิฤทธิ์ไม่ใช้ในทางที่ถูกที่ชอบ เมื่อตายลงแล้วน่าอนาถทุเรศเป็นอย่างยิ่ง

พัศดี : แกทำอย่างไม่เกรงกลัวต่อฟ้าดินและกฎหมาย อาศัยฤทธิ์เดชทำลายผู้คน ฤทธิ์เดชนี้เรียกว่าเดียรัจฉานวิชา เป็นที่เกลียดชังที่สุดของแดนนรก บรรดาผู้ที่มีวิชาเดชฤทธิ์แล้ว ไม่ตั้งตัวอยู่ในทางที่ถูกที่ชอบ เมื่อตายลงแล้วไม่มีใครจะรอดพ้นจากการลงโทษ **"กระทะน้ำมัน"** แม้แต่คนเดียว ขอเตือนชาวโลกที่ร่ำเรียนวิชาอิทธิฤทธิ์อภินิหารนั้น จงปฏิบัติตามคำสั่งสอนของอาจารย์และวินัยธรรม เอาวิชาที่ร่ำเรียนมาใช้ในการช่วยเหลือชาวโลก เมื่อตายลงแล้วจะได้เข้าสู่ช่องทางแห่งเทพเจ้ามิเช่นนั้นแล้วต้องตกเข้าทางมาร จงระวังสังวรไว้

หยางเซิง : ขอถามท่านพัศดี การลงโทษของคุกท่านที่วิญญาณตกเข้าในกระทะน้ำมันแล้วกลายเป็นโครงผี (โครงกระดูก) แล้วก็เอาง่ามงัดมันขึ้นมา ใช้น้ำคืนชีพราดให้ ทำให้กลับคืนเป็นวิญญาณอีก ทำอย่างนี้กลับไปกลับมา พวกวิญญาณโทษจะมีความรู้สึกเช่นใดมิทราบ

พัศดี : การทำโทษให้แทงลงไปในกระทะน้ำมัน เป็นการลงโทษที่ทรมานที่สุด ที่เรียกว่าทั้งเนื้อทั้งตัวไม่มีชิ้นดีเลย วิญญาณโทษจะรู้สึกว่าเหมือนกับจมอยู่ในน้ำ เริ่มแรกก็หมดการหายใจ ต่อมาก็รู้สึกเจ็บแสบเลยหมดความรู้สึกไป บรรดาที่มีวิชาฤทธิ์เดชอภินิหารวิชามาร (ปีศาจ) เมื่อผ่านกระทะน้ำมันแล้ว **"ฤทธิ์เดชก็แตกดับสลายลงหมด"**

พระจี้กง : เพราะเหตุว่าเวลาดึกแล้ว เราเตรียมกลับสำนักเถิด

หยางเซิง : ขอบคุณมากที่ท่านพัศดีและนายทหารให้การต้อนรับอย่างสนิทสนมอบอุ่นมาก ขอลาก่อนละ

พัศดี : ให้นายทหารตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์

หยางเซิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์กลับสำนักได้...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ๊งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๔๗

วันที่ ๑๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๑

ตอน ท่องแดนตัดลิ้นร้อยแก้มนรกน้อย

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

โลกมนุษย์ วุ่นวายหนอ มิควรยุ่ง
เนื้อนาบุญ ปลอดภาษี หว่านไถนา
ลูกคลื่นหลัง ซัดคลื่นหน้า ในคงคา
ชั่วพริบตา ใบไม้ร่วง อีกคราเอย

พระจี้กง : อ่านตามคำกลอนนี้แล้ว อาจมีคนพูดว่าอาตมานั้นเป็นผู้ที่หมดความมานะ เป็นผู้สิ้นหวัง ก็แล้วแต่คนจะพูดไป อาตมาก็ไม่มีปัญญาที่จะไปห้ามปรามได้ ความมีมานะบากบั่นคล้ายกับการไต่บันได หากคิดแต่จะมุ่งก้าวหน้าไปเรื่อยๆ เมื่อบรรลุถึงขั้นสุดแล้ว ไม่รู้จักยับยั้งฝีเท้าก็จะต้องร่วงหล่นลง ร่างกายก็จะย่อยยับแหลกลาญไม่มีชิ้นดี ดังนั้นชาวโลกควรจะสำนึกรู้ตัว ชีวิตของผู้คนในชาติหนึ่งมิได้ยืนอยู่ยงยาวนานอะไรนักหนา ห้องหอบ้านช่องตึกรามนั้นเพียงให้ท่านได้ยืมอาศัยอยู่ได้ไม่กี่สิบปีเท่านั้นเอง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีวิธีใดที่จะยึดอยู่ได้ตลอดกาล เมื่อเหยียดแข้งเหยียดขานอนแผ่เมื่อใด ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะสูญสิ้น พวกลูกหลานก็จะเชิญให้ท่านย้ายไปอยู่ยังแหล่งอื่น ลูกคลื่นในแม่น้ำคลื่นลูกหลังซัดไล่คลื่นลูกหน้า คนรุ่นใหม่เข้ามาแทนคนรุ่นเก่า หากไม่สำนึกรู้ตัวโดยเร็ว รอคอยจนฝุ่นไอ (ผืนดิน) เต็มตัว (กลบหน้า) มองไม่เห็นวี่แววหน้าตาแห่งความสดใสใหม่แล้ว เวลานั้นก็จะกลายเป็นบุคคลในอดีตกาลเสียแล้ว วันนี้เตรียมท่องนรก เจ้าหยางเซิงจงขึ้นดอกบัวเสีย

หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา คำสวดมนต์หน้าศาลเจ้าได้ดังกังวานขึ้น

คือเสียงดนตรีที่สวดส่งผู้คนกลับขึ้นไปสู่แดนตะวันตก

พระจี้กง : เสียงสวดเร่าให้คนตื่นขึ้น คนตายแล้วไม่มีวันกลับ เราไปนรกกันเถิด...ถึงแล้วละ เจ้าหยางเซิงลงจากดอกบัวเสีย

พัศดี : ยินดีต้อนรับท่านอาจารย์และท่านหยางเซิง แห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยง-ตึ้งมาเยี่ยมชมคุกนี้ และคุกนี้คือ **"แดนตัดลิ้นร้อยแก้มนรกน้อย"** อยู่ในความปกครองของขุมที่เจ็ด ท่านทั้งสองแต่งหนังสือตามเทวโองการมีความดีใหญ่หลวง น่าสรรเสริญเทิดทูนเป็นอย่างยิ่ง

หยางเซิง : ที่ท่านพัศดียกย่องนั้น ข้าพเจ้าไม่สามารถจะรับไว้ได้ การท่องนรกเพื่อแต่งหนังสือก็ได้รับการดูแลคุ้มครองอุ้มชูจากท่านอาจารย์และจากการแนะนำชี้แจงของพวกท่านอีกด้วย ต้องขอขอบคุณจากขั้วหัวใจโดยแท้ วันนี้ได้มาถึงคุกของท่าน ขอท่านจงเปิดประตูแห่งความสะดวกให้ด้วย

พัศดี : ต้องเปิดประตูแห่งความสะดวกให้แน่นอน ท่านทั้งสองเชิญตามข้าพเจ้าเข้าไปภายในคุกตรวจชมให้ละเอียดถ้วนถี่ได้

หยางเซิง : ขอบคุณมาก...ถึงหน้าประตูคุกแล้วยามรักษาการณ์ตั้งแถวแสดงความเคารพอยู่ ภายในคุกส่งเสียงขรมระงมไปด้วยเสียงคร่ำครวญทรมาน ยมทูตใช้ตะขอเหล็กงัดปากของพวกวิญญาณโทษออกแล้วก็สับเกี่ยวดึงเอาลิ้นออกมา เห็นวิญญาณโทษร้องตะโกนขึ้นทันที แล้วก็ใช้มีดที่คมกริบตัดเอาลิ้นให้ขาด เลือดสดๆ เปรอะเปื้อนเต็มหน้าอก ถึงขนาดนี้แล้ว พวกยมทูตยังไม่ยอมหยุด ยังหย่อนเอาเหล็กเจาะๆ เอาแก้มของวิญญาณโทษทั้งสองข้าง แล้วจึงใช้เส้นลวดร้อยไว้ ล่ามให้ติดกับเสาหลัก วิญญาณโทษก็ร้องครวญครางแล้วก็สลบเหมือดไป การลงโทษแบบนี้ สยดสยองและรุนแรงเหลือหลาย

พัศดี : ลิ้นติดเนื่องถึงขั้วหัวใจ ผู้ที่โดนตัดเข้าล้วนมีความเจ็บปวดแสนจะทรมาน บรรดาที่ถูกทำโทษแบบนี้ มือไม้เท้าตีนสั่นเทาไปหมด อุจจาระ-ปัสสาวะเรี่ยราดลงพร้อมกันในทันที

หยางเซิง : ยมโลกทำเครื่องมือทำโทษผู้คน ล้วนเป็นยาขนานที่ตรง

ต่อโรคทั้งนั้น เป็นที่น่าทึ่งน่าประหลาดใจมาก มิทราบว่าวิญญาณโทษเหล่านี้มันทำผิดโทษฐานอะไรบ้าง ?

พัศดี : บรรดาที่มารับโทษในคุกนี้ ล้วนมีความผิดทางวาจา การสูญเสียศีลธรรมในการพูด ข้าพเจ้าจะสั่งให้วิญญาณโทษมาบอกเล่าถึงความผิดในตอนที่มันมีชีวิตอยู่ เพื่อลงพิมพ์ ***เที่ยวนรก*** ปลอบเตือนชาวโลก

หยางเซิง : ขอบคุณมากที่พัศดีให้ความร่วมมือ

พัศดี : วิญญาณโทษออกมาแล้ว ท่านหยางเซิงจงสอบถามได้ทุกประการ

หยางเซิง : ขอถามคุณยายผู้นี้ว่า ท่านมารับโทษยังที่นี้ด้วยเหตุใดมิทราบ?

วิญญาณโทษ : ฉันเพียงแต่พูดพล่อยไปเท่านั้น มิได้ทำความผิดอะไรเลยนี่ !

พระจี้กง : ฆ่าคนด้วยคำพูดมิใช่ความผิดดอกหรือ ? เธอไม่พูดความจริงต้องถูกลงโทษให้หนักกว่านี้อีก

วิญญาณโทษ : เอาละค่ะ ! อีฉันจะพูดความจริงก็แล้วกัน ตอนมีชีวิตอยู่อีฉันชอบอิจฉาริษยาคนอื่นมาก มักจะยุยงให้แตกกันเสมอๆ เคยใช้วาจากล่าวร้ายให้โทษผู้อื่น ทำให้เกิดความบาดหมางปั่นป่วนในครอบครัวพี่น้องต้องแตกแยกจากกัน ทำให้พ่อแม่ที่แก่เฒ่าขาดจากการเลี้ยงดูสงเคราะห์ นอกจากนั้นก็ไม่มีอะไรที่ให้ทำผู้อื่นต้องรับเคราะห์กรรมนี่

พัศดี : เธอเป็นหญิง **"ปากหมา"** (ปากเสีย) ที่ชาวโลกชอบกล่าวถึงนั่นแหละ ตัวเป็นผู้หญิง ไม่มีศีลธรรมในทางวาจา ใช้คำพูดยุยงปลิ้นปล้อนทำลายครอบครัวที่มีสุขอย่างกลมกลืนสมบูรณ์และก็เคี้ยวหมาก ดื่มเหล้าเมายาไม่ขาดปาก ยามปกติคำพูดคำจาก็ไม่มีการยับยั้ง บางครั้งก็ตะเบ็งเสียงเอ็ดตะโรลั่นบ้าน บางครั้งก็พูดแนบหูผู้ชายกระซิบสั่ง ที่กระทำไปล้วนคำพูดที่ไม่สุจริตหรือเป็นเรื่องไม่ดีไร้สาระ ลิ้นของเธอนั้นมีพิษสงจำต้องตัดให้ขาดลงจึงจะทำให้เธอนิ่งเฉยพูดไม่ออก เพื่อจะได้ให้ไปบำเพ็ญทางวจีธรรมอีก

พระจี้กง : ลิ้นนั้นคมดังมีดดาบ **"นรกตัดลิ้น"** มีพวกผู้หญิงเป็นส่วน

มาก เพราะว่าผู้หญิงนั้นพูดมากแล้วใจคอคับแคบ ทำให้เกิดคลื่นลมปั่นป่วนได้ง่ายที่สุด บ้างก็ตัวนั้นเป็นหญิง แต่ไม่มีคุณสมบัติที่อ่อนหวานแม้แต่น้อย พูดจาทีไรเสียงดังยังกับฟ้าร้อง โดยวาจานั้นไปทำให้ผู้อื่นเกิดความโกรธเคืองก็ยังไม่รู้สึกตัว เมื่อตายลงต้องให้หัวควายหน้าม้าตัดซ่อมลิ้นของมัน เพื่อทำให้สุ้มเสียงนั้นได้ลดต่ำลง จึงหวังว่าบรรดาผู้หญิงในโลกมนุษย์จงใช้วาจานุ่มนิ่มจะดีกว่า เพื่อไม้ต้องไปขัดใจขัดคอใครให้เสียน้ำใจกัน

หยางเซิง : ขอถามสุภาพบุรุษผู้นี้ ว่าท่านทำผิดฐานอะไรบ้าง จึงต้องมารับโทษชนิดนี้ยังที่นี้เล่า ?

วิญญาณโทษ : ตอนมีชีวิตอยู่นั้น ผมมีนิสัยร้อนรุนแรงมาก พอพบเห็นเรื่องที่ไม่สบอารมณ์หรือได้ยินคำพูดที่ขัดหูเข้า ก็จะแหกปากแผดเสียงด่าทอเป็นการใหญ่โดยไม่เกรงกลัวผู้หลักผู้ใหญ่หรือโคตรเหง้าบรรพบุรุษของผู้อื่น ล้วนด่าเปิงไปหมด นอกจากนี้แล้วก็มิได้ทำอะไรชั่วร้ายเลย เมื่อตายลงแล้วท่านยมบาลไม่ลดละจะเล่นงานผม กล่าวหาว่าผมปากเสียชอบด่าคน ทำสกปรกให้อภัยไม่ได้ ตัดสินให้ตกเข้ามาอยู่ในคุกนี้รับการลงโทษให้ตัดลิ้นร้อยแก้ม แสนที่จะทรมาน จึงขอเตือนชาวโลกจงอย่าได้เลียนแบบผม เที่ยวไปด่าทอผู้อื่น มิเช่นนั้นเมื่อตกถึงนรกแล้วทุกข์นั้นจะไม่สามารถบรรยายได้ถูก

พัศดี : ภาษิตท่านว่า "ใจร้ายนั้นคนมองไม่เห็น ปากร้ายทุกคนต่างได้ยิน" ปากที่ร้ายกาจนั้นจะทำให้ผู้อื่นเจ็บใจได้ง่ายที่สุดก่อเรื่องก่อราวเสมอๆ ทำให้กินแหนงแคลงใจไร้ความสมัครสมานที่เรียกว่า "บาดแผลจากคมมีดหายได้ง่าย แต่เจ็บช้ำจากคำกล่าวร้ายยากที่จะลบเลือน" เวลาด่าทอนัยน์ตาไม่ยอมมองคนเลย หยาบช้าสามานย์สิ้นดี เหยียดหยามฉีกหน้าผู้คนสารพัด เรียกได้ว่า "ไม่เว้นแม้แต่โคตรเหง้า" ก็เป็นความผิดที่หนักหนาชนิดหนึ่ง เฉพาะอย่างยิ่งกับผู้บำเพ็ญธรรม คำพูดคำจายิ่งต้องตั้งอยู่ในหลักธรรม ห้ามใช้คำพูดที่มีสิ่งสกปรกปะปนเคลือบแฝงเป็นอันขาด มิเช่นนั้นศีลธรรมทางปากเสื่อมคลาย ผลธรรมก็เน่า

เปื่อย หมดสิ้นความหวังที่จะบรรลุธรรม แต่ตายลงแล้ว **"นรกตัดลิ้นร้อยแก้ม"** จะมีส่วนให้รับ

หยางเชิง : ขอถามครูบาผู้นี้ ท่านมาสวดมนต์ที่นี้ด้วยหรือ

วิญญาณโทษ : นะโมพุทโธ มนต์ช่างสวดยากหนักหนาหวนนึกถึงปางก่อน เลื่อมใสในอิทธิฤทธิ์ของพระพุทธอันใหญ่ยิ่งมโหฬาร จึงได้ออกบวชรับศีลเป็นภิกษุสงฆ์ขยันท่องอ่าน ค้นคว้าในทางพระธรรมคัมภีร์จนรู้ซึ้งแตกฉาน ได้แต่งตำราประกาศธรรมหรือขึ้นธรรมาสน์บรรยายธัมมะ มักจะวิจารณ์ติเตียนศาสนาอื่นๆ เขา โดยถือเอาพระพุทธเป็นใหญ่แต่องค์เดียว ว่านอกนั้นแล้วเช่นเทพเจ้า เจ้าชั้นกษัตริย์ เจ้าแม่ต่างๆ ล้วนเป็นเจ้ากระจอก ว่าเป็นภูตเป็นมารนอกศาสน์ มิใช่ศาสนาของพระพุทธท่านที่เป็นศาสน์แท้เพียงองค์เดียว ไม่ต้องไปเคารพนับถือ ผู้ที่รับการกล่อมเกลาอบรมจากผมก็มีไม่น้อย จากนั้นมาก็ดูหมิ่นดูแคลนสิ่งศักดิ์สิท์ธิ์ นินทาให้ร้ายศาสนาอื่น ทั้งนี้ผมได้ทำตามพูดตามคำจดบันทึกของคัมภีร์พระธรรม จึงไม่รู้ว่ามีความผิด เมื่อตายลงแล้วดวงวิญญาณโดนผูกมัดไม่สามารถเอาตัวรอด ที่แท้นั้นคือโดนควบคุมตัวจากสิ่งศักดิ์-สิทธิ์แห่งสากลโลก โดยโทษที่กล่าวร้ายเสียดสีผู้อื่นไม่เบาเลย จึงทำให้ผมต้องตกเข้ามาอยู่ในนรก ไม่สามารถไปยังแดนตะวันตก ขอท่านอาจารย์ได้โปรดช่วยเหลือกอบกู้ผมด้วย

พระจี้กง : ไอ้ศิษย์เวร ทางพุทธไม่มีศิษย์เลวๆ เหมือนอย่างเอ็งนี้น่ะ ธรรมแห่งพระพุทธให้ความเสมอภาค สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจะสามารถบำเพ็ญสำเร็จธรรมได้ ภายใต้กาลสมัยและสถานที่ที่ต่างกันได้ เว้นแต่วาจาที่ยกขานขนานนามต่างกันเท่านั้นเอง เทพยดาเจ้าแม่ต่างๆ ที่ช่วยชาวโลกกอบกู้ผู้คนล้วนแล้วแต่เป็นผู้บำเพ็ญธรรมฝึกอบรมจนบรรลุสำเร็จเป็นสิ่งสูงศักดิ์ สลายเรือนร่างแล้วขึ้นสู่สวรรค์เสพสุขยังแดนศักดิ์สิทธิ์ทั้งนั้น ซึ่งไม่ต่างกับพุทธได้กล่าวไว้ว่า โลกแห่งความสุดยอดเนื่องจากผู้บำเพ็ญธรรมยังห่างไกลจากการบรรลุผลธรรมนั้น มีอยู่จำนวนมากมักอวดดีถือว่าตนฉลาดเก่งมากแล้ว เพื่อที่จะรวบรวมสมัคร

พรรคพวกลูกศิษย์สาวก ทำการตัดทอนต่อเติมคัมภีร์ตำรา หรือแต่งหนังสือขึ้นโดยเอาความเห็นส่วนตัวเป็นที่ตั้ง เลยทำให้เกิดความพิพาทวุ่นวายทางศาสนา ทำให้ผู้เลื่อมใสในทางบำเพ็ญธรรมเชื่อถือทำตามอย่างงมงายจนเกิดคติในการดูหมิ่นศาสนาอื่น ตัวเป็นมนุษย์เช่นเดียวกันแต่จิตใจต่างกัน การกระทำของมนุษย์จึงทำให้คลื่นลมโหมแรงจัดมาก โทษฐานนั้นจะให้อภัยมิได้ จึงขอเตือนพวกพระพวกนักบวชในโลกมนุษย์ว่า การบำเพ็ญธรรมสำคัญที่จิตใจต้องบรรลุ มิได้อยู่กับการก่อเรื่องทำเหตุบรรดาที่ประกาศธรรมบิดเบือนสกปรก แต่งหนังสือด้วยใจอคตินั้นหากไม่เผาหนังสือโยนพู่กันทิ้ง (คือสำนึกผิด) โดยด่วน แล้วประกาศธรรมที่ถูกต้องถ่องแท้โดยปากที่สะอาดหมดจด เมื่อตายลงแล้วล้วนจะโดนลงโทษจากนรกตัดลิ้นร้อยแก้ม ให้ไปท่องบ่น "ตำราทุกข์" ทุกวันคืน จะได้รู้รสแห่งการที่ใช้ปากทำลายคน วันนี้ได้เวลาแล้ว เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวกลับสำนัก

พัศดี : สิ่งที่ขาดตกบกพร่องประการใด ขอได้โปรดอภัยด้วย ให้นายทหารตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านพัศดีและนายทหารทั้งหลาย เราศิษย์ขอลาละ ท่านอาจารย์ครับกระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้วเชิญออกเดินทางได้...

พระจี้กง : ถึงแล้วสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๔๘

วันที่ ๒๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๑

ตอน ท่องแดนนรกขุมที่ ๘

สนทนากับยมบาลโตวฉีอ๊วง

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนความว่า

บำเพ็ญเพียร จิตผ่องแผ้ว รับแสงจันทร์
จิตรู้ทัน พึงพินิจ คัมภีร์ล้ำ
พุทธองค์ ทรงดอกไม้ ชี้แนะธรรม
โพธิธรรม จากอินเดีย ชี้สาม-สาม

พระจี้กง : แสงพระจันทร์นวลผ่องใสแต่ไม่เคืองตานี่แหละที่เรียกว่า **"แสงจิต"** ผู้บำเพ็ญธรรมมีจิตอันบริสุทธิ์ แสดงออกซึ่งความผุดผ่องปราศจากราคี สว่างไสวราบเรียบเสมอต้นเสมอปลาย แม้ว่าแสงจันทร์จะสงบเงียบ ความสงบเงียบนั้น มิใช่ว่าสิ่งมีชีวิตจะตายซากมืดสลัวไปหมดก็หาไม่ เมื่อใช้ผิวน้ำส่องเป็นกระจกรองรับก็จะถ่ายทอดออกโดยชัดเจนไม่มีอะไรแอบแฝง ส่องเห็นหน้าตาดั้งเดิมของตน ผู้ฝึกอบรมซึ่งตัวตนก็อยู่ในโลกมนุษย์ เพื่อเก็บรักษาจิตใจที่ถ่องแท้ มิให้ล่องลอยออกสู่ภายนอก จึงต้องศึกษาพระสูตรอันสูงศักดิ์ ฝึกนั่งบนดินทรายจนคล้ายกับนั่งอยู่บนพื้นแผ่นหยก จะรู้สึกมีวิญญาณผ่องแผ้วปอยหนึ่งพุ่งขึ้นสู่บนกระหม่อม ชาวโลกที่นั่งนอนเดินเหิน แม้ว่าจะมีพื้นหินอ่อนรองรับหรือบนพื้นถนนที่ปูด้วยยางมะตอย เตียงนอนที่มีราคาสูงแต่ร่างกายที่ได้สัมผัส จะไม่พ้นจากฝุ่นไอ แม้ว่าจะมีเครื่องดูดฝุ่นผงชำระให้สะอาด ผงซักฟอกต่างๆ เสื้อผ้าก็ยังต้องผลัดเปลี่ยนอยู่ประจำ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงโลกมนุษย์อันเปรียบเสมือนทะเลทุกข์นั้น มีแต่ฝุ่นไอ (กิเลส) หนาแน่น พระพุทธองค์ทรงดอกบัวตรัสสั่งพิสูจน์ธรรม ณ ภูเขา

ศักดิ์สิทธิ์ พระอรหันต์ทรงแย้มพรายสรวลชื่น ดอกบัวนี้มิใช่ดอกบัวธรรมดา แต่เป็น **"ดอกไม้แห่งหัวใจ"** ของพระอรหันต์ ดังนั้นเมื่อใครได้พบเห็นก็จะดลบันดาลให้ "จิตใจชื่นบาน" วันนี้ฉันได้ลงประทับทรงขีดเขียนให้วุ่นไปหมด ผู้หลงใหลจะสงสัยว่าเป็นการเสแสร้งทำขึ้น ในใจจึงเฉื่อยชาไม่เกิดความรู้สึก แต่หารู้ไม่ว่า ผู้มีปัญญาชัยชาญจะเข้าใจได้คำทรงนั้นชี้ถึง **"กลไกแห่งจิตใจ"** ของฉัน เกิดการเคลื่อนไหวในความสงบเรียบ ร่อนทรายได้ทองคนรู้จะยิ้มสรวลรับ ดั่งได้เพชรนิลจินดามาโดยสบายง่ายดายมาก ประหนึ่งว่าเพียงพลิกฝ่ามือกลับอย่างนั้นแหละ ท่านพระมหาโพธิธรรมเถระเสด็จมาทางตะวันออก ชี้ตรงไปยังจิตใจของมวลมนุษย์ สาม-สามได้เก้าสุดที่แจ้งแล้วก็กลับคืนสู่อันหนึ่งอันเดียวกัน ชี้จิตใจดั้งเดิมของท่านจะนำท่านสู่ทางธรรม "สารพัดธรรมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน" มวลชนผู้ลุ่มหลงงมงายไฉนจึงไม่เบิกตาให้กว้างขึ้น ยังจะคิดว่าท่านพระมหาโพธิธรรมเถระยื่นมือไปฉกเอาทรัพย์จากกระเป๋าของท่านอีก ฮา ! ฮา ! เงินในกระเป๋านั้นไม่มีราคาค่างวดอะไรหนักหนาหรอก จงอย่าคุมไว้ไม่ยอมปล่อยมือเลย เมื่อถึงตอนท้ายแล้วจะมิใช่ให้ลูกหลานขนเอาไปจนหมดเกลี้ยงดอกหรือ? ท่านศาสดาเมื่อต้องการแล้วโดยปลดเอา "ใจที่โชกเลือด" ออก เปลี่ยนเอา "ใจพุทธ" ให้รู้แล้วรู้รอดไป

หยางเซิง : ท่านอาจารย์ครับ ท่านเทศน์เสียมากมายก่ายกองอย่างนี้จะไม่เกรงว่าผู้คนเขาไม่เข้าใจเอา เลยถือเป็นเรื่องไร้สาระไปดอกหรือครับ !

พระจี้กง : ถึงไร้สาระ (ขยะ) นั้นมีราคานะ เจ้าไม่มองดูบนรถขนขยะนั่น มิได้มีผู้คนเลือกเก็บทองคำด้วยหน้าตาที่ยิ้มแย้มแจ่มใสหรือ ? ท่านทิ้งฉันเก็บ ไม่มีการเสียหายเป็นอันขาด ตาถึงแล้วจึงจะรู้จักของมีค่าอยู่ในเมืองทอง ผู้คนเห็นทองคำเป็นก้อนกรวดก้อนหิน ไม่รู้จักคุณค่าสูงส่งของมัน นั่นคือการเห็นกันจำเจมานานเลยเกิดความเฉื่อยชานั่นเอง วันนี้เราเตรียมท่องนรก

หยางเซิง : มิทราบว่าจะไปยังแห่งใด ?

พระจี้กง : จะท่องขุมที่ ๘ รีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว เตรียมการออกเดินทางได้...

หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์เริ่มได้แล้วครับ...

พระจี้กง : ถึงแล้วละ รีบลงจากดอกบัวเสีย

หยางเซิง : กระผมได้ลงมาแล้วครับ

พระจี้กง : เบื้องหน้านั้นคือขุมที่ ๘ คนที่อยู่ข้างประตูได้เข้าไปรายงานแจ้งข่าวแล้ว

หยางเซิง : ท่านยมบาลและยมทูตได้ลงบันไดมาต้อนรับเราแล้ว ป้ายบนตำหนักเขียนไว้ว่า **"โตวฉีอ๊วงแห่งขุมที่ ๘"** ท่านยมบาลใส่เสื้อคลุมลายมังกร หน้าตาเคร่งขรึมมาก ได้ก้าวลงจากบันไดแล้ว คำนับท่านโตวฉีอ๊วง ข้าพเจ้าคือตัวนักทรงเอกนายหยางเซิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งเมืองไถ่ตง ได้ติดตามท่านอาจารย์มายังขุมของท่านในวันนี้ ขอท่านยมบาลได้โปรดอำนวยความสะดวกให้ด้วย

ยมบาล : มิต้อง... รีบลุกขึ้นเถิด ท่านทั้งสองตรากตรำมามากแล้ว ต้องวุ่นกับการแต่งหนังสือท่องนรก รีบตามข้าพเจ้าขึ้นไปยังบนตำหนักเถิด

หยางเซิง : ขอบพระคุณท่านยมบาล ภายนอกของตำหนักมีฝูงชนมากหน้าหลายตากำลังรอคอยการพิจารณาโทษ เมื่อเหลือบมาเห็นพวกเราเข้าต่างก็แสดงสีหน้าที่ประหลาดเกรงขาม บ้างก็โดนยมทูตเฆี่ยนตีกำลังร้องไห้โอดโอยอยู่

ยมบาล : เชิญท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงนั่งตามสบาย ขณะนี้จะพักการพิจารณาโทษชั่วคราว รู้สึกชื่นชมที่จะสนทนากับท่านทั้งสอง ให้นายทหารถวายน้ำชา

นายทหาร : ขอรับคำบัญชา เชิญท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงดื่มน้ำชาโดยมิต้องเกรงใจ

ยมบาล : เชิญดื่มน้ำชา ! ข้าพเจ้าได้รอคอยมานานแล้ว วันนี้จึงได้ต้อนรับท่านทั้งสองในขุมของเรา นับเป็นการรอคอยที่ยาวนานพอสมควร

พระจี้กง : การท่องนรกแต่ละครั้งเวลามันจำกัดมาก ดังนั้นการแต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** จึงต้องใช้เวลามากหลาย แต่โชคยังดีอยู่ที่นักบำเพ็ญธรรมทั้งหลายในสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งทุกท่านได้มีความคิดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ทุ่มเทความมานะทั้งกลางวันและกลางคืน จึงทำให้การแต่งหนังสือได้ดำเนินไปด้วยความราบรื่น แม้จะเชื่องช้าแต่ก็มั่นคงดี ซึ่งสมกับคำว่า "ช้าๆ ได้พร้าเล่มงาม" รู้สึกรบกวนท่านยมบาลไปหน่อยนะ

หยางเซิง : เราศิษย์-อาจารย์มายังแดนนรก ได้รับการช่วยเหลือดูแลจากท่านยมบาลและเทวทูตทั้งหลายรู้สึกขอบพระคุณจากขั้วหัวใจเป็นอย่างยิ่ง แต่มารู้สึกว่ามิได้รับความก้าวหน้าเท่าที่ควร

ยมบาล : การดำเนินงานในทางธรรมนั้นมิใช่เรื่องง่ายดายนัก ต้องแข่งกับเวลาทุกๆ นาที จะให้พลาดพลั้งแม้แต่นิดเดียวก็ไม่ได้ การที่ดำเนินงานอยู่ในระหว่าง "ได้-เสีย" ถ้าไม่สามารถควบคุมให้มั่นคงในทุกๆ ขณะจิต ถ้าปล่อยใจจากธรรมนั้นให้หละหลวมลงเมื่อใด ก็จะไม่สามารถหา "เขา" ได้อีกแล้ว ท่านมิควรโทษตัวท่านเอง ถ้าสามารถเก็บหา "ของที่หล่นหาย" กลับคืนมาได้ ก็จะไม่มีการเสียหายประการใดโดยปริยาย เมื่อสามารถควบคุมใจแห่งธรรมดวงนี้ไว้ เดินไปถึงที่สุดแห่งทางชีวิต เมื่อนั้นแหละจึงจะเป็นของของ "ท่านเอง"

หยางเซิง : ขอน้อมรับคำสั่งสอนอันมีค่ายิ่งของท่านยมบาล การท่องนรกในวันนี้ ขอท่านยมบาลได้โปรดกรุณาแนะนำชี้แจงเหตุการณ์ในขุมที่ ๘ นี้เพื่อเป็นการสั่งสอนมวลชนด้วย

ยมบาล : ดีมาก ข้าพเจ้าควบคุมดูแลในขุมที่ ๘ บรรดาโทษที่ขุมนี้ตัดสินไปนั้น ล้วนเป็นโทษจากขุมที่ ๑ ถึงขุมที่ ๗ ลงโทษมาแล้ว แต่ยังมีโทษเหลืออยู่เล็กน้อยเท่านั้น จึงส่งมอบมาให้กับขุมนี้ ตัดสินเพื่อเพิ่มให้เต็มอัตราของโทษ ขุมนี้มีคุกเอกคือ **"นรกใหญ่เผาหัวสมอง"** นอกจากนั้นมี **"๑๖ นรกน้อย"** เป็นคุกชั้นรองเพื่อเป็นที่ลงโทษในสถานเบา คนทำความผิดในแดนมนุษย์ จึงขอฝากคำไปยังชาวมนุษย์ด้วยว่าต้องเจียมตัวประพฤติตน ทำตัวมีมนุษยธรรม บำเพ็ญธรรมตามกฎสวรรค์ เมื่อ

ตายลงแล้วจะไปยังแห่งใด ? เข้าใจในหลักธรรมที่แท้จริงจะต้องค้นคว้าให้รู้ว่าได้เกิดมาจากไหน ? อย่าได้ตกนรกไปรับทุกข์ทรมานจากการเวียนว่ายตายเกิดอีกเลย

หยางเซิง : ข้าพเจ้ามีปัญหาหนึ่งจะขอเรียนถามท่านยมบาลคือ มีผู้คนเคยถามข้าพเจ้าว่าไฉนชื่อ-แซ่ และที่อยู่โดยละเอียดของวิญญาณโทษไม่มีการกล่าวอ้างโดยละเอียดที่ลงตีพิมพ์ในหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ? ถ้าหากว่าสามารถทำได้เช่นนี้ก็จะได้ผลมากยิ่งขึ้น ในการปลอบเตือนชาวโลกทั้งนี้เพราะเหตุว่า มวลมนุษย์ในทุกวันนี้มักจะต้องการพยานหลักฐานที่แท้จริงมั่นคง เมื่อไม่มีข้อมูลให้ตรวจสอบได้แล้ว พลังทางกล่อมเกลาก็จะอ่อนแรงลง ขอท่านยมบาลได้โปรดกรุณาอธิบายต่อสิ่งเหล่านี้ด้วยเพื่อคลายความกังขาของผู้ถามด้วยเทอญ

ยมบาล : แต่ละตนของวิญญาณโทษในขุมต่างๆ ที่ได้รับการสัมภาษณ์จากมนุษย์ ล้วนมีความกังวลห่วงหน้าพะวงหลัง ยิ่งกว่านั้น ท่านเง็ก-เสียงอ๊วงตี่ได้ทรงบัญชาอนุญาตให้มิต้องแจ้งชื่อเสียงเรียงนามและที่อยู่ด้วย เพียงแต่ให้ได้เล่าเหตุการณ์ตอนที่ทำความผิดในโลกมนุษย์เท่านั้นก็พอแล้ว อันนี้แหละเป็นการเกี่ยวข้องกับการห่วงหน้าพะวงหลังละการที่ลงชื่อแซ่ที่อยู่ของวิญญาณโทษไว้ในหนังสือ จะทำให้ผลของการปลอบเตือนชาวโลกเพิ่มประสิทธิภาพขึ้นนั้น แต่นำเอาความเสียหายของผู้คนไปเผยแพร่เกรงว่าจะนำความอัปยศอดสูไปสู่ลูกหลานของเขายิ่งกว่านั้นอาจจะเกิดความพิพาทยุ่งเหยิงขึ้นได้ จะกลายเป็นการทำดีแล้วไม่ได้ดี (คือทำคุณบูชาโทษ) ซึ่งเป็นการขัดขวางต่อความหวังดีในการปลอบเตือนชาวโลกไป ดังนั้นบรรดา “ชื่ออันเลวร้าย” ของวิญญาณโทษทั้งหลายจึงต้องตัดทอนไป เพื่อเป็นการระมัดระวังตัวให้มั่นคง

พระจี้กง : คนดีย่อมเป็นคนดีอยู่นั่นเอง และคนเลวก็คือคนเลว ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ผู้ที่ต้องโทษแล้วโดยมิต้องถามหาชื่อแซ่ที่อยู่ จับกุมตัวไว้ก่อน เรื่องอื่นๆ ค่อยพูดกันทีหลัง ตอนมีชีวิตอยู่จะเชื่อหรือไม่ว่ามีสวรรค์นรกก็ไม่เป็นไร แต่หากว่าไปก่อกรรมทำเข็ญแล้วไปตกอยู่ในกำ

มือของยมบาล เวลานั้นแหละถึงจะเชื่อว่ามีมันก็สายไปแล้ว เนื่องจากเวลาหมดลง วันหลังเราจึงขอเยี่ยมชมคุกต่างๆ กันใหม่เหอะ ! เตรียมกลับสำนัก

หยางเซิง : ขอรับ กระผม! เพราะเวลาหมดลงขอขอบคุณท่านยมบาลที่ให้การต้อนรับอย่างอบอุ่น เราขอลาก่อนละ

ยมบาล : ให้ข้าราชการพลเรือน-ทหาร ตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์

หยางเซิง : กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญอาจารย์ท่านออกเดินทางกลับได้...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

นรกขุมที่แปด

ถึงขุมแปด ใจวิเวก กระไรหนอ
นรกรอ วิญญาณบาป ลงโทษทัณฑ์
สำนึกผิด ครั้งเป็นคน ไร้ศีลธรรม
เลยรับกรรม เฝ้าจดจำ ไม่จำนรรจ์
ชีวิตนี้ ช่างแสนชั่ว ชอบมั่วกาม
นิสัยทราม ชอบล่อลวง คุกคามคน

เกิดเป็นลูก อกตัญญู พ่อแม่ตน
พอวายชนม์ หนทางมืด สู่บาดาล
ล้อนรก มีแง่แหลม เหมือนคมมีด
รถทับกรีด เสียบี้แบน เป็นเศษเนื้อ
วิญญาณร้อง ได้คำเดียว ไม่มีเหลือ
ใครไม่เชื่อ จงก่อกรรม นรกรอ

ครั้งที่ ๔๙

วันที่ ๗ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๑

ตอน ท่องแดนรถทับนรกน้อย

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนความว่า

ประพฤติตน บำเพ็ญธรรม ตามพระสูตร
บริสุทธิ์ ดุจฟันฝ่า สิ่งหลงผิด
เต่ากระสา จะหยุดนิ่ง บำรุงจิต
มนุษย์คิด ตัดกิเลส ปัญญาแจ้ง

พระจี้กง : ตามเทวโองการให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** จะต้องให้แล้วเสร็จในวันเพ็ญเดือนแปดของปีนี้ ทำให้อาตมาแสนจะเคร่งเครียด เมื่อได้รับจัดทำแล้ว หากไม่ไปท่องชมนรกตามหมายกำหนดการ เมื่อเลยเวลาที่กำหนดแดนนรกปิดตามกำหนดของเทวโองการละก้อ เมื่อนั้นแหละเจ้าหยางเชิงเอ๋ย เจ้าจะไม่สามารถผ่านเข้าไปอีกแล้ว

หยางเชิง : แดนนรกมิใช่สถานที่ที่น่าท่องชมอะไรหนักหนา ถ้าหากหนังสือเสร็จลงเรียบร้อยส่งคืนตามเทวโองการแล้วนับว่าเป็นการหมดภาระหน้าที่ ก็จะรู้สึกสบายอกสบายใจล่ะครับ

พระจี้กง : ไม่มีหนี้สินก็รู้สึกสบายกาย การเป็นหนี้ของมวลมนุษย์ถ้าได้ชำระจนหมดสิ้นแล้ว ก็จะปลอดโปร่งใจไร้กังวล แต่ว่าผู้คนในมนุษยโลกยังไม่เข้าใจ สมมุติว่าได้ช่วยกอบกู้มวลมนุษย์จนพ้นทุกข์ไปจนหมดทุกผู้ทุกนาม ฉายา “อรหันต์” ของฉันนามนี้ก็จะหมดสิ้นไปด้วย

หยางเชิง : เพราะเหตุใดมิทราบครับ?

พระจี้กง : พระอรหันต์จะแยกจากมวลชนมิได้ เมื่อแยกออกจากมวลชนแล้ว ก็จะไม่มีอรหันต์ นามของพระอรหันต์เป็นชื่อสมมุติขึ้นที่แท้แล้ว ก็เหมือนชาวโลกทั่วไป ชาวโลกมิควรหลงใหลในรูปนาม เวลา

น้อยมากแล้ว เราเตรียมการท่องนรกเถอะ รีบขึ้นดอกบัวเสีย

หยางเซิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้...

พระจี้กง : ถึงแล้วละ รีบลงจากดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : กระผมลงมาแล้ว มิทราบว่าวันนี้จะไปท่องชมขุมไหน ?

พระจี้กง : เจ้าจงดูเบื้องหน้าเปลวไฟพุ่งสู่ท้องฟ้านั่นคือ **"ไฟเผาหัวนรกใหญ่"**

หยางเซิง : ความร้อนพุ่งตรงมาต้องกายจริงๆ ด้วย รู้สึกร้อนอบอ้าวจังเลย กระผมว่าเปลี่ยนไปชมสถานที่แห่งอื่นนะครับ ?

พระจี้กง : ก็ดีเหมือนกัน ครั้งก่อนได้ท่องชม **"ไฟเผาหัวนรกใหญ่"** ไปแล้ว มันก็คล้ายคลึงกับคุกนี้แหละ เว้นแต่กำลังของไฟจะแรงกว่าหน่อยเท่านั้นเอง เจ้าจงตามอาจารย์รุดหน้าไปเถอะ

หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา ! ยมทูตต่างคุมวิญญาณโทษเทียวไปเทียวมา ตวาดดุด่าตลอดทาง ประหนึ่งว่าคุมไปประหารชีวิตฉันนั้น ขอถามท่านอาจารย์ว่าพวกยมทูตไฉนบางเวลามีหน้าตาเหมือนคนธรรมดา มันเนื่องจากเหตุใดมิทราบ ?

พระจี้กง : ตามปกติเรียกพวกยมทูตว่า "ภูตผีขาวดำ" บ้างก็เรียกว่า **"หวมบ้อคิ้ว"** (ผิดแล้วหมดทางช่วย) **"เซี่ยปิกอัว"** (ขอบคุณแล้วจะปลอดภัย) ประดาที่ต้องโทษแล้ว พวกยมทูตล้วนจะแสดงหน้าตาดุร้ายเหี้ยมเกรียมเพื่อข่มขวัญ ผู้ที่ใจคอไม่มั่นคงเห็นเข้าจะมีอาการใจสั่นมือไม้อ่อนลงให้จับได้ ถ้าหากเป็นคนบริสุทธิ์ไม่ได้ทำความผิดมาเห็นเข้าจะพูดว่า **"โท้ยบ้อห้วง"** (เห็นแล้วก็ไม่เป็นไร) ดังนั้นจึงมีคำโบราณว่า "เมื่อไม่ได้ทำอะไรที่ผิดศีลแล้ว จะมีใครมาเคาะประตูบ้านในยามดึกก็มิต้องหวั่นใจ" คือเช่นเดียวกับผู้ที่ทำผิดต่อกฎหมายในแดนมนุษย์ เมื่อพบเห็นตำรวจเข้า ก็เหมือนกับไปเจอะเจอเอาผีเข้า ต้องตกใจกลัวจนอุจจาระ-ปัสสาวะร่วง ตำรวจนั้นมีอาวุธปืน กุญแจมือติดตัวอยู่ ทูตผีขาวดำก็มีโซ่ตรวนเครื่องมือต่างๆ ผู้ที่เจียมตัวเจียมใจมิได้ทำผิด

กฎหมายมาพบเห็นเข้า ใจคอก็ปรกติมิหวั่นไหว เห็นตำรวจเสมือนหนึ่งเป็นพี่เลี้ยง ผู้ให้ความคุ้มครองน่าสนิทชิดเชื้อ ตรงกันข้ามกับพวกอาชญากรผู้ถูกประกาศจับตัว เมื่อเห็นตำรวจจึงคล้ายกับไปเจอเอาผีสิงเข้า ขอเผ่นก่อนดีกว่า ดังนั้นผู้มีใจบุญใจกุศลจึงไม่กลัวยมทูต คนชั่วร้ายเห็นเข้าจึงใจสั่น ถึง **"แดนรถทับนรกน้อย"** แล้ว เราเข้าไปเยี่ยมชมกันเถิด

นายทหาร : ผู้ศักดิ์สิทธิ์จากแห่งหนตำบลใดมิทราบ ไฉนจึงได้นำเอามนุษย์บุกรุกเข้าแดนนรก ที่นี่ห้ามผ่านนะ

พระจี้กง : อาตมาคือพระจี้กง ได้รับเทวโองการให้พามนุษย์มาเยี่ยมชมนรก เพื่อไปปลอบเตือนชาวโลก จงรีบเข้าไปแจ้งเหตุ อย่าขัดคำสั่ง

นายทหาร : ที่แท้คือ ท่านอาจารย์จี้กงนั่นเอง เพราะเหตุที่ข้าพเจ้าไม่ทราบมาก่อน เชิญรอสักครู่นะครับ ข้าพเจ้าจะเข้าไปรายงานเหตุก่อน

หยางเซิง : พวกเขาไม่รู้ว่าเราจะมาที่นี่ดอกหรือ ?

พระจี้กง : ตัดสินใจโดยกะทันหัน นายทหารจึงไม่ทราบล่วงหน้า

นายทหาร : ขอให้ท่านทั้งสองจงอภัยในการละเมิดล่วงเกินด้วย ท่านพัศดีได้นำแถวมาต้อนรับท่านทั้งสองแล้ว

พัศดี : ขอต้อนรับท่านอาจารย์และท่านหยางเซิง ขออภัยในสิ่งบกพร่องด้วย เชิญตามข้าพเจ้าเข้าไปยังข้างในเถิด

หยางเซิง : ขอบคุณท่านพัศดี มองเห็นเหตุการณ์น่าอนาถของพวกวิญญาณโทษในคุกที่ต่างโดนตัวรถทับเสียบี้แบนแหลกเหลว

พัศดี : คุกนี้คือ **"นรกรถทับ"** บรรดาวิญญาณโทษรับการลงโทษจากขุมที่ ๑ ถึงขุมที่ ๗ แล้ว บ้างก็ส่งมอบมายังคุกนี้เพื่อเพิ่มการลงโทษ เพื่อที่จะรับโทษให้เต็มตามกำหนด

หยางเซิง : ล้อรถ ๒ ล้อของรถเหล่านี้มีแง่แหลมเหมือนคมมีด และมีลา ๔ ตัวเทียมลาก วิญญาณโทษถูกคุมให้นอนราบอยู่กับพื้น เมื่อลาโดนเฆี่ยนตีเข้าจึงพุ่งไปข้างหน้า วิญญาณโทษร้องออกมาได้คำเดียว ร่างกายก็โดนทับเสียบี้แบนเป็นเศษเนื้อ น่าเวทนาเสียจริงๆ

พระจี้กง : เจ้าจงดูพวกเศษเนื้อนี้ เมื่อลมแห่งกรรมโชยผ่านก็จะคืนสภาพเป็นรูปร่างเดิม แล้วจะรับการลงโทษใหม่อีกครั้งหนึ่ง

หยางเซิง : มิทราบว่าพวกนั้นต้องโทษอะไรบ้าง ?

พัศดี : เป็นพวกที่มั่วสุมในกาม อกตัญญู ผู้ร้ายฆ่าคนทำลายชีวิตได้ผ่านการลงโทษจากแต่ละขุมแล้ว ที่ส่งมารับการลงโทษให้รถทับในคุกนี้อีก ความมุ่งหมายของคุกนี้คือให้การ "แต่งรูป" เนื่องจากชาวโลกที่ทำผิดในการมั่วกาม อกตัญญู ฆ่าคนล้างชีวิต ล้วนแต่เป็นผู้ที่สูญสิ้นแล้วซึ่ง "รูปร่างแห่งมนุษย์" จึงต้องมายังคุกนี้ทับให้เป็นเศษเนื้อแล้ว จัดการปรุงแต่งสร้างรูปขึ้นใหม่

พระจี้กง : เนื่องจากได้เวลาแล้ว เมื่อทราบถึงความมุ่งหมายแห่ง **"นรกรถทับ"** แล้ว ชาวมนุษย์ควรไปชำระล้างบาปต่อหน้าเซียนเจ้า ผู้ที่เคยต้องโทษมาแล้วต้องกลับตัวกลับใจ เริ่มเป็นคนดีใหม่จะได้ไม่ต้องโดนทำโทษจากการถูกรถทับ เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวกลับสำนัก

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านพัศดีและนายทหารที่ได้ให้การแนะนำ เนื่องจากเวลาจำกัด ขอลาก่อนละ

พัศดี : ให้นายทหารทั้งหลายตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์...

หยางเซิง : กระผมได้ลงนั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์กลับสำนักเถิด

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๕๐

วันที่ ๑๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๑

ตอน ท่องแดนตัดแขนตัดขานรกน้อย

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนความว่า

ถั่วลิสง ดอกร่วงหล่น ก็ได้ผล
เทพเผยโฉม สวรรค์ไม่ หลอกกมล
หว่านพืช ไม่ตั้งใจ ยังได้ผล
แม้นกมล ตั้งหมั่นเพียร ใช่เหมือนคน

พระจี้กง : ดอกถั่วลิสงถ้าไม่สุกแห้งร่วงหล่นลงดิน ผลของถั่วนั้นก็จะไม่เกิดขึ้น จึงเรียกว่า **"ต้นดอกหล่น"** (คือถั่วลิสง) หมายความว่ากลับคืนสู่ที่มาดั้งเดิม ซึ่งได้รวมอยู่ในความหมายนี้แหละ รอดพ้นมาจากความตาย จึงจะนับว่ามีชีวิตอยู่ แต่หากความตายเกิดจากขณะมีชีวิตอยู่ละก้อ ความตายนั้นจะไม่มีทางช่วยได้เลย ได้มาอย่างหนึ่งต้องเสียไปอย่างหนึ่ง เป็นหลักธรรมแห่งวัฏจักร เด็กหญิงเด็กชาย ต่างก็รักกันแบบไร้เดียงสาบริสุทธิ์ผุดผ่องเป็นสัญลักษณ์แห่งเทพยดา แต่ว่าชาวโลกในทุกวันนี้ เมื่อเริ่มมีความรู้สึกเรื่องรักๆ ใคร่ๆ การสังสรรค์สมาคมระหว่างหญิงชายก็จะไม่สามารถหักห้ามความใคร่ลงได้ คล้ายกับถั่วลิสงได้เกิดขึ้นใหม่ เป็นเหตุที่เกิดแล้วตาย ตายแล้วเกิดตลอดไปไม่มีที่สิ้นสุด เวียนว่ายอยู่ในระหว่างหกช่องทางเกิด ดังนั้นผู้ที่ฝึกกายบำเพ็ญธรรม จึงต้องเฝ้ารักษาพละกำลังดั้งเดิมไว้ เพื่อรักษาความบริสุทธิ์ผุดผ่องแห่งกายใจไม่ให้เพาะปลูกความใคร่เอาไว้ดังเช่น ปักกิ่งลิ้วเพียงกิ่งเดียวในผืนดินต่อมาจะกลายเป็นลิ้วต้นใหญ่ขึ้น ทำให้ไม่สามารถกำหนดเวลาชำระล้างหนี้สินแห่งความใคร่นั้นให้หมดไปได้ เมื่อดอกทบต้นและต้นทบดอกเสียทีหนึ่ง ชีวิตอันชราภาพนั้นจะมีราคาค่างวด

สักเท่าใด หวังว่าชาวโลกคงเข้าใจในเรื่องนี้ วันนี้เตรียมท่องนรก เจ้าหยางเซิงขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : อากาศค่อนข้างร้อนมาก เหงื่อแตกเต็มกายเลย

พระจี้กง : เหงื่อนั้นมาจากน้ำ ไม่มีเหงื่อก็จะไม่มีบรรลุธรรม

หยางเซิง : หมายความว่ายังไงครับ ?

พระจี้กง : เมื่อปราศจากปากก็พูดจาไม่ได้ เจ้าจงค่อยๆ ศึกษาคำพูดแฝงไว้ในคำพูดก็แล้วกัน เราไปท่องนรกกันเถิด

หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา...

พระจี้กง : ถึงเสียแล้ว รีบลงจากดอกบัวเถอะ

หยางเซิง : ในแดนนรกค่อนข้างจะเยือกเย็น ต่างกันกับโลกมนุษย์

พระจี้กง : แน่นอน โลกมนุษย์เป็นทางแจ้ง แดนนรกเป็นทางลับ เป็นกฎที่แน่นอนที่สุด

หยางเซิง : วันนี้ได้มายังที่นี้ ผู้คนเทียวไปเทียวมาก็ไม่น้อย ล้วนเป็นพวกยมทูตคุมตัววิญญาณโทษมุ่งไปเบื้องหน้า ต่างทำตามหน้าที่ของตน ข้างหน้ามีผู้คนกลุ่มหนึ่ง คล้ายกับว่าจะมาต้อนรับเราอย่างนั้นแหละ

พระจี้กง : ใช่แล้ว ! วันนี้เราเที่ยวชม **"แดนตัดแขนตัดขานรกน้อย"** กลุ่มผู้คนข้างหน้าก็คือ พัศดีและนายทหารของคุกนี้ เจ้าจงรีบเข้าไปทำความเคารพเสีย

หยางเซิง : ขอแสดงความคารวะต่อท่านพัศดี และนายทหาร ข้าพเจ้านายหยางเซิงผู้เป็นศิษย์แห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ๊งของท่านกวงตี่ วันนี้ได้ติดตามท่านอาจารย์มาเที่ยวชมคุกของท่าน ขอได้ให้การชี้แจงแนะนำด้วย !

พัศดี : มิต้อง... ขอต้อนรับท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงที่ได้มาเยี่ยมถึงที่นี้ สำนักของท่านได้รับโองการแต่งหนังสือ มีบุญกุศลใหญ่ยิ่ง หากว่าหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ได้แต่งสำเร็จลงพิมพ์แจกปลอบเตือนชาวโลก ต่างก็จะมีความดีความชอบอันล้ำเลิศและสามารถจะกอบกู้ช่วยเหลือถึงบรรพบุรุษด้วย สามารถบำบัดทุกข์บำรุงสุข ความลับต่างๆ ในยมโลกล้วนจะถูกเปิดเผยออกโดยสิ้นเชิง อันนับว่าเป็นหนังสือที่ประเสริฐยิ่ง

จากโบราณกาลมาจนถึงทุกวันนี้ โดยเป็นของที่ได้มาไม่ง่ายนัก เชิญท่านทั้งสองจงตามข้าพเจ้ามา เพื่อตรวจชม **"แดนตัดแขนตัดขานรกน้อย"**

หยางเซิง : ขอบคุณท่านพัศดี ได้แว่วเสียงครวญครางมาจากในคุกแล้ว โอย ! สถานที่คุกมีสภาพเป็นสนามกว้างใหญ่ วิญญาณโทษถูกคุมตัวให้คุกเข่านั่งบนพื้นสนาม พวกยมทูตถือมีดคมวาวฟันเอาแขนซ้ายของวิญญาณโทษขาดลง ส่งเสียงร้องอย่างเจ็บปวดและแล้วก็ฟันลงที่แขนขวาอีก ตัวคนก็ล้มลง ต่อจากนั้นจึงตัดเอาขาทั้งสองข้างออก เลือดสาดไปทั่วพื้นสนามแดงฉานไปหมด ความทารุณโหดร้ายนั้นทำให้ไม่สามารถจะชมดูต่อไปได้ ขอถามพัศดีว่า คุกท่านใช้การลงโทษแบบนี้น่ะ มิทราบว่าพวกนั้นมันทำผิดอะไรบ้าง ?

พัศดี : การลงโทษแบบตัดส่วนต่างๆ ของร่างกายนั้น มีความเจ็บปวดที่จะหาอะไรเปรียบมิได้ ชาวโลกนั้นตอนมีชีวิตอยู่ส่วนมากมีแขนขาสมบูรณ์ไม่บกพร่อง แต่ไม่ทำในสิ่งที่ดีงาม กลับไปใช้ในทางฆ่าคน ทำร้ายคน ดังนั้นเมื่อตายแล้วต้องถูกลงโทษจากขุมต่างๆ แล้วยังจะต้องมารับการลงโทษในคุกนี้อีก เป็นการลงโทษครั้งสุดท้าย บรรดาผู้ที่ไม่มีความสัตย์ซื่อ อกตัญญู จอมโจรสลัดใช้มือฆ่าคนใช้มีดใช้ปากกาทำลายคน ใช้เท้าทำร้ายคน หรือผู้ที่หลงเดินทางเข้าไปทางผิด แล้วไม่ยอมกลับเนื้อกลับตัวไปจนตลอดชีวิต เมื่อตายลงแล้วนอกจากให้แต่ละขุมทำการลงโทษแล้ว ท้ายสุดยังต้องมอบให้คุกนี้ทำการซ่อมแซมอีกทีหนึ่ง

พระจี้กง : โลกปัจจุบันนี้มีการลักขโมยมากมายเช่น ลักขโมยใช้ชื่อเสียงของผู้อื่น ขโมยผลประโยชน์ ขโมยของเพื่อขาย ขโมยสิ่งของต่างๆ ขโมยผู้หญิง ขโมยชีวิต ล้วนเกิดขึ้นไม่เว้นแต่ละวัน สิ่งต่างๆ ที่ได้มาโดยไม่ยุติธรรม ไม่เป็นธรรมรับซื้อจากพวกขโมย เมื่อตายลงแล้วก็จะได้เชิญยมทูตขโมยเอามือทั้งสองข้างของท่านผู้ที่นอกรีตนอกรอย ก้าวก่ายโดยไม่ทำตามขั้นตอน ผู้ที่ฉวยโอกาสชอบหาเศษหาเลย ชอบเดินในทางลัด ทางอุบาทว์ ตายลงแล้วก็จะให้ยมทูตช่วยตัดขาสีดำสองข้างนั้นเสีย เนื่องจากได้เวลาแล้ว จึงขอชมแดนตัดแขนตัดขานรกน้อย เพียงเท่านี้ก่อน

พัศดี : ชาวโลกบางพวกก็ไม่เชื่อเรื่องนรกแล้วไฉนจึงไม่เข้าในคุกตะรางของเมืองมนุษย์ ล้วนคุมขังเอาพวกที่นักฉวยโอกาสพวกชอบเดินทางลัด มันก้าวออกก้าวเดียวจะใช้แทนสามก้าว จะไม่ล้มยังไงไหว.? จะกลืนผลส้มทีเดียวตั้ง ๒ ลูก จะไม่ติดคอได้อย่างไร ? ท่านทั้งสองต้องตรากตรำลำบากในการแต่งหนังสือ ข้าพเจ้ามีความยินดีจะต้อนรับท่านในโอกาสหน้าอีกครั้ง

หยางเชิง : เพราะเหตุที่ท่านอาจารย์เร่งให้กลับ จึงจำต้องขอลาก่อนละขอขอบคุณท่านพัศดีและนายทหารทั้งหลาย

พัศดี : เมื่อต้องกลับสู่แดนมนุษย์ ก็มิมีปัญญาจะหน่วงเหนี่ยว ได้ให้นายทหารทั้งหลายตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์กลับ

หยางเชิง : กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์กลับสำนักเถิด...!

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเชิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างตามเดิม

นรกขุมที่เก้า

ขุมที่เก้า	นรกหลาย	ไว้ต้อนรับ
ผีถูกขับ	จากขุมแปด	มาลงทัณฑ์
น้ำมันร้อน	ลวกกายา	ผู้เมามัน
เขียนคุณธรรม	ขายไม่ออก	เลยลามก
ภาพงูแดง	เจาะไชร่าง	รูทวาร
เหล่าวิญญาณ	ตื่นตระหนก	ตกใจสั่น
พวกมุดรู	ช่องกฎหมาย	คอร์รัปชั่น
พวกปลุกปั่น	ยุแหย่	คงไม่กลัว
พวกโทษฐาน	อุกฤษฏ์	อุกฉกรรจ์
นรกโลกันตร์	มืดมิด	ลึกสุดยั้น
เลนตมเลือด	ด่านคมมีด	ไว้ป้องกัน
ไม่มีวัน	ได้ผุดเกิด	ตลอดกาล

ครั้งที่ ๕๑

วันที่ ๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๑

ตอน ท่องแดนนรกขุมที่ ๙

พบปะกับเผ่งเต้งอ๊วง

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนความว่า

ชีวิตคน ไม่รอดพ้น ประตูผี
วิญญาณถี่ เป็นระลอก เวียนวนกัน
อำนาจ ราชศักดิ์ ดุจความฝัน
หมื่นขยัน มัธยัสถ์ สุขกายใจ

พระจี้กง : ผ่านไปแล้ว ๘ ขุม การท่องนรกได้มาถึงด่านที่ ๙ วันนี้จะไปสืบหาความลับจากขุมที่ ๙ เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวขึ้นดอกบัวได้

หยางเซิง : วันนี้จะไปท่องชมขุมที่ ๙ หนังสือ ***เที่ยวนรก*** ใกล้ที่จะสำเร็จลงแล้ว รู้สึกปลื้มใจอย่างบอกไม่ถูก

พระจี้กง : ถ้าหากว่าได้ผ่านด่านที่ ๙ ไปแล้ว เจ้าก็จะรู้สึกสบายใจมากขึ้น แต่จงอย่าเพิ่งดีใจก่อนกาลเวลามากนักเลย งานการนั้นหนักหน่วงและหนทางก็แสนจะยืดยาว สมควรที่พึงระมัดระวังในการปฏิบัติดำเนินงาน หนังสือ ***เที่ยวนรก*** เมื่อได้สำเร็จเรียบร้อย เผยแพร่ปลอบเตือนชาวโลกได้แล้ว เมื่อนั้นแหละเจ้าจะได้รับความดีความชอบอันดับ ๑ จงตั้งใจทำดีต่อไปเถิด รีบขึ้นบนดอกบัวเสีย

หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้แล้วครับ

พระจี้กง : ถึงแล้วละ เจ้าลงไปได้แล้ว

หยางเซิง : กระผมลงมาแล้ว เบื้องหน้าฝูงชนแออัดยัดเยียด คล้ายกับว่ามีพิธีใหญ่โตมโหฬารที่จัดขึ้นมาต้อนรับเราอย่างนั้นแหละ

พระจี้กง : ยมบาลเผ่าเต้งอ๊วงแห่งขุมที่ ๙ ทราบว่าเราจะมาเยี่ยมชมขุมนี้มานานแล้ว จึงได้จัดการต้อนรับเราแบบพิเศษขึ้น เพื่อที่จะทำการรับขวัญเรา เจ้าเห็นไหมเสียงฆ้องเสียงกลองดังกระหึ่ม เครื่องดนตรีทุกชนิดต่างก็บรรเลงเพลงต้อนรับให้แซดไป

หยางเซิง : เพลงนี้คล้ายกับดนตรีโบราณพื้นเมืองของภาคใต้และภาคเหนือ

พระจี้กง : ก็ใช่น่ะซี

หยางเซิง : ได้ยินเขาพูดกันว่าเมื่อมีดนตรีแห่งเซียนเจ้า บรรเลงให้ได้ยินแล้ว เป็นมิติที่มนุษย์จะได้สำเร็จเป็นเซียน จะเป็นความจริงหรือไม่

พระจี้กง : ใช่แล้ว เมื่อมนุษย์ที่บำเพ็ญตนสำเร็จธรรมโดยสมบูรณ์แล้วจะต้องมีสาส์นมาบอกให้รู้จากสวรรค์ ผู้ที่กำลังจะสำเร็จเป็นเทวดาขณะนั้นในหูจะต้องได้ยินเสียงดนตรีแห่งเซียนเจ้า แต่ว่าหากมิใช่พวกที่มีคุณงามความดีที่ใหญ่ยิ่งแล้ว สวรรค์ท่านก็มิได้ให้เกียรติสูงส่งพิเศษถึงขนาดนี้หรอก ในเมืองมนุษย์ตอนที่จัดงานมอบรางวัลนั้นล้วนมีดนตรีบรรเลงขับกล่อม ดังนั้นเมื่อในโลกมนุษย์มีดนตรี บนสวรรค์ก็มีดนตรีสวรรค์เช่นกัน โดยมิใช่คำลวง ถ้าหากว่าตอนเป็นมนุษย์ได้ก่อกรรมทำเข็ญสารพัด ก่อนจะสิ้นต้องได้ยินเสียงร่ำไห้ของภูตผีปีศาจหรือเสียงโซ่ตรวน เมื่อเจอสิ่งนี้แล้ว อนาคตนั้นน่าเป็นห่วงมาก คือเป็นลางแสดงที่ยมทูตจะทำการจับกุมตัว เรารีบเดินไปข้างหน้าเถิด ข้าราชการของขุมที่ ๙ ได้ตั้งแถวคอยต้อนรับเราอยู่แล้ว

หยางเซิง : คำนับมายังท่านเผ่งเต้งอ๊วงและยมทูตทั้งหลาย ข้าพเจ้าคือศิษย์ของพระเจ้ากวนอูแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองไถ่ตง ได้รับเทวโองการให้ท่องแดนนรกพร้อมกับอาจารย์ เพื่อแต่งหนังสือ ได้มายังที่นี่ในวันนี้ และได้รับการต้อนรับที่อบอุ่นอย่างยิ่ง รู้สึกขอบคุณมาก ขอท่านได้โปรดอำนวยความสะดวกให้ด้วย

ยมบาล : มิต้อง...ท่านหยางเซิง รีบลุกขึ้นเถิด! วันนี้ข้าพเจ้าได้จัดงานเลี้ยงรับรองเป็นพิเศษแก่ท่านทั้งสอง เชิญตามข้าพเจ้าเข้าไปนั่งพักใน

ห้องรับแขกในปราสาทเถิด

หยางเซิง : ขอขอบคุณที่ให้เกียรติอย่างยิ่ง

พระจี้กง : เราตามท่านยมบาลเข้าไปนั่งพักในตำหนักกันเถิด

ยมบาล : ท่านทั้งสองเชิญนั่งตามสบาย มิต้องเกรงใจ การท่องนรกเพื่อแต่งหนังสือท่องมาจากขุมที่ ๑ จนมาถึงขุมเรานี้นับได้ว่าแสนจะลำบากตรากตรำ ข้าพเจ้าจึงได้จัดเลี้ยงรับขวัญให้แก่ท่านทั้งสองขึ้นในวันนี้

พระจี้กง : ขอขอบคุณท่านเผ่งเต้งอ๊วงที่ได้กรุณาให้ความดูแลช่วยเหลือ นับว่าโชคดีมากที่ท่านได้ช่วยขจัดปัดเป่าฝุ่นละอองให้แก่เราศิษย์-อาจารย์ มิเช่นนั้นแล้วดอกบัวของอาตมาช่อนี้คงจะเกาะเต็มไปด้วยขี้ฝุ่น

ยมบาล : ที่ไหนได้ ในดวงจิตของท่านอาจารย์นั้นสะอาดหมดจด เพียงแต่มีฝุ่นละอองจับเกาะตามร่างกายเท่านั้นเอง! ดอกบัวเติบโตขึ้นมาจากเลนตม แต่ก็มิได้แปดเปื้อนจากเลนตมนั้นเลย จิตใจเดิมของท่านนั้นผ่องแผ้วสูงส่ง เพียงแต่เท้าทั้งสองข้างที่เหยียบย่ำไปทั่วทิศ จึงต้องชำระล้างเสียบ้างเท่านั้นเอง! ท่านทั้งสองมิต้องเกรงใจ ผลไม้ทิพย์บนโต๊ะเชิญเลือกรับประทานเองตามอัธยาศัยเถิด

พระจี้กง : ศิษย์รักจงอย่าเกรงใจ โอกาสนี้หาได้ยากนัก กินเข้าไปเถิด

หยางเซิง : ขอบพระคุณมาก ผลไม้จานนี้คล้ายกับผลไม้ในเมืองมนุษย์ สีแดงจัด รสชาติเลิศเป็นพิเศษ หอมหวานน่ารับประทานยิ่งนัก

ยมบาล : ถูกแล้ว อันนี้คือองุ่นดำ เติบโตงอกงามขึ้นจากเทือกเขาคุนหลุน ได้รับการหล่อเลี้ยงจากดินฟ้าอากาศแห่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลก จึงออกสีเป็นสีดำ เป็นผลที่ล้ำเลิศวิเศษสุด เชิญรับประทานเต็มตามความสามารถเถิด

พระจี้กง : เราจะรับประทานไปคุยไป เจ้ามีปัญหาอะไรถามยมบาลท่านได้เลย!

หยางเซิง : ขอรับกระผม ขอเรียนถามว่านามที่ท่านเรียกว่า **"เผ่งเต้ง-อ๊วง"** (เจ้าแห่งภราดรภาพ) นั้นเนื่องมาจากเหตุใดมิทราบ? และจะต่าง

กับโลกมนุษย์ที่เรียกคำว่า **"เผ่งเต้ง"** (เสมอภาค) บ้างไหมมิทราบ
ยมบาล : การที่ข้าพเจ้าถูกขนานนามว่า **"เผ่งเต้งอ๊วง"** นั้นก็คือว่าวิญญาณโทษที่โดนทำโทษมาจากขุมที่ ๑ ถึงขุมที่ ๘ นั้นได้รับการลงทัณฑ์มากพอสมควรแก่โทษฐานแล้ว บรรดาที่ส่งมอบมาให้ขุมนี้น่ะเป็นพวกที่โทษหนักมาก ข้าพเจ้าจะให้การเสมอภาคแก่ทุกๆ คน บรรดาที่มีโทษฐานเบากว่าก็จะส่งตรงไปยังจวนหลุนหวัง แห่งขุมที่ ๑๐ จัดการให้อย่างเสมอภาคเช่นเดียวกัน เป็นการเติบโตโดยธรรมชาติ การที่ให้การเสมอภาคทั่วไปจึงเรียกว่า **"เผ่งเต้งอ๊วง"**
หยางเซิง : ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง ขอเรียนถามอีกว่าท่านยมบาลควบคุมคุกใดที่สำคัญมากที่สุด ?
ยมบาล : ขุมนี้คุมคุกสำคัญคือ **"นรกใหญ่อาบี้"** (นรกโลกันตร์) และนรกน้อยอีก ๑๖ คุก เพื่อลงโทษพวกวิญญาณโทษหนัก
หยางเซิง : มีคนถามว่าเมื่อตายลงแล้วตกลงในนรก ๑๘ ชั้นนั้น หมายความว่ากระไร?
ยมบาล : มนุษย์มักชอบพูดหยอกกันว่า "ตายแล้วตกลงนรก ๑๘ ชั้นไปดื่มกาแฟ" นั้น คือหมายถึง **"นรกโลกันตร์"** ก็เพราะเหตุว่านรกอาบี้นั้นมีถึง ๑๘ ชั้น ทะลุถึงใจกลางแห่งธรณี ในนั้นมืดมิดจนมองไม่เห็นนิ้วมือของตัวเอง มีโคลนเลนเต็มไปทุกหนทุกแห่ง ออกสีเป็นสีกาแฟ พวกวิญญาณโทษที่อยู่ในนั้นดื่มมันเหมือนดื่มกาแฟ ท่านคิดจะลองสักแก้วหรือไม่ล่ะ?
หยางเซิง : ไม่เอาครับ ไม่เอา ข้าพเจ้าดื่มแต่น้ำชาก็พอแล้ว ไม่คิดที่จะดื่ม "ชานอก" คงจะดื่มไม่ไหวแน่ !
ยมบาล : ท่านยังมัวเกรงใจอยู่ได้ เชิญรับประทานผลไม้ทิพย์เถิด
หยางเซิง : ผักเย็นชนิดนี้คล้ายกับผัก **"กิ้วจั้งถะ"** (ปรางค์ ๙ ชั้น) ของเมืองมนุษย์ มีรสหอมอยู่บ้าง และทั้งหวานทั้งเย็นดีกว่าของเมืองมนุษย์เป็นพืชอะไรมิทราบ
ยมบาล : ถูกต้อง อันนี้เรียกว่า **"กิ้วจั้งถะ"** (ปรางค์ ๙ ชั้น) เช่นเดียวกัน

เป็นพืชพิเศษของขุมที่ ๙ นี้แหละ มีสรรพคุณทางบำรุงไตและกระดูก ทั้งบำรุงทุกส่วนของร่างกายอย่างวิเศษยิ่ง เมื่อท่านรับประทานเข้าไปแล้ว จะเกิดประโยชน์ยิ่งนัก

พระจี้กง : ฮา ! ฮา ! ขึ้นพระเจดีย์ ๙ ชั้น ให้มาก ลงนรก ๑๘ ชั้น ให้น้อยคงจะดีนะ !

ยมบาล : หากท่านทั้งสองไม่รังเกียจ ในการเลี้ยงรับรองอันย่อยๆ ของข้าพเจ้านี้ เมื่อทานเสียให้อิ่มแล้ว แต่ฝุ่นละอองยังจับเกาะเต็มกายอยู่ ณ บัดนี้ข้าพเจ้าจะพาท่านหยางเซิงไปชำระล้างยังที่น้ำตกบาดาล ท่านจะว่าประการใด ?

หยางเซิง : กระผมมีความหวั่นกลัวอยู่บ้าง เชิญท่านอาจารย์ไปพร้อมกับผมด้วยนะครับ !

พระจี้กง : เอาเถิด ! ไปก็ไป

ยมบาล : ท่านทั้งสองจงตามข้าพเจ้ามา!

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านยมบาลและยมทูตทั้งหลายที่ไปเป็นเพื่อนด้วย หนทางก็สะอาดสดชื่นดี ในแดนนรกจะหาที่สะอาดเรียบเช่นนี้ได้น้อยมาก !

พระจี้กง : ถนนสายนี้ให้ใช้เฉพาะผู้บำเพ็ญธรรมเท่านั้นและบรรดาเทพที่จะเดินทางไปแดนมนุษย์ เพื่อรับการสืบต่อตำแหน่งเจ้าประจำศาลล้วนต้องมาทำการชำระล้างที่นี่ เสร็จแล้วจึงสามารถไปรับการกราบไหว้บูชาจากชาวมนุษย์ วันนี้เป็นโชคของเจ้าที่ได้มายังที่นี้ ให้ได้ลิ้มรสจากสิ่งนี้เสียก่อน เจ้าจงมองดูเทพยดา ๓ ท่านเบื้องหน้าซิ ที่มุ่งมายังทางนี้ พวกเขาล้วนได้รับการชะล้างแล้วซึ่งฝุ่นละออง เพื่อจะรับเทวโองการไปดำรงตำแหน่งเจ้ายังแดนมนุษย์ !

หยางเซิง : หน้าตาพวกเขายิ้มแย้มแจ่มใส รัศมีเปล่งปลั่งทั่วหน้าทั่วตา !

ยมบาล : ท่านทั้งสองจงรีบเดินเถิด !

หยางเซิง : ข้างหน้ามีภูเขาสูงตระหง่านมากอยู่ลูกหนึ่ง บนนั้นมีต้นไม้เขียวชอุ่ม ลำน้ำที่ราดลงมาจากภูผา มีลักษณะเหมือนน้ำตกค้ำฟ้า

อากาศร้อนอบอู้เช่นนี้ได้อาบน้ำเย็นๆ คงจะชื่นอกชื่นใจเป็นแน่แท้

ยมบาล : ถึงน้ำตกบาดาลแล้วละ

หยางเชิง : จริงๆ ด้วย ข้างผาสูงมีตัวหนังสือสีทองเขียนไว้ว่า "น้ำตกบาดาล" มีลำน้ำ ๙ สายราดดิ่งลงสู่พื้นเบื้องล่าง

ยมบาล : ท่านหยางเชิงเตรียมตัวชะล้างฝุ่นละอองได้แล้ว สั่งนายทหารผู้รักษาการณ์ทั้งหลายให้หลบเลี่ยงเสีย!

นายทหาร : ขอรับคำบัญชา

ยมบาล : ท่านหยางเชิง ท่านจงเดินเข้าไปใต้น้ำตก!

หยางเชิง : กำลังของน้ำตกแรงเหลือเกิน ข้าพเจ้ามิกล้าเข้าไป ขอเชิญท่านอาจารย์ไปกับผมด้วย

พระจี้กง : ก็ดีเหมือนกัน ๓ ปีแล้ว ข้าฯ มิได้ชำระล้าง (สรง) ร่างกายเลย ถือโอกาสนี้ชำระเสียให้สะอาดสักทีก็ดีเหมือนกัน เอาเราไปกันเถิด!

หยางเชิง : เย็นมากจริง! โอย! เย็นจนลืมตาไม่ได้

พระจี้กง : รีบลืมตาเสีย จะได้ล้าง "ทรายในตา" ให้หมดสิ้น

หยางเชิง : เอาเถิดครับ! มันเย็นสดชื่นเสียจริงๆ แต่ว่าทั่วทั้งกายเปียกปอนไปหมด ทำอย่างไรดีเล่าครับ?

พระจี้กง : ไม่เป็นไรน่ะ รอสักครู่ฉันจะใช้พัดนี้โบกให้มันแห้งทันที รีบล้างที่ใต้เท้าด้วย ที่นั่นน้ำท่าไม่สามารถเข้าถึง สกปรกที่สุด!

หยางเชิง : ท่านอาจารย์จงอย่าว่าเสียดสีกระผมเลย?

พระจี้กง : ด้านที่ตาของมนุษย์มองไม่เห็นนั้น เป็นด้านที่สกปรกที่สุด เช่น ใต้ฝ่าเท้า ใต้เตียง ใต้โต๊ะล้วนเป็นที่ลับ ถ้าไม่ทำการชะล้างครั้งใหญ่ จะปล่อยให้มันเป็นหมักเป็นเลนอย่างนั้นหรือ แล้วจะเหาะเหินเดินอากาศได้อย่างไร?

หยางเชิง : ขอรับ! ขอรับ! ท่านอาจารย์พูดสมเหตุสมผลมาก

พระจี้กง : เห็นจะพอแล้วละ น้ำ "บาดาล" ชนิดนี้ คือน้ำที่คลายออกจากปากมังกร ฝุ่นละอองจากโลกมนุษย์ เมื่อเจอมันเข้าจะสะอาดหมดจดลงทันที โดยไม่ต้องใช้สบู่ ผงซักฟอกหรือยาชำระล้างแต่อย่างใด

มวลมนุษย์ต้องรักษาจิตใจร่างกายให้สะอาด เมื่อตายลงแล้วจึงจะผ่านการตรวจสอบให้ผ่านไปได้ รีบออกมาได้แล้ว การชำระล้างเสร็จสิ้นลงแล้ว !

หยางเซิง : ท่านอาจารย์รีบโบกให้แห้งด้วยเถิด

พระจี้กง : พัดของฉันเล่มนี้ ดีกว่าเครื่องสลัดน้ำเสียอีก!

หยางเซิง : เสื้อผ้าแห้งแล้วจริงๆ ด้วย ทั้งใจกายรู้สึกสดชื่นยิ่งนัก ขอขอบคุณท่านอาจารย์และท่านยมบาล

ยมบาล : หวังว่าท่านหยางเซิงจงตั้งอกตั้งใจทำงานให้แก่เซี้ยเฮี้ยงตึ้งจงมุมานะยิ่งๆ ขึ้น !

หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา ขอท่านยมบาลจงประทานแสงแห่งความผ่องแผ้วให้แก่ข้าพเจ้าด้วย

ยมบาล : เมฆสลายลงแสงปรากฏออกแล้ว แม้จะไม่ชำระล้างก็จะสะอาดหมดจดเอง เข้าใจไว้ด้วย

พระจี้กง : เพราะเหตุว่าหมดเวลาลงแล้ว เราขอลาก่อนละ และไม่ขอส่งท่านยมบาลกลับตำหนักด้วย

ยมบาล : ไม่เป็นไรมิได้ สั่งให้ข้าราชการทั้งหลายตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์

หยางเซิง : ข้าพเจ้ารับเกียรติที่ท่านได้ให้การเลี้ยงรับรองและให้อาบน้ำ "บาดาลแห่งมังกร" จะไม่ขอลืมตลอดชาติ ลาก่อนทุกๆ ท่าน

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๕๒

วันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๑

ตอน ท่องแดนน้ำมันลวกกายนรกน้อย

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนความว่า

ภูหิมะ มีหนทาง ถึงสวรรค์
ใต้สนนั้น ฉันรำพึง จนลืมค่ำ
ฉันเสแสร้ง เป็นคนบ้า เอาไม้ค้ำ
ทั้งโลกคล้ำ จะได้พบ ในน้ำเต้า

พระจี้กง : อากาศร้อนขึ้นทุกขณะ รู้สึกอึดอัด ตามห้างสรรพสินค้า ป้ายรถต่างๆ มีผู้คนเบียดเสียดยัดเยียด ทำให้หายใจติดขัด จนกระทั่งหนทางนรกอันกันดารที่เต็มไปด้วยโคลนตมแห่งนี้ ก็พลอยเกิดความคึกคักขึ้น ชุลมุนผิดปกติ กลับมามองดูทางวัดวาอาราม สถานที่ศักดิ์สิทธิ์กลับเดียวดายเงียบเหงา สิ่งลวงตาต่างๆ การเสพสมกินเหล้าเมายา ได้เกลือกกลั้วในโลกมนุษย์มาเป็นเวลาช้านาน ทำให้ผู้คนค่อยๆ จมอยู่ในห้วงแห่งความหายนะ ดังนั้นหนทางในแดนนรกจึงแออัดเต็มไปด้วยผู้คน ชาวโลกจงตื่นขึ้นมาจากความหลับไหลเถิด วันนี้เตรียมท่องนรก เจ้าหยางเซิงจงขึ้นบนดอกบัวเถิด

หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์รีบออกเดินทางเถิดครับ

พระจี้กง : ถึงแล้วละ เจ้าหยางเซิงรีบลงจากดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : ผู้ที่เดินมาหาเรานั้นเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์จากแห่งหนตำบลใดมิทราบ

พระจี้กง : พวกเขาคือพัศดี และนายทหารแห่ง **"แดนน้ำมันร้อนลวกตัวนรกน้อย"** พวกเขากำลังจะมาต้อนรับเราอยู่

หยางเซิง : ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง ขอแสดงความคารวะต่อท่านพัศดีและ

นายทหารทั้งหลาย

พัศดี : มิต้อง...ท่านทั้งสองมาตามเทวโองการ ข้าพเจ้าขอแสดงความยินดีต้อนรับที่ท่านมาเยี่ยมชม

หยางเชิง : ขอบคุณมาก! บริษัทและโรงงานต่างๆ ของแดนมนุษย์ล้วนแล้วแต่ปิดประกาศ **"ไม่ต้อนรับผู้เยี่ยมชม"** ไว้หน้าประตู แต่ท่านกลับยินดีต้อนรับ!

พระจี้กง : ฮา! ฮา! โรงงานเป็นสถานที่สำคัญยิ่งห้ามผู้ไม่เกี่ยวข้องเข้า ในนรกไม่มีประตู และไม่ต้อนรับผู้คนมาเยือนด้วย แต่ชาวโลกมักจะไม่อ่านดูตัวอักษรห้ามเตือน ก็ยังหลับหูหลับตาบุกกันเข้าไป มิน่าเล่าพวกนั้นพอมาถึงที่นี่จึงต้องถึงกับเลือดตกยางออกหัวร้างข้างแตก ต้องร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวดไม่หยุดยั้ง!

พัศดี : ท่านอาจารย์พูดถูกต้องทีเดียว ที่ไม่ต้อนรับ จงอย่าไปเสียแหละดี มิเช่นนั้นจะตกลงในหลุมพราง แล้วจะเสียใจในภายหลัง สำหรับวันนี้เรายินดีต้อนรับท่าน ขอให้วางใจด้วย คุกนี้มีชื่อว่า **"แดนน้ำมันร้อนลวกตัวนรกน้อย"** ขึ้นกับขุมที่ ๙ เชิญท่านทั้งสองตามข้าพเจ้าไปเยี่ยมชมได้

หยางเชิง : ขอบคุณท่านพัศดีที่ให้การชี้แจง ภายในคุกส่งเสียงระงมไปหมด มีกระทะใบโตๆ ที่มีน้ำมันเดือดพล่านเต็มไปทั่วทุกแห่งหนประหนึ่งว่าจะทำการทอดปาท่องโก๋ มีไฟโหมแดงโชติช่วงอยู่ใต้กระทะ พวกยมทูตก็ง่วนอยู่กับเพิ่มเติมน้ำมันบ้าง โหมไฟให้แรงขึ้นบ้าง พวกวิญญาณถูกล่ามติดอยู่กับหลักไม้ข้างกระทะน้ำมัน น้ำมันเดือดพล่านกระเพื่อมขึ้นกระเพื่อมลงอยู่ตลอดเวลา พวกยมทูตสาดน้ำเย็นเข้าไปในกระทะทันใดนั้นน้ำมันร้อนๆ และเปลวไฟก็แตกกระเด็นออก ลวกเอาผิวกายของพวกวิญญาณโทษแหลกเละไม่มีชิ้นดี ร่างกายที่เปลือยเปล่าล่อนจ้อนอยู่นั้น เกิดเป็นปุ่มขึ้นเต็มไปหมด แต่ละตนแผดร้องขึ้นด้วยความอเนจอนาถ มิทราบว่าพวกเขาได้ทำผิดโทษฐานประการใดบ้าง?

พัศดี : ข้าพเจ้าจะให้วิญญาณโทษสองตนมาให้ปากคำ เพื่อเป็นการตักเตือนชาวโลก

หยางเชิง : ดีมากครับ

พัศดี : ได้คุมตัวออกมาแล้ว พวกวิญญาณโทษจงฟังคำสั่งทางนี้ บุคคลทั้งสองท่านนี้คือท่านอาจารย์จี้กงและท่านหยางเชิง แห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยง-ตึ๊ง เมืองไถ่ตง ในแดนมนุษย์ ได้รับโองการให้มาเยี่ยมชมนรก เพื่อรวบรวมหลักฐานแห่งความผิด จงรีบสารภาพความจริงตอนที่มีชีวิตอยู่ได้ทำผิดอะไรไว้บ้าง

วิญญาณโทษ : พูดไปแล้วก็เป็นที่น่าอดสูมาก ตอนที่มีชีวิตอยู่นั้น ผมมีอาชีพเกี่ยวกับการขีดๆ เขียนๆ ตอนนั้นในใจคิดว่าถ้าเขียนเรื่องเฉพาะมีคุณธรรมสุจริตก็คงจะขายไม่ได้มากนัก สู้เขียนพวกเรื่องลามกไม่ได้ คงจะหารายได้อย่างมหาศาล จากนั้นก็แอบเขียนและพิมพ์ออกจำหน่ายได้รับผลกำไรมาก แต่ว่าตอนนั้นเกิดผิดใจกับภรรยาและได้หย่าขาดจากกัน ตอนอายุมากเข้าได้เกิดป่วยเป็นโรคอัมพาต ควรที่จะนับได้ว่ากรรมมันตามมาสนอง เมื่อตายลงแล้วโดนยมทูตคุมตัวมายังแดนนรก ได้ไปปรากฏร่างเดิมต่อหน้าหอกระจกกรรม (วิเศษ) ได้ฉายเอาความชั่วช้าออกตามความเป็นจริง และได้ผ่านการลงโทษอย่างหนักจากขุมต่างๆ ผ่านจากการแหวกพร่าหัวใจ ตัดมือมาแล้ว และเวลานี้ถูกส่งมายังขุมที่ ๙ นี้ ถูกตัดสินให้เอาน้ำมันร้อนๆ สาดลวกตามร่างกาย ทุกวี่วันต้องทนทุกข์ทรมานร้องขออภัยโทษจากฟ้าดิน ก็ไม่มีใครเลยที่จะเห็นใจปรานี จึงอยากฝากไปยังชาวโลกด้วยวาจา อย่าริเขียนหนังสือลามกทำลายผู้คนเพื่อที่หลีกเลี่ยงมารับโทษอย่างไม่เห็นดาวเห็นตะวันเช่นผมในทุกวันนี้ด้วย

พัศดี : หนังสือลามกได้ทำลายคนมานักต่อนักแล้ว พวกเด็กหนุ่มๆ ในแดนมนุษย์มีจำนวนมากที่ได้อ่านหนังสือลามกแล้วติดนิสัยการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง หรือหลบไปเสพสมกับหญิงโสเภณี จนกระทั่งทำการข่มขืนแล้วฆ่าทิ้ง ซึ่งเป็นการให้ร้ายแก่สังคมชั่วกาลนาน ผู้ที่เขียนแต่งหนังสือลามก นอกจากต้องโดนทำโทษอย่างหนักจากขุมต่างๆ แล้ว ในขั้นสุดท้ายยังต้องตกเข้าไปในแดนนรก **"อาปี้"** (นรกโลกันตร์) รอจนกว่าหนังสือลามกเหล่านั้นจะสูญสิ้นหมดลงแล้ว จึงสามารถหลุด

พ้นจากการถูกทรมาน แล้วจึงหลุดเข้าไปทางเวียนว่ายตายเกิด รับสนองจากกรรมนั้นๆ วิญญาณโทษตนที่ ๒ รีบเล่าเรื่องที่ทำชั่วอย่างไรบ้างในตอนที่มีชีวิตเร็ว

วิญญาณโทษ : ตอนมีชีวิตอยู่กระผมตั้งร้านถ่ายรูป มีฝีมือไม่เลวทีเดียว แต่การค้ากลับไม่เจริญ ต่อมาเพื่อนฝูงชักชวนให้แอบถ่ายภาพโป๊ออกจำหน่าย และได้ผลกำไรมหาศาล ต่อมาเรื่องมันแตกโดนตำรวจจับส่งฟ้องศาลลงโทษจำคุก ตลอดเวลาที่มีชีวิตอยู่ กระผมก็ทำความผิดเรื่องนี้เรื่องเดียว เมื่อตายลงแล้วได้ผ่านการลงโทษเฆี่ยนตีจากขุมต่างๆ และเวลานี้ได้ถูกส่งตัวมายังขุมนี้ให้มารับโทษ ความทุกข์ทรมานนั้นเหลือที่จะทนทานได้

พัศดี : บรรดานักเขียนหนังสือลามก ถ่ายรูปโป๊แพร่ตำรายาปลุกเซ็กส์ ผลิตยาปลุกเซ็กส์ หรือที่รับพิมพ์หนังสือลามกหรือบนแผงหนังสือที่ขายหนังสือเซ็กส์ ต้องรับโทษฐานเท่าๆ กัน ทางแดนนรกจะลงโทษอย่างหนักยิ่ง เพราะเหตุว่าเรื่องลามกเป็นที่สุดยอดแห่งความชั่วร้ายทั้งหลาย คนพวกนี้ทำให้เสียจรรยาบรรณโดยสิ้นเชิง สร้างความใคร่ขึ้นอย่างหลอกๆ พูดแบบเพ้อเจ้อไม่มีเหตุผล ทำให้วิญญาณผู้คนแปดเปื้อนมีราคี โทษฐานนั้นใหญ่ยิ่งสุดขีด ชาวโลกนั้นมิควรที่ไปอ่านชมหนังสือรูปภาพอันสกปรกโสมมเหล่านั้น เพื่อที่หลีกเลี่ยงการถูกทำให้มีราคีต่อวิญญาณอันบริสุทธิ์ของตน เมื่อไปทำให้เจ้าแห่ง ๓ ภพเกิดความพิโรธ จะสร้างกรรมชั่วให้ตนเอง โดยประการเช่นนี้แล

พระจี้กง : วันนี้ได้หมดเวลาลงแล้ว เราเตรียมจะกลับสำนัก ขอขอบคุณท่านพัศดีที่ได้ให้การชี้แจงแนะนำ

หยางเซิง : ขอลาท่านพัศดีและนายทหาร และขอขอบคุณที่กรุณาให้ความสะดวกด้วย

พัศดี : มิต้องเกรงใจ ให้นายทหารทั้งหลายตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๕๓

วันที่ ๒๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๑

ตอน ท่องแดนงูแดงเจาะไชร่างกายนรกน้อย

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนความว่า

สำนึกปลง ช่วยปลดเปลื้อง ทั้งบาปเวร
ละกิเลส ให้หมดเกลี้ยง จิตโล่งโกรก
บนสวรรค์ ต้อนรับเพียง ผู้ละโลก
แดนนรก เจาะจงเก็บ ทรชน

พระจี้กง : บนสวรรค์ต้อนรับรับรองเพียงแต่ผู้ที่ฝึกฝนอบรมบำเพ็ญธรรม และพวกคนดีที่สร้างแต่บุญกุศลเท่านั้น แต่ในแดนนรกกลับตรงกันข้าม รับเฉพาะพวกชั่วช้าสารเลวอันธพาล สองแดนแตกต่างกัน จุดมุ่งหมายของการต้อนรับจึงแตกต่างเช่นเดียวกัน ดังเช่นบ่อนการพนันอ้าแขนรับพวกมีนิสัยชอบเล่นการพนัน ถ้าหากไม่มีความสนใจต่อการพนันแล้ว พวกที่คุมอยู่หน้าประตูบ่อนก็ไม่ยินยอมให้ท่านก้าวเข้าไปในบ่อนอย่างเด็ดขาด อันนี้จึงพิสูจน์ได้ว่าเมื่อตอนมีชีวิตอยู่มีรสนิยมชอบทางไหน เมื่อตายลงแล้วก็ไปในทางนั้น วันนี้เตรียมท่องนรก เจ้าหยางเชิงขึ้นบนดอกบัวเสีย

หยางเชิง : ขอรับคำบัญชา กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้...

พระจี้กง : ถึงแล้ว เจ้าจงรีบลงไปเถิด

หยางเชิง : การที่ได้มาถึงที่นี่ในวันนี้ มิทราบว่าเป็นสถานที่ใดบ้าง?

พระจี้กง : เจ้าจงมองดูท่านพัศดีได้นำแถวต้อนรับเราอยู่ ด้านหน้าพวกเขาเป็นข้าราชการแห่ง **"แดนงูแดงเจาะไชร่างกายนรกน้อย"** รีบเข้าไปแสดงความเคารพเถอะ

หยางเชิง : ขอแสดงความคารวะต่อท่านพัศดี และนายทหารทั้งหลาย
พัศดี : มิต้อง... วันนี้เราได้รับคำสั่งให้ต้อนรับท่านทั้งสอง เชิญตามพวกเราเข้าไปชมภายในคุกเถิด
หยางเชิง : ขอขอบคุณท่านพัศดีที่ให้การต้อนรับอย่างดียิ่ง...โอย ! บนพื้นดินในคุกเต็มไปด้วยงูตัวใหญ่แลดูแล้วรู้สึกขนลุกขนพอง งูสีเลือดหมูกับงูสีแดงเลื้อยคลานไปมาไม่หยุดหย่อน ตัวก็ใหญ่โตมาก มักเจาะไชเข้าไปตามปากของพวกวิญญาณโทษ และชอนออกมาจากสะดือ บางตนก็ถูกเจาะไชจากรูทวารต่างๆ ของร่างกาย ปากรูทวารนั้นๆ เต็มไปด้วยรอยเลือด วิญญาณโทษแต่ละตนตกใจกลัวจนหน้าซีดไปตามๆ กัน พวกที่โดนงูเจาะชอนเข้าไปแล้วล้วนล้มสลบเหมือดอยู่กับพื้น เสียงร้องอย่างบ้าคลั่งตระหนกตกตื่นแซดไปหมด ภาพที่เห็นนั้นทำให้หัวใจพาลจะหยุดเต้นให้ได้ มือไม้อ่อนนุ่มหมดเรี่ยวหมดแรง ขอถามท่านพัศดีว่าพวกนั้นมันทำผิดด้วยโทษฐานประการใดบ้าง ?
พัศดี : คุกนี้มีชื่อว่า **"แดนงูแดงเจาะรูนรกน้อย"** ภายในคุกมีงูสีแดงและสีเลือดหมูล้วนๆ มันไม่เจาะไชเข้าไปในพื้นดิน แต่กลับชอนไชไปตามรูทวารบนร่างกายของพวกวิญญาณโทษ ทั้งนี้มันมีสาเหตุอยู่ด้วย คือ บรรดาที่ไม่ประกอบอาชีพในทางสุจริตในแดนมนุษย์ ชอบมุดรูช่องโหว่ของกฎหมายบ้านเมืองทำการคอร์รัปชั่นต่างๆ หรือพวกที่เห็นแก่ได้ด้วยการทำลายผู้อื่น มีหัวใจโหดร้ายดังกับงูพิษ ที่ชอบใส่ร้ายป้ายสีโดยเฉพาะ หรือชอบหาเรื่องหาราวยุแหย่ปลุกปั่น จนทำให้ผู้อื่นเกิดการฆ่าแกงกันขึ้น หรือพวกที่ฆ่าคนโดยหน้าไม่เปลี่ยนสี หรือชอบพกมีดพกเครื่องซ่อนอาวุธลับต่างๆ เตรียมพร้อมที่จะฆ่าคนได้ในทันทีทันใด ดังเช่นทุกวันนี้ในเมืองมนุษย์ได้ทำการก่อสร้างใหญ่โตมโหฬาร แต่ลักลอบตัดทอนวัสดุสิ่งก่อสร้างและยักยอกแรงงานให้ลดน้อยลง จึงทำให้เกิดอันตรายขึ้นในภายหลัง การกระทำเช่นนี้ จึงเหมือนกับงูที่เจาะไชตามพื้นดิน ล้วนเป็นการทำผิดมิชอบด้วยคุณธรรม เมื่อตายลงแล้วนอกจากโดนทำโทษจากขุมต่างๆ แล้ว ยังต้องส่งมอบมาให้คุกนี้ทำโทษเป็นครั้งสุดท้ายอีกด้วย

หยางเซิง : เมื่องูเจาะไชเข้าไปในร่างกายของมนุษย์แล้ว รู้สึกสยดสยองเหลือแสน มิทราบว่ายังมีโทษอื่นที่ถูกส่งมายังคุกนี้อีกหรือเปล่าครับ
พัศดี : เท่าที่ข้าพเจ้าได้เล่าสู่กันฟังไปนั้น เพียงแต่เรื่องสังเขปเท่านั้นเอง บางคดีก็ยุ่งเหยิงสับสนมาก แต่ก็ได้ลงโทษไปตามความเป็นจริงทั้งนั้น
พระจี้กง : ผู้ที่ชอบหาทางลัดเอาตัวรอดแล้ว มักจะเจอกับการได้ไม่เท่าเสีย เพราะเหตุว่าเดินแต่ทางลัด แล้วจะมีทางลัดให้เดินได้สักเท่าไรกัน ? ชีวิตของมนุษย์มันมีความจำกัดอยู่ เหตุใดจึงไม่ทำด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ อาศัยสติปัญญาไปใฝ่หาผลประโยชน์ เมื่อมาเห็นสภาพการลงเอยของพวกนี้แล้ว แต่ละคนล้มระเนระนาดบาดแผลเต็มกาย รู้สึกว่ามันไม่สมควรเป็นอย่างยิ่ง จึงหวังให้ชาวโลกทั้งหลาย เมื่อได้อ่านหนังสือ ***เที่ยวนรก*** แล้ว อย่าได้ริอ่านเดินทางลัด (คือทางมิชอบด้วยศีลธรรม) มิเช่นนั้นแล้วจะมีสภาพเหมือนกับเอื้อมมือลงในรูตมเพื่อจะจับปลาไหล บางขณะในรูนั้นมิได้มีปลาไหลเลย กลับเป็นงูพิษตัวหนึ่ง ดังนั้นมิใช่แส่หาที่ตายด้วยตนเองดอกหรือ ? วันนี้ท่องนรกได้เพียงเท่านี้ เนื่องจากเวลาหมดลงแล้ว เจ้าหยางเซิงเตรียมตัวกลับสำนัก
หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านพัศดีได้ให้การอธิบายชี้แจง เราศิษย์-อาจารย์ขอลาก่อนละ
พัศดี : ให้นายทหารทั้งหลายตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์
พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๕๔

วันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๑

ตอน ท่องนรกโลกันตร์ (นรกใหญ่อาบี้)

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

ในสำนัก ดังกังวาน เสียงสวดมนต์
ปลุกมวลชน ให้ละยศ อำนาจรู้
สร้างกันใหญ่ ตึกระฟ้า สูงสุดกู่
แต่ที่อยู่ ในบั้นปลาย ใต้แผ่นดิน

พระจี้กง : เบื้องหน้าสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งได้สร้างอาคารใหญ่ขึ้นแล้ว ผู้คนในสมัยนี้นับว่ามีโชคดีมากทีเดียวที่ได้กินอยู่หลับนอนกันบนเวหา แต่ว่าความสุขใจยังอยู่เหนือกว่าความสุขกาย ถ้าหากว่าใจนั้นไม่มีความสงบมั่นคง แม้ว่าจะอยู่ในอาคารใหญ่โตเช่นใดก็ไม่นับว่าเป็นผู้มีโชค มนุษย์เรามีความสำคัญมากอยู่ที่จิตใจได้รับความสงบสุข มิเช่นนั้นแล้ว แม้ว่าจะอยู่ในปราสาทราชวัง ก็ยังรู้สึกไม่เป็นอันกินอันนอน จะมีความสนุกหรรษาได้อย่างใด ?

หยางเซิง : ท่านอาจารย์พูดอย่างสมเหตุสมผลมาก!

พระจี้กง : รีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว เตรียมท่องนรก

หยางเซิง : กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้...

พระจี้กง : ถึงแล้ว เจ้าจงลงจากดอกบัวเสีย

หยางเซิง : กระผมลงมาแล้ว ที่มาวันนี้เป็นสถานที่ใดมิทราบ

พระจี้กง : วันนี้เราจะท่องชม **"นรกโลกันตร์"**

หยางเซิง : "นรกโลกันตร์" ทำให้คนเกรงขามน่าสะพรึงกลัวมาก กระผมว่าเปลี่ยนไปชมแห่งอื่นกันเถิดครับ

พระจี้กง : เจ้าอย่ากลัวไปเลย มีข้าอยู่เป็นเพื่อนด้วยคนแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างจะเรียบร้อยไปเอง หากว่าเจ้ามีความหวั่นกลัว ข้าจะให้ยาตั้งสติสักเม็ดหนึ่ง เอ้ารีบกลืนเร็วเข้า ตามอาตมาคืบหน้าไป

หยางเซิง : ขอบคุณท่านอาจารย์ที่ได้ให้ยาทิพย์ กระผมกลืนลงไปแล้ว ในใจรู้สึกว่าเกิดความมั่นคงขึ้นเป็นอย่างมาก พัศดีได้มาต้อนรับเราอยู่เบื้องหน้าแล้ว

พัศดี : ขอต้อนรับท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงที่ได้มาเยี่ยมชมให้การชี้แนะ คุกนี้คือ **"นรกโลกันตร์"** อยู่ในความปกครองของขุมที่ ๙ รู้สึกยินดีที่ได้มีท่านทั้งสองมาเยี่ยมเยียน

หยางเซิง : ขอขอบคุณในความจริงใจของท่านพัศดี เหตุไฉนอาณาบริเวณของคุก **"นรกโลกันตร์"** แห่งนี้จึงกว้างใหญ่ไพศาลถึงปานนี้

พัศดี : "นรกโลกันตร์" เสมือนจมูกของมนุษย์ จะว่าใหญ่โตนักก็ไม่เชิง แต่สามารถทะลุไปยังทั่วร่างกาย และเป็นช่องทางสำคัญของการหายใจ ดังนั้น พวกที่ถูกจองจำอยู่ใน **"นรกโลกันตร์"** นี้ล้วนเป็นวิญญาณโทษที่มีโทษฐานอุกฤษฏ์อุกฉกรรจ์ทั้งนั้น

หยางเซิง : ข้างหน้ามีหลุมใหญ่อยู่หลุมหนึ่ง ข้าพเจ้ามิกล้าชะโงกดู เห็นเพียงแต่ภายในมืดดำมากและได้ยินเสียงน้ำร้อนเดือดพล่านกับเสียงร้องคร่ำครวญเท่านั้น จะเป็นที่ที่พวกวิญญาณโทษถูกแช่ขังไว้หรือไฉน ?

พัศดี : ภายในหลุมล้วนเป็นพวกวิญญาณโทษ คุกนี้สูง ๑๘ ชั้น ภายในคุกมีคมมีดเรียงรายเต็มไปหมด และยังมีตมร้อนแห่งธรณีเอ่อล้นอยู่ทุกแห่งหน วิญญาณโทษที่ถูกคุมตัวมานั้น จะโดนนายทหารผลักตกเข้าไปและโดนแรงดึงดูดจากธรณี จะได้ยินเสียงร้องอย่างทรมานแวบเดียวแล้วก็หยุดไปพักหนึ่ง จากนั้นจึงส่งเสียงคร่ำครวญไม่ขาดสาย ภายในคุกมืดจนมองนิ้วมือของตัวเองไม่เห็น ผู้ที่ถูกลงโทษอยู่ภายในนั้น ได้รับความทรมานเป็นอย่างยิ่ง นับได้ว่าเป็นที่สุดยอดแห่งการลงโทษ

หยางเซิง : ที่ชาวโลกมักจะพูดว่ากลัวที่สุดเมื่อตอนตายแล้วต้องตกเข้า **"นรกโลกันตร์"** นั้น เนื่องมาจากเหตุใดมิทราบ?

พัศดี : บรรดาที่ตกเข้าไปในนรกโลกันตร์นั้นส่วนใหญ่แล้วไม่สามารถไปผุดไปเกิดได้อีก จึงมีสภาพคล้ายกับการถูกตัดสินจำคุกตลอดชีวิตของศาลในแดนมนุษย์

หยางเซิง : จะให้วิญญาณโทษสัก ๒-๓ ตนมาทำการซักถามความเป็นไปได้หรือไม่ประการใด ?

พัศดี : สำนักของท่านรับโองการให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ท่านยมบาลได้มีคำสั่งให้ปล่อย ๒-๓ ตนออกมาเล่าความเป็นไปเพื่อเป็นข้อมูลได้ มิเช่นนั้นเมื่อตกเข้า **"นรกโลกันตร์"** แล้ว ตามปกติจะให้ออกมามิได้ ข้าพเจ้าจะใช้เครื่องวิเศษ...ท่านจงดูที่เครื่องวิเศษนี้ ส่องเข้าไปในคุก จะเกิดความสว่างไสวขึ้น เครื่องไม้เครื่องมือในการทำโทษนั้นหยุดชะงักลงหมด นายทหารรีบพาตัวขึ้นมาสัก ๒-๓ ตนเถิด

นายทหาร : ขอรับคำบัญชา...ได้คุมตัวออกมาแล้วครับ

หยางเซิง : แต่ละตนมีบาดแผลมากมาย ทั้งเนื้อทั้งตัวเต็มไปด้วยเลนตมรอยเลือด ตาทั้งสองข้างก็ถลนปลิ้นออก สารรูปไม่เป็นตัวเป็นตนเลย น่าสมเพชเวทนาเป็นยิ่งนัก

พระจี้กง : ข้าฯ จะแสดงอำนาจอภินิหารย่อยๆ ให้ดูสักนิด เพื่อทำให้พวกมันมีสติกลับคืนมา และลดความเจ็บปวดทางร่างกายให้น้อยลง เพื่อสะดวกแก่การบอกเล่าถึงเรื่องคดีที่ตนทำขึ้น !

หยางเซิง : อิทธิฤทธิ์ของท่านอาจารย์พิสดารยิ่งนัก พวกมันที่มีรูปร่างเหมือนภูตผีปีศาจสามารถที่จะพูดจากันได้แล้ว

พัศดี : ต่อหน้าอาจารย์ใหญ่สองท่านในที่นี้พวกเอ็งจงรีบเล่าตอนที่มีชีวิตอยู่นั้นได้ก่อกรรมทำเข็ญอะไรบ้าง เพื่อที่จะได้เอาไปเผยแพร่ปลอบเตือนชาวโลก

วิญญาณโทษ : ตอนมีชีวิตอยู่นั้นผมได้กระทำผิดในเรื่องอกตัญญู โดยปกติแล้วผมไม่ยอมทำมาหากิน เอาแต่เที่ยวเตร่ หากครั้งใดที่ขอเงินจากบิดามารดาไม่ได้แล้ว ก็จะด่าว่าท่านอย่างเสียๆ หายๆ บางครั้งถึงกับลงไม้ลงมือทุบตีเอา ตลอดชีวิตไม่เคยกตัญญูต่อพ่อแม่เลย เมื่อตาย

ลงแล้วโดนแต่ละขุมทำการลงโทษ และยังตกเข้ามาใน **“นรกโลกันตร์”** ไม่มีวันได้ผุดได้เกิดอีก ขอวิงวอนท่านอาจารย์ใหญ่สองท่าน ได้โปรดขอร้องยกโทษให้แก่ผม ขอเพียงแต่ได้หลุดพ้นจาก **“นรกโลกันตร์”** จะหมุนเวียนไปเกิดเป็นวัว ควาย สุนัขก็ยอม ที่นี่มันช่างทารุณทุกข์ยากเสียจริงๆ

พระจี้กง : การทำความดีต่างๆ จะถือว่า กตัญญูต่อผู้บังเกิดเกล้าเป็นเรื่องสำคัญที่ยิ่งยวด ตัวเองไม่รู้จักที่จะชุบเลี้ยงเกื้อหนุนบิดามารดา แล้วยังลงมือลงไม้ทุบตีท่านอีก ซึ่งเป็นเรื่องที่ชั่วร้าย สารเลวสิ้นดี กฎยมโลกถือการอกตัญญูเป็นโทษที่ไม่สามารถให้อภัยได้ ฉันเองก็จนปัญญาที่จะช่วยได้

พัศดี : ชาวโลกบางคนที่เห็นแก่ผลประโยชน์ส่วนตัวในเรื่องจากการเลือกคู่สมรสหรือเกี่ยวกับทรัพย์สมบัติ หรือความใคร่ทางส่วนตัว ถึงกับทรยศต่อบิดามารดา ไม่ให้การเคารพเทิดทูนกตัญญูต่อท่าน หากไม่รีบกลับเนื้อกลับตัวแล้ว **“นรกโลกันตร์”** นี้จะต้องมีส่วนได้รับใช้ ตนที่ ๒ รีบเล่าเรื่องโดยเร็ว

วิญญาณโทษ : ตอนที่ผมมีชีวิตอยู่ มีนิสัยชอบมั่วกาม เคยทำการข่มขืนผู้หญิงก็หลายครั้ง และได้หลอกลวงแม่หม้ายแม่ร้างกับหญิงสาวที่ตนรับเป็นลูกเลี้ยงจนเกิดการสมสู่ขึ้น เรียกได้ว่าได้รับการเสพสุขทางกามารมณ์อย่างอิ่มเอมพอเพียง แต่หารู้ไม่ว่าเมื่อตายลงแล้ว ต้องรับการลงโทษจากการทรมานทุกชนิด ในที่สุดยังถูกตัดสินให้ตกเข้า **“นรกโลกันตร์”** ไม่ให้ผุดเกิดอีก ขอเชิญท่านอาจารย์ช่วยด้วย ถ้าสามารถหลุดพ้นจากห้วงทุกข์นี้แล้ว จะเต็มใจไปเกิดเป็นวัวควายรับใช้ท่าน

พระจี้กง : ฉันยังไม่ต้องการวัวควายอะไร ตัวแกตอนเป็นมนุษย์ชอบมั่วกามไม่ประพฤติตัวอยู่ในทางที่ถูกที่ควร เรื่องมั่วกามผิดลูกผิดเมียถือว่าสุดยอดเรื่องชั่วร้ายทั้งหลาย ตกเข้า **“นรกโลกันตร์”** แล้วจงปลงเสียเถิด

พัศดี : ตนที่ ๓ รีบเล่าเรื่องเลวร้ายตอนอยู่ในโลกมนุษย์เร็ว

วิญญาณโทษ : ตอนที่อยู่ในโลกมนุษย์ เก่งในทางที่ทำยาปลอมต่างประเทศ ปลอมทั้งสุรา ผงชูรส เหล้าขาว น้ำส้มและของกินต่างๆ เพื่อ

หารายได้พิเศษให้มากขึ้นและก็ทำได้ตามที่มุ่งหมายไว้ ก็เนื่องจากทุจริตมิชอบด้วยการผิดศีลธรรมนี้แหละ จึงถูกตัดสินให้ตกเข้าใน **"นรกโลกันตร์"** ขอให้ท่านอาจารย์ช่วยร้องขอความปรานีจากท่านยมบาลให้ด้วย ปลดตัวผมออก เมื่อไปเกิดเป็นคนในชาติหน้า ผมจะเจียมตัวเจียมใจ หาเงินจากทางที่ถูกที่ชอบตามปรกติวิสัยของมนุษย์

พระจี้กง : การปลอมเหล้าปลอมยานั้นมีโทษฐานร้ายแรงมาก ไม่คำนึงถึงชีวิตคนและศีลธรรม ของปลอมเหล่านี้พอเข้าปากคนไปแล้วเหมือนกับดื่มยาพิษ ทำลายคนไปมิใช่น้อย ในเมื่อหมดความรู้สึกรับผิดชอบทางด้านจิตใจแล้ว ตัดสินให้แกตกเข้ามาอยู่ **"นรกโลกันตร์"** ดื่มน้ำโคลนใต้บาดาล สามารถแก้พิษต่างๆ ได้ รสชาติมันเป็นเช่นใด ตัวเองคงจะซาบซึ้งดี ฉันไม่สามารถจะช่วยอะไรแกได้

พัศดี : วิญญาณโทษตนที่ ๔ รีบสารภาพเหตุการณ์ที่ตัวทำผิดในแดนมนุษย์อย่างไรบ้าง

วิญญาณโทษ : ผมมีอาชีพค้าของเถื่อนในแดนมนุษย์ และเสพยาเสพติด ทั้งสูบทั้งฉีดด้วย เมื่อติดยาเหล่านี้แล้ว ต้องใช้จ่ายเงินทองมากมายมหาศาล จึงแอบทำการค้ายาเสพติดให้โทษ ได้ทำลายชีวิตมนุษย์มิใช่น้อย เมื่อตายแล้ว ท่านยมบาลพิโรธยิ่งนัก ตัดสินให้ตกเข้า **"นรกโลกันตร์"** ตลอดชีวิต ถูกทรมานอย่างเหลือที่จะทนทานได้ จึงสำนึกตัวได้ว่าตอนเป็นมนุษย์อยู่ได้ก่อกรรมไว้มากมาย ขณะนี้ไม่มีทางที่จะช่วยเหลือได้อีกแล้ว

พระจี้กง : การขนของเถื่อน (ของหนีภาษี) นั้นผิดต่อกฎหมายบ้านเมือง ค้ายาเสพติดให้โทษทำลายชีวิตมนุษย์ กฎหมายบ้านเมืองไม่อนุญาตให้ทำ ยมกฎก็ไม่ยอมผ่อนปรน บรรดาที่ทำการค้าของเถื่อนค้ายาเสพติด หรือเสพเสียเองนั้น มีโทษฐานร้ายแรงมาก ผู้ใดที่เคยทำมาแล้วให้รีบลามือเสีย กลับเนื้อกลับตัวใหม่ มิเช่นนั้น จะต้องโดนยัดเข้า **"นรกโลกันตร์"** เมื่อตัวได้ตายลงแล้ว จะไม่มีวันได้ผุดเกิดอีกเลย

พัศดี : ทั้ง ๔ ตนได้สารภาพโดยหมดสิ้นแล้ว หวังว่าชาวมนุษย์ที่ได้

อ่านหนังสือ ***เที่ยวนรก*** แล้ว ที่เคยมีการกระทำดังกล่าวมาแล้วให้รีบกลับเนื้อกลับตัวเสียใหม่ จะผ่อนผันยกโทษให้เป็นพิเศษ หวังว่ามวลมนุษย์จงรีบตื่นขึ้นจากความหลงผิด จงอย่าได้หวังผลกำไรจากสิ่งเหล่านี้เลย อันที่จะทำให้ตัวเองต้องตกเข้าอยู่ในห้วงหายนะ

พระจี้กง : เวลาหมดลงเสียแล้ว เราเตรียมการกลับสำนักเถิด

หยางเซิง : ขอลาท่านพัศดีและนายทหารทั้งหลาย และขอบคุณที่ให้การต้อนรับด้วย

พัศดี : ให้นายทหารทั้งหลายตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์

พระจี้กง : เจ้าหยางเซิงรีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางกลับสำนักเถิด

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

นรกขุมที่สิบ

วิญญาณบาป รับโทษทัณฑ์ จนครบถ้วน
อย่าย้อนทวน ตกนรก บทสั่งสอน
ผ่านสำนัก หมุนเวียนเคราะห์ ทุกขั้นตอน
ต่างรีบร้อน อยากไปเกิด กันทุกคน

พิจารณา ความดีชั่ว ชาติที่แล้ว
ตามแนว บุญกุศล ไว้ตอบแทน
บ้างทดแทน บุญคุณ บ้างล้างแค้น
หรือเป็นแฟน เป็นลูก ชดใช้กัน

ส่วนวิญญาณ ดีชั่ว เท่าๆ กัน
ไม่เกี่ยวพัน กับผู้อื่น ในแดนคน
ไม่ต้องเกิด เข้าไปอยู่ แหล่งสามัญชน
ลำบากทน ตอนเป็น ไม่สนธรรม

ครั้งที่ ๕๕

วันที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๑
ตอน ท่องแดนนรกขุมที่ ๑๐
พบยมบาลจ้วงหลุ้งอ๊วง

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

ยมบาล ขุมที่สิบ พูดจาน้อย
คนบาปหนา พอพบหน้า ตัวสั่นแคลน
ทิ้งสมบัติ ให้ลูกหลาน นับหมื่นแสน
ตกถึงแดน นรกร้อน พร่ำโอดครวญ

พระจี้กง : การท่องนรกได้มาถึงขุมที่ ๑๐ แล้ว ส่วนหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ใกล้ที่จะสิ้นสุดลง แต่ว่าตอนสุดท้ายนี้รู้สึกว่าจะมีเสียงที่น่าอเนจอนาถยิ่งนัก นั่นคือเสียงแห่งการหมุนเวียนจากวงล้อของขุมที่ ๑๐ นี้แหละ ชาวโลกโดนหมุนเสียหน้ามืดตาลายสะลึมสะลือ ไม่รู้เหนือรู้ใต้ ดังนั้นมนุษย์ที่ได้เกิดขึ้นมาในแดนมนุษย์จึงลืมเหตุการณ์ในอดีตชาติ เพราะเหตุนี้ผู้บำเพ็ญธรรมจึงต้องถามตัวเองว่า "ตัวฉันนี้คือผู้ใด" หากว่าท่านรู้ตัวว่า "ท่านเป็นผู้ใด" แล้ว ก็จะนับได้ว่าท่านได้บรรลุและสำเร็จธรรมแล้ว วันนี้เตรียมท่องนรก เจ้าหยางเซิงขึ้นดอกบัวเสีย

หยางเซิง : ช้าก่อนครับ ท่านอาจารย์ครับ หากมีใครมาถามกระผมว่าจะพิมพ์แจก ***เที่ยวนรก*** ในตอนที่บนบานบอกกล่าวต้องไปยังหน้าเตาไฟบนต่อเทพเจ้า (เจ้าที่ตั้งในครัวใกล้เตา) พร้อมทั้งจุดธูปบูชาด้วยนั้น แต่ปัจจุบันในห้องครัวล้วนใช้เตาแก๊ส ไม่ใช่เตาอย่างเก่าก่อน แล้วเจ้ายังมีอยู่อีกหรือเปล่ามิทราบ?

พระจี้กง : ถึงแม้ว่าบ้านช่องห้องหอจะเปลี่ยนจากการสร้างด้วยดินทรายมาเป็นคอนกรีตเสริมเหล็กซึ่งเป็นอาคารใหญ่โตมโหฬารก็ตาม

แต่มนุษย์ก็ยังอยู่กันได้ไม่มีการเปลี่ยนแปลง เจ้าแห่งเตาไหนเลยจะสูญหายไปจากการใช้เตาแก๊ส ที่จริงแล้วการที่มีเครื่องไม้เครื่องมือที่ดียิ่งขึ้นที่ไม่ทำให้เกิดควันไฟโขมงเต็มบ้านดังสมัยก่อน ท่านสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็ย่อมโปรดที่จะเสด็จสู่บ้านช่องนั้นๆ ประดาอาหารที่สำหรับใช้รับประทานของมนุษย์ล้วนแล้วแต่ผลิตขึ้นจากโรงครัว การรับประทานอาหารซึ่งเป็นธาตุที่ใช้ประทังชีวิตของผู้คน แม้จะขาดเสียวันเดียวก็มิได้ ที่กล่าวว่า "แหล่งที่มีควันไฟคือสถานที่มีมนุษย์" ดังนั้นจึงเอาควันไฟที่หนาแน่นแค่ไหนมาวัดเอากับจำนวนผู้คนที่มีอยู่ จึงเรียกว่า "ควันคน" เจ้าแห่งควันมีนามว่า **"ซีเหมงจินกุง"** คือผู้กำหนดชีวิตและการโภชนาการของมนุษย์ เตาแก๊สกับเตาก็คือสิ่งของอันเดียวกันคือติดไฟหุงต้มอาหารไม่มีอะไรแตกต่างกัน ดังนี้เจ้าแห่งครัวจึงมีชื่อว่า "อัคคีเจ้า" พูดถึงเจ้าแห่งตะเกียงแล้ว สมัยโบราณจุดตะเกียงน้ำมัน ปัจจุบันใช้ไฟฟ้า จึงไม่ใช่เป็นเหตุที่สิ่งศักดิ์สิทธิ์จะไม่ยอมลงประทับตามที่ศาลเจ้าสำนักธรรมต่างๆ เป็นอันขาด ไม่ว่าวิทยาศาสตร์จะเจริญก้าวหน้าแค่ไหนเพียงไรจะสร้างตึกอาคารสูงเป็นร้อยๆ ชั้น แต่วิญญาณผ่องแผ้วของผู้คนจะไม่สูญสลาย พระผู้เป็นเจ้าก็คงติดตามตัวท่านอยู่รอบกาย เจ้าแห่งครัวก็ยังสถิตอยู่หน้าเตาไฟอย่างนั้นแหละ

หยางเซิง : ที่แท้เป็นดังนี้เอง การประดับประดาในห้องครัวแม้จะเปลี่ยนแปลงใหม่ แต่ข้าวสาร เกลือ น้ำมัน น้ำส้มก็ต้องการใช้ตามแบบเก่านั่นเอง...กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้แล้วครับ...

พระจี้กง : ถึงแล้วละ ลงจากดอกบัวได้

หยางเซิง : เบื้องหน้าปราสาทขุมที่ ๑๐ มีผู้คนหนาแน่นคล้ายกับจะต้อนรับเราอย่างนั้นแหละ

พระจี้กง : ใช่แล้ว ! ท่านยมบาลจ้วงหลุ้งอ๊วงแห่งขุมที่ ๑๐ ได้นำยมทูตและนายทหารมาต้อนรับเราอยู่ เจ้าจงรีบเข้าไปแสดงความเคารพเถิด

หยางเซิง : ขอแสดงความคารวะต่อท่านจ้วงหลุ้งอ๊วง ข้าพเจ้าผู้เป็น

ศิษย์ของท่านพระเจ้ากวนอูแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองไถ่ตง ได้รับเทวโองการท่องนรกเพื่อแต่งหนังสือ วันนี้ได้มายังขุมที่ ๑๐ ขอท่านยมบาลได้โปรดอำนวยความสะดวกให้ด้วย

ยมบาล : มิต้องเกรงใจ ท่านทั้งสองท่องจากขุมที่ ๑ ถึงขุมที่ ๑๐ เดินทางในแดนนรกมาอย่างโชกโชน มีความดีที่ได้ช่วยกอบกู้ชาวโลกอย่างใหญ่หลวง เชิญตามข้าพเจ้าเข้าไปนั่งพักในตำหนักก่อนเถิด

หยางเซิง : ขอขอบพระคุณท่านยมบาลยิ่ง

พระจี้กง : เนื่องจากเวลาจำกัดมาก อาตมาว่ามิต้องพักแล้วละ ขอให้พานายหยางเซิงไปเที่ยวชมแต่ละแห่งที่ขึ้นกับขุมที่ ๑๐ ก็แล้วกัน มิทราบว่าท่านยมบาลจะมีความเห็นประการใดบ้าง

ยมบาล : เมื่อท่านอาจารย์ประสงค์ดังนี้ ข้าพเจ้าก็จะทำตามความต้องการ

หยางเซิง : วิญญาณโทษของขุมที่ ๑๐ แออัดมากเป็นพิเศษ มากกว่าขุมอื่นๆ มากนัก มิทราบว่าเนื่องจากอะไร ?

ยมบาล : เนื่องจากขุมนี้เป็นขุมสุดท้ายของแดนนรก ควบคุมการหมุนเวียน เป็นด่านใหญ่ที่จะออกจากแดนนรก ดังนั้นวิญญาณผีที่รอคอยหมุนเวียนล้วนมาชุมนุมยังที่นี่ จึงทำให้ภารกิจของขุมนี้มากยิ่งๆ ขึ้น ข้าพเจ้าจะพาท่านขึ้นไปเยี่ยมชมยังบน "หอชมผู้ไปเกิด"

หยางเซิง : ขอบคุณมากครับ หอนี้สูงมาก บันไดหมุนเวียนสูงยันเมฆหมอก รู้สึกกินกำลังมากในการไต่ตามขึ้นไป !

พระจี้กง : ฉันจะช่วยเจ้าแรงหนึ่ง จูงเจ้าขึ้นไปนะ !

หยางเซิง : ขอบคุณท่านอาจารย์ที่ให้การอุ้มชูช่วยเหลือ

พระจี้กง : เมื่อเจ้าจะขึ้นบันไดสวรรค์แล้วไม่ใช้กำลังใจกำลังกายบ้างได้อย่างไร ? ผู้บำเพ็ญธรรมที่ไม่ขวนขวายหาทางก้าวหน้าก็ไม่สามารถจะเลื่อนชั้นขึ้นได้ !

หยางเซิง : ได้ขึ้นถึงชั้นสุดยอดแล้ว บนนี้คล้ายกับที่นั่งอัฒจันทร์ ได้ยินแต่เสียงอึกทึกครึกโครมอยู่เบื้องหน้า มองดูแล้วเวิ้งว้างสุดลูกหูลูกตา

สถานที่นี้เป็นแห่งหนตำบลใดมิทราบ ?

พระจี้กง : จะขึ้นถึง “หอชมผู้ไปเกิด” ต้องผ่านบันได ๓๖๐ ขั้น รวมเป็นจำนวนเลขของหนึ่งปี ที่ที่เรายืนอยู่นี้ก็คือ “หอสวรรค์” ห่างจากยมโลกไกลมาก ทิวทัศน์ที่มองเห็นอย่างเวิ้งว้างนั้นคือ ๔ ทวีปใหญ่ เนื่องจากเจ้ายังมิได้เบิกทิพยเนตร ทัศนวิสัยจึงมีความจำกัด ฉันจะโยนไข่มุกเปล่งรัศมีให้นะ

หยางเซิง : เมื่อไข่มุกเปล่งรัศมีของท่านอาจารย์โยนออกเท่านั้นประหนึ่งว่ามีแสงสว่างส่องอยู่ท่ามกลางเมฆหมอกในราตรีกาล ทิวทัศน์เบื้องหน้าสามารถจะเห็นได้ในระยะไกลลิบๆ เช่นนี้เหมือนดังก้มมองดูพื้นปฐพีอันกว้างใหญ่ ทั้ง ๔ ทิศมีภาพแตกต่างกัน ด้านโน้นคล้ายที่อยู่ชาวอเมริกา ตัวคนและสิ่งก่อสร้างเหมือนกับภาพในภาพยนตร์ไม่มีอะไรผิดเพี้ยน

พระจี้กง : ถูกแล้ว ที่แห่งโน้นคืออเมริกา อยู่บน “หอสวรรค์” สามารถมองเห็นเหตุการณ์ของ ๔ ทวีปใหญ่ การหมุนเวียนของขุมที่ ๑๐ เสมือนหนึ่งโปรยปรายดอกไม้บนสวรรค์ ต่างก็ตามแต่บุญกรรมหมุนเวียนไปเกิดยังที่ต่างๆ หอนั้นเพียงแต่สถานที่ส่องมองคาดคะเนเท่านั้นเอง เราลงไปกันเถิด

หยางเซิง : ขอรับ กระผม

พระจี้กง : เพราะเหตุว่าเวลาดึกมากแล้ว เหตุการณ์ต่างๆ ของขุมที่ ๑๐ มาขอเยี่ยมชมในวันอื่น ขอลาท่านยมบาลก่อนละ

ยมบาล : เมื่อถึงเวลาที่กำหนดแล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถจะรั้งท่านไว้ได้ ให้นายทหารตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์

พระจี้กง : เจ้าหยางเซิงขึ้นบนดอกบัวเถิด

หยางเซิง : กระผมได้นั่งเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์กลับสำนักเถิด

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี่ยเฮี้ยงตึ๊งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่างตามเดิม

ครั้งที่ ๕๖

วันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๑

ตอน ชมสำนักหมุนเวียนฆาตเคราะห์

อรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนความว่า

เวียนตายเกิด หกช่องทาง ไม่สิ้นสุด
หากจะหยุด เร่งหมั่นเพียร ตั้งแต่นิด
เจ้าจงจำ พุทธพจน์ หูอย่าปิด
สำนึกผิด ต่อหน้าพระ ไม่สายไป

พระจี้กง : การหมุนเวียนของหกช่องทาง เปรียบเสมือนการหมุนเวียนของล้อรถ ไม่มีวันที่จะสะดุดหยุดลง ผู้ที่ผ่านไปจากใต้วงล้อนั้น ส่วนมากกลายเป็น "ผีใต้ล้อรถ" ที่สามารถเอาชีวิตรอดนั้นน้อยมาก หวังว่ามวลมนุษย์สามารถเอาชีวิตรอดพ้นจากความตาย อย่ามุ่งตรงเข้าไปในปากเสือ ในใต้รถ นั่นแหละคือปากแห่งนรก ท่านมีความกลัวไหม เชื่อว่าชาวโลกที่มีความชาญฉลาดทั้งหลายล้วนรู้จักหลีกเลี่ยงให้พ้นจนได้ ไปสารภาพและสำนึกบาปในอดีตกาล แล้วขึ้นรถไปใฝ่หาอนาคต วันนี้เตรียมท่องนรก เจ้าหยางเซิงจงขึ้นบนดอกบัวเสีย

หยางเซิง : กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้

พระจี้กง : วันนี้จะไปขุมที่ ๑๐ เยี่ยมคำนับท่านจ้วงหลุ้งอ๊วงอีก...ถึงแล้วละ เจ้าหยางเซิงลงจากดอกบัวได้แล้ว

หยางเซิง : ท่านจ้วงหลุ้งอ๊วงได้มาต้อนรับเราอยู่เบื้องหน้าแล้ว

ยมบาล : ยินดีต้อนรับท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงที่ได้มาเยี่ยมขุมนี้อีกครั้งหนึ่ง วันก่อนนั้นเนื่องจากเวลาจำกัด จึงไม่สามารถแนะนำชี้แจงรายละเอียดในสภาพการณ์ของขุมที่ ๑๐ นี้ เมื่อท่านได้มาใหม่อีกครั้งในวันนี้ ข้าพเจ้าจะพาท่านทั้งสองชมดูกรมกองต่างๆ

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านยมบาลที่ให้การชี้แจงแนะนำอย่างกันเองมาก
ยมบาล : การหมุนเวียนไม่มีความปรานี แต่ละคนจะรับการสนองตอบจากกรรมที่สร้างไว้ หมุนไปทางตะวันออกหรือตะวันตกหรือไปเหนือไปใต้ ล้วนแล้วแต่ผลบุญกรรมของชาวมนุษย์ที่ตนได้กระทำเอาไว้ วันนี้ข้าพเจ้าจะพาท่านทั้งสองชมดู **"สำนักหมุนเวียนฆาตเคราะห์"**
พระจี้กง : ธรรมและฆาตได้ลงสู่ตัวมนุษย์มาพร้อมกันเป็นคู่ๆ ผู้ที่มุ่งสู่ทางธรรมบำเพ็ญศีล จะได้รับผลบุญนำไปสู่สวรรค์โดยมิต้องตกมายัง **"สำนักหมุนเวียนฆาตเคราะห์"** หากไม่ประพฤติในศีลธรรม ผิดเรื่องมนุษยธรรม ก็จะต้องได้รับฆาตเคราะห์จากการตัดสินที่กรมกองต่างๆ แห่ง **"สำนักหมุนเวียนฆาตเคราะห์"** นี้
ยมบาล : รีบเดินตามข้าพเจ้าเถิด ท่านจะเห็นได้ว่า **"สำนักหมุนเวียนฆาตเคราะห์"** มีอาณาบริเวณที่กว้างใหญ่ไพศาล แต่ละกองมีพนักงานทำการพิจารณาชำระคดี **"สำนักหมุนเวียนฆาตเคราะห์"** ของขุมนี้แบ่งออกเป็น ๘ กอง ท่านทั้งสองเชิญนั่งพักที่สำนักก่อน จะได้ชี้แจงถึงสภาพการณ์ของแต่ละกอง เป็นการสรุปรายงานเพื่อให้ชาวมนุษย์เข้าใจด้วย
หยางเซิง : ข้างหน้ามีป้ายที่เขียนไว้ว่า **"สำนักหมุนเวียนฆาตเคราะห์"** มีพวกวิญญาณโทษเป็นจำนวนมาก โดยการควบคุมนำพาจากพวกยมทูต และยมทูตได้ยื่นเอกสารต่อข้าราชการ มิทราบว่าพวกเขาทำการอะไรบ้าง?
ยมบาล : เชิญท่านทั้งสองเข้าไปพักผ่อนยังภายในสำนัก ข้าพเจ้าจะอธิบายให้ทราบ ณ ที่นี้แหละ
หยางเซิง : ข้าราชการในสำนักทั้งหลาย พอเหลือบมาเห็นพวกเราเข้าต่างก็พักการทำงานลง และตั้งแถวยืนต้อนรับเราด้วย
พระจี้กง : เจ้าหยางเซิงจงนั่งลงเถิด เมื่อท่านยมบาลให้เกียรติเรามากถึงเพียงนี้แล้ว เจ้าก็มิต้องเกรงใจอะไรอีกแล้ว
ยมบาล : ผู้นี้คือ เจ้า **"สำนักหมุนเวียนฆาตเคราะห์"**
เจ้าสำนัก : ขอต้อนรับท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงที่ได้มาเยี่ยมเยียน การได้รับเทวโองการให้แต่งหนังสือ แม้ว่าจะเหน็ดเหนื่อยแสนเข็ญ แต่

ความดีนั้นมีล้นเหลือ

ยมบาล : เชิญดื่มน้ำชา ข้าพเจ้าจะแจกแจงแนะนำการงาน ๘ กองใหญ่ของ **"สำนักหมุนเวียนฆาตเคราะห์"** เพื่อที่ให้ชาวโลกได้ทราบถึงลำดับของการหมุนเวียน เมื่อมนุษย์ตายลงแล้วได้ผ่านการนำตัวของเจ้าโชคเจ้าชัย ผู้ว่าการกองตำรวจ ยมทูตหรือทูตผีขาว-ดำ เข้าไปยังประตูผีของสถานที่นั้นๆ แล้วจึงไปรายงานตัวที่กรมทะเบียนผ่านการท่องเที่ยว หรือพิจารณาคดีจากขุมที่ ๑ ถึงขุมที่ ๙ ผู้ที่มีความผิดเมื่อถูกลงโทษเสร็จสิ้นแล้ว ต้องมอบให้ขุมที่ ๑๐ นี้ทำการหมุนเวียนอีก ที่สำคัญที่สุดในขุมเรานี้คือ **"สำนักหมุนเวียนฆาตเคราะห์"** ได้แบ่งออกเป็น ๘ กอง กองที่ ๑ คือกองพิสูจน์ กองที่ ๒ คือ กองสำรวจความดี กองที่ ๓ คือ กองตรวจความชั่ว กองที่ ๔ คือกองสัมพันธ์ระหว่างคุณโทษ กองที่ ๕ คือ กองอายุขัย กองที่ ๖ คือกองแจกแจง กองที่ ๗ คือ กองคุมฆาตเคราะห์ กองที่ ๘ คือกองให้เกิด

๑. กองพิสูจน์ ผู้ที่ผ่านการลงโทษจากขุมต่างๆ หรือที่พิจารณาเรียบร้อยแล้ว เมื่อทำการบันทึกเหตุการณ์เสร็จแล้ว วิญญาณแต่ละตนต้องนำเอาหลักฐานไปแสดง เพื่อจำหน่ายคดีเตรียมการไปเกิดใหม่ต้องมารายงานตัวต่อกองพิสูจน์ เพื่อตรวจสอบว่าแต่ละขุมได้จัดการเรียบร้อยหรือไม่ หากยังไม่สมบูรณ์ต้องส่งกลับไปอีกครั้งหนึ่งเพื่อที่ป้องกันวิญญาณผีหลบออกไปเกิดใหม่

๒. กองสำรวจความดี สำรวจดูว่าแต่ละคนมีความดีมากน้อยแค่ไหน เพื่อกำหนดโชคลาภวาสนาตามความดีนั้นๆ หากได้สร้างบุญกุศลในตอนมีชีวิตอยู่ ควรให้ไปเกิดเป็นผู้ชายในที่ที่ประเสริฐ เมื่อเติบโตขึ้นจะได้มีลาภยศเป็นใหญ่เป็นโตหรือเจริญยิ่งๆ ขึ้น เป็นถึงข้าราชการชั้นสูงหรือเป็นพ่อค้ามหาเศรษฐี มีเงินถุงเงินถังหรือได้ก่อร่างสร้างตัวจากมือเปล่า หรือได้รับมรดกตกทอดจากบรรพบุรุษซึ่งเป็นการรวมความร่ำรวยสูงศักดิ์ในตัวคนเดียว หากไปเกิดเป็นผู้หญิง จะได้แต่งงานเป็นศรีภรรยาของท่านข้าราชการยศศักดิ์ชั้นสูงได้รับความอิ่มเอมสุขกาย

สบายใจ หรือได้รับการยกย่องนับถือจากบุตรที่ใหญ่โตที่ตนเลี้ยงมา หรือได้รับส่วนบุญจากพ่อแม่ให้ไว้ ทั้งนี้ล้วนเป็นผลบุญที่ได้สร้างไว้ในปางก่อน เป็นการสนองตอบในทางดี ล้วนต้องให้กองนี้ทำการลงทะเบียนไว้เพื่อดำเนินการต่อไป จะทำการเพิ่มเติมหรือตัดทอนลงแม้แต่น้อยก็ไม่ได้ นี่แหละคือหน้าที่การงานของกองนี้หละ

๓. กองตรวจความชั่ว เป็นกองตรวจผู้ที่จะไปเกิดใหม่ว่ามีความผิดหรือไม่ หากจะไปเกิดใหม่ที่ควรจะเกิดเป็นมนุษย์ต้องตรวจดูว่าความชั่วที่ก่อไว้นั้นมีมากน้อยหนักเบาเพียงไร ถ้าปรากฏว่าสร้างความดีเล็กๆ น้อยๆ และไม่มีความชั่วที่หนักหนา เมื่อไปเกิดใหม่ก็อนุญาตให้มีการเป็นอยู่ดีพอสมควรมีกินมีใช้ไม่ขาดเหลือ มีพ่อแม่ให้การช่วยเหลือจุนเจือ มีสามี-ภรรยาที่สมบูรณ์ และมีลูกคอยปฏิบัติต่อ ผู้ที่มีความดีและความชั่วทัดเทียมกัน ส่วนมากจะไปเกิดเป็นคนธรรมดา แต่ก็มีกินมีใช้มีพ่อแม่ลูกเมียตามปรกติ หากแต่ต้องบุกบั่นลำบากมากหน่อย ไม่ได้รับความสุขมาก ผู้ที่มีทั้งความดีและความชั่ว เมื่อเกิดมาแล้วจะเจอแต่เรื่องอัตคัดขาดแคลน แม้ว่าจะมีกินมีใช้บ้าง แต่ก็ต้องเป็นผู้โดดเดี่ยวเดียวดาย ไร้คู่ครองไร้ญาติขาดมิตร ผู้ที่มีความชั่วหนักหนา เมื่อเกิดไปแล้วต้องตกอยู่ในสภาพยากจนขัดแค้น ร่างกายพิการเช่นตาบอด หูหนวก เป็นใบ้หรือสติไม่ดี ตกเป็นขอทาน พวกนี้ในตอนมีชีวิตอยู่ถ้าเป็นชายก็คือพวกสารเลวไร้ศีลธรรมสารพัด ที่เป็นหญิงก็ไม่อยู่ในทำนองคลองธรรมของฝ่ายหญิงอันพึงมี และผู้ที่ก่อกรรมทำเข็ญเหลือล้น ต้องลงโทษให้ตกเข้าในช่องของสัตว์เดียรัจฉาน แยกไปตกในทางรก ไข่ น้ำ นี่เป็นการสนองตอบทางชั่วและก็เป็นหน้าที่ของกองนี้

๔. กองสัมพันธ์ระหว่างคุณ-โทษ เป็นกองจัดการหญิงชายผู้ที่จะไปเกิดเป็นมนุษย์ และอนุญาตให้ไปทำการทดแทนบุญคุณหรือล้างแค้น ดังที่ชาติก่อนเคยได้รับความกรุณาช่วยเหลือจากผู้อื่นและยังไม่ลืมบุญคุณนั้นๆ จะได้รับให้ไปเกิด เพื่อตอบแทนบุญคุณของผู้นั้น หรือว่าผู้ที่โดนเขาข่มเหงด้วยความทารุณโหดร้ายหรือถึงกับตัวเองต้องตาย

ลงจากการกระทำนั้น ความแค้นที่ยังมิได้สูญหายก็อนุญาตให้ไปเกิดเพื่อล้างแค้น ที่เรียกว่า "คุณตอบด้วยคุณ แค้นตอบด้วยแค้น เจ็บตอบด้วยเจ็บ" และยังมีวิญญาณผีสตรีบางตน ที่มีความหลงใหลด้วยความใคร่อย่างลึกซึ้ง ตอนมีชีวิตอยู่ต้องรับความระทมขมขื่นอย่างสุดจะพรรณนาแต่ไม่สามารถจะล้างแค้นได้ เมื่อตายลงแล้วไม่ยอมไปเกิดเป็นมนุษย์ แต่ยอมเป็นผีโหดผีอาฆาต ไปทำการล้างแค้นด้วยการไปจับเอาวิญญาณของผู้ที่ทำความแค้นกับตนนั้น ทำให้มันเกิดตายลงอย่างปัจจุบันทันด่วนชนิดตายโหง ซึ่งตอบแทนล้างแค้นด้วยความเจ็บแสบยิ่ง เมื่อกองนี้ได้ตรวจสอบแล้วเห็นว่าเป็นความจริง ก็จะอนุญาตให้ทำการล้างแค้นด้วยเช่นเดียวกัน เพื่อที่จะปลอบใจผู้ตาย ทั้งนั้นและทั้งนี้ล้วนเป็นหน้าที่ของกองนี้

๕. กองอายุขัย คือกองที่จัดการกับชีวิตของมนุษย์ ในโลกมนุษย์มีบางพวกที่ร่ำรวยมียศศักดิ์สูง และมีอายุยืนยาวและที่มีอายุสั้นกับพวกที่ยากจนข้นแค้นและมีอายุสั้นและที่มีอายุยืน เช่น พวกที่พอเกิดมาก็ถูกโยนทิ้งให้จมตายในน้ำ หรือโดนอบให้ตาย หรือที่มีอายุได้เพียงไม่กี่วันไม่กี่เดือนหรือไม่กี่ปีก็ต้องตายลง ซึ่งมีหลายๆ อย่างไม่เหมือนกัน นอกจากนั้นเป็นพวกที่ตายด้วยการทำผิดกฎหมายหรือถูกเขาฆ่าตายต่างๆ นานา ล้วนขึ้นกับชะตาฆาตเคราะห์ที่กำหนดไว้แล้ว ทั้งนี้ภาระหน้าที่ของกองนี้ ก็ยังมีพวกที่ตายเพราะถูกเขากลั่นแกล้งใส่ร้าย เนื่องจากตอนเป็นมนุษย์อยู่ไม่รู้จักเจียมเนื้อเจียมตัวจนประสบกับเหตุที่คาดคิดไม่ถึง ถึงกับตัวต้องตายลง หรือผู้ที่ประมาทเลินเล่อในการงาน จนถึงกับต้องตาย ลงด้วยการกระทำของตนเอง แต่อันนี้ถือว่าตัวเองทำเองไม่ได้ถือว่าอยู่ในกฎแห่งนี้

๖. กองแจกแจง เพื่อที่จะแจกแจงกำหนดระหว่างพ่อลูกสามีภรรยาของมนุษย์ เพราะว่าการมีลูกหลานในโลกมนุษย์นั้น มีทั้งลูกที่กตัญญูและอกตัญญู การมีเมียได้ทั้งเมียดีและเมียชั่ว ที่เกิดมาต้องเกิดมาจากมูลเหตุ ที่ได้รวมเข้ามาอยู่ด้วยกันก็เกิดจากเหตุผลเช่นเดียวกันเช่น

ว่า นาย ก. ตอนมีชีวิตอยู่ได้ช่วยเหลือจุนเจือ นาย ข. ได้ให้นาย ข. หยิบยืมเงินทอง จนถึงวันตายของ นาย ข. ก็ยังไม่สามารถจะคืนเงินทองนั้นให้แก่นาย ก. แต่มิได้ประพฤติความชั่ว ความมิชอบแต่ประการใด ดังนั้นจึงให้หมุนเวียนไปเกิดเป็นมนุษย์ตามยมกฎตัดสินให้นาย ข. ไปเกิดเป็นลูกของนาย ก. เพื่อการสนองตอบแทนคุณนั้นๆ และต้องเป็นลูกที่กตัญญูเป็นหลักที่พึ่งของบ้านนั้น อันนี้แหละที่เรียกว่า “ลูกสนองคุณ” และอีกตัวอย่างหนึ่งเช่น นาย ก. ตอนอยู่ในโลกมนุษย์ได้ใช้กลอุบายฉกฉวยเอาทรัพย์สมบัติของนาย ข. หรืออาศัยอำนาจอิทธิพลคดโกงเอาทรัพย์สินของนาย ข. ไป นาย ข. ตายลง ด้วยความแค้น เมื่อตายลงแล้วจึงได้ไปฟ้องร้องยังท่านยมบาล ยมกฎก็อนุญาตให้ไปเกิดเป็นลูกของนาย ก. เพื่อทำการล้างผลาญทำให้บ้านแตกสาแหรกขาด จากความประพฤติอันเย่อหยิ่งโอหังสุรุ่ยสุร่ายต่างๆ นานาของมัน อันนี้จึงเรียกว่า “ลูกสารเลวล้างผลาญ” ส่วนสามี-ภรรยา ก็เช่นเดียวกัน บ้างก็ได้เมียแสนดีเป็นศรีภรรยา บ้างก็ได้เมียที่ใจคอโหดเหี้ยมชอบมั่วกามและทั้งขี้อิจฉา ซึ่งไม่มีอะไรที่เหมือนกันเลย ทั้งนี้ล้วนสืบเนื่องมาจากผลกรรมดี-ชั่วที่ตนได้สร้างไว้เป็นผลตกทอดมาจากชาติก่อน ชาตินี้จึงแจกแจงให้ได้รับผลสนองตอบนั้นๆ มีส่วนดีกับส่วนชั่วไม่ผิดแม้แต่น้อย นี่แหละคือหน้าที่ของกองแจกแจงนี้

๗. กองควบคุมฆาตเคราะห์ คือควบคุมการลงทะเบียนในการหมุนเวียนฆาตเคราะห์ เช่น ชาวมนุษย์ที่ได้สร้างบุญกุศลที่ใหญ่ยิ่ง ควรจะได้รับการเสพสุข อย่างเช่นมีสมบัติพัสถานและยศศักดิ์คนละกี่ชาติ ผู้ที่เลวร้ายที่สุดยอดควรให้รับความยากจนทรมานกี่ชาติ ผู้ที่สร้างกรรมอย่างใหญ่หลวงจะตกเข้าไปเกิดในช่องทางสัตว์กี่ชาติหรือจะให้คืนร่างมาเป็นมนุษย์ หรือไม่ให้คืนร่างเป็นมนุษย์เลย ให้ตกไปเกิดในรก ไข่ น้ำ ล้วนได้วางข้อกำหนดที่แน่นอนไว้ จึงเรียกว่า “ฆาตเคราะห์รอดได้ยาก” ส่วนผู้ที่ควรได้เสพสุขมีลาภยศตามพรหมลิขิต แต่เกิดไปก่อเวรกรรมหรือผู้ที่ตามกำหนดแห่งชีวิตว่าควรได้รับความทุกข์ยาก แต่สามารถที่

จะสร้างบุญสร้างกุศล จึงทำให้กลไกแห่งการหักล้างแปรเปลี่ยนไปนั้นไม่รวมอยู่ในกำหนดนี้ด้วยที่เรียกว่า "ความขยันทำให้มีปัญญาขึ้นได้ การละเล่นจะทำให้สิ้นเปลืองเวลา" และยังมีเจ้าศักดิ์สิทธิ์แห่ง **"ซำไถ้ปักเต้า"** ที่คอยควบคุมดูแลและทูลรายงานอีกด้วย แถมมีเทวโองการจากท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่สั่งถึงยมบาล ให้กองนี้ทำการจำหน่าย-เพิ่มเติม ทั้งนี้เป็นหน้าที่ของกองนี้ทั้งสิ้น

๘. กองให้เกิด คือควบคุมผู้ที่จะไปเกิดใหม่ จะมอบเอกสารบางอย่างให้เป็นหลักฐานเมื่อคนตายลงแล้ว ได้ผ่านการพิจารณาจากขุมต่างๆ จะหมุนเวียนไปเกิด เมื่อผ่านการลงทะเบียนจาก ๗ กอง ข้างต้นแล้ว จะมอบให้ **กองให้เกิด** นี้มอบหมายหน้าที่การงานให้ไปเกิดได้ต่างต้องไปเกิดตามหลักฐานที่ได้รับ ผู้ที่จะไปเกิดเป็นข้าราชการจะได้รับดวงตราจดหมายหมุนเวียน ที่จะไปเกิดเป็นนักศึกษาบัณฑิตชน จะได้รับพู่กัน ที่จะไปเกิดเป็นพ่อค้าวาณิช จะได้รับลูกคิด ที่จะไปเกิดเป็นชาวไร่ชาวนาจะได้รับจอบเสียม ผู้ที่ทำการฝีมือ ก็ให้รับเครื่องมือไป ที่จะเป็นสัตว์เท้าสัตว์ปีก ต่างก็ได้รับขนหนังแล้วไปทำการเกิด แต่ละอย่างแต่ละอาชีพ แต่ละเวลานาที ต่างก็มีหลักฐานซึ่งไม่เหมือนกัน ซึ่งต้องได้รับหลักฐานนั้นๆ แล้วจึงจะไปเกิดได้ นี่แหละคือภาระหน้าที่ของกองที่ ๘ กองดังกล่าวข้างต้นคือสถานที่สรรพชีวิตที่ต้องไปรับหลักฐานแล้ว จึงไปเข้าหมุนเวียนฆาตเคราะห์ เพราะเหตุว่าเมื่อตกเข้าไปในเวียนว่ายตายเกิดแล้ว ก็คือการประสบฆาตเคราะห์ จึงเรียกว่าหมุนเวียนฆาต-เคราะห์ เนื่องจากเวลาดึกมากแล้ว สภาพการณ์ในเวียนว่ายตายเกิดเอาไว้วันอื่นค่อยชมดูให้ละเอียดอีกครั้งหนึ่ง

พระจี้กง : ได้เวลาแล้ว เตรียมกลับสำนักเถอะ ขอขอบคุณท่านยมบาลที่ให้การอธิบายชี้แจง

หยางเชิง : รบกวนเวลาในการอธิบายของท่านยมบาล ขอลาก่อนครับ...

พระจี้กง : สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว หยางเชิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๕๗

วันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๑

ตอน ชมศาลาเม้งผั้วเต้ง

อรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนความว่า

ท่องนรก ทั่วสิบขุม งานสำเร็จ
จัดพิมพ์เสร็จ แจกจ่ายทั่ว การงานแล้ว
หนังสือนี้ ล้ำเลิศนัก ดุจดวงแก้ว
ช่วยแนะนำ จิตมนุษย์ สู่ทางธรรม

พระจี้กง : การท่องนรกได้มาถึงขุมที่ ๑๐ แล้ว ระยะเวลาที่ผ่านมา ๒ ปีนี้ ศิษย์ทั้งหลายได้กระทำการปกป้องคุ้มครองและช่วยเหลือในการแต่งหนังสือ บุคคลภายนอกอาจจะคิดว่า การที่ถูกเกณฑ์ให้มายืนเป็นตอไม้อย่างนั้นจะมีความหมายอะไรกัน ? แต่ที่จริงแล้วการยืนตัวตรงอยู่อันเป็นกิริยาพื้นฐานของมนุษย์ที่พึงมีต่อสังคม ผู้บำเพ็ญธรรมแม้กระทั่งถึงกับเกิดความรำคาญต่อการยืน หรือยืนอย่างเอนเอียงไม่เป็นระเบียบ ไหนเลยจะสามารถบำเพ็ญให้บรรลุถึงขั้นเซียนชั้นยอด ทุกๆ คนต่างคิดที่จะเอนกายในโซฟาให้สบายๆ ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว ก็คงจะเป็นได้แต่ไอ้หลังยาวผู้เกียจคร้านเท่านั้นเอง จะยืนหยัดค้ำฟ้าเป็นวีรบุรุษที่สามารถได้อย่างไร เจ้าหยางเซิงเจ้าว่าพูดอย่างนี้ถูกต้องหรือไม่?

หยางเซิง : ถูกต้องครับ ท่านอาจารย์พูดได้ถูกต้องมาก การยืนที่ไม่ยันพื้นดินคือไม่มีจุดยืน (คือไม่มีความมุ่งหมาย) แล้วจะคุยอะไรในเรื่องบำเพ็ญธรรมอีกเล่า?

พระจี้กง : การที่ยืนไม่มั่นคง การนั่งการนอนก็จะไม่มั่นคงเช่นเดียวกัน ดังนั้นการบำเพ็ญต้องสามารถให้ “ยืนได้มั่นคง” เสียก่อน นั่นคือกำหนดจิตใจของตนไว้ให้อยู่ในสมาธิ ทำจิตใจที่ฟุ้งซ่านให้สงบลง เจ้าหยางเซิง

จงเตรียมตัวขึ้นดอกบัว วันนี้เราจะท่องขุมที่ ๑๐

หยางเซิง : กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้...

พระจี้กง : ถึงแล้ว เจ้าจงลงจากดอกบัวเสีย

หยางเซิง : ยมบาลแห่งขุมที่ ๑๐ ได้อยู่ต่อหน้าเราแล้ว ข้าพเจ้าขอแสดงความคารวะต่อท่าน

ยมบาล : มิต้อง... ท่านทั้งสองได้มาเยี่ยมอีกครั้งในวันนี้ ข้าพเจ้าขอต้อนรับอย่างเต็มใจยิ่ง วันก่อนนี้ได้เยี่ยมชมเฉพาะ **"สำนักหมุนเวียนฆาตเคราะห์"** ได้แนะนำอธิบายสภาพการณ์ของกองต่างๆ วันนี้จะได้เยี่ยมชมการเวียนว่ายตายเกิดของ ๖ ช่องทางจากสภาพจริงให้ประจักษ์แก่ตา เนื่องจากเวลาจำกัด เราจะไปกันเดี๋ยวนี้แหละ !

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านยมบาลที่ให้เกียรติมากและขอบคุณท่านยมทูตทั้งหลายที่ให้การนำชม ได้มาถึง **"สำนักหมุนเวียนฆาตเคราะห์"** ที่วันก่อนได้เยี่ยมชมไปแล้ว มีผู้คนมากหน้าหลายตา ไม่ว่าจะเป็นพวกชาวตะวันออก ตะวันตก ล้วนมีอยู่เป็นจำนวนมาก พวกเขาต่างเตรียมการไปเกิดใหม่หรือไฉน

ยมบาล : ชาวโลกที่ตายลงแล้ว ผู้ที่มีความผิดล้วนต้องผ่านการพิจารณาจากขุมต่างๆ ดังนั้นแดนนรกจึงเปรียบเสมือน **"ศาลโลก"** ไม่ว่าชนชาติใดที่จะไปเกิดใหม่ล้วนต้องมีหลักฐานติดตัว ดังเช่นผู้ที่จะไปต่างประเทศต้องมีหนังสือเดินทางติดตัวของโลกมนุษย์อย่างไรอย่างนั้น

หยางเซิง : ได้มาถึงกองให้เกิดแล้ว ที่นี้ฝูงชนยิ่งมากขึ้นใหญ่ แออัดยัดเยียดเหมือนการรอคอยขึ้นรถในป้ายรถ

พระจี้กง : ฮา ! ฮา ! พวกนี้ล้วนแต่ต้องการจะขึ้นไปบนหอหมุนเวียนทั้งนั้น ดังเช่นการรอรถในแดนมนุษย์ เมื่อรถเคลื่อนที่ล้อรถก็หมุนไปไม่หยุดยั้ง แต่ละคนมีที่มุ่งหมายซึ่งตนจะไปตามตั๋วรถที่ซื้อไว้ซึ่งต่างกัน จึงเปรียบเสมือนวิญญาณผีที่หมุนเวียนไปเกิดในที่ต่างๆ ของโลก

ยมบาล : ท่านอาจารย์พูดถูกแล้ว มนุษย์ที่ตายลงแล้วที่ได้ผ่านการ

พิจารณาโทษจากขุมต่างๆ และเสร็จสิ้นการทำโทษแล้วตามหนทางของแต่ละคนไปทำการเกิดใหม่ ช่องทางแห่งเวียนว่ายตายเกิดไม่มีความปรานี แม้จะนั่งอยู่ในรถคันเดียวกัน แต่จุดหมายปลายทางต่างไม่ตรงกัน ต้องตามแต่บุญกรรมของแต่ละคนที่ทำไว้ โบกมือแล้วก็ลงจากรถไป ชั่วชีวิตจึงตกอยู่ในสภาพเช่นนี้แหละ!

หยางเซิง : ข้างหน้ามีผู้คนมากหลาย คล้ายกับว่ากำลังได้ดื่มชาเย็นแก้กระหาย อากาศร้อนจัดเช่นนี้กระผมกำลังกระหายน้ำอยู่ด้วย จะไปดื่มสักถ้วยให้ดับกระหายเห็นจะดีนะครับ?

ยมบาล : จงอย่าดื่มเป็นอันขาด ! ที่นั่นคือ **"ศาลาคุณยายเม้ง"** ผู้ที่จะไปเกิดกำลังดื่ม **"น้ำลืมชาติ"** เมื่อท่านดื่มแล้วเวลากลับไปยังโลกมนุษย์จะไม่กลายเป็นผู้หลงๆ ลืมๆ หรือ ?

หยางเซิง : ร้ายถึงขนาดนี้เชียวหรือ ?

พระจี้กง : เจ้าอย่าพูดเป็นเล่นไป ท่านยมบาลจะไม่มีการพูดล้อเล่นนะ !

หยางเซิง : บนศาลามีตัวอักษรเขียนไว้ว่า **"เม้งผั้วเต้ง"** (ศาลาคุณยายเม้ง) จริงๆ ด้วย ขอท่านยมบาลช่วยแยกแยะแนะนำเหตุการณ์ของสถานที่นี้ให้ทราบจะได้หรือไม่ประการใด ?

ยมบาล : ได้ซี **"เม้งผั้วเต้ง"** นี้อยู่ในความควบคุมดูแลของคุณยายเม้ง ซึ่งได้รับมอบหมายจากท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่ มีภาระหน้าที่ในการทำให้ลืมชาติก่อนที่จะไปเกิด เพราะเหตุว่าหากไม่ดื่ม **"น้ำลืมชาติ"** แล้ว เมื่อหลังจากเกิดใหม่แล้วยังระลึกชาติได้ ถ้าเป็นอย่างนี้ล่ะก้อ เด็กเล็กจะตามไปหาญาติโยมของชาติก่อน จะทำให้ลำดับศักดิ์นั้นยุ่งเหยิงเลอะเทอะ หรืออาจเกิดการตามล่าศัตรูเพื่อล้างแค้น ก็จะทำให้สังคมวุ่นวายปั่นป่วนไปหมด แต่ฟ้าดินมีความละเอียดอ่อนพิสดารมาก ให้ผู้ที่จะไปเกิดได้ดื่ม **"น้ำลืมชาติ"** ลืมเหตุการณ์ในอดีต น้ำชนิดนี้ผสมรสหวาน เผ็ด ขม เปรี้ยว และเค็ม ๕ รสอยู่ในตัว ดังนั้นเมื่อดื่มแล้วจึงหลงๆ ลืมๆ ซู่ๆ ซ่าๆ ไม่รู้เหนือรู้ใต้ จึงตกเข้าไปในหกช่องทาง ไปเวียนว่ายตายเกิดเอง

พระจี้กง : น้ำลืมอดีตนี้ก็คือน้ำยาสลบ เมื่อดื่มแล้วจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับ

ตัว ในโลกมนุษย์ก็มีของชนิดนี้อยู่เหมือนกัน

หยางเซิง : กระผมไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย!

พระจี้กง : เอ้า เอาเป็นเหล้าก็แล้วกันนะ เจ้าเคยเห็นคนที่ดื่มเหล้าเกินกำลังนั้นน่ะ มักจะเดินผิดเดินถูกไม่รู้เหนือรู้ใต้ ยิ่งกว่านั้นถึงกับเข้าบ้านผิดก็ยังมี เสมือนหนึ่งไม่มีวิญญาณ สติสัมปชัญญะอย่างนี้แหละ จึงสามารถผลักให้ตกเข้าไปในทางเวียนว่ายตายเกิด มิเช่นนั้นแล้วใครเล่าที่จะยอมไปเกิดในทางชั่วร้าย ? คนที่เมาเหล้า ทะเลก็กล้าโดดลง ใต้ล้อรถก็กล้าบุก ไม่กลัวน้ำ ไม่กลัวไฟ ใจกล้าเสียจริงๆ ! อันนี้แหละ ภายใต้ความไม่รู้เนื้อรู้ตัว จึงตกเข้าไปในทางเวียนว่ายตายเกิดโดยไม่มีความรู้สึกจนกระทั่งสร่างจากการเมา สติคืนมา ก็เป็นวันรุ่งขึ้นเสียแล้ว จึงเสมือนกับหมุนเวียนไปเกิด เมื่อตื่นขึ้นรู้สึกว่าเป็นคนละชาติเสียแล้ว และได้อยู่ในโลกอีกโลกหนึ่งอย่างไรอย่างนั้น

หยางเซิง : ในเมื่อ **"น้ำลืมชาติ"** (ลืมอดีต) มีความพิสดารมากถึงอย่างนี้ ชาวโลกที่ตายลงแล้วไม่ว่าใครก็จะไม่ยอมดื่มมันแหละ !

ศาลาดื่มน้ำลืมชาติ

ผู้มีกรรม เป็นของตน ต้องเวียนวน
หลีกไม่พ้น ต้องไปเกิด เปิดชาติใหม่
ผ่านนรก ทุกขุมแดน ใช้กรรมไป
ชีวิตไซร้ ไยแสนเข็ญ สุดลำเค็ญ

ตามเส้นทาง ก่อนจะถึง หอหมุนเวียน
กระหายเหียน ผ่านศาล คุณยายเม้ง
มีน้ำชา บริการ ดื่มแก้เซ็ง
วิญญาณเล็ง ทิศทางไป ลืมชาติเอย

ยมบาล : ท่านหารู้ไม่ว่า วิญญาณผีเมื่อผ่านการพิจารณาโทษจากขุมต่างๆ มาแล้ว เมื่อตกมาถึงที่นี้จึงมีความหิวกระหายอย่างมาก และอีกอย่างหนึ่งขุมที่ ๑๐ ก็ใกล้กับแดนมนุษย์เสียด้วย อากาศภายนอกของ **"ศาลาคุณยายเม้ง"** ก็ร้อนจัด บรรดาวิญญาณผีที่ได้มาถึงที่นี่ ล้วนมีความอยากจะเข้าไปในศาลาเพื่อดื่มน้ำชาเย็นดับกระหาย ไหนเลยที่ไม่พาตัวเองตกเข้าไปในบ่วงแร้วได้เล่า เช่น หน้าร้อนท่านเดินทางไกลหมื่นลี้ จะต้องรู้สึกกระหายน้ำยิ่งและที่สุดแห่งหนทางนั้น มีศาลาพักร้อน และมีน้ำชาเย็นๆ ให้ดื่มฟรี เหตุไฉนผู้คนจึงไม่แย่งกันเข้าดื่มเล่า ? บางคนยังหาว่าให้ถ้วยเดียวน้อยเกินไป ยังเทเอาๆ เป็นการใหญ่ แม้ว่าจะมีพวกที่หัวไวฉลาดมากที่รู้สึกกระหายน้ำ แต่ก็รู้ว่าของสิ่งนี้มีความพิสดารจึงไม่ยอมเข้าไปดื่มมันใน **"ศาลาคุณยายเม้ง"** แต่บนพื้นดินมีตะขอเหล็กพุ่งออกมาโดยอัตโนมัติ สับติดรัดไว้มิให้กระดิกกระเดี้ย ครั้นแล้วพนักงานจึงถือโอกาสนี้กรอกน้ำเข้าปาก ที่เรียกว่า "ให้กินดีๆ ไม่ชอบ ชอบกินแต่ที่เขาบังคับ"

หยางเซิง : เมื่อดื่มน้ำนี้เข้าไปแล้วสามารถจะทำให้ลืมเรื่องในอดีตได้ แล้วไฉนเด็กที่เกิดใหม่ในทุกวันนี้ จึงเฉลียวฉลาดรู้ความมากกว่าแต่สมัยก่อน จะเป็นที่น้ำนี้มีคุณภาพด้อยลงหรือไฉน ?

ยมบาล : ท่านหารู้ได้ไม่ว่า ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์มา ผู้คนได้ผ่านพ้นการฆาตเคราะห์จากความหมุนเวียนนับพันนับหมื่นครั้ง การดื่มน้ำลืมอดีตก็มากครั้งขึ้น นานไปจึงเกิดความเคยชินขึ้น ดังนั้นเมื่อเด็กในปัจจุบันที่เกิดออกมา จึงดูเหมือนว่าฉลาดเฉลียวเป็นพิเศษ ที่เรียกว่า "หัวแหลมหัวไว" อันนี้คือเนื่องจากดื่มน้ำชนิดนี้มากครั้งเข้า ค่อยมีความเคยชินขึ้นเลยทำให้สมองเปรื่องปราด แต่ก็มิใช่เรื่องดี ท่านไม่เห็นหรือผู้ที่ติดเหล้านั้นน่ะ ดื่มเข้าไปเป็นโหลยังไม่มีวี่แววแห่งความมึนชาไร้สติ ดังนั้นผู้ที่ไร้ศีลธรรม ไม่ซื่อสัตย์ในมนุษยโลกยิ่งมีมากขึ้นทุกๆ วัน และผู้ที่ฉลาดเฉลียวหัวแหลมเกินคนนั้นจึงง่ายที่จะหลงเดินเข้าไปในทางผิด เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วความเฉียบแหลมคมคายนั้นๆ จะมีประโยชน์อันใด

หยางเซิง : ความจริงเป็นเช่นนี้เอง

พระจี้กง : ได้เวลาแล้วละ การหมุนเวียนของ ๖ ช่องทางจะมาเยี่ยมชมใหม่ในวันหน้าก็แล้วกัน

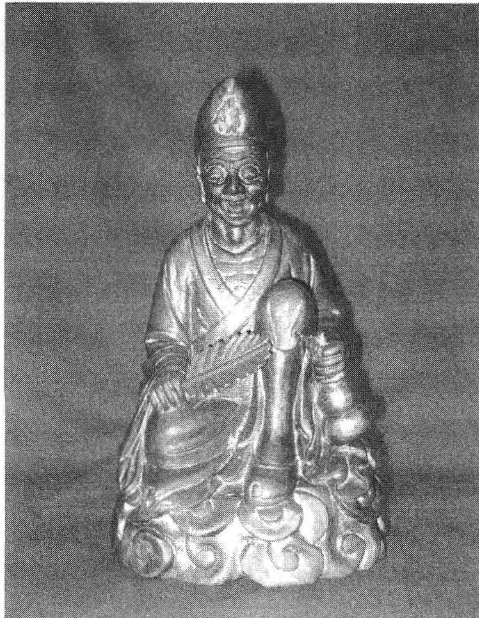
หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านยมบาลชี้แจงให้พ้นจากความหลงผิด ที่ได้อธิบายแยกแยะความพิสดารอันละเอียดอ่อนของธรรม เพื่อที่มนุษย์ทั้งหลายจะปฏิบัติตามซึ่งเป็นการหายากยิ่งนัก ขอลาก่อนละครับ

ยมบาล : เมื่อท่านจะกลับ ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถรั้งไว้ได้ หวังว่าจะมาเยี่ยมชมใหม่อีกครั้ง

พระจี้กง : เจ้าหยางเซิงรีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว เตรียมตัวกลับสำนัก

หยางเซิง : กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์กลับได้...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๕๘

วันที่ ๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๑

ตอน ชมการเวียนว่ายตายเกิดใน ๖ ช่องทาง

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

เมื่อสูญสิ้น กายมนุษย์ ทุกข์แสนเข็ญ
ผู้บำเพ็ญ มีอาภรณ์ เหมาะสมล้ำ
ทุจริต ขนคุมตัว เขางอกซ้ำ
เป็นสัตว์น้ำ แลสัตว์บก อนาถใจ

พระจี้กง : วันนี้เตรียมท่องนรก เจ้าหยางเซิงรีบขึ้นบนดอกบัวเร็ว

หยางเซิง : ขอรับคำบัญชา ไฉนอาจารย์ท่านจึงไม่กล่าวคำคมสัก ๒-๓ ประโยคล่ะครับ ?

พระจี้กง : พูดมากก็ต้องผิดมาก พร่ำพูดไปจะกลายเป็นสิ่งประหลาด สู้พูดน้อยไม่ได้ ที่เรียกว่า พูดไป ๒ ไพเบี้ย นิ่งเสียตำลึงทอง นั่นแหละ

หยางเซิง : ขอรับกระผม ! กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว

พระจี้กง : ถึงแล้วละ วันนี้มายังขุมที่ ๑๐ อีกครั้งเพื่อเยี่ยมชมสภาพจริงของการเวียนว่ายตายเกิดแห่ง ๖ ช่องทาง เจ้าควรปลุกประสาทให้ตื่นขึ้นอย่างพรักพร้อม...ยมบาลแห่งขุมที่ ๑๐ ได้ออกมาแล้ว

หยางเซิง : ขอแสดงความคารวะต่อท่านยมบาลครับผม

ยมบาล : ยินดีต้อนรับท่านทั้งสอง ที่ได้มาเยี่ยมชมอีกครั้งในวันนี้ ครั้งก่อนนั้นเพียงแต่ชมศาลาคุณยายเม้ง วันนี้จะให้ชมสภาพการณ์ของ **"หอหมุนเวียน"** ขอเชิญท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงตามข้าพเจ้าไปเถิด

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านยมบาล ที่ได้ให้การชี้แจงแนะนำอย่างเหน็ดเหนื่อยครั้งแล้วครั้งเล่า

ยมบาล : ไม่เป็นไรมิได้ อันนี้เป็นภาระหน้าที่ของข้าพเจ้าอยู่แล้ว หากชาวมนุษย์ยังไม่ละทิ้งความชั่วประกอบความดีละก็ **"หอหมุนเวียน"** จะไม่มีโอกาสหยุดหมุน นั่นก็หมายถึงความอับโชคของมวลมนุษย์ด้วย

หยางเซิง : สายน้ำสีแดงในแม่น้ำเบื้องหน้าที่ไหลผ่านไปนั้น เป็นอะไรมิทราบ ?

ยมบาล : นั่นคือ "แม่น้ำแดง" เป็นแม่น้ำรวมพละกำลังและโลหิตทั้งหลายของชาวมนุษย์ ท่านจะเห็น "แม่น้ำแดง" ไหลพลั่กไปไม่มีการหยุดยั้ง อันเปรียบเสมือนความใคร่ของชาวโลกที่ผลุบโผล่ขึ้นอย่างไม่ยอมสงบนิ่ง

หยางเซิง : ข้างแม่น้ำมีของสิ่งหนึ่งคล้ายวงล้อรถเคลื่อนไหวหมุนเวียนอยู่ตลอดเวลาเป็นอะไรมิทราบ ?

ยมบาล : นั่นคือ **"หอหมุนเวียน"** หรือที่เรียกว่า **"จี้ฮ้อเซีย"** (คือรถนรกนั่นเอง) ขณะนี้ได้ลอยผลุบโผล่อยู่ในแม่น้ำสีแดงหมุนเวียนไปเรื่อยๆ

หยางเซิง : แล้วด้านนั้นไฉนจึงมีสะพานอีกเล่าครับ ?

ยมบาล : ขุมนี้เป็นที่ตั้งของการหมุนเวียน ยมโลกได้มาสิ้นสุดหมดลง ณ ที่นี้ สะพานเป็นช่องทางที่จะให้ผ่านไปยังที่ต่างๆ ข้างหน้านั้นมี "สะพานทอง เงิน หยก หิน ไม้ และไม้ไผ่" ๖ ชนิดที่ประกอบเป็นตัวสะพานนั้นขึ้น

๑. สะพานทอง : บรรดาที่ได้สร้างบุญกุศลอันใหญ่ยิ่งในโลกมนุษย์ เมื่อได้ท่องชมแต่ละขุมแล้ว ยมโลกได้จำหน่ายคดีให้ เสร็จแล้วได้ผ่านสะพานนี้ขึ้นสวรรค์ไปเลย ส่วนผู้ที่บำเพ็ญธรรมที่บรรลุขั้นสมบูรณ์แห่งธรรมนั้นแล้ว ตอนที่ตัวตายลงแล้วบางท่านจะผ่านแดนระหว่างโลกมนุษย์กับยมโลกเสด็จตรงไปยังเบื้องบนสวรรค์ โดยมิต้องผ่านสะพานนี้ไป

๒. สะพานเงิน : บรรดาที่สร้างความดีขนาดปานกลางในโลกมนุษย์ เมื่อตายลงแล้วไปทำการอบรมบำเพ็ญธรรมจาก **"สำนักรวม**

ความดี” และได้สอบผ่าน ต่อไปก็ไปชำระล้างวิญญาณให้ผ่องแผ้วจาก **“น้ำตกบาดาล”** แล้ว จะต้องผ่านสะพานนี้เพื่อไปรับตำแหน่งเจ้าในแดนมนุษย์ รับการบูชากราบไหว้จากมวลชน โดยมีการเซ่นสรวงอยู่ตลอดเวลา

๓. สะพานหยก : บรรดาที่ได้ประกอบบุญกุศลไว้ในโลกมนุษย์ เมื่อผ่านการพิจารณาของแต่ละขุมแล้ว จะไปเกิดในบ้านผู้ดีมีเงิน ต้องผ่านสะพานนี้เข้า **“หอหมุนเวียน”** ไปเกิด

๔. สะพานหิน : บรรดาที่ทำความดีและความชั่วก้ำกึ่งกันในโลกมนุษย์ ที่จะไปเกิดเป็นคนธรรมดาสามัญ ต้องผ่านสะพานนี้ไปเข้า **“หอหมุนเวียน”**

๕. สะพานไม้ : บรรดาที่ทำความชั่วมากกว่าความดีในโลกมนุษย์ จะไปเกิดเป็นคนชั้นต่ำยากไร้อนาถา ต้องผ่านสะพานนี้ไปเข้า **“หอหมุนเวียน”**

๖. สะพานไม้ไผ่ : บรรดาผู้ที่ก่อกรรมทำเข็ญสารพัดเลวต่างๆ นานา ผิดศีลธรรมปล้นฆ่า มั่วกามข่มขืนสุดยอดทุกกรณี จะไปเกิดในรก ไข่ น้ำ ใน ๔ ทางเกิด ต้องผ่านสะพานนี้ไปเข้า **“หอหมุนเวียน”**

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านยมบาลที่ให้การอธิบาย แต่บนสะพานทอง สะพานเงินนั้นมีผู้คนโหรงเหรง นอกจากนั้นบนสะพานต่างๆ แออัดยัดเยียดเหลือเกิน คล้ายกับว่าต่างจะแข่งกับเวลาอย่างไรอย่างนั้น

พระจี้กง : “ฉันเดินตามทางของฉัน เธอเดินตามทางของเธอ” ซึ่งไม่ยุ่งเกี่ยวกัน บรรดาวิญญาณผีที่เข้าไปหมุนเวียนนี้ได้ผ่านการดื่มน้ำลืมชาติ สะลึมสะลือ ต่างมุ่งไปในทางที่ตนเองเลือกหมายเอาไว้ บ้างก็แต่งเครื่องแบบของข้าราชการ บ้างก็หอบหิ้วเครื่องไม้เครื่องมือ บ้างก็ถือหนังสือพู่กัน บ้างก็ปกคลุมด้วยหนังสัตว์ บ้างก็สวมเขาไว้บนหัว ต่างแสดงความสามารถด้วยอาการบ้าบิ่น ที่จะไปแสดงความสามารถตนในแดนมนุษย์

ยมบาล : พวกนั้นล้วนได้เสียสติสัมปชัญญะไปหมดสิ้น ดังเช่นผู้ที่ถือมีด

ในมือนั้นไม่รู้ว่าการไปครั้งนี้มิใช่ผู้อื่นตาย ตัวของตัวเองก็ต้องเป็นฝ่ายตาย ยังจะกระหยิ่มยิ้มย่องลำพองใจ เหตุการณ์ในแดนมนุษย์มันก็เหมือนกับที่นี่แหละ รู้ก็ทั้งที่รู้ว่าหลุมลึกนั้นสามารถกลืนชีวิตคนได้ เห็นไฟกองใหญ่โชติช่วงยังจะโถมเข้าหา ที่เกิดมีสภาพในการหมุนเวียนก็เกิดขึ้นด้วยประการฉะนั้นแล

หยางเซิง : พวกมันเดินสะลึมสะลือบนสะพานหยก หิน ไม้ และไม้ไผ่มุ่งเข้าไปทาง **"หอหมุนเวียน"** พอร่างลงไปเบื้องล่างแล้วก็เงียบหายสาปสูญไปเลย มิทราบว่าพวกเขาจะไปเกิดใหม่ด้วยวิธีการใดบ้างครับ ?

ยมบาล : ชาวโลกใคร่จะทราบเหตุผลอันนี้เป็นอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าจะอธิบายให้ทราบโดยละเอียดดังนี้ สรรพสิ่ง (ชีวิต) ที่ได้หมุนเวียนเกิดขึ้นนั้น ล้วนต้องเกิดจากผลแห่งการผสมจากธาตุร่มและธาตุแจ้ง **"หอหมุนเวียน"** นี้จึงคล้ายกับอวัยวะสืบพันธุ์ของหญิงชายในโลกมนุษย์ เมื่อหญิงชายเกิดมีความใคร่ขึ้นจิตใจจึงเกิดความสะลึมสะลือ หยาดเลือดก็กระเพื่อมล้นออกนอกกาย คือเหมือนดังแม่น้ำแดงที่มีสายกระเพื่อมไหลไปที่อยู่ภายใต้ของ **"หอหมุนเวียน"** นี้แหละ เมื่อกระแสน้ำไหลผ่าน **"หอหมุนเวียน"** จะหมุนเวียนไปเหมือนระหัดน้ำ และเกิดความดึงดูดขึ้นพวกวิญญาณผีก็เลอะๆ เลือนๆ ตามบุญตามกรรม โดนดูดเข้าไปใน **"หอหมุนเวียน"** คือเปรียบเสมือนในตัวแม่ของมนุษย์ที่ได้รับการผสมพันธุ์จนตั้งครรภ์ขึ้น วิญญาณแห่งชีวิตได้ติดอยู่ในนรกแล้ว เช่นชาวมนุษย์เมื่อตั้งท้องได้ ๙ เดือน พอได้กำหนดเวลาวิญญาณแห่งชีวิตนี้ก็พุ่งออกจาก **"หอหมุนเวียน"** ร้องได้เสียงเดียวตามติดออกมาพร้อมกับรก น้ำเลือดพุ่งจึ๊ดเมื่อตกใจตื่นขึ้นจากเสียงร้องอีกครั้งแหกตามองดู ตัวเองก็ได้มาอยู่ในโลกมนุษย์อีกครั้งหนึ่งเสียแล้ว นอกจากนี้ที่เกิดจาก รก ไข่ น้ำ ต่างก็ตามระยะเวลาของแต่ละประเภท ต่างก็ปฏิสนธิอยู่ใน **"หอหมุนเวียน"** ถ้าชาวมนุษย์ที่ตั้งท้องอยู่ เนื่องจากในครรภ์เกิดความเคลื่อนไหว มันจะปรากฏอาการอาเจียนอันนี้คือ การแพ้ท้อง คล้ายกับเมารถอย่างนั้นแหละ

หยางเซิง : ความจริงมันเป็นอย่างนี้เอง หากท่านยมบาลมิได้แยกแยะชี้แจงให้ทราบ ชาวโลกก็ไม่มีทางที่จะทราบได้จริงๆ

ยมบาล : บน **"หอหมุนเวียน"** มีรูปลักษณะเป็น ๘ แฉก ภายในมีวงๆ หนึ่ง คือวงจักรวาล ครั้นเมื่อวงจักรวาลเกิดความเคลื่อนไหวจึงเกิดมีการแบ่งแยกออกเป็นกลางวันและกลางคืน ดังนี้แล้วเมื่อ **"หอหมุนเวียน"** เกิดความหมุนเวียนขึ้น จึงมีการเกิดไม่หยุดยั้งโดยตลอดไป ภายในนั้นมีช่องทางออกได้ ๖ ช่อง จึงเรียกว่า **"๖ ช่องทางแห่งเวียนว่ายตายเกิด"** ช่องที่ ๑ หมุนเวียนไป เกิดเป็นข้าราชการชั้นสูงเป็นรัฐมนตรี หรือนายพล ช่องที่ ๒ หมุนเวียนไปเกิดเป็นบัณฑิต เกษตรกร กรรมกร พ่อค้า (รวมทั้งพวกหม้ายร้างต่างๆ ด้วย) ช่องที่ ๓ หมุนเวียนไปเกิดเป็นพวกรก ช่องที่ ๔ หมุนเวียนไปเกิดเป็นพวกไข่ ช่องที่ ๕ เวียนไปเกิดเป็นพวกน้ำ ช่องที่ ๖ เวียนไปเกิดเป็นพวกหนอน มด ยุง ต่างผลิตออกเป็นรูปร่างสัณฐานตามกรรมดีกรรมชั่วที่ตนได้สร้างไว้ในปางก่อน

พระจี้กง : เหมือนดังโรงงานในแดนมนุษย์ ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพต่างกันก็เนื่องจากวัสดุที่ป้อนนั้นมีสมรรถภาพไม่เหมือนกัน เช่น ไม้ที่มีราคาสูงย่อมสามารถก่อสร้างบ้านเรือน ไม้ผุๆ จึงใช้เป็นเชื้อเพลิงเพื่อหุงต้มอาหาร การหมุนเวียนของมนุษย์ก็เหมือนกัน ชาติก่อนได้สร้างกุศลกรรมไว้ เมื่อเวียนไปเกิดจึงได้ไปในทางที่ประเสริฐ ดังนั้นอุปนิสัยใจคอของมนุษย์ จึงจำเป็นปรับปรุงให้ดีขึ้น จะได้มิต้องผลิตเอาคนชั่วออกสู่โลก

หยางเซิง : การเวียนว่ายตายเกิดของ ๖ ช่องทาง มีความหมายอีกหนึ่งอย่างใช่ไหมครับ ?

พระจี้กง : ๖ ช่องทางมีความหมายอีกหนึ่งอย่างคือ "ทางแห่งสวรรค์ ทางแห่งมนุษย์ ทางแห่งอสูร ทางแห่งนรก ทางแห่งผีโช ทางแห่งสัตว์เดียรัจฉาน อันนี้เป็นการแบ่งพวกตามชั้น ทางแห่งสวรรค์รวมพวกเทวดา พระอรหันต์ สิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่ในทางเดียวกัน ล้วนอยู่ในระบบทางแห่งสวรรค์ เมื่อพวกท่านสำเร็จบรรลุธรรมแล้วมิต้องดื่มน้ำลืมชาติ

หรือต้องผ่าน **“หอหมุนเวียน”** จึงขึ้นสวรรค์ได้ เรื่องนี้หวังว่ามวลมนุษย์จงตระหนักให้ซึ้ง แต่เมื่อพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดของ ๖ ช่องทางแล้ว ผู้ที่มีพละกำลังจากการบนบานหรือผู้ที่มีบุญจากปางก่อนนั้นมีความเมตตากรุณาเสมอ ไม่ยอมละทิ้งมวลชน จึงมักจะเวียนไปเกิดเป็นมนุษย์มาปฏิบัติธรรมบำเพ็ญธรรม สร้างแบบแผนอันดีงาม เพื่อที่จะปลุกกระตุ้นมวลมนุษย์ให้ล่วงรู้ถึงทางธรรม เช่น พระศาสดาของแต่ละศาสนา ปรมาจารย์นิกายต่างๆ ล้วนประกอบด้วยพื้นฐานแห่งธัมมะที่เรียกว่า “เซียนพรตพระอรหันต์จิ้กงไม่ทอดทิ้งมวลชน” ผ่านฆาตเคราะห์มาแล้ว ตั้งอธิษฐานที่จะช่วยเหลือกอบกู้มวลมนุษย์ก็มีอยู่มากต่อมากแล้ว ดังนั้นในสภาวะของ “ไม่เกิดไม่ดับ” นี้ เซียนพรตอรหันต์มักจะเสด็จลงโลกมนุษย์และยมโลกเพราะเหตุนี้แหละ การเวียนว่ายควรจะมองในทางของ “ไปกลับ” มิได้หมายความว่าการหมุนไปจึงเรียกว่า “เวียนว่ายตายเกิด” อันที่จริงแล้วโลกอันกว้างใหญ่ไพศาลลูกนี้ ทางจะ “ไปกลับ” มิได้มีเพียง ๖ ชนิด ควรพูดว่า **“เวียนว่ายตายเกิดหมื่นช่องทาง”** การเชื่อมโยงทะลุถึงกันของวิญญาณอันผ่องแผ้วนั้นไม่มีที่สิ้นสุด เสมือนหนึ่งหนังสือเล่มหนึ่งแจกแจงออกเป็นหมื่นสิ่งพันอย่างแล้วหมื่นสิ่งพันอย่างก็รวมอยู่ในหนังสือเล่มเดียวกัน มวลมนุษย์สมควรจะรับรู้ไว้ด้วยที่ได้ชมในวันนี้ของเจ้าหยางเซิงน่ะจึงนับได้ว่าเป็นเรื่องถ่องแท้ของ **“เวียนว่ายตายเกิด ๖ ช่องทาง”**

ยมบาล : สภาพการณ์ของการหมุนเวียนของทั้ง ๑๐ ขุมก็มีประการเช่นนี้ได้เผยไว้ในหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ชาวโลกทั้งหลายจงทำความเข้าใจให้ดี แม้ว่าการหมุนเวียนไปเกิดซึ่งเป็นการพิจารณาตัดสินจากยมโลก แต่ว่ามันเป็นผลแห่งการกระทำจากชาวโลกเอง ถ้าไม่ทำการอบรมจิตใจบำเพ็ญธรรมแต่เนิ่นๆ เมื่อตอนวายปราณสิ้นชีพลงแล้ว ก็จะต้องพานพบกับฆาตเคราะห์นานัปการที่จะกู้คืนได้ ข้าพเจ้านมัสการส่งท่านอาจารย์และท่านหยางเซิง และขออวยพรให้การแต่งหนังสือได้สำเร็จลุล่วงไปโดยราบรื่นปราศจากอุปสรรคใดๆ ทั้งสิ้น เพื่อกอบกู้มวลมนุษย์แต่เนิ่นๆ

เทอญ

หยางเซิง : ขอขอบคุณต่อวาจาอันมีค่าสูงยิ่งของท่านยมบาล ที่ได้ไขปัญหาอันอ่อนไหว ซึ่งสืบเนื่องมาจากโบราณกาลมา ชาวโลกจึงจัดว่าได้ประสบโชคแล้ว ขอลาละครับ กระผมได้ขึ้นนั่งบนดอกบัวแล้ว เชิญท่านอาจารย์กลับสำนักได้...

พระจี้กง : ขณะนี้ได้ท่องครบทั้ง ๑๐ ขุมแห่งยมโลก งานที่หนักอึ้งได้ผ่อนลงไปครั้งหนึ่งแล้ว หยางเซิง เจ้าก็ลำบากมามากพอดู วันที่ ๑๕ เดือน ๘ หนังสือ ***เที่ยวนรก*** จะจัดพิมพ์เรียบร้อยเพื่อส่งงานคือความปิติยินดีของเจ้า คน ผี ทั้ง ๓ แดน คงจะไม่สามารถบรรยายด้วยตัวหนังสือได้แน่ หวังว่ามวลมนุษย์ในโลกจะพิมพ์แจกหนังสือเล่มนี้ให้มาก เพื่อเผยแพร่หลักธรรมที่แท้จริง ประกาศขยายธรรมที่ถ่องแท้ ทั้งนี้และทั้งนั้นอันเป็นความปรารถนาของอาตมาด้วย เมื่อได้ผ่านพ้นจาก ๑๐ ขุมของนรกแล้วก็จะพบกับแสงเงินแสงทองแห่งรุ่งอรุณ ขอให้มวลมนุษย์ทั้งหลายจงเข้าใจในหลักธรรมอันเยี่ยมแท้ของหนังสือเล่มนี้ สลัดทิ้งซึ่งใจคอที่คับแคบ เปิดใจให้กว้างขึ้น ความหฤหรรษ์เริงรื่นเปี่ยมท้นบนแผ่นดินอันกว้างใหญ่ และหนทางสู่สวรรค์ได้ปรากฏต่อหน้าท่านแล้ว...ถึงแล้วสำนักเซี้ยเฮี้ยงติ้ง หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๕๙

วันที่ ๑๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๑

ตอน ท่องแหล่งสามัญชนในแดนนรก

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

เมืองมนุษย์ ประชันแข่ง กิจการ
ในบาดาล ผีแข่งกัน ยามอาทิตย์ตก
ช่างยึดมั่น ในตัวกู ปลงไม่ตก
ลงนรก วิญญาณทุกข์ อารมณ์หมอง

พระจี้กง : กิจการในนรกต่างก็แก่งแย่งขันแข่งกันสุดเหวี่ยง แม้จะอยู่ภายใต้แสงดาวอันมัวซัวของยมโลก ในยามราตรี ก็ยังมองเห็นกิจการต่างๆ เต็มไปหมดตามทุกหนทุกแห่ง **ท่านเหลาจื่อ*** ได้กล่าวไว้ว่า "ที่ข้าพเจ้าเป็นห่วงหนักหนานั้นก็เพราะว่าเพื่อตัวตนของข้าพเจ้าเอง ในเมื่อไม่มีตัวตนแล้วข้าพเจ้าจะไปห่วงอะไรอีกเล่า" สังขารจอมปลอมร่างนี้เมื่อยังปลงไม่ตกละไม่หมด จึงทำให้มนุษย์ผู้ที่ตกเข้ามาอยู่ในแดนนรกยังมีความรักๆ ใคร่ๆ หลงเหลืออยู่และเกิดเป็นคลื่นขึ้น เจ้าว่ามันตลกไหม ? วันนี้ฉันจะพาเจ้าไปเยี่ยมชม **"เมืองสามัญชน"** แล้วเจ้าจะได้เข้าใจได้ตลอด เจ้าจงรีบขึ้นบนดอกบัวเสีย

หยางเซิง : รับคำบัญชา กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้...

พระจี้กง : ถึงแล้ว เจ้าจงลงไปเสีย

หยางเซิง : เมืองๆ นี้คึกคักพลุกพล่านเหลือเกิน คนที่เข้าๆ ออกๆ ก็มากหลาย บนใบหน้าล้วนมีแววแห่งความร่าเริงยิ้มย่อง และไม่มียมทูตคอย

---

* พระศาสดาแห่งศาสนาเต๋า

ควบคุมอยู่ ในสภาพที่อิสระเสรีมาก บนประตูเมืองมีตัวอักษรเขียนไว้ว่า **"แหล่งสามัญชน"** ภายในจะมีสภาพประการใดมิทราบ ?

พระจี้กง : "แหล่งสามัญชน" ก็คือ **"แหล่งวิญญาณธรรมดา"** ล่ะ บรรดาชาวโลกที่ตายแล้ว วิญญาณที่มีส่วนดีส่วนชั่วเท่าๆ กัน ที่มิได้มีคุณ-โทษหนักหนาเกี่ยวพันกับผู้อื่นในแดนมนุษย์จึงไม่ต้องไปเกิดใหม่ รวมเข้ามาอยู่ใน **"แหล่งสามัญชน"** ในยมโลกที่เรียกว่า **"แหล่งสามัญชน"** ก็คือ อาชีพที่อิสระ ผู้ที่เป็นชาวไร่ชาวนาหรือเป็นพ่อค้าวาณิชในแดนมนุษย์ เมื่อมาอยู่ยังที่นี้ก็สามารถจะยึดอาชีพเก่านั้นได้อีก แต่เขาถือเอาเกษตรกรรม และพาณิชย์เป็นหลัก ก่อร่างสร้างตัวด้วยตนเอง จะไม่เหมือนเมืองมนุษย์ ซึ่งทางวิทยาศาสตร์ก้าวหน้ามาก ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ต้องเปลืองแรงลำบากกาย แต่ที่ได้มาอยู่ ณ ที่นี้ก็ต้องอาศัยมือทั้งสองข้างทำงานทำการเพื่อยังชีพ เราเข้าไปชมยังข้างในกันเถอะ

นายทหาร : ที่บุกรุกเข้ามานั้นเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์จากแห่งหนตำบลใดมิทราบ ?

พระจี้กง : อาตมาคือพระอรหันต์จี้กง ได้รับเทวโองการให้พาชาวมนุษย์มาเยี่ยมชมสถานที่ของท่าน เพื่อแต่งหนังสือปลอบเตือนชาวโลก

นายทหาร : เหตุการณ์ของสถานที่นี้จะเอาไปเผยได้ยังไรเล่าครับ ?

พระจี้กง : อันนี้คือเทวโองการ จงรีบเข้าไปรายงานเถิด

นายทหาร : ขอท่านอาจารย์จงยกโทษให้เถิดครับที่ข้าพเจ้าได้ล่วงเกินต่อท่าน ข้าพเจ้าจะเข้าไปรายงานให้ก็แล้วกันนะครับ

เจ้าเมือง : ขอท่านอาจารย์ได้โปรดอภัยให้ด้วย และท่านหยางเซิงด้วยครับ เนื่องจากนายทหารไม่รู้จักท่าน ขอยกโทษให้ด้วย

พระจี้กง : เนื่องจากมิได้บอกกล่าวให้ทราบล่วงหน้า โปรดอย่าได้ติเตียนเลย

เจ้าเมือง : เชิญท่านทั้งสองเข้าชมภายในเถิดครับ

หยางเซิง : ขอบคุณท่านผู้ปกครองที่ให้การต้อนรับ ผู้ปกครองผู้นี้ เห็นจะมิใช่ผู้ปกครองในเมืองมนุษย์ซินะ ?

พระจี้กง : เจ้าหยางเซิงจงอย่าพูดมากไปเลย ที่เรียกว่า **“ปกครอง”** คือคำยกย่อง ก็คือผู้ดูแลปกครองของแหล่งวิญญาณธรรมดานั่นแหละ

หยางเซิง : สิ่งปลูกสร้างภายในสถานที่แห่งนี้ล้วนเป็นเรือนไม้ ไม่มีอาคารตึกรามอย่างเมืองมนุษย์เลย

เจ้าเมือง : “แหล่งสามัญชน” เป็นที่อยู่ของวิญญาณผีธาตุดิน และธาตุไม้มันผูกพันอยู่ด้วยกัน ดังนั้น วิญญาณผีจะอยู่ในเรือนไม้ดูจะเหมาะสมมากกว่า

หยางเซิง : มีทั้งร้านอาหาร และร้านขายของชำด้วย ฝูงชนก็เหมือนคนในแดนมนุษย์ ไม่มีอะไรแตกต่างกัน แต่บางคนไว้ผมยาว บ้างก็นุ่งห่มเสื้อผ้าแบบโบราณ มิทราบว่าเหตุใด ?

เจ้าเมือง : เนื่องจากในสถานที่นี้วิญญาณจากสมัยต่างๆ กัน ต่างก็ยึดความเป็นอยู่เหมือนดังขณะที่ตนยังอยู่ในเมืองมนุษย์ ดังนั้นจึงเป็นการธรรมดาที่ทำให้ท่านรู้สึกว่าแบ่งออกเป็น ๒ ชนิด ข้าพเจ้าจะพาท่านไปชมดูการทำนาตามทุ่งนานะครับ

พระจี้กง : ทางแจ้งและทางลับแม้ว่าแยกออกจากกัน แต่ส่วนจิตใจนั้นตรงกัน ตอนมีชีวิตอยู่ ไม่ยอมบำเพ็ญและเข้าใจในธรรม เมื่อตายลงแล้วก็ยังไม่ลืมอาชีพเก่า ที่เรียกว่า “พาเอาอาชีพไปเกิด” ก็คือมีสภาพเช่นนี้แหละ ไม่ทิ้งงานเก่า เมื่อมาอยู่ยังที่นี้จึงต้องจับอาชีพเก่านี้อีก

หยางเซิง : ทุ่งนานอกเมือง ทุกแห่งมีคนทำการเพาะปลูกอยู่ แต่ล้วนอาศัยมือทั้งสองข้างทำเอา ไม่มีรถแทร็กเตอร์ หรือแม้วัวควายช่วยทำงานเลย

เจ้าเมือง : ตายลงแล้วจะเสพสุขเหมือนตอนมีชีวิตอยู่นั้นไม่ได้ ที่อาศัยได้ก็คือพละกำลังตามธรรมชาติที่มีอยู่เท่านั้น เพื่อทำมาหาเลี้ยงชีพ

หยางเซิง : คนพวกนี้มีความเป็นอยู่อย่างไรบ้าง

เจ้าเมือง : แบบเดียวกันกับในแดนมนุษย์นั่นแหละ ต้องกินอาหาร ๓ เวลา แต่ว่าต้องเป็นพืชผักล้วนๆ เพราะเหตุว่าดวงวิญญาณนั้นยังมีความโลภรักโกรธหลงอยู่ ดังนั้นจึงยังมีการแต่งงานไปมาหาสู่กัน แม้ว่า

ตามปรกติต้องทำงานหนักลำบากมาก แต่นานไปก็เคยชินไปเอง

หยางเซิง : มิทราบว่าพวกเขาจะทำงานนี้ตลอดไปหรือไม่ไฉน ?

เจ้าเมือง : ไม่หรอกครับ มันมีการควบคุมทางอายุขัย เมื่อได้เวลาแล้วก็ปลดเกษียณไป และไปทำการเกิดใหม่อีก

หยางเซิง : มิทราบว่าที่เผากระดาษเงินกระดาษทองและของเซ่นไหว้ในแดนมนุษย์ พวกเขาจะได้รับหรือเปล่าประการใด ?

เจ้าเมือง : ปัญหานี้เป็นที่ถกเถียงกันโดยไม่รู้จักจบสิ้นและยังเป็นที่สงสัยกันอยู่ของชาวมนุษย์ ข้าพเจ้าจะอธิบายให้ทราบเป็นกรณีพิเศษ เมื่อบรรพบุรุษของชาวมนุษย์ตายลงแล้ว บ้างก็เผากระดาษเงินกระดาษทองต่างๆ เพื่อให้แก่ผู้ตายรับไปใช้จ่าย แต่ผู้ตายล้วนเป็นตัวที่ต้องโทษในยมโลก ดังนั้นจึงไม่สามารถจะได้รับเงินทองจำนวนนั้น ภาษิตกล่าวว่า "เมื่อบุญวาสนาส่ง ดินทรายก็กลายเป็นทองคำ" เรามาพูดถึงเมืองมนุษย์ในขณะนี้ดูบ้าง ที่ดินในเมืองมีราคาเท่าทองคำ ดังนั้นที่ดินกลายเป็นทองคำจึงมีส่วนเป็นจริง ส่วนกระดาษเงินกระดาษทองต่างๆ นั้น ผลสุดท้ายก็ตกเข้าในดิน ดังนั้นดินจึงสามารถผลิตทองคำขึ้น ทั้งนี้ก็สืบเนื่องจากความสัมพันธ์คาบเกี่ยวกันระหว่างธาตุทั้ง ๕ กระดาษต้องผ่านไฟ (เผา) จึงเป็นขี้เถ้า ธาตุทองที่ติดอยู่ในกระดาษเงินกระดาษทองนั้นยังมิได้สูญหายไปไหน ส่วนขี้เถ้านั้นก็กลายมาเป็นดินแล้วน้ำก็มาทำให้เปียกชุ่ม จึงเป็นธาตุแห่งผลผสมจากธาตุทั้ง ๕ วิญญาณผีที่ได้รับกระดาษเงินกระดาษทองจากลูกหลานในโลกมนุษย์นั้น คืออวัยวะภายในเรือนร่างได้รับธาตุแห่งผลผสมจากธาตุทั้ง ๕ เหมือนหนึ่งมนุษย์ได้รับส่วนบำรุงอย่างไรอย่างนั้นเพื่อที่จะได้กระตุ้นให้มีการเจริญเติบโตขึ้น

หยางเซิง : แล้วไฉนจึงเคยได้ยินผู้คนพูดว่าผู้ตายมักจะเข้าฝัน ขอเงินทองไปใช้จ่ายเล่า ?

เจ้าเมือง : ของกินของวิญญาณผีนั้นน่ะ คือธาตุแห่งผลผสมจากธาตุทั้ง ๕ เมื่อเป็นดังนี้แล้วของที่เซ่นไหว้นั้น จึงไม่ได้ถูกวิญญาณผีกลืนกินไปเลย เพียงแต่ดูดเอากลิ่นไอเข้าไปเท่านั้นเอง วิญญาณผีต้องอาศัยการทำงาน

เพื่อเลี้ยงชีพ หรือผู้ที่ถูกทำโทษไปแล้วพละกำลังไม่เพียงพอ จึงต้องกลับไปขอของกินและเงินทองจากญาติในแดนมนุษย์ เพื่อเป็นการบำรุงพละกำลัง การเผากระดาษเงินกระดาษทองนั้น มิควรเผาให้มากนัก คือรับเอาความกตัญญูเพียงนิดเดียวจากลูกหลานเท่านั้น เพราะเหตุว่าลูกหลานได้มีความสมบูรณ์พูนสุขในแดนมนุษย์อยู่แล้ว บรรพบุรุษของตนไม่มีโชคที่จะเสพสุขอันนั้นได้ จึงต้องไปเซ่นไหว้บ้าง เพื่อเป็นการปลอบใจวิญญาณผี ซึ่งเหมาะสมแก่เหตุผลอยู่แล้ว ความที่มีโชคดีโชคร้ายล้วนเป็นจากธาตุชนิดหนึ่ง ดังนั้น การเผากระดาษจึงมีธาตุไฟ เพื่อไปคลายธาตุลับของวิญญาณผีและไปช่วยเสริมพละกำลัง จึงเป็นการใช้ในทางพิสดารแยบยลมาก ชาวมนุษย์จงอย่าเห็นเป็นเรื่องไร้สาระ แต่ก็ไม่ควรเผาให้มากนัก เผามากไปก็ไม่สามารถรับได้ จึงเท่ากับสิ้นเปลืองโดยเปล่าประโยชน์ เพราะฉะนั้น การเผากระดาษเงินกระดาษทองวิญญาณผีเพียงดูดเอาธาตุไปเท่านั้น โดยมิได้เอาไปใช้ในทางซื้อขายในยมโลกมีเงินตราอีกชนิดใช้กันอยู่โดยมิได้อาศัยการส่งเสียจากโลกมนุษย์

พระจี้กง : กระดาษเงินกระดาษทองซึ่งได้ยังประโยชน์แก่วิญญาณผีเท่านั้นเอง หากเป็นผู้ที่มีบุญกุศลยิ่งใหญ่ตอนมีชีวิตอยู่ หรือผู้บำเพ็ญธรรม เมื่อตายลงคืนสู่ทางบริสุทธิ์ ดวงวิญญาณนั้นมี “ธาตุแห่งธรรม” พวยพุ่งสู่สวรรค์ ไม่จำเป็นต้องใช้เงินทองช่วยเหลือเจือจานจาก “เงินปุถุชน ธาตุปุถุชน” สิ่งนี้ชาวโลกจงตระหนักให้ซึ้งด้วย

หยางเชิง : พูดสมเหตุสมผลมากครับ มิเช่นนั้นแล้วโรงพิมพ์แบงก์กงเต๊กในแดนมนุษย์ทำการพิมพ์ไปคนละอย่าง คุณภาพที่ผลิตออกก็ต่างกันมากหลาย เมื่อตกไปถึงธนาคารในยมโลก จะให้ใช้กันในรูปไหน ?

พระจี้กง : ฮา ฮา ! โรงพิมพ์แบงก์กงเต๊กในแดนมนุษย์มากเหลือเกินมุ่งแต่หาผลกำไร แต่ละโรงแข่งกันตัดทอนคุณภาพลงทั้งนั้น หากไม่ทำตามแบบมาตรฐานแล้ว ฉันว่าเมื่อตกมายังยมโลก เมื่อโดนเด้งคืนละก็

เป็นกรรมของตัวเองละ

หยางเซิง : วิญญาณผีใน **"แหล่งสามัญชน"** จะมีความแตกต่างกับวิญญาณโทษอย่างไรบ้างครับ ?

เจ้าเมือง : วิญญาณผีใน **"แหล่งสามัญชน"** จะมีความเป็นอิสระเสรีมากกว่า ไม่มีการบังคับกันมากนัก แต่ที่จะไปยังแดนมนุษย์ ต้องได้รับการอนุญาตเสียก่อน แต่ในเดือน ๗ จะให้หมุนเวียนออกไป พวกวิญญาณโทษก็จะแตกต่างกันมาก ตามปรกติต้องรับการลงโทษอยู่นอกเสียจากเป็นวันที่สิ้นชีพเพื่อไปรับการเซ่นไหว้หรือกรณีพิเศษแล้วจะออกไปยากหนักหนา แต่สำหรับเดือน ๗ ได้รับการยกเว้น ที่โทษเบาหน่อย จะออกไปเที่ยวเล่นได้

หยางเซิง : อ้อ ความจริงเป็นอย่างนี้เอง

พระจี้กง : ขอเตือนชาวโลกจงบำเพ็ญตนเข้าให้ถึงในธรรมและเข้าใจหลักธรรมจริง ให้มองทะลุปรุโปร่งว่าตัวมันเป็นสิ่งเทียบ (คือสังขารไม่เที่ยง) เพื่อที่จะไม่ต้องทำให้ตอนที่ตัวตายลงแล้วยังคงมีความคิดเหมือนตอนเป็นมนุษย์อยู่ จะต้องไปทำงานหนักใน **"แหล่งสามัญชน"** ซึ่งไม่สมกับคุณค่าของมันเลย ถ้ามิได้บรรลุถึงการหยุดเกิด และพ้นจากความตายละก็ ความมีชีวิตอยู่จึงเท่ากับตายแล้ว และที่ตายแล้วก็เท่ากับมีชีวิตอยู่ด้วย เป็นๆ ตายๆ หมุนเวียนอยู่ในห้วงแห่งเวียนว่ายตายเกิด ไม่มีวันจะลืมตาอ้าปาก วันนี้เวลาหมดลงแล้ว เตรียมกลับสำนัก

เจ้าเมือง : ให้ข้าราชการทั้งหลายตั้งแถวนมัสการส่ง

หยางเซิง : ขอบคุณท่านผู้ปกครองเมืองที่ได้ให้การชี้แจง ขอลาก่อนละ...

พระจี้กง : สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งถึงแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๖๐

วันที่ ๒๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๑

ตอน ท่องสำนักรวมกุศล กองให้รางวัลคนดี กองลงโทษคนชั่ว

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนมีความว่า

วิญญาณดี เข้าอบรม พึ่งรสธรรม
เกลาจิตซ้ำ ฝึกจิตทุกข์ หมั่นเพียรนา
อภิธรรม คำล้ำลึก นำศึกษา
ขันอาสา ช่วยมวลชน เพิ่มปัญญา

พระจี้กง : การท่องนรกในวันนี้ได้จัดให้ไปเที่ยวที่ **"สำนักรวมกุศล" "กองให้รางวัลคนดี" "กองลงโทษคนชั่ว"** การแต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ใกล้จะสิ้นสุดลงในขณะนี้ อาตมามีความยินดีอย่างล้นพ้นที่เห็นผู้ใจบุญได้บริจาคเงินเพื่อพิมพ์แจกอย่างมากมาย เป็นตามความจริงที่แต่ละคนต่างก็มีใจกุศลเสมอเหมือนกันทั้งนั้น ดังนั้นจึงไม่เป็นที่เสียเรี่ยวเสียแรงของเซียนเจ้าและบุคคลที่ต่างลำบากตรากตรำขึ้นๆ ล่องๆ ในแดนนรก และใคร่ที่จะเห็นมวลมนุษย์ที่ถือตามหลักการในการคืนสู่ความบริสุทธิ์ปฏิบัติตามทางธรรมโดยพร้อมเพรียงกัน หนังสือ ***เที่ยวนรก*** เล่มนี้อันเป็นหลักธรรมที่เที่ยงแท้ ซึ่งแต่ละศาสนาต่างก็ดำเนินถือปฏิบัติตาม ผู้ที่ได้อ่านมาแล้ว จะได้รับประโยชน์ในทางกายและใจเป็นอย่างมาก ที่อาตมาได้พร่ำพรรณนามานี้ ก็มุ่งที่จะให้ชาวมนุษย์ทั้งหลายจงละทิ้งความชั่วประกอบแต่ความดีทำเฉพาะสิ่งที่ดี สมกับที่เป็นคนดี ด้วยใจเมตตาปลอบเตือนมา เพื่อที่จะชักชวนมวลประชาเกิดความเห็นพร้อมกันด้วย หยางเชิง เตรียมขึ้นบนดอกบัวได้

หยางเชิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้...

พระจี้กง : ถึงแล้ว เจ้าจงลงจากดอกบัวเถิด

หยางเซิง : “สำนักรวมกุศล” ได้ปรากฏต่อหน้าเราแล้วคล้ายกับโรงเรียนหลังหนึ่ง ภายนอกสะอาดสะอ้านยิ่งนัก และยังมีต้นไม้ดอกไม้นานาชนิดปลูกอยู่ด้วย มันไม่มีทางที่จะเหมือนคุกตะรางแต่อย่างใดเลย

พระจี้กง : “สำนักรวมกุศล” คือโรงเรียนในยมโลกนั่นเอง เป็นที่ฝึกสอนอบรมพนักงานในตำแหน่งเจ้า (เจ้าในศาลเจ้า) โดยเฉพาะ

หยางเซิง : ประตูได้เปิดออกแล้ว ข้าราชการทั้งหลายกำลังจัดตั้งแถวทำการต้อนรับเรา

พระจี้กง : เจ้าสำนักและข้าราชการในสำนักได้ออกมาแล้ว หยางเซิงเจ้าจงรีบเข้าไปแสดงความคารวะ

หยางเซิง : ขอแสดงความคารวะต่อท่านเจ้าสำนักและยมทูตทั้งหลาย

เจ้าสำนัก : มิต้อง... ท่านหยางเซิง ขอต้อนรับท่านและท่านอาจารย์ที่กรุณามาเยี่ยม ข้าพเจ้าได้รอคอยท่านมานานหนักหนาแล้ว เชิญท่านทั้งสองตามข้าพเจ้าเข้าไปข้างใน เพื่อความสะดวกในการเยี่ยมชม

พระจี้กง : ขอบใจมาก การมารบกวนท่านในวันนี้ขอให้ท่านได้โปรดกรุณาให้การชี้แจงถึงสภาพการณ์ในสำนักของท่านด้วย เพื่อให้เจ้าหยางเซิงได้รับทราบไว้

เจ้าสำนัก : แน่นอนครับ สำนักนี้มีชื่อว่า **“สำนักรวมกุศล”** หรืออีกนามหนึ่งว่า **“สำนักประชุมกุศล”** บรรดามนุษย์ที่ได้สร้างบุญสร้างกุศลในตอนที่ตนยังมีชีวิตอยู่มากพอสมควร แต่ยังไม่ถึงขั้นมาตรฐานที่จะลุล่วงถึงผลธรรมอันจะขึ้นสู่สวรรค์ได้ ล้วนต้องนำเข้ามาทำการอบรมฝึกใน **“สำนักรวมกุศล”** เพื่อเตรียมการเดินทางสู่แดนสวรรค์หรือไปรับตำแหน่งเจ้าในแดนมนุษย์ ที่ทำการช่วยเหลือคุ้มครองมวลประชา

หยางเซิง : ผู้ที่อยู่เบื้องหน้านั้นมิใช่นักทรง **“จวงเกียงอัง”** ของสำนักเราผู้วายชนม์ผู้นั้นดอกหรือ?

พระจี้กง : ใช่ ! พวกเจ้าได้มาพบกันที่นี่ในวันนี้ซึ่งเป็นการนับได้ว่ามีผลบุญต่อเนื่องผูกพันกันอยู่

หยางเซิง : ท่านแซ่จวงผู้อาวุโสน้ำตาไหลพรากเมื่อเหลือบมาเห็น

กระผมเข้า...

เจ้าสำนัก : ท่านวิญญาณกุศลแซ่จวง จงอย่าเสียอกเสียใจเลย วันนี้ได้จัดให้พวกท่านที่ประจำสำนักเดียวกันให้พบปะกันเป็นพิเศษ ท่านสามารถจะพูดคุยถึงเหตุการณ์หลังจากที่ได้ลาจากโลกมนุษย์มาแล้ว

วิญญาณกุศลแซ่จวง : วันนี้สามารถมาพบปะกับท่านหยางเซิง ณ ที่นี้ รู้สึกปลื้มอกปลื้มใจอย่างไม่สามารถจะบรรยายได้ แต่ก็ไม่วายที่จะหลั่งน้ำตาด้วยความโศกเศร้าด้วย...ตอนมีชีวิตอยู่ได้เข้าไปประจำในสำนัก "เซี้ยเฮี้ยงติ้ง" ได้รับการสั่งสอนจากท่านพระเจ้ากวนอู และรับการช่วยเหลือจุนเจือจากท่านเจ้าสำนักและนักธรรมทั้งหลาย ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเกิดความสนใจเข้าช่วยงาน ไปทำการช่วยลอกเขียนผนึกซองและจัดส่งจดหมายในวารสาร ***เซี้ยเฮี้ยงติ้ง*** ทุกๆ วัน ในใจคิดว่าเมื่อมุ่งมาตรช่วยงานไปในอนาคตกาลจะได้ไปเสพสุขบนแดนสวรรค์ แต่ยังมีความหลงใหลอยู่มาก จึงทิ้งเยื่อใยแห่งความใคร่ไว้ในโลกมนุษย์ ดังนั้น เมื่อตอนหลังจากได้ลาโลกแล้ว แม้ว่าจะมีเจ้าโชคเจ้าชัยให้การนำทางและมีท่านพระเจ้ากวนอูช่วยคุ้มครอง แต่เนื่องจากมีความชั่วอยู่มาก เมื่อเอาความดีกับความชั่วมาหักล้างกันแล้ว จึงไม่มีคุณวุฒิพอแก่การไปสวรรค์ ตอนอยู่ในโลกมนุษย์ ท่านพระเจ้ากวนอูได้ฝากความหวังไว้กับข้าพเจ้ามาก ได้เคยสั่งสอนปลุกปลอบเสมอๆ หากแต่ตนเองมีสติปัญญาตื้นเขินมาก มิสามารถเข้าใจความหมายโดยตลอด ตัวก็ไม่ได้เป็นตัวของตนเอง ยังมิทันสำเร็จในความมุ่งหมาย แต่ตัวเองก็ด่วนตายเสียก่อน...แต่ยังดีที่ตอนนั้นมีความซื่อสัตย์อย่างบริสุทธิ์ พระเจ้าจึงได้นำข้าพเจ้าเยี่ยมชมสภาพการลงโทษของแต่ละขุมแล้วจึงให้เข้ามารับการฝึกฝนอบรม **"สำนักรวมกุศล"** ขณะที่ทำการฝังศพของตัวข้าพเจ้า นักธรรมร่วมสำนักทุกท่านต่างก็ได้จุดธูปบูชาและส่งศพโดยพร้อมเพรียงกัน ทำให้เกิดความปิติตื้นตันใจอย่างบอกไม่ถูก ขอเชิญท่านหยางเซิงจงช่วยไปกล่าวคำขอบคุณแทนข้าพเจ้าด้วย ทุกวันนี้ข้าพเจ้าได้เรียนทั้งหนังสือทั้งธรรมในเวลาเดียวกัน มีการสอบผ่านเป็นประจำ ซึ่งเป็นการ

ฝึกอบรมจิตใจของพวกข้าพเจ้า เช่น การพบเห็นเงินทองจะไม่เกิดความอยากได้ เห็นหญิงงามไม่เกิดความหลงใหล เพรียบพร้อมด้วยใจเมตตากรุณาเป็นต้น...จึงสามารถจะผ่านด่านไปได้ ข้อสอบต่างๆ เหล่านี้ ล้วนเป็นภาพหลอนที่แปลงมาจากเทวดา พระอรหันต์ เช่นอย่างที่ให้เราไปยังที่ที่นั้นๆ ข้างทางเกิดมีทองคำปรากฏมาให้เห็น หรือมีหญิงงามมายั่วยวนชวนใจ หากว่าจิตใจไม่มั่นคงแล้วจะต้องสอบตก ไม่ได้มาตรฐานต้องทำการฝึกฝนอบรมกันใหม่ ตามปรกติมักจะมีเทวดา พระอรหันต์และสิ่งศักดิ์สิทธิ์เสด็จมาเทศน์บรรยายธรรม แม้จะมิได้ถูกทำโทษ แต่รสชาติแห่งการท่องกับการสอบไล่นั้นก็ไม่เบาเหมือนกัน...

เจ้าสำนัก : "สำนักรวมกุศล" คือเจ้าศักดิ์สิทธิ์ที่ฝึกอบรมผู้ที่จะไปรับตำแหน่งเจ้า เพื่อป้องกันไม่ให้ขาดพลังธรรมของสิ่งศักดิ์สิทธิ์จึงต้องทำการตรวจสอบเป็นเนืองนิตย์ เพื่อให้ได้มาตรฐานคุณสมบัติของเจ้าจึงนับว่าสอบไล่ได้ บางครั้งสอบได้แล้ว ยังต้องให้เทวดาท่านที่มีส่วนผูกพันอยู่นั้น รับกลับไปฝึกฝนอีกทีหนึ่งบนสวรรค์ บ้างก็ไปรับตำแหน่งเจ้าในแดนมนุษย์เลยก็มี

วิญญาณกุศล : กราบวานท่านหยางเซิงได้โปรดไปบอกต่อลูกๆ ของข้าพเจ้าด้วยว่า ควรที่จะหมั่นฝึกตนบำเพ็ญธรรม ลูกชายข้าพเจ้าชื่อ **"บุ้งเฮี้ยง"** มีนิสัยขวานผ่าซากคงจะทำงานใหญ่โตอะไรได้ยาก รู้สึกน่าเสียดายยิ่ง และหวังว่าศิษย์ร่วมสำนักจงทำงานอย่างจริงจัง หวนคิดถึงวันก่อนโน้น ข้าพเจ้าก็คิดจะตามท่านไปท่องนรกด้วย หารู้ไม่ว่า คำพูดนั้นขลังมาก เลยกลายเป็นความจริง คิดจะฝึกฝนอบรมสร้างกุศลสร้างบุญอีก แต่เรือนร่างได้ดับสูญเสียแล้ว ก็เลยหมดปัญญาลง

พระจี้กง : สภาวการณ์ใน **"สำนักรวมกุศล"** มีเท่าที่เห็นนี้แหละ เราควรรีบไปเยี่ยมชม **"กองให้รางวัล"** กับ **"กองลงโทษคนชั่ว"** ขอลาละนะ

หยางเซิง : ขอให้ท่านผู้อาวุโสแซ่จวงจงรักษาตัวรักษาศีลให้จงหนัก ส่วนงานการในสำนักขออย่าได้เป็นห่วง

เจ้าสำนัก : ให้ข้าราชการทั้งหลายตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์

พระจี้กง : เจ้าหยางเชิงขึ้นบนดอกบัวได้ เราจะไปเยี่ยมชมแหล่งอื่นต่อไป
หยางเชิง : กระผมนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์เคลื่อนออกได้...
พระจี้กง : ได้มาถึง **"กองให้รางวัล"** แล้ว
หยางเชิง : จริงๆ ด้วย บนหน้าประตูเขียนตัวอักษรไว้ว่า **"กองให้รางวัลคนดี"**
หัวหน้ากอง : ขอน้อมรับท่านอาจารย์และท่านหยางเชิงที่มายังสถานที่นี้
พระจี้กง : เราศิษย์-อาจารย์ได้มาเยี่ยมชมกองของท่านในวันนี้ ขอท่านได้โปรดแนะนำชี้แจงให้ทราบโดยสังเขปด้วย
หยางเชิง : เจ้าโชคเจ้าชัยได้นำตัววิญญาณผีมายังสถานที่นี้โดยมิได้มีโซ่ตรวนหรือเฆี่ยนตีแต่ประการใด ซึ่งอยู่ในสภาพที่อิสระมาก
หัวหน้ากอง : บรรดามนุษย์ที่ตายลงแล้ว ที่มีความดีมากกว่าความชั่วส่วนหนึ่งที่ได้มายังกองนี้ก่อน เพื่อรอการแยกแยะต่อไป วิญญาณที่อยู่ในกองๆ นี้ได้รับความเป็นตัวของตัวเอง เป็นอิสระเสรี สามารถดื่มน้ำชาสังสรรค์กันตามแต่ใจชอบ หรือจะทำการพักผ่อนด้วยการเล่นหมากรุก **"กองให้รางวัล"** คือสถานที่ที่ให้พวกวิญญาณกุศลทำการพักผ่อนชั่วคราว ที่มาอยู่ที่นี้ต้องรอสักระยะหนึ่งแล้วก็จะส่งมอบไปยัง **"สำนักรวมกุศล"** หรือส่งไปให้แต่ละขุมทำการตรวจสอบอย่างละเอียดอีกครั้งหนึ่ง
หยางเชิง : อ้อ ! ที่แท้เป็นดังนี้เอง
พระจี้กง : เนื่องจากเวลาจำกัด เราจะไปเยี่ยมชมที่ **"กองลงโทษ"** กันอีก ขอลาท่านหัวหน้าละ
หัวหน้ากอง : ให้ข้าราชการตั้งแถวส่งอาจารย์
พระจี้กง : เจ้าหยางเชิงขึ้นบนดอกบัวเถอะ **"กองลงโทษ"** ห่างจากที่นี่ไม่มากนัก...ถึงเสียแล้ว
หยางเชิง : ที่นี่ผิดกับ **"กองให้รางวัล"** วิญญาณผีที่มายังที่นี่ล้วนโดนยมทูตควบคุมตัว คล้ายกับว่าเพิ่งโดนจับอย่างนั้นแหละ
หัวหน้ากอง : ขอน้อมรับท่านผู้ทรงธรรมทั้งสอง ที่ท่านได้มาเยี่ยมในวันนี้ทำให้กองนี้เป็นเกียรติอย่างยิ่ง ท่านแต่งหนังสือปลอบเตือนชาวโลก

บุญกุศลนั้นใหญ่ยิ่งนัก

พระจี้กง : ท่านหัวหน้ากองให้เกียรติมากไปแล้ว เราศิษย์-อาจารย์ที่มาในวันนี้ เนื่องจากเวลาจำกัดมาก ขอให้ท่านหัวหน้ากองช่วยชี้แจงอธิบายสภาพการณ์ในกองของท่านให้ทราบด้วย

หัวหน้ากอง : ได้ครับ คืออย่างนี้ครับ **"กองลงโทษคนชั่ว"** ประดามนุษย์ที่ได้ก่อกรรมทำเข็ญ ที่ทรยศทำระยำต่อลำดับศักดิ์ศรีสังคม เจ้าสามแดนได้ทำการตรวจตราตลอดทั้งกลางวันและกลางคืนแล้วกลับไปรายงานในยมโลก หากพวกที่ทำความผิดอย่างฉกาจฉกรรจ์แล้ว กองๆ นี้จะจับเอาวิญญาณนั้นมาลงโทษที่ยมโลก ผู้ที่โดนทำโทษนั้นตัวยังอยู่ในแดนมนุษย์ เพียงแต่มีความสะลึมสะลือและเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส ขณะนั้นคืออยู่ในระหว่างเกิดการป่วยไข้ของตัวมนุษย์ มีอาการวิงเวียนศีรษะ ปวดหัว ครั่นเนื้อครั่นตัว ตัวมนุษย์นั้นรู้สึกแต่ว่าตัวเองเกิดป่วยไข้ขึ้น ไม่สบายทั้งกายและใจ แต่ไม่รู้ว่าวิญญาณของตนได้ถูกทำโทษ เมื่อหายจากความป่วยไข้แล้ว ก็คือวิญญาณนั้นถูกปล่อยให้คืนสู่แดนมนุษย์ทางจิตใจร่างกายจึงรู้สึกว่าสบายขึ้น ผู้ที่ถูกคุมตัวมาเมื่อครู่นี้ คือวิญญาณมนุษย์ นี่แหละคือกิจการทำโทษคนชั่วของกองนี้วิธีหนึ่งล่ะ ส่วนวิธีที่ ๒ (ที่ทำการลงโทษผู้มีบาป) ที่สร้างบาปทำชั่วไว้มาก บ้างก็ส่งมาให้กองนี้จัดการลงโทษเสียก่อน แล้วรอจนแต่ละขุมทำการตรวจสอบหลักฐานให้เรียบร้อยแล้ว จึงจะส่งมอบไปให้ขุมอื่นๆ ดำเนินการต่อไป ดังนั้น กองนี้จึงเป็นสถานที่คุมขังชั่วคราวเท่านั้นเอง

หยางเซิง : ที่จริงมีดังนี้เอง ขอขอบพระคุณท่านหัวหน้ากองที่ชี้แจง

พระจี้กง : เวลาดึกมากแล้ว เราเตรียมการกลับสำนักกันเถิด

หัวหน้ากอง : ให้ข้าราชการทั้งหลายตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์

พระจี้กง : เจ้าหยางเซิงขึ้นบนดอกบัวเถอะ

หยางเซิง : กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์กลับได้...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี่ยเฮี่ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๖๑

วันที่ ๒๙ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๑

ตอน ท่องบ่อน้ำเลือดและขุมภูผาตะวันออก

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนความว่า

ท่องนรก ผ่านเทือกเขา นับหมื่นไมล์
เลือดเหงื่อไหล ดั่งสายน้ำ ไหลเนืองนอง
ผู้ใดว่า กรรมดีชั่ว ไม่สนอง
ใครใคร่ลอง ในนรก จะเห็นจริง

พระจี้กง : ได้บุกบั่นผ่านทางนรกมาทั่วถึง เท่าที่ได้เห็นล้วนเป็นพวกวิญญาณผีผู้หลงใหล ขณะที่ตัวเรายังมิได้เกิด ไม่รู้ว่าใครคือตัวเรา ? ตาทั้งสองข้างที่มองเห็นมัวๆ ซัวๆ ก็ไม่อาจรู้ได้ว่าใครเป็นตัวเรา ? มวลมนุษย์จึงหลงลืมไปหลงลืมมาเสมือนหนึ่งนักเรียนที่ไม่เอาใจใส่ในการเรียน พกเอาอาหารไปโรงเรียน เอาแต่กินข้าวแล้วก็เที่ยวเล่น พอได้เวลาสอบจึงตอบอะไรไม่ได้เลย ทำให้เสียความตั้งใจของพ่อแม่ที่ได้เลี้ยงลูกปัญญาอ่อนไม่เอาถ่าน อาตมาขอฝากคำไปยังมวลมนุษย์ในโลกา เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์ต้องยืนหยัดค้ำฟ้า ต้องสร้างความดีไว้ให้มาก จงอย่าได้หลบๆ ซ่อนๆ ทำแต่เรื่องผิดศีลผิดธรรม เพื่อที่ไม่เป็นผู้หลงทางในแดนมนุษย์ ตายลงแล้วไปเป็น “ผีไร้คุณค่า” ต้องกระเสือกกระสนคลำหากันต่อไป ก็จะเป็นเรื่องที่น่าอนาถมาก วันนี้เตรียมท่องนรก เจ้าหยางเซิงจงขึ้นบนดอกบัวเสีย

หยางเซิง : กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้

พระจี้กง : ถึงแล้วละ เจ้าจงลงจากดอกบัวได้

หยางเซิง : ที่เราได้มาถึงในวันนี้ ไฉนจึงมีบ่อน้ำขวางอยู่ข้างหน้า มอง

ดูจากระยะไกลเช่นนี้ เห็นคล้ายว่ามีเงามนุษย์ผลุบโผล่อยู่และยังแว่วเสียงขอความช่วยเหลือด้วย โอย แล้วยังได้กลิ่นคาวเลือดเหม็นตลบด้วย

พระจี้กง : ข้างหน้านั้นคือ **"บ่อน้ำเลือด"** ที่พาเจ้ามาเยี่ยมชมในวันนี้ เจ้าต้องรวบรวมสติกำลังให้ดี รีบรุดไปข้างหน้าเถิดเพื่อที่จะได้พิจารณาดูให้ละเอียดถ่องแท้

หยางเซิง : บนถนนมียมทูตคุมตัวผู้คนมากหลาย มุ่งไปยังบ่อน้ำ

พระจี้กง : เหล่านี้ล้วนเป็นพวกวิญญาณโทษที่ถูกคุมไปยังบ่อน้ำเลือด

หยางเซิง : กลิ่นเหม็นนั้นยิ่งทวีความเหม็นคาวมากขึ้น เสียงร้องให้ช่วยยิ่งดังขึ้นทุกที ที่แท้น้ำในบ่อสกปรกเป็นน้ำเลือด กลิ่นคาวเหม็นของมันหาที่จะเสมอเหมือนไม่ได้อีกแล้ว

นายทหาร : ขอต้อนรับท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงที่ได้มาเยี่ยมถึงที่

ผู้คุมบ่อ : ข้าพเจ้าได้รับทราบว่าท่านทั้งสองจะมาเยี่ยมในวันนี้ เชิญเข้าไปตรวจชมดูภายในเถิดครับ

หยางเซิง : ยืนอยู่ที่นี้ก็มองเห็นชัดเจนมากแล้ว ข้าพเจ้าว่ามิต้องเข้าไปใกล้ขอบบ่อมากนัก แต่ขอให้ท่านผู้คุมช่วยอธิบายสภาพการณ์ของการลงโทษวิญญาณโทษในบ่อน้ำเลือดให้ทราบด้วย

นายทหาร : ครับ ได้ครับ ! บ่อนี้มีชื่อว่า **"บ่อน้ำเลือด"** ตั้งอยู่ตอนใต้ของ **"สะพานมรณะ"** วิญญาณโทษที่เดินผ่าน **"สะพานมรณะ"** เมื่อตกลงไปใน **"บ่องูพิษ"** ของใต้สะพานแล้ว เนื่องจากโดนพวกงูพิษฉกกัดกลืนกิน หรือทำให้บาดเจ็บ น้ำเลือดจึงรวมกันเข้าแล้วไหลมานองอยู่บ่อนี้ เกิดเป็น **"บ่อน้ำเลือด"** ขึ้น ผู้ที่ถูกคุมขังในบ่อนี้ ล้วนเป็นพวกที่ทำความชั่วด้วยความสกปรกโสมมทั้งนั้น

หยางเซิง : ขอท่านผู้คุมได้โปรดบรรยายให้ละเอียดกว่านี้หน่อยครับ

ผู้คุม : อันว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้น แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว มิควรที่จะไปละเมิดหรือทำให้แปดเปื้อนติดราคี แต่ว่ามีผู้คนไม่น้อยที่มักจะแช่งด่าท่านหรือกล่าววาจาอันสกปรกต่อผู้หลักผู้ใหญ่ และใส่ร้ายป้ายสีแก่ผู้อื่น

ล้วนเป็นคนจิตใจสกปรก บ้างก็ทำการร่วมสังวาสในเวลากลางวันแสกๆ หรือเสพสมกันในที่แจ้งไม่เกรงกลัวต่อแสงอาทิตย์ แสงจันทร์ และแสงดาวเลย ทั้งยังไม่อายต่อผู้คนจะมาพบเห็นด้วย ซึ่งหมดยางอาย สกปรกเป็นที่ยิ่ง บ้างก็ขายตัวเพื่อแลกกับเงิน คำพูดที่ลั่นออกจากปากล้วนเป็นคำลามกจกเปรต บ้างก็มั่วกามจนเกินควร เสพเมถุนกันไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์ ทำให้ร่างกายที่ผ่องแผ้วแปดเปื้อนไปด้วย บ้างก็ชอบกินของสกปรก กินเพื่อบำรุงร่างกาย การกินบำรุงอย่างอุบาทว์นี้เป็นพวกของอสูรกาย หรือผู้ที่ชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ชอบทำให้วัดวาอารามโรงศาลโรงเจ้าแปดเปื้อนไปด้วย หรือที่ทำให้ตำราพระคัมภีร์สกปรกนั้นๆ เมื่อตายลงแล้วล้วนต้องตกเข้าไปอยู่ใน **"บ่อน้ำเลือด"** ให้รับความทรมาน

พระจี้กง : ตามที่ชาวบ้านเล่าลือกันว่า ผู้หญิงที่เคราะห์ร้ายที่ตายลงในเวลาคลอดลูกต้องตกเข้าไปยัง **"บ่อน้ำเลือด"** นั้นเป็นคำลือกันอย่างผิดๆ การคลอดให้กำเนิดซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาของฟ้าดินโดยธรรมชาติ เมื่อเคราะห์หามยามร้ายเกิดตายลงอย่างกะทันหัน ซึ่งนับว่าเป็นเรื่องที่น่าอนาถยิ่งแล้ว ไฉนยังต้องตกเข้าไปใน **"บ่อน้ำเลือด"** ด้วยเล่า ? ดังนี้เมื่อชาวโลกที่มีญาติพี่น้องที่ตายลงในระหว่างคลอดบุตรแล้ว เพียงแต่ให้ทำบุญสร้างกุศลให้มากๆ เข้า หรือสวดมนต์ภาวนา หรือพิมพ์แจกหนังสือธรรม เพื่อนำเอาบุญกุศลนี้ส่งไปปกคลุม จะได้ทำให้ความหวั่นกลัวสยดสยองนั้นลดน้อยลง เพราะเหตุว่าขณะทำการคลอดของผู้หญิงจิตใจปั่นป่วนเจ็บปวดเป็นอย่างยิ่ง หากเคราะห์ร้ายเสียชีวิตลง ดวงวิญญาณนั้นจะป้วนเปี้ยนไม่เป็นสุข ครอบครัวนั้นจึงควรทำบุญสร้างกุศลอุทิศไปให้ เพื่อที่จะขอร้องให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์พระพุทธ-เซียนเจ้าช่วยกอบกู้ชักจูงให้พ้นภัยพิบัติไป

ผู้คุม : ท่านอาจารย์พูดถูกต้องมาก หวังว่าชาวโลกคงเข้าใจด้วย

พระจี้กง : เนื่องจากยังต้องท่องไปแหล่งอื่นๆ อีก ส่วนเหตุการณ์ใน **"บ่อน้ำเลือด"** นี้ก็รู้พอประมาณแล้ว เราขอลาก่อนละ

หยางเซิง : ขอขอบคุณท่านนายทหารให้การชี้แจงแนะนำ

ผู้คุม : หามิได้ครับ หากมีสิ่งที่ขาดตกบกพร่องประการใดแล้วขอได้รับความอภัยจากท่านด้วย

พระจี้กง : เจ้าหยางเซิงขึ้นบนดอกบัวเถอะ เตรียมการไปท่อง **"ขุมภูผาตะวันออก"**

หยางเซิง : กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางได้...

พระเจ้าแห่งภูผาตะวันออก : ขอต้อนรับท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงที่มาเยือน ท่านทั้งสองรับแต่งหนังสือตามพระราชโองการ เพิ่งมาถึงขุมนี้ในวันนี้ ซึ่งเราได้รอคอยมานานหนักหนาแล้ว

พระจี้กง : เนื่องจากอำนาจของท่านพระเจ้าแห่งภูผาตะวันออกยิ่งใหญ่ล้นพ้น อาตมาจึงเริ่มท่องมาตามลำดับจากขุมที่ ๑ ที่จัดให้ และท่องขุมของท่านในตอนท้ายสุด ก็ถือคติที่ว่า "สุดท้ายอยู่ที่สูงกว่า" ท่านโปรดอย่าได้หาว่ากระนั้นกระนี้เลย

พระเจ้าแห่งภูผาตะวันออก : ท่านอาจารย์มิต้องเกรงใจ เมื่อได้มาถึงขุมของเราแล้ว ข้าพเจ้ามีความยินดีเบิกบานใจยิ่งนัก สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแห่งเมืองไถ่ตงของท่านได้ทำการเผยแพร่ศีลธรรมหลักความจริง ตั้งแต่ได้เปิดตั้งสำนักมา ได้แต่งพระสูตรเรื่องไท้เสียงบ้อเก๊กคุงง้วนจิงเก็งเง็ก-อ๊วงโผวโต่วเซี้ยเกง เข็มทิศในทางบำเพ็ญธรรมได้เผยแพร่บรรยายธรรม การตอบสนองของกุศลอกุศลในโบราณกาลและปัจจุบันกาล และหลักความจริงของนักปราชญ์ผู้ศักดิ์สิทธิ์...ซึ่งเป็นตำราคัมภีร์ธรรมและได้พิมพ์แจกให้อ่านอย่างกว้างขวาง เพื่อปลอบเตือนชาวโลกทั่ว ๔ ทิศ จิตใจผู้คนในโลกมนุษย์ได้รับการขัดเกลา จงตั้งหน้ามุ่งมั่นทำแต่ความดีเหลือที่จะคณานับ ได้ซาบซึ้งเข้าไปในจิตใจของข้าพเจ้าอย่างล้นพ้น มาเป็นเวลานานแล้ว วันนี้ท่านหยางเซิงได้ตามท่านอาจารย์มาเยือนขุมของเรา ควรที่จะได้รับการต้อนรับอย่างสมเกียรติ เชิญท่านทั้งสองเข้าไปพักผ่อนในตำหนักก่อนเพื่อจะได้สังสรรค์สนทนาด้วย

หยางเซิง : ขอขอบพระคุณที่พระเจ้าฯ ได้ให้ความดูแลคุ้มครอง

พระเจ้าฯ : เชิญนั่งเถิด นายทหารถวายน้ำชาและผลไม้เร็ว

นายทหาร : ขอรับคำบัญชา...ถวายแล้วขอรับกระผม

พระเจ้าฯ : ท่านทั้งสองจงอย่าได้เกรงใจ เชิญรับประทานเลย

พระจี้กง : ขอขอบคุณพระเจ้าฯ ที่ได้ประทานให้

หยางเชิง : รสน้ำชาก็หอมหวาน ผลไม้ก็อร่อย ขอเอากลับไปแดนมนุษย์สัก ๒-๓ ผลจะได้หรือไม่ประการใด

พระเจ้าฯ : ผลไม้นี้ควรทานเสียในที่นี้จะเป็นการดี

พระจี้กง : เจ้าหยางเชิงจงอย่าโลภกินให้มากนัก ต้นไม้ผลที่บ้านของเจ้าต้นนั้นติดลูกดกอยู่แล้ว เพียงแต่เจ้าเอาใจใส่รักษามันให้ดีละก็ เจ้าจะกินไม่หวาดไม่ไหวแล้ว

พระเจ้าฯ : ผลสำเร็จแห่งธรรมจึงจะเป็นสิ่งของที่ใช้การได้ดีเลิศ พวกผลไม้ที่เป็นรูปเป็นร่างนั้น จะกินมัน มันก็หมดลง จะใช้มัน มันก็หมดได้เช่นกัน และยังเน่าเสียได้อีกด้วย ล้วนเป็นสิ่งของที่ไม่เหมาะแก่การใช้งานได้จริงจังเลย

หยางเชิง : คำพูดของท่านอาจารย์และของพระเจ้าฯ นั้นกระผมเข้าใจดีแล้ว รู้สึกว่าน่าอับอายแก่ใจมาก

พระจี้กง : ขอเชิญพระเจ้าฯ ได้โปรดชี้แจงอธิบายภาระหน้าที่ของท่านให้ทราบด้วย

พระเจ้าฯ : ได้ซิ ! ภูเขาตะวันออกมีนามว่า **"ไท่ซัว"** ซึ่งเป็นอันดับหนึ่งในภูผาทั้งหมด ๕ แห่งของประเทศจีน และมีภาระหน้าที่ควบคุมแดนนรกทั้ง ๑๐ ขุม โดยตรง นับได้ว่าเป็นสถานที่ชั้นสูงสุดแห่งการปฏิบัติทางกฎหมาย เปรียบเสมือนศาลฎีกาในแดนมนุษย์ และได้ปกครองบรรดาวิญญาณที่แตกแยกกระจัดกระจายล่องลอยตามที่ต่างๆ ด้วย รวมทั้งการให้เลื่อนลดตำแหน่งของผี เจ้าในแดนนรกและแดนมนุษย์ เพราะเหตุว่าขุมเราสามารถถวายกราบทูลถึงท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่โดยตรง และมีอำนาจสั่งการให้ปฏิบัติตาม เช่นเจ้าภูผา เจ้าที่เจ้าทางต่างก็อยู่ในเขตปกครองของขุมเรา ประดาคดีที่ยากแก่การพิจารณาของทั้ง ๑๐ ขุม ที่

ไม่สามารถตัดสินลงได้ ต้องส่งมาให้ขุมเราจัดการทันที ดังนั้นขุมเราจึงอยู่เหนือ ๑๐ ขุม แต่เหนือขุมของเราก็ยังมี "จอมศาสดาแห่งบาดาล" ซึ่งทำหน้าที่ควบคุมดูแลการกอบกู้ช่วยเหลือมวลชนทั่วไป ข้าพเจ้าก็ควบคุมตรวจตราในยมโลก ต่างมีภาระหน้าที่คนละทาง

หยางเชิง : กระผมมีข้อสงสัยอยู่ข้อหนึ่ง ขอให้พระเจ้าฯ ได้โปรดกรุณาชี้แจงให้ทราบด้วย คือที่พระเจ้าฯ ว่าได้ควบคุมพวกวิญญาณผีที่ล่องลอยไปอยู่ไม่เป็นที่เป็นทาง แต่ในแดนมนุษย์มักจะได้ยินว่ามีผู้คนถูกผีเข้าสิงสู่ หรือไปปะทะกับผีเข้า ถึงกับเกิดอาเพศขึ้น เรื่องนี้จะเป็นการเกิดช่องโหว่ขึ้นในกฎนรกหรือไฉน?

พระเจ้าฯ : กฎสวรรค์แม้จะอะลุ่มอล่วย แต่ไม่หละหลวมจนเกินไป ยมกฎเข้มงวดกวดขันมาก แม้จะรอดไปได้แต่ก็รอดได้ไม่นาน ท่านหยาง-เชิงพูดได้ถูกต้องแล้ว ในแดนมนุษย์ยังมีวิญญาณผีเที่ยวล่องลอยอยู่ แม้ยมกฎจะกวดขันเพียงใดแต่ก็ยังมีจิตใจแห่งความกรุณาปรานี ที่เรียกว่ามีทั้ง "ความเห็นอกเห็นใจ เหตุผล และกฎบัตร" รวมอยู่ในตัววิญญาณผีที่ถูกกลั่นแกล้งป้ายร้ายถึงกับตัวต้องตายลงก็มีอยู่ไม่น้อย ยมกฎอนุญาตให้ไปทำการล้างแค้นได้ แต่เมื่อตอนกลับเข้าในแดนมนุษย์แล้วมักจะยับยั้งอารมณ์แค้นไม่อยู่ ไม่รู้สิ่งไหนผิดสิ่งไหนชอบ มั่วกันไปหมด พอเห็นผู้คนเข้าก็เข้าไปสิงสู่เลยทีเดียว หากว่าบุคคลผู้นั้นจิตใจพลังวิญญาณสูงส่งรุ่งโรจน์หรือมีศีลธรรมกว้างใหญ่ลึกซึ้ง ผีนั้นจะไม่กล้าเข้าไปยุ่งด้วย หากแต่พวกวิญญาณผีที่เร่ร่อนไม่ยอมทำตามกฎข้อบังคับแล้ว ก็จะให้เจ้าในศาลแห่งเมืองมนุษย์หรือกองตรวจของขุมเราจับกุมตัวมาดำเนินคดี เมื่อนั้นแล้วมันจะพูดอะไรไม่ได้อีกแล้ว และต้องดำเนินไปตามความผิดของมัน เพราะเหตุว่ายมทูตทั้งหลายในนรกไม่ปล่อยให้ชาวโลกพกเอาความแค้นไว้โดยไม่มีวันคลาย จึงได้ปล่อยวิญญาณผีออก เพื่อให้ไปทำการล้างแค้น แต่ก็เหมือนกับนักโทษในเมืองมนุษย์บางคน เมื่อถูกปล่อยตัวไปแล้ว ยิ่งทำชั่วหนักเข้า รีดไถข่มขู่ชาวบ้าน ชาวมนุษย์ที่โดนผีเข้าสิงรังควานก็อยู่ในสภาพการณ์เช่นว่า

นี้แหละ

พระจี้กง : ขอขอบคุณพระเจ้าฯ ได้ประทานชี้แจง เวลาดึกมากแล้ว เราเตรียมการจะกลับสำนักละ

พระเจ้าฯ : ท่านทั้งสองมุ่งมั่นตรากตรำมามากแล้ว ขออวยพรให้หนังสือ ***เที่ยวนรก*** เสร็จสิ้นลงโดยเร็ว จะได้ช่วยกอบกู้ชาวโลกโดยทั่วถึง ที่จะเห็นผลในเร็ววันนี้เทอญ ให้ข้าราชการทั้งหลายตั้งแถวนมัสการส่งท่านอาจารย์

หยางเชิง : ขอขอบคุณพระเจ้าฯ และยมทูตทั้งหลาย ขอกราบลาก่อนละ...กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์กลับสำนักได้...

พระจี้กง : ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ๊งแล้ว หยางเชิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

ครั้งที่ ๖๒

วันที่ ๓๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๑
ตอน ไปพบปะพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์และเที่ยวงานฉลองสมโภช เนื่องในโอกาสที่หนังสือเล่มนี้ได้เขียนแต่งสิ้นสุดลง

ท่านอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสเป็นกลอนความว่า

พิรุณทิพย์ คล้องเกสร ลายกนก
ตำนานหยก เกิดมรรคผล ดุจบัวคลี่
คัมภีร์ธรรม เปล่งรัศมี นับหมื่นปี
ทุกวจี ทุกขั้นตอน เสร็จสมบูรณ์

พระจี้กง : วันนี้เป็นวันแห่งหฤหรรษ์ปิติยินดี หนังสือ ***เที่ยวนรก*** ซึ่งใช้เวลา ๒ ปีเต็ม ได้จบลงด้วยความสมบูรณ์ หนังสืออันล้ำค่าที่หาได้ยากยิ่งในโลกปัจจุบันเล่มนี้ ได้บรรยายหลักธรรมความจริงของมนุษย์โดยละเอียด บางครั้งอาจมีผู้ใดที่ไม่สู้จะเชื่อถือ แต่ว่าศิษย์ทั้งหลายที่ได้ดูได้เห็นสภาพจริงของการท่องนรกภายใน ๒ ปีที่ผ่านมาประหนึ่งภาพยนตร์ ได้ฉายเอาชีวิตจริงประวัติจริงของตัวบุคคลอย่างไรอย่างนั้น ดังนั้นอาตมาจึงหวังว่าชาวโลกทั้งหลาย จงเชื่อว่ามันมีจริง จงอย่าคิดว่าไม่เป็นเรื่องจริง ให้ตระหนักด้วยว่า “การเกิด” นั้นเป็นการเริ่มต้นเพียงจุดเล็กๆ จุดหนึ่งเท่านั้น “ความตาย” จึงเป็นการสืบเนื่องโดยไม่มีที่สิ้นสุด และก็เป็นนิมิตก่อนการเกิดด้วย จงอย่าคิดว่าพอตายแล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็จะจบสิ้นลงเป็นอันขาด ท่านจะเห็นได้จากวิญญาณผีแต่ละกลุ่มล้วนมุ่งไปทางนรก ตั้งแต่โบราณมาจนถึงทุกวันนี้ ผู้ที่มีจิตใจซื่อสัตย์กตัญญูมีศีลธรรม ตอนตัวตายลงแล้ว วิญญาณอันผุดผ่องของเขาจึงมุ่งทะยานขึ้นสู่สวรรค์ ทิ้งชื่อเสียงอันหอมหวนสะอาดผุดผ่องให้ชนรุ่น

หลังระลึกเทิดทูน เป็นการแสดงออกซึ่งความสัตย์ซื่อกตัญญูน่าเลื่อมใส แต่พวกที่ผิดต่อหลักธรรมความจริงทำให้เสื่อมเสียในครอบครัวและสังคมแล้ว เมื่อตายลงวิญญาณของมันจะสกปรกโสมมเป็นอย่างยิ่ง มืดมัวหดหู่และตกนรกไป หวังว่าชาวโลกเมื่อได้อ่าน ***เที่ยวนรก*** แล้วจะมีอาการคล้ายกับตื่นจากความฝัน อย่าได้หลงใหลในทางหลอกหลอนอันไม่เที่ยงแท้ ซึ่งจะทำให้ยิ่งถลำลึกเข้าไปในปลักแห่งความหายนะจนถึงขั้นที่ไม่สามารถจะกู้ได้ วันนี้เป็นการท่องครั้งสุดท้าย เจ้าหยางเซิงจงตระเตรียมรวบรวมสติกำลังให้ดี จัดแต่งเสื้อผ้าให้เรียบร้อย เตรียมการไปรับรางวัลจากแดนนรก

หยางเซิง : ท่านอาจารย์ครับ กระผมมีความปิติยินดีอย่างยากที่จะกล่าว เราศิษย์-อาจารย์ได้แต่งหนังสือตามเทวโองการ ภาระหน้าที่ได้สิ้นสุดลงอยู่แล้ว และจะได้สบายอกสบายใจกันบ้างละ

พระจี้กง : ความมานะอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น สวรรค์ท่านไม่ทอดทิ้งผู้มีความอุตสาหะพากเพียรดอก หวังว่าเจ้าจงมานะมุ่งมั่นต่อไป เอ้า ! รีบขึ้นบนดอกบัวเสีย

หยางเซิง : ไฉนดอกบัวช่อนี้จึงใหญ่โตเป็นพิเศษในวันนี้ และยังมีรัศมีเปล่งปลั่งตระการตาด้วย

พระจี้กง : ดอกบัวช่อนี้ได้บริการเราเข้าๆ ออกๆ ระหว่างแดนมนุษย์กับแดนนรกเป็นเวลา ๒ ปี จึงฝึกฝนจนแข็งแกร่งเติบใหญ่และเปล่งรัศมีด้วย

หยางเซิง : ความจริงเป็นเช่นนี้เอง ซึ่งเป็นที่พิสดารละเอียดอ่อนยิ่งนัก...

พระจี้กง : ถึงแล้วละ เจ้าจงลงจากดอกบัวเสีย

หยางเซิง : โอ้โฮ ลานที่อยู่เบื้องหน้านั้นช่างคึกคักสนุกสนานมาก ดนตรีทิพย์ได้บรรเลงตลอดเวลา มีโต๊ะเลี้ยงอาหารตั้งเต็มลานไปหมด ล้วนทำขึ้นจากหินหยก ผู้คนเดินกันขวักไขว่ แต่ละคนไม่เคยได้พบเห็นมาก่อนเลย บ้างก็ใส่เสื้อคลุมแบบศาสนาเต๋าและมีพระภิกษุสามเณร กับที่แต่งกายแบบบัณฑิตชน มิทราบว่าพวกเขามาจากแห่งหนตำบลใด?

พระจี้กง : เนื่องจากหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ที่แต่งขึ้นตามเทวโองการจะสำเร็จลงในเร็ววันนี้ **"จอมศาสดายมโลก"** ท่านได้จัดเลี้ยง ณ ตำหนัก **"ตี่ฉั้งเก็ง"** (พระตำหนักของโพธิสัตว์กษิติครรภ์) เป็นการเลี้ยงฉลองสมโภช วันนี้มีเรา ๒ คนเป็นแขกผู้มีเกียรติ เจ้าจงมองดูยมทูตพระสงฆ์ สามเณร บัณฑิตชนและแขกทั้งหลาย และท่านพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์ ได้ออกมาต้อนรับเราแล้ว เจ้าจงรีบเข้าไปทำความเคารพเถิด

หยางเซิง : ขอแสดงความคารวะต่อท่านพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์และเซียนทูตทั้งหลาย ข้าฯ ผู้น้อยนายหยางเซิงแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เมืองไถ่ตง ศิษย์ของท่านพระเจ้ากวนอู ได้ติดตามท่านอาจารย์ท่องนรกแต่งหนังสือตามเทวโองการได้รับความกรุณาจากท่านพระโพธิสัตว์กษิติครรภ์ที่ได้สั่งให้นรกแต่ละขุม ให้การร่วมมือช่วยเหลือการเขียนแต่งหนังสือเล่มนี้ บัดนี้งานได้สำเร็จลุล่วงลงแล้ว จึงได้ติดตามท่านอาจารย์มาแสดงความขอบคุณต่อท่าน มิบังอาจรบกวนท่านศาสดาจัดเลี้ยงสมโภชถึงขนาดใหญ่โตมโหฬารยิ่งในขณะนี้ รู้สึกหวั่นเกรงเป็นที่ยิ่ง

จอมศาสดา : ท่านหยางเซิงจงลุกขึ้นเถิด ท่านกับท่านอาจารย์ลำบากตรากตรำมามากแล้วตลอด ๒ ปี มาได้บุกบั่นในแดนนรก จิตใจที่มุ่งช่วยชาวโลกนั้น หาได้ยากยิ่ง ข้าพเจ้าจึงได้จัดเลี้ยงเป็นพิเศษขึ้นในวันนี้ เพื่อฉลองการสำเร็จลุล่วงลงของหนังสือเล่มนี้ ขอเชิญท่านอาจารย์และท่านหยางเซิงขึ้นนั่งบนเก้าอี้เถิด

หยางเซิง : หามิได้ขอรับ

พระจี้กง : วันนี้ท่านจอมศาสดาพระโพธิสัตว์จัดเลี้ยงเราเป็นพิเศษ ฉันว่ามิควรบ่ายเบี่ยงนะ หมกมุ่นอยู่ ๒ ปีจึงได้รับเกียรติสูงส่งอันนี้ นั่งลงตามฉันก็แล้วกัน

หยางเซิง : เมื่อท่านอาจารย์ได้นั่งลงแล้ว กระผมก็จะนั่งตาม งานฉลองนี้ ผู้คนยิ่งมายิ่งมากขึ้นทุกที ทุกท่านมีรัศมีเปล่งปลั่งบนศีรษะ เชื่อได้ว่าคงบำเพ็ญเพียรมาไม่น้อยทีเดียว

จอมศาสดา : งานเลี้ยงวันนี้เป็นการฉลองหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ได้สำเร็จ

ลุล่วงลง เนื่องจากว่านรกนั้นได้รับการยอมรับจากทุกๆ ศาสนาในพิภพ ดังนั้นจึงได้เชื้อเชิญพระศาสดาจากทุกศาสนาไม่ว่าจะเป็นศาสนบัณฑิต เต๋า พุทธ คริสต์ อิสลาม หรือศาสนาที่ตั้งขึ้นใหม่รวมทั้งสาวกผู้บำเพ็ญธรรมทั้งหลาย ล้วนได้รับเชิญมาร่วมเลี้ยงฉลองด้วย ดังนั้นสวรรค์ทุกชั้นจึงส่งทูตเซียนเทวทูตมาร่วมด้วย พระสุพรรณชนนีเจ้าแห่งสระทิพย์แดนบ้อเก๊กได้ประทานผลท้อทิพย์ น้ำอมฤต ให้ด้วย ซึ่งเป็นโชคลาภวาสนาของท่านหยางเชิงแล้ว

หยางเซิง : ขอน้อมขอบพระคุณที่เหล่าอริยะเซียน-พุทธทั้งหลายแห่งสวรรค์ที่ได้กรุณาให้ความกรุณาแก่ตัวข้าพเจ้า ขณะนี้ดนตรีสวรรค์ได้ก้องกังวานขึ้นแล้ว...

จอมศาสดา : ก่อนงานฉลองจะเริ่ม พระศาสดาทุกพระองค์และพระมหาโพธิสัตว์อวโลกิเตศวร (พระกวนอิม) ก็เสด็จมาด้วย

พระกวนอิม : โชคดีอย่างยิ่งที่ได้พบท่านอาจารย์และท่านหยางเชิง

หยางเซิง : ขอน้อมแสดงความเคารพต่อพระมหาโพธิสัตว์กวนอิม

จอมศาสดา : งานฉลองสมโภชจะเริ่มขึ้น ณ บัดนี้ จงบรรเลงเพลงทิพย์... ขอเจริญพรท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายล้วนแต่เป็นแขกสูงเกียรติจากสวรรค์ วันนี้ได้เสด็จมายังยมโลก ทำให้ยมโลกเปล่งปลั่งสว่างไสวขึ้น เนื่องจากสำนักเซี้ยเฮี้ยงติ้ง เมืองไถ่ตง มณฑลไต้หวัน ในชมพูทวีป ได้รับเทวโองการจากท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่ให้ท่องนรกแต่งหนังสือ เพื่อปลอบเตือนชาวโลก ขจัดปัดเป่ากลิ่นไอแห่งความสกปรกโสมม ท่านอาจารย์พระอรหันต์จี้กง ซึ่งมีวิสัยร่าเริงสนุกยังความหรรษาชื่นชมแก่ผู้พบเห็น ท่านเลยถือโอกาสสติเฟื่องนี้ ทำการช่วยเหลือชาวโลก คำพูดของท่านแต่ละคำแต่ละประโยค จึงคล้ายกับโอสถขนานวิเศษ สามารถที่จะทำให้คนตายแล้วฟื้นคืนชีพขึ้น ดังนั้นท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่ จึงได้สั่งให้ท่านนำเที่ยว ทั้งนี้ไม่เฉพาะที่จะทำให้สามารถล่วงรู้ถึงเหตุการณ์ในยมโลก และยังจะทำให้ความจริงแห่งศาสนามีชีวิตชีวาขึ้นด้วย อันนับได้ว่าเป็นผู้นำเที่ยวที่ล้ำเลิศวิเศษสุดผู้หนึ่ง ส่วนท่านหยางเชิงซึ่งเป็น

นักทรงเอกแห่งสำนักเซี้ยเฮี้ยงติ้ง ซึ่งมีจิตใจอันผ่องแผ้ว ได้ติดตามท่านจี้กงท่องมาทั่วทั้ง ๑๐ ขุมนรก ได้สร้างกรรมดีที่ปลอบเตือนชาวโลกอย่างใหญ่ยิ่ง วันนี้ หนังสือเล่มนี้ได้แต่งสำเร็จเรียบร้อยลง จึงได้จัดเลี้ยงฉลองเป็นกรณีพิเศษ เพื่อแสดงความชื่นชมยินดี และอันดับต่อมาก็เพื่อแสดงให้เห็นว่า แม้ว่าโลกนี้จะกว้างใหญ่ไพศาลเพียงใด แต่ในแดนแห่งความศักดิ์สิทธิ์แล้ว ทุกๆ ศาสนาต่างไม่มีการกีดกันซึ่งกันและกันดังที่ได้เห็นอยู่ในขณะนี้ แต่ละศาสนิกชนล้วนได้นั่งลงเป็นที่ระเบียบเรียบร้อย มีความสนิทสนมกลมกลืนกัน แสดงออกซึ่งภาพพจน์ที่ปราศจากการเห็นแก่หมู่พวก ข้าพเจ้าจึงหวังในความเข้าใจในหลักธรรม ความจริงของมวลมนุษย์ จงฝึกฝนจิตใจบำเพ็ญธรรม ปฏิบัติตามแนวทางแห่งศีลธรรมของท่าน**ขงจื้อเม่งจื้อ** มิเช่นนั้นแล้วจะเป็นการทอดทิ้งความถูกต้องตามทำนองคลองธรรมอันดีงามและจะเกิดนิสัยป่าเถื่อนขึ้น ไม่เป็นการดีแก่โลกอารยธรรมเลย ธรรมที่ใหญ่ยิ่งเมื่อแพร่ออกสู่โลกแล้ว โลกทั้งโลกจะผสานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน โดยปราศจากความเหลื่อมล้ำต่ำสูง จากความมั่งคั่งอันน้อยๆ ขยับขยายเป็นความมั่งคั่งอันเป็นปึกแผ่นไปทั่วทั้งโลกา สิ่งนี้แหละคือความสุขของชาวโลกละ เมื่อได้กล่าวถึงตอนนี้ งานเลี้ยงฉลองสมโภชได้เริ่มขึ้น...

พระจี้กง : เจ้าหยางเซิงจงอย่าได้เกรงใจ อาหารเหล่านี้คือน้ำอมฤตและผลท้อทิพย์ของพระสุพรรณชนนีเจ้า รับประทานแล้วสามารถช่วยให้มีอายุวัฒนะยืนนาน

หยางเซิง : ขอบคุณท่านอาจารย์ กระผมจะไม่เกรงใจอีกแล้ว ถือโอกาสรับประทานสัก ๒-๓ ผลเลย...

จอมศาสดา : ขอน้อมต้อนรับพระบรรพจารย์ **หลื่อซุ่งเฮี้ยง** (หลื่อโจ้ว) ที่ได้อุตส่าห์มาร่วมในงานนี้ด้วย

หลื่อโจ้ว : ท่านจอมศาสดาจงอย่าได้แสดงการคารวะมากนักเลย ข้าพเจ้ารับคำบัญชาจากท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่ให้นำเอา “เกียรติบัตรชมเชย” มามอบให้นายหยางเซิง เพื่อเป็นรางวัลแก่สำนักเซี้ยเฮี้ยงติ้ง

ที่ได้รับการแต่งหนังสือในครั้งนี้

หยางเชิง : ขอกราบขอบคุณต่อพระมหากรุณาธิคุณด้วยเกล้าฯ

จอมศาสดา : ขอเชิญท่านบรรพจารย์ **หลื่อซุ่งเฮี้ยง** รับประทานอาหารด้วยขอรับ

หลื่อโจ้ว : ขอบใจละ...

จอมศาสดา : เนื่องจากเวลาดึกมากแล้ว ขอได้รับความอภัยในสิ่งขาดตกบกพร่องต่อท่านผู้ทรงเกียรติทั้งหลาย ท่านอาจารย์จี้กงและท่านหยางเชิง ที่ได้มาร่วมงานเลี้ยงในวันนี้ ข้าพเจ้ามีความปลื้มปิติเป็นที่ยิ่ง สำนักทรงทำการบรรยายพระศาสนา ประกาศธรรมตามแต่โอกาสอำนวยให้ ซึ่งเป็นการปฏิบัติตามความคิดเห็นของสวรรค์ท่านและปฏิบัติต่อมวลมนุษย์ หนังสือ ***เที่ยวนรก*** เล่มนี้ได้เขียนแต่งสำเร็จลงล้วนได้อาศัยความศักดิ์สิทธิ์ **"พู่กันกิ่งหลิว"** อันที่ได้สืบต่อมาจากปราชญ์ผู้เปรื่องปราดในโบราณกาล ชาวโลกจึงควรตระหนักให้ถ่องแท้ในความเมตตาของสวรรค์ท่าน จงประพฤติปฏิบัติตามกฎสวรรค์และจิตใจที่ทรงธรรม เมื่อตัวตายลงแล้วจึงไม่ต้องถูกทำโทษจากนรก ๑๐ ขุม คำว่า **"ตี่ฉั่งพ้อสัก"** (พระโพธิสัตว์กษิติครรภ์) เป็นคำยกย่องในศักดิ์สูงแห่งศาสนาพุทธ แต่ทางศาสนาเต๋าจะใช้คำว่า **"ฮงโตวไต่ตี่"** (มหากษัตริย์แห่งยมโลก) ดังนั้นนรกจึงมีชื่ออีกชื่อหนึ่งว่า **"ฮงโตวตี่เง็ก"** (ยมโลก) อันนี้ชาวโลกส่วนใหญ่ไม่ค่อยจะเข้าใจถึง วันนี้จงถือโอกาสในวาระที่หนังสือ ***เที่ยวนรก*** ได้บรรลุสำเร็จลงนี้ ผนวกไว้ในท้ายหนังสือเพื่อที่จะให้ชาวโลกรับรู้ไว้ด้วย

พระจี้กง : ดอกบัวช่อนี้กำลังโบยบินอยู่บนอากาศในขณะนี้ ซึ่งเป็นการสำเร็จแห่งมรรคผลจากศิษย์ทั้งหลายของสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง ข้าฯ ไม่มีของขวัญอะไรจะมอบให้ จึงมอบดอกบัวช่อนี้ให้แก่เจ้าอันเป็นของที่ระลึกในการท่องนรกแต่งหนังสือของเราศิษย์-อาจารย์ในระยะเวลา ๒ ปีที่ผ่านมา หวังว่าเจ้าจงถนอมรักษาไว้เป็นอย่างดี

หยางเชิง : ขอบคุณท่านอาจารย์ ที่ประทานช่อบัวให้เป็นอย่างยิ่งและ

รู้สึกกระดากใจด้วย กระผมจะปฏิบัติตามคำสั่งสอนของท่านอาจารย์ และหวังว่าต่อไปนี้ท่านอาจารย์จะให้การชี้แจงแนะนำตามโอกาสอำนวยให้ด้วยนะครับ

พระจี้กง : พระพุทธอยู่ข้างกายของเจ้า เพียงแต่เจ้าจะยึดมั่นในพระธรรมก็จะสำเร็จเป็นพระอรหันต์ได้

จอมศาสดา : น้ำอมฤตขวดนี้ขอให้ท่านหยางเซิงช่วยนำกลับไปที่สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้ง เพื่อให้ศิษย์ทั้งหลายได้ดื่มกันโดยทั่วถึง พวกเขาก็ลำบากมามากเช่นเดียวกัน บรรดาผู้ที่ได้ทำการพิมพ์แจกหรือช่วยประกาศบรรยาย ***เที่ยวนรก*** เป็นการปลอบเตือนชาวโลกนั้น จะมีเจ้าผู้ตรวจตราทั้งกลางวันและกลางคืนได้ทำการตรวจสอบรายงานให้ทราบ และยมโลกก็ได้จดบันทึกในสิ่งที่ต้องการที่ตนได้บนไว้ จะต้องได้รับผลสำเร็จตามความปรารถนาทุกอย่าง จึงหวังว่าชาวโลกจงจัดพิมพ์เผยแพร่ให้กว้างขวางยิ่งๆ ขึ้น ผลบุญในการปลอบเตือนจิตใจมวลมนุษย์นั้นจะหาที่สุดมิได้เลย ในวาระสุดท้ายนี้ ขออวยพรให้ผลบุญของศิษย์ทั้งหลายในสำนักจงสำเร็จลงด้วยความสมบูรณ์ สำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งจงเจริญรุ่งเรืองตลอดกาลนานเทอญ

พระจี้กง : เจ้าหยางเซิง เราเตรียมตัวกลับกันเถิด

หยางเซิง : ขอน้อมกราบขอบพระคุณท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่ ท่านจอมศาสดา ท่านอาจารย์ และท่านผู้ทรงธรรมอาวุโสทั้งหลายที่ได้ให้การชี้แจงแนะนำ จะไม่ขอลืมจนกว่าชีวิตจะหาไม่ ขอกราบลาละครับ

จอมศาสดา : ขอเชิญทุกท่านได้โปรดยืนขึ้น เพื่อนมัสการส่งท่านอาจารย์ท่านหยางเซิงกลับสำนัก

พระจี้กง : น้ำอมฤตนั้นระวังถือให้ดี อันนี้คือผลที่ได้รับในระยะ ๒ ปีนี้แหละ

หยางเซิง : กระผมจะไม่ทำให้หล่นหายหรอกครับ ได้กุมผลแห่งความสำเร็จนี้ไว้อย่างแน่นหนาแล้ว เกียรติบัตรชมเชยก็อยู่ในกระเป๋า กระผมได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว เชิญท่านอาจารย์ออกเดินทางกลับสำนักได้แล้ว

ครับ

พระจี้กง : ตรากตรำวุ่นวายเพื่อใครกันหนอ **"เขตแดนระหว่างมนุษย์และยมโลก"** ประตูผีย่ำผ่านตลอดทั่วแดนนรกยมโลกตลอดระยะ ๒ ปี ได้ทุ่มเทกำลังกายกำลังใจอย่างไม่อั้น ก็เพื่อจะให้มวลมนุษย์ละความชั่วร้ายสร้างความดี บัดนี้ได้สมตามความปรารถนาดีแล้ว ที่เหลืออยู่นั้นเพียงแต่จะเฝ้ามองมวลมนุษย์จะหวนกลับเข้าหาฝั่งหรือไม่ เมื่อแต่งเรื่อง ***เที่ยวนรก*** เสร็จสิ้นลงแล้ว ตัวก็สบาย ท่านจะบำเพ็ญหรือไม่อาตมาไม่เกี่ยว จะตกนรก จะขึ้นสวรรค์ ล้วนขึ้นอยู่กับตัวของท่านเอง สั่งเสียแล้วก็สั่งเสียอีก หวังว่ามวลมนุษย์จะเหมือนดอกบัวที่เติบโตจากตมเลนที่ไม่มีรอยเปื้อนจากตมเลนนั้นเลย ถึงสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแล้ว หยางเซิงลงจากดอกบัว วิญญาณกลับเข้าสู่ร่างดังเดิม

เทวโองการจาก ท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่

เจ้าประจำสำนักประทับทรง ประกาศว่า : มีพระราชโองการจากท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่มาถึงบัดนี้ มีคำสั่งให้พระเจ้าหลักเมือง เสื้อเมือง ทรงเมือง และเทพเทวดาทั้งหลาย จงออกจากเมืองมาตั้งรับพระราชโองการประมาณ ๑๐ ลี้ ขอให้ท่านอยู่ในความสงบ

ท่านชื้อ ขุนนางฝ่ายในแห่งราชสำนักมณเฑียรทอง ลงประทับทรงกล่าวเป็นกลอนว่า

วันเพ็ญ กลางเดือนแปด เปิดตำนาน
จักรวาล โชติช่วง ชัชวาล
พิธีมอบ พระสูตร มโหฬาร
ยกโทษทาน ทุกข์มลาย ลุมรรคผล

มีพระราชโองการจากท่านเง็กเสียงอ๊วงตี่มีความว่า ทราบว่าสำนักเซี้ยเฮี้ยงตึ้งแห่งเมืองไถ่ตงที่ได้รับการแต่งตั้งจากมติการประชุมแห่งเบื้องบนอันศักดิ์สิทธิ์ให้แต่งหนังสือ ***เที่ยวนรก*** เริ่มลงมือตั้งแต่วันเพ็ญเดือน ๘ ปี พ.ศ. ๒๕๑๙ มาจนวันที่ ๑๕ เดือน ๘ ปี พ.ศ. ๒๕๒๑ ได้ครบกำหนด ๒ ปีแล้ว วิญญาณของนายหยางเชิงได้ท่องชมนรกทั่ว ๑๐ ขุม ได้สัมภาษณ์แต่ละขุมอย่างทั่วถึง ได้ข้อมูลแห่งคดีต่างๆ อย่างแจ่มแจ้ง แต่ละคดีได้ถูกเผยแผ่สู่สายตาชาวโลกโดยอาศัยวารสาร ***เซี้ยเฮี้ยงตึ้ง*** เนื่องจากการช่วยกอบกู้ชาวมนุษย์เป็นกิจการเร่งด่วนมาก ดังนั้น หนังสือเล่มนี้จึงจำเป็นต้องจัดพิมพ์ให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๑๕ เดือน ๘ นี้ เพื่อที่จะได้ส่งคืนสู่ต้นสังกัด เมื่อได้เวลาแล้ว ต้องจัดหนังสือ ***เที่ยวนรก*** ๑๐๘ เล่มไว้บนโต๊ะบูชา และต้องเผาอีก ๓ เล่ม คือเล่มแรก

เผาส่งไปยังเบื้องบน เล่มที่ ๒ ส่งไปยังยมโลก เล่มที่ ๓ ส่งไปยังศาลเจ้าหลักเมืองในเมืองมนุษย์ เป็นการยืนยันทั้ง ๓ แดนเพื่อแสดงในความสำคัญให้ปฏิบัติตาม ส่วนแต่ละกรมกองของยมโลกที่ได้มีส่วนช่วยเหลือ นอกจากได้ประทานรางวัลให้ตามความดีความชอบที่ตนสร้างไว้แล้ว ยังประกาศให้อภัยโทษแก่วิญญาณโทษครั้งใหญ่อีกด้วย และได้มีการเฉลิมฉลองโดยจัดงานอย่างใหญ่ยิ่งมโหฬาร รายละเอียดต่างๆ จะได้เสนอไปยังจอมศาสดา พระโพธิสัตว์กษิติครรภ์ ให้จัดดำเนินการต่อไป ส่วนที่เกี่ยวกับมนุษย์ บรรดาผู้ที่มีส่วนในการช่วยเหลือคุ้มครองในขณะจัดแต่งอยู่ และผู้ที่พิมพ์แจก ช่วยทำการโฆษณาให้ ล้วนมีความดีความชอบตามผลงานที่ได้กระทำเอาไว้ขณะส่งหนังสือคืน ควรจัดทำรายชื่อของผู้ที่ออกเงินพิมพ์แจกดังนี้ ชื่อ แซ่ ที่อยู่ จำนวนเล่ม ความปรารถนา ฯลฯ แล้วเผาส่งไปยังเบื้องสวรรค์ เพื่อที่จะทำการรวบรวมผลแห่งการปลอบเตือนนี้ โดยให้มีการสนองตอบตามความดีนั้นเป็นรายๆ ไป ตลอดระยะเวลา ๒ ปีที่ผ่านมา ศิษย์ทั้งหลายได้ตรากตรำลำบากมามาก แต่ก็ได้รับผลแห่งความดีมหาศาลด้วย จงประพฤติปฏิบัติให้เคร่งครัดต่อไป เพื่อช่วยกอบกู้ทางศีลธรรม และช่วยขจัดความเลวร้ายต่างๆ ให้หมดสิ้นไป ในที่สุดจะได้ก้าวเข้าสู่แดนศิวิไลซ์โดยทั่วหน้ากัน จงอย่าขัดคำสั่งของข้าพเจ้า ให้ทุกคนลงกราบรับพระราชโองการ

ประกาศ ณ วันที่ ๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๑

ปัจฉิมลิขิต

พระอรหันต์จี้กงเสด็จลงตรัสว่า

วิญญาณฝึกพูด ปัจจุบันนี้สามารถใช้เครื่องมือวิทยาศาสตร์ จดบันทึกได้เพียงเล็กน้อย หากจะให้ได้ผลสมบูรณ์ ไม่เพียงแต่ต้องอาศัยสมาธิจิต แล้วยังต้องมีปัญญาด้วย

ร่างกายมนุษย์ มี อณูธาตุ ปราณ ญาณ ๓ สิ่งนี้เป็นต้นกำเนิด มีโครงกระดูกเป็นรูปร่าง และเมื่อใดก็ตาม หากมีการเปลี่ยนแปลงของธาตุ ดิน น้ำ ลม ไฟ แล้วละก็ กิ่งก้านโครงสร้างก็แตกสลาย คนก็กลับบ้านเก่า ตึกก็จะรกร้างยากที่จะคงทน วิญญาณที่ดับแล้ว กลับไปเกิดใหม่ เปลี่ยนหัวเปลี่ยนหน้าตา เป็นรูปโฉมใหม่จากอดีตจนถึงปัจจุบัน ศาสนาที่สามารถบรรลุได้ หรือผู้ที่มีพลังจิตสูง ก็จะสามารถหยั่งรู้ถึงสิ่งเหล่านี้ได้ ซึ่งเป็นการยืนยันคำพูดของอาตมาได้ หนังสือ ***เที่ยวนรก*** นี้ เป็นเพราะความกรุณาของเบื้องบน ที่เห็นสรรพสัตว์ต้องติดอยู่ในบ่วงกรรม ติดยึดมั่นไปในโลภ โกรธ หลง เจ้ามารร้ายทั้ง ๓ ตัวนี้ ทำให้มนุษย์สร้างแต่อกุศลกรรมไว้มาก ทำให้ศีลธรรมเสื่อมทรามลง เกิดปัญหาสังคมไม่หยุดหย่อน เพื่อที่จะให้มนุษย์มีศีลธรรม ประพฤติถูกต้องทำนองคลองธรรม มีชีวิตที่ร่มเย็นเป็นสุข จึงได้แพร่งพรายความลี้ลับของยมโลกเพื่อเป็นการเตือนสติชาวโลกให้ยึดมั่นในศีลมีเมตตากรุณา ให้เห็นแจ้งในสัจธรรม

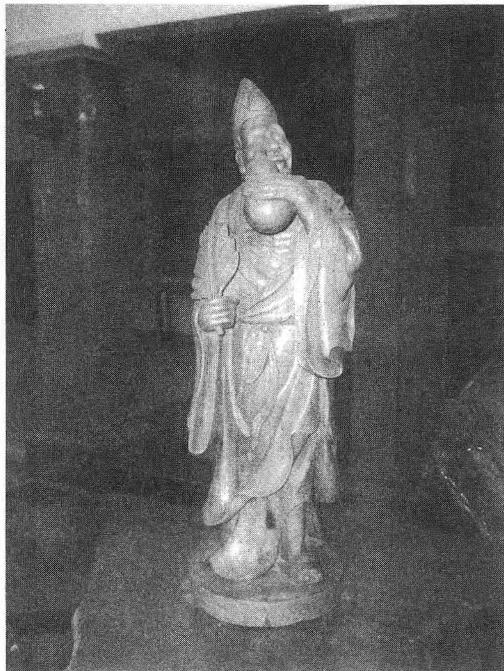
คิดว่าต้องมีผู้ที่มีจิตสำนึก เมื่อได้อ่านพบหนังสือเล่มนี้จบลงแล้ว ก็จะละทิ้ง **"มีดบาป"** (ละกิเลส) อาตมาก็ขออวยพรให้เขาเหล่านั้นบรรลุมรรคผล นิพพาน เทอญ

สองปีที่ผ่านมา จิตได้สัมผัสสิ่งต่างๆ มามากมาย อยากจะขอเชิญคำพูดของท่าน **"ไท้เสียง"** มาอ่านให้ฟัง

เคราะห์ก็ดี สุขก็ดี ไม่มีให้
คนนั้นไซร้ ก่อมันขึ้น ด้วยลำพอง
บุญและบาป ใครสร้างไว้ ตอบสนอง
เข้าทำนอง เมื่อแสงส่อง เงาตามตัว

เป็นการปิดท้ายรายการ

วันที่ ๒๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๑

ผู้ใดต้องการหนังสือติดต่อได้ที่

ทันตกิจคลีนิก

ทันตแพทย์ บัญชา ศิริไกร (ธนาณัติสั่งจ่าย ปณ.ประตูน้ำ)
745/43-44 ถนนเพชรบุรี ปากซอยเพชรบุรี 19 เขตราชเทวี
กรุงเทพมหานคร 10400
โทร. 02-252-9484, 02-252-6297
ติดต่อได้ทุกวัน ตั้งแต่เวลา 9.00 - 19.00 น. (เว้นวันอาทิตย์)

มูลนิธิพุทธมหาคุณธรรม (โรงเจลั้งเต็กตึ้ง)

236 ซอยอาภาภิรมย์ (รัชดาภิเษก 32) ถนนรัชดาภิเษก
แขวงจันทรเกษม เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900
โทร. 02-513-1056, 02-939-0633

ท่านที่ต้องการให้ส่งหนังสือทางไปรษณีย์
กรุณาส่งแสตมป์มาด้วย ค่าส่งเล่มละ 9 บาท

พิมพ์ที่ หจก. ป.สัมพันธ์พาณิชย์ 1030/8-12 ถนนนครไชยศรี เขตดุสิต กทม.
โทร. 02-241-2321, 087-052-8662 แฟ็กซ์ 02-243-3356

นรกสวรรค์ที่เป็นปรโลก
เป็นเรื่องของชาติหน้าจริงๆ มีภพภูมิต่างหาก
มิใช่วิมานที่ตั้งอยู่บนก้อนเมฆ
หรือนรกที่อยู่ใต้บาดาล
พุทธองค์ตรัสถึงโลกธาตุมากมาย
ในแสนโกฏิจักรวาล นับไม่ถ้วน
ก็เมื่อโลกมีมนุษย์ มีชีวิตอยู่ได้
แล้วทำไมโลกอื่นจะมีสิ่งแวดล้อมคล้ายคลึงกับโลกเรา
จะมีชีวิตบ้างไม่ได้เล่า
เพราะฉะนั้นในข้อนี้ความเจริญของอวกาศ
จะกลับมาพิสูจน์ถึงเรื่องนรกสวรรค์ว่า
เป็นภูมิเป็นโลกสัณฐานต่างจากโลกเรานี้มีจริง
ไม่ใช่เรื่องโกหก
ยิ่งวิทยาศาสตร์เจริญมากเท่าไหร่
ก็ยิ่งจะพิสูจน์ว่า
นรกสวรรค์มีจริง